PUBLICATIONS OF

THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY,

RAJSHAHI, BENGAL.

I. Society's Own Series.

1. Gaudarajamala—A dynastic History of Bengal from early times to the Muhammadan conquest, (in Bengali). By Rai Bahadur Ramaprasad Chanda, Rs. 2.

2. Gaudalekhamala—Vol. II.—Inscriptions of the Pala Kings of Bengal, (In Bengali). Text in Nagari characters, *with plates, Bengali translation and notes. By Akshay Kumar* Maitra, C. I. E., Rs. 3.

3. Do Vol. III. Inscriptions of the Chandra, Varman and Sena Dynasties of Bengal, (In English). Text in Nagari characters with plates, English translation, introduction, and notes. By N. G. Majumdar, (*In the Press*).

4. Taratantra—Text in Nagari characters. Edited by Girischandra Vedantatirtha, with an English introduction by Akshay Kumar Maitra, C. I. E., As. 8.

5. Kasika-Vivarana-Panjika or Nyasa by Jinendrabuddhi. Edited by Srishchandra Chakravarti, Complete in 3 volumes, Vol. I (Adhyayas 1-4), Rs. 9. *Also available in 4 separate parts.* Vol. II. Pt. 1 (Adhyaya 5), Rs. 2-8. Vol. II. Pt. 2 (Adhyaya 6), Rs. 5. Vol. III (*S. M. Series*). (Adhyayas 7 & 8), Rs. 6-8.

"Done in a scholarly manner"—H. Jacobi.

"The edition is very good and scholarlike"—Sten Konow.

6. The Indo-Aryan Races (In English)—By Rai Bahadur Ramaprasad Chanda, Rs. 5.

"A valuable addition to the literature dealing with the origin of the Indo-Aryan peoples." A. B. Keith (J. R. A. S, 1917).

7 A Catalogue of the Archaeological Relics in the Museum of the Varendra Research Society, Rajshahi By Radhagovinda Basak and Dinesh Chandra Bhattacharya, As 12

8 A Descriptive List of Copper plates and Inscriptions in the Museum of the Varendra Research Society, Rajshahi. By Niradbandhu Sanyal M A (*In the Press*)

9 Varendra Research Society s Monographs —

No 1—The Nalanda Copper plate of Devapala By N G Majumdar, Rs 1

No 2—Mahasthan and its Environs by Prabhas Chandra Sen (*In the Press*)

II Savita Memorial Series

1 Bhashavritti—a commentary on Panini's Grammar by Purushottamadeva Edited by Srishchandra Chakravarti, Rs 6

"A scholarly work"—S K Belvalkar

"A very creditable production"—A F R Hoernle

'The editor has carried out his work with care and success"—A B Keith

2 Dhatupradipa—a work on Paniniya Dhatupatha (Sanskrit verbal roots) by Maitreya Rakshita Edited by Srish chandra Chakravarti, Rs 1 8

3 Alamkarakaustubha—a work on Sanskrit Poetics by Kavi Karnapura Edited by Sivaprasad Bhattacharyya Kiranas 1—6 Rs 3 8 Kiranas 7—10 (*In the Press*)

"Excellent edition' —Ganganath Jha

"Edited with great judgment and discrimination"—A B Keith

' The manner in which the work has been edited is to be highly commended"—H Jacobi

4 Prayaschittaprakarana—Texts on expiatory rites by Bhatta Bhavadeva Edited by Girishchandra Vedantatirtha Rs 2

श्रीश्रीकविकर्णपूरगोस्वामिकृतः

अलङ्कारकौस्तुभः ।

प्रथमकिरणः ।

श्रीश्रीवृन्दावनचन्द्राय नमः ।

ग्रन्थारम्भे स्वाभीष्टदेवतानामगुणकीर्त्तनात्मकं मङ्गलमङ्गीकुर्व्वन् ग्रन्थकारो ग्रन्थस्य निर्व्विघ्नां परिसमाप्तिमाशास्ते ।

स्वानन्दरससम्पत्त्याः कृष्णचैतन्यविग्रहो जयति ।

आपामरमपि कृपया सुधया स्नपयाम्बभूव भूमौ यः ॥ १ ॥

टीका ।

श्रीश्रीराधाकृष्णाभ्यां नमः ।

अद्वैतप्रकटीकृतो नरहरिप्रेष्ठः स्वरूपप्रियो

नित्यानन्दसखः सनातनगतिः श्रीरूपहृत्केतनः ।

लक्ष्मीप्राणपतिर्गदाधररसोल्लासी जगन्नाथभूः

साङ्गोपाङ्गसपार्षदः स दयतां देवः शचीनन्दनः ॥

टिप्पणी (मौक्तिकावली) ।

श्रीश्रीरामचन्द्रो विजयतेतराम् ।

सतावासाभ्यासा हृदयकमले प्रोञ्छितमले

गिरां सारे पारेनङ्गिमगाहने देवभवने ।

पुनानाऽद्या भासा नियतशुचिना मोहमलिना:

सदाऽम्नाता माता निखिलजगतां काऽपि रमताम् ॥

भैचयामीऽथ नरक शशो प्रेममाधुर्यरामो

दौत्यहामाहतसलजिताकारप्यकारिकाम: ।

(१) 'श्रीश्रीगौरविधुर्जयति' इति (क) (ख) पुस्तकयोः, 'श्रीश्रीराधाकृष्णाभ्यां नमः' इति (ग) पुस्तके, 'श्रीश्रीकृष्णचैतन्यचन्द्राय नमः' इति (ङ) पुस्तके ।

ग्रन्थस्याभिधेयमप्युपमाऽलङ्कारेण दर्शयति—ध्वनिरिवेति। ध्वनिरुत्तमकाव्यतत्त्वं व्यङ्ग्यभूतं यत् किमपि। स कीदृग्? अतिशयितौ पदपदार्थौ येन, पदपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः। सुष्ठु पश्यन्तीति सुदृश आलङ्कारिकाः; तेषां दृशि ज्ञाने येन व्यञ्जनावृत्तिः प्रभवति प्रभुर्भवति।

किञ्च ध्वनिर्नादब्रह्म। तदुक्तम्—

मूलाधारात् प्रथममुदितो यस्तु भावः पराख्यः
पश्चात् पश्यन्त्यथ हृदयगो बुद्धियुङ्मध्यमाख्यः।
वक्त्रे वैखर्यथ रुरुदिषोरस्य जन्तोः सुषुम्ना-
बद्धस्तस्माद्भवति पवनप्रेरितो वर्णसङ्घः (ख)॥

Sankaracharyya—Prapanchasaratantra. Patala III (*Verse 43*)

'जि' अभिभवे इति पराभवार्थक'जि'धातुः सकर्मकः, अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह—जयतीति। स्वनिष्ठो योऽपकर्षबोधस्तदनुकूलव्यापारो नमस्कार इति नमस्कारलक्षणम्। अत्र तु सर्वापेक्षया उत्कर्षबोधकाले तुल्यवित्तिवेद्यतान्यायेन स्वस्मिन्नपकर्षबोधो जायते, तादृशबोधानुकूलव्यापारे (4) 'जयती'ति प्रयोगः। तत्क ग्रन्थकारस्यापि वाचनिकनमस्कारसिद्धिरिति भावः। 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुष्वि'त्यभिधानात् 'पद'शब्दोऽत्र वैकुण्ठादिस्थानविशेषवाचकः। तथा 'पदार्थ'शब्दोऽपि वास्तववस्तुभूतब्रह्मानन्दरूपपदार्थविशेषवाचकः। ताभ्यां पदपदार्थाभ्यां सकाशाद्योऽतिशय उत्कर्षस्तद्विशिष्टः। तथाच पदपदार्थाभ्यां सकाशादतिशयित इति, राजदन्तादित्वात् पूर्वनिपातः। अत्रातिपूर्वकः कर्मक'शी'धातुरुत्कर्षवाचकः। तत्र तत्र वैकुण्ठे ब्रह्मानन्दे च दुर्लभ इति—ननु तदपेक्षया मुरलीध्वनौ उत्कर्षबोधे सति कथं तत्र मुरलीध्वनेर्दुर्लभताप्रतीतिः, यथा मुखाद्यपेक्षया मन्दहासोऽतिशयित इत्युक्ते न च मुखे मन्दहासस्य दुर्लभताप्रतीतिर्भवतीति चेत्? उच्यते—अत्रातिशयपदमुत्कर्षवाचकम्। स चोत्कर्षविशेषः वैकुण्ठ-

---

(ख) चतुर्ध्वो शब्दानां प्रवृत्तिरिति दर्शनम्। स चोत्पत्तिपक्षतः वैखर्यादिभेदैश्चतुर्भिः, बोधव्यापारविचारमवलम्ब्य जातिगुणक्रियाद्रव्याख्यैश्चतुर्भिश्च सूच्यते। अत्रोत्पत्तिपक्षमवलम्ब्येव योगशास्त्रमतोद्धारः। 'वैखरी शब्दनिष्पत्तिर्मध्यमा श्रुतिगोचरा। द्योतितार्था च पश्यन्ती सूक्ष्मा वागनपायिनी' इत्यप्यभिन्नो मार्गः। अन्येऽप्येतत् मन्यते। नादोत्पत्तिविषये प्रतीच्यानां मतमत्र सादरं तुलनीयम्।

यितुमिच्छन् लब्धचैतन्याभिप्रायः सन् भूमौ स्थित पामरपर्यन्त कृपारूपया सुधया सुप्रयोगभूयेत्यन्वयः'— इत्यधिकः पाठः केवल मुद्रितपुस्तक एव दृश्यते।

(4) 'व्यापारे जयती'ति पाठः (क) (ख) (ग) (ङ) पुस्तकेषु।

तस्यापि सर्व्वोत्कर्षशालित्वं, तत एव वेदादिसर्व्वसिद्धेः । तत्पक्षे, अति अतिशयेन सृतौ पदपदार्थौ यस्मिन्, परम्परया वर्णपदादीनां सर्व्वेषां ध्वनिरेव बीजमिति भावः । व्यज्यते अनया सर्व्वमिति व्यञ्जना माया, तस्याः वृत्तिः प्रपञ्चः येन प्रभवतीति । सुदृशां ज्ञानिनां ज्ञाने । श्लेषोभयपक्ष-स्वीकारः काव्योपयोगित्वात् ।

प्रकारान्तरेणोक्तमर्थं स्तौति—

गोकुलललनामोदी नानाविध एव स खलु भावानाम् ।
प्रावल्यप्रशमोदयसन्धिसुगन्धिश्चमत्कारी ॥ ३ ॥

अत्रापि त्रय एवार्थाः । स इति मुरलीध्वनिः काव्यध्वनिर्नादश्च । आद्ये भावानां व्यभिचारिप्रभृतीनां, द्वितीये तेषामेव, तृतीये भूतानाम् । आद्ये

महानन्दाभ्यां वृन्दावनस्य च उत्कर्षस्तस्य हेतुरूपः । तथाच मुरलीध्वनौ वृन्दावनोत्कर्षहेतुत्वमोत्कर्षस्तदैव सिध्यति यदि वैकुण्ठे महानन्दे च मुरलीध्वनिर्न तिष्ठतीत्याक्षेप-बलादेव तत्र तत्र दुर्लभताप्रतीतिः स्यादेवेत्यभिप्रायः । तत्र उत्कर्षविशेषे हेतुमाह— येन मुरलीध्वनिना गोपाङ्गनानां नैव विगतमज्जनं यत्र, तथाभूता वृत्तिः सत्ता प्रभवति । तथा च वृन्दावन एव सर्व्वपुरुषार्थशिरोमणिभूतस्य मुरलीध्वनिहेतुक-गोपाङ्गनाप्रेमोदयस्य सम्भवः, न तु वैकुण्ठे । महानन्दे तु प्रेमसामान्यस्य गन्ध एव नास्तीति भावः । ग्रन्थस्याभिधेयं प्रतिपाद्यमुत्तमकाव्यस्य तत्त्वं स्वरूपम् । अतिशयितौ अतिक्रान्तौ पदपदार्थौ येन, पदपदार्थाभ्यामतिरिक्तो भिन्न इत्यर्थः । अतिक्रमणार्थकोऽति पूर्व्वक'शी'धातुः सकर्म्मकः । यथैक एव 'जि'धातुरुत्कर्षार्थकश्चेदकर्म्मकः पराभवार्थे तु सकर्म्मकः, तथाऽत्रापि स्वस्मिन् स्वस्यातिक्रमणासम्भवात् अतिक्रमणलिङ्गेनैव पदे अर्थे च कर्म्मत्वप्रतीतिः स्यादेवेति भावः । दृशि ज्ञान इति, 'दृक् ज्ञाने ज्ञातरि त्रिष्वि'त्यमरः ।

अथ योगशास्त्रमते प्रथमघटकीभूतनादमध्यम एव सृष्ट्याद्युत्पत्तिः । एवं वर्णात्मकाः शब्दा अपि नित्या एव, कण्ठताल्वाद्यभिघातेन तेषां प्राकट्यमेवोत्पत्तिः । तत्तत्स्थानस्थान-विशेषेति । तदुक्तं योगशास्त्रे । यस्तु भावो नादो वर्णरूपः सन् नाभिस्थमूलाधारात् प्रथममुदयं प्राप्नोति 'परा' इति आख्या यस्य तथाभूतो भवति, अथानन्तरं स एव हृदयं चित्तं गच्छेत् 'पश्यन्ती'त्याख्यो भवति, बुद्धियुक्तश्चे'न्मध्य' मा'ख्यः, वक्त्रे कण्ठे गच्छेत् 'वैखरी' इति आख्या यस्य तथाभूतः । प्रथमघटकीभूतनादस्य सूक्ष्मानुभवस्तु योगिनामपि नातिसाधारणः यथाकथञ्चिद् भवतीत्याह—अर्थादियोग्योऽन्तो नानाविधप्रकाशको नादः, तथाच नानाविधैव यथाकथञ्चित् नादस्वरूपः प्रकाशो

गोकुलललना गोपाङ्गनाः, द्वितीये गोर्व्वाचः कुलं वर्णादिस्तस्य ललनमीप्सा, तृतीये गौर्व्वाग्देवता सैव कुलललना । शावल्यं मिश्रीभावः, प्रथमो नाथः, उदयः सृष्टिः, सन्धिः सन्धानं, पक्षत्रयेऽपि तौल्यम् ।

अस्मिन् ग्रन्थे शब्दार्थयोः प्राधान्येन तयोश्च वर्णमूलत्वेन वर्णानाञ्च ध्वनि मूलत्वेन ध्वनेर्व्वादन्नवाय उद्देशः कृतः ।

अथ ध्वनेः काव्यप्राणत्वं दर्शयिष्यन् काव्यस्य शरीरादिस्वरूपमाह—

शरीरं शब्दार्थौ ध्वनिरसव आत्मा किल रसो
गुणा माधुर्य्याद्या उपमितिमुखोऽलङ्कृतिगणः ।
सुसंस्थानं रीतिः स किल परमः काव्यपुरुषो
यदस्मिन् दोषः स्याच्छ्रवणकटुतादिः स न परः ॥१ का

भवति । तस्मात् वैखरोदशाऽपन्नात्त्वात् पवनप्रेरितो वर्णसम्बद्धो ध्वनिः सर्व्वेषां प्रत्यक्षविषयो भवतीत्यर्थः । परापश्यन्तीदशाऽपन्नः (5) स तु योगिनामेव प्रत्यक्षो, न तु सर्व्वेषामित्यपि बोध्यम् ।

ननु नादस्य सर्व्वोत्कर्षः कुतस्तत्राह—तस्यामीति । वेदाद्यखिलपदार्थसिद्धिहेतुत्वेनैव तस्य सर्व्वोत्कर्षः । तस्मै प्रलये लीनतया स्थितौ सृष्टिसमये ततो निःसरत इति भावः । 'चञ्चने'ति यत्नात् पुच्प्रत्ययेन सिद्धा । तस्या मायाया दृत्तिर्जृम्भः प्रपञ्चः येन नादरूप चैतन्यसम्बन्धेन ज्ञानिनां ज्ञाने प्रभवति श्रेयो भवतीत्यर्थः । श्लेषोभयपक्षः दृष्टान्तरूपः शब्दध्वनिपक्षो नादपक्षश्च । तत्र काव्यस्य प्राणरूपत्वादेव ध्वनेरुपयोगित्वम्, ओङ्कारा-द्यखिलोत्पादकत्वेन नादस्योपयोगित्वमिति बोध्यम् ग) ।

उक्तमर्थं ध्वनेरुत्कर्षम् । अत्रापीति—मुरलीध्वनिशब्दध्वनिनादध्वनयस्त्रयः पक्षाः । स ध्वनिर्नानाविधो भवति । आद्ये मुरलीध्वनिपक्षे भावानां व्यभिचारिसात्त्विकप्रभृतीनां शावल्यादिभिः । तथाच स ध्वनिर्भावशावल्य-भावशान्ति-भावोदय भावसन्धि रूपपुष्पैः सुगन्धयुक्तः । वृक्षो यथा स्वकार्य्यैः पुष्पैः सुगन्धयुक्तस्तथा ध्वनिरपि स्वकार्य्यभूतैर्भाव-

(ग) वस्तुतस्तु मूले 'काव्योपयोगित्वा दित्येकाश्रयः पाठः । अतएव नादध्वनेरपि काव्योपयोगित्वं पर्य्यवसेयम् । नादस्य वेदांशत्वेन विशिष्टतया काव्योपयोगित्वमिति निष्कलङ्कमनुमानम् । 'श्रुतिदुष्टादयो दोषा अनित्या ये च दर्शिताः' इत्यादि ध्वनिकारसम्मत-नित्यदोषानित्यदोषप्रपञ्चः परमताभ्यामित इत्यलम् ।

* (5) 'दशाऽपन्नश्च तु' इति दुष्टः पाठः (ख) पुस्तकयन्त्र सर्व्वत्रैव पुस्तकेषु दृश्यते ।

यदि दोषो भवेत्तदा श्रवणकटुत्वादिः प्रसिद्धः स्फुटदोष एव, न तु क्षुद्रः, रसानपकर्षकत्वात्,—सोऽपि यदि भवति । अतो निर्दोष एवासौ भवितुमर्हतीत्यर्थः ।

उद्देशो लक्षणं परीक्षा चेति ग्रन्थस्य त्रयो व्यवहाराः । तत्रादौ शब्दादीनामनेनैव श्लोकेनोद्देशः कृतः । लक्षणपरीक्षे कर्त्तव्ये ।

अथ किन्तावत् काव्यं यस्य पुरुषत्वेन शरीरादीनि कथितानीत्यपेक्षायां काव्यलक्षणमाह—

श्रावण्यादिगुणैः सुगन्धिः शोभित इत्यर्थः । द्वितीये शब्दध्वनिपक्षेऽपि तेषां व्यभिचारिभावादीनां श्रावण्यादिभिः सुगन्धिः । तृतीये नादध्वनिपक्षे भूतानां श्रावण्यादिभिः । मुरलीध्वनिः पुनः कीदृशः ? गोकुलललनामोदी गोकुलाङ्गना आमोदयतीत्यर्थः । द्वितीये शब्दध्वनिपक्षे तस्य वर्णादिमेलनं प्राप्तोऽस्त्वा यतः, स चासौ आमोदी चेति । वर्णस्य प्राप्तिस्तु उच्चारणमेव, तथाच चमत्कृतशब्दार्थस्य स्फूर्त्तौ यस्यां कायात्मकवर्णानामुच्चारबोधश्च जायत इत्यर्थः । तृतीये नादपक्षे वाग्देवता सरस्वती सा कुलललना, तामामोदयति । सौख्यमिति पक्षत्रयेऽपि श्रावण्यादेरेक एवार्थः ।

ननु ग्रन्थे नादात्मकध्वनेर्वर्णने किं प्रयोजनमित्यत आह—अस्मिन्निति । शब्दार्थचमत्कारात्मककाव्यस्य निरूपणकर्त्तव्येऽस्मिन् ग्रन्थे शब्दार्थयोः प्राधान्यम् । तयोः शब्दार्थयोः वर्णमूलत्वम् । तत्र च शब्दस्य वर्णघटितत्वेन अर्थस्य तु वर्णबोध्यत्वेन वर्णमूलत्वं ज्ञेयम् । वर्णानाञ्च नादस्वरूपध्वनिमूलत्वेन नादस्याप्य उद्देशः कृतः । नादस्यैव सर्वेषां वर्णानां मूलभूतत्वमिति पूर्वमेवोक्तम् ।

दर्शयिष्यन् दर्शयितुम् । ध्वनिरेव प्राणाः । माधुर्यौजःप्रसादाख्यो गुणाः काव्यस्यात्मगुणा एव । उपमितिविषयमात्रं मुखमादिर्यस्य तथाभूतोपमाद्यलङ्कार एव काव्यपुरुषस्याङ्गभूषणः कुण्डलाद्यलङ्कारस्थानीयः । गौड्यादिप्रभृती रीतिरेव काव्यपुरुषस्य सुखास्वादनयोग्यावयवसंस्थानम् । परमः महाकविकृतः काव्यपुरुषः । श्रवणकटुत्वादिरेव दोषः, न परः, तथाचान्यः क्षुद्रतरोऽपि दोषो न भवतीत्यर्थः । तत्र हेतु रसानपकर्षकत्वादिति । अतएव कविना क्षुद्रदोषोऽपि महाकाव्ये न प्रयोज्यः इत्याह—सोऽपीति । स क्षुद्रदोषोऽपि दैवाद्यदि भवति तदा न दोषः । अतएवासौ काव्यपुरुषो निर्दोष एव भवितुमर्हतीति ।

उद्देश इति—तदा च अग्रकारेण उद्देशादिक्रमेण ग्रन्थ कर्त्तव्य इत्यर्थः । आदौ शब्दादीनाम् इतः । शब्दार्थध्वनिगुणालङ्काररीतीनाम् काव्यपुरुषस्य अङ्गभावेन निर्देशः कृतः । अत्रैवोपमानानां प्रथमतो नामभिः कथनमुद्देशः ।

कविवाङ्निर्म्मितिः काव्यम् ॥ २ का

'वागि'त्युक्ते (6) कविवाङ्मात्रस्यैव काव्यत्वापत्तिः । 'निर्म्मिति'रित्युक्ते कविकृतशिल्पान्तरस्यापि । 'वाङ्निर्म्मिति'रित्युक्ते व्याख्यातृविशेषस्य यस्य कस्यापि व्याख्याकौशलस्यापि । असाधारणचमत्कारकारिणी रचना हि निर्म्मितिः । तेन रसापकर्षकदोषरहितं यथासम्भवगुणालङ्कारं रसात्मकं शब्दार्थयुगलं काव्यमिति लक्षणस्य स्वरसः (घ) ।

'कविवागि'त्युक्ते कविकृतवचनमात्रस्यैव काव्यत्वापत्तिः । 'कविनिर्म्मिति'रित्युक्ते कविकृतचित्रादिशिल्पस्य काव्यत्वापत्तिः । 'वाङ्निर्म्मिति'रित्युक्ते कविभिन्नव्याख्यातृविशेषस्य यस्य कस्यापि व्याख्याकौशलस्य काव्यत्वापत्तिः, अतः 'कवौ'ति विशेषणं देयम् । तेन 'असाधारणचमत्कारकारिणी रचने'ति व्याख्यानेन काव्यप्रकाशोक्तं दोषाभावगुणवैशिष्ट्यशब्दार्थोभयत्वादिविशेषणं विनैव निर्वाहः कृतः । तत्र तत्र दोषसहिते गुणरहिते च काव्याभासे असाधारणचमत्कारकारिरचनाऽभावादेव न कविवाङ्निर्म्मितिरूपकाव्यलक्षणस्य समन्वयः । दोषराहित्यादिकं लक्षणस्य स्वरस एव स्वतःसिद्धमेव, नतु तत्तद्विशेषणं लक्षणे देयमिति भावः ।

अधुना दोषोद्घाटनार्थं काव्यप्रकाशकृतो लक्षणमुत्थापयति—तेनेति । दोषरहितौ सगुणौ शब्दार्थौ काव्यम् । कथम्भूतौ शब्दार्थौ ? क्वापि काव्यविशेषेऽनलङ्कृती अलङ्काराभावविशिष्टौ । तथा च तत्र स्थले लक्षणसमन्वयार्थमलङ्कारवैशिष्ट्यं न निवेशनीयमिति भावः (7) । एवञ्च स्फुटदोषाभाववत्त्वे सति तथा स्पष्टास्पष्टालङ्कारान्यतरविशिष्टत्वे

(घ) एतच्च काव्यप्रकाशकृतो मङ्गलाचरणश्लोकस्य वृत्तौ प्रदर्शितं मार्गमनुसृत्य । नैतल्लक्षणमेकान्ततः समीचीनम् । प्रथमं तावत् यदत्राग्रे प्रकारान्तरदोषनिरासप्रयासस्तत् प्रौढिरेव । द्वितीयतः, पर्य्यायान्तरप्रयोगो न लक्षणं, लक्षणे लक्षणीयस्य प्राधान्येन स्फुरतो धर्म्मस्योल्लेखस्य नितान्तप्रयोजनीयत्वात्, अत्र तु लक्षणे ग्रन्थकृता स्वयमेव 'आत्मा किल रस' इत्युद्दिष्टस्य मुख्यधर्म्मस्यानुल्लेखान्नैतत् सुष्ठु । रचनायामेव काव्यत्वे स्थापिते 'शब्दार्थयुगलं काव्य'मिति लक्षणस्य स्वरसः' इत्युक्तिरपि न खलु शोभते । निष्कृष्टलक्षणस्वरसस्तु काव्यप्रकाशलक्षणस्यालोचनं कुर्व्वतो दर्पणकृतो दिशा खण्डनीयः । 'वेदशास्त्रपुराणलक्षणस्येव काव्यलक्षणस्यापि शब्दनिष्ठतैवोचिते'ति पण्डितराजमतं सारवदिति च ध्येयम् ।

---

(6) 'वागित्युक्ते वाङ्मात्रस्यैव' इति पाठः (ग) (घ) (ङ) पुस्तकेषु ।

(7) 'तथा च तत्रे'ति वाक्यं मुद्रितपुस्तक एव न दृश्यते । तत्र, (ख) पुस्तके च एतत्पूर्ववाक्यस्य

तेन 'तददोषौ शब्दार्थौ सगुणावनलङ्कृती पुनः क्वापी'ति लक्षणं 'कुरङ्गनयने'त्यादावपि पर्याप्तं भवति, सगुणालङ्कारनिर्दोषशब्दार्थत्वात्।

Kavyaprakasa—*Ullasa* I.

'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति च लक्षणं 'गोपीभिः सह विहरति हरि'रित्यादौ पर्याप्तं स्यात्, रसात्मकवाक्यत्वात्(ङ)। व्यतिरेकेण दोषः, यद्वाक्यं न भवति तत् काव्यं न भवतीत्यायातेः,

Sahityadarpana—I. 3.

Yogavasistha-Ramayana—Utpatti. 4 & 20.

कूर्मलोमपटच्छन्नः शशशृङ्गधनुर्धरः।
एष वन्ध्यासुतो भाति खपुष्पकृतशेखरः (च)॥

इत्यस्य वाक्यत्वाभावेऽपि काव्यत्वदर्शनात्।

सति गुणविशिष्टशब्दार्थोभयत्वमिति काव्यलक्षणम्। कुरङ्गस्य नयने इव नयने यस्यास्तथाभूता इत्यादौ शब्दार्थदोषाभावगुणालङ्कारादीनां सत्वात् तादृशलक्षणं पर्याप्तमतिव्याप्तं भवति। स्वमते त्वसाधारणचमत्कारकारिरचनाऽभावादेव तत्र न दोषः। कस्यचिन्मते 'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति लक्षणम्। तदपि दुष्टं, यतो 'गोपीभिः सह विहरति हरि'रित्यादावतिव्याप्तं, शृङ्गाररसात्मकत्वस्य वाक्यत्वस्य च तत्र सत्वात्। 'कूर्मलोमपटच्छन्न' इत्यादौ न वाक्यत्वमस्ति; परस्परान्वितार्थबोधकपदसमुदायत्वं वाक्यत्वमिति तल्लक्षणात्। अत्र तु शशादौ शृङ्गादेर्योग्यत्वाभावादन्वयाप्रसिद्धेरेव न वाक्यत्वमिति भावः।

(ङ) काव्यप्रकाशकृतो लक्षणं खण्डशो विचारितं दूषितञ्च तद्दर्पणकाररसगङ्गाधरकाराद्यैः। अत्र तु खण्डनस्यापूर्वः पन्थाः। प्रस्तुतात् लक्षणाद्वाक्यस्य समग्रस्यार्थबोधस्य वाक्यार्थत्वादेवेयं प्रौढिः। दर्पणकारलक्षणं रसगङ्गाधरेऽपि दूषितं, तत्र प्रौढिरेवेति। यदाहुः गङ्गाधरव्याख्यापादाख्य स्वटिप्पण्याम्। अत्रापि योऽस्याप्रतीत्याभिव्यक्तलक्षणदोषो दर्शितः स खलु परमार्थतः भाक्त एव। 'गोपीभिः सहे'त्यत्र वैचित्र्याभावः, चर्व्यमाणपर्यायस्य रसास्वादनस्य सहृदयहृदयगस्य विरलता च। 'कूर्मलोमे'त्यादौ योग्यताया बुद्धावनिश्चितमन्वयबोधाकारात् वाक्यत्वं सम्भवतीति तु दिक्। एवञ्च दर्पणकृतो लक्षणं यथामति यथाप्रमाणमदोषमेवेति प्रतिभाति। (Vide Dr. A. B. Keith's remarks in J. R. A. S., 1910).

'अनलङ्कृती' इत्यत्र पाठात् 'ईषदलङ्कारविशिष्टौ, ईषदर्थे नञ्, तथाच क्वापि अस्फुटालङ्कारविशिष्टौ', इति पाठः।

Vamana's Kavyalankara.

यत्तु 'रीतिरात्मा काव्यस्ये'ति पठति, न तदपि साधीयः, रीतेर्बाह्यगुणत्वात्। यत्तु

लोकोत्तरचमत्कारवर्णनानिपुणः कविः।

तस्य तादृग् वचः काव्यम्—

इत्यपि न साधु, अन्योन्याश्रयदोषप्रसक्तेः। तथाहि लोकोत्तरचमत्कारवर्णनानिपुणः कविः, कवेर्लोकोत्तरचमत्कारवर्णनानिपुणा वाक् काव्यमिति परस्पराश्रयम्। (8)

तत् साधूक्तं 'कविवाङ्‌निर्मितिः काव्यम्' इति। कविरिति पारिभाषिकी संज्ञेति परस्पराश्रयदोषो निरस्तः।

कस्यचिन्मते रीतिरेव काव्यस्यात्मा, रीतिर्गौडीप्रभृति'। तन्मते रीतिमत्त्वं काव्यत्वमिति तल्लक्षणम्। तदपि न साधीयः, यतो रीतेर्बाह्यगुणत्वम्। तथाच सदोषे गुणालङ्कारभावविशिष्टे च रीतिमति काव्याभासे दोषः स्यादिति भावः। यत्त्विति—लोकोत्तरवर्णनायां निपुणः कविः, तस्य लोकोत्तरचमत्कारवर्णना वाक् काव्यमिति लक्षणमन्योन्याश्रयदोषदुष्टम्। तथाच काव्यलक्षणघटितं कविलक्षणं, कविलक्षणघटितं काव्यलक्षणमिदमेवान्योन्याश्रयरूपम्। तथा सति काव्यलक्षणे कविज्ञानापेक्षा, कविलक्षणे काव्यज्ञानापेक्षा। अत उभयोरेव (9) ज्ञानासम्भवादिदमपि लक्षणं न साधीय इत्यर्थः।

ननु कविवाङ्‌निर्मितिरिति लक्षणस्यापि कविकृते काव्यभिन्नव्याख्याकौशले दोषप्रसङ्गः। न च निर्मितिपदेनासाधारणचमत्कारकारिरचनारूपोऽर्थः पूर्व्वमुक्त', अतः पिङ्गलच्छन्दोमञ्जर्यादिरूपच्छन्दःशास्त्रोक्ततादृशरचनायास्तत्र व्याख्याकौशलेऽभावान्न दोष इति वाच्यं, कविपदस्य वाक्‌पदस्य च वैयर्थ्यापत्तेः। अन्यकृतव्याख्याकौशले शिल्पकर्मणि च निर्मितिपदार्थतादृशरचनाया अभावादेव न क्वापि दोषावकाश इति। पारिभाषिकीति-··कवेः पारिभाषिकं लक्षणं स्वयमेव वक्ष्यति।

(ख) श्लोकोऽयं श्रीरूपदेवकृतदुर्घटवृत्तौ (२।१।८) किञ्चित् विलक्षणतया दृश्यते। तत्रायं पाठः—

एष वन्ध्यासुतो याति खपुष्पकृतशेखरः।

मृगतृष्णाम्भसि स्नात्वा शशशृङ्गधनुर्द्धरः॥

दर्पणकृन्मतेऽप्यत्र काव्यत्वस्थापनं न दुरुपपादम्। आक्षेपात् विशिष्टबोधजननसुखेन नूनमत्रापि चमत्कारित्वम्। 'रसे सारश्चमत्कार' इति धर्म्मदत्तोक्तदिशा अत्र रसोद्बोधकत्व-

(8) (क) (ख) (ङ) पुस्तकेषु 'यत्तु' इत्यारभ्य वाक्यं 'निरस्त' इत्यन्तस्य वाक्यस्य पश्चात् दृश्यते।

(9) पाठोऽयं सर्व्वेष्वेव पुस्तकेषु। वस्तुतस्तु 'उभयोरज्ञानकाले एकतरज्ञानासम्भवात्' इति भवितुमर्हतीति ज्ञेयम्।

अथवा काव्यत्वं नाम गोत्वादिवज्जातिरेव। यथा सास्नाद्यवयववतीषु गोव्यक्तिषु प्रत्येकमयं गौरयं गौरित्यनुगताकारा येनासाधारणधर्मेणावगतिः स एव जातिलक्षणः कोऽप्यसाधारणधर्मो गोत्वं, तथा शब्दार्थसङ्घातस्य सहृदयहृदयास्वाद्यः कोऽपि काव्यत्वलक्षणो धर्मविशेषः काव्यत्वं जातिः। (छ)

निपुणं कविकर्म तत् ॥ २का

अथ काव्यं कविकर्मेति कविजिज्ञासायां तत्स्वरूपमाह—

पक्षान्तरमाह—अथवेति। अवगतिः प्रतीतिः, येन गोत्वरूपासाधारणधर्मेणायं गौरयं गौरित्यनुगताकारा समानाकारा भवति स एव गोत्वरूपो धर्मो जातिः। तथात्रापि शब्दार्थसमूहस्य काव्यत्वलक्षणो धर्मविशेष एव काव्यत्वं जातिः। ननु गोत्वजातौ शबलिकाधौलेयादिसर्वासामनुगतप्रतीतिरेव प्रमाणं, काव्यत्वजातौ किं प्रमाणम्? तत्राह—स काव्यत्वरूपो धर्मः सहृदयहृदयास्वाद्यः, तथाच सर्वत्र काव्ये सहृदयानां काव्यत्वरूपेणानुगता प्रतीतिरेव काव्यत्वजातौ प्रमाणमिति भावः। न च प्रत्येकवर्णनिष्ठकत्वखत्वादिजातिभिः काव्यत्वजातेः सङ्कीर्णा स्यात्। तथाहि कत्वाद्यभाववति कैवल्यखकारघटितचित्रकाव्ये काव्यत्वं वर्तते, काव्यत्वाभाववति च कैवलककाररूपाक्षरे कत्वजातिर्वर्तते, एकस्मिन्नेव ककारघटितकाव्ये काव्यत्वजातिः कत्वजातिश्च वर्तते, अतः परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणत्वे सति एकाधिकरणवृत्तित्वरूपसाङ्कर्यदोषेण काव्यत्वजातिर्दुष्टेति वाच्यं (10), यतो यन्मते साङ्कर्यस्य न जातिबाधकत्वं तन्मतमाश्रित्यैवोक्तं (छ), अतो न दोषः।

प्यस्येव। तथाच गौण्या वृत्त्या काव्यमयत्वाद्विलोऽयं श्लोकः। एतन्मितत्वापि चमत्काराद्युत्पेन काव्यता यथा घोषयिति नैषधचरितश्लोके—

यस्य क्षोणिपतेः प्रतापभरया लक्ष्मीलताः संश्रया
प्रश्नापसारवत्समार्पितिमिरप्रख्याः किमाकीर्णयः।
लोपस्येवरसमर्पं कलयता काव्यं कन्धोदरा-
त्मुक्तां प्रकरेण कुम्भिरसयोदुम्भोदये रोचमि।

(छ) अन्ते पक्षान्तरकल्पनं स्वपक्षस्यो दुर्बलत्वं प्रकटयति। काव्यस्य जातित्व मीकारेऽपि काव्यलक्षणं न सहृदयसम्मितमपि प्रतिपाद्यते। साङ्कर्यस्य जातिबाधकत्वाभावपक्षस्तु न सर्वैः स्वीक्रियते, अपक्षपाते लक्षणदोष एव। एवञ्च, काव्यत्वं चेत् शब्दार्थवृत्तिरिक्ता जातिरेव, तर्हि कथं काव्यलक्षणरूपो धर्मः शब्दार्थयोस्तयाकथितं सहृदयानुमतमिति? इति चिन्तनीयम्।

(१०) '[illegible]' इति (ख) (ग) पुस्तकयोः [illegible]।

सबीजो हि कविर्ज्ञेयः स सर्व्वागमकोविदः।
सरसः प्रतिभाशाली यदि स्यादुत्तमस्तदा॥ ३का (ज)

एतेन 'द्वये कवयः सम्भवन्ति अरोचकिनः सतृणाभ्यवहारिणश्चे'ति वामनः।

Kavyalankara-Sutra. तत्र सतृणाभ्यवहारिणः कवय एव न भवन्त्यनादृतत्वात्। अरोचकिन एव कवयः। (झ)

ननु काव्यत्वस्य जातिरूपत्वे कविघटितकाव्यलक्षणस्यासम्भवात् कथमालङ्कारिकै-रलङ्कारशास्त्रे उत्तममध्यमादिभेदेन कवेर्लक्षणं क्रियते, तत्राह—सबीजेति। काव्यत्वस्य जातित्वेऽपि काव्यमिति पदं यौगिकरूपतया कवेः कर्म्म काव्यमिति व्याकरणसिद्धं भवति, अतस्तत्र कविनिरूपणाय कवेर्लक्षणं सुसङ्गतमेवेति भावः। सर्व्वागमकोविदोऽलङ्कारादनेक-शास्त्राभिज्ञः। (११)

एतेन पारिभाषिककवित्वव्यञ्जकलक्षणेन द्वये द्विप्रकाराः कवयो भवन्ति। द्वयशब्दस्य बहुवचनेऽपि प्रयोगः साधुः, न तु द्विशब्द इव नित्यद्विवचनान्तः। अरोचकिन इति— यथा तिमुज्झम'रा मन्दाग्नयो जना असंस्कृतनिरसवस्तुनि अरोचकिनो भवन्ति, तथैव

(ज) 'सबीजः' 'सर्व्वागमकोविदः' 'प्रतिभाशाली'ति विशेषणत्रयादाचार्य्यदण्डिप्रोक्तं काव्यसम्पन्निदानभूतं कारणत्रितयमखिलमायाति। उक्तं हि दण्डिना—

नैसर्गिकी च प्रतिभा श्रुतञ्च बहु निर्म्मलम्।
अमन्दश्चाभियोगोऽस्याः कारणं काव्यसम्पदः॥

अमन्दोऽभियोगोऽत्र कौस्तुभे काव्यरोहभूसंस्कारविशेषफलतया बीजत्वेनोक्तः। एवमपि पीयूषवर्षी जयदेवः—

प्रतिभैव श्रुताभ्याससहिता कवितां प्रति।
हेतुर्मृदम्बुसम्बद्धबीजव्यक्तिर्लतामिव॥

स च संस्कारविशेषः प्राक्तन एव (४ का)। रसगङ्गाधरकृज्जगन्नाथः प्रतिभाया इतरानवच्छिन्नायाः कारणत्वं निर्दिशति। ग्रन्थकृदपि 'सबीज इत्येव' कवित्वलक्षण'मिति निर्दिशन् एकस्यैव कारणत्वं काव्यकरणे स्वीकरोति। वस्तुतस्तु नाममात्रे भेदः। सरस-त्वस्यात्रैवान्तर्भूयते इति केचित्, अन्तर्भाव्यं वा तदित्यपरे। यदाह महिमभट्टस्तत्त्वोक्ति-कोषे—

रसानुगुणशब्दार्थचिन्तास्तिमितचेतसः।
क्षणं स्वरूपस्पर्शोत्था प्रज्ञैव प्रतिभा कवेः॥

---

(११) 'ग' पुस्तकेऽयमधिको पाठः। नैतद्वाक्यमन्येषु पुस्तकेष्वव दृश्यते।

सबीज इत्येव कविलक्षणम्, अन्यानि तु विशेषणानि, सबीजः कवि-रीदृशः स्यादित्यर्थः ।

किन्तद्बीजं येन सबीज इति ज्ञेयः कविरित्याह—

बीजं प्राक्तनसंस्कारविशेषः काव्यरोहभूः ॥ ४ का

रोहश्च द्वेधा निर्मातृमूलः स्वादकमूलश्च, यं विना निर्मातुं स्वादयितुञ्च न शक्यते । तेनोत्पत्त्यास्वादयोरेवास्य कारणता ।

केचिदुत्कृष्टकविजनाः सदोषेऽथवा गुणालङ्काररहिते च स्वकाव्ये (12) अदोषविज्ञो भवन्ति। यथा च पश्वस्तृणसहितान्नादिभोजिनो भवन्ति तथैव निकृष्टकवयो दोषसहितकाव्यास्वादका भवन्तीति द्विविधाः कवयो वामनसम्मता इत्यर्थः। अन्यानि 'सर्वागमकोविदः' 'सरसः' 'प्रतिभाशाली'ति पदानि विशेषणबोधकान्येव, न तु कविलक्षणघटकानि। तथाच सबीजः कविः कीदृशः स्यादित्याकाङ्क्षायां तादृशविशेषणानि ज्ञेयानि।

काव्योत्पादकप्राक्तनसंस्कारविशेषः काव्यरोहभूः काव्यरोहस्थानम्। रोहश्चेति—द्विविध उत्पत्तिरूप आस्वादरूपश्च। अस्य संस्कारविशेषस्य कारणता बोध्या। तथा च काव्योत्पत्तिकाव्यास्वादनोभयहेतुभूतप्राक्तनसंस्कारविशेषवान् कविरिति कवेर्लक्षणम्।

काव्ये प्रतिभेत्याह—

Bhamaha lamkara I. प्रज्ञा नवनवोल्लेख-(न्मेष) शालीनी प्रतिभा मता॥ ५ का

अथोक्तलक्षणं काव्यं कियत्प्रकारकं भवतीत्याकाङ्क्षायां तद्भेदानाह—

उत्तमं ध्वनिवैशिष्ट्ये मध्यमे तत्र मध्यमम्।
अवरं तत्र निष्पन्द इति त्रिविधमादितः॥ ६ का (अ)

व्यङ्ग्यमेव ध्वनिः। यत्तु 'इदमुत्तममतिशयिनि व्यङ्ग्ये वाच्याद्ध्वनिर्बुधैः Kavyaprakasa. I. कथित' इति काव्यस्यैव ध्वनित्वं, तत्तु ध्वनिसम्बन्धाद्ध्वनिरिति लक्षणा, किम्वा ध्वन्यतेऽनेनेति करणसाधनेन। वस्तुतस्तु ध्वन्यत इदमिति कर्म्मसाधनमेव।

तेन कविभिन्ने काव्यास्वादवति सहृदये आस्वादनहेतुभूतप्राक्तनसंस्कारविशेषवत्त्वरूप लक्षणस्य न समन्वय इति भावः।

नवनवोल्लेखशालिनी नवनवार्थरचनायां समर्था प्रज्ञा बुद्धिः प्रतिभा भवति।

ध्वनेर्वैशिष्ट्ये उत्तमत्वे काव्यमुत्तमं भवति। तत्र ध्वनौ मध्यमे सति काव्यं मध्यमं भवति। ध्वनौ निष्पन्दे अस्पष्टे सहृदयहृदये शीघ्रमप्रकटे सति अवरं निकृष्टं काव्यम्। ननु कोऽयं ध्वनिर्यस्य त्रैविध्येन काव्यस्यापि त्रैविध्यमुक्तं, तत्राह—यद्व्यङ्ग्यं व्यञ्जनावृत्तिबोध्यं वस्तु ध्वनिः। काव्यप्रकाशकृतोक्तं ध्वनिलक्षणमाह—यत्त्विति। अस्मिन् काव्ये वाच्यात् वाच्यार्थापेक्षया व्यङ्ग्यार्थेऽतिशयिनि उत्कृष्टे सति इदमुत्तमं काव्यं बुधैर्ध्वनिः कथित इति काव्यस्यैव ध्वनित्वमुक्तं तत् असङ्गतं, प्रामाणिकानां काव्ये ध्वनिव्यवहाराभावात्। अतः काव्ये ध्वनिपदप्रयोगो ध्वनिसम्बन्धाल्लाक्षणिकत्वेन गौण एव, न तु साक्षान्मुख्यप्रयोगः। यद्वा अनेन काव्येनार्थो ध्वन्यते प्रकाश्यत इति करणसाधनेन काव्येऽपि ध्वनिपदस्य साक्षात्प्रयोग इष्ट एवेत्याह · किम्वेति। ननु काव्ये प्रामाणिकानां न कदापि ध्वनिपदस्य मुख्यप्रयोगः, अतो ध्वनिपदं न करणसाधनं, किन्तु काव्येनेदं वस्तु ध्वन्यत इति कर्म्मसाधनमेव। अतएव ध्वनिपदस्य मुख्यप्रयोगो व्यङ्ग्यार्थ एव न तु काव्ये। काव्ये तु ध्वनिसम्बन्धाल्लाक्षणिक एवेत्यथ संक्षेपेणाह—वस्तुतस्त्विति।

(अ) निष्पन्द इति—अत्र शरीरे शब्दार्थाविव्यादिवदारोपोक्तिः। निर्नास्ति स्पन्दनमुच्छ्वासः प्राणः (ध्वनिरिति यावत् ध्वनिरेव इति ग्रन्थकृता स्वयमेवोक्तत्वात्)—यत्र, अर्थात् यत्र केवलं शब्दार्थवैचित्र्यमेव स्फुरति तदधमं काव्यम्। चित्रकाव्यमिति तस्य प्रकाशकृदादिकृतसंज्ञा। न तन्मुख्यं काव्यं, काव्यानुकारो ह्यसाविति ध्वनिकारः।

ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे तदेव ह्युत्तमोत्तमम् ।
शब्दार्थयोश्च वैचित्र्ये द्वे यातः पूर्व्वपूर्व्वताम् ॥ ७का (ट)

यदि ध्वनिवैशिष्ट्ये ध्वन्यन्तरवैशिष्ट्यं स्यात्, यदि वा शब्दार्थयोर्वैचित्र्यञ्च भवति, तदा काव्यमुत्तमोत्तमम् । एवं शब्दार्थवैचित्र्ये सति द्वे मध्यमावरे पूर्व्वपूर्व्वतां यातः, मध्यममुत्तमं भवति, अवरं मध्यमं भवतीत्यर्थः । शब्दार्थयोरिति काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्र योजनीयम् ।

क्रमेणोदाहरणानि—

गौरीमर्च्चयितुं प्रसूनविचये सख्यूभिदिष्टा हरेः
क्रीड़ाकाननमागता वयमहो मेघागमश्चाभवत् ।

ध्वनेरिति—यस्मिन् काव्ये ध्वन्यर्थस्यापि ध्वन्यर्थः सम्भवति तत् काव्यमुत्तमोत्तमं भवति । शब्दार्थयोर्वैचित्र्ये सति द्वे काव्ये पूर्व्वपूर्व्वतां यातः । ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे इत्यस्यार्थमाह—यदीति । ननु यत्र काव्ये ध्वनिवैशिष्ट्यमात्रं वर्त्तते, नतु ध्वनेर्ध्वन्यन्तरं, अथच शब्दार्थयोर्वैचित्र्यं वर्त्तते, तदुत्तममपि काव्यं शब्दार्थवैचित्र्याद्धेतोरुत्तमोत्तमं भवतीत्याह—यदिवेति । एवमिति—तथा च यत्काव्यं ध्वनेर्मध्यमत्वान्मध्यमं भवति तत्काव्यस्यापि शब्दस्यार्थस्य च (13) चमत्कारो वर्त्तते चेत्तदा मध्यममपि काव्यमुत्तमं भवति । एवं ध्वन्यर्थस्यास्पन्दे सति यत्काव्यमवरं भवति तत्काव्यस्यापि शब्दार्थयोश्चमत्कारो वर्त्तते चेत्तदा अवरमपि काव्यं मध्यमं भवतीत्यर्थः काकाक्षिगोलकन्यायेनेति—शब्दार्थयोर्वैचित्र्ये इति पदस्य काकाक्षिगोलकन्यायेन उत्तमोत्तममित्यत्र द्वे यातः पूर्व्वपूर्व्वतामित्यत्र चान्वयो बोध्यः ।

तत्र वाच्यार्थापेक्षया ध्वन्यर्थस्योत्कर्षे सति उत्तमं काव्यं भवतीत्यत्रोदाहरणमाह—

विश्वनाथोऽप्येवम् । जगन्नाथस्तु एवम्विधस्थलेषु यत्र शब्दचमत्कृतिसमन्वा अर्थचमत्कृतिस्तत्रैव काव्यता, यत्र शब्दचमत्कृतिरेव केवलं वर्त्तते, नार्थचमत्कृतिस्तत्र केचिदधमाधमकाव्यतया स्वीकुर्व्वन्ति, न तत् काव्यमित्याह । 'त्रिविधमादिम' इति—पश्चात् चतुर्थं भेदमपि स्वीकरोतीति इति । ध्वनिरिति लक्षणा—युक्तमेतत् । नाद्ध्वनितः काव्यध्वनिर्ध्वनिशब्दं भनितस्य सुगमया वृत्त्या न भवतीति ।

(ट) एवम् चन्द्रचार्यस्याचार्यत्रितयविभागेन उत्तमोत्तमं मध्यमं अधममवरमिति च्चतुर्धा काव्यं भवति । रसगङ्गाधरेऽपि काव्यभेदाश्चत्वारः उत्तमोत्तमादिर्भेदा एव स्वीकृताः । ध्वनिकाव्यमात्रेण उत्तमोत्तमं, आगमकगुणीभूतव्यङ्ग्यमुत्तमं यत्र

(13) 'च' शब्दः 'क' पुस्तके नास्ति (क) (ख) (ग) (घ) पुस्तकेषु पाठः ।

प्रेङ्खोलाः परितश्च कण्टकलताः श्यामाश्च सर्व्वा दिशो
नो विद्मः प्रतिवेशवासिनि ! गुरोः किं भावि सम्भावितम् ॥ ४

अत्र वाच्याङ्गापि श्रीकृष्णसङ्गजन्यनखक्षतस्थगनरूपस्य व्यङ्ग्यस्य वैशिष्ट्या-दुत्तमत्वम् । (ठ)

गौरीमिति । श्रीकृष्णेन सह मिलनार्थं वृन्दावनमध्ये गता काचिद्व्रजसुन्दरी श्रीकृष्णेन सह मिलनात् पूर्व्वमेवाकस्मात् कार्य्यान्तरे तत्रैवागतां पड़सिनीति प्रसिद्धां कामपि प्रतिवेशिनीं दृष्ट्वा स्वीयागमनं पुष्पचयननिमित्तमिति वक्तुं, एवं दैवात् सम्भोगानन्तर-मनया सह पुनर्म्मिलनं चेत् सम्भोगचिह्ननखक्षतादिकं दृष्ट्वा किं स्विद्वदिष्यतीत्यधुनैव सम्भोगचिह्नं कण्टकक्षतत्वेन वक्तुञ्च तस्याग्रे स्वखेदमभिनयति । अभ्यर्निदिष्टा सती हरेः क्रीड़ाकाननं वृन्दावनमागता । मेघागमश्चेत्यनेन श्यामाश्च सर्व्वा दिश इत्यनेन च शीघ्रं गृहं गन्तुं न शक्नोमीत्यतोऽत्र मम विलम्बश्च भविष्यतीत्यपि ध्वनितम् । हे प्रतिवेश-वासिनि ! अद्य गुरुजनस्य किं सम्भावितं भावि कीदृशी सम्भावना भविष्यतीति न जाने । तेन गुरुजनोऽपि यदि विलम्बं नखक्षतञ्च दृष्ट्वा किञ्चिद्वदिष्यति तदा त्वामेव साक्षित्वेनो-पन्यस्य हे प्रतिवेशवासिनि ! तन्निकटे तदानीं मया यत् सम्भावितं तदेव मम ललाटे फलितमित्यपि वक्ष्यामीति स्वाभिप्रायश्च ध्वनितः । प्रेङ्खोलाश्चञ्चलाः कण्टकयुक्तलता इत्यनेन शीघ्रं गृहागमनसमये मम कण्टकक्षतं भविष्यतीत्यपि विज्ञापितम् । अत्र भावी यः श्रीकृष्णसङ्गमस्तस्य स्थगनं सम्वरणम् ।

व्यङ्ग्यमप्रधानमेव सत् चमत्कारकारि । एतच्च कर्णपूरमते मध्यममपि शब्दार्थवैचित्र्यात् कदाचिदुत्तमं जायते—यथा तदुदाहृते शिञ्जितानि मुञ्चन्तामित्यादौ । मध्यमन्तु यत्र व्यङ्ग्य-चमत्कारासमानाधिकरणो वाच्यचमत्कारः । उत्तममध्यमाख्यं काव्यद्वयम् जगन्नाथमते-ऽलङ्कारप्रधानमेव । अधमन्तु यत्र शब्दचमत्कृतिमुपजीव्यैवार्थचमत्कृतिः कथमपि भाति । कर्णपूरस्तु एवंविधस्यावरस्यापि काव्यस्य शब्दार्थचमत्कृतिमूलतया मध्यमत्वमिच्छ-तीति विज्ञाः । तदुदाहृताधमकाव्यं उच्चैरुत्स्फूर्जैरित्यादि शब्दचित्रमेव, न तत् काव्य-तया उररीक्रियते ततोऽर्व्वाचीनेन सार्थकनाम्ना पण्डितराजेनेत्यस्माकमनुमानम् । प्रकाश-कृद्विद्याधराद्या उत्तममध्यमाधमभेदेन त्रिधा काव्यभागमिच्छन्ति । आनन्दवर्द्धन-विश्वनाथादिमते ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ये उभे एव काव्ये, नेतरत् । महिमभट्टादयस्तु व्यङ्ग्य-वाच्यत्ववाच्यत्वकृतविभागमपि नाङ्गीक्रियन्ते यदाह महिमाऽतो महिमा स्वयमेव,—

यदि काव्ये गुणीभूतव्यङ्ग्येऽपीष्टैव चारुता ।
प्रकर्षशालिनो तर्हि कथं एवादरो ध्वनौ ॥

(ठ) श्लोकोऽयं काश्मीरस्थप्राचीनस्त्रीकवेः विज्जकायाः 'दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि !

मध्यमं यथा—

उत्तमस्य पुरुषस्य वनान्तः सततमाश्रित ! कुसुमाय गतासीः ।

आययुर्मधुकरास्तव पश्चाद्दुःशकः परिमलो हि वरीतुम् ॥ ५

Amarakosa— Vanausadhivarga.

अत्र 'पुन्नागे पुरुषस्तुङ्गः केशरः' इत्यादिनोत्तमपुरुषस्य प्रकृष्टपुन्नागस्य पक्षे पुरुषोत्तमस्य श्रीकृष्णस्यैवेति व्यङ्ग्यमेव स्फुटम् । (ङ)

अवरं यथा—

ऊर्ज्जत्स्फूर्ज्जैर्गर्ज्जितैर्वारिवाहाः प्रोद्यद्विद्युद्दामविद्योतिताशाः ।

अद्रावद्रौ विद्रुता द्राघयन्ते दन्तिभ्रान्त्या सिंहसङ्घप्रकोपात् ॥ ६ । (च)

अत्र केवलं शब्दवैचित्र्याद्ध्वनेर्निस्पन्दभावादवरत्वम् ।

ध्वनेर्ध्वन्यन्तरोद्गारे उत्तमोत्तमत्वं यथा—

यातासि स्वयमेव रत्नपदकस्यान्वेषणार्थं वना-

दायातासि चिरेण कोमलतनुः क्लिष्टासि हा मत्कृते ।

उत्तमस्य श्रेष्ठस्य नागकेशर इति प्रसिद्धस्य पुन्नागस्य वनमध्ये पुष्पार्थं त्वं गतासीः । भ्रमरास्तव पश्चादायाताः । यतो हि निश्चितम् पुन्नागस्य परिमलस्त्वया सम्वरीतुं दुःशकः । श्रीकृष्णपक्षे त्वदङ्गस्थः श्रीकृष्णस्य परिमलः सम्वरीतुं दुःशकः । अत्र श्लेषप्राधान्येन ध्वनेर्मध्यमत्वम् ।

अवरमिति—ऊर्ज्जेन बलेन स्फूर्ज्जे आटोपो यत्र तथाभूतैर्गर्ज्जितैः करणैर्वारिवाहा मेघा अद्रावद्रौ प्रतिपर्वतं विद्रुता धावन्तः सन्तः दन्तिभ्रान्त्या श्यामाकारा एते हस्तिनः प्रतिपर्वतं भ्रमन्तीति हस्तिभ्रमेण सिंहसमूहस्य कोपात् द्राघयन्ते दीर्घान् कुर्वन्ति दीर्घशब्दस्य द्राघादेशः । कथम्भूताः ? प्रकर्षेणोद्यन्ती या विद्युन्माला तया प्रकाशिता आशा दिशो यैः ।

सर्वमिदमाख्यमद्वयेऽपि 'दासमो'त्यादि 'नीहन्यान्तसमालिस्रगु चरटच्छेदा मलकस्य' इत्यत्र सन्दर्भेऽत्रमनुसन्धेयम् । उभयत्रापि एक एव वस्तुध्वनिस्तेन च ध्वनिकाव्यत्वम् ।

(ङ) अगूढव्यङ्ग्यीभूतव्यङ्ग्यतया मध्यमं काव्यमेतत् । 'अर्थो गिरामपिहितः पिहितश्च कश्चित् सौभाग्यमेति'ति वचनेन स्फुटव्यङ्ग्यतया नाम चमत्कार इति बोध्यम् ।

(च) द्राघयन्त इत्यात्मनेपदप्रयोगः 'आत्मनेपदमिच्छन्ति परस्मैपदिनां क्वचित्'इत्यादिना समाधेयः । अत्रानुप्रासप्रकर्षेणैव शब्दवैचित्र्यं जायते । मधुमङ्गलान्यमेतदिति साहित्य-कौमुदीटीकायां सदानन्दव्याख्यायां विविच्यम् ।

श्वासो दीर्घतरः सकण्टकपदं वक्त्रो मुखं नीरसं
का ते क्षीरसमञ्जसा सखि । गतिर्दूरे रहः सुभ्रुवाम् (14) * ॥ ७ (थ)

अत्र त्वं तदानयनार्थं न गतासि, अपि तूपभोगार्थमेवेति . ध्वनिरेकः । अन्योऽपि वक्तृप्रकृतिप्रकरणवैशिष्ट्यात् प्रतिभासते । तथाहि प्रकरणन्तावत् प्रियसखीमेनां श्रीकृष्णेन सह सङ्गमयितुं तेनैव सह श्रीराधया प्रागेव युक्तिः कृता, यदासौ मया प्रहीयते तदास्याः सङ्गः करणीय इति । पश्चात्तया समागतायास्तस्यां तामपराद्धां कर्तुं (15) तस्याः परीहासावहित्थासूयादि- भावप्रावल्यं, सख्याश्च क्रीडाध्वसकोपादिभावप्राबल्यमिति बहव एव ध्वनिः प्रभवाः । तेन ध्वनिर्ध्वन्यन्तरोद्गारः, अत एवम्विधस्थले उत्तमोत्तमत्वं ज्ञेयम् ।

शब्दार्थवैचित्र्योत्तमोत्तमत्वं यथा—

नवजलधरधामा कोटिकामावतारः
प्रणयरसपयोधिः श्रीयशोदाकिशोरः ।
चटुलदृगणदीर्घापाङ्गभङ्ग्या कुरङ्गी-
रिव निखिलकृशाङ्गी रङ्गिणि ! त्वं क्व यासि ॥ ८ । (त)

काचित् यूथेश्वरी स्वसखीं श्रीकृष्णसम्भुक्तां कर्तुं स्वकण्ठस्थितपदकानयनमिषेण कुञ्जमध्ये प्रेषितवती तत्र स्थितेन श्रीकृष्णेन सह सम्भोगानन्तरं स्वनिकटे आगत्य तत्कथाधो- सखीं तां प्रति सपरीहासमाह—श्वासेति । वक्त्रः सकण्टकपदं कण्टकचिह्नेन सह वर्तमानम् । हे सखि ! इह एकान्ते दूरे सुभ्रुवां गतिरसमञ्जसा भवति । अतस्त्वयाद्य असमञ्जसं कृतमधुना पश्चात्तापे किं भविष्यति ?

त्वमिति—तदानयनार्थं पदकानयनार्थं न, किन्तु श्रीकृष्णेन सहोपभोगार्थम् । अन्योऽपि ध्वनिः वक्तृवैशिष्ट्यात् प्रकृतिवैशिष्ट्यात् प्रकरणवैशिष्ट्यात् प्रतिभासते । यथा

(थ) श्लोकोऽयं 'निःशेषच्युतचन्दनं स्तनतट'मित्यादि 'वापीं स्नातुमितो गतासि न पुनस्तस्याधमस्यान्तिक'मित्यन्तं बहुशः ध्वनिकारादिप्राचीनालङ्कारिकैः नितरामादृत- ममरुककवेः सुभाषितमुपनीय रचितः । सुष्ठूक्तं खलु नैषधकारेण 'विजृम्भितं यस्य किल ध्वनेरिदं विदग्धनारीवदनं तदाकर' इति ।

(त) एवमादीनि पद्यानि सार्थकनाम्नः श्रीश्रीकविकर्णपूरस्य सुललितसरस्वती- निस्यन्दभूतानि । यदि रसानुगुणवर्णरचितार्थगम्भीरिमसङ्घटितवाक्प्रपञ्च एवादरमर्हति,

---

(14) 'क्षीरमवस्थितो हि भवति प्रेमा सखि स्वैरिणः.' इति (क) पुस्तके मूलस्थः पाठः ।

(15) 'तामपराद्धीकर्तुमिति (ख) (ग) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

अत्र शब्दार्थवैचित्र्येण वाच्यादतिशयिना ध्वनिना चोत्तमोत्तमत्वम् ।

ध्वनिस्तु—हे रङ्गिणि ! कुतुकिनि ! त्वमतिप्रसिद्धा गुणवती । क्व यासि ? तत्रैव याहि यत्र श्रीयशोदाकिशोरः निखिलकुरङ्गाक्षीररुणत् ररोध । कया ? अरुणदीर्घापाङ्गभङ्ग्या । कुरङ्गीरिवेत्युपमालङ्कारेणापाङ्गभङ्ग्या वागुरात्वेन रूपकालङ्कारो ध्वनितः । वस्तुतस्तु क्व यासीति तत्र किं यासि, मा याहीति[16] लक्ष्योऽर्थः, कोटिकामावतार इति प्रलोभनद्वारा तत्रैव याहीति व्यङ्ग्योऽर्थः । अत्राविश्वासश्च मा कार्षीः, यतः प्रणयरसयशोरः प्रणयरसयशःप्रदः । नवजलधरधामेति स्वधाम्नैव सर्व्वतस्तिमिरमुत्पाद्य निःशङ्कमलक्ष्यो भूत्वा विहरति । अतो लोकभीतिरपि न कार्य्येति बहव एव ध्वनेः पक्षाः ।

शब्दार्थवैचित्र्ये मध्यमस्योत्तमत्वं यथा—

शिक्षितानि सुहृदा न गृहीतान्युज्झितासि निजगर्व्वरसेन ।
दीक्षितः कुलवधूवधयागे वीक्षितः सखि ! स नन्दकुमारः ॥ ८

अत्र ध्वनेर्मध्यमत्वेऽपि शब्दार्थवैचित्र्यपुष्ट्या उत्तमत्वमेव ।

अहः प्रेमानुबन्धप्रकारवशात् राधयैव लक्ष्येन बहु प्राक् युक्तिः ज्ञातेति ध्वनिः । ध्वनेर्भ्यन्तरं यथा समागनायामिति । परीहासः स्पष्टः । अनवच्छित्या श्रीहाभ्येन बहु अस्मादल्पाकारगोपनम् । सुभ्रुवां दूरे गतिरसमञ्जसेत्यनेनासूया, इत्यादि भावशावल्यं पृथेन्दर्थ्याः । स्वस्यास्य साध्वसं भयं, शताढ्यमविडम्बने त्वमेव हेतुरिति प्रणयकोपश्च ।

नवीनमेघस्येव धाम कान्तिर्यस्य, तथा कोटिकन्दर्पा अवतारा यस्य, सौन्दर्य्य-विषयत्वेन तेषामवतारोत्वर्थः । प्रणयरसरूपं यशो राति ददाति, एवम्भूतो यशोदा-किशोरोऽरुणापाङ्गभङ्ग्या निखिलकुरङ्गाक्षीररुणत् ररोध—तत्र दृष्टान्तः कुरङ्गीरिवौ-रिव । तस्मात् हे रङ्गिणि । त्वं क्व यासि ? तत्र मा याहीति लक्ष्यार्थस्य वैचित्र्यम् । शब्दवैचित्र्यन्तु स्पष्टमेव । एवं वाच्यार्थात् ध्वन्यर्थस्योत्कर्षेणोत्तमत्वम् । हे रङ्गिणी-त्यस्य व्याख्या हे कुतुकिनि । अपाङ्गभङ्ग्या वागुरात्वं स्वगतबन्धनोत्वम् ।

तर्हि न एतावोत्तरद्वते श्लोके प्रकटो निनरासुपभोग्यश्च । माधुर्य्यव्यञ्जकैः र-ण य न बहुले रमंयुक्तवर्णैस्तथा ङ्लिरिति परस्वर्णाग्रप्रयुक्तावर्णैश्च गुम्फिता सानुप्रासा रचनेयं ललिता-त्मिका ।

(16) 'मा याहीति '(क) '(ख)' '(ग) (घ) (ङ) पुस्तकेषु नास्ति पाठः ।

शब्दार्थवैचित्र्येऽवरस्य मध्यमत्वं यथा—

काननञ्जयति यत्र सदा सत् का न नन्दति यदेत्य सुखश्रीः ।
का न नन्दतनये प्रणयोत्का काननं श्रयति वा न हि तस्य ॥ १० (घ)

अत्र ध्वनेर्विस्पष्टतायामवरत्वेऽपि मध्यमत्वम् ।

यशःप्रभृत्येव फलं नास्य केवलमिष्यते ।
निर्म्माणकाले श्रीकृष्णगुणलावण्यकेलिषु ॥
चित्तस्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दलयस्तु यः ।
स एव परमो लाभः स्वादकानान्तथैव सः (ङ) ॥ ८ का

शिञ्जितानीति । हे सखि । नन्दनन्दनस्य दर्शनं कदापि मा कुर्विति शिञ्जितानि न गृहीतानि । यतोऽहं कुलाङ्गना, मच्चित्तस्य चाञ्चल्यं कः कर्त्तुं शक्नोतीति निजगर्व्वरसेनोचिता स्थितासि । यः कुलाङ्गनावधे दीक्षितः स नन्दकुमारस्त्वयेक्षितः । अतोऽस्माकं शतसहस्रशिञ्जितान्यप्यनादृत्य अतीतृष्णयेन त्वया तस्य दर्शनं कृतं, अधुना तु तेन सह मिलनं विना त्वत्प्राणा न स्थास्यन्ति । यतः कुलाङ्गनावधे दीक्षितः, अतस्त्वत्प्राण-रक्षार्थमस्माभिः सखीभिरेव तेन सह मिलने यतनीयमिति यूथेश्वरीं प्रति सखीनामन्यासौ ध्वनिः । अस्य ध्वनेर्गूढत्वाभावेन मध्यमत्वम् । यद्वात्र सतीः कुलवतीरपि स्वयं मोहयितुं क्षम इति ध्वनिः । अस्य वाच्यादतिशयित्वं नास्तीति मध्यमत्वम् ।

काननमिति । यत्र सत् काननं वृन्दावनञ्जयति, यत् काननमेत्य प्राप्य का सुखश्रीः सुखसम्पत्तिर्न नन्दति न समृद्धा भवति । का सुन्दरी श्रीकृष्णे प्रणयार्थं नोत्का नोत्-कण्ठिता । धैर्य्यवती का कुलाङ्गना तस्य कृष्णस्याननं न श्रयति न ध्यानं करोति ? सुखसम्पत्तिश्च (17) रमणमेवेति ध्वनिः, तस्माद्वाच्यार्थ एव चमत्कारी।

(घ) अत्र चतुर्ष्वेव पादेष्वादियमकम् । तेन च शब्दवैचित्र्यकृतश्चमत्कारः । सुखसम्पत्तौ रमणमेवेति टीकाकृदुक्तदिशा व्यङ्ग्यार्थस्य तथा न यथा वाच्यार्थस्य वैचित्र्यम् । तथापि नात्रावरत्वमिति ।

(ङ) सत्काव्यकृतः प्रकृतकाव्यतत्तद्व्याख्याभिज्ञस्य च काव्यत एव तत्तत् अखण्डप्रकाशानन्द-चिन्मयस्य ब्रह्मास्वादसहोदरस्य रसस्यानुभवः । उक्तं हि प्राचा भामहेन—

धर्मार्थकाममोक्षेषु वैचक्षण्यं कलासु च ।
करोति कीर्त्तिं प्रीतिञ्च साधुकाव्यनिबन्धनम् (निषेवणम्) ॥

---

(17) 'सुखसम्पत्तौ रमणमेवेति' '(ग)' '(ङ)' पुस्तकयोः पाठः

Kavyaprakasa I.

'काव्यं यशसेऽर्थकृते' इत्यादीन्येव केवलं न फलानि, अपि तु तत्प्रकारः श्रीकृष्णगुणानुवादादिकृत आनन्दश्च।

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे काव्यादिसामान्योद्देशो नाम प्रथमः किरणः ॥

'काव्यं यशसेऽर्थकृते' इति वदता काव्यप्रकाशकृता काव्यनिर्म्माणस्य फलं यशोऽर्थप्राप्त्यमङ्गलनिवृत्त्यादि फलमुक्तं, स्वमते तु तत्तत्फलस्य तुच्छत्वात् तदन्यत् मुख्यं फलम्। मुख्यफलन्तु निर्म्माणसमये श्रीकृष्णगुणलावण्यकेलिषु चित्तस्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दमुक्तमेवेत्याह—अपि इति। (१४)

एवमपि काव्यमीमांसायाम् राजशेखरः—'पञ्चमी साहित्यविद्ये'ति यायावरीयः। सा हि चतसृणा (आन्वीक्षिक्यादीनाम्) अपि निष्यन्दः। याभिर्धर्म्मार्थौ यत् विद्यात् तद् विद्यानां विद्यात्वम्' इति। कालिदासभवभूत्यादिकृतप्रबन्धेषु भट्टमयूरभट्टबाणादिकृतसूर्य्यशतकचण्डीशतकादौ ग्रन्थकृत्तुल्यपमनातनजयदेवादिगौडीयवैष्णवाचार्य्याणां आनन्दवृन्दावनचम्पूगीतगोविन्दादिकाव्यनिबन्धेषु भक्तिरसनिर्झरिणीप्रवाहस्य सान्द्रानन्दमयस्य वा साक्षादेवोपलम्भः। प्रशस्तकाव्यकृतिर्हि जगतो मातेव गङ्गेव च पापभ्यश्च पुनाति वर्द्धयति च श्रेयांसि, मङ्गल्या च मनोहरा च भवति। एतमेव तत्त्वमुद्दिश्य ध्वन्यालोककारेणोक्तम्—

या व्यापारवती रसान् रसयितुं काचित् कवीनां नवा
दृष्टिर्या परिनिष्ठितार्थविषयोन्मेषा च वैपश्चिती।
ते द्वे अप्यवलम्ब्य विश्वमखिलं निर्वर्णयन्तो वयं
श्रान्ता नैव च लब्धमब्धिशयन। त्वद्भक्तितुल्यं सुखम्॥ इति

---

(१४) 'समाप्तश्च प्रथमः किरणः' इति किरणशेषांशोऽयं क्वचित् सर्वत्रैव पुस्तकेषु। एवं द्वितीयकिरणादौ

द्वितीयः किरणः ।

अथ काव्यपुरुषस्य शरीरत्वेन निर्दिष्टयोः शब्दार्थयोः शब्दे निरूपित एवार्थनिरूपणमिति प्रथमतः शब्द एव निरूप्यते—

आकाशस्य गुणः शब्दो वर्णध्वन्यात्मको द्विधा । ९ का

वर्णात्मको ध्वन्यात्मकश्चेति द्विधा । यद्यपि वर्णा नित्यास्तथापि तदभिव्यक्तिः शरीरस्थवायुनैव भवति (क) । अत उक्तं 'तस्माद्भवति पवनप्रेरितो वर्णसङ्घः' (२ पृष्ठायाम्) इति ।

नित्यत्वप्रकारश्च यथा—

सच्चिदानन्दविभवात् सकलात् परमेश्वरात् ।
आसीच्छक्तिस्ततो नादस्तस्माद्बिन्दुसमुद्भवः ॥
नादो बिन्दुश्च बीजञ्च स एव त्रिविधो मतः ।
भिद्यमानात् पराद्बिन्दोरुभयात्मा रवोऽभवत् ।
स रवः श्रुतिसम्पन्नः [1] शब्दब्रह्माभवत् परम् ॥ १० का

वर्णध्वन्यात्मक इत्यस्य व्याख्या—वर्णात्मक इति । ननु वर्णानां नित्यत्वमते वर्णघटित काव्ये कथं कविजन्यत्वव्यवहारस्तत्राह—यद्यपीति । अभिव्यक्तिरिति— तथाच नित्यसिद्धस्य वस्तुनः कविकृतप्राकट्यमेव, नतु शाब्दवज्जन्यत्वमिति भावः । उक्तं प्रथमकिरणे ।

(क) वर्णानां नित्यत्वविषये मीमांसकसिद्धान्तोऽनुकूल एव । वर्णा एव शब्दः, शब्दाश्च नित्या इति तैरभ्युपगम्यते । एवमपि योगिनस्तेषां मतमत्र उपरिष्टाच्च उदाहृतमेतदर्थमेव । वर्णानां शब्दावयवत्वं, उत्पन्नप्रध्वंसित्वाद्वर्णानामनित्यत्वमिति तु तार्किकाः । 'न शब्दनित्यत्वं कार्यत्वप्रतीतेः' (सांख्यसूत्र ५।५८) इति च दर्शनान्तरसिद्धान्तः । वैयाकरणैः प्रतिष्ठापिते स्फोटवादे नितरामास्थावन्तो ध्यालङ्कारिकाः 'यद्यपि नित्यः, तथापि कार्य' इति महाभाष्योक्तदिशा नित्यानामपि वर्णानामभिव्यक्तिमिच्छन्ति । विस्तरस्तु वाक्यपदीयादिनिबन्धेषु द्रष्टव्यः । नित्याया अपि शक्तेरुत्पत्तिकथनमुपपद्यते—यथा सप्तशत्याम्—

---

(1) 'स' एव श्रुतीति केवलं मुद्रितपुस्तके पाठः ।

सकलादिति मूर्त्तात्, नादो घोषः, तथा च 'प्राणेन घोषेण गुहां प्रविष्ट' इति । बिन्दुः प्रणवः । स च बीजं (२) सर्व्ववर्ण-प्रभवत्वात् । तथाच—

Bhagavatapurana XI. 12.

समाहितात्मनो ब्रह्मन् ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
हृद्याकाशादभून्नादो वृत्तिरोधाद्विभाव्यते ।
ततोऽभूत्त्रिवृदोङ्कारो योऽव्यक्तप्रभवः स्वराट् ॥

Bhagavatapurana. XII. 6

इत्यारभ्य—

ततोऽक्षरसमाम्नायमसृजद्भगवानजः ।

सकलात्—कला अंशोऽवयवस्तत्सहितान्मूर्त्तादित्यर्थः । तथाच मूर्त्तात् सच्चिदानन्द-विभवात् (३) मूर्त्तेश्चिदानन्दस्वरूपात् परमेश्वरादित्यर्थः । तस्मात् स्वरूपभूता चिच्छक्तिः पृथग् बभूव । ततश्चिच्छक्तेः सकाशात् परमेश्वरस्वरूपो नादः पृथग् बभूव । नादात् स्वरूपभूतो बिन्दुरपि पृथग् बभूव । स एव बिन्दुर्व्वर्णानां प्राकट्ये बीजत्वादीज रूपश्च । स एव परमेश्वर एव भिद्यमानात् पृथग्भूतात् परात् परमेश्वरस्वरूपान्नादा बिन्दुः, बिन्दोः सकाशादुभयात्मा वर्णब्रह्मात्मा एवः शब्दोऽभवत् । स उभयात्मा एव एव सर्व्वेषां मृतौ कर्णेन्द्रिये सम्पन्नः सन् प्रत्यक्षगोचरो भवति, नतु नादबिन्दू । परमेश्वर एव बिन्दुद्वारा वर्णात्मको भवति, इत्युभयात्मा शब्दः परं ब्रह्माभवत् । नादशब्दस्य घोषवाचित्व ईश्वरस्वरूपत्वे च प्रमाणमेकादशस्कन्धोक्तपद्यमाह—'स एव जीवो विवर-प्रसूतिः प्राणेन घोषेण गुहां प्रविष्ट' इति । अस्यार्थः—जीवयतीति जीवो परमेश्वरः विवरेषु आधारादिचक्रेषु प्रसूतिरिव प्रसूतिरभिव्यक्तिर्यस्य सः । तामेवाभिव्यक्तिमाह—घोषेणेति । घोषेण पराख्येन नादरूपा प्राणेन सह गुहामाधारचक्रं प्रविष्ट इत्यर्थः । स च प्रणवः सर्व्ववर्णानां प्रादुर्भावे प्रयोजकत्वाद्बीजम् । प्रणव एव वर्णात्मकः सन्

देवानां कार्य्यसिद्ध्यर्थमाविर्भवति सा यदा ।
उत्पन्नेति तदा लोके सा नित्याप्यभिधीयते ॥

वैशेषिकमते ध्वनिरेव शब्दः, स च वर्णावर्णात्मकत्वेन द्विविधः । तदभिव्यक्तिस्तु कार्य्यमित्यभिन्नः सूलतः सिद्धान्त इत्यास्तां तावदिदम् ।

(३) तस्मात्स्वर्त्तिगुणस्येति—नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणस्य । नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्वन्तु नित्यभिन्नापरावृत्तित्वे सति नित्यद्रव्यवृत्तिगुणत्वम् । तथाच शब्दस्य नित्यद्रव्यभिन्ने-ष्वनित्येषु पृथिव्यादिष्ववृत्तेराकाशरूपे नित्यद्रव्ये एवैव नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्व-

(२) 'स च बीजत्वेति (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु पाठः ।
(३) 'सच्चिदानन्दस्वरूपविभवादिति (ख) (ग) पुस्तकयो पाठः ।

इति श्रीभागवतम् । तेन नादस्य नित्यत्वात्तदात्मकस्योङ्कारस्य च नित्यत्वं, स्वराडिति पूर्व्वोक्तेः । तदात्मकस्य वर्णसमूहस्य च तथा । आकाशस्य नित्यद्रव्यत्वे तद्गुणस्यापि नित्यत्वं, गुणाश्रयो द्रव्यमिति गुणगुणिनोः समवाय-सम्बन्धात् (ग) । तेन पवनप्रेरणाप्रेरणवशादेवाभिव्यक्त्यनभिव्यक्ती । वस्तुतस्तु नित्यतैव तेषामित्ययमान्तरस्फोटः । उक्तञ्च 'शृणोति य इमं स्फोट'मिति द्वादशस्कन्धे । XII. 6.

प्रकटो भवतीत्यत्र प्रमाणं द्वादशस्कन्धस्य पद्यद्वयमाह—तथा चेति । अस्यार्थो यथा—चतुर्मुखब्रह्मणो हृदि य आकाशस्तस्मान्नादोऽभूत् । यः कर्णपुटपिधानेन श्रोत्रवृत्ति-निरोधात्तदादिष्वपि विभाव्यते वितर्क्यते । ततोऽभूदिति—त्रिवृत् त्रिमात्रः अकारो-कारमकारात्मक ओंकारः । अव्यक्तात् परमेश्वरात् प्रभवः प्राकट्यं यस्य सः । स्वराट् स्वतन्त्र एव हृदि प्रकाशमानः । ततोऽक्षरेत्यस्यार्थो यथा—ततस्त्रिवृदोङ्कारादक्षराणां समा-म्नायं समाहारं भगवानसृजत् । तदात्मकस्य ओङ्कारात्मकस्य वर्णसमूहस्य तथा नित्यत्वम् । शब्दस्य नित्यत्वे प्रमाणमुक्त्वा युक्तिमाह—आकाशस्येति । तद्गतस्य तन्मात्रवृत्तिगुणस्य—तथा च यो गुणः नित्यद्रव्यमात्रे वर्त्तते स तु नित्यो भवति । अतएवाकाशवृत्तिद्वित्वबहुत्वादि-संख्यानां तद्वृत्तिसंयोगानाञ्चानित्यत्वेऽपि न क्षतिः, तेषामाकाशमात्रवृत्तित्वाभावात् । एतन्मते रागद्वेषेच्छाप्रयत्नादयो नात्मनो गुणाः, अपि त्वन्तःकरणगुणा एव । परमाणवोऽपि त्रसरेणोः षष्ठांशात्मातिरिक्ताः । एवं पञ्चमस्कन्धे परमाणूनामज्ञानकल्पितत्वेनानित्य-त्वमुक्तम् (4) । एवम् नित्यदिक्कालावपि न परमेश्वरातिरिक्ताविति बोध्यम् । गुणा-श्रयो द्रव्यमिति द्रव्यसामान्यलक्षणम् । गुणगुणिनोः शब्दाकाशयोः समवायसम्बन्धा-न्नित्यगुणाश्रयो नित्यद्रव्यस्य लक्षणमिति बोध्यम् । तेन शब्दानां नित्यत्वेन हेतुना

मध्याहृतम् । आकाशवृत्तिद्वित्वबहुत्वादिसंख्यानामाकाशवृत्तिसंयोगानाञ्च विशेष्य-दलघटितेऽपि सत्यन्तदलाभावान्न नित्यद्रव्यमात्रवृत्तिगुणत्वम् । आकाशमात्रवृत्तित्वा-भावादिति—आकाशेतरावृत्तित्वे सति आकाशवृत्तित्वस्याभावात् । तथाच संख्यादीना-माकाशभिन्ने पृथिव्यादावपि वर्त्तमानत्वात् सत्यन्तदलाभावादाकाशमात्रवृत्तित्वाभावः ।

(ग) आकाशस्य नित्यद्रव्यत्वमुपरिष्टाद्दर्शितात् ब्रह्मलिङ्गादेवावसेयम् । 'आकाशस्त-ल्लिङ्गात् (८।१।२२), 'आकाशे चाविशेषात्' (३।२।२०) इति भगवद्बादरायणकृतब्रह्मसूत्रयो-स्तत्र च भगवत्पादभाष्यस्याशयात् सुप्रकटमेव तत् ।

घटादीनां कपालादौ द्रव्येषु गुणकर्म्मणोः । तेषु जातेश्च सम्बन्धः समवायः प्रकीर्त्तितः ॥

इति समवायलक्षणतो द्रव्यस्य नित्यत्वे तद्गुणस्य नित्यत्वं भवतीत्यखिलमवदातम् ।

---

(4) '……कल्पितत्वेनानित्यत्वमप्युक्त'मिति (ख) (ग) (च) (छ) पुस्तकेषु पाठो दृश्यते ।

Vide Punyaraja-Vakyapadiya-prakasa I. 48.

अतएवैके आचार्याः शब्दार्थमान्तरं स्फोटं शब्दब्रह्मेत्याहुः। यथा 'निरंश एवाभिन्नो नित्यो बोधस्वभावः शब्दार्थमय आन्तरः स्फोट' (ङ) इति।

प्रयोगश्च—

Yogavasistha-Ramayana—Nirvana. II. 42. ?

जातान्धमूकबधिरस्यान्तः स्वीयपरास्वपि।
स्ववाक्शब्दार्थयोर्बोध आन्तरस्फोट एव सः॥

तेषामनुपलिमाधौ पवनप्रेरणाधिरव्यवधानादभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिरूपावेव। वस्तुतस्त्विति—वस्तुतस्तु तेषां वर्णानां नियता एवेति चेतोऽन्तरुपलभ्यमानोऽयं नित्यो वर्ण आन्तरः स्फोट इति शाब्दां प्रवादोऽपि सङ्गच्छते। ननु स्फोटशब्दस्यादृष्टाश्रुतत्वेनाप्रामाण्यमिति न शङ्कनीयं, यतो द्वादशस्कन्धे स्फोटशब्दस्य श्रवणमस्तीत्याह—उक्तञ्चेति। अस्यार्थो यथा—ननु कोऽसौ परमेश्वरस्तत्राह—यः परमेश्वर इममोङ्कारमन्तःकरणमात्रवेद्यतया आन्तरं स्फोटं शृणोति। (घ)

(घ) अत्रार्थः स्फुटीक्रियते श्रमन्मूलश्लोकोदाहरणेन, तत्र श्रीश्रीधरस्वामिकृतटीकयापि च। श्लोकस्त्वेवम्—

शृणोति य इमं स्फोटं सुप्तश्रोत्रे च शून्यदृक्। येन वाग्व्यज्यते यस्य व्यक्तिराकाश आत्मनः॥

श्रीधरस्वामिव्याख्या त्वेवम्—...ननु जीव एव तं शृणोतु, नेत्याह। सुप्तश्रोत्रे कर्णपिधानादिना व्यवृत्तिकेऽपि श्रोत्रे सति। जीवस्तु करणाधीनज्ञानत्वान्न तदा श्रोता, तदुपलब्धिस्तु तस्य परमात्मद्वारिकैवेति भावः।

(ङ) स्फोटाख्यो निरवयवो नित्यः शब्दो वर्णनिरपेक्षं ब्रह्मैव। एवमपि हरिराह ब्रह्मकाण्डे—

अनादिनिधनं ब्रह्म शब्दतत्त्वं यदक्षरम्। विवर्ततेऽर्थभावेन प्रक्रिया जगतो यतः॥ इति
स्फोटस्य निरंशत्वाभिन्नत्वप्रकारस्तत्रैव दर्शितो यथा—

नादस्य क्रमजातत्वान्न पूर्वो नापरश्च सः। अक्रमः क्रमरूपेण भेदवानिव गृह्यते॥ इति

शृणोति य इममित्यादि भागवतश्लोकेन स्फोटात्मकशब्दश्रवणस्यात्मलिङ्गत्वोक्तिः। आन्तरः स्फोट आन्तरः शब्दः। स च हृदयगो बहिर्मुक् च भवति। एतदेवाभिप्रेत्योक्तं 'अथवा प्रतीतपदार्थक' इत्यादि व्याख्यानावसरे भाष्यप्रदीपोद्द्योते नागेशेन—ध्वनिपदेनात्र वैखरी, स्फोटपदेनाभिव्यञ्जकत्वादिको मध्यमावस्थ आन्तरः शब्द उच्यते। अखण्डत्वमेव हि शब्दरूपतया प्रतिभाति' इति। तदेवं वराटिकान्वेषणाय प्रवृत्तश्चिन्तामणिं लब्धवानिति शब्दविचाराय प्रवृत्तः सन् प्रसङ्गादद्वैते ब्रह्मण्यपि व्युत्पादितमित्यादि च शब्दकौस्तुभे दर्शितः। नादध्वनेरप्यत्र परामर्शः। तथाच स्फोटसिद्धिन्यायविचारे—

तत्र केचन नादानां स्फोटाभिन्नत्वमूचिरे। अभेदेऽन्यमितरे स्वातन्त्र्यं मेनिरे परे॥ इति

वैयाकरणास्तु बहिःस्फोटमाहुः (च)। तत्र पूर्व्वपूर्व्ववर्णोच्चारणाभिव्यक्त-तत्तत्संस्कारसहकृतचरमवर्णसंस्कारनिष्ठपदजन्यैकपदार्थप्रत्यायकता पदस्फोटः।

अतएवैके आचार्य्याः शब्दः अर्थश्च शब्दार्थौ तदन्तरेवोपलभ्यमानत्वेदान्तरं स्फोटम्। तत्र शब्दस्फोटं शब्दब्रह्मेत्याहुः। तत्र दृष्टान्तो यथेति—निरंशः न कस्याप्यंशः अतएवाभिन्न एक इत्यर्थः नित्यो ज्ञानस्वरूपश्च एवम्भूत ओंकारः शब्दार्थवस्तुमात्राणां प्रादुर्भावकत्वात् शब्दार्थमयः। एतन्मते प्रणवादेव वेदादीनां सर्व्वेषां सृष्टिरिति बोध्यम्। अन्तरेवोपलभ्यमानत्वात् स प्रणव आन्तरः स्फोटोऽव्यक्त इत्यर्थः। प्रयोग उदाहरणं यथा—जन्मान्धमूकबधिरस्य पुरुषस्य चक्षुःकर्णवागिन्द्रियाणामभावात् स्वीयान्तःकरण एव स्वत एव शब्दार्थयोः परामर्शे जाते सति स्वीयवाक्यस्य शब्दार्थस्य आन्तरेव बोधो भवतीत्यान्तरः स्फोट एव।

अथ घटेन जलमाहरेति वाक्यश्रवणं विना घटकरणकजलाहरणस्य शाब्दबोध-वारणाय प्रत्येकवर्णज्ञानघटितचरमवर्णज्ञानत्वेन (5) कारणता वक्तव्या। एवं सति द्वितीयवर्णस्य ज्ञानकाले प्रथमवर्णज्ञानस्य नाशादेवं क्रमेण चरमवर्णज्ञानकाले पूर्व्व-पूर्व्ववर्णज्ञानानां नाशात् कथं शाब्दबोधः? तथा विशृङ्खलतत्तद्वर्णज्ञानात्तादृशज्ञानजन्य-संस्काराद्वा शाब्दबोधापत्तिश्च इत्यतोऽत्र वैयाकरणानां समाधानं यथा—घटकरणक-जलाहरणस्य शाब्दबोधं प्रति स्फोट एव कारणं, नतु तत्तद्वर्णज्ञानानां तादृश-ज्ञानजन्यसंस्काराणां वा कारणत्वम्। स्फोटस्तु यादृशयादृशानुपूर्व्वीविशिष्टचरमवर्ण-ज्ञानानन्तरं घटकरणकजलाहरणप्रतीतिर्जायते तादृशचरमवर्णज्ञाननिष्ठोऽसाधारण-

---

(च) वैयाकरणा भाष्यकृदादयः। यदाह स्फुटमेव भाष्यकारस्तपरसूत्रभाष्येऽभिव्यक्तृप्रकारकत्वेन ध्वनेः स्फोटरूपशब्दगुणत्वं प्रतिपादयितुकामः—'एवं तर्हि स्फोटः शब्दः। ध्वनिः शब्दगुणः। कथम्? भेर्य्याघातवदि'ति। तत्र कैयटः—एवं तर्हीति पदाभिव्यङ्ग्यो वाक्यस्फोटोऽत्र विवक्षितः। स च नित्यः। एतच्च येनोच्चारितेनेत्यत्र पस्पशायां विचारितमिति तत्र एव बोद्धव्यम्। नागेशस्त्वित्थं विशदयामास—अत्रेदं बोध्यम्—एक एव स्फोटस्तत्तद्वर्णस्तत्तद्रूपेणाभिव्यज्यते। ध्वनिः शब्दगुण इति भाष्ये ध्वनिशब्देन वर्णो वैकृतध्वनिश्च '.........वैकृतध्वनिस्फोटयोः प्रमाणमाह—तदुक्तं हरिणा,—

स्फोटस्य ग्रहणे हेतुः प्राकृतो ध्वनिरिष्यते।
स्थितिभेदे निमित्तत्वं वैकृतः प्रतिपद्यते॥ इति

'वस्तुतस्तु वाचकता स्फोटैकनिष्ठा। तत्र चाष्टौ पक्षाः—वर्णस्फोटः पदस्फोटः

---

(5) 'जलाहरणस्य बोधाभावात् शाब्दबोधवारणाय प्रत्येकवर्णज्ञानैश्च च ज्ञानत्वेन' इति '(ग)' '(ङ)' पुस्तकयोः पाठः।

एवं पूर्व्वपूर्वपदोच्चारणाभिव्यक्ततत्तत्संस्कारसहकृतचरमपदसंस्कारनिष्ठवाक्यजन्यैकवाक्यार्थप्रत्यायकता वाक्यस्फोटः । एतदुभयलक्षणं शब्दब्रह्म ।

Vide citation by Punyaraja-Vakyapadiyaprakasa—II. 29.

तथाच 'एक एव नित्यः पदाभिव्यङ्ग्यो वाक्याभिव्यङ्ग्योऽखण्डो व्यक्तिस्फोटो जातिस्फोटो वर्णोरूप"

जातिविशेषः । स तु घटकरणकजलाहरणविषयकशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नजन्यतानिरूपितजनकतावच्छेदकतया सिद्धः । न च न्यायमतसिद्धताद‍ृशानुपूर्व्व्यवच्छिन्न (6)—चरमवर्णमानस्यैव कारणत्वं कथं न स्वीक्रियते, अलं स्फोटरूपस्वतन्त्रधर्म्मस्वीकारेणेति वाच्यम्,—आनुपूर्व्वीघटितधर्म्मस्य कारणतावच्छेदकत्वे महागौरवात् । तथाहि घोच्चारणाव्यवहितोत्तरटोच्चारणघटितानुपूर्व्वीशरीरे तदव्यवहितोत्तरत्वं नाम तनुत्पत्ति(?)ध्वंसाधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणत्वे सति तनुत्पत्तिध्वंसाधिकरणत्वरूपं, एताद‍ृशानन्ताव्यवहितोत्तरत्वघटितगुरुधर्म्मस्य कारणतावच्छेदकत्वप्रसङ्गः । एवं घटेन जलमाहरेति, जलं घटेनाहरेति द्विविधानुपूर्व्यवच्छिन्नस्य कारणत्वे परस्परव्यभिचारवारणाय कारणवैशिष्ट्यमपि कार्य्यतावच्छेदके निवेशनीयमिति कार्य्यतावच्छेदकेऽपि महागौरवप्रसङ्गः । यन्मते साङ्कर्य्यं न जातिबाधकं तन्मतमालम्ब्योक्तम्—अतएव वैयाकरणमतमेव ज्यायः, अतस्तन्मतमुपन्यस्यति—

वैयाकरणास्त्विति—तत्र वैयाकरणमते पूर्व्वपूर्व्ववर्णोच्चारणेनाभिव्यक्तस्तत्तदुच्चारणसंस्कारः, ताद‍ृशसंस्कारोऽत्र पूर्व्वपूर्व्ववर्णोच्चारणाव्यवहितोत्तरघटितानुपूर्व्वीत्यर्थः । तथाच ताद‍ृशानुपूर्व्वीविशिष्टचरमवर्णस्य संस्कारचरमवर्णस्य ज्ञानम् । तन्निष्ठपदजन्यैकपदार्थप्रत्यायकतेत्यस्य समुदायार्थो यथा—ताद‍ृशानुपूर्व्वीविशिष्टचरमवर्णज्ञाननिष्ठपदजन्यपदार्थबोधजनकतावच्छेदकधर्म्मः पदस्फोटत्वम् । स्फोटत्वविशिष्टपदज्ञानमेव पदस्फोटः । वाक्यस्फोटस्तु तत्तदवान्तरपदस्फोटघटितमहास्फोटस्वरूप इत्याह—एवमिति । एतदुभयलक्षणं पदस्फोटवाक्यस्फोटलक्षणं शब्दब्रह्मेव ।

तथा चेति—व्यक्तेः स्फोटः भावप्रधाननिर्देशात् स्फोटत्वमित्यर्थः । तथाच चरम-

वाक्यस्फोटः, अखण्डपदस्फोटस्ताद‍ृक्‌वाक्यस्फोट इत्थं पञ्च व्यक्तिस्फोटाः, वर्णपदवाक्यभेदेन त्रिविधो जातिस्फोट इति, इत्यादिको विचारः शब्दकौस्तुभे द्रष्टव्यः । महामहोपाध्याय वाचस्पतिरित्थं शब्दार्थरत्ने तारानाथतर्कवाचस्पतिपादैः—'तत्र वर्णानां प्रत्युच्चारणं भिन्नतया प्रतीयमानतया अनित्यत्वेन आशुविनाशित्वाच्च तेषां मेलनासम्भवेन तत्समुदायस्यापि असम्भवात् प्रत्येकं वर्णेषु तत्तो व्यभिचारेण च पूर्व्वपूर्व्ववर्णानुभवाहितसंस्कारसहकृतान्त्यवर्णानुभवपरिपाकवशाज्जनि हृदये झटिति समुदीयमानस्य

(6) 'पूर्व्वावच्छिन्नेति '(क)' पुस्तके, 'पूर्व्वविशिष्टेति '(ख) पुस्तके, 'पूर्व्वावयवावच्छिन्नेति '(ग)' पुस्तके पाठः ।

Kavyaprakasa—Ullasa I.

इत्याहुः । व्यक्तिस्फोटपुरस्कारेण जातिस्फोटः । अत आहुः—बुधैर्वैयाकरणैरिति काव्यप्रकाशकृतः ।

तमन्ये न सहन्ते । तथाहि पूर्वपूर्ववर्णाननुभवतश्चरमवर्णश्रवणकाले पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहकृतचरमवर्णसम्बन्धेन पदव्युत्पादनसमयग्रहणानुगृहीतेन पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहकृतचरमवर्णसम्बन्धेन श्रोत्रेण युगपदेव सदसदनेकवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिर्जन्यते । सहकारि-

वर्णमात्रव्यक्तिनिष्ठस्फोटत्वरूपो (7) धर्मो नित्यः अखण्डः पदाभिव्यङ्ग्यश्च । एवं साकाङ्क्षानेकपदघटितमहावाक्यस्फोट एव जातिस्फोटपदवाच्यः । तथाच व्यक्तिस्फोटसहित-जातिस्फोट एव महावाक्यजन्यशाब्दबोधे कारणम् । अतो वैयाकरणमतस्य सर्वोत्कृष्टत्वादेव काव्यप्रकाशकृतापि बुधशब्देन वैयाकरणा एवोक्ता इत्याह—अत आहुरिति ।

ननु पूर्वोक्तदोषवारणाय चरमवर्णस्य श्रवणेन्द्रियजन्यज्ञानकाले पूर्वपूर्ववर्णानां संस्कारवशात् पुनरपि तेषां ज्ञानादेव शाब्दबोधः स्वीकरणीयः, अतो न दोष इत्याह—तमिति । तं स्फोटमन्ये अपरे न सहन्त इति । पूर्वपूर्ववर्णाननुभवतः पुरुषस्य चरमवर्णसम्बन्धेन श्रोत्रेण युगपदेव पूर्वपूर्वातीतवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिर्जायते, तदनन्तरं वाक्यार्थविषयकशाब्दबोधो जायते । श्रोत्रेण कीदृशेन ? पदव्युत्पत्तिजनको यः समयस्तस्य ग्रहणं ज्ञानं, तदनुगृहीतेन तत्सहकृतेनेत्यर्थः । तथाच 'न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यत्र कालो न भासते' इति मीमांसकमतानुसारेण कालस्यापि विषयविधया कारणत्वमुक्तम् । तत्र दृष्टान्तः—सहकारीति । सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञान-

---

स्फोटरूपस्यैव शब्दस्य नित्यतया तस्यैव नित्यसम्बन्धस्य योग्यतया शक्तिमत्त्वमुचितमिति । स्फुटति व्यज्यते वर्णैरिति स्फोटो वर्णाभिव्यङ्ग्यः, स्फुटीभवत्यस्मादर्थ इति स्फोटशब्दार्थमुभयथा निराहुः । एवं पदाभिव्यङ्ग्यव्यक्तिस्फोटपुरस्कारेण वाक्याभिव्यङ्ग्यजातिस्फोटस्वीकारो न व्याहतः । अनेकवर्णानां शक्ततावच्छेदकतापेक्षया एकस्यैव जातिरूपस्फोटत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वकल्पने लाघवमपि द्रष्टव्यमिति दिक् । वाक्यस्फोटस्य निष्कृष्टतया तस्यैव बोधकत्वं, यदुक्तं वाक्यपदीये—

'पदे न वर्णा विद्यन्ते वर्णेष्ववयवा न च । वाक्यात् पदानामत्यन्तं प्रविवेको न कश्चन ॥'

'वाक्यस्फोटोऽतिनिष्कर्षे तिष्ठतीति मतस्थितिः ।' इति च ।

योगदर्शनेऽपि (३।१७) स्फोटः स्वीकृतः—तत्र व्यासभाष्यं भोजवृत्तिश्चानुसन्धित्सुभिर्द्रष्टव्यम् । प्रपञ्चितश्चैतद् दर्शनमखिलमेव वाक्यपदीयादौ । ग्रन्थबाहुल्यभयान्नात्र निर्दिश्यते ।

---

(7) 'चरमवर्णज्ञानव्यक्तिस्फोटनिष्ठस्फोटत्वरूप' इति '(क)' '(ख)' पुस्तकयोः पाठो न सम्यक् ।

दार्ढ्येन प्रत्यभिज्ञानवदेव प्रत्यभिज्ञाने, प्रत्यक्षेऽपि अतीतापि पूर्व्वावस्था स्फुरति,—तेन कृतं स्फोटेनेति (छ)।

तन्न। तथाहि पदव्युत्पादनसमयो हि स्फोटकृत एव। न च तत्र प्रमाणाभावः, प्रत्यक्षार्थापत्त्योः सम्भवात्। यथायं गौरित्युक्ते नहि गकारौकारविसर्गा एव प्रतीयन्ते, अपि तु सास्नादिमत् किमपीति प्रत्यक्षम्। अथ गौरित्यत्र किं गकारादयो वर्णा व्यस्ता एवार्थप्रत्यायकाः, किं समस्ताः? नाद्यः, इतरवर्णवैयर्थ्यात्। नापि द्वितीयः, उत्पन्नप्रध्वस्तानां सामस्त्याभावात्।

स्थले यथा चक्षुःसन्निकर्षजन्येऽपदार्थज्ञानकाले पूर्व्वप्रतीततत्कालतद्घटरूपतत्तापि साक्षात्प्रत्यक्षे भासते, तथात्रापि चरमवर्णस्य श्रवणेन्द्रियजन्यज्ञाने पूर्व्वपूर्व्वातीतवर्णस्यापि संस्कारवशाज्ज्ञानं भविष्यतीति। तेन कृतं व्यर्थं स्फोटेनेति।

तन्नेति—यत्समयेऽतीतसमस्तवर्णघटितपदानां बुद्ध्यारूढं भवे पुनः प्रतीतिर्भवति, तत्र समये स्फोटकृतशाब्दबोध एव भवति, न तु अतीतवर्णानां पुनः प्रतीतिरित्यर्थः। अत्र प्रमाणाभावो न वक्तव्यः, यतः प्रत्यक्षप्रमाणमर्थापत्तिप्रमाणञ्च वर्त्तते। तत्र च प्रथमतः प्रत्यक्षप्रमाणमाह। गौरित्युक्ते नातीतगकारादेः पुनः प्रतीतिः, किन्तु

(छ) वर्णवादमेवार्थबोधे प्रमाणीकुर्व्वद्भिस्तार्किकादिदर्शनप्रस्थानपरमाचार्य्यैर्बहुभिः स्फोटवाद आभासतः प्रध्वस्तकल्प इव प्रतिभाति। यथाहि

नद्य इदं परित्यज्य सर्व्वपादप्रमार्गणम्।
कुर्व्वन् स्नापयते नूनं पिपासुं मृगतृष्णिकाम्। (स्फोटसिद्धिन्यायविचार १७ श्लोक)

इति पूर्व्वपक्षिणो ग्रन्थः, 'तस्मादन्ये स्थायिनः संस्काराः कल्प्याः, तथा वर्णातिरिक्तः शब्दः कल्प्य इति बहुप्रमाणकमापन्न'मिति शास्त्रदीपिकाकृतो पार्थसारथिमिश्राणां मीमांसका गर्हां च स्फोटवादिनः प्रति प्रवर्त्तते। तार्किकयुक्तिनिराकृतान् कौस्तुभकृता, स्फोटहेतुभूतसंस्कारवादिनां मते निहितं कल्पनागौरवञ्चात्र दर्शितम्। निर्विरोधमेवैतदत इति मन्यमानः कल्प्यः। यत्तु प्रथमस्त्रे 'शब्द इति चेन्नातः' (१।३।२८) इत्यादौ ब्रह्मसूत्रे भाष्यं, 'प्रतीत्यप्रतीतिभ्याम् न स्फोटात्मकः शब्दः' (५।५७) इति सांख्यसूत्रे इत्थं,

'यथायेयादिकर्म्माणि क्रमवर्त्तीनि सन्त्यपि।
संहत्य कुर्व्वते कार्य्यमेकं वर्णास्तथैव नः॥' (श्लोकवार्त्तिक)
"यद्वा प्रत्यक्षतः पूर्व्वं क्रमयातेषु यत्परम्।
समस्तवर्णविज्ञानं तदर्थज्ञानकारणम्॥" (शास्त्रदीपिका)

'नार्थस्य वाचकः स्फोटो वर्णेभ्यो व्यतिरेकतः' इत्यादि मीमांसाग्रन्थोऽपि निपुणमालोचयोर्ध्व सुधीभिर्बोध्यो यथार्थम्। न चैतत् सम्यग्विचारसहमिति वक्तव्यः। व्याकार एव मनुप्रपञ्चः।

Sarvadarsana-samgraha-Panini-darsana.

"न च व्याससमासाभ्यामन्यः प्रकारोऽस्ति। तस्माद्वर्णानां वाचकत्वानुपपत्तौ यद्बलादर्थप्रतीतिः स एव स्फोटो वर्णातिरिक्तो वर्णाभिव्यङ्ग्यार्थप्रत्यायको नित्य एवे'ति। अर्थापत्तिरपि। स्फोटानङ्गीकारे सर्व्व एव संस्कारा विशृङ्खला एव सन्तः पदजन्यपदार्थप्रतीतौ न प्रभवन्ति। नापि प्रत्यभिज्ञाने प्रत्यक्षेऽप्यतीतस्यापि पूर्व्वावस्था स्फुरति। न वा सदसदनेकवर्णावगाहिनी पदप्रतीतिः श्रोत्रेण जन्यते। सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञानस्य तत्तांशे संस्कारजनितस्मृतिविशेषत्वात्, श्रोत्रेण सदसदनेकवर्णावगाहाभावाच्च। नहि प्रत्यभिज्ञानमेकं ज्ञानं, तदंशे संस्कारजन्यतया इदमंशे च चक्षुर्जन्यतया, च स्मरणग्रहणात्मकत्वात्। न च तदंशेऽपि चक्षुः करणं, तस्य सन्निहितग्राहितया तदभावात्। नापीदमंशे

साक्षाद्वयवविशिष्टगोपदार्थस्य प्रतीतिरित्यत्र सर्व्वेषामनुभव एव प्रमाणम्। अर्थापत्तिप्रमाणमाह—गौरित्यत्र केवलगकारस्य कारणत्वेऽन्यवर्णोच्चारणस्य वैयर्थ्यापत्तिः, केवलगकारोच्चारणात् शाब्दबोधापत्तिश्च। नापि द्वितीय इति—वर्णसमूहज्ञानानामेकदाऽसत्त्वेन द्वितीयपक्षोऽपि निरस्तः। तस्मात् पदजन्यशाब्दबोधान्यथानुपपत्त्या स्फोटः सिद्ध इत्यन्यथानुपपत्तिरेवात्र प्रमाणम्—यथा स्थूलो (४) देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यत्र पीनत्वान्यथानुपपत्तिप्रमाणेन रात्रिभोजित्वसिद्धिः। नापि वर्णसमुदायज्ञानानां तादृशज्ञानजन्यसंस्काराणां वा कारणत्वं वक्तुं शक्यं, यतो विशृङ्खलादर्थानां ज्ञानात् संस्काराद्वा शाब्दबोधापत्तिरित्याह—स्फोटानङ्गीकार इति। यच्च सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यभिज्ञानात्मकचाक्षुषप्रत्यक्षं दृष्टान्तीकृत्य श्रवणेन्द्रियजन्यचरमवर्णज्ञानेऽप्यतीतवर्णस्य संस्कारवशाज्ज्ञानमुक्तं तदपि दुष्टमित्याह—नापि प्रत्यभिज्ञान इति। तत्र प्रथमतो दृष्टान्तमेवासिद्धमित्याह। प्रत्यक्षात्मकप्रत्यभिज्ञाने तद्देशतत्कालरूपा अतीता पूर्व्वावस्था न स्फुरति, न वा दार्ष्टान्तिके श्रोत्रेणातीतवर्णावगाहिनी चरमवर्णविषयकप्रतीतिर्जन्यते। तत्र हेतुः—सोऽयमिति—तत्रातीतदेशकालरूपतत्तायाः स्मरणं, चक्षुःसन्निकृष्टेदम्पदार्थस्य

वेदान्तादिदर्शनप्रतिपादितापत्तिश्च दूरादास्ते यदि तावद्वैयाकरणमतं धीरमालोच्यते। अत्रार्थे 'तस्मात् यश्चोभयोः समो दोषः न तेनैकश्चोद्यो भवतीति न्यायात् = ··नातिरिक्तस्फोटकल्पनावकल्प्यत इति चेत् तदेतत् काशकुशावलम्बनकल्पनं विकल्पानुपपत्ते'रित्यादिः 'तस्माद्वर्णानां वाचकत्वासम्भवात् स्फोटोऽभ्युपगन्तव्य' इत्यन्तः पाणिनिदर्शनप्रस्तावोऽत्र सर्व्वदर्शनसंग्रहग्रन्थो द्रष्टव्य इत्यलमतिगहनावगाहनेन।

---

(४) 'पीनो देवदत्त' इति मुद्रितपुस्तके पाठः।

संस्कारः, चक्षुरन्वयव्यतिरेकानुविधानात् अन्यहेतुव्यवसायाभावाच्च। तेन स्फोट एवाङ्गीकार्य इति वैयाकरणाः।

तेन पृथक्सम्बन्धानां संस्काराणां क्रमेण परस्परसम्बन्धकारित्वं स्फोटत्वम्। अन्यथा रसः सरः नदी दीन इत्येतेषां प्रतिलोमपाठेऽपि रेफसकारादीनां संस्कारोऽस्ति, न तु तेऽनुलोमसंस्कारवत्त्वेन पदं व्युत्पादयन्ति, अन्यथा भेदो न स्यात् (१) (ज)।

साध्वसाधुतयाद्योऽपि—११ का।

आद्यो वर्णात्मकः शब्दोऽपि साधुतया असाधुतया च द्वेधा भवति। किन्नाम साधुत्वम्? किं साधुजनोदितत्वं, किमुत सूक्तत्वमुताहो वेद-

प्रत्यक्षमिति ज्ञानद्वयमेव, न तु तत्ताविशिष्टेदंपदार्थस्यैकं ज्ञानम्, यतस्तत्तायाः चक्षुःसन्निकर्षाभावेन चाक्षुषप्रत्यक्षे तस्य भानासम्भवात्, एतन्मतेऽलौकिकसन्निकर्षस्वरूपज्ञानलक्षणायाः प्रत्यासत्तेरनङ्गीकारादिति। नापीदमंश इति—यथा तत्तांशे संस्कारप्रभवं स्मरणं तथेदमंशेऽपि वाच्यमित्यपि न सम्भवति। इदमंशे चक्षुःसन्निकर्षसत्त्वे सति ज्ञानं, तदभावे नेत्यन्वयव्यतिरेकात् ज्ञानजनकस्येदम्पदार्थस्यानुभवाभावाच्च।

तेनेति—पृथक्सम्बन्धानामानुपूर्व्यारहितानां संस्काराणां प्रत्येकवर्णोच्चारणानां क्रमेण परस्परानुपूर्वीविशिष्टचरमवर्णज्ञाने शाब्दबोधकारित्वं कारणतावच्छेदकं स्फोटत्वम्। तथाच यादृशानुपूर्वीविशिष्टचरमवर्णस्य ज्ञानसत्त्वे तत्तदर्थस्य शाब्दबोधो जायते तादृशज्ञाननिष्ठजातिविशेष एव स्फोटत्वम्। सा जातिस्तत्तदर्थविषयकशाब्दबोधजनकतावच्छेदकत्वेन सिद्धा। यथा तृणारणिमण्यादिजन्यतावच्छेदकतया वह्निनिष्ठजातिविशेषस्य सिद्धिस्तद्वदत्रापि तत्तच्छाब्दबोधजनकतावच्छेदकतया चरमवर्णज्ञाननिष्ठजातिविशेषस्य स्फोटत्वस्य सिद्धिः। अन्यथा स्फोटत्वस्यानङ्गीकारे एवं तत्तदर्थज्ञानजन्यशाब्दबोध

(ज) अत्र वेदान्तिमतानुसारं 'शब्द इति चेन्नातः प्रभवात्, प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्' (१।३।२८) इत्यत्र प्रदर्शितात् वक्ष्यमाणात् क्रमवच्छब्दवादतो ज्ञेयं। 'सत्यपि समस्तवर्णप्रत्यवमर्शे यथा क्रमानुरोधिन्य एव पिपीलिकाः पङ्क्तिबुद्धिमारोहन्ति, एवं क्रमानुरोधिन एव वर्णाः पदबुद्धिमारोक्ष्यन्ति। तत्र वर्णानामविशेषेऽपि क्रमविशेषकृता पदविशेषप्रतिपत्तिर्न विरुध्यत' इति शारीरकभाष्यम्। भामत्यादिषु चैतत् प्रपञ्चितमिति तत एव द्रष्टव्यम्। वस्तुतस्तु विभिन्नप्रयोजनत्वात् शास्त्रयोः विभिन्नसिद्धान्तत्वमिति स्थितिः। अतो नानर्थोपपात।

(१) 'अन्यथा' इति पदं '(घ)' '(ङ)' पुस्तकयोर्नोपलभ्यते।

वाचकत्वं वा, प्रकृतिप्रत्ययव्युत्पादितत्वं वा ? आद्ये चण्डालादिप्रयुक्तस्य संस्कृतस्याप्यसाधुत्वापत्तिः, द्वितीये परुषसंस्कृतस्य, तृतीयेऽस्मदादिकृतसंस्कृतशब्दानां, चतुर्थे संज्ञाशब्दानामपि। तेन व्याकरणप्रणीतत्वं साधुत्वमिति। तथा सति डित्थादीनां संज्ञाशब्दानामपि डित्थोऽयं डवित्थोऽयमिति विभक्त्युत्पत्तेः साधुत्वम्; न तु गावीप्रभृतीनां, भ्रान्तप्रणीतत्वात्। तथापि तैर्व्यवहारनिष्पत्तिस्तद्विज्ञानां तत्स्मारितगोशब्दादिद्वारा, अज्ञानान्तु अज्ञपरम्पराप्राप्तसंस्कारद्वारैव। प्राकृतस्य तु साधुसमत्वात् साधूद्भवत्वेन तत्तद्व्याकरणप्रणीतत्वाच्च साधुत्वम्। (ऋ)

स्वीकारे च सरोवरवाचकस्य सरःशब्दस्य प्रतिलोमेन रस इति पाठेऽपि सरोवरबोधः स्यात्। नदीशब्दस्यापि प्रतिलोमेन दीन इति पाठेऽपि नदीबोधः स्यात्। संस्कार इति—प्रत्येकवर्णज्ञानजन्यसंस्कारोऽस्तीत्यर्थः। न त्विति—ते प्रतिलोमेनोच्चारिता वर्णा अनुलोमसंस्कारवत्त्वेन विशिष्टं पदं शाब्दबोधं व्युत्पादयन्ति, तादृशार्थं न व्युत्पादयन्तीत्यर्थः। अन्यथा अनुलोमप्रतिलोमपदाभ्यामेकबोधस्वीकारे रससरःपदाभ्यां जनितबोधयोर्नदीदीनपदाभ्यां जनितबोधयोः भेदो न स्यादित्यर्थः।

सुकुमारत्वं स्निग्धत्वादिगुणविशिष्टत्वम्। आद्य इत्यसाधुचण्डालादिप्रयुक्तस्येत्यर्थः। परुषसंस्कृतस्य कठोरसंस्कृतस्य। संज्ञाशब्दानां चैत्रडित्थादिशब्दानां प्रकृतिप्रत्ययाभ्यामवयवव्युत्पत्त्यसिद्धेः। व्याकरणनिष्पाद्यत्वं साधुत्वमित्यर्थः। अतएव डित्थादिशब्दानां प्रकृतिप्रत्ययाभ्यामवयवव्युत्पत्त्यभावेऽपि डित्थोऽयमित्यादौ 'सु'विभक्तिसाहित्येन व्याकरणनिष्पन्नत्वमस्त्येव। नत्विति—यथा वच्धातोर्बहुवचने देवदत्ता वचन्तीति प्रयोगोऽसाधुः 'गात्यन्तोऽन्त्ये: प्रयोगः' इति सूत्रात्, तथैवात्र केवलगोशब्दोऽपत्यार्थकप्रत्ययेन 'गाव'इति प्रयोगोऽप्यसाधुः, अतो 'गावी' इति प्रयोगो भ्रान्तप्रणीत एव। ननु कथं भ्रान्तोक्त'गावी'पदप्रयोगादपि विशेषदर्शिनामप्यर्थप्रत्ययो जायते, अत आह—तथापीति। तैरसाधुपदैरसाधुशब्दस्मारितसाधुशब्दाद्विज्ञानां शाब्दबोधः। अज्ञानामविशेषदर्शिनामज्ञपरम्पराप्राप्त'गावी'शब्दादेव शाब्दबोधः। नाटकादौ विशेषदर्शिनां शौरसेनिकादिप्राकृतशब्दः साधुशब्दः, साधुशब्दसमत्वात्। साधूद्भवत्वे साधुचरितत्वे तत्तत्प्राकृतलङ्केश्वरव्याकरणप्रणीतत्वाच्च साधुत्वम्।

जातिरिति—जात्यादिवाचकत्वेन साधवश्चतुर्विधा भवन्ति। गौरिति साधुशब्देन

(ऋ) वस्तुतस्तु साधुमसाधूद्भवदेशीति भेदैस्त्रैविध्यं प्राकृतभाषोक्तशब्दानाम्। तत्र ऊह-हला-थवरीत्यादिप्राकृतशब्दाः शिष्टप्रयोगादरुच्यादिकृतव्याकरणकृदनुमोदितत्वाच्च साधव एव।

साधवश्च चतुर्व्विधाः ।

जातिः क्रियागुणद्रव्यैः—१२ का

गौः पाचकः शुक्लो डित्थ इति क्रमाज्जात्यादिभिश्चातुर्व्विध्यम् । चकाराज्जातिरेव पदार्थ इति च मतम् (ञ)। तथाहि गुडतण्डुलादिपाचकभेदेन पाचकोऽयं पाचकोऽयमिति पाचकत्वमस्ति । एवं चन्द्रचन्दनकुन्दादिषु अयं शुक्लोऽयं शुक्ल इति शुक्लत्वम् । बालवृद्धशुकाद्युदीरितडित्थाद्यर्थेषु डित्थादित्वमिति ।

गोत्वरूपजातिविशिष्टव्यक्तेर्गोरूपधर्मिवाचक इत्येको भेदः। तथा पाचक इति साधुशब्दः पचनक्रियारूपो यो मनुष्यनिष्ठो धर्मस्तस्य वाचक इत्यपरो भेदः, एवं शुक्ल इति साधुशब्दः शुक्लरूपगुणविशेषो यो गवादिद्रव्यनिष्ठधर्मस्तस्य वाचक इत्यन्यो भेदः। तथा डित्थ इति साधुशब्दः डित्थरूपैकव्यक्तिमात्रवाचक इत्येवं क्रमेण साधुशब्दस्य चतुर्विधो भेदः। ननु अस्मिन् मते जातावेव शक्तिर्न कदापि व्यक्तौ, शाब्दबोधे व्यक्तिभानन्तु 'जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते' इति न्यायसिद्धाक्षेपबलादेव, तन्मते साधुशब्दो जातिमात्रवाचक एवेति कथं चतुर्विध इत्यतस्तत्राह—चकारादिति। गुडतण्डुलादीनां नानापाचकभेदेन पाचकोऽयं पाचकोऽयमिति अर्थात् पाचके पचधातोः प्रयोगात् पाचकत्वमपि जातिविशेषः। [illegible] सर्वत्र जातौ शक्तिरस्तु, [illegible] डित्थादौ [illegible] डित्थत्वस्य जातित्वाभावात् कुत्र शक्तिरित्यत्राह—बालवृद्धेति। यथा पुत्रे [illegible] देवदत्तविष्णुदत्तादिशब्दस्य शक्तिर्बाल्यकौमारादिनानाशरीरवर्त्तिदेवदत्तविष्णुदत्तत्वादिजातौ वर्त्तते, तथैव [illegible] डित्थादौ [illegible] । बालवृद्धशुकादीनां डित्थोऽयं डित्थोऽयमित्यनुगत-

(ञ) [illegible] मम्मटाद्युक्तिमनुसृत्य। तथा च प्रकाशे—'सङ्केतितश्चतुर्भेदो जात्यादिर्जातिरेव वा' इति। केचित् तार्किका व्यक्तिरेव पदार्थ इत्यपि वदन्ति। [illegible] । जातिरेव पदार्थ इति मीमांसकसिद्धान्तपक्षः। इदमेव [illegible] भाष्यकारैः 'किं पुनराकृतिः पदार्थ आहोस्विद् द्रव्यमिति' पदार्थनिर्णयभाष्ये पस्पशाह्निके। [illegible] चतुर्थः पदार्थप्रकारो [illegible] इति [illegible] 'जात्याकृतिविशिष्टव्यक्तिशक्तिपक्ष एव' [illegible] महामहोपाध्यायचन्द्रशेखरभट्टाचार्य्यपादाः। [illegible] इत्यनुवाद' [illegible] शास्त्रार्थः। [illegible] च भेदो दर्शितो [illegible], तथाकरे द्रष्टव्यम्।

मुख्यो लाक्षणिकस्तथा ॥
व्यञ्जकश्चेति—१३का

त्रिधा ते शब्दाः । मुख्यो वाचकः, यस्तु सङ्केतमैश्वरं धत्ते, स मुख्यः । ऐश्वरमीश्वरकृतं, अस्मदादिकृतं सङ्केतमपि यो धत्ते तस्य द्रव्यत्वे स्वार्थं प्रति-मुख्यता । (ट)

सङ्केत ईशेच्छा तत्र तत्त्वकृत् ॥ १४ का

तत्र घटादौ तत्त्वकृत् घटादित्वबोधकृत् सङ्केतः स्यात् । तथाहि कश्चिद-गृहीतसङ्केतो बालः कदाचिदुत्तमवृद्धेन घटमानयेत्युक्ते मध्यमवृद्धे कम्बु-ग्रीवादिमन्तं व्यक्तिविशेषं स्थानात् स्थानान्तरं नयति सति घटशब्देनेदृशी व्यक्तिरिति प्रथमं व्यक्तावेव घटशब्दशक्तिरिति प्रतिपद्यते । पुनस्तेनैव प्रतीतिबलात् डित्थवस्तुघटकीभूतनानावयववृत्तिडित्थत्वमपि जातिविशेषः । यन्मतेऽवयवाति-रिक्तस्वतन्त्रावयविनोऽभावात् घटत्वजातिर्नानावयववृत्तिरेव, तन्मतमालम्ब्य डित्थत्वमपि जातिरेवेति सर्व्वं समञ्जसम् ।

नन्वीश्वरकृतसङ्केतविशिष्टशब्दस्यैव मुख्यत्व उक्तेऽस्मदादिकृतसङ्केतविशिष्टस्य डित्थादि शब्दस्येश्वरकृतसङ्केताभावान्न मुख्यत्वं, शक्तेरभावेन शक्यसम्बन्धरूपलाक्षणिकत्वमपि न सम्भवतीत्यत आह—अस्मदादीति । द्रव्यत्वे डित्थादितत्तद्द्रव्यमात्रवाचकत्वे स्वार्थं प्रत्यौपचारिकमुख्यता । यथार्थमुख्यव्यवहारस्तु (10) ईश्वरकृतसङ्केतविशिष्टशब्दस्यैवेति बोध्यम् । तद्भिन्नभिन्नेति—घटाद्भिन्नः पटादिस्तद्भिन्नो घट एव; तादृशरूपेण निवेशस्तु अपोहद्वारा निर्द्धारणार्थमेव, न त्वसाधारणत्वमस्यै निवेशनीयं, तादृशरूपेण निवेशे

(ट) ईश्वरेच्छारूपस्य सङ्केतस्य शक्तित्वमङ्गीकृतं नैयायिकनये । ईश्वरकृतसङ्केतार्थे प्रमाणं मनुस्मृतौ (१।२१) यथा—

"सर्व्वेषान्तु स नामानि कर्म्माणि च पृथक् पृथक् ।
वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक् संस्थाश्च निर्म्ममे ।"

उभयमेतत् 'वेदपूर्व्विकैव सृष्टिः' 'यस्य निःश्वसितं वेदाः' इत्याद्यास्तिकमतमाहात्म्याच्च । वस्तुतस्तु न केवलं डित्थडवित्थादय अपि तु सर्व्व एव शब्दा अस्मदादिकृतसङ्केतमेव दधते, न तु ऐश्वरं, भाषाणामानन्त्यात्, भाषाविशेषस्य चेश्वरकृतानादिशब्दसङ्केतधारणार्थस्य गौरवापत्तेरिति भाषातत्त्वविदः कोविदाः । सङ्केतपदेन शब्दव्यतिरिक्तं चिह्नमात्रं गृह्यते चेत्, तदा नानर्थक्यापात इति सर्व्वमवदातम् ।

(10) 'यथार्थमुख्यव्यवहार' इति पाठः (ख) (ग) पुस्तकयोः ।

पटमानयेत्युक्ते तद्विजातीयं व्यक्तिविशेषं तथैव तस्मिन् नयति सति पुनः सोऽपि घटाद्भिन्नः पटः पटाद्भिन्नो घट इति व्युत्पद्यमानः पुनरघटभिन्नो घटः अपटभिन्नः पटश्चेत्यपोहद्वारेण निश्चिन्वन् पुनस्तेनैव घटान्तरं पटान्तर-ञ्चानयेत्युक्ते तस्मिन् पूर्व्वघटपटयोराकारतो विसदृशौ घटपटावानयति सति पुनरयं संशेते—अहो घटपटशब्दौ न व्यक्तिविशेषविषयकसङ्केतौ, यत एतौ पूर्व्वघटपटतो भिन्नौ, तेन घटादिषु कश्चिदसाधारणो भविष्यति धर्मः यद्वशादयं घटोऽयमपि घट इत्यनुगताकारावगाहिज्ञानं जन्यत इति निश्चित्य जातावेव सङ्केतमवधारयति । तद्भिन्नभिन्नाधिकरणमात्रवृत्तित्वमसाधारणत्वं यथा गोः सास्नादिमत्त्वम् ।

योगरूढ़ाश्च रूढ़ाश्च यौगिकाश्चेति ते त्रिधा । १५का (ठ)

ते शब्दाः पुनस्त्रिविधा भवन्ति । योगरूढ़ाः पङ्कजादयः । पङ्काज्जने-र्ड-प्रत्ययेन (११) पङ्कजनिकर्तृत्वाभिधायकेन योगेनापि पद्मार्थ एव प्रतिपद्यते, प्रयोजनाभावात् गौरवप्रसङ्गाच्च । तथा च तद्वृत्तित्वे सति तदितरावृत्तित्वं तदसाधारण-त्वमिति । तत्र दृष्टान्तो यथेति—सास्ना गलकम्बलादिर्गोभिन्ने न वर्त्तते, गवि वर्त्तते च, अतो गोरसाधारणधर्म्मः सास्नादिः ।

योगरूढ़ा इति—ननु पद्मशब्दस्येव पङ्कजशब्दस्यापि पद्मत्वं कथं शक्यतावच्छेदकं नोक्तं, तत एव कुमुदशैवालादिवारणं सम्भवेदित्याह—पङ्कादिति । पद्मपदेन केवल-पद्मत्वरूपेण बोधो जायते । पङ्कजपदात् पङ्कजनिकर्तृ पद्ममिति बोधो जायत इति प्रामाणिकानामनुभववशात् पङ्कजनिकर्तृत्वेन यौगिकशक्तिः, पद्मत्वरूपेण रूढ़ि-शक्तिश्च स्वीकरणीयेति ध्येयम् । पद्मस्येवेति—पङ्कजनिकर्तृपद्मस्येव स्मृतेः । यदेति—

(ठ) नैरुक्तैस्तु सर्व्वेषामपि पदानां धातुभूतप्रकृतिप्रत्ययनिष्पन्नत्वं स्वीक्रियते । उणादिसूत्राणि च तत्र निष्पत्तौ सहायकानि । एवं सति किमवयवशक्तित एव निखिलानां पदानामर्थग्रह उतान्योऽप्युपायोऽस्तीति पृच्छायां शब्दानां त्रैविध्यप्रदर्शनयाऽवेनाभिधानि यामकमन्यदप्यस्तीति सूचयति । उक्तं हि शाब्दिकैः—

शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोषाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च ।
वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः ॥

एवमर्थग्रहकारणेष्वनेकेषु लक्षितेष्वपि शब्दानां, तेषां यथायथमुपरिष्टाद्दर्शितेष्वेव भेदेषु

(११) 'पङ्कजनि'डप्र'त्ययेन' इति (क) पुस्तके, 'पङ्कजनितप्रत्ययेन' इति (ख) (ग) पुस्तकयोः पाठः ।

न तु कुमुदाद्यर्थं, इति योगार्थपुरस्कारेऽपि रूढ्यर्थ एवेति योगरूढ एव, ईश्वरसङ्केतमहिम्ना झटिति पद्मस्यैव स्मृतेः। यदा तु पङ्कजं वर्मदौर्गत्यमित्यादि केनाप्युच्यते तदा तत्र पङ्कजातत्वे लक्षणा। वस्तुतस्तु पद्मे शक्तिः।

रूढा मण्डपादयः। यथा पद्मे पङ्कजनिकर्तृत्वं वर्तते, तथा मण्डपे गृहविशेषे मण्डपानकर्तृत्वं नास्ति, तेन केवलं गृहविशेषो योगार्थं विनापि गम्यत इति रूढ एव। कर्मणि कुशल इत्यत्र कुशलशब्दो न लाक्षणिकस्तस्य नानार्थत्वात्, 'कुशलः क्षेमे पुण्ये च शिक्षिते' इति शिक्षितो निपुणः, अतो मुख्य एव (ड)। एवं मण्डपशब्दो रूढत्वेन गृहविशेषे मुख्यः। यदा तु मण्डपं भोजयेत्युक्तिस्तदा शब्दान्तरसाहचर्यात् मण्डपानकर्तरि लाक्षणिकः।

आदितेयादिशब्दा यौगिकाः, अदितेरपत्यानीति 'ढक्'प्रत्ययेन केवलं योगार्थ एव। यदा तु अपत्यार्थप्रत्ययान्तरेण 'ण्य'प्रत्ययेन निवृत्तिस्तदा नानार्थ-

वर्मदौर्गत्यं पङ्कजं पङ्काज्जातमित्यत्र पङ्कजशब्दस्य पद्मत्वतत्त्वे लक्षणा, पद्म एव शक्तिः। कस्यचिन्मते कर्मणि कुशल इत्यत्र कुशां लातीत्यवयवव्युत्पत्तिं विनैव निपुणार्थे कुशलशब्दो लाक्षणिकस्तन्मतं दूषयति—कर्मणीति। यदा तु आदित्यशब्दो (12) ऽत्रापत्यार्थ'ण्य'प्रत्ययान्तस्तदा तु नादितेः पुत्रसामान्यस्य बोधः, अपि तु द्वादशादित्यरूपस्य सूर्यस्य बोधः, 'आदित्या ऋभव' इति देवसामान्यपर्याये पठितोऽपि।

ननु 'प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं प्रत्ययाना'मिति न्यायात् प्रकृत्यर्थसहितस्यैव प्रत्ययार्थस्य

अन्तर्भावो न्याय्यः। तत्राखण्डशक्तिमात्रेणैकार्थप्रतिपादकत्वं रूढिः, अवयवशक्तिसापेक्षं पदस्यैकार्थप्रतिपादकत्वं योगः, अवयवसमुदायोभयशक्तिसापेक्षमेकार्थप्रतिपादकत्वं योगरूढिरिति वृत्तिवार्त्तिकेऽप्ययदीक्षितचरणाः। डित्यादौ शब्दे रूढिः, आदितेयपाचकादौ योगः, पङ्कजादौ योगरूढिः। एवमभिधा त्रिविधा।

(ड) एवं यद्वयादायोगात्सत्त्वायेयमिति काव्यप्रकाशकृतो मतं, न तच्चारु। 'अन्यद्धि शब्दानां व्युत्पत्तिनिमित्तमन्यच्च प्रवृत्तिनिमित्त'मिति दर्पणे दर्शितम् कारणम्। मण्डपादिशब्देषु भिन्नोऽभिधायाः प्रकार इति केचित्—यदाहुः शब्दशक्तिप्रकाशिकाकाराः—'परे रूढयौगिकं मन्यतेऽधिक'मिति। "यथाश्वगन्धाश्वकर्णमण्डपनिशान्तकुवलयादिशब्देषु का शक्तिरिति? अत्र केचित्—अश्वगन्धारसं पिबेत्यादिषु केवलसमुदायशक्तिः, अश्वगन्धा वाजिशालेत्यादिषु केवलयोगशक्तिः।...अन्ये तु वदन्ति, सङ्करस्य (योगरूढिमयस्येति यावत्)

---

(12) 'अदितिशब्दो' इति (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषु।

लेऽप्यादित्य इति देवपर्य्याये पठितोऽपि देवविशेषे शक्तिमत्वात् प्रत्ययमहिम्ना योगरूढ़ एवार्थः ।

प्रकृतिशक्तिः प्रकृत्यर्थपरा । सुप्प्रत्ययशक्तिः संख्याकारकत्वोपरक्त-प्रकृत्यर्थपरा । तिङ्शक्तिः संख्याकर्तृकर्म्मभावोपरक्तवर्त्तमानादिकालपरा । उपसर्गा द्योतकत्वाद्धात्वर्थभेदकाः—यथा संहारः अभिहारः विहारः आहारः मिलित्वा समभिव्याहारः । एवं कृत्तद्धितप्रत्ययावपि पूर्व्ववत् । प्रत्येकं सूत्र-करणात् सर्व्वत्र योगेन मुख्य एवार्थः । (ढ)

Panini III. 3.1. 'उणादयो बहुल'मिति बहुलग्रहणात् प्रायशो न योगार्थः ।

Unadi. 235. तेन गच्छतीति 'गमेर्डोः' इति कृते 'डो'प्रत्यये गौः शेत

बोधो भवति, नतु खास्नोऽणेत्याह—प्रकृतीति । मिलित्वा—सम् अभि वि आ इत्युपसर्गा मिलित्वा समभिव्याहाररूपार्थबोधका भवन्ति । पूर्व्ववदिति—कृत्तद्धितौ प्रकृत्यर्थपरौ । सर्व्वत्रेति—सर्व्वेषु प्रत्ययेषु योगेन योगशक्त्या मुख्य एवार्थः ।

ननु तेषां मध्ये उणादिप्रत्ययो बहुलमिति सूत्रस्य बहूनर्थान् लातीति व्युत्पत्त्या यस्मिन्नर्थे विहितस्तदतिरिक्तार्थमपि बोधयति ; तेनोणादिप्रत्ययो हि प्रायशो योगार्थं न प्रतिपादयति, अपि तु रूढ़ार्थमपीत्याह—उणादय इति । कर्त्तृबोधक'डो'प्रत्ययेन सिद्धस्य गोशब्दस्य प्रथमान्तपदघटितस्य 'गौः शेते' इति वाक्यस्य गमनकर्त्तुः शयनरूपार्थे बाधिते सति लक्षणायाः प्रसङ्गात् । अत औणादिकप्रत्ययघटितगोशब्दस्य न प्रत्ययघटितावयवार्थो विवक्षणीयः, अपि तु सास्नादिविशिष्ट एव रूढ़िः । स च रूढ़ार्थश्च मुख्य एव, न लाक्षणिकः ।

साऽन्यपदार्थे शक्तिर्द्वेधा, तद्गुणसंविज्ञानरूपाऽतद्गुणसंविज्ञानरूपा च । साहित्यस्य प्राधान्यं यत्रेवम्भूते द्वन्द्वे एकत्वं भवति—यथा धवखादिरकर्णौ च द्वौ वृक्षविशेषौ । यदा तु

तु द्वौ भेदौ योगरूढ़िर्यौगिकरूढ़िश्चेति । तत्रादस्योदाहरणं पङ्कजादिशब्दः 'न यत्रैवं विनान्यस्यास्ति शान्दयोः', द्वितीयस्य त्वश्वकर्णादयः । चतुर्थ एवायमभिप्रायो भेद इत्यन्ये' इति रसगङ्गाधरेऽपि ।

(ट) 'प्रकृतिः प्रत्ययश्चैव निपातश्चेति स त्रिधा' इति तार्किकमार्गेण त्रिधा,

'क्रियावाचकमाख्यातमुपसर्गो विशेषकृत् ।
सत्त्वाभिधायकं नाम निपातः पादपूरणः ।'

इति नैरुक्तोक्तदिशा महाभाष्यकृत्सम्मतेन चतुर्द्धा, 'कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्त-धातुरूपा पञ्च वृत्तयः' इति वा पञ्चधा अर्व्वाचीनवैयाकरणसरणिमनुसृत्य पदानां

इत्यत्रापि मुख्यार्थबाधे लक्षणा स्यात्, तेनोणादिप्रत्यये न योगार्थः, अपि तु रूढ एवार्थः। स च मुख्य एव, न लाक्षणिकः।

समासशक्तिश्च विविधा (ख)। तथाहि बहुव्रीहेरन्यपदार्थे शक्तिः। सा द्वेधा—तद्गुणसंविज्ञानरूपा, तदितरा च। उभयपदार्थप्रधाना तत्पुरुषस्य। अव्ययांशप्रधानाऽव्ययीभावस्य। नञर्थप्राधाना नञ्तत्पुरुषस्य। प्रत्येकपदप्रधाना द्वन्द्वस्य। तत्र साहित्यप्राधान्ये समाहारे एकत्वं यथा धवाश्वकर्णम्। साहित्याश्रयप्राधान्ये इतरेतरयोगे द्वित्वबहुत्वे—धवखदिरावित्यत्र धवसाहित्यवान् खदिरः, खदिरसाहित्यवान् धव इति साहित्येऽपि द्वयोः प्राधान्याद्द्विवचनमेव, एवं धवखदिरपलाशा इत्यत्र बहुवचनमेव। साहित्यमूलके द्वित्वादौ विभक्तिर्न प्रत्येकं द्वित्वादिकं बोधयति। धवखदिरौ पश्येति क्रिया तु प्रत्येकं सम्बध्यते।

एकशेषे तु लक्षणैव—पितरावित्येकस्य पितृद्वयान्वयाभावात् पितृमातरावेव लक्ष्येते, पितृशब्दस्य जनकार्थमात्रस्मृतेः।

साहित्याश्रयस्य समस्तस्य प्राधान्यं तदेतरेतरद्वन्द्वसमासे द्वित्वबहुत्वे भवतः। धवखदिरावित्यत्र परस्परसाहित्यस्य द्वित्वसंख्यया द्विवचनम्। धवखदिरपलाशा इत्यत्र परस्परसाहित्यस्य बहुत्वाद्बहुवचनम्। द्वन्द्वसमासस्य साहित्ये शक्तिरितिवैतो: शाब्दबोधे साहित्यस्य भानम्। साहित्यमूलक इति—यतः साहित्यस्यैव द्वित्वप्रतीतिर्न तु धवस्य खदिरस्य वा, अत एकधवैकखदिराभिप्रायेण धवखदिरौ पश्येत्यपि प्रयुज्यते।

पितृशब्दस्य जनके शक्तिः, मातृपित्रुभयबोधे लक्षणा। तत्रोदाहरणमाह—एकशेष इति—माता च पिता चेत्येकशेषे कृते मातृपित्रुभयबोधस्तु लक्षणयैवेति बोध्यम्।

विभागस्फुरणेऽत्र समर्थ्य यथाक्रमं प्रत्येकं शक्तिसम्बन्धग्रहणमपतारयति। तत्रासमस्तसुप्तिङन्तोपसर्गसहितप्रकृतिकप्रत्ययसहितान्तेषु पदेषु यथायोगं योगशक्त्या स्वार्थप्रतीतिः।

(ख) प्रायशोऽभिधयैव समासार्थबोधः। तत्र शब्दशक्त्यादि पदेषु योगतः, पङ्कजादिपदेषु योगरूढ्या, कैवर्तबोधकधीवरादिपदेषु च रूढ्यैव शक्तिमत्त्वम्। क्वचित् सुवद्वारादिबोधकधीवरादिपदेषु 'लब्धात्मिका सती रूढिर्भवेत् योगापहारिणी' इति भट्टवचनात् रूढिलक्षणेत्यतिरोहितार्थमेतत्। नह्यत्र समासघटकपदार्थप्राधान्येनैव भागकल्पनोपरिष्टादित्यवधेयम्। यदुक्तमुद्देशोऽयम्, न तु समाससङ्ख्यादर्शनाय। तद्गुणसंविज्ञानेति—लम्बकर्णमानयेत्यादि आद्यस्य भेदस्योदाहरणं, दृष्टसागरमानयेत्यादि परस्येति। इहोक्तमनुक्तञ्च सर्वं शब्दशक्तिप्रकाशिकादितो ग्राह्यम्।

वाचकोऽपि शब्दः समासघटनायां सति लाक्षणिको भवति । धीवर इति कैवर्त्तवाचकः शब्दः, धिया वर इति तृतीयातत्पुरुषसमासेन सुबुद्धिः प्रतिपाद्यते । तत्र तु लक्षणैव । एवं सर्व्वत्र लक्षणा बोद्धव्या । दिङ्मात्रमुदाहृतम् ।

यौगिकास्तु शब्दाः सिद्धाः साध्याश्च । सिद्धा वासुदेवादयः । साध्या वक्तृस्वेच्छाक्लृप्ता आनकदुन्दुभिनन्दनादयः [13] । ते च पूर्व्वपदपरिवृत्तिसहा उत्तरपदपरिवृत्तिसहा उभयपदपरिवृत्तिसहाश्च । वसुदेवनन्दन इति पूर्व्वपदस्य परिवृत्तिः, आनकदुन्दुभिसुत इति परपदस्य, शूरसुतपुत्र इत्युभयपदस्य (त) । एवमूह्येयम् । क्वचिदुभयपदापरिवृत्तिः, पत्ररथः गरुत्मान् गोसंख्य इत्यादि ।

वाचकोऽपीति—धीवरशब्दः कैवर्त्ते रूढ़, धिया वर इति व्युत्पत्त्या तस्य सुधीत्वबोधे लक्षणा । ननु मुख्यार्थस्य बाधाभावे कथं लक्षणा सम्भवतीति चेत् रूढ़िशब्दस्य मुख्यार्थो रूढ़ार्थ एव, अवयवव्युत्पत्त्याऽर्थान्तरन्तु न मुख्यम् । यथा मण्डपशब्दस्तथात्रापीति बोध्यम् ।

सिद्धाः कोषादौ प्रसिद्धा (थ) यथा अमरे वासुदेवशब्दः । पूर्व्वपदपरिवृत्तीति—वाक्यघटकीभूतपूर्व्वपदस्य परिवृत्तिं पूर्व्वपदसमानार्थकशब्दान्तरं सहन्ते । वसुदेवेति—वसुदेवमानन्दयतीति वाक्ये वसुदेवशब्द एव परिवृत्तिसहः, न तु नन्दनशब्दः, अतो वसुदेवपुत्र इत्युक्ते वसुदेवस्यानन्दजनकत्वरूपेण प्रतीतिर्न भवति । एवं वसुदेवस्य जन्मकाले भाविमङ्गलसूचकं दुन्दुभिवाद्यं देवाश्चक्रुरतस्तदर्थबोधक आनकदुन्दुभि

(त) वसुदेवपिता शूरस्तस्य पुत्रः शूरसुतपुत्रः । अत्र सुतपुत्रपदयोः परिवृत्तिसहत्वं विद्यत एव, न तु शूरपदस्येति बोध्यम् । यत्तु 'शूरसुतपुत्र इत्यत्र शूरसुतशब्दः परिवृत्तिसह' इति टीकाकृत् तत् शौरिशूरतनयशूरात्मजादिपदैरेव तस्य परिवृत्तिरित्यभिप्रायकम् । वसुदेवार्थे शौरिपदं योगरूढं, रूढ्या तु 'देवकीनन्दनः शौरि'रित्यभिधानबलात् कृष्णस्यैव बोधः ।

(थ) कोषादाविति टीकाकृदुक्तं कोषग्रहणं न सम्यक्—नात्र कोषप्रसिद्ध्यप्रसिद्धिभ्यां विभागोऽवतार्य्यत इति मन्ये प्रतिभाति । तथा सति आनकदुन्दुभिरित्यत्रापि सिद्धत्वं पर्य्यवस्येत् 'वसुदेवोऽस्य जनकः स एवानकदुन्दुभि'रित्यमरोक्तेः । 'उपाधिश्च द्विविधो वस्तुधर्म्मो वक्तृयदृच्छासन्निवेशितश्च । वस्तुधर्म्मोऽपि द्विविधः सिद्धः साध्यश्चे'ति 'सङ्केतितश्चतुर्भेद' इत्यादि काव्यप्रकाशकारिकास्थवृत्तिमनुसृत्यात्र भागकल्पना । सिद्धान्ते तु द्वयोर्मनाग् वैलक्षण्यं यतस्तत्र साध्यपदेन क्रियाख्यातप्रकृत्यर्थो विवक्षितः । इह त्वन्यथा ।

(13) 'आनकदुन्दुभिनन्दनादयः' इति पाठः (ख) (ङ) (छ) पुस्तकेषु ।

मुख्यो लाक्षणिको व्यञ्जक इति ये त्रिविधा पूर्वोक्तास्ते पुनरपि लक्षयिष्यमाणवृत्तित्रयाद्धेतोरिह प्रस्तूयन्ते—

वृत्तित्रयात् पुनस्त्रेधा—१६का

ते शब्दा इति गम्यम्।

—वृत्तयस्त्वभिधादयः॥ १७का

वृत्तित्रयन्तु अभिधा लक्षणा व्यञ्जनेति। अभिधैव शक्तिः।

यस्योच्चारणमात्रेण सहजं यत् प्रतीयते।

तस्य तत्र तु या वृत्तिः साभिधा—१८ का

यथा गोशब्दस्य सास्नादिमति प्राणिविशेषे वृत्तिः। सा तु न व्यक्तौ, अपि तु जातौ। व्यक्तौ चेत्तर्हि गोविशेष एव प्रतिपाद्यते, न तु गोमात्रम्। जातौ चेत्तर्हि व्यवहारानुपपत्तिः, अतो जात्याश्रितव्यक्तावेव। न तु तत्र लक्षणा आक्षेपलभ्यत्वात्, अविनाभावो ह्याक्षेपः। (८)

शब्दो न परिवृत्तिसहः किन्तु सुतशब्द एव परिवृत्तिसहः। तथाच शूरसुतपुत्र इत्यत्र शूरसुतशब्दः परिवृत्तिसहः, पुत्रशब्दोऽपि परिवृत्तिसहः। ननु कस्यचित् शब्दस्य परिवृत्तिर्वर्तते कस्यचिन्नेत्यत्र किं प्रमाणमिति चेत्तत्र शब्दशक्तिस्वभावात् प्रामाणिकानामनुभव एव प्रमाणमिति बोध्यम्। पत्ररथशब्द एव पक्षिवाची, नतु दलरथो, नापि पत्रस्यन्दनः पक्षिवाची। गवलक्शब्द एव गवङ्गवाची, नतु पश्चवाम्, नाप्यस्त्यर्थकलकारादिप्रत्ययान्तो गवक्षादिशब्दः। तथा गोसंख्यशब्द एव गोपवाची नतु धेनुसंख्यः, नापि गोवह्रानः।

यदस्तु सहजं प्रतीयते तत्र तस्मिन् तस्य शब्दस्य या वृत्तिः साभिधा। व्यक्तौ चेदिति—तत्तद्व्यक्तिमात्र एव स्वीकारे व्यक्तिभेदेऽनन्तशक्तिस्वीकारेण गौरवात्, असन्निकृष्टतत्तद्गोव्यक्तौ शक्तिज्ञानवतः पुरुषस्य काश्यां गौरस्तीति वाक्यादसन्निकृष्टकाशीस्थतत्तद्-

---

(८) अविनाभाव इति—नहि कदापि व्यक्तिं विना जातिर्वर्तते। आक्षेपोऽनुमानं व्याप्तिरिति यावत्। तथाचानुमानसहकारेण जातिविशिष्टधीः। इयं गौर्गोत्वादित्यनुमानान्न लक्षणा। शक्यार्थ एव प्रयोगो, नतु शक्यार्थबाधः। एवमपि वाक्यार्थबोधस्थले। अतो न लक्षणा। यदुक्तं कुसुमाञ्जलावुदयनाचार्यपादैः (३।१२) —

श्रुतान्वयादनाकाङ्क्षं न वाक्यं ह्यन्यदिच्छति।
पदार्थान्वयवैधुर्यात्तदाक्षिप्तेन सङ्गतिः॥

—लक्षणा पुनः ।

मुख्यार्थबाधे शक्यस्य सम्बन्धे यान्यधीर्भवेत् ॥ १८ का

'गङ्गायां घोष' इत्याप्तोक्तौ कश्चित् परामृशति—गङ्गायां घोषान्वयाभावात् घोषशब्दोऽत्र ध्वन्यर्थः, नत्वाभीरपल्लयर्थः ; ततः प्रतिवसतीति श्रुते गङ्गाशब्दो वा स्वसम्बन्धि तीरमभिधत्ते, घोषशब्दो वा स्वसम्बन्धिनं प्रतिबिम्बमभिधत्ते । उभयोरेव लाक्षणिकत्वं सम्भाव्यते, तदत्र नेयं रूढिलक्षणा, अपि तु प्रयोजनलक्षणैव । यदयमभ्रान्तो वक्ता तत्प्रयोजनमेव विचार्यम् । यदि गङ्गाशब्दस्तटं लक्षयति तदा तस्य शैत्यपावनत्वादिकमेव प्रयोजनम् । यदि वा घोषशब्दः स्वप्रतिबिम्बं लक्षयति, तदापि घोषस्य तत्तीरनैकट्यातिशयप्रतिपादनेन तदेव तीरगतं शैत्यपावनत्वादिकं, अधिकञ्च गङ्गाजलस्य स्वच्छत्वम् । तेनाधिकप्रयोजनलाभे घोषशब्द एव लाक्षणिक इति परामर्शानन्तरं पुनस्तमा·

शेविषयकशाब्दबोधानुपपत्तेश्च, तत्र शक्तिज्ञानाभावेन पदजन्यपदार्थोपस्थितेरभावात् । एष दोषस्तु सामान्यलक्षणायाः प्रत्यासत्तित्वानङ्गीकारपक्ष एव बोध्यः । ननु जातौ शक्तिस्वीकारे व्यक्तिज्ञानाभावेन कथं तत्तद्व्यक्तिविषयकव्यवहारः सिध्यतीत्याह—तद्धीति । असौ जात्याक्षिप्तव्यक्त्यैव व्यवहार इत्यर्थः । जातौ शक्तिवादिनां मते व्यक्तिभानार्थं व्यक्तौ लक्षणा न स्वीकर्त्तव्या, व्यक्तिभानमाक्षेपादेव । अविनाभावो व्याप्तिः । तथा च व्यक्तिभानं विना जातिभानमनुपपन्नमतो यत्र यत्र जातिभानं तत्र तत्र व्यक्तिभानमावश्यकमेवेति व्यक्तिज्ञानादेव शाब्दबोधे व्यक्तिभानमिति ।

मुख्यार्थस्य बाधे जाते यः शक्यस्य वाच्यस्य सम्बन्धस्तस्मिन् सति शक्यसम्बन्धस्य ज्ञाने जाते सतीत्यर्थः । या अन्यपदार्थविषयकधीर्भवेत्तादृशधीजनकशक्यसम्बन्धो लक्षणेति पर्यवसितार्थः । अधिकञ्चेति—गङ्गापदस्य लक्षणापेक्षया घोषपदस्य लक्षणायां गङ्गायां स्वच्छत्वप्रतीतिरधिका । अतोऽधिकप्रयोजनलाभात् घोषपदस्यैव लक्षणोचिता । एतन्मतमपि दूषयति—पुनरिति । तमानयेत्युक्ते तत्पदेन घोषपदार्थस्य प्रतिबिम्बस्य बोधस्वीकारे तस्यानयनमसम्भवमतो गङ्गापदस्यैव तीरे लक्षणा वक्तव्या । घोषपदस्याभीरपल्ल्यां शक्तिरेवातस्तदानयनं सङ्गच्छत इति निश्चिन्वन् । गङ्गापदसमभिव्याहारं विना केवलं घोषः प्रतिवसति, तमानयेत्युक्ते मुख्यार्थस्य बाधाभावे न लक्षणाया अवकाशः । किन्तु गङ्गापदप्रयोगादेव मुख्यार्थबाधः, अतएव गङ्गापद एव लक्षणेति युज्यते । इयं लक्षणा जहत्स्वार्था, जहत् त्यजत् स्वार्थं यस्याः, (घ) तथाभूतापि गङ्गारूपस्वार्थस्य त्यागं

(घ) जहत्त्यजन् स्वार्थो यामिति वा विग्रहः ।

नयेति श्रुते 'गङ्गा'शब्द एव लाक्षणिको न 'घोष'शब्द इति निश्चिन्वन्, 'घोषः प्रतिवसति, तमानये'त्युक्ते नान्वयबाधः, तेन वाक्ये न लक्षणा, अपि तु 'गङ्गा'-शब्द एवेति व्युत्पद्यते। इयन्तु लक्षणा जहत्स्वार्थापि स्वसम्बन्धमात्रेण स्वाविनाभावप्रतिपादयित्री।

'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादावजहत्स्वार्था, कुन्तधारित्वेन कुन्तसहितप्रवेशात्।

Patanjali-Varttika. 'शोणो धावती'त्यत्र न लक्षणा, "क्वचित् गुणवचनान्मतुपो लुगिष्ट' इति सूत्रेणापि मतुपा मुख्यार्थ एवाभिधीयते। 'छत्रिणो गच्छन्ती'ति समूहार्थे लक्षणा, सर्व्वेषां छत्रित्वेनान्वयाभावात्।

'रथो गच्छती'त्यत्र जहदजहत्स्वार्था, स्वाकर्षकगमनेन प्रयत्नसम्बन्धात् स्वकर्तृकगमनाभावादंशतो जहत्स्वार्था गमनांशेनाजहत्स्वार्था। केचि-त्त्वम्बैत्यपौत्यर्थः। शक्यसम्बन्धरूपलक्षणाघटकीभूतस्वसम्बन्धमात्रेण यः स्वस्याविनाभावो व्याप्तिः गङ्गासम्बन्धघोषस्यावश्यकतारूपा तस्य सम्पादयित्री।

कुन्तोऽस्त्रविशेषः, तद्विशिष्टपुरुषप्रवेशतात्पर्य्येस्थले केवलपुरुषे 'कुन्त'पदस्य न लक्षणा, किन्तु कुन्तविशिष्टपुरुष एव। शोणो रक्तगुणविशिष्टो धावतीत्यत्र गुणवाचकस्य 'शोण'-शब्दस्य शोणगुणविशिष्टे लक्षणेति सर्व्वत्र प्रसिद्धिः। कस्यचिन्मते लक्षणां विनैव 'गुणवचनान्मतुपो लुगि'त्यनुशासनेन शोणशब्दोत्तर-मतुपो लोपान्मुख्य एवार्थः। ननु छत्रसहितानां छत्ररहितानाञ्चानेकपुरुषाणां गमनस्थले 'छत्रिणो गच्छन्ती'ति प्रयोगश्छत्र-रहितछत्रसहितपुरुषसमूहे लाक्षणिक इत्याह—सर्व्वेषामिति। छत्ररहितानां छत्र-सहितानाञ्च सर्व्वेषां छत्रित्वेनान्वयाभावान्मुख्यस्यार्थस्य बाधः, अतोऽत्र छत्रगच्छत्पुरुषपर 'छत्रि'पदस्य लक्षणा। तेनाप्यजहत्स्वार्था लक्षणा बोद्धव्या।

ननु 'रथो गच्छती'त्यादौ गमनानुकूलयत्नवत्त्वरूपस्य गमनकर्तृत्वस्य रथेऽचेतनत्वेन बाधितत्वात् कथं शाब्दबोधः? न च 'रथ'पदस्य रथप्रेरकपुरुषे लक्षणा स्वीकर्त्तव्या—तथा सति पुरुषस्य सचेतनत्वेन तस्मिन् गमनकर्तृत्वं न बाधितमिति वाच्यं, केवलं 'पुरुषो गच्छती'-त्युक्त्वा रथस्य गमनतात्पर्य्येण 'रथो गच्छती'ति वक्तुः पुरुषस्य विवक्षितार्थस्य रथनिष्ठबोधितगमनस्यासिद्धेः। तस्मादेवं वाच्यं—यथा 'रथ'पदस्य पुरुषे लक्षणा तथा गम्धातोरपि रथनिष्ठगमनविशेषे लक्षणा विवक्षणीया। तथाच रथनिष्ठगमनानुकूल-यत्नवान् पुरुष इत्याकारकः शाब्दबोधः सिद्धः। एवं सति लक्षणया रथवृत्तित्वावच्छिन्न-गमनत्वरूपधर्म्मविशेषस्य शाब्दबोधे भाने सति गम्धातोः शक्यतावच्छेदकस्य निरवच्छिन्न-गमनत्वजातिरूपस्यार्थस्य तादृशशाब्दबोधेऽभानेन जहत्स्वार्था। एवं गम्धात्वर्थस्य गमनविशेषस्य भानेनाजहत्स्वार्था च। तस्मादेकैव लक्षणा जहदजहत्स्वार्था भवतीति

दाख्यातस्य प्रयत्नवाचकत्वादचेतने तदभावाद्व्यापारे लक्षणां पठन्ति ; केचिदाख्यातस्यानुकूलव्यापारप्रधानतया चेतनाचेतनयोर्धात्वर्थानुकूलव्यापारस्य सत्त्वादाख्यातप्रयोगो मुख्य एवेति ।

'मञ्चाः क्रोशन्ती'त्यत्र स्वसम्बन्धमात्रेण जहत्स्वार्थैव । नेयं प्रयोजनवती, न वा रूढिलक्षणा ।

कस्यचिदेकदेशिनो मतमाश्रित्याह—'रथो गच्छती'ति । अस्य रथस्याकर्षको यः पुरुषस्तस्माद्रथस्य गमनेन पुरुषे 'रथ'पदस्य प्रत्ययसम्बन्धरूपलक्षणासम्भवादित्यर्थः । स्वकर्तृकेति—रथकर्तृकगमनासम्भवादन्वयानुपपत्तिरूपं लक्षणाबीजमपि दर्शितम् । अंशत इति—गम्धातोरपि निरवच्छिन्नगमनत्वजातिरूपस्वार्थस्य शाब्दबोधेऽभावेन तदंशे जहत्स्वार्था लक्षणा । गमनांशेनेति—गम्धात्वर्थस्य गमनविशेषस्य भावेन तदंशेऽजहत्स्वार्था च । एतन्मतं नात्यन्तविचारसहमतो मतान्तरमाह—केचिदिति (न) । आख्यातस्य यत्ने शक्तिरतोऽचेतने रथादौ यत्नाभावाद्व्यापाररूपार्थे लक्षणां पठन्ति । व्यापारोऽत्र स्वप्रेरकपुरुषेण सह रथस्य गमनक्रियानुकूलसंयोगः । तथाच गमनानुकूलव्यापाराश्रयो रथ इत्याकारको बोधः सिद्ध इति भावः । कस्यचिन्मते 'रथो गच्छती'त्यत्र लक्षणैव नास्ति किन्तु मुख्य एवायं प्रयोगस्तन्मतमुपन्यस्यति—केचिदिति । आख्यातस्य न यत्नमात्रे शक्तिः, किन्तु व्यापारत्वरूपेण व्यापारे शक्तिः । व्यापारत्वरूपधर्मस्तु यत्ने तथा रथपुरुषसंयोगे वर्त्तते, (14) अतो व्यापारत्वरूपेणोभयत्र शक्तिः । तथाच सचेतनकर्तृसमभिव्याहारस्थले व्यापारत्वरूपेण यत्नस्य बोधो जायते, अचेतनकर्तृकस्थले व्यापारत्वरूपेण संयोगादिबोधो जायत इति न क्वापि लक्षणाया अवकाशः, एतदभिप्रायेणाह—आख्यातस्यानुकूलेति । आख्यातार्थानुकूलव्यापारस्य प्रधानतया मुख्यतया चेतने पुरुषेऽचेतने रथे च धात्वर्थानुकूलव्यापारस्य यत्नस्य संयोगस्य च यथासंख्येन सत्त्वादाख्यातघटितो 'रथो गच्छती'ति प्रयोगो मुख्य एव, नतु लाक्षणिकः ।

(न) वस्तुतस्तु 'केचिदि'ति निर्देशेन जहदजहत्स्वार्थलक्षणापक्षः ग्रन्थकृतो नाभिमत इति सुव्यक्तमेव, अतः 'अतो मतान्तरमाह' इति टीकाकृदभिप्रायो न ग्रन्थकारमततात्पर्यपर्यालोचनया । आख्यातस्य प्रयत्नादिवाचकत्वमुपन्यस्तं जगदीशेन—'धात्वर्थेन विशिष्टस्य विधेयत्वेन बोधने । समर्थः स्वार्थयत्नस्य शब्दो ह्याख्यातमुच्यते ।' इति कारिकायाम् ।

---

(14) 'यथा यत्ने तथा रथपुरुषसंयोगे च वर्त्तते' इति (च) पुस्तके पाठः ।

रूढ्या प्रयोजनेनापि सा द्विधा—२० का

सा लक्षणा द्विधा भवतीत्यर्थः। 'विष्वक्सेन' इत्यादौ विषूची सेना यस्येति बहुतरसेनावति महाराजादौ व्युत्पन्नत्वेऽपि शक्त्या भगवत्यपि भगवद्भक्तविशेष एव रूढिः। 'गङ्गायां घोषः प्रतिवसती'त्यादौ प्रयोजनं, तत्तु शैत्यपावनत्वादि। अत उक्तम्—

Kumarila Bhatta—Slokavarttika अभिधेयाविनाभूतप्रतीतिर्लक्षणोच्यते।
लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु गौणता॥

'व्यङ्गेन रहिता रूढौ सहिता तु प्रयोजने' इति वचनादव्यङ्ग्यसहिता
Kavyaprakasa II प्रयोजनवती लक्षणैव प्रयोजिका, न रूढिलक्षणा।

—भिद्यतेऽथ सा। २१ का

सा प्रयोजनवती लक्षणा भिद्यते विविधा भवतीत्यर्थः।

भक्ता इति—अचेतनमञ्चस्य क्रोशनासम्भवान्मञ्चपदेन मञ्चस्थपुरुषे लक्षणा। इयन्तु प्रयोजनवतीरूढिलक्षणयोरतिरिक्ता निरर्थिकैव।

सार्थकलक्षणा तु द्विविधेत्याह—रूढेति। रूढिलक्षणा तु शक्तितुल्यैव, अतोऽस्या अपि सार्थकत्वं बोध्यम्। 'विषु'शब्दोऽव्यय, सर्ववाची, तेन विषु सर्वतोऽञ्चति गच्छतीति विषूची सर्वव्यापिका सेना यस्येति व्युत्पत्त्या 'विष्वक्सेन'शब्दोऽवयवव्युत्पत्त्या महाराज बोधकः, 'विष्वक्सेनो जनार्दन' इत्यभिधानाच्छक्त्या भगवद्वाचक', रूढिलक्षणया भगवत्पार्षदविशेषे लाक्षणिकः। तथाच 'रूढिर्योगापहारिणी'ति नियमेन 'विष्वक्सेन'शब्देन पार्षदबोध एव भवति, नतु योगशक्त्या महाराजादिबोधो भवति। न च रूढेः प्रतिबन्धकत्वाच्छक्त्या भगवद्बोधोऽपि मास्त्विति वाच्यं, यतो 'रूढिर्योगापहारिणी'ति न्यायेन योगशक्त्या प्रत्ययघटितप्रकृतिजन्यमहाराजादेर्नो बोध एव न जायते। नतु 'विष्वक्सेनो जनार्दन' इत्यभिधानात् समुदायशक्त्या भगवद्बोधे रूढेः प्रतिबन्धकत्वं सम्भवतीति बोध्यम्।

अभिधेयस्य शक्यस्याविनाभूतोऽव्यभिचारी यः सम्बन्धविशेषविशिष्टस्तस्य प्रतीतिर्यस्याः सा लक्षणोच्यते। उदाहरणन्तु 'गङ्गायां घोष' इत्यादि। लक्ष्यमाणगुणस्य सादृश्यस्य योगा द्धेतोर्वृत्तेर्गौणतेष्टा, गौणी वृत्तिर्भवतीत्यर्थः। तथाचैतन्मते सादृश्यलक्षणास्थले गौणी वृत्तिः शक्तिलक्षणातिरिक्ता स्वतन्त्रा वृत्तिरिति भावः। उदाहरणन्तु 'गौर्वाहीक' इत्यादि। यद्विज्ञिठतीत्यौवादिकप्रत्ययाद् ग्रामस्यान्ते स्थितनीचजातिर्वाहीकः (प), स तु गौर्गौसदृशः।

व्यङ्गेनेति—रूढिलक्षणा व्यञ्जनावृत्तिरहिता, प्रयोजनवती लक्षणा व्यञ्जनावृत्तिसहितेति

सारोपा सारोप्यमाण आरोपविषयोऽपि च ।
यत्र व्यक्तौ —२२ का

यत्र लक्षणायामारोप्यमाण आरोपविषयश्च स्फुटौ, सा सारोपा । यथा 'अमृतं श्रीकृष्णगुणश्रवणम्' । अत्रामृतमारोप्यमाणं गुणश्रवणमारोपविषयो द्वावेव स्फुटौ । 'गौर्वाहीक' इत्यन्ये (प) ।

—आदिनान्तर्निगीर्णे चरमे सति ।
भवेत् साध्यवसाना सा—२३ का

सा सारोपा साध्यवसाना भवेदादिनारोप्यमाणेन चरम आरोपविषयेऽन्तर्निगीर्णे सति । यथा 'अमृतमेवेद'मिति । आरोप्यमाणेनामृतेन गुणश्रवणमारोपविषयोऽन्तर्निगीर्णः । 'गौरेवाय'मित्येके ।

भिदे द्वे द्विविधे इमे ।
गौण्यौ शुद्धे च सादृश्यात् सम्बन्धान्तरतोऽपि च ॥ २४ का

एतौ भेदौ सादृश्याद् गौणौ, सम्बन्धान्तरतः शुद्धौ भवत इत्यर्थः ।

प्रामाणिकानां वचनाद्रूढ्यवहिता प्रयोजनवती लक्षणैव प्रयोजिका सार्थिका, न तु रूढ़िलक्षणा । एतन्मते रूढिलक्षणा व्यर्थेति बोध्यम् ।

सा प्रयोजनवती लक्षणा सारोपा । भक्तमत उदाहरणममृतं श्रीकृष्णगुणश्रवणं, अन्यमते तु 'गौर्वाहीक' इति ।

सूत्रस्यादिनेत्यस्य व्याख्या—आरोप्यमाणेनेत्यमृतेनेत्यर्थः । चरम इत्यस्य व्याख्या—आरोपविषय इति कृष्णकथाश्रवण इत्यर्थः । अन्तर्निगीर्णे सतीति—नेदं कृष्णकथाश्रवणमपि त्वमृतमेवेति वाक्य एवकारेण कृष्णकथाश्रवणस्य निषेधे सतीत्यर्थः । सारोपास्थले त्वमृतकृष्णकथाश्रवणयोरभेदप्रतीत्या द्वयोरेव वाक्ये प्रवेशः । न तु साध्यवसानास्थल इवापरस्य निषेधः । अयं वाहीको न भवत्यपि तु गौरेवेत्युदाहरणं भक्तभिन्नानां ज्ञेयम् ।

(प) अत्र भक्तमते ग्रन्थे श्रीकृष्णनामकथाश्रय एवोदाहरणविन्यासः, तेनातदर्थमुदाहरणमन्यत उपादीयत इत्यन्य इत्यभिधानम् । 'पञ्चानां सिन्धुषष्ठानामन्तरं ये समाश्रिताः । वाहीका नाम ते देशा न तत्र दिवसं वसेत् ॥" इति महाभारतीयकर्णपर्वस्थश्लोकाद्वाहीको नाम वर्ज्जनीयो देशविशेषस्तत्रत्यः पुरुषो वाहीक इति वा व्याख्या । अत्राचलानाचारादिमाधर्म्यसम्बन्धः, अचलानाचाराद्यतिशयबोधनं लक्षणायां प्रयोजनमिति स्थितिः ।

साट्टश्यहेतुका तूक्ता सम्बन्धान्तरहेतुका । २५ का

यथा 'भगवद्भक्तिर्महत्सङ्गः', 'भगवद्भक्तिरेवायम्'—अत्र कार्यकारणभावसम्बन्धः । 'आयुर्घृतं,' 'आयुर्वेद'मित्यन्ये । क्वचित्तादर्थ्यात् यथा—'कृष्णसेवार्थो व्यापारः कृष्णसेवा' । क्वचित् स्वस्वामिभावसम्बन्धात् यथा—'कृष्णस्य सखा कृष्णः' । क्वचित्तात्कर्म्यात् यथा—'कृष्णो गोपालनाद् गोपः' । सर्वत्र प्रयोजनं न रूढ़िः (क) ।

पराक्षेपः स्वसिद्ध्यर्थं परस्मिन् स्वसमर्पणम् ।
ययोस्ते लक्षणे शुद्धे प्रागुपादानलक्षणे ॥ २६ का

इमे सारोपासाध्यवसाने द्वे द्विविधे भवतः । साट्टश्यसम्बन्धेनारोपे सति द्वे गौण्यौ भवतः, सम्बन्धान्तरेणारोपे सति द्वे शुद्धे भवतः ।

महत्सङ्गो भगवद्भक्तिजनक इति लक्ष्यार्थः—इत्यत्र सारोपा । भक्तिरेवायमिति साध्यवसाना । भक्तिजनकानां मध्ये महत्सङ्गो यथा भक्तिजनकस्तथा नान्यः, एतादृशजनकतातिशयरूपप्रयोजनवतीयं लक्षणेति ज्ञेयम् । अयं व्यापारः कृष्णसेवेत्यत्र तादर्थ्यसम्बन्धे लक्षणा । कृष्णस्य सखा सुबलः कृष्ण एव सख्यातिशय एव प्रयोजनम् । 'गोप'शब्दस्य रूढ़िशक्त्या गोपजातावेव प्रयोगः, तदतिरिक्ते गोपालनकर्त्तरि वैश्यजातौ गोपव्यवहारस्तु लाक्षणिक एव—यथा 'मण्डपं भोजये'त्यत्र 'मण्डप'शब्दो गृहे रूढ़िरपि मनुष्ये लाक्षणिकः । एतन्मतमालम्ब्याह—कृष्णो गोपालनाद्गोपो न भवति, किन्तु गोपजातिरेव । तेन गोपजातिर्यथा कर्मान्तरं विहाय गोपालनेऽत्यासक्तिस्तथा श्रीकृष्णस्यापि गोपालने आसक्त्यतिशय एव लक्षणायाः प्रयोजनम् । सर्वत्र सारोपसाध्यवसानास्थले प्रयोजनवती लक्षणा न रूढ़िः ।

पुनर्लक्षणायाः भेदद्वयमाह—स्वस्य सिद्ध्यर्थं पराक्षेपः, यथा 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यत्र कुन्तस्याचेतनस्य प्रवेशसिद्ध्यर्थं परस्य पुरुषस्याक्षेपः—तत्रोपादानलक्षणा ज्ञेया । एवं 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र परस्मिंस्तीरे गङ्गागुणस्य शैत्यपावनत्वादेः समर्पणम्—तत्र लक्षण

(क) 'पुंयोगादाख्यायाम्' (४।१।४८) इति सूत्रव्याख्यानावसरे दर्शितं भाष्यकृत्कैयटादिसम्मतमप्येवम् । तथा च नागेशः—"तात्स्थ्यात्तथैव ताद्धर्म्यात्तत्सामीप्यात्तथैव च । तत्साहचर्यात्तादर्थ्याज्ज्ञेया वै लक्षणा बुधैः ॥" तात्स्थ्यात् यथा—'मञ्चाः हसन्ति' । ताद्धर्म्यात् यथा—'कृष्णो गोपालनात् गोपः' । तत्सामीप्यात् यथा—'गङ्गायां घोषः' । तत्साहचर्यात् यथा—'कुन्ताः प्रविशन्ति' । तादर्थ्योदाहरणन्तु मूल एव । एवमपि रसगङ्गाधरे ।

प्राग्वर्त्तिनी उपादानलक्षणपदे ययोक्ते । तेनोपादानलक्षणा लक्षणलक्षणा चेत्यर्थः । उपचारेणामिश्रत्वाच्छुद्धे । पृथक्त्वेन वर्त्तमानयोर्द्वयोरैक्यारोप उपचारः । तत्र 'वेणुर्गायति', 'शोणाः श्रुतिमनुकुर्व्वन्तो'ति, वेण्वादिभिः स्वसिद्ध्यर्थं स्वस्ववादकानां परेषां श्रोत्रकुण्डलजितादीनामाक्षेपः कृत इत्युपादानलक्षणा । यत्र यत्राविनाभावोऽर्थापत्तिर्व्वा तत्र तत्र नोपादानलक्षणा प्रयोजनरूढ्योरभावात् । यथा 'गौरनुबन्ध्य' इति श्रुतिचोदितमनुबन्धनं कथं मे स्यादिति जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते नतु शब्देनोच्यते, 'विशेष्यं नाभिधा गच्छेत् क्षीणशक्तिर्विशेषणे' इति न्यायात् (व) । उक्तञ्च वाक्यपदीये—'गोः स्वरूपेण न गौर्नाप्यगौर्गोत्वाभिसम्बन्धात्तु गौ'रिति । एवं क्रियतामित्यत्र कर्त्ता, कुर्व्वित्यत्र कर्म्म, प्रविश पिण्डीं गृहं भक्षयेत्यादिष्वाक्षेप एव । 'पीनो

लक्षणा ज्ञेया । एतावपि द्विविधे एव लक्षणे शुद्धे ज्ञेये । प्रागुपादानलक्षणे इत्यस्य व्याख्यामाह—प्राग्वर्त्तिनीति । द्वयोरैक्यारोप इति—'गौर्व्वाहीक' इति स्थल उपचार इत्यर्थः । वेणुरिति—वेणोः स्वातन्त्र्येण गानासम्भवाद्वेणुपदेन श्रोत्रकुण्डलस्याक्षेपः कृतः । शोणाः शाणशालिनो श्रुतिमनुकुर्व्वन्ति । यत्रेति—यत्र जातिव्यक्त्योरविनाभावो व्याप्तिरूपसम्बन्धस्तत्र जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते । 'पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते'—अत्रार्थापत्त्या रात्रिभोजित्वसिद्धिः । अतस्तत्र तत्र स्थले नोपादानलक्षणा । तत्र हेतुः—लक्षणाबीजयोः प्रयोजनरूढ्योरभावात् । 'गो'पदस्य व्यक्तौ लक्षणायां न प्रयोजनं, न वा रूढिः । प्रयोजनं विनैव सर्व्वत्र तथा लाक्षणिकप्रयोगास्तु विशेषदर्शिनामनुचित इति बोध्यम् । एतदेवाह—यथेति । अनुबन्ध्यं गोपदार्थस्य गोत्वस्य मत्कर्त्तृकं बन्धनं कथं स्यादिति पुरुषस्य परामर्शे

(व) 'गौरनुबन्ध्य' इत्यत्रोपादानलक्षणेति मण्डनमिश्रादीनां मतं, तत्र विचारमञ्जिल्कृपरिष्टादेव दर्शितम् । 'गौरनुबन्ध्योऽजोऽग्नीषोमीय' इत्यादि श्रुतिर्व्विवादे मत्वानुबन्धनविधिवाक्यम् । अनुबन्ध्या आलभ्यो हन्तव्य इति यावत् । एवंविधस्थलेऽभिप्रायेण जात्याक्षिप्तव्यक्तिभानमिति दर्शितमेतेन लौकिकवाक्यपक्षे १८ कारिकाव्याख्याने, वैदिकवाक्ये पात्र मूलस्य प्रतीके—तेन व्यक्तिप्रतीतिप्रकारोऽविरोधितार्थं एव । वाक्यपदीयवाक्यस्य स्फुटतरा व्याख्या पण्डितराजेन कृता । सेवात्र दर्श्यते—'गोः सास्नादिमान् धर्म्मी स्वरूपेणासाधारणगोत्वकेन धर्म्मिस्वरूपमात्रेण न गौर्न गोव्यवहारनिर्व्वाहकः, नाप्यगौर्नापि गोभिन्न इति व्यवहारस्य निर्व्वाहकः—तथा सति दूरादनभिव्यक्तसंस्थानतया गोत्वाग्रहदशायामपि गौरिति गोभिन्न इति वा व्यवहारः स्यात् स्वरूपस्याविशेषात्, घटे गौरिति अपि चागौरिति वा व्यवहारः स्यादिति भावः । गोत्वाभिसम्बन्धात् गोत्वरूपतया भानात् गौर्गौरित्यादिव्यवहाराः' इति ।

देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते'—रात्रौ भुङ्क्ते इत्यर्थापत्तेरेव गम्यत इत्यादिषु नोपादानलक्षणा। केवलं 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादिषु सा। 'गङ्गायां घोष'-इत्यादौ शैत्यपावनत्वादि स्वगुणसमर्पणलक्षणेन लक्षणलक्षणा।

पूर्व्वैश्चतुर्भिर्भेदैः सा द्वाभ्यामाभ्याञ्च षड्विधा। २७। (भ)।

पूर्व्वैः सारोपादिभिः, आभ्यामुपादानलक्षणालक्षणलक्षणाभ्याम्।

गूढव्यङ्ग्या गतव्यङ्ग्या व्यक्तव्यङ्ग्येति सा त्रिधा॥ २८ का

सा लक्षणा। गतव्यङ्ग्येति नाद्रियते। गूढव्यङ्ग्या यथा—

उत्कीर्णैरिव चित्रितैरिव नवोद्भिन्नैरिवोच्चयः-

कुन्दे विभ्रमिभिरिव शरकलाशाणे निशातैरिव।

जाते सति जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते, न तु गोशब्देन शक्त्या लक्षणया वा व्यक्तिरुच्यते। विशेषणे गोत्वे क्षीणा पर्य्यवसिता शक्तिः सामर्थ्यं यस्यास्तथाभूताभिधा विशेष्यं गो-व्यक्तिं न गच्छेत्, विशेष्ये न तिष्ठतीत्यर्थः। उक्तञ्च वाक्यपदीये व्याकरणे—गौर्गोव्यक्तिः स्वरूपेण सास्नादिमत्त्वादिना न गौर्न गोपदार्थः, नाप्यगौर्न गोभिन्नानामश्वादि-पदानामर्थः, किन्तु गोत्वाभिसम्बन्धात् गोत्वजातिसम्बन्धाक्षेपवशात् गौर्गोपदजन्यशाब्दबोध-विषयः। यथा गोपदस्थले आक्षेपलभ्यव्यक्तौ प्रयोजनाद्यभावाल्लक्षणा नास्ति, तथैव 'कटः क्रियता'मित्युक्ते कर्त्राक्षेपलभ्यत्वादपि लक्षणा नास्तीत्याह—क्रियतामिति। एवं त्वं कुर्व्वित्युक्ते कटं कर्म्माक्षेपलभ्यम्। प्रविशेत्युक्ते गृहं कर्म्माक्षेपलभ्यम्। पिण्डीमित्यादि-ग्रामनित्युक्ते भक्षयेति क्रियाक्षेपलभ्या—इत्यादिष्वाक्षेप एव न तु लक्षणा, प्रयोजनरूढ्यो-रभावादिति भावः। केवलमिति—वैश्यार्थमिति। 'कुन्ताः प्रविशन्ती'त्यादौ सा उपादानलक्षणा। अत्र कुन्तविशिष्टा इत्युक्ते कुन्तस्य विशेषणत्वेनोपलक्षणतया कदाचित्तदवस्थितस्यापि पुरुषस्य प्रवेशसद्भावात्; अतः कुन्तस्य प्राधान्येन प्रवेशार्थं 'कुन्ता' इति लाक्षणिकं पदमुक्तम्। एवमेव सर्व्वत्र लक्षणायां प्रयोजनं ज्ञेयम्।

पूर्व्वैरिति—गौणशुद्धभेदेन सारोपा द्विविधा, तथा साध्यवसानापि द्विविधा, एवं क्रमेण चतुर्भिर्भेदैरित्यर्थः।

(भ) एवमपि काव्यप्रकाशे। एतन्मते रूढिप्रयोजनाभ्यां भेदाधिक्यं नाङ्गीकृतम्। विद्याधरेण प्रयोजनलक्षणाया एते षड् भेदाः, रूढिलक्षणा एकैवेति सप्तविधैव लक्षणो-क्तम्। दर्पणकारादयस्तु रूढिप्रयोजनाभ्यामारोपाध्यवसानाभ्यां तथोपादानलक्षणाभ्यां प्रत्येकस्य भेदस्यान्योन्ययोजनेन (२×२×२=८) अष्टविधत्वं तस्याः स्वीकुर्व्वन्ति। पश्चात् गौणशुद्धाद्यनेकभेदहेतुत्वेन 'एवमशीति—(८०) प्रकारा लक्षणे'ति निष्कृष्टं स्वमतमाहुः। निर्व्वन्धातिशयश्चेत्तत्रैव द्रष्टव्या इत्यास्तां विस्तरः।

मज्जोन्मग्नतयालसैरिव भृशं लावण्यवापीजले
कीयं केलिकलानिधिः सुबल ! मे चेतो हरत्यङ्गकैः (म) ॥ १

अत्रोत्कीर्णादीनां लाक्षणिकानां पदानां व्यङ्ग्यं गूढतया प्रकाश्यते। तथाहि—'उत्कीर्णे'ति निर्म्माणविशेषः, 'चित्रिते'ति नानावर्णत्वात् करचरणनयनभ्रूलतादिषु ये ये वर्णास्तैश्चित्रितत्वं, 'नवोद्भिन्ने'त्यङ्कुरत्वारोपेण कोमलत्वं, 'उद्यद्वयःकुन्दे'ति सुवलितत्वं, 'स्मरकलाशाणे'ति स्मरकृतशाततया चेतोभेदकत्वं, 'मज्जोन्मग्नतये'ति लावण्याधिक्यम् । इदन्त्वस्पष्टमेव ।

अगूढं यथा—

लीलाविलासमहुरिमगरिमा आहीरअकुमारिआणं ।
कण्हाणुराअगरुआ विअड्ढभावं पढाइदो भासि ॥ २

अत्र पाठित इत्यगूढव्यङ्ग्यम् ।

अथ का नाम व्यञ्जनेति व्यञ्जनालक्षणमाह—

नाद्रियत इति—तथाच गूढव्यङ्ग्या व्यक्तव्यङ्ग्या इति द्विविधैव लक्षणा (म)।

हे सुबल। केयं केलिकलानिधिरङ्गकैर्मे चेतो हरति। कथम्भूतैः? उत्कीर्णैरिव उत्कीर्णत्वमत्रोत्र घट्टंकिकृतकाष्ठादिपुत्तलीनां निर्म्माणसौष्ठवातिशयः, तेनाङ्गस्य निर्माणविशेषो ध्वनितः। उद्यद्वय एव कुन्दः 'कुंद' इति प्रसिद्धस्तत्र भ्रमिं प्राप्तैः। स्मरस्य कलारूपे शाणे 'खरात्' इति प्रसिद्धे निशातैस्तीक्ष्णीकृतैः, तेन कन्दर्पकृततीक्ष्णत्वेनाङ्गस्य चेतोभेदकत्वमानीतम्। लावण्यरूपा या वापी दीर्घिका तस्या जले भृशमतिशयेन मज्जोन्मज्जनतयालसैः श्रीमभाजैः। अनेन लावण्याधिक्यं ध्वनितम्।

लीलाविलासेति—लीलाविलासमधुरिमगरिमा आभीरकुमारिकाणाम्। कृष्णानुरागगुरुका विदग्धभावं पाठितो भातीति। विदग्धभावं वैदग्ध्यम्। पाठित इति—तेन श्रीकृष्णप्रेयसीषु वैदग्ध्यादिकं सर्व्वं श्रीघप्रयत्नेनैव स्वयं प्रकाशितमभूदिति व्यक्तव्यङ्ग्यम्।

(म) ग्रन्थकृतुक्तद्विधाविभागो मम्मटमतमनुसृत्य। इत्थं 'गतव्यङ्ग्यश्च नाद्रियत' इति ग्रन्थकृता स्वयमेवाभिहितत्वात् तृतीयस्य भेदस्यापरिगणनं कृतं टीकाकृता, तच्च दर्पणादिदर्शितमतसमादरणाभिप्रायकमिति प्रतिभाति।

(य) 'आरादाघ्रां बोध्य सबलमेतदाह सख्या:' इति साहित्यकौमुदीटीकायाम् (२८। 'अङ्गकै'रिति 'क' प्रत्ययेन बाल्याया वयःसन्धिमारूढाया वा राधाया वर्णनमितृ गम्यं भवति।

अभिधालक्षणाक्षेपतात्पर्य्याणां समाप्तितः।

व्यापारो ध्वननादिर्यः शब्दस्य व्यञ्जना तु सा (२)॥ २६का

'गङ्गायां घोष' इत्यत्र 'गङ्गा'शब्दः प्रथमं वाचकत्वेनाभिधावृत्तिकः, अन्यथान्वयाभाव एव न स्यात्। अनन्तरमभिधासमाप्तौ लक्षणामाश्रित्य तटं लक्षयति। तदनन्तरं लक्षणासमाप्तौ व्यञ्जनामाश्रित्य शैत्यपावनत्वादिकं प्रयोजनं व्यनक्ति। लक्षणायाः सव्यङ्ग्याव्यङ्ग्यतया निरूपितत्वात् सव्यङ्ग्य-लक्षणैव व्यञ्जनाजननी,—

Kavyaprakasa II. "प्रयोजनेन सहितं लक्षणीयं न लक्षयेत् (15)।
ज्ञानस्य विषयो ह्यन्यः फलमन्यदुदाहृतम्॥"

अभिधेति—समाप्तित इति—अभिधादिजन्यबोधसमाप्त्यनन्तरं ध्वननादिर्व्यङ्ग्यार्थबोधस्यादिः कारणं यो व्यापारो वृत्तिविशेषः सा शब्दस्य व्यञ्जनेत्यर्थः। 'तत्'पदं क्लीबमप्युद्देश्यलिङ्गं क्लीबत्वं विधेयलिङ्गं गृह्णातीति नियमेनात्र विधेयलिङ्गग्रहणात् 'से'ति स्त्रीलिङ्गम्। अन्यथेति—अन्यथा लक्षणास्थले प्रथमतोऽभिधाजन्यबोधस्यास्वीकारेऽन्वयाभावो लक्षणा-बीजमन्वयानुपपत्तिर्न स्यात्—प्रथमतोऽभिधया गङ्गापदार्थे घोषपदार्थस्यान्वयानुपपत्ति ज्ञानादेव लक्षणायाः प्रवृत्तिः, अतोऽभिधाया अभावे लक्षणैव नास्तीति भावः। ननु व्यञ्जनया यादृशार्थबोधो भविष्यति तादृशार्थबोधो लक्षणयैव भविष्यति, अलं व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्व-स्वीकारेणेत्याह—लक्षणाया इति। लक्षणा हि द्विविधा—व्यङ्ग्यसहिता व्यङ्ग्यरहितेति च। तत्र व्यङ्ग्यसहितैव लक्षणा व्यञ्जनाजननी व्यञ्जनावृत्तिजन्यज्ञानोत्पादिकेति पूर्व्वपक्षः। तत्र समाधानमाह—प्रयोजनेन शैत्यपावनत्वेन सहितं लक्षणीयं तीरं न लक्षयेत् न लक्षणाजन्य-बोधविषयो भवेत्। अभिधाया निवृत्त्यनन्तरमन्वयानुपपत्तिज्ञानाद्यथा लक्षणायाः प्रवृत्ति-स्तथा लक्षणाया निवृत्त्यनन्तरमपि अनेन विशेषदर्शिना गङ्गातीरे घोष इत्यनुक्त्वा 'गङ्गायां घोष' इति प्रयोगः कथं कृतः? तस्माल्लक्षणाव्यङ्ग्यं शैत्यपावनत्वादिकमेतदभिप्रेतं भविष्यतीति

(२) तार्किकैः कैश्चिद्व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं न स्वीक्रियते। व्यञ्जना शाब्दी आर्थी चेति द्विधा। सा च पुनरभिधामूला लक्षणामूलेति भेदेनापि भिन्ना। अत्र कारिकायां शाब्द-व्यञ्जनाया एव परिग्रहः। नैयायिकैरभिधामूलाया व्यञ्जनायाः क्वचिदभिधायां क्वचित् तात्पर्य्यवृत्तौ, लक्षणामूलायाः शाब्दव्यञ्जनाया लक्षणायामन्तर्भावः साध्यते। तन्मतखण्डन-पद्धतिस्तु मूलग्रन्थ एव सुस्पष्टा। अधिकन्तु लक्षणामूलशाब्दव्यञ्जनास्थले एव युक्तिवन्धो

(15) 'लक्षणीयं न युज्यते' इति सर्व्वत्रैव मुद्रितकाव्यप्रकाशपुस्तकेषु पाठः। श्रुतिपथमुपनीतमेतत् पद्य ग्रन्थकृतोदाहृत, अतो न किम तत्वतो वैलक्षण्यम्।

इत्युक्तेः, 'शब्दबुद्धिकर्म्मणां विरम्य व्यापाराभाव' इत्युक्तेश्चाभिधालक्षणयो-रुपक्षीणत्वात्, आकाङ्क्षादिमत्पदकदम्बस्य वाक्यत्वे वाक्यार्थस्यैव तात्पर्य्यार्थत्वे वाक्यं विनाप्येकस्य च पदस्य पदांशस्यापि व्यञ्जकत्वेन ध्वनिकाव्याङ्गीकृतेस्तात्-पर्य्यार्थस्याप्यनादरात्, व्यञ्जना नाम तुरीया वृत्तिरङ्गीकार्य्यैव।

परामर्शाद्व्यञ्जनाख्यया शैत्यपावनत्वादिबोधो भवति, नत्वेकस्मिन्नेव क्षणे लक्षणया शैत्यपावनत्वादिविशिष्टतीरबोधः सर्व्वेषामनुभवसिद्ध इति भावः। अत्रार्थे प्राचीनाम् सम्मतिमाह—ज्ञानस्येति। अभिधालक्षणाजन्यज्ञानविषयः प्रवाहतीरादिरन्यो व्यङ्ग्यार्थो ह्यमः, एवं व्यङ्ग्यार्थशैत्यपावनत्वादि अन्यदभिधालक्षणयोरविषय उदाहृतं प्राचीनैरिति शेषः। ननु 'गङ्गायां घोष' इत्यत्राभिधालक्षणाभ्यां प्रवाहतीरबोधानन्तरं 'गङ्गा'पदात् पुनर्लक्षणयैव शैत्यपावनत्वादिबोधो भवतु, किं व्यञ्जनास्वीकारेणेत्यतः प्राचीनानां वचनान्तरमाह—शब्दबुद्धीति। वाचनिकलाक्षणिकशब्दादीनां विरम्य अभिधया लक्षणया सकृच्छाब्दबोधसमुत्पाद्योऽर्थः व्यापाराभावः पुनरभिधया लक्षणया वा अर्थान्तरबोधे सामर्थ्याभावः, किन्तु स्वतन्त्रव्यञ्जनाख्यया अर्थान्तरबोधे सामर्थ्यमस्तीति भावः। तथा च यादृशवृत्त्या सकृच्छाब्दबोधो जातस्तादृशवृत्त्या पुनस्तत्पदजन्यशाब्दबोधो नोत्पद्यत इति सिद्धान्तः। उपक्षीणत्वात्—शैत्यपावनत्वादिबोधेऽप्रयोजकत्वादित्यर्थः। ननु लक्षणातिरिक्ता या तात्पर्य्यवृत्तिस्तयैव शैत्यपावनत्वादिबोधो भवतु, कथं व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं स्वीकर्त्तव्यम्? तत्राह—आकाङ्क्षादीति। आकाङ्क्षायोग्यतासन्निधियुक्तपदसमूहात्मकत्वं वाक्यत्वं, तादृशवाक्यार्थत्वमेव तात्पर्य्यत्वं, एवञ्च तादृशवाक्यार्थस्यैव तात्पर्य्यार्थत्वे सिद्धे एकपदस्य पदांशस्य वा ध्वन्यर्थबोधकत्वं, न त्वेकपदस्य तात्पर्य्यवृत्तेरसम्भवाद्व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं स्वीकर्त्तव्यमिति। तुरीयेति—अभिधालक्षणातात्पर्य्यातिरिक्ता चतुर्थी वृत्तिर्व्यञ्जना स्वीकार्य्यैवेत्यर्थः।

तथाहि —

भणिओ वल्लअवइणा अज्ज सुओ महुपुरीं गंदा ।

इअ भणिअं अज्जाए पिअइ वहू सवणपुडएण ॥ २

इत्यत्र 'पिवती'ति पदं लाक्षणिकं, तेन रुद्दशून्यत्वमस्या अभिलषितमित्यस्यार्थस्य पुनर्व्यञ्जनां वृत्तिमाश्रित्य, व्यञ्जकं भवति ।

अथ यत्रैकपदस्यैव ध्वनिना ध्वनिकाव्यमिदमिति व्यवहारस्तत्रैकपदस्य तात्पर्यासम्भवाद्व्यञ्जनावृत्तिः स्वीकार्य्येति पूर्व्वमुक्तं, तत्रोदाहरणमाह—तथाहीति । भणितो वल्लवपतिना अद्य सुतो मधुपुरीं गन्ता । इति भणितमार्य्यया पिबति वधूः श्रवणपुटकेन ॥ वल्लवपतिना व्रजराजेन, आर्य्यया जटिलया । पिवतीति—पानस्य मानासम्भवात् 'पिवती'ति पदं सादरश्रवणे लाक्षणिकं, तेन लाक्षणिकपदप्रयोगेनास्या वध्वा गृहशून्यत्वं गृहपतिराहित्यमभिलषितमिति निश्चितम् । एतादृशगृहशून्यत्वरूपार्थस्य पुनर्व्यञ्जनावृत्तिमाश्रित्य व्यञ्जकं 'पिवती'ति लाक्षणिकम् पदमेव भवति ।

अथान्विताभिधानवादिनां मतेऽपदार्थानां शाब्दबोधे सर्व्वथा भानं नास्ति, तन्मते विशेषणविशेष्ययोः शाब्दबोधे सम्बन्धभानार्थं विशेषणान्वित एव विशेष्यपदस्याभिधा स्वीकरणीया—विशेषणादिपदं केवलं तात्पर्य्यमात्रग्राहकम् । एवं सति विशेषणान्वितेऽभिधेव लक्ष्यत्वङ्गार्थान्वितेऽपि विशेष्यपदस्याभिधा वक्तव्या, अलं लक्षणाव्यञ्जनारूप-

---

(Suggestiveness) कश्चिच्छन्दोत्थापितत्वेऽपि प्राधान्येनार्थद्वारैव सहृदयहृदयानुभूतिपदवीमधिरोहतः सत्ता गुरुता च स्वीक्रियते । एवमपि व्यञ्जनावृत्तिप्रस्थानपरमाचार्य्यो ध्वनिकारः 'काव्यस्यात्मा स एवार्थः' (१।५) इत्यभिदधति । [Suggestiveness is the very soul of poetry.]

(Cf. Pope :—Where more is meant than meets the ear.)

तैरपि 'वाक्यं रसात्मकं काव्यम्' 'औचित्यं रससिद्धस्य स्थिरं काव्यस्य जीवित'मिति च मन्यमानैर्लोकोत्तरचमत्कारप्राणो रस एव व्यञ्जनायाः सारतया स्वीकृतः सबहुमानं निर्दिष्टश्च । अत्रार्थे विनास्तेषामसकृत्योऽत्रापेक्षिकमतसमालोचनामाहात्म्यकार्थमुदाह्रियन्ते ; विस्तरस्तु तट्टीकाय एव द्रष्टव्यः—

(1) 'I should certainly lay it down that *there is nothing so eloquent as real passion,* standing, where it ought, in enthusiastic *afflatus* of inspired madness and filling the phrase with a sort of Delphic rapture.—Longinus—'*On the Sublime* Translated in Dr. Saintsbury's *Loci Critici.*

(2) *All good poetry is the spontaneous overflow of powerful feelings* .. It takes its origin from emotion recollected in tranquillity.—Wordsworth in his Preface to *Lyrical Ballads*

ये तु 'सोऽयमिषोरिव दीर्घदीर्घोऽभिधाव्यापार'—इत्यभिदधति (ख), त एवं प्रष्टव्याः—किं भवद्भिरभिधाया दीर्घव्यापारत्वेन लक्षणाव्यञ्जनयोरेव खण्डनं क्रियते, किं व्यञ्जनाया एव? आद्यश्चेत्तदा 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र 'गङ्गाया'मित्यत्रान्वयायोगान्मुख्यार्थबाधेऽभिधैव नास्ति, तदभावात् कथं तस्या दीर्घदीर्घत्वं येन तटो लक्षणीयः? द्वितीयश्चेत्तदा 'पिअइ वह्नि सवणपुडएण' इत्यत्र वचनस्य पेयत्वरूपमुख्यार्थबाधे लाक्षणिकतया लक्षणया सादरश्रवणरूपं लक्ष्यमर्थं जनयित्वा 'पिबती'ति शब्द उपचरितः। गृहशून्यत्वमस्या अभीष्टमित्यपरोऽर्थः केन प्रत्याय्यताम्? उपचरितत्वे तु शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभाववादिन एव साधकाः।

स्वतन्त्रवृत्तित्वमस्वीकार्यम्। एतन्मतं दूषयितुमुपन्यस्यति—ये त्विति। इषोर्बाणस्य वेगाख्यसंस्कारवशाद्दीर्घदीर्घक्रियारूपव्यापार इवाभिधाया अपि स्वसामर्थ्यवशात् सोऽयं लक्षणाव्यञ्जनारूपदीर्घव्यापारः स्वीकार्य इति येऽभिदधति वदन्ति, त एवं प्रष्टव्याः। आद्य इति—गङ्गाघोषयोः सम्बन्धाभावार्थे घोषान्विते प्रवाहे गङ्गापदस्याभिधा वाच्या—तत्र गङ्गायां घोषस्यान्वयासम्भवान्मुख्यार्थबाधेनाभिधैव नास्ति, कुतो लक्ष्यार्थव्यङ्ग्यार्थयोर्भोगार्थमभिधाया दीर्घदीर्घव्यापारस्य सम्भावनापि? ननु गङ्गायां घोषस्यान्वयासम्भवाल्लक्षणायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वमस्तु, व्यङ्ग्यार्थेऽनुपपत्त्यभावात् कथं व्यञ्जनायाः स्वतन्त्रवृत्तित्वं स्वीकरणीयमिति द्वितीयपक्षस्यार्थः;—तमपि दूषयति—द्वितीय इति। ननु 'पिबती'ति पदमेव लक्षणया सादरश्रवणरूपं पुनर्लक्षणया गृहशून्यत्वरूपव्यङ्ग्यार्थं कथयिष्यतीत्यत आह—उपचरितत्वे त्विति, पुनर्लक्षणायामन्तरबोधस्यासामर्थ्यं त्वित्यर्थः।

---

(2) 'A poem is the *very magic of life expressed in its eternal truth*— Shelley in his *Defence of Poetry*.

गुणदोषालङ्काराणामिव व्यञ्जनायाश्चापि परिवृत्तिसहत्वासहत्वाभ्यामार्थत्वेन शाब्दत्वेन च यथाक्रमं व्यपदेशः। लक्षणायामपि व्यञ्जनायां तु न सम्यक् परिवृत्त्यसहता; यतो 'गङ्गायां घोष' इत्यत्र 'भागीरथ्यां घोष' इति प्रयोगेऽपि लक्षणामूलव्यञ्जना स्थिता। अत्र परिवृत्त्यसहत्वयुक्तिश्च इत्थं निष्पद्यमानोक्तो यत् 'गङ्गा'दिशब्दानां परिवृत्तिसहत्वेऽपि शार्दिक'गङ्गा'दिशब्दानां परिवृत्त्यसहत्वमेवेति बालबोधिन्यां काव्यप्रकाशटीकायां भट्टा... [illegible] ...

(क) एतद्धि भट्टमीमांसकोचितं नीलकण्ठभट्टानां मतम्। तेषामयमाशयः—'यथा बलवता [illegible] ... व्यापारेण वर्मच्छेदनादीनि [illegible] तथैक एव शब्द एकेनैवाभिधाख्यव्यापारेण पदार्थवाक्यार्थोभयं [illegible] इति।

नन्विदमनुमानेनैव साधनीयं, किं व्यञ्जनया ? तथाहि 'इअ भणिअं अज्जाए पिअइ वहू सवणपुडएण' इत्यत्रेयं गोपवधूः पत्युर्गृहान्तरितत्वाभिकाङ्क्षिणी, श्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषत्वात्। या नैवं सा नैवं यथा तदितरेति केवलव्यतिरेकी हेतुरिति चेन्न—साभिलाषत्वहेतोः प्रमाणान्तरादप्रमेरसिद्धत्वं, अनुमानान्तरात्तत्प्रमौ प्रसाध्याङ्गत्वञ्च।

किञ्च पत्युर्गृहान्तरितत्वाकाङ्क्षित्वमेवास्या न साध्यं, अपि तु गृहशून्यत्वे सति कृष्णोऽत्राभिसार्य्य इति वस्त्वेव। तत् कुतो लभ्यतामिति चेत् पुनरनुमानान्तरं कार्य्यं—तथाहि इयं स्वगृहाधिकरणककृष्णाभिसारकाङ्क्षिणी, श्वश्रूक्तपतिप्रवाससादरश्रवणे सति पत्युर्गृहान्तरितत्वं प्रति साभिलाषत्वादिति चेन्न, गृहशून्यत्वे साभिलाषत्वं हेतुः कृष्णाभिसारकाङ्क्षित्वसाध्य

नन्विति—इदं गृहं विहाय पत्युरन्यत्र गमनमस्या अभिलषणीयमनुमानेनैव साधनीयम्। अनुमानप्रकारमाह—तथाहीति। 'इति भणितमार्य्यया पिबति वधूः श्रवणपुटकेने'त्यत्रेयं गोपवधूरिति पक्षोद्देशः। पत्युर्गृहान्तरितत्वं गृहव्यवधानं गृहादन्यत्र गमनमिति यावत्। तथा च पत्युर्गृहव्यवधानपूर्व्वकान्यत्रगमनाभिलाषित्वं साध्यमिति भावः। श्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषत्वादिति हेतुप्रयोगः। अत्रान्वये दृष्टान्ताभावेनान्वयसहचारज्ञानजन्यान्वयव्याप्तिज्ञानासम्भवात्, अतो व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमाह—या नैवमिति। या वधूः पत्युर्गृहान्तरित्वकाङ्क्षिणी न भवति, सा श्वश्रूक्तगृहपतिप्रवासश्रवणे साभिलाषा न भवति। तथा च साध्याभावव्यापकीभूताभावप्रतियोगित्वरूपव्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमेवात्र हेतुरिति भावः। तत्र दृष्टान्तो यथेति। तदितरा कृष्णानुरागिणी या वधूस्तद्भिन्ना पतिविषयकानुरागवतीत्यर्थः। केवलेति—केवलव्यतिरेकव्याप्तिविशिष्टो हेतुरित्यर्थः। अत्रानुमाने हेत्वसिद्धिरूपदोषमाह—नेति। न च लक्षणया सादरश्रवणस्य बोधे सति स्वयमेव पत्युः प्रवासेऽभिलाषस्यापि बोधो भविष्यति, कथं साभिलाषत्वरूपहेतुज्ञानस्यासिद्धिरिति वाच्यं, अनभिलषितवस्तुनोऽपि सादरश्रवणसम्भवात्। यथा केनचिदुक्तस्य 'अद्य तव

अतो व्यञ्जकत्वेनाभिमतस्यार्थस्य वाच्यत्वमेवे'ति। व्यक्तिवादिना 'शब्दबुद्धिकर्म्मणा'मित्यादिन्यायमनुसृत्य उपरिष्टात् प्रदर्शितया दिशा तत्र दत्तमेवोत्तरमित्यलं चर्व्वितचर्व्वणेन। वस्तुतस्तु व्यञ्जनाया अभिधादितो नेयत्तया, अपि तु ईदृक्तयैव भेदो भवति, अतो व्यञ्जनावृत्तिः सिद्धैव। 'यस्योच्चारणमात्रेणे'त्यादौ दर्शितात् 'शब्दव्यापारविचारा'द्यग्रन्थसमुद्दिष्टाभिधालक्षणात् नैतदायातीत्यपि बोध्यम्। न चाभिधादिप्रतीतादर्थादतिरिक्तं (व्यञ्जनागम्यं यत् किञ्चन) न जातु बोध्यत इति वाच्यम्, तथात्वे नूनमनुभवसिद्धस्यापलापप्रसङ्ग इत्यलमतिविस्तरेण।

प्रति नैकान्तिकः, तदन्यथापि तत्सम्भवात्। प्रकरणवशादिति चेत्, पूर्ववद्दोषापत्तिः।

हिअअं ल्लेव्व अणप्पं माणंसिणि च उण दे अंगं।

आलिंगंति पआवं बहरा पडिबिंबिअं कण्ठं॥ ४॥

इत्यत्रास्याः पादनखरा इति मानेनाप्रतत्वाङ्गत्वं निमीलितनयनत्वञ्च, अन्यथा चरणोपान्तगतस्य कण्ठस्य दर्शनासहिष्णुतोपपत्तेः। प्रयात् सखीवचसा ससम्भ्रमं पदसम्वरणञ्च, तदनु च मानस्य शैथिल्यं, कण्ठस्य च प्रणयजविनयमाहात्म्याच्चरणान्तिकमागतस्यापि तत्सम्मोचमत्वं, सख्याश्च कण्ठपक्षपातित्वं, स्वसखीमानवशे सायहत्वमित्यादीनि वस्तूनि एकयैव व्यञ्जनया गम्यन्ते। भवद्भिरत्र कत्यनुमानप्रयोगाः कर्त्तव्याः? तेन लाघवाद्व्यञ्जनैव श्रेयसीति स्थितम्। (ब)

ग्रामं रात्रौ यास्यतीति वचनस्य ग्रामगतेऽभिलाषाभाववत्पुरुषकर्तृकत्वादप्रयोज्यत्वसिद्धं तदनुसारिग्रहः प्रवासेऽभिलाषाभावेऽपि तस्याः सादरश्रवणसम्भवात्। ननु व्यभिचाराभावसम्पादकनानाविशेषणविशिष्टहेत्वन्तरेण साभिलाषत्वस्यानुमानं कार्यं, तदा तु न दोष इत्याह—अनुमानान्तरादिति। तस्य साभिलाषत्वरूपसाध्यस्य प्रसक्तौ प्रसाध्याङ्गत्वं प्रसाध्याङ्गत्वरूपदोषस्य प्रसङ्ग इत्यर्थः। अनुमानान्तरेण साभिलाषत्वरूपहेतुं प्रसाध्य तस्य हेतौ, प्रकृतानुमानेऽङ्गत्वमेव दोषः। तथाहि साभिलाषत्वरूपसाधकस्याव्यभिचारि-हेतोर्दर्शनार्थं पुनरप्यनुमानान्तरं कार्यमिति रीत्यानवस्थाप्रसङ्गात्।

प्रसङ्गात् पक्षेऽस्वीकारे दोषान्तरमप्याह—किञ्चेति। अनुमानप्रकारमाह—तथाहीति। इयं पथ्वरिति पक्षः। स्वप्रवासाधिकरणकत्वाभिसारकाङ्क्षित्वं साध्यम्। असम्भृतपति-प्रवाससादरश्रवणसमानकालीनपतिप्रवासविषयकाभिलाषवत्त्वादिति हेतुः। अस्यानुमाने हेतोर्व्यभिचारदोषमाह—नेति। पत्युः प्रवासे सादरश्रवणसमानकालीनप्रह्लादस्य

(ब) व्यक्तिवादिस्थापितव्यञ्जनाव्यापृत्तिरनुमितावेवान्तर्भवतीति व्यक्तिविवेककारादीनां राद्धान्तः। तैस्तु काव्येऽनुमितिपदस्यार्थश्चेत्थं दर्शितः—

वाच्यस्तदनुमितो वा यत्रार्थोऽर्थान्तरं प्रकाशयति।

सम्बन्धतः कुतश्चित् सा काव्यानुमितिरित्युक्ता॥

एवमेव अनुमितिपदस्यार्थग्रहकौशलतः

अनुमानेऽन्तर्भावं सर्वस्यैव ध्वनेः प्रकाशयितुम्।

व्यक्तिविवेकं कुरुते प्रणम्य महिमा परां वाचम्।

अर्थोऽपि व्यञ्जको ज्ञेयः (ग)—३० का

अर्थ इति जात्यपेक्षया। वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यास्त्रय एवार्था गृह्यन्ते। क्रमेणोदाहरणानि—

अज्जे घरकरणिज्जं सव्वं णिव्वाहिदं ज्जेव्व ।
एण्हिं समसमणत्थं जउणाइं सिणाणमादिसस (घ) ॥ ५

विषयकाभिलाषवत्त्वरूपहेतुत्वाद्वाक्यसाध्यं प्रति नैकान्तिको नाव्यभिचारी। व्यभिचारमेव स्फुटयति—तदिति। कस्याश्चित् श्रीकृष्णाभिसारे स्वाकाङ्क्षाया अभावेऽपि पतिं प्रति द्वेषादेव पतिप्रवासेऽभिलाषसम्भवात्। ननु गोपीनां प्रकरणवशाद्धेतौ कृष्णानुरागित्वं विशेषणं देयं, अतोऽन्यस्त्रियास्तदभावादेव न व्यभिचार इत्याह—प्रकरणेति। पूर्ववदिति—हेतुघटकस्य कृष्णानुरागित्वपतिप्रवासाभिलाषत्वादेर्ज्ञानार्थं पुनरप्यनुमानान्तरस्वीकारेण पूर्ववत् प्रमाण्याङ्गत्वरूपदोषापत्तिरित्यर्थः। व्यञ्जनानपेक्षस्वीकारमते पुनरपि दोषान्तरमाह—किञ्चेति। मानिनीं श्रीराधिकां प्रति श्रीकृष्णपक्षपातिनी काचित् सख्याह—छिन्नं इति। हृदयमेव अनच्छं मनस्विनि। न पुनस्तेऽङ्गम्। आलिङ्गन्ति पदानां गह्वराः

इति स्वकीयप्रतिज्ञायाः स्थापने प्रयासस्तेन कृतः। स च न सफलः सम्पन्नोऽति निपुणवेदिनां मतं, यदाह तट्टीकाकृत् प्रकृतग्रन्थव्याख्यानावसरे—'यथासौ रोचते विश्वं तथेदं परिवर्त्तते' इति न्यायेनातिप्रौढतया ग्रन्थकारो निजाभिमतां पदार्थव्यवस्थां कर्त्तुमारब्ध इति, 'तदेतदस्य विश्वमगणनीयं मन्यमानस्य स्वात्मनः सर्व्वोत्कर्षप्रतिपादन'मिति च (व्यक्तिविवेके ४९ पृः)। विस्तरस्तु तत्रैव द्रष्टव्यः। दर्पणकृता विश्वनाथेनापि स्वग्रन्थे (५म परिच्छेदे) सर्व्वं समासेन समालोचितम्। प्रसिद्धेऽर्थेऽनुमितिपदस्य व्यवहारश्चेत्, तदा व्याप्तिग्रहाभावात् हेत्वाभासः। व्यभिचारिण्यनुमानपरम्परानुबन्धिनी नितरामनवस्थापत्तिश्च। अतो व्यञ्जनास्वीकारः सुतरामपरिहार्य्य इत्यालङ्कारिकमतस्थितिः।

(ग) 'एकस्य व्यञ्जकत्वे तदन्यस्य सहकारिते'ति न्यायादर्थस्यापि शब्दस्येव द्वैविध्यमायाति। वस्तुतस्तु अर्थव्यञ्जनैव व्यञ्जनायाश्चरमांशः, तस्मादेव काव्यस्य काव्यत्वं, यदवलम्ब्य प्राचः प्राहुः—'काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति'। 'प्रश्यतइत्थे कामिमिथुने तच्चेष्टयानुमितरत्यादौ साक्षादानुदयेन शब्दान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वाच्छब्दोऽपि व्यञ्जकत्वे निमित्तं, किन्तु पर्य्यायान्तरेणापि तदुपस्थितौ व्यङ्ग्यप्रतीतेः शब्दस्याप्रधानतार्थस्य च प्राधान्यमिति तन्मुखेन व्यपदेशः, 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'ति न्यायादिति काव्यप्रकाशोद्द्योते। तथाप्येकत्र शब्दमुखेनैव चमत्कारबोधोऽन्यत्र त्वर्थद्वारेवेति पृथगनयोर्द्योतनसामग्री।

(घ) 'इ—हि—धारा बिंदुआ ए ओ-सुद्धा य वण्ण मिलिआ वि लहू' इति पिङ्गलनागमतेनात्र 'जउणाइं' इत्यत्र पञ्च मात्रा एव गृहीतव्याः, न षट्। तेनात्र उभयोरेवार्द्धयोः

अत्र निश्चिन्ताहं यमुनास्नानच्छलेन तत्तटे खेलन्तं कृष्णमवलोक्य तत्रैव विश्रमणं करोमीति वाच्यार्थेनैव व्यज्यते ।

लक्ष्यस्य यथा—

'भणिओ वल्लभवदणा' इत्यादौ 'पिअइ पहु सवणपुडएण' इत्यत्र ध्रयूत-प्रतिप्रवाससादराकर्णनं लक्ष्यम्, तेन स्वस्त्वङ्गशून्यत्वे सति कृष्णोऽत्राभिसार्य इति व्यङ्ग्यम् ।

व्यङ्ग्यस्य यथा—

इअ वंदावणमज्झे णीसंकणिसुसमोरमणिअरो ।
अलिमित्तभुत्तकुसुमो रमणिज्जो जामुणो कुंजो ॥ ६

अत्र निर्ज्जनत्वं व्यङ्ग्यं, तेन समुचितमिदमेव सङ्केतस्थानं, हे सखि ! तदत्रैव कृष्णः सङ्गमनीय इति व्यङ्ग्यान्तरम् ।

प्रतिबिम्बितं छद्मम् । हे मनस्विनि मानिनि । नखरा इति पदेन नखरेष्वेव प्रतिबिम्बितं न त्वन्याङ्गेषु । इदन्त्वन्याङ्गानामावरणे एव सम्भवनीयत्वाह—मानेनाहतसर्वाङ्गत्वमिति । अन्यथा नयनसामीलने प्रणामार्थं चरणोपान्तगतस्य कृष्णस्य दर्शनेन सद्यः श्रीकृष्णस्य सम्मुखस्थितावनर्हिष्णुतोपपत्तेः, अनर्हिष्णुता स्यादित्यर्थः । तथा च श्रीकृष्णस्य प्रणामोद्यममात्रेणैव तत उत्थायान्यत्र गमनं प्रसज्येतेति भावः । कृष्णस्य चेति—विनयवशाच्चरणनिकटं प्राप्तस्यापि कृष्णस्य मानभङ्गं विना चरणस्पर्शाक्षमत्वं 'प्रतिबिम्बितमालिङ्गन्तो'ऽनेन ध्वनितम् । मानक्षये सायकत्वं व्याधत्वेन सह वर्त्तमानत्वम् ।

अर्थं इति—तथा च यथा पदस्य व्यञ्जनावृत्तिरुक्ता तथा पदजन्यार्थस्यापि, एवं वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यार्थानां व्यञ्जनावृत्तिः सम्भवनीयेत्यर्थः । नन्वर्थोऽपौरुषेयकवचनं न सम्भवतीत्यत आह—व्यापेक्षयेति । वस्तुतस्तु त्रय एवार्था इति बहुवचनमेव । श्वश्रू इति—आर्ये ! अद्य करणीयं सर्वं निर्वाहितमेव । इदानीं श्रमशमनार्थं यमुनायां स्नानमादिश्यताम् । वाच्यार्थेनैवेति—अत्र श्लोके पदस्य व्यञ्जनावृत्तेरभावा'दहं निश्चिन्ताह'मित्यादि व्यङ्ग्यार्थो वाच्यार्थस्यैव भवति, न तु पदस्येत्यर्थः ।

भरविधृतनिर्माणायाम्, अतः प्राकृतपैङ्गलोक्त 'गाहू'च्छन्दसाव । गीतिरित्यपरैः कृता संज्ञास्य । एवमनीयस्य प्राकृतभाषानिबद्धानिषु मात्रागणनायां लघुगुरुभावविषये विशेषनियमादिरवधेयः । अनुस्वारोऽपीऽत्रमात्रिकाभवा—'धीरसमीरे यमुनातीरे वसति वने वनमाली'ति 'हरिरिह मुग्धवधूनिकरे विलासिनि विलसति केलिपरे' इति च श्रीमज्जयदेवगोस्वामिचरणाः । अनयोः गीतयोनाम यमुनाप्रसाध्ये तात्पर्य्यम् ।

नानार्थनाञ्च भेदकाः।

संयोगाद्याः— २१ का

नानार्थानां शब्दानां नियमं प्रति संयोगादय एव भेदका निर्द्धारका भवन्ति। आदिशब्देन वियोगादयश्च।

तथाहि—

> संयोगश्च वियोगश्च विरोधः सहचारिता।
> साविध्यमन्यशब्दस्य देशः सामर्थ्यमोचिती।
> लिङ्गमर्थः प्रकरणं कालो व्यक्तिरिमा दिशः॥ २१ (क) का

क्रमेणोदाहरणानि यथा—

सकौस्तुभो भाति विधुः शेते विधुरकौस्तुभः ;—संयोगवियोगौ।

रामार्ज्जुनौ तथा कर्णार्ज्जुनौ सह नियुध्यतः (स) ;—विरोधः।

लक्ष्यस्येति—'भणितो वसनप्रसिने'त्यादौ 'पिबति वधूः श्रवणपुटकेने'त्यत्र सादरत्वं लक्ष्यार्थः, तेन लक्ष्यार्थेन व्यञ्जनावृत्त्या 'सहृदयश्लाघ्यत्व' इत्यादि व्यङ्ग्यार्थो ज्ञेयः।

इष इति—इह वृन्दावनमध्ये निःशङ्कनिभृतमयूरनिकरः। अलिमालायुक्तकुसुमो रमणीयो यामुनः कुञ्जः। तेन व्यङ्ग्यार्थेन 'वञ्चित'मित्यादि व्यङ्ग्यार्थान्तरं बोध्यम्।

ननु नानार्थे'विधु'रित्यादिशब्दानां कदाचित् कृष्णादिवाचकता, कदाचिच्चन्द्रादिवाचकत्वं, अत्र नियामकाभावः—नापि शक्तिलक्षणादीनां कस्या अपि नियामकता सम्भवतीत्यतो वर्त्तान्तरस्य संयोगवियोगादिरेवात्र नियामक इत्याह—नानार्थस्येति। एतन्मते तात्पर्यस्य वृत्तित्वाभावेन तज्ज्ञानस्य कारणता नास्ति (ह)। नानार्थस्थले व्यञ्जकपदसमभिव्याहारेण व्यञ्जनावृत्त्यैव निर्वाह इति ध्येयम्। नियमं प्रतीति—'सकौस्तुभो भाति विधु'रित्यत्र 'विधु'शब्दार्थस्य कृष्णस्यैव बोधो, नतु चन्द्रस्येत्येवंरूपनियमं प्रतीत्यर्थः। दिशो दिग्दर्शनमात्रम्। 'शेते' इति कौस्तुभवियुक्तो विधुः शेते इत्यत्रापि कृष्णस्यैव बोधो, नतु चन्द्रस्य ; चन्द्रे

(स) 'नियुध्यत' इत्यतङ्प्रयोगः 'युध्यती'ति प्रयोगवदन्यथा समाधेयः। तथाहुः सिद्धान्तकौमुदीकाराः—'कथं युध्यतीति? युधमिच्छतीति क्यच्'। अथवा चान्द्रादिमतेनात्र परस्मैपदोपपत्तिः—'चान्द्रादयस्तु मन्यन्ते सर्व्वस्मादुभयं पदम्' इति न्यायसुधाकृदुक्तेः।

(ह) 'तात्पर्याख्यां वृत्तिमाहुः पदार्थान्वयबोधने' इत्यभिहितान्वयवादिभिरङ्गीकृता तात्पर्यवृत्तिः वाक्यार्थरूपस्य पदार्थान्वयस्य बोधिका, नातः प्रकृतस्थले तस्या अवकाशः। 'नापदार्थो वाक्यार्थः' इत्यभिदधतामन्विताभिधानवादिनां मते तु तात्पर्याख्यवृत्त्यन्तर-

राधामाधवयोः क्रीड़ा मधुमाधवयोर्दिने ;—सहचारिता ।

कृष्णस्य मुनिवर्यस्य ; —अनन्तशब्दस्य सान्निधम् ।

व्रजेऽसौ परमेश्वरः ;—असौ श्रीनन्दः व्रजे राजेत्यर्थः—देशः ।

मधुना कोकिलो मत्तः प्रमत्ता मधुना वधूः ;—सामर्थ्यमौचिती च ।

उत्पद्य हृदये तस्याः पीड़को मकरध्वजः ;—लिङ्गम् ।

कामत्वे पीड़कत्वमेव लिङ्गम् ।

स्थाणुः कृष्णगुणामोदी ;—अर्थः ।

देवो जानाति मे मनः ;—अत्र प्रकरणवशाद्युष्मदि ।

कौस्तुभस्य संयोगाभावाद्वियोगोऽप्यसम्भवः, 'नासंयुक्तस्य वियोग' इति नियमादिति भावः। 'रामार्ज्जुनौ युध्यत' इत्यत्र परशुरामसहस्रार्ज्जुनयोरेव बोधः, न तु दशरथपुत्रपाण्डुपुत्रयोः, प्राक् तयोर्व्विवादाश्रवणात्। एवं कर्णार्ज्जुनावित्यत्र न सहस्रार्ज्जुनस्य बोधः, किन्तु पाण्डवस्यैव। 'राधामाधवयो'रिति द्वितीयमाधवशब्दोऽत्र वैशाखवाची, तत्सहकारेण मधुशब्दश्चैत्रवाची, न तु वसन्तवाची। कृष्णस्येति—'मुनिवर्य्य'पदसन्निध्यात् कृष्णशब्दोऽत्र वेदव्यासवाची, न तु कृष्णवाची। मधुनेति—वसन्तस्य कोकिलवधूमत्ततोत्पादने सामर्थ्यमौचित्यञ्च वर्त्तते, न तु 'मधु'शब्दस्यार्थान्तरस्य मदिरायाः। 'मकरध्वज'पदेनात्र कन्दर्पस्यैव बोधो न तु समुद्रस्य, तस्य हृदये पीड़ाजनकत्वाभावात्। 'स्थाणु'शब्देन महादेवस्यैव बोधो, न तु शाखापल्लवादि-

---

कल्पना नास्ति, तन्मतमाश्रित्य टीकाकृतेदमभिहितमिति चेदोमिति ब्रूमः। एवमेव तेषां भट्टानां मतम्—

"शब्दवृद्धाभिधेयांश्च प्रत्यक्षेणात्र पश्यति।
श्रोतुश्च प्रतिपन्नत्वमनुमानेन चेष्टया॥
अन्यथानुपपत्त्या तु बोधेच्छक्तिं द्वयात्मिकाम्।
अर्थापत्त्यावबोधेत सम्बन्धं त्रिप्रमाणकम्॥"

इति प्रतिपादितया सरण्या 'अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रवृत्तिनिवृत्तिकारि वाक्यमेव प्रयोगयोग्य'मिति वाक्यस्थितानामेव पदानामन्वितैः पदार्थैरन्वितानामेव सङ्केतो गृह्यत इति विशिष्टा एव पदार्था वाक्यार्थः, न तु पदैरभिधया प्रतिपादितानामर्थानामाकाङ्क्षायोग्यतासत्तिवशाद्भासमानो विशिष्टः सम्बन्धरूपोऽर्थोऽपदार्थोऽपि तात्पर्य्याख्ययातिरिक्तया वृत्त्या सोऽयतो वाक्यार्थो वाक्यप्रतिपाद्यो भवतीति। वस्तुतस्तु संयोगादीनां पदार्थनियन्तृत्वे नियामकत्वमङ्गीकृत्य तत एव वाक्यात् (न वृत्त्यन्तरकल्पनागौरवेण) पदघटितवाक्यार्थबोधो जायतामिति पक्षमनेकाभियुक्तसम्मतं मनसि निधायापाततष्टीकाकृता तात्पर्याख्यवृत्त्यन्तर-

चित्रभानुर्विभातीति दिनेऽर्के निशि पावकः ;—कालः ।

शास्त्रे भागवतं भागवतः स्याद् भगवज्जने ;—व्यक्तिः ।

एष्वभिधालक्षणयोरनवसरत्वात् संयोगादेरेव व्यञ्जकता ।

रहितशङ्खचक्रस्य, तस्य लक्षणागामोदिपदार्थत्वाभावात्। कमप्यादरणीयं पुरुषं प्रति केनाप्युक्तम्—'देवो जानाति मे मन' इति, अत्र प्रकरणवशा'द्देव'शब्दो युष्मदर्थक एव, न तु 'राजा भट्टारको देव' इत्यभिधानात् राजबोधकः। पावकोऽग्निः। व्यक्तिरिति—व्यक्तिशब्देनात्र पुंनपुंसकादिलिङ्गमेव बोध्यम्—तथाहि नपुंसकलिङ्गत्वे भागवतं शास्त्रं, पुंलिङ्गत्वे भागवतो वैष्णव इत्यर्थः। एष्विति—'विधु'शब्दस्य नानार्थत्वेन विष्णुचन्द्रयोरुभयोर्बोधकत्वात् कौस्तुभसंयोगरूपव्यञ्जकपदसान्निध्याद्व्यञ्जनावृत्त्यैव श्रीविष्णुमात्रबोधकत्वमिति ज्ञेयम्। एवमन्यत्र।

युदासप्रयासः। तत एवेयं 'एकान्ते' इत्यादौ दर्शिता वैदग्धी। न चान्विताभिधानपक्ष एवालङ्कारिकसम्मत इत्येतावता मन्तव्य इत्यलमभिज्ञानां मान्यानां व्याख्यानोक्तौ कटाक्षनिक्षेपेण। 'यत्परः शब्दः स शब्दार्थ' इति न्याय आश्रीयते चेत्, तदा नानार्थशब्दस्थले व्यञ्जनावृत्तिसमाश्रयणस्य न किमपि प्रयोजनम्। नन्वत्र तात्पर्यशब्दस्यार्थान्तरे प्रयोग इति, तेन प्रस्तुते न कापि बाधा—इति तु न बाधीयान् कल्पः; तथात्वे दर्पणकृदुक्तेरनुसरणं कृत्वा ब्रूमः—'किमिदं तत्परत्वं नाम? तदर्थत्वं वा, तात्पर्यवृत्त्या तद्बोधकत्वं वा? आद्ये न विवादः, व्यङ्ग्यत्वेऽपि तदर्थतानपाया'दित्यादि (५म परिच्छेदे)।

'न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते ।
अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन भासते ॥'

इति हरिकारिकातः शब्दादेव यया कयापि दिशा विशेषस्मृतिहेतुः पर्यवसेयः। 'इमा दिश' इति दिग्दर्शनमेतत्। तेन 'एतावन्मात्रस्तनी' इत्यादौ हस्तादिचेष्टातः स्तनादीनां कमलकोरकाद्याकारत्वं, 'इतः स दैत्यः प्राप्तश्री'रित्यादौ 'इत' इत्यनेन 'मत्त' इत्यपदेशादिश्च लभ्यते। एतच्च सर्वमभियुक्तनिर्देशादेव भवति—तत्रापि व्यक्तिविशेषतारतम्येनार्थबोधप्रणालीभेदः, यदाहुः—

'यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।
अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपद्यते ॥' इति

'संयोगो विप्रयोग'श्चेत्यादि वाक्यपदीयकारिकायां स्वराणामपि विशेषस्मृतिहेतुत्वं स्वीकृतम्। अत्र तु 'काव्यमार्गे स्वरो न गण्यते' इत्यालङ्कारिकसम्प्रदायपरिगृहीताम्नायाम् तेषां परिगणनं कृतम्।

तथा—

अद्यालोकि घनप्रभः सखि ! मया कश्चिद्विहारक्रमे
लोलत्केशरमालिकाविलुलितग्रीवो हरिः कानने ।
यः सद्यस्तनकुम्भिकुम्भनिकरक्षोदे नखश्रेणिभि-
र्मुक्तौघैर्धवलीकरोति यमुनातीरे निकुञ्जस्थलीः (च) ॥ ७

अत्रानेकार्थशब्दानामनेकसंसर्गस्य व्यञ्जकता ।

अधुना काव्य उदाहरणमाह—अद्येति । हे सखि ! अद्य कानने विहारक्रमे गमनपरिपाट्यां कश्चिद्धरिः सिंहो मयालोकि । कीदृशः ? घना निबिडा प्रभा यस्य तथाभूतः । पुनः कीदृशः ? लोलन्ती चाञ्चल्ययुक्ता या केशराणां स्कन्धस्थितरोमविशेषाणां मालिका श्रेणी, तया विलुलिता मर्दिता अर्थात् तया विशिष्टा ग्रीवा यस्य सः । यः सिंहः कुम्भिकुम्भनिकराणां हस्तिकुम्भसमूहानां सद्यस्तने तत्क्षणोत्पन्ने क्षोदे नखप्रहारकविदारे सति क्षोदसमये नखैः करणैर्भ्रष्टैरिभिरधःपतितैर्मुक्तासमूहैर्निकुञ्जस्थलीर्धवलीकरोति । पक्षे कानने वृन्दावने विहारक्रमे प्रेयसीभिः सह विहारपरिपाट्यां स्थितो हरिः श्रीकृष्णो मयालोकि । कीदृशः ? घनस्य मेघस्येव प्रभा यस्य सः । पुनश्च लोलन्ती या केशराणां नागकेशराणां माला तया विलुलिता ग्रीवा यस्य सः । यः श्रीकृष्णः सद्यस्तनयोः स्तनरूपाणां हस्तिकुम्भसमूहानां नखाघातेन क्षोदे सति तत्समये हारत्रोटनाद्भ्रष्टैर्भिन्नैर्मुक्तासमूहैर्यमुनाकुञ्जस्थलीर्धवलीकरोति । अत्र विशेषणीभूतानां 'घन'विहार'केशर'प्रभृतीनामनेकार्थकत्वेन विशेष्यस्य नानार्थ'हरि'पदस्याप्यर्थद्वयमात्रबोधकत्वं, न त्विन्द्रादिबोधकत्वमिति ज्ञेयम् ।

(च) 'द्व्यर्थैः पदैः पिशुनयेच्च रहस्यवस्तु' इति कामकलायां विदग्धविधानात्तत्तुल्यस्थले नर्मनिपुणप्रगल्भनारीवचनरचनेऽस्मिन्ननेकार्थशब्दप्रयोगेणेष्टार्थान्तरसिद्धिः । वनविहारिणो श्रीकृष्णस्येदृशरूपेण वर्णनमन्यत्रापि प्रसिद्धं यथा गीतगोविन्दे (१।८) 'भ्रमति भवानबलाकवलाय वनेषु' इत्यादि । अत्र यद्यपि "नानार्थ'हरि'पदस्याप्यर्थद्वयमात्रबोधकत्व"मिति टीकाकृता प्रकरणानुपपत्तिनिर्णयार्थमुक्तं, तथापि न तेन प्रस्तुतो मूलकाराशयोऽभिव्यक्त इति मन्यामहे । वस्तुतस्तु 'दुर्गालङ्घितविग्रहो मनसिजम्' (साहित्यदर्पणे द्वितीयपरिच्छेदे) इत्यादि श्लोकवदत्राप्यभिधामूला व्यञ्जना परोक्तत्वेदार्थवैचित्र्योपन्यासः । प्रकरणेनाभिधया 'हरि'पदस्य सिंहरूपेऽर्थे नियन्त्रिते व्यञ्जनयैव कृष्णरूपोऽर्थो बोध्यते । अत्र च न हरिः हरिः सिंह इवेति च द्योत्यते ।

एवमनुकरणशब्दानाञ्च व्यङ्ग्यं प्रति वाक्यार्थ एव व्यञ्जकः। यथा—

यासां रासविलासलास्यलहरीमासाद्य वाद्यच्छला-
त्ताधिक् ताधिगिति प्रभाष्य मुरजः स्वर्नर्त्तकीर्निन्दति।
ते-नाना-गरिमाधमा इति मुहुः पाठस्वरोच्चारणा-
त्तासां हन्त जुगुप्सते भगवती वाणी च गानक्रमान्॥ ८

अथ ते नानेति पाठः, गरिमाधमा इति गान्धार-ऋषभ-मध्यम-धैवत-पुनर्मध्यमा इति तानविशेषस्वराः, ताभ्यां ते, नानाविधो योऽगरिमा तेनाधमा इत्यर्थो व्यज्यते। (ङ)

अथार्थानां व्यञ्जकत्वस्य हेतवः। ३२का

अथार्थानां सामान्यत्वेन प्रागुक्तानां वाच्यादीनां व्यञ्जकत्वे विशेषहेतव उच्यन्ते।

अथ यत्र मृदङ्गादीनां निरर्थकध्वन्यात्मकशब्दोत्पत्तिर्जायते तत्र कवयस्तु यथा कथञ्चिद्वर्णात्मकशब्दस्य सादृश्यमुपलभ्य निरर्थकध्वन्यात्मकशब्देऽपि सार्थकत्वमारोप्य काव्यं कुर्वन्तीत्याह—एवमिति। मृदङ्गस्था येऽनुकरणशब्दा वर्णात्मकशब्दस्य सादृश्येन प्रतीयमाना धत्कध्वन्यात्मक 'ताधिगि'तिशब्दास्तेषां सार्थकत्वेनारोपविषयीभूतानां 'स्वर्नर्त्तकीर्धिंगि'ति यो वाक्यार्थः, स तु व्रजसुन्दरीणां सर्वोत्कर्षरूपव्यङ्ग्यार्थं प्रति व्यञ्जक इत्यर्थः। मुरजो रासवाद्यमृदङ्गः। तासां व्रजसुन्दरीणां रागज्ञापक 'तेनाना' इति शब्दस्य पाठः। एवं 'गरिमाधमा' इत्यक्षराः स्वरा गान्धारादिस्वरवाचका इत्यर्थः। यथाच व्रजसुन्दर्यो यथा रागबोधकान् 'तेनाना' इत्यक्षरान् पठन्ति, तथैव 'ते नाना' इत्युच्चारणानन्तरं गान्धारादिस्वरबोधकान् 'गरिमाधमा' इत्यक्षरान् पठन्ति। सरस्वती तु तैरेवाक्षरैरकारं प्रक्षिप्य गन्धर्वाणां गानक्रमान् जुगुप्सते निन्दति। एतदर्थमेव स्पष्टयाह—अथेति। तानविशेषस्वरा तानविशेषस्वरवाचका इत्यर्थः। सरस्वतीकृतमर्थमेवाह—ताभ्यामिति, पाठस्वराभ्यामित्यर्थः। ते गन्धर्वाः। गरिमा गुरुत्वं, तद्भिन्नं नीचत्वं, तथाच व्रजसुन्दर्यपेक्षया गानप्रकर्षे नीचत्वेन गन्धर्वा अधमा इत्यर्थः, श्लेषेण व्यज्यत इति भावः।

इदानीं पूर्व्वोक्तवाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यार्थानामनुक्तस्वमभिव्याहारवशादनुक्तध्वनिबोधकत्व-

---

(ङ) 'नाना अगरिमे'ति वाणीपक्षे सभङ्गश्लेषः। 'ताधिक् ताधिक्' 'ते नाना' इत्यादि शब्दा वङ्गभाषायां तानस्वरबोधने प्रयुज्यन्ते, तैरेव शब्दैरत्र चङ्गमयकाव्यरचनम्। एवं पदकल्पतरु-प्रभृति वैष्णवाचार्यसङ्कलितेषु वङ्गीयप्राचीनपदसंग्रहग्रन्थेषु वैष्णवकवीनामनुकरणशब्देभ्यः काव्योपादानाहरणमनेकश आलोच्यते।

अत्र न केवलं कुसुमभाजनेनैव पूर्णेनागमिष्यसि, अपि तु पूर्णेन मनोरथेनापीति नञ्काकुद्योत्यम्।

देशवैशिष्ट्यं यथा—

जउणासीअरसिसिरा कमलवणीपवणधूअकिसलअग्गा। (अ)
जह वल्लीघरपल्ली धण्णा पेक्खंति तं देसं॥ १०

अत्र देशवैशिष्ट्यश्लाघया कृष्णेन सह तत्र मां रमयेति सखीं प्रति काचित् स्वमनोरथं प्रकाशयति।

कालवैशिष्ट्यं यथा—

एण्हिं जलहरसमए रमणिज्जा रअणवलहीओ।
णिवडन्तवारिधारा गहीरतरमुहरगब्भकुहराओ॥११

अथ क्व कृष्णमानेष्यामीति सङ्केतमिच्छन्तीं पृच्छन्तीं सखीं प्रति नेदानीं कुञ्जो रमणीयः, अपि तु प्रकृतं वलभीभवनमेवेति कालवैशिष्ट्येन व्यङ्ग्यम्।

आदिशब्दात् प्रसिद्धिवैशिष्ट्यं यथा—

करकिसलयलीलाम्बुजनिमीलनोन्मीलनातिकुतुकिन्या।
दक्षिणमक्षि मुरारेः पिधीयते मुच्यते च सिन्धुजया (आ)॥१२

प्रत्यागमिष्यसि त्वं न केवलं भाजनेन पूर्णेन॥ नञ्पदोच्चारणे या काकुस्तया द्योत्य'मपि तु पूर्णेने'ति व्यञ्जनयैतत्सर्वं वस्तु।

जउणेति। यमुनाशीकरशिशिरा कमलवनीपवनधूतकिशलयाग्रा। यत्र वल्लीगृहपल्ली धन्याः प्रेक्षन्ते तं देशम्॥ वल्लीभिर्निर्मितानि कुञ्जगृहाणि तेषां पल्लीसमूहो यत्र वृन्दावनदेशे तिष्ठति तं देशं धन्या जनाः पश्यन्ति।

एण्हिमिति। इदानीं जलधरसमये रमणीया रत्नवलभ्यः। निपतद्वारिधारागभीरतरमुखरगर्भकुहराः॥ अत्र वलभीशब्दः 'चालाघर' (चिलेर् छाद) इति प्रसिद्धः सर्वोपरिस्थगृहविशेषवाचकः। निपतद्वारिधारया गभीरतरमुखरा घोरशब्दविशिष्टाः कुञ्जगह्वरच्छिद्राः। एतेन कुञ्जस्यारमणीयत्वमुक्तम्।

(अ) अत्रापि पूर्ववत् द्वितीयपादे एकस्या कलाया अतिरेकात् छन्दोभङ्गः, 'जइ दीहो विअ वण्णो लहुजीहा पढइ होइ सो वि लहू' इत्यभिधानात्। 'कमलवणी'त्यत्र ह्रस्वेकारपठने तु नाधिकमात्रत्वम्। 'कृदिकारादक्तिन' इति गणसूत्रेण ह्रस्वत्वमपि सम्भवति।

(आ) लक्ष्मीवक्षो मिथो वदन्त्येनर्दिति साहित्यकौमुदीटीकायां कृष्णानन्दिन्याम्

अत्र मुरारेर्दक्षिणमक्षि प्रसिद्धिवैशिष्ट्यात् सूर्यात्मकमिति व्यज्यते।

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे शब्दार्थशक्तित्रयनिरूपणो नाम

द्वितीयः किरणः ॥

करकिसलयेति—करपल्लवस्थलीलाकमलस्य निमीलनोन्मीलने मुद्रणे विकसने च कुतुकिन्या सिन्धुजया लक्ष्म्या भगवतो दक्षिणनेत्रं कदाचित् पिधीयते आच्छन्नं क्रियते, कदाचिन्मुच्यते च। तथा च सूर्यरूपं दक्षिणनेत्रं यदाच्छन्नं क्रियते तदा चन्द्ररूपवामनेत्रस्य दर्शनेन लीलाकमलं मुद्रितं भवति। यदा तु मुच्यते तदा सूर्यदर्शनेन लीलाकमलं प्रफुल्लं भवतीत्यर्थः। भगवतो दक्षिणनेत्रस्य सूर्यत्वं सर्वशास्त्रे प्रसिद्धं, अतः प्रसिद्धिवैशिष्ट्यादेव नेत्रस्य सूर्यत्वं व्यञ्जितमिति। * * *

(६।२) स्थितम्।

'विपरीअरए लच्छी बम्हं दट्ठूण णाहिकमलट्ठं।
हरिणो दाहिणणअणं रसाउला झत्ति ढक्केइ॥'

इति काव्यप्रकाशोदाहृतपद्यमस्या आर्याया मूलं, परमत्र न मनागपि शोभनाभङ्ग इति वैष्णवकवेरौचित्यसिद्धिं प्रकटयत्वेतत्। परमत्रैतदनन्तरं यत् 'बालकेलितरलकरतलगत' (सा दर्पणे ५म परिच्छेदे) इत्यादौ तदनुरूपश्लोकान्तर इवात्रापि नानुमानतोऽर्थान्तरप्रतीतिः, अपि तु व्यञ्जनाव्यापारेणैवेति। युक्तिश्चात्र दर्पण एव आलोकनीयेति।

अथ तृतीयकिरणः ।

अथ 'ध्वनिरसव' इति काव्यप्राणत्वेन निरूपितस्य ध्वनेर्भेदमाख्यातुं ध्वनिशब्दस्य व्युत्पत्तिमाह—

शब्दार्थादिभिरन्यैश्च ध्वन्यतेऽसाविति ध्वनिः । ३४ का

ध्वननं ध्वनिः, ध्वन्यतेऽनेनेति ध्वनिः, ध्वन्यतेऽस्मिन्निति ध्वनिरिति भावकरणाधिकरणसाधनोऽपि ध्वनिर्भवति । तन्निरासार्थं ध्वन्यतेऽसाविति कर्मसाधन एवेति प्रतिजानीते । तदेव किमित्याह—

रसो भावस्तदाभासौ वस्त्वलङ्कार एव च ।
भावानामुदयः शान्तिः सन्धिः शबलता तथा ।
सर्वं ध्वनिस्तज्जनित्वे काव्यस्य ध्वनिरुच्यते ॥ (क) ३५ का

शब्दार्थादिभिरिति—शब्दाश्चार्थौ वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्याश्च, आदिशब्देन ह्येषस्यैव पदार्थान्तरसमन्वयः, एवमन्यैरनुकरणशब्दैर्ध्वन्यते व्यञ्जनावृत्त्या बोध्यतेऽसौ प्रतीयमानत्वादिरूपोऽर्थो 'ध्वनि.' कर्मसाधनमेव । न तु ध्वननं ध्वनिरिति भावसाधनं, तथा सति ध्वन्यर्थविषयकज्ञानेऽपि 'ध्वनि'व्यवहारापत्तेः । न वा ध्वन्यतेऽनेनेति करणसाधनं, तथा सति ध्वनिकरणे काव्येऽपि 'ध्वनि'व्यवहारापत्तेः । न वा ध्वन्यतेऽस्मिन्नित्यधिकरणसाधनं, तथा

(क) भावार्थे'ध्वनि'पदपरामर्शो यथा ध्वन्यालोके चतुर्थोद्योते—'यत् काव्यतत्त्वविषयं स्फुरितप्रसुप्तकल्पं मनःसु परिपक्वधियां यदासी'दित्यादौ । व्यापारार्थककरणसाधन'ध्वनि'पदपराम्रष्टस्य वस्तुनो निर्देशश्चन्द्रालोके (अ२)—साम्मुख्यं विदधानायाः स्फुटमर्थान्तरे गिरः । कटाक्षा इव लीलाख्या व्यापारो व्यञ्जनात्मकः ॥' अधिकरणसाधनस्य 'ध्वनि'पदस्योल्लेख 'इदमुत्तममतिशयिनि व्यङ्ग्ये वाच्याद्ध्वनिर्बुधैः कथित' इति मम्मटकारिकायाम् । वस्तुतस्तु साधारण्येन कर्मसाधन एवायमुद्दिष्टः—तथात्वे रसभावादिषु वस्त्वलङ्कारादिषु च व्यङ्ग्यार्थेष्वेव ध्वनिपदव्यवहारः । यदाह ध्वनिकारः—'काव्यस्यात्मा स एवार्थस्तथा चादिकवेः पुरा । क्रौञ्चद्वन्द्ववियोगोत्थः शोकः श्लोकत्वमागत' इत्यादौ । एवं काव्ये 'ध्वनि'पदप्रयोग उपचारत एवेति सम्यक् । तथा च ध्वन्यालोके—'वाच्यवाचकसंमिश्रः शब्दार्थो काव्यमिति व्यपदेश्यो व्यञ्जकत्वसाम्यात् ध्वनिरित्युक्तः ।' एवमपि—'प्रत्ययैरनुमा खेयैर्ग्रहणात्तुग्रहैस्तथा । ध्वनिप्रकाशिते शब्दे स्वरूपमवधार्यते ॥' तेन व्यञ्जकौ शब्दार्थावपीह 'ध्वनि'शब्देनोक्ताविव्यभिनवगुप्तपादाः ।

* फलमपि फलं माकन्दानां सिता अपि ताः सिता
अमृतममृतं द्राक्षा द्राक्षा मधूनि मधून्यपि ।
सह तुलयितुं तेनैतेषां न किञ्चन युज्यते
सुबल ! यदयं सारङ्गाक्ष्या भवत्यधरोऽधरः ॥ १

अत्र द्वितीय'फला'दिशब्दा निन्द्याद्यर्थसंक्रान्ताः। तथाहि—फलं नानावस्थं पाक एव कदाचिन्मधुरं भवति, तेन निन्द्यमेव। सिताः पाकपौनःपुन्येनैव निर्म्मला भवन्ति, नत्वारम्भ एव। अमृतं दैवैरपि पीयते। द्राक्षा पूर्व्ववदेव। मधूनि सरघोच्छिष्टानि। अधरस्त्वधर एव, सर्व्वाण्येतान्यधरयतीत्यधरः। 'सह

श्रीकृष्णः सुबलं प्रत्याह—फलमपीति। अत्र द्वितीय'फल'शब्दः कदाचित्कमधुरे लाक्षणिकः। तथा च माकन्दानामाम्राणां फलं कदाचिन्मधुरमिति लाक्षणिको बोधः। पश्चाद्व्यञ्जनावृत्त्या कवेर्निन्द्यत्वबोधो (1) लक्षणामूलः। अत्र द्वितीयलाक्षणिक'फल'पदेन फलत्वरूपेण फलबोधो न भवति, अतएवायं ध्वनिरविवक्षितवाच्यः स्यात्; अयञ्च प्रथम'फल'पदस्य फलरूपार्थो वाच्यः (2) व्यङ्ग्यभूतनिन्द्यत्वेन संक्रमितश्च भवति। एवमेव सर्व्वत्र 'सिता'दिपदेऽपि बोध्यम्। सिता मिस्री' इति प्रसिद्धा। हे सुबल। तेन राधिकाया अधरेण सह तुलयितुं तेषामाम्रादीनां मध्ये किञ्चन वस्तु न युज्यते। अमृतं दैवैर्निन्द्यैरपि पीयत इति पीतोरमृतस्यापि निन्द्यत्वम्। द्राक्षा पूर्व्ववत् पाकावस्थायामेव मधुरा।

२य मरीचौ) इत्याद्यर्व्वाचीनवचने च रसस्यैवात्मताख्यापनम्। एवं पुनः 'न हि तच्छून्यं (रसध्वनिशून्यं) किञ्चित् काव्यमिति; यद्यपि च रसेनैव सर्व्वं जीवति काव्यम्' (ध्वन्यालोकलोचने द्वितीयोद्द्योतव्याख्यायाम्) इत्यभिनवगुप्तपादानां, 'प्रबन्धानां जीवितभूतो रस' इति प्रतापरुद्रयशोभूषणकाराणाञ्च निर्द्देशात् रसस्य प्राधान्यमपि सूचितमिति। इत्यालङ्कारिकमतानैक्ये (वस्तुतस्तु न मतानैक्यविवक्षितमेतत्, किन्तु शब्दप्रयोगानवधानविजृम्भितमेवेति दिक्) श्रीमत्कर्णपूरगोस्वामिपादा आत्मरूपेण रसस्य, प्राधान्येन च ध्वनेरभिधानमिच्छन्ति। स्वनामधन्यानां ध्वनिकारप्रकाशकृदादीनां काव्यात्मत्वलक्षणस्य भेदादिनिर्द्देशप्रसङ्गे स्वस्वमतासङ्गतिर्द्दृश्यतेति कैश्चिदनवद्यमभिहितम्। परमतदूषयिता दर्पणकृदपि नात्र विषये सावधान इवाभाति—यतस्तेन 'वाक्यं रसात्मकं काव्य'मिति लक्षणं कृतं, पश्चात् काव्यस्य ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यरूपेण द्विधा विभागः कृतः 'ध्वनिस्तत् काव्यमुत्तम'-मित्यभिधानेन वस्त्वलङ्कारध्वनीनां रसध्वनेरिवोत्तमता आयाति, तेन काव्यस्य नियतरूपेण रसात्मता व्याहतेति स्वमतविरोधस्तस्य स्फुट एव। एवमादिकं वैमत्यमालोक्य ग्रन्थकृतात्र

---

(1) 'निन्द्यत्वबोधे इति निन्द्यबोध' पाठ (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु।

(2) 'फलरूपार्थ' इति (ख) (घ) पुस्तकयोः पाठः।

तुलयितुं तेनैतेषां न किञ्चन युज्यत' इति विशेषवचनादुपमेयद्वितीयपदे मुख्यार्थ एव व्यङ्ग्यः, न तूपमानद्वितीयपदवद्धेयांशता।

यथा वा—

प्रेम्णा विद्रुतमेकवद्दुभयोस्तन्मानसं मानसं
सर्वास्वेव दशासु यत्त्ववनयं तत् सौहृदं सौहृदम्।
यत् कृष्णस्य विनोदभूरहरहस्तद्यौवनं यौवन-
स्तद्विच्छेदविधौ न यत् परिचयस्तज्जीवनं जीवनम्॥ २ (ग)

द्वितीय'मधु'पदस्य मरन्दोच्छिष्टे लक्षणा, 'सरघा मधुमक्षिका'। अधरस्त्वधरयति स्वापेक्षया सर्वाण्येव स्वादुवस्तूनि निकृष्टयतीत्यर्थः। विशेषवचनादिति—उपमेयस्य'धरोऽधर' इति वाक्यस्य द्वितीयेऽधर'पदे मुख्यार्थो व्यङ्ग्यः, न तूपमानीभूतानां 'फलमपि फल'मित्यादिवाक्यानां द्वितीय'फला'दिपदस्येव हेयांशताव्यञ्जकार्थो व्यङ्ग्यः। अत्र सर्वेषामुपमानस्य तिरस्कार एव व्यङ्ग्यो बोध्यः।

माथुरविरहेण व्याकुला श्रीराधा ललितां प्रत्याह—उभयोः कान्तयोः प्रेम्णा विद्रुतं सत् यदेकमद्वयं तादृशम् एव मानसं मनः प्रशस्यम्। अत्र द्वितीय'मानस'पदस्य (3) मनःपर्यायस्य प्रशंसायां लक्षणा, अतएव द्वितीय'मानस'पदेऽविवक्षितवाच्यत्वसिद्धिः। तेन सार्थकपदेन मनसः श्लाघनीयत्वरूपोऽर्थो व्यङ्ग्यः। तथाच प्रथम'मानस'पदस्य मनोरूप वाच्यः व्यङ्ग्यीभूतश्लाघनीयत्वरूपार्थान्तरेण संक्रमितश्चेति भावः। श्रीकृष्णविच्छेदे सति यस्य जीवनस्य न परिचयो न विद्यमानता, तज्जीवनं जीवनम्।

स्वविपरीतार्थेनाक्रान्तं यथा—

सौभाग्यमेतदधिकं मम नाथ कृष्ण ! प्राणैर्ममातनि सुखं प्रणयेन कीर्त्तिः।
दृष्टश्चिरादसि कृपापि तवेयमुच्चैर्न्न्यर्थ्यते न भवताऽऽत्मगृहस्य मार्गः ॥ २

अत्र 'सौभाग्य'मित्यसौभाग्यं, 'सुख'मिति दुःखं, 'कीर्त्ति'रकीर्त्तिः, 'कृपा'ऽकृपा, 'आत्मगृहस्ये'ति परगृहस्य स्वविपरीतेनाक्रान्तम् । (घ)

ध्वनिर्यस्त्वभिधामूलस्तत्र वाच्यं विवक्षितम् ।
तथापि व्यङ्ग्यनिष्ठं स्यात् स च द्वैविध्यमृच्छति ।
कोऽपि लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्योऽलक्ष्यव्यङ्ग्यक्रमोऽपरः ॥ ३८ का

अभिधामूलध्वनौ तु विवक्षितमपि वाच्यं व्यङ्ग्यनिष्ठम् । स च ध्वनिर्लक्ष्य-व्यङ्ग्यक्रमोऽलक्ष्यव्यङ्ग्यक्रमश्चेति द्विविधः—लक्ष्यं क्रमप्राप्तं व्यङ्ग्यं यत्र स तथा,

काचित् खण्डिता श्रीकृष्णं प्रति सोल्लुण्ठवचनमाह—एतत्तवागमनं ममाधिकसौभाग्यमधिकसौभाग्यजनकमित्यर्थः । त्वद्विच्छेदे मम प्राणैः कर्तृभिः सुखमतनि विस्तृतमकारि । एवं मद्विषयकेण तव प्रणयेन मम कीर्त्तिरतनि । चिरात् बहुकालानन्तरं त्वं दृष्टोऽसि, तेन मयि कृपाऽपि (4) त्वयातनि । मद्गृहं भवात्मगृहं, तद्गृहस्यात्मगृहस्य मार्गस्त्वया स्मर्यत इति न, अपि तु स्मर्यत एव । चात्रेति—'सौभाग्य'पदस्यासौभाग्ये लक्षणा, 'सुख'पदस्य दुःखे लक्षणा । एतादृशक्लेशेऽपि यस्मात् प्राणा न निर्गतास्तस्मात् एव मत्प्राणा मद्दुःखदायका इति भावः । मद्गृहं तव परगृहं, न तु स्वगृहम् । सर्वत्र विपरीतलक्षणाभिर्मद्विषये त्वं प्रेमशून्य इत्यर्थो व्यज्यते । तथा च स्वाभिप्रायकस्य प्रेमशून्यत्वरूपो व्यङ्ग्यो लक्षणामूलः, तथा वाच्यार्थस्य तिरस्कारः स्पष्ट एवेति भावः ।

स्तुतिवचने तत्परतया च परानन्दाय मोक्षायैव च । विकृतिः खलु माधुर्यात्मा, सौहृदस्य नवनवत्वं नित्यमध्ययनाभ्यासाद्धुत्वाय, अतो व्यङ्ग्यार्थपरिपुष्टिः । लक्षणामूलोऽयं ध्वनिर्यथा यथोपदिष्टाद्दृष्टिनमिति ।

(घ) इदमेवान्यैरत्यन्ततिरस्कृतवाच्यमिति कथ्यते । उदाहरणान्तरे च 'निःश्वासान्ध इवादर्शश्चन्द्रमा न प्रकाशते' इत्यन्नं रामायणपद्यं, 'या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी' इत्यादि भगवद्गीताश्लोकश्च । लक्षणामूलध्वनिपरिग्रहेण लक्षणान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वमेवास्य ध्वनेर्निदानमिति पक्षः स्वीकृतः । निरूढलक्षणावत्पदघटितकाव्यीय ध्वनिरेवात्राङ्गीकृत इति, अन्यथा तु गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमस्फुट सन्दिग्धप्राधान्य तुल्य-प्राधान्यादिसंज्ञकं व्याहतं स्यादित्यनुपदमेव मूलतः स्फुटीभविष्यति ।

---

(4) 'महती कृपापि' इति (क) (ख) पुस्तकयोः पाठः ।

अलक्ष्यो व्यङ्ग्यस्य क्रमो यत्र स तथा । क्रमस्तु विभावादिभिर्व्यज्यमान एव रसः, न तु विभावादय इति । लाघवाच्छतपत्रशतीयुगपद्वेधाभिमानवत् यत्र क्रमो न लक्ष्यते स तावदक्रमः । (ङ)

रसो भावस्तदाभासो भावशान्त्यादिरक्रमः । ३९का

रसादिस्त्वक्रमोऽलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्य इत्यर्थः । आदिशब्दाद्भावोदयभावशबल्य-भावसन्धयः । अयमसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो रसनिरूपणे दर्शयिष्यते । सम्प्रति लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो दर्श्यते—

यत्रानुध्वनिना व्यङ्ग्यं लक्ष्यते क्रमपूर्वकम् ।
स तु लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः शब्दार्थोभयशक्तिभूः ॥ ४०का

विवक्षितमपीति—विवक्षितमपि वाच्यं व्यङ्ग्यनिष्ठं व्यङ्ग्यपर्यवसायि स्यादित्यर्थः। तथाच वाच्यार्थस्य विवक्षायामपि व्यङ्ग्यार्थस्यैव प्राधान्यं, न तु वाच्यार्थस्येति भावः (छ)। लक्ष्यमिति—वस्त्वलङ्कारादिरूपव्यङ्ग्यार्थानां हृदये उत्पत्त्याद्यानुपूर्व्यरूपक्रमः सर्वेषां लक्ष्य इत्यर्थः। अलक्ष्य इति—रसादिरूपव्यङ्ग्यार्थानां हृदये उत्पत्त्यानुपूर्व्यरूपक्रमो न लक्ष्य इत्यर्थः। ध्वनिविषयकज्ञानस्योत्पत्त्यादिना ध्वनेरप्युत्पत्त्यादिव्यवहारः। अत्र दृष्टान्तो लाघवादिति—उत्पलस्य कमलस्य शतसंख्यकपत्राणां सूच्या वेधे जाते सति प्रत्येकपत्रस्य यः प्रत्येकवेधस्तस्योत्पत्त्यादिक्रमो लाघवात् सूचीकरणकवेधनिष्ठशैघ्र्यान्न लक्ष्यः। अतएव मया युगपदेकक्षण एव सर्वेषां वेधः कृत इति तेषामभिमानो यथा, तथात्रापि रसादि व्यङ्ग्यानामुत्पत्त्यादिक्रमोऽपि न लक्ष्यः।

(ङ) क्रमस्त्विति—एतमेवाभिप्रायं मनसि निधाय भगवता मुनिनोक्तं 'विभावानुभाव-व्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्ति'रिति। अर्थे तत्र 'रस'निष्पत्तिरेव नियतं विधेयीभविष्यति। 'विभावादिभि'रित्यादिपदस्य बहुवचनस्य च सार्थकतातएव स्फुटा—'एवञ्च विभावादीनां दण्डचक्रादिन्यायेन सम्भूयैव कारणत्वं, न तु तृणारणिमणिन्यायेनैकैकस्ये'ति मन्तव्यम्। विभावाद्याः कारणान्येव, 'रसोद्बोधे विभावाद्याः कारणान्येव ते मताः' (सा. दर्पणे ३य परिच्छेदे)। अक्रम इति—अलक्ष्यक्रम इति यावत्। "अत्र व्यङ्ग्यप्रतीतेर्विभावादिप्रतीतिकारणकत्वात् क्रमोऽवश्यमस्ति, किन्तु आशुभावात् निपुणेनापि लक्षयितुं अशक्यः।" अयं तावदेवासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो बहुविषयतया च असंलक्ष्यक्रमत्वं भवत्येवापि तूर्णं च वलितं अथवा ध्वनिर्न दुष्टः प्रश्नः। 'अत्र रसादिषु चैकस्यापि भेदस्यानन्त्यात् भेदानुसारेणासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यध्वनिरिति। वाच्यमेकप्रभेदमेवोक्त'मिति विश्वनाथः।

अनुध्वनिरनुरणनं ध्वनेरेव दीर्घदीर्घभावः प्रतिध्वनिरिव वा। स तु लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः शब्दशक्तिभूरर्थशक्तिभूः शब्दार्थोभयशक्तिभूश्चेति त्रिधा।

आद्यो द्विधैवालङ्कारवस्तुनोर्द्योतनाद्भवेत्। ४१का

आद्यः शब्दशक्तिभूर्द्विधैव भवेत्। 'एव'कारस्तु अर्थशक्तिभववच्छब्दशक्तिभवोऽपि द्वादशेति परमतं व्यावर्त्तयति (च); अथवाऽलङ्कारस्यैव, वस्तुन एव, नान्यतरविशिष्टस्येत्यर्थः।

तत्रालङ्कारद्योतकः शब्दशक्तिभूर्यथा—

आशामात्रे विलसदुदयः पद्मिनीचक्रबन्धुः
सिद्धाभोगः सततमनिशामोदमैत्रीकषायः।

अनुरणनमिति—यथा घण्टादीनामेकनादोत्तरमपरनादानां क्रमो ज्ञायते, यथा वा ध्वन्युत्तरं प्रतिध्वनिर्बोध्यते, तथैव येषां ध्वनीनामनुपदप्रादिक्रमो लक्ष्यते, स लक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यः।

द्विधैवेति—'आद्यो द्विधैवे'त्यत्र 'एव'कारोऽलङ्कारवस्तुनोरित्यनन्तरमेव योजनीयम् (च)। तथा चालङ्कारस्यैव द्योतनात्, न तु वस्तुविशिष्टालङ्कारस्य; एवं वस्तुन एव द्योतनात्, न त्वलङ्कारविशिष्टस्य वस्तुनः। एवं सति केवलालङ्कारस्य द्योतनात्, तथा केवलवस्तुनो द्योतनादाद्यो द्विधा भवतीत्यर्थः।

आशामात्र इति—अयं सम्पूर्णचन्द्रो रोचिःपूरैः कान्तिप्रवाहैः शीततां जाड्यं हरतु। प्रसिद्धचन्द्रस्तु शीततां करोति। तथाऽयं भवतां जनानामाशामात्र एव विलसन्नुदयो यस्य सः। अत्र शब्दमात्रश्लेषेणाशामात्रे दिक्सामान्य उदयः, प्रसिद्धचन्द्रस्य तु पूर्वाशायामेवोदयः। अयं पद्मिनीसम्बन्धानां बन्धुः, न तु देवो। अयं सततं सिद्ध आभोगः परिपूर्णता यस्य तथाभूतः, स तु कदाचित् पूर्णिमायामेव सिद्धाभोगः। अनिशं निरन्तरमामोदमैत्रीकषाया यस्य तथाभूतः। 'कषायशब्दोऽत्र माधुर्यवाची, 'मधुरेऽपि कषायः स्यादि'त्यनुशासनात्। अत्रापि शब्दमात्रश्लेषेण निशाभिन्नेऽपि काल आमोदादयो

उत्पलशतपत्रशतभेदे क्रमोऽतिशीघ्रत्वादलक्ष्यः, अत्रापि कार्यकारणपरम्परा तदभिव्यक्तितो रसभोगप्रणाली च न संलक्ष्यत इति तु न रिक्तं वचः।

(च) परमतमिति—नैतन्मते प्रसिद्धैरालङ्कारिकैराम्नाय स्थाप्यते, नास्य मतस्योल्लेखलेशोऽपि प्राचीनप्रसिद्धग्रन्थेषूपलभ्यते। मूलमेतन्मतस्य न तावत् दुर्निरूप्यम्—यतः 'अर्थस्य व्यञ्जकत्वे तच्छब्दस्य सहकारिते'ति न्यायेन अर्थबोधप्रसङ्गे सर्वत्रैव शब्दस्य सापेक्ष्यम्, अतोऽर्थशक्त्युद्भवध्वनिभेदस्य प्रत्येकस्य प्रतिरूपकमेकं शब्दशक्त्युद्भवध्वनिकाव्यमस्तीत्यनुमानम्, तेन द्वादशधैव शब्दशक्त्युद्भवोऽपि विभजनीय इति मतम्। टीकाकृता 'एव'कारस्य द्वितीयपदव्याख्यावलम्बनेन मतस्यास्योल्लेखयोग्यत्वमपि व्याहतमिति दर्शितमिति मन्यामहे।

राधाश्लेषादिषु निरवधिव्यापृतः शोणपादो
रोचिःपूरैर्हरतु भजतां शीततां कृष्णचन्द्रः (छ) ॥ ४

अत्र शब्दशक्त्याऽद्भुतश्चन्द्र इति प्रसिद्धचन्द्रादप्यतिरिक्तैरखिलैर्गुणैर्व्यतिरेकालङ्कारो ध्वनितः । यद्यप्यसौ ध्वनित्वेनालङ्कार्य्य एव, तथापि ब्राह्मणश्रमणन्यायेनालङ्कार एव (ज) । एवमन्येऽपि ।

यस्य सः, प्रसिद्धचन्द्रस्य तु निशायामेव । राधाया आलिङ्गनादिकर्म्मसु निरवधिव्यापारयुक्तः, स तु राधाश्लेषादिस्थलेषु कदाचित् संयुक्तः । अयं शोणपादो रक्तचरणः, स तु श्वेतपादः । अत्र 'पाद'शब्दः किरणवाची । अत्राश्लेषादिशब्दानां परिवृत्त्यसहत्वादेव शब्दशक्त्युद्भवो ध्वनिरिति ज्ञेयम् ।

अलङ्कार्य्योऽलङ्काराश्रय एव, ध्वनेस्तु प्राधान्यात्, प्राणस्य च शरीरारम्भकत्वात्, शरीरन्त्वलङ्काराश्रय एव, न त्वलङ्काररूपं, कथं व्यतिरेकालङ्कारस्य ध्वनिरूपत्वमित्याशङ्क्य, ब्राह्मणश्रमणयोऽवधूतः—यद्यप्यवधूतस्य वर्णाश्रमादिकं किमपि नास्ति, तथापि पूर्व्ववृत्तस्य ब्राह्मणस्य स्मरणात् ब्राह्मणभिन्नेऽप्यवधूते कदाचिद्ब्राह्मणोऽयमिति प्रतीतिर्यथा जायते, तथालङ्कारभिन्नेऽपि ध्वनावलङ्कारप्रतीतिर्ज्जायत इति भावः ।

(छ) श्लोकेऽस्मिन् 'पद्मिनी' 'मैत्री' 'मोद' 'कषाय'शब्दाः कृष्णपक्षे व्याख्यायां पारिभाषिकाः पारिभाषिककल्पा वा । पद्मिनी खलूत्तमा स्त्रीजातिः । 'अनिशामोदे'त्यत्र सभङ्गाभङ्गश्लेषः, मोद इति कृष्णपक्षे । 'मोद' 'मैत्री' 'कषाय'पदैरिह्खया चित्तवृत्तीनां मैत्रीकरुणामुदितापेक्षाणां परिग्रहः, न तु पातञ्जलोपेक्षाव्याख्याया 'उपेक्षा'या अपि—स खलु धर्म्मः वैराग्यवतामेव मोदितः । 'कषाय'पदेन माधुर्य्यं, ततः गौण्या वृत्त्या करुणाया बोधः । भजतां नित्यभक्तानामिति यावत् । अत्र 'मात्रे' 'बन्धुः' 'सततम्' 'अनिशं' 'निरवधि' 'शोण' इत्येतेषां पदानां पदांशानां वेदार्थबोधे सान्निध्यं स्फुटमेव । 'आशामासि विलसदुदयः' इत्यस्य सन्दर्भांशस्य व्याख्याऽन्यथापि विधेया । यदैव भक्तानां भगवन्तं साक्षात्कर्त्तुं प्रबलतरा तीव्रा काङ्क्षा जायते, तदैव स प्रकटो भवति, विभूतिरूपेणाप्रकाशात्मप्रत्यावलम्बनेऽवताररूपेण वा । सर्व्वत्रैव तस्य प्रकाशः—'तस्य भासा सर्व्वमिदं विभाती'ति श्रुतिः । अनन्ता तद्विभूतिपरम्परा—'अनन्तवीर्य्यामितविक्रमस्त्वं सर्व्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्व्वः' इति श्रीभगवद्वचनात् । अवताररूपेण भक्ताशापूरणाकाङ्क्षया तदुदयस्तत्रैवाभिहितः—'धर्म्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे' इति ।

(ज) तदुक्तं काव्यप्रदीपे 'प्रकाश'ग्रन्थव्याख्यावसरे 'नन्वाद्युतिप्रमादीनां प्राधान्यं न वा ? आद्ये कुतस्तेषामलङ्कारत्वं, अन्यानलङ्करणात्, द्वितीये कुतोऽस्य काव्यस्य ध्वनित्वं तद्वाक्यप्राधान्यादिति चेत्, न, पूर्व्वं (वाच्यदशायाम्) अयमलङ्कार आसीदित्येतावता

दधती समधुपरागं परिमलमेकान्तसुकुमारा।

गुणकलिता (5) ललिते! मम भूषितकण्ठा त्वमेव वनमाला ॥ ५

अत्र शब्दशक्त्या कवेर्वनमालाललितयोः साधर्म्यं निरूप्य प्रयासे व्युपरते सति वस्तुभूतः कश्चिदर्थः स्फुरति। स च—त्वमेव वनमाला, नान्येति; त्वां प्रत्येव मे समादरः, न तस्याम्; तेन त्वदालिङ्गनमेव मे प्रेय इति वस्तु।

अर्थशक्त्युद्भवोऽर्थस्तु व्यञ्जकः स्वयमुद्भवो।

कवेः प्रौढोक्तिनिष्पन्नो वक्तुस्तत्कल्पितस्य च ॥ ४२ का

अर्थशक्त्युद्भवो यो ध्वनिः स त्रिधा भवति—स्वतःसम्भवो, कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नशरीरः, तन्निबद्धवक्तृप्रौढोक्तिनिष्पन्नशरीरश्च (भ)। तत्र स्वतःसम्भवी

हे ललिते! भूषितकण्ठा सती त्वमेव मम वनमाला। मधुपस्य भ्रमरस्यानुरागेण सह वर्त्तमानं परिमलं सुगन्धं दधती, ललितापक्षे तवाधरमधुपानकर्त्तुर्ममानुरागेण सह वर्त्तमानं परिमलं दधती। गुण, सूत्रं वैदग्ध्यादिश्च। प्रेय इति अभीष्टमित्यर्थः, इति वस्तुध्वनिः 'मधुपा'दिशब्दानां परिवृत्त्यसहत्वाच्छब्दशक्त्युद्भवः।

तन्निबद्धवक्तृप्रौढेति—तेन कविना स्वकृतश्लोके निबद्धा उक्ता ये वक्तारस्ते दूतीनायिकाप्रभृतयो बहवो भवन्ति। तेषां प्रौढोक्तिभिर्निष्पन्नं शरीरं यस्य सः। अर्थशक्त्युद्भवो यो ध्वनिरिति—सूत्रे'ऽर्थशक्त्युद्भवोऽर्थस्तु व्यञ्जक' इत्यत्र व्यञ्जकपदस्याऽन्तर्भावेऽपि व्याख्यायां व्यञ्जको यो ध्वनिः स त्रिविध इति व्याख्येयम्। एवं सति यत्र काव्ये ध्वनेर्द्व्यन्तरोद्गारो

लङ्कारव्यपदेशात्—यथा ब्राह्मणपूर्वकबौद्धसन्यासिनि ब्राह्मणव्यपदेशः। नन्वेवं व्यपदेश-समर्थनेऽप्यलङ्कारध्वनित्वं न समर्थितमिति चेत्, न—'अलङ्कार'पदेन (अलङ्कारध्वनिशब्दगतेन) तद्योग्यतायाः (अलङ्कारजातीयरूपायाः) विवक्षितत्वात्, न चैवं रसादिध्वनावप्यलङ्कारध्वनित्वप्रसङ्गः, संलक्ष्यक्रमस्यैव तादृशस्य (कदाचिदलङ्कारस्य) तथा (अलङ्कारध्वनिव्यपदेश्यतया) अभिप्रेतत्वात्। वस्तुतस्तु प्राधान्याप्राधान्ये व्यङ्ग्यस्य वाच्यापेक्षयैव, न तु रसापेक्षयापि, तदपेक्षया सर्वत्र गुणीभावात्, तथा चोपमादीनां रसाङ्गतयाऽलङ्कारत्वं, वाच्यापेक्षया प्राधान्यञ्चेति न दोषलेशावकाश' इति।

(भ) रसगङ्गाधरकृता जगन्नाथेन तत्पूर्ववर्तिभिश्च केश्चित् कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिनिष्पन्नशरीरस्य ध्वनेः कविप्रौढोक्तिनिष्पन्नादाङ्ग्यात् पृथक् सत्ता न तावत् स्वीकृता। तदयत्—यदाहुर्ग्रन्थकाराः—'न खलु कवेः कविनिबद्धस्यैव रागाद्याविष्टता।' अतः कविनिबद्ध

---

(5) 'गुणगुम्फिता' इति (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु पाठः। तथात्वे ■ आर्यायास्तृतीये पादे त्रयोदश मात्राः, मात्राधिक्यञ्च प्रागुपदर्शितदिशा कथमपि समर्थनीयम्।

अत्र सखीं प्रति सखी वदति—'खञ्जनाची'ति सम्बोधनमर्य्यादया सखीरूपो वक्ता। 'अधुने'त्यकालेऽपि यदगास्तेन स्नातुं नागाः, कृष्णाङ्गसङ्गार्थैवागा इति काव्यलिङ्गालङ्कारः, तेन त्वं 'गुरूणां गञ्जनाव विभेषी'ति गुरुगञ्जने तव भयं नास्ति यथा कृष्णाङ्गसङ्गविरहे इति वस्तु ध्वन्यते। एवं 'कुञ्जर' इति कृष्णनामापह्नवेनापह्नुत्यलङ्कारेण कृष्णकुञ्जरयोः सादृश्यव्यञ्जनादुपमालङ्कारव—इति स्वतःसम्भविनः श्लोकत्रयेण चातुर्व्विध्यम् (ठ)।

कविप्रौढोक्तेश्चातुर्व्विध्यं यथा—

स्पन्दते यदि पदादि तदासां स्यन्दते मधुरिमामृतधारा।
सङ्गतः पवनजाद्बुततीनामङ्गतो मधुकणा इव भूमौ ॥ ८

अत्र कविप्रौढोक्तिरेव, न पूर्व्ववत् स्वतःसम्भवी स चार्थः। यासां पदादिस्पन्दनमात्रेणाप्येवं माधुर्य्यरसप्रतिपत्तिरित्यहो चासां लोकोत्तरतेति वस्तुभूतोऽर्थः। स च तासां रासादिनृत्यविधौ मा कीदृश इति वस्तु व्यनक्तीति

स्पन्दत इति—आसां व्रजसुन्दरीणां पदाद्यङ्गं यदि स्पन्दते चलति, तदा माधुर्य्यामृतं स्पन्दते क्षरति। न पूर्व्ववत् स्वतःसम्भवीति—माधुर्य्यस्यामूर्त्तत्वात्तस्य धारापतनासम्भवेन लोकव्यवहारे समुचितत्वाभावान्न स्वतःसम्भवीत्यर्थः। .

धर्म्मभावाभाषित्वमेव भेदम्। अत्र यद्यपि 'तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्या विधीयते' इति मीमांसकपरिभाषितपरिसंख्यावधूपदकदम्बक इवालङ्कारिककल्पितपरिसंख्याऽलङ्कारधति प्रबन्धेऽलङ्कारतो वस्तुभूतस्य मनसोके मनाद्यभावरूपस्यार्थस्य स्फुरणं सम्भवि, तथापि वस्तुत एव साक्षादलङ्कारव्यञ्जनेति मन्यमानो विवक्षा न याढच्छिकी। अतेनरत्न मते च स्वभावोक्तिपदेनालङ्कारिकनिरूढस्वभावोक्त्यलङ्कारस्य न प्रायशः स्वीकारः, अपि तु स्वभावस्यालौकिकस्यापि पदार्थवैशिष्ट्यस्योक्तिर्व्विच्छित्तिसुखेनाभिधाननिर्व्वाह इति निर्व्वचनेनाध्यवसायमुखाया अतिशयोक्तेरेव प्रहणं समर्थ्यत इति मन्यामहे। एवमपि काव्यप्रकाशे 'गाढकान्तदशनक्षते'त्यादि माघकविपद्ये तुल्ययोगितालङ्कारच्छन्दर्निबन्धनमूलार्थसहितात्त्वालङ्कारिकसन्दिग्धत्वात् 'समुच्चया'लङ्कारस्य व्यञ्जनोक्ता—तत्र सट्टीकारद्भिः केश्चिदस्यायमेवाशयः सूचित इति तत्र एव द्रष्टव्यम्।

(ठ) अत्र स्वतःसम्भविनाऽलङ्कारेण (एकत्र काव्यलिङ्गेनापरत्रापह्नुत्या) वस्त्वलङ्कृतिश्च यथाक्रमं ध्वन्यते। एवमादिष्वुदाहरणेष्वलङ्कारा इतरतः स्वविच्छित्तिमादधाना अपि विच्छित्तिवैशिष्ट्यमर्थस्य सन्दर्भस्य वा समावहन्तीति तु न चित्रम्। यदाह रसगङ्गाधरकृतः—'अलङ्कारा हि वाच्यसौन्दर्य्यसारा प्रायशः स्वात्मगतं प्रतीयमानं एवतः कुर्व्वन्ती'ति।

वस्तुना वस्तु । उत्तरार्द्धे व्रततीनां पवनजात् सङ्गान्मधुकणा इवेति तासामपि व्रततिभिरुपमेत्युपमालङ्कारेण स्वभावोक्त्यलङ्कारो ध्वनित इति देधा । (ङ)

गोकुले कुलजबालवधूनां श्यामधामनि मनोरथभाजाम् ।
नोज्जगाम न जगाम विरामं सौहृदं हृदय एव जुघूर्णे ॥ १०

अत्र कविप्रौढ़ोक्तिः । 'नोज्जगामे'ति लज्जाधिक्यं वस्तु । 'न जगाम विराम'मिति सौहृदस्य दार्ढ्यातिशयो वस्तु । तेन तेन 'हृदय एव जुघूर्णे' इति हृदयक्षोभातिशयो घूर्णनलेशेनोत्प्रेक्षित इत्युत्प्रेक्षालङ्कारश्च ।

स्तुमः किन्त्वामम्भोधरसुभग ! शम्भोरधिशिरः
पदाम्भोजस्याम्भो यदजनि पदम्भोस्तव ततः ।
उमायै दत्त्वार्द्धं वपुरपरमर्द्धञ्च भवते
गुणेभ्यो निर्म्मुक्तः स परमभवद्ब्रह्म परम ! ॥ ११

अत्र कविप्रौढ़ोक्तिः । तत्र शम्भोरधिशिरो यदस्मात्तव पादाम्भः पदमजनि, तेन त्वमद्य एव कोऽपि सर्व्वोपरि वर्त्तमानः स्तवविषयो नैत्यतिशयोक्त्यलङ्कारः ।

गोकुल इति—श्यामधामनि श्रीकृष्णे मनोरथभाजां पूर्व्वरागवतीनां कुलजबालवधूनां सौहृदं नोज्जगाम नोद्गतं बभूव, लज्जया ताभिर्न्न व्यक्तञ्चक्रे इत्यर्थः । कविप्रौढोक्तिरिति—सौहृदस्यामूर्त्तत्वेन घूर्णनक्रियाया असम्भवादितिभावः । तेन तेनेति—वस्तुद्वयेनेत्यर्थः, उत्प्रेक्षित इति—उत्प्रेक्षालङ्कारो व्यङ्ग्य इत्यर्थः ।

स्तुम इति—भो अम्भोधरसुभग ! मेघ इव सुन्दर श्रीकृष्ण ! यदस्मात्तव पदाम्भोजस्याम्भः गङ्गा महादेवस्याधिशिरः शिरसि पदमास्पदमजनि, तत एव हेतोस्त्वां सर्व्वोत्कृष्टं किं स्तुमः ? तव चरणोदकस्पर्शेन स महादेवो गुणेभ्यो मुक्तः सन् परं ब्रह्माभवत्, हे परम ! । ननु देहवत्त्वे कथं महादेवस्य परब्रह्मस्वरूपत्वमिति चेदत आह (8)—उमायै इति । महादेवस्य परमेश्वरत्वेन देहस्य नित्यत्वान्न नाशसम्भवः, अतः कविप्रौढोक्तिः ।

श्लोकेऽस्मिन्ननुप्रासगरिमाऽर्थचमत्कारसहकारी, 'अद्यालोकि घनप्रभ. सखि ! मये'त्यादिसन्दर्भे कृष्णस्य सिंहरूपेण वर्णनमिवेहापि तस्य कुञ्जरत्वेन वर्णनं समयोपयोगि सरसतावहञ्चेति विदग्धजनसंवेद्यम् । नायिका चात्र अभिसारिका मध्या प्रगल्भा वा, 'नद्यादीनां तटी तथा' (सा द ३य परिच्छेदे) इति निर्द्देशानुसारेण यमुनातटमत्राभिसारस्थानमिति च ज्ञायते ।

(ङ) 'व्रजभामिनीर्ध्यानेनानुभूय कर्णपूरः कविर्व्वर्णयती'ति साहित्यकौमुदीटीकायाम् (११२७) । अत्रापि मूले 'स्वभावोक्ति'पदं न निरुक्तलक्षणाघटितम् । यद्यपि व्रततिभिरित्य-

(8) 'परब्रह्मरूपत्वमित्यत आह' इति (ख) (घ) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

तेन 'उमायै दत्त्वार्द्धं वपुरपरमर्द्धस्य भवत' इत्यादिना न वपुर्व्विरहेण परं ब्रह्माभवत्, त्वन्तु वपुषैव परं ब्रह्मेति वस्तु—इति कविप्रौढोक्तिर्यथा ।

कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिर्यथा—

परिपुष्टे परिपुष्टं क्षीणे क्षीणं समस्मि समं ।
माधव ! तौए अंगं तुज्झ सिणेहेण घडिअं व ॥ १२

अत्र साऽसून् जीवतीति न, अपि तु तव स्नेहेनैवेति वस्तु । 'तुज्झ सिणेहेण घडिअं वे'ति तस्याः अङ्गस्य तत्स्नेहोपादानमित्यङ्गान्तरादतिरिक्तत्वादङ्गमिति व्यतिरेकालङ्कारः—इति वस्तुनाऽलङ्कारः ।

श्रुतियुगमभिधत्ते श्रीलवृन्दावनेऽसौ-
त्यनुदिनमिति नैवचन्द्रमात्मा हृदीति ।

परिपुट्ठे इति—परिपुष्टे परिपुष्टं क्षीणे क्षीणं समे समम् । माधव ! तस्या अङ्गं तव स्नेहेन घटितमेव । हे माधव ! तव स्नेहे परिपुष्टे तस्या अङ्गमपि परिपुष्टं भवति, अतस्तव स्नेहेन निर्म्मितमस्य अङ्गमङ्गान्तरात् पञ्चभूतारब्धादङ्गान्तरादतिरिक्तमित्यर्थः—इति वस्तुना अङ्गोऽलङ्कारः । अत्र कविनिबद्धवक्त्री दूती । यद्यपि लोकव्यवहारे देहस्य स्नेहारब्धत्वाभावात् प्रौढोक्तिस्तथापि ह्लादिनीशक्तिरूपत्वात्तासां देहस्य प्रेमारब्धत्वेन स्नेहारब्धत्वं नासम्भवमिति बोध्यम् ।

माधवविरहेणात्यन्तव्याकुला काचिद्व्रजसुन्दरी श्रीकृष्णसुहृदमाह—श्रुतियुगमिति । हे महात्मन् श्रीलव्यो ! 'अरे मत्कर्णद्वय ! भवद्भ्यां श्रीकृष्णो दृष्ट' इति मया पृष्टं श्रुतियुगं 'त्वं वृन्दावने वर्त्तसे' इत्यभिधत्ते । तथा च साऽनुरागतया 'निरन्तरं कृष्णो वृन्दावने वर्त्तते' इति कर्णेन शृणोतीति भावः । पुनर्मया पृष्टं नेत्रद्वन्द्वं 'त्वं सर्व्वासु दिक्षु वर्त्तसे' इति वदति । तथा च साऽनुरागाधिक्यात् सर्व्वत्रैव कृष्णं नेत्रेण पश्यतीति भावः । पश्चान्मया पृष्ट आत्मा बुद्धिः 'त्वं हृदये वर्त्तसे' इति वदति । तथा च सा बुद्ध्या निरन्तरं त्वा हृदये पश्यतीति भावः । तेषां वचने मम निर्द्धारो न जातः—अतस्त्वं पृच्छ्यसे, निश्चयं कृत्वा वद, त्वं कुत्र भवसि ? कदा एतावन्तुपीडायाभष्यनि,स्ततदाद्;खरूपा मम

पमालङ्कारेषु तासां तन्वङ्गत्वकोमलत्वादिवस्तुन एव द्योतनं, तथापि तदध्यासमूलभूतानि प्रायोऽत्यलङ्कारसत्त्वेऽप्यलङ्कारस्यैव अङ्गत्वाभिधानं, 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'त्यभियुक्तनिर्द्देशात् । मधुररससर्व्वस्वस्य भागवतस्यादृशानां तद्वन्ननाक्ष वर्णनं वैष्णवकविसम्प्रदायस्य स्वभावसिद्धम् । 'चल चल रैंघा अङ्गेर लावनी अवनी वहिया याय' इत्यादि वङ्गभाषानिबद्धपद्यासमत्र निदर्शनम् ।

क नु भवसि महात्मन्! ब्रूहि कष्टासवोऽमी
त्वदनुसरणपान्थाः कण्ठ एव भ्रमन्ति॥ १३ (ढ)

अत्र कविनिबद्धानुरागिवाला वक्री। अस्याः प्रौढ़ोक्तौ शब्दप्रत्यक्षानुभव-रूपं प्रमाणत्रयं परस्परव्याहतमपि सर्व्वमेव प्रमाकरणम्। न क्वापि तावत्प्रामाण्यमिति वस्तु, तेन च त्वं व्यापकोऽसीति वस्तु, तेनैकस्य सर्व्वानुगतत्वाद्विरोधे विरोधालङ्कारो व्यतिरेको वा। 'क नु भवसी'ति प्रश्नेन सन्देहालङ्कारः, तेन 'महात्मन्नि'ति कदाचिद्यदि न ब्रूषे, तदा कपटी त्वमिति हेत्वलङ्कारः। तेन 'कष्टासवोऽमी त्वदनुसरणपान्थाः कण्ठ एव भ्रमन्ती'ति, प्राणास्त्वदनुसरणे तव पश्चाद्गमने पान्थाः पथिकाः सन्तस्त्वदासमशक्य स्वस्थानन्यत्क्षा कण्ठ एव भ्रमन्ति। अत्र यद्यपि लोकव्यवहारदृष्ट्यैकवस्तुनोरेकस्मिन् क्षणे स्थलत्रय-वर्त्तित्वस्यासम्भवेन तज्ज्ञानस्यासम्भवात् प्रौढ़ोक्तिस्तथाप्यचिन्त्यैश्वर्य्ये श्रीकृष्ण एकक्षणे स्थलत्रयवर्त्तित्वं नासम्भवमित्याह—अस्याः प्रौढ़ोक्ताविति। प्रमाणत्रयं परस्परव्याहतं, एकक्षणे स्थलत्रयवर्त्तित्वस्य प्रमात्मकज्ञानजननेऽसमर्थमपि सर्व्वमेव प्रमाणत्रयं प्रमाकरणम्। क्वापि न कस्यापि वस्तुनोऽसम्भवः, अतो न क्वाप्यप्रामाण्यमिति वस्तु अङ्गं वस्तुरूपमेको भेदः। पुनस्तेन व्यापकत्वरूपवस्तुनैकस्य परिच्छिन्नस्य सर्व्वत्रानुगतत्वविरोधेन विरोधालङ्कारः। यद्यपि परमेश्वरत्वेन नायं विरोध (७) इत्याच्यते, तथापि व्यतिरेकालङ्कारस्तु भवत्वेवेत्याह—व्यतिरेको वेति। एतादृशः पुरुषोऽन्यो नास्तीति पुरुषान्तरातिशयोऽयमिति व्यतिरेकालङ्कार इत्यर्थः। तथा च वस्तुव्यङ्गोऽलङ्कार इति द्वितीयो भेदः। तेन सन्देहालङ्कारेण—तथा च मत्संदेहनिवर्त्तकं वाक्यं यदि न ब्रूषे तदा त्वं न महात्मा किन्तु कपटीति हेत्वलङ्कारः। तेनालङ्कारव्यङ्गोऽलङ्कार इति तृतीयो भेदः। तेन हेत्वलङ्कारेण मत्प्राणाः कण्ठ एव घूर्णन्ते, अतो निर्णीय कथ्यतामिति वस्तु व्यङ्ग्यम्।

(ढ) पद्यमेतत् कविकर्णपूरगोस्वामिनो गुरोः सुगृहीतनाम्नः श्रीमदाचार्य्यश्रीनाथस्य। अयमेवावस्थाविनिवेशः प्रेमोन्माद इति वैष्णवैर्गीयते। श्रीराधाभावभावितानां श्रीकृष्णचैतन्यचरणानां नीलाचलवर्त्तिनामियमेवावस्था तच्चरितेषु प्रकटिता। एवमपि लोके नायकनायिकादयः स्वदयितानासदन्यादिग्रहणायापरनिर्द्दिष्टदेशादिमार्गेण तथा तदात्मीयतो संवादसङ्गावाद्याकाङ्क्षन्ते, पश्चाच्च विरहव्याकुलाः 'प्रासादे सा पथि पथि च सा पृष्ठतः सा पुरः सा पर्य्यङ्के सा दिशि दिशि च सा' इत्यादि जल्पितमालपयन्तः मनःसु, अन्विष्यन्तोऽपि नाप्नुवन्तः स्वभवने स्वस्मिन्नेव वा प्रतिनिवर्त्तन्ते।

---

(७) 'यदि परमेश्वरत्वे नाय विरोधः' इति (क) पुस्तके, 'यद्यपि परमेश्वरत्वेन चायं विरोध' इति (ख) पुस्तके पाठः।

मदमधः स्वस्थानं त्यक्तवन्त एव निर्णयमन्त्राला कण्ठ एव घूर्णन्ते, अतो निर्णीय कथ्यतामिति वस्तु । इदं पद्यमस्मद्गुरोः—इति कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तियतुर्दं ।

शब्दार्थोभयभूरेक एव— ४५ का

शब्दार्थोभयशक्त्युत्थो ध्वनिरेक एव । केषाञ्चिन्मतेऽत्रापि वस्त्वलङ्कार-सद्भावादनेकविधत्वं स्यात्, तन्निरासाय 'एव'कारः । किन्तु तन्मतम् न सङ्गच्छत इति न तेन लिखिष्यमाणभेदादाधिक्यमपि भेदानाम् । (ग)

यथा—

अशेषसन्तापहरो जनुर्भृतां सदाबलाकामदमेदुरद्युतिः ।
त्विषाञ्चयैर्माधव ! जीवनप्रदो भवान् भुवं श्यामयते घनो नभः ॥ १४

परमतेऽत्रापि वस्त्वलङ्कारसद्भावः (त) । यथा वा—

तथा चालङ्कारध्वनिः वस्त्विति चतुर्थो भेदः । एवं चत्वेकस्मिन्नेव श्लोके चतुर्थो भेदो द्रष्टव्यः । अतएवैतन्नूपद्यं कवेरतिशयशक्तिद्योतकमिति ज्ञेयम् ।

तन्मतं न सङ्गच्छत इति न, अपि तु सङ्गच्छत एव (घ) । तेन तन्मते लिखिष्यमाण-भेदादपि भेदानामाधिक्यमपि बोध्यम् ।

उभयशक्त्युद्भवस्य ध्वनेरुदाहरणमाह—अशेषेति । हे माधव ! भवांस्त्विषाञ्चयैः कान्ति-समूहैर्भुवं श्यामयते श्यामां करोति, मेघस्तु त्विषाञ्चयैराकाशं श्यामयते । "सदामदबला-कामदश्यामो स्निग्धद्युतिश्चेति तथाभूतो भवान्, मेघोऽपि बलाकया बकपङ्क्त्या शोभा-जन्यमदो यस्य तथाभूतश्यामो स्निग्धद्युतिश्चेति । मेघपक्षे जीवनं जलम् । अत्र मेघ-श्याम्योपमानालङ्कार एव व्यङ्ग्यः न तु वस्त्वन्तरम् । न चोपमालङ्कारो 'बलाका'-'जीवना'दिश्लिष्टपदस्य शब्दशक्त्युद्भवः, तथा देहधारिणामशेषसन्तापहर इति परिवृत्तिसहविशेषणपदस्यार्थशक्त्युद्भवत्वादुभयशक्त्युद्भवत्वं ज्ञेयः । परमतेऽत्रापि कान्त्या श्यामीकरणरूपवस्तुसद्भावः, सौकर्येण तदुभयशक्त्युद्भवस्योदाहरणान्तरमाह (त)—यथा वेति ।

(ग) अत्रोभयशक्त्युत्थध्वनेरनेकविधत्वं पूर्वतरप्रसिद्धालङ्कारिकपक्षमतानुसारिणा कविकर्णपूरेण न स्वीक्रियत इति मूले कारिकायाः 'केषाञ्चि'दिति पदं निर्देशात्, 'कि'न्त्विति तत्र प्रयोगाच्चोपपद्यते । तथाप्यत्रार्थिकं ग्रन्थकारानभीष्टमपि मतं प्राचीनोक्त्यनुसारिभिः टीकाकृद्भिरुभयपक्षावलम्बनेनैव ज्ञातमवस्थापयितुं चेष्टितमिति द्रष्टव्यम् । सर्वत्रैव मतान्तरस्य ग्रन्थकारानुमतत्वमिति यत्र केचिदूचुः, न तथा वेद । यदाहुरुद्योतकाराः काव्यप्रकाशटीकायाम्—'एतेन शब्दार्थयोरन्यतरस्य व्यञ्जकत्वेऽपरस्यापि सहकारित्वेनोक्तत्वात् सर्वत्रैवोभयशक्तिमूलत्वमित्यपास्तं, योऽर्थो व्यञ्जकस्तद्बोधकशब्दस्य, यः शब्दो व्यञ्जकस्तद्बोध्यार्थस्यापि व्यञ्जकत्वमिति तदाशया'दिति ।

(त) केषाञ्चिन्मते उभयशक्त्युद्भवे ध्वनावपि वस्तुनो वस्तुनोऽलङ्कारस्य च, अलङ्कारा-

मध्वन्तकृत् सुमनसामामोदैर्घ्राणतर्पणः ।

राधाद्यपरपर्य्यायो माधवः कस्य न प्रियः ॥ १५

वाक्येऽष्टादशधा त्विमे । ४६ का

इमेऽष्टादशधा ध्वनयो वाक्ये भवन्तीत्यर्थः । अष्टादशधात्व तु—अविवक्षितस्य वाच्यस्य द्वौ भेदावर्थान्तरसंक्रमितमत्यन्ततिरस्कृतश्चेति । विवक्षितवाच्यस्य षोड़श—असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्य एकः, संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्याश्च पञ्चदश । तत्र शब्दशक्त्युद्भवौ द्वौ, अर्थशक्त्युद्भवा द्वादश, उभयशक्त्युद्भव एकः ।

वाक्य एव द्विशक्त्युत्थः—४७ का

शब्दार्थोभयशक्त्युद्भवो ध्वनिर्वाक्य एव । 'इह कुंदावणमज्झे' (२य किरणे ६ श्लोकः) इत्यादि तदुदाहरणम् ।

काचिद्वनसुन्दरी गुरुजनशङ्कया श्लेषेण स्वसखीमाह—हे सखि । माधवो वैशाखः कस्य न प्रियः, पक्षे श्रीकृष्णः । मधोश्चैत्रस्यान्तकृत्, वैशाखस्य प्रथमदिनारम्भ एव चैत्रस्यान्तदर्शनादिति ; अन्यपक्षे मधुनाम्नो दैत्यस्यान्तकृत् । सुमनसां स्वोक्तपुष्पाणामामोदैर्गन्धैर्घ्राणं तर्पयतीति, पक्षे शोभनं मनो यासान्तासां सुन्दरीणामामोदैः खीयाङ्गगन्धैर्घ्राणं तर्पयतीति । 'राधादि'शब्द एवापरपर्य्यायो यस्य सः, 'वैशाखे माधवो राध' इत्यभिधानात्, पक्षे राधाया एवाद्यः प्रथमः, परः श्रेष्ठः, पर्य्यायः परिचरणमनुरक्तिर्यस्य सः । अत्रापि वैशाखकृष्णयोरुपमालङ्कारो व्यङ्ग्यः—स च परिवृत्त्यसह-'मधु''सुमनः' 'राध'पदव्यङ्ग्यत्वाच्छब्दशक्त्युद्भवः, तथा परिवृत्तिसह'मानसामोदघ्राणतर्पण'दिविशेषणपदजन्यार्थव्यङ्ग्यत्वादर्थशक्त्युद्भवश्च ।

वाक्य इति—परस्परान्वितिमत्पदनिचयघटितत्वं वाक्यत्वम् । तथाच पूर्वोक्तानि सर्वाण्येवोदाहरणानि वाक्य एव दत्तानि, न तु स्वतन्त्रैकैकपद इति भावः । अष्टादशप्रकाराणां गणनामाह—अष्टेति । षोडशप्रकाराणां विवक्षितवाच्यानां गणनामाह—असंलक्ष्यक्रमेति । पञ्चदशप्रकाराणां संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यानां गणनामाह—तत्र शब्दशक्त्युद्भवे इति । तेषां ध्वनीनां मध्ये शब्दार्थोभयशक्त्युद्भवो ध्वनिस्तु वाक्य एव सम्भवति, न तु पदे ।

वस्तुतोऽलङ्कारस्य चेत्यादिकया दिशा ध्वनेरनेकविधत्वं सम्भवति । तन्मते 'अधीष्वसन्तापहर' इत्यादौ श्लेषालङ्कारबलेनोपमा व्यङ्ग्या, ततश्च 'सन्तप्तानां त्वमसि शरणं' मिति श्लोकव्यस्य मेघस्येव सर्वाभीष्टपूरकत्वरूपं वस्तु ध्वनितम् । तत्तु गौणत्वेनैव भवतीति 'कष्टेनैवात्र' टीकाश्रिता । एवमेव द्वितीयोदाहरणस्यालङ्कारमात्रव्यङ्ग्यस्याप्यवतारणमिति टीका तदुद्भावनम् । वस्तुतस्तूदाहरणद्वयमेवैकवाक्यमित्युद्दिष्टमिति, अतो टीकायां 'स्वीक्रियते' इति पदात् पश्चात् 'इति' पदस्य निरर्थकत्वं इति प्रतिभाति ।

पदे सप्तदशापरे । ४८ का

उभयशक्त्युत्थं विनाऽपरे सप्तदश पदेऽपीत्यर्थः । तथा च—

Dhvanyaloka— under III.

'पदद्योत्येन सुकवेर्ध्वनिना भाति भारती ।
एकेनैव प्रसूनेन नवेवोद्यानकेतकी ॥' इति (घ)

तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते ।

पार्षदाः पार्षदा यस्य लक्ष्मीर्लक्ष्मीः कृपा कृपा ।
अवतारोऽवतारश्च स देवः केन सेव्यते ॥ १६

अत्र द्वितीय'पार्षदा'दिशब्दा निरन्तरपार्श्वस्थत्वनिरपायत्वनिरुपाधित्व-जन्ममरणभावरहितत्वेष्वर्थान्तरेषु संक्रमिताः ।

तदुदाहरणमिति—तेषामष्टादशप्रकाराणामुदाहरणमित्यर्थः ।

उभयशक्त्युद्भवं विनाऽपरसप्तदशप्रकाराणां पूर्व्वं वाक्य उदाहरणानि दत्तानि, पदेऽप्युदाहरणानि सम्भवन्तीत्याह—उभयेति । ननु यत्किञ्चित्पदध्वनिना वाक्यसमुदाये (10) कथन्तु चमत्कारस्तत्राह—पदेति । पदद्योत्येन ध्वनिना सुकवेर्भारती काव्यरूपा वाणी भाति यथोद्याननवा नवीना केतक्येकेनैव पुष्पेण भाति । केतकीपुष्पस्य नवीनत्वमात्रादेव शोभातिशय इति भावः ।

तत्र पदे । पूर्व्वोक्तलक्षणामूलध्वनिभेदस्यार्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्य केवलपद उदाहरणमाह—पार्षदा इति । अत्र द्वितीय'पार्षद'पदस्य सदा पार्श्वस्थितत्वे लक्षणा, तथा चान्येषां पार्षदापेक्षया भगवत्पार्षदस्य सर्व्वोत्कर्षो ध्वनितः इति लक्षणामूलो ध्वनि

(घ) यत्रैकस्य पदस्य शक्तेः प्राधान्यमन्येषामानुगुण्यमात्रं तत्र पदाश्रयता ; यत्र तु विभिन्नपदानां क्रियाकारकभावापन्नानां शक्तेस्तुल्यता, तत्र वाक्याश्रयतेति विवेकः । एकस्यैव पदस्य परिच्छिन्नत्वादल्पत्वेऽप्युभयोर्युगपदसम्भवादुभयशक्तिमूलभेदस्य वाक्यव्यतिरेकित्वे सम्भवः, अतः पदप्रकाशश्चोनिगाध्वनयः सप्तदशैव । तथा पूर्व्वोक्तो व्यतिरेकतया विविक्तिविशिष्टाष्टादशैव एवमवगन्तव्या, यदुक्तं ध्वन्यालोकेऽप्युद्योतपरिकर-श्लोकोदाहरणेन (३।२) :—'पदानां स्मारकत्वेऽपि पदमात्रावभासिनः । तेन ध्वनेः प्रभेदेषु सर्व्वेष्वेवास्ति रम्यता ।' एतदुक्तं पद्यं ध्वन्यालोकस्थितपद्यस्य व्याख्यानमिवोपतिभाति । मुद्रितध्वन्यालोकपुस्तके पाठोऽन्यथा दृश्यते—'विच्छित्तिशोभिनैकेन भूषणेनेव कामिनी । पदद्योत्येन सुकवेर्ध्वनिना भाति भारती ।' एवंविधपाठस्तु 'रूपकादयलंकारैर्भूषणैरेव कामिनी'त्यादि ।

(10) 'वाक्यसमुदाये' इति (क) (ख) पुस्तकयोः पाठः ।

तवानुकम्पा तु तवैव शोभते ममापि दौर्ज्जन्यमहो ! ममापि हि ।
रतिर्मे दीर्घा मम, दीर्घमेव ते प्रेम, प्रियाऽहं तव क्षमा ! किं ब्रुवे ॥ १७

अत्रानुकम्पा अननुकम्पा, दौर्ज्जन्यमदौर्ज्जन्यं, न दीर्घा दीर्घा, दीर्घं अदीर्घं, प्रिया अप्रियेत्यत्यन्ततिरस्कृतम्—इत्युभयं पदगतम् । 'फलमपि फलं माकन्दाना'मित्यादौ (३य किरणे १म श्लोके) 'सौभाग्यमेतदधिक'मित्यादौ (३य किरणे ३य श्लोके) चोभयोर्व्वाक्य एव विश्रान्तिरिति भेदः । (१)

एकस्मिन्नेव 'पार्षद' पद उत्कर्षाद्यर्थेन संक्रमितत्वादर्थान्तरसंक्रमितत्वं ज्ञेयः । एवं द्वितीय'लक्ष्मी'पदेनानपायित्वे लक्षणा—तया च भगवत्सम्पत्तिरेवानपायिनी, अतः सर्व्वोत्कृष्टेति ध्वनिः । द्वितीय'रूपा'पदेन निरुपाधित्वे लक्षणा, तया च भगवद्रूपमेव सर्व्वोत्कृष्टमिति ध्वनिः । द्वितीया'वतार'पदेन जन्ममरणाभावराहित्ये लक्षणा—तया च भगवदवतार एव सर्व्वोत्कृष्ट इति ध्वनिः ।

अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यस्य केवलपद एवोदाहरणमाह—तवेति । काचिन्मानिनी श्रीकृष्णं प्रति सोल्लुण्ठवचनमाह—तवानुकम्पा त्वया तवैव शोभते । अत्रा'नुकम्पा'पदस्याकृपायां विपरीतलक्षणा, तया च कठोरत्वदोषेण त्वं दुष्ट इति ध्वनिः । वाच्यार्थस्य तिरस्कारः स्पष्ट एव । 'दौर्ज्जन्य' पदस्य सौजन्ये विरुद्धलक्षणा, तया च स्वस्योत्कर्ष इति ध्वनिः । मम रतिर्मे दीर्घा विरुद्धलक्षणया दीर्घेत्यर्थः । तव प्रेम दीर्घं विरुद्धलक्षणयाऽदीर्घमित्यर्थः । तवाहं प्रियेत्यत्र 'प्रिया'पदस्याप्रियायां लक्षणा, तया च मम निकटे तवागमनमनुचितमित्युपालम्भो ध्वनिः । 'फलमपि फलं माकन्दाना'मिति पूर्व्वोक्तोदाहरणस्य द्वितीय 'फल'पदस्याधरापेक्षया निन्द्यत्वध्वनौ 'सह तुलयितुं' वेनैतेषां न किञ्चन

(१) 'अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हि' इति न्यायेनात्र विपरीतलक्षणासमाश्रयणा'दनुकम्पा'दिपदेभ्य इष्टार्थबोधः । तस्मादतिनिष्ठुरस्त्वं, भक्ते त्वदेकशरणे च मयि न ते क्षमावेश इत्यतो इच्छानिष्टमनाचरतो मम पूर्व्वजन्मदुष्कृतधारेयात्मतिरस्कारश्च । एवमेव 'रविसंक्रान्तसौभाग्यस्तुषारावृतमण्डलः । निःश्वासान्ध इवादर्शश्चन्द्रमा न प्रकाशते ॥' इति रामायणपद्ये, 'या निशा सर्व्वभूतानां तस्यां जागर्त्ति संयमी । यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥' इति श्रीमद्भगवद्गीतापद्ये च पदत एव विरुद्धार्थप्रतीतिः, अतस्तत्रत्य एव ध्वनिरित्यलम् । एवमपि 'तं वन्यं' इत्याद्यनन्तरोदाहृते पद्ये तादृग्गुणैकगोचरत्वाद्योतकानां 'वन्दे'त्यादिपदानामेव प्राधान्यम्, अन्येषान्तु तदुपकारित्वमेवेति मुख्यतः पदमूल एव व्यपदेशः 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'ति न्यायात् । 'त्वन्मञ्जुमन्दहसितं श्वसितानि तानि सा वै कलङ्कविधुरा मधुरानन्दश्री'रित्यादिपर्यन्ततराजन्तश्लोक इवेहापि सर्व्वनामपदानां व्यञ्जकता बोध्या ।

तं वअणं सो एफंसो तं रूअं तं सरीरसोरब्भं ।

तें अहरमहुरिमाणो दाणिं हालाहलं जाअं ॥ १८

अत्र 'तदा'दिपदान्यनुभवगोचरानर्थान् प्रकाश्य पूर्व्वममृतवदासीत् सर्व्व-मिति वस्तु प्रकाशयन्तीति पदगतो ध्वनिः ।

शब्दशक्त्युद्भवो यथा—

मुग्धे ! पद्मिनि ! कुलजे ! मा कार्षीरत्र विश्वासम् ।

अनवस्थितोऽतिमदतः सोऽयं साक्षादनेकपः क्षण्यः ॥ १९ ॥

अत्र 'नैकप'शब्द एकार्थोऽपि कविनिबद्धवक्तृप्रौढ़ोक्तिवशादनेकार्थतां गतः सन् 'मुग्धे' इत्यादि सम्बोधनत्रयार्थेन साधनेन साध्यं स्वगतमनवस्थत्वादिकम्—यथा त्वं मुग्धा, अयमनवस्थितः, त्वं कुलजा, अयमतिमदः, त्वं पद्मिनी, अयमनेकपो हस्तीत्यर्थत्रयं बोधयति । अनेकं पातीति, अनेकेन पिवतीति च,—'पद्मिनी'ति नायिकाविशेषः, कमलिनीति च । त्वं कुलजा, अयमनेकं पिवतीति मत्तश्च, तेनात्र विश्वासं मा कार्षीर्यतोऽतिमदतोऽनवस्थितः । मदो दानं गर्व्वश्च, तेनास्य सङ्गात् करिसङ्गादिव पद्मिन्यास्तव विमर्द्दो भविष्यतीति वस्तु, तेन चानवस्थितत्वेनातिमदत्वेन चायन्त्वामवश्यं मर्द्दयिष्यतीति

मुग्धते इति वाक्यान्तरस्यापेक्षा वर्त्तते ; एवमन्येषां न्यूनतावोधकस्य 'अधरोऽधर' इति वाक्यस्यापेक्षा वर्त्तते, अतो न तत्र केवलपदमात्रे ध्वनिरिति । 'सौभाग्यमेतदधिक'मिति पूर्व्वोक्तोदाहरणस्य'सौभाग्या'दिपदानां विवक्षितत्वथया प्रेमशून्यत्वरूपध्वन्यर्थबोधे 'न खर्व्विते भवतामथवस्य मार्गे' इत्यादि वक्तृवाक्यानामपेक्षा वर्त्तत इति न पदमात्रे ध्वनिः ।

अभिधामूलध्वनेः प्रभेदस्य शब्दशक्त्युद्भवस्य पदमात्रे क्रमेणोदाहरणद्वयमाह—तं वअणमिति । तद्वचनं स स्पर्शस्तद्रूपं तच्छरीरसौरभ्यम् । तेऽधरमधुरिमाण इदानीं हालाहलं जातम् । अत्र वाक्यान्तरापेक्षां विना केवल'तत्'पदेनैव वचनादीनाममृततत्वं ध्वनितम् । 'आश्रमाते विमलहृदय' इति (३य किरणे ४ श्लोके) पूर्व्वोक्तपद्ये प्रसिद्धचन्द्रादानिरेका-लङ्कारध्वनावनेकवाक्यानामपेक्षा अस्त्येवेति ।

मुग्ध इति—हे मुग्धे । अत्र त्वयो विश्वासं माकार्षीर्यतोऽयमनवस्थितो भ्रष्ट इत्यर्थः । एवमतिमदादनेकपो महाहस्ती च । नन्वनेकप'शब्दोऽनेकजनपालनकर्त्तरि रूढ़िरेव, तेन कथमनयत्रानुपपत्त्या तस्य हस्तिबोधकत्वमित्यत आह—अत्रेति । अत्रानेकोऽप्यर्थः कविनिबद्धवक्तृप्रौढ़िवशात् सम्भवतां प्राप्नोति, अतोऽनेकप'शब्दस्य हस्तिज्ञापकत्वं नासम्भव-मिति बोध्यम् । मुग्धे इत्यादीनि—हे मुग्धे । हे पद्मिनि । हे कुलजे । इति सम्बोधनानां

वस्त्वन्तरञ्च । हस्तिसाधर्म्यादुपमालङ्कारः, अनवस्थित इति हेत्वलङ्कारः, अनेकस्य भर्त्तेति स्वभावोक्त्यलङ्कारः—इत्यलङ्कारव्यञ्जकः शब्दशक्त्युद्भवः पदगतः ।

पदगतार्थशक्त्युद्भवः स्वतःसम्भवी यथा—

णिहुअणकथाहिं धण्णा णिअपरिवारं सुहावेंति ।

अप्पाणं पि ण हु तदा सुमरइ दाणिं भणाहु किं भोदी ॥ २०

अत्र न ता धन्यास्त्वमेव धन्या, तासां सखीभ्यो वयमतिसुखिन्यः ; त्वदानन्दावेशादेव वयमकथनेऽप्यानन्दभाजः, तासु तत्कथयैवेति 'धन्या'पदगतः स्वतःसम्भवी । अपरे तूह्याः, ग्रन्थगौरवभयादोदास्यन्ते । वाक्यगताः पूर्व्वमेव कियन्तो दर्शिताः ।

मुग्धत्वमश्लिनीत्व (११) कुलजात्वरूपार्थत्रयेण साधनेन साधनत्रयेण श्रीकृष्णगतमनवस्थितात्वाद्यर्थत्रयं साध्यं यथासंख्येन बोधयति । तथाहि तव मौग्ध्यं विलोक्यैव तस्य धार्ष्ट्यं प्रादुर्भवन्ति, न तु सर्व्वदा धृष्टः । एवं तव कुलजात्वमाकर्ण्यैव मत्तो भवति, न तु सदा मत्तः । एवमन्यत्रापि त्वं मुग्धा, अयमनवस्थितो धृष्टः । 'अनेकप'शब्दस्य व्युत्पत्त्या नानार्थत्वमेव बोधयति—अनेकमिति । अनेकवधूजनं पाति स्वाङ्गसङ्गदानेन रक्षतीति व्युत्पत्त्या 'अनेकप'शब्दा'नेकवधूपति'शब्दयोस्तुल्यार्थत्वा'दनेकप'शब्देनानेकवधूपतिः श्रीकृष्णो बोध्यः । एवमनेकमधरं पिबतीति व्युत्पत्त्याऽपि कामोन्मत्तः कृष्ण एव बोध्यः । तथाऽनेकेन स्त्रीपुत्रादिना पिबतीति व्युत्पत्त्या हस्ती बोध्यः—मत्तहस्तिनः स्वभाव एषायं यत् स्त्रीपुत्रादिभिः सहैव जलं पिबति, तान् पाययति च । यद्वाऽनेकाभ्यां मुखशुण्डाभ्यां पिबतीति । हस्तिपक्षे मदो दानं मदजलमित्यर्थः, कृष्णपक्षे मदो गर्व्वः । तेन चेति—तेन वस्तुरूपव्यङ्ग्येनेत्यर्थः । अनवस्थितत्वेन धूर्त्तत्वेनातिमत्तत्वेन च हेतुनाऽयं श्रीकृष्णस्त्वां न त्यक्ष्यति, किन्त्ववश्यं मर्द्दयिष्यत्येवेति वस्त्वन्तरं व्यङ्ग्यम् । अनवस्थितत्वेन हेतुना भाविमर्द्दनस्यानुमानाद्धेत्वलङ्कारस्य व्यङ्ग्यः । वस्तुतस्तु श्रीकृष्णोऽनेकस्य जगतो भर्त्तेत्यनेकपशब्देन स्वभावोक्त्यलङ्कारस्य बोध्यः । पदगत इति—अत्र परस्परान्वितपदद्वयघटितवाक्यं विनैव केवल'मश्लिनी'पदेन केवला'नेकप'पदेन च तत्तदर्थबोधो जायत इति भावः ।

णिहुअणेति—निधुवनकथाभिर्धन्या निजपरिवारं सुखापयन्ति । आत्मानमपि न हि तदा स्मरति इदानीं भणतु किं भवती ॥ 'निधुवन'शब्दो नायिकानायकयोः सम्भोगवाची ।

---

(११) 'मुग्धात्वमश्लिनीत्वे'त्यादि (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः । गुणवचनत्वविवक्षायां पुंवद्भावः, समर्थत्वे 'मुग्धा'पदेन तज्जातीयस्त्रीभावबोधकत्वं न भवेति विशेषः, तदा 'मुग्धात्वे'त्यादिरेव पाठः ।

पञ्चविंशत्ततो भेदाः — ४६ का

ततोऽष्टादशभिः सप्तदशभिश्चेत्यर्थः।

—प्रबन्धेऽप्यर्थशक्तिभूः। ५० का

अर्थशक्त्युद्भवो द्वादशविधो ध्वनिः प्रबन्धेऽपि।

सप्तचत्वारिंशदतः— ५१ का

अतो हेतोः सप्तचत्वारिंशद्भवति। प्रबन्धे दिङ्मात्रमुदाह्रियते—

सव्वंति गंधे वि ण वे जणाणं णवप्पसूआ अघला ह्हि गाओ।

ण तेण दोसो ण पमप्पसंगो अण्णे वहूओ तुह विसवेंति ॥ २१

अत्र वधूभिः प्रेषिता श्वश्रूधात्र्या नप्त्री तासां श्वश्रूं प्रति कथयति। तच्छ्रुत्वा सापि जरती तामाह—

करेमि किं णत्तिणि धत्तिआए वअस्सरीं लंभिअ विसवेंहि।

तुह्माण सव्वं मह गोहणादिधणं जणाओ वि सुहं च दुक्खं ॥ २२ (घ)

न ता धन्याः इति—तासां प्रेम्णोऽल्पप्रमाणत्वेन सम्भोगजन्यानन्दस्याप्यल्पप्रमाणत्वम्। तथा च तासां सम्भोगसमये देहाद्यनुसन्धानसत्त्वात् सखीनामग्रे तत्समयोचितचेष्टानां कथनं सम्भवति, तत्र त्वानन्दानां सम्मर्देनात्मानुसन्धानमेव नासीत्, कुतः सखीनामग्रे विश्रम्भवार्ताकथनसम्भावनापि अनस्ताभ्यो सखीभ्यः सकाशाद्वयमतिसुखिन्यः। अत्र वाच्यविशेष केवल 'धन्या'पदेन स्वत सम्भवी ध्वनिर्बोध्यः। अपरे कविप्रौढोक्तिकविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्त्यादयो ध्वनयः पदनिष्ठाः स्वयमेवोह्याः। वाक्यगता ध्वनयस्तु पूर्वं कियन्त एव दर्शिताः, न तु तत्रापि विस्तरः कृतः।

(घ) 'धत्तिआए' इति प्राकृते स्वार्थिकः 'क'प्रत्ययः। युष्माकमित्यर्थे 'तुम्हाण,' 'तुम्हाणं' 'तुह्माण' 'तुह्माणं' इत्यादि प्रयोगाः प्राकृतरूपावतारे लक्षिताः, अतो नासाधुत्वम्। एवमपि 'कुमरेण उत्तं' इति चतुर्थपादस्थल्लनोपपत्तौ सन्ध्यभावो न दोषाय 'बहुल'मिति तन्त्रेण संहिताविभागे निर्दिष्टात्। प्रबन्धेऽत्र श्रीकृष्णानयनस्याविषयभावितात्योऽनेन समवायत्रयाणां मनोरथमपूर्वं स्थापयतुं ध्वनितम्। स च भगवान्दोदकुशलतया नवनीतभित्तरिति च वर्ण्यते। तथा च 'नवनीतमेषयक्चिरः परः पुमाननमेनमवाप्य वल्लवीपतिविषयः। नवनीतकीर्तिरमरैरपि स्वयं नवनीतभित्तरधुना न चिन्त्यते' इति श्रीविरूपमङ्गलपट्टे तनूपगदशोक्तिः। अत्रापि तत्रौ 'यदपाङ्गनिम्नभावोद्भूतरनिचयाभावालङ्कारायो निर्दिष्ट', न च प्राक्प्रतिपादितया दिग्गामीषां निष्कार्यमभिनन्दनोऽत्र—वस्तुतस्तु नामीषां सर्वेषां ध्वनिष्वत्र समावेशादिकमपवन इति ज्ञेयम्।

सुदुप्पओहा मह सव्वगाओ पुत्ता विदूरे किमहं करेमि।

विलोअणादो तुह णंदणस्स सुदुप्पओहा वि सअंपओहा ॥ २३

इति जरत्युत्तरान्ते गोष्ठेश्वरीं गत्वा तया यदुक्तं तत् कथयति—

एव्वं क्खु ताए भणिदा गदाहं वएसरीं उत्तवदी समत्थं।

उत्तेण ताए कुमरेण उत्तं गोसंप्पओहो मम ण क्खु होइ ॥ २४

इति चतुःसंवादप्रबन्धे वधूभिः सख्यसम्भ्रमेनार्थमुपायमनवेक्ष्य मातरपि वत्स-दुःप्रदोहगोदोहाभावप्रसङ्गः स्वयं प्रति विज्ञापितः। अत्रापह्नुतिनामालङ्कारः,[12] तया च दोहोपायश्चिन्तयित्वा हे धात्रिकानप्त्रि। गोष्ठेश्वरीं गत्वा विज्ञापयेत्युत्तरं ज्ञातमित्युत्तरालङ्कारः। तत्र 'सुदुःप्रदोहा मम सर्व्वगाव' इति स्वभावोक्तिरलङ्कारः। 'विलोकना'दित्यादिनाऽतिशयोक्तिः, तया च

तत इति —तथा च पूर्व्वोक्तवाक्यागताऽऽदेशाभिसयोभयप्रत्यक्षध्वनेस्तु केवलमहत्तत्वा-सम्भारश्च: महाभारतप्रशस्तिश्च मिलित्वा पञ्चविंशश्लेदाः सिद्धा इति भावः। चतुर्भिः पञ्चभिर्वा श्लोकैः सिद्धा या काव्यगाकथा सा प्रबन्धः (न)। तत्रार्थशक्त्युद्भवे द्वादशविधो ध्वनिः सम्भवति।

चहंतीति—सहन्ते गन्धमपि न वै जनानां नवप्रसूता सवत्सा हि गावः। न तेन दोहो न पयःप्रवृत्तं चार्थ्यं। वध्वस्तौ विज्ञापयन्ति।

करेमीति—करोमि किं नप्त्रि। धात्र्या व्रजेश्वरीं सत्यं विज्ञापय। शुश्रावे सर्व्वं मम गोधनादिधनं जना अपि सुखञ्च दुःखम्। सुदुष्प्रदोहा मम सर्व्वगावः पुत्रा विदूरे किमहं करोमि। विलोकनात्तव नन्दनस्य सुदुःप्रदोहा अपि स्वयंप्रदोहाः।

जरत्या उत्तरान्तरं गोष्ठेश्वरीनिकटं गत्वा तत्सर्व्वं कथितं, पश्चात्तया गोष्ठेश्वर्या यद्यदुक्तं तत् सर्व्वं पुनर्वधूनिकटे आगत्य धात्रा नप्त्री कथयति—एवमिति। एवं खलु तया भणिता गताऽहं व्रजेश्वरीसुत्तवती समस्तम्। उक्तेन तया कुमारेणोक्तं गो-संप्रदोहो मम न खलु भवति। गोशब्दः प्रभातकालवाची।

(न) चतुर्भिः पञ्चभिर्व्वेत्युपलक्षणम्—तच्च प्रकृतोदाहरणानुकूलमिति नानर्थक्यापातः। एवमपि प्रकाशकृदुदाहृते महाभारतीयकर्णपूर्व्वस्थयुधिष्ठिरगोमायुसंवादे चतु.श्लोक्यां 'प्रबन्ध'-पदस्य सिद्धता। वस्तुतस्त्वर्थपरम्पराघटितवाक्योच्चयमात्र एव 'प्रबन्ध'पदस्य रूढिः, तदर्थके च सन्दर्भे सर्व्वत्रार्थशक्त्युद्भवो ध्वनिरेवेति महाकविसन्दर्भसञ्चयोऽत्र प्रतिपाद्यते। अत्र विषये ध्वनिकृन्मतमेव प्रमाणम्।

(12) 'अत्रापह्नुतिनामालङ्कार' इत्यंशः (ग) (घ) पुस्तकयोर्नोपलभ्यते।

सुखदोहे परिश्रमस्तस्य न भविष्यतीति वस्तु । गोसंप्रदोहः प्रभातप्रदोहो मत्तो न भवतीति निश्चयालङ्कारेण सायंदोहस्तु मया कर्त्तव्य इति वधूना-[साशयं ज्ञात्वा छलेन सङ्केतः कृत इति वस्तु—इति चतुःश्लोक्या समुदितः प्रबन्धो हि मुख्यो व्यञ्जकः ।

तथाहि अनानां गन्धमपि न सहन्त इत्यन्यैरदोह्यत्वं वस्तु, तत्र 'नव-प्रसूते'ति हेतोर्हेत्वलङ्कारः—तेन कृष्णं विना नासान्दोह इति श्वश्रुः कृष्ण आनायितव्य इति वस्त्वन्तरम् । 'न तेन दोह' इत्यनेन पयोऽभावादयमक्रियाः स्थः—अत्र मा कोपं कार्षीरिति च वस्त्वन्तरम् । 'गृहाण वत्स'मित्यादिना विनयमहिम्ना कृष्णोऽवश्यं व्रजेश्वर्या प्रेषयितव्य इति वस्तु ।

एवं नाटकादिषु चेति तद्भेदकथनेनानन्त्यप्रसङ्ग इति नात्र लिखितः । एवं प्रबन्धेऽप्यस्य एकादशापि बोद्धव्याः ।

—पदांशाद्या रसाञ्जकाः । ५२का

पदांशवर्णरचना इति त्रितयमपि रसस्य व्यञ्जकं भवति । रसोऽत्रा-संलक्ष्यक्रमः ।

अत्र 'कुरु'प्रकृत्या तवैच्छिकत्वं, तेन त्वन्मानकरणं त्वदिच्छाधीनमेव न तु स्वाभाविकं, तस्यापराधाभावात्—तेन विभावनाऽलङ्कारः ;- तस्मान्मा कुरु त्यजेत्यर्थः । सुहृद्वचनन्तव श्रवणं प्रविशदपि न प्रवेष्टुं शक्नोति, त्वन्मनसः श्रवणेन सहासंयोगात् । तत्प्रवेशाय मनो दीयताम् । सुहृत्सम्बन्धित्वेन वचनस्य श्रवणप्रवेशो युक्त एवेति 'णिच्' प्रत्ययध्वनिः ।

प्रत्ययस्य यथा—

आविअ अअणदुआरं धरणीए पाडिआणि कुसुमाइं ।
पिअसहि ! किं ति विसीदसि पुणो वि चल तत्थ कुसुमत्थं ॥ २९

एवं सति रसस्योदाहरणमग्रे रसग्रन्थे वक्ष्यति, अतः प्रत्ययादिजन्यवस्त्वलङ्कारव्यङ्ग्यानामुदाहरणान्याह—मा कुरु मानिनीत्यादि । तत्र प्रसादं प्राप्य श्रीकृष्णः सनाथो भवति त्वमन्वयः । अर्थात् 'कृञ्'धात्वर्थः कृतिरुपाय एव सम्भवति, न तु फले । तथायं क्रमः—आदौ तृप्तिरूपफलेच्छा, तदनन्तरं फलस्योपाये भोजने इच्छा, तदनन्तरन्तादृशेच्छाधीनभोजनरूपोपाये कृतिः, तादृशकृत्यनन्तरं भोजनक्रियासिद्धिः । भोजने जाते तृप्तिरूपं फलं स्वत एव भवति न तु फले कृतिः सम्भवति—अन्यथा भोजनं करोतीतिवत् तृप्तिं करोतीत्यपि प्रयोगः स्यात् । एवं सति मानस्यापराधजन्यफलरूपत्वस्वीकारे तत्फलरूपमाने कृतिर्न सम्भवति । कृतेरसम्भवादेव 'मानं न कुर्वि'ति मानविषयककृतिनिषेधोऽपि न सम्भवति, इत्यतो 'मानं मा कुर्वि'ति वाक्येन मानस्यापराधजन्यफलत्वं न बुध्यते, किन्तु श्रीकृष्णेन सह परिहासार्थं स्वेच्छया मानस्य कृत्रिमत्वमेव बुध्यत इत्याह । अत्र 'कृञि'ति—'कृञ्'प्रकृत्या मानविषयककृतेरिच्छत्वं श्रीकृष्णेन सह परिहासार्थमेव कृत्रिमेच्छाजन्यत्वमिति, न तु स्वाभाविकं न स्वपराधजन्यफलरूपम् । तत्र हेतुः—तस्य श्रीकृष्णस्यापराधाभावादिति द्वितीयं व्यङ्ग्यं वस्तु, तेन वस्तुव्यङ्ग्यवस्तुना विभावनाऽलङ्कारो बोध्यः, कारणं विना कार्योत्पत्तिर्विभावनेति तल्लक्षणम् । एतादृशगूढार्थानुसन्धानेन वस्त्वलङ्कारादिध्वनिविशेषो जायत इत्यंशस्य क्रमत्वमेषां वस्त्वादीनामुचितमेव । एवमुत्तरोत्तरपद्यानामुदाहरणे सर्वेषामंशानाम् एव ज्ञेय इति भावः ।

अभिधाव्यापारव्यापारनिरतिशयकुशलाना'मालोक यत्नादालोकनीयम् (३।१६)। 'व्याहारे विरतिः ममत्वविषयत्वे निवृत्तिः परे'त्यादियोर्धे तमोराशरा इव दूर कृपाव्योमनिरस्तैर्येषां यहूणां कारणायां प्रवितरो इत्यर्थः । न च कदाचित् अभिधापूर्वकं कदापि ध्वनिसंदृष्टा वा दीनया इति न एतावत् निर्दिष्टो भावो । एतु ध्वनेर्व्यञ्जकमतं वैचित्र्यमिति तत्त्ववित्ते तत्त्वम् । तत्र मेषां मध्ये ध्वनेर्ध्वन्यमानादुदाहृत एव ग्रन्थालङ्कारसमाप्तौ कार्यम् ।

अत्र कुसुमाहरणच्छलेन वृन्दावनं गत्वा सङ्केतस्थले कृष्णमनागतं वीक्ष्य कुसुमान्यादायैव स्वगृहमागतां पुनः सङ्केतमुरलीस्वनश्रवणानन्तरं पुनर्गमनोत्कण्ठया व्याजेन पातितकुसुमां काञ्चित् प्रति हृदयज्ञा सखी वदति—प्रियसखि ! किमिति विषीदसि ? भूमिपतितानि दैवदेयानि न भवन्ति, पुनरपि तत्र कुसुमार्थे गच्छ। मया ते गुरुजनो बोधनीयः, न किञ्चिदपि ते भयमिति 'णिच्'प्रत्ययस्यैव ध्वनिः।'

कालस्य यथा—

सहजमरुणं नेत्रद्वन्द्वं, स्वभावत एव ते
सततमुरलीध्मानक्रीडाविधौ व्रणितोऽधरः।
वनविहरणे रात्रौ गात्रं सकण्टकनालञ्छनं
कथमिव हतः स्वामिन् ! स्वात्माऽपराधविसंष्ठुलः (फ) ॥ २७

आनीय भग्नेति—आनीय भवनद्वारे धरण्यां पातितानि कुसुमानि। प्रियसखि! केनिति विषीदसि पुनरपि गच्छ तत्र कुसुमार्थम्। 'णिच्प्रत्ययस्येति—'पातितानी'त्यत्र 'णिच्'-प्रत्ययस्येत्यर्थः।

भो. प्राणप्रिये! ममापराधाभावेऽपि मिथ्यापराधं प्रकल्प्याधिकं क्रुध्यसि चेत्, भवतु त्वदुपनेनैवाधुना ममापराधकल्पनं, तथापि त्वत्कृपैव मम निस्तारकारणमिति श्रीकृष्णे वदति सति, नाधुना तवापराधो जातः किन्तु मन्निकटागमनात् पूर्वमेवेति, स्फुटीकर्तुं काऽपि मानिनी सोल्लुण्ठवचनमाह—हे कृष्ण! तव नेत्रद्वन्द्वं सहजमरुणं, न तु कस्या अपि प्रियाया अधररागेणारुणं, तव गात्रं कण्टकचिह्नेन सह वर्त्तमानम्। हे स्वामिन्! स्वात्मा स्वदेहः कथमपराधेन विसंष्ठुलोऽसमीचीनः कृत इति सम्भोगचिह्नस्य

(फ) यद्यपि नयनयुगलस्य सहजनिर्नेनारुणत्वस्वाधरस्य नियतव्रणितत्वेन वनविहरणशीलत्वात् गात्रस्य कण्टकिलत्वेन आपाततः नायकस्यानपराधतापत्त्या स्फुटीकर्तुं सम्भाव्यते, तथाप्यत्र निष्ठाप्रत्ययस्य याथार्थ्यज्ञापकत्वेनैव कारणैर्नायकस्यापराधः स्फुट इति, न च इयमपि निष्कोपु शक्य इति च कथ्यते। तथाहि मदितरनायिकामदरागरञ्जितादधरतो-ऽरुणिमा तव नयनयोरिह चुम्बनदाने संक्रान्तः, तत्तर्जनिधुवनादिकृत्ये प्रयत्तो मुरलीध्वनिः, मत्तो भीतेस्तत्कुञ्जं प्रति परमैकान्तिकचक्षु तथाकण्टकप्रसरत्वेन रात्रेः, स्वागन्तव्यत्वनिपुणेन त्वया तदर्थमरण्यमाश्रय, इति सर्वं विशदं प्रतिभाति मे इति नायिकाशयः इत्याशय.—अतो धूर्त्तो धृष्टश्च त्वं, न त्वयि विश्वासलेशोऽपि स्थापयितुं शक्य इत्यहो मे दुर्भाग्यं तव च दौर्जन्यम्।

अनासाद्य स्वालीमंकुरमभिवीक्ष्य स्ववदनं
सुखं वा दुःखं वा किमपि कथनीयं मृगदृशः ॥ ३२ (भ)

अत्र 'सु'पसर्गेण मालिन्यातिशयो व्यज्यते, तेन च सखीनां प्रणयाधिक्यम् ।

निपातस्य यथा—

दट्ठूण तस्स वअणं क्खणमेत्तेण क्खु हारिअं हिअअं ।
एव्वं विअ अवहरिअं तुरिअं लद्धं अ तहिअअं ॥ ३३

अत्र 'च' रूपनिपातेन तुल्ययोगिताऽलङ्कारः (ञ) निजहृदयहारणसमकालमेव तद्धृदयं लब्धं, अतोऽहं हृदयशून्या नाभवमिति तस्य हृदयं मद्धृदयमिति वस्तुना द्वयोरैकात्म्यरूपं वस्तु प्रतीयते ।

सुखं वा दुःखं वा युष्माभिरस्माकमग्रे कथनीयं, आत्मावेक्षणवर्तिन्यस्त्वदर्पणेन किं प्रयोजनं, ता एव दर्पणस्थानीयाः । तासां दर्पणसाधर्म्यमाह—पततीति । युष्मासु अश्रुजले पतति सति ता अपि साश्राः । एवं स्वालीरनासाद्याप्राप्य ।

दट्ठूणेति—दृष्ट्वा तस्य वदनं क्षणमात्रेण खलु हारितं हृदयम् । एवमिवापहृतं त्वरितं लब्धं च तद्धृदयम् । अत्र 'लब्धं चे'त्यत्र 'च' शब्दरूपनिपातेन तुल्ययोगिताख्योऽलङ्कारो व्यङ्ग्यः । 'च' शब्दगम्यतुल्ययोगित्वमेवाह—निजहृदयेति । अव्ययसामान्यस्यैव निपातसंज्ञा, तत्र 'च' शब्दस्यापि निपातत्वं ज्ञेयम् । तद्धृदयं मद्धृदयमिवेति वस्त्वलङ्कारेण द्वयोरैकात्म्यं ध्वनितम् ।

(भ) अत्र छन्दसा अभिधाननैपुण्येनालीनां दर्पणस्थानीयत्वं प्रत्याय्यते । गोपीवृन्दमध्यमधिवर्तिविदग्धालिक वृन्देव दूती परं सर्वत्र प्रेमपरवशानां नायिकानामुत्कण्ठनीयमर्गोपकस्य च दर्पणस्थानीयाऽभिमतदुत्कृतभावप्रकाशिकेति वैष्णवकविशेखरविवेके: श्लोकार्थम् । भावातिशये जाते न खलु कोऽपि स्वाशयं वाचा प्रकाशयितुं समर्थो भवति, किं पुनर्भावमागरनिमग्नाः परमानन्दमन्दोलदशोभदा गोपिकाः । स खलु चिदिकारः 'परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषयः' । अत्र तु 'सु' पदस्योपसर्गत्वस्थापनं वैयाकरणमतानवधानविजृम्भितं, 'उपसर्गाः क्रियायोगे' इत्यनुशासनात् । 'मलिना' इति धातुत्वेनाच्यमर्हितिपेन, अमनोभावात्, कष्टकल्पनाश्रयत्वाच्च । 'परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषय' इत्यादि भवभूतिपद्य, 'आधारे विरति'रित्यादि पद्येऽपि यथाक्रमं प्रकाशकता दर्पणकता चोपमर्गाणां प्राद्वेर्गा व्यञ्जकत्वं दर्शितमिति दिक् ।

(ञ) परमत्र नाम प्रस्तुताप्रस्तुतयोरेकधर्माभिसम्बन्धरूपस्तुल्ययोगिताऽलङ्कारः, अपि तु मध्योक्तेराभासः, तुल्यकालं योग 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इत्यादि वैयाकरणप्रयोग इव यौगिकार्थे तु तुल्ययोगस्य सम्भवः । मतं तद्विचारितं विश्वनाथ प्रकाशटीकाकृता-

सर्व्वनाम्नो यथा—

मध्ये सूक्ष्मधियः सखीपरिषदो धृत्वा सखीभूमिका-
मभ्यङ्गाय गृहीतपाणिकमलं स्पर्शेन मा जानती ।
भर्त्तः ! दूरमपेहि नास्ति कुशला स्नातुञ्च वाञ्छाद्य मे
नेत्यन्त कुपिता यदीक्षितवती तत् केन विस्मार्य्यते ॥ ३४

अत्र यत्तद्भ्यां वागगोचरत्वं व्यङ्ग्यम् ।

कर्म्मभूताधिकरणस्य यथा—

अधिवसति तस्य हृदयं प्रियसखि ! राधे ! सदापि तव हृदयम् ।
द्वावेव पूर्णहृदयौ प्रविशामो वा कथं हृदये ॥ ३५

अत्राधारस्य कर्म्मभूतत्वे सर्व्वव्यापनं व्यङ्ग्यम् —'ग्रामे वसती'ति ग्रामैकदेशो गम्यते, 'ग्राममधिवसती'ति ग्रामं व्याप्यैवेति चमत्कारः । (य)

कदाचिद्राधाया मानभङ्गं उपायान्तरमपेक्ष्य स्वयमेव स्त्रीवेशं धृत्वा तस्याः निकटङ्गतवतः श्रीकृष्णस्य तदानीन्तनो य आनन्दातिशयस्तमौत्सुक्येन श्रीकृष्णः सखं प्रत्याह—मध्ये इति । सूक्ष्मधियः, सखीसभायाः मध्ये ताभ्यो साचिव्येन सखीभूमिकां, तैलमर्द्दनकारिणी या सखी तस्याः भूमिका वेशं, धृत्वा तैलाभ्यङ्गाय गृहीतं राधायाः पाणिकमलं येन तथाभूतं मां स्पर्शेन जानती—नेयं सखी किन्तु पुरुषः कृष्ण एवेति जानती—राधाह—हे भर्त्तः । त्वं नवीना भवसि, तैलाभ्यङ्गकर्म्मणि न कुशला तस्माद्दूरमपेहि । स्वकीयम् अभिप्रायं प्रकटीकर्त्तुमुद्यतं मां वीक्ष्य पुनः कुपिता सत्याह—मम स्नातुमद्य वाञ्छा नास्ति, इत्यन्त कुपिता सा मामवधीर्य यथेक्षितवती तदीक्षितं केन विस्मर्य्यते ।

अधीति—परस्परव्याप्तिनोभयोर्हृदये पूर्णे भवतः, अवकाशाभावेन कथं सखीनां प्रवेशः सम्भवतीति ।

उद्द्योतप्रभाकाराभ्यां गाढकाव्यप्रवणतयैवादिमलक्षणपद्यालोचनप्रसङ्गे, विचार प्रकारस्तत्रैव द्रष्टव्यः । पद्येऽत्र वक्तुः प्रौढोक्तिरेव सर्व्वालङ्कारजीवातुभूता तदाशयं पिहितापिहितसुचित एषर्द्धिव्यत्यलङ्कारभेदत्वेनात्र न दुर्ब्बोधत्वाय कल्पत इत्यप्यूह्यीयम् ।

(य) 'अहिलासिन्चसभरिए' इत्यादि पद्य इवात्रापि कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिश्चमत्कृति मावहति । 'क्रियाव्याप्य कर्म्म' इत्यनुशासनबलादाधारस्य सततमेव कर्म्मत्वे भूतेऽयं चमत्कारोऽवश्यम्भावीति भावः । एवमपि विशिष्टकारकलक्ष्यभूतेऽनुशासनमनुल्लङ्घ्य कारकान्तर प्रयोगे तयोरुपपदविभक्त्योर्वा प्रयोगेणायातायां व्यञ्जकतायां स्पष्टार्थं ध्वन्यालोककाव्य प्रकाशादिग्रन्थेष्ववलोकनीयानि । वस्तुतस्त्वत्र 'ग्रामं व्याप्ये'ति कर्म्मभूतत्वेऽर्थकथनं कथञ्चित् याद्दच्छिकमिव प्रतिभाति, न हि सर्व्वत्र कर्म्मतो क्रियायाः साकल्येन व्याप्तिर्ब्बोध्यते ।

—ते तावद्भिः पृथक् पृथक्।

गुणनीयाः— ५५का

न एकपञ्चाशद्भेदा एकैकन्तावद्भिरेकपञ्चाशता गुणनीयाः, शुद्धत्वेन केवलं पर्यमानत्वाभावाद्योग्यत्वप्रभेदं मिश्रत्वयोग्यत्वाच।—

—तेन चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः (२६०१) ॥ ५६

सङ्करेण त्रिरूपेण संसृष्ट्या चैकरूपया।

चतुर्गुणे कृते वेदखवेदककुभः (१०४०४) स्मृताः ॥

शुद्धभेदैर्युतास्ते स्युः शरेषुयुगखेन्दवः (१०४५५) ॥ ५७

इति पूर्व्वैर्व्विलिखितं न सर्व्वेषामुदाहृतिः।

भवेद्योग्यत्वमात्रत्वादाधिक्यमपि गण्यते (१) ॥

अथानेकपञ्चाशद्ध्वनिभेदानां मध्य एकैकध्वनिभेदो यदि पञ्चाशद्ध्वनिभिः स्यात्तदैकैक एव भेद एकपञ्चाशत्संख्यको भवति। एवं क्रमेणानन्तभेदा भवन्ति। तत्रायं क्रमः—एकपञ्चाशद्भेदानां मध्य एकैकभेदो यदा पञ्चाशद्भेदैः सह कथ्यमानसंख्यायास्तदाल्पपञ्चाद्भ्यां मिश्रः स्यात्तदैकपञ्चाशद्भेदा एव एकपञ्चाशदङ्कैः पूरणीयाः, तथा सति मिलित्वा चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यका ध्वनयः स्युः। एवं यदैकैकभेदः पञ्चाशद्ध्वनिभिः सङ्करेण त्रिरूपेणाल्पपञ्चाद्भ्यां मिश्रः स्यात्तदाऽपि पूर्व्वरीत्या पुनश्चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यका ध्वनयः स्युः। यदा त्वेकपञ्चाशत्संख्यकपञ्चाद्भ्यां मिश्रः स्यात्तदाऽपि चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः स्युः। एवमेकैकभेदो यदि पञ्चाशद्ध्वनीनां संसृष्ट्या मिश्रः स्यात्तदा पुनरपि चन्द्रव्योमर्त्तुपक्षसंख्यकाः ध्वनयः स्युः। एवं क्रमेणैकैकभेदस्यैकपञ्चाशदङ्कैर्व्वारचतुष्टयं पूरणे कृते मिलित्वा वेदखवेददिक्

(१) एकस्मिन्नपि प्रबन्धे एकविधध्वनिसमावेशेन स्वस्य स्वेन योजनं नास्त्येवेति क्षमा प्रकाशकृदादिमतमनुसृत्येयं गणना। ग्रन्थकारास्तु विभिन्नगणनाप्रणालीमनुसृत्य 'वेदखाब्धिशराः शुद्धैरिषुबाणाग्निसायकाः' इति मतान्तरं दर्शयन्ति। तत्रेयं युक्तिरप्योदर्शिता—च गणनापद्धतिः—प्रथमन्तावदेकपञ्चाशद्भेदाः (क ख ग ... छ ट ठ चा...) 'क' भेदस्य येन केनापि एकपञ्चाशतामेकतमेन ग्रहणयोग्यत्वात्, ततः पञ्चाशत्, 'ख' भेदस्य 'ख' भेदादारभ्य येन केनाप्यन्तराणां पञ्चाशद्भेदानामेकतमेन ग्रहणयोग्यत्वात्, न तु प्राकप्रदर्शितेन 'क' भेदेन, ग्रहणे, नूतनस्य संसृष्टभेदस्य समतः—तस्य प्रथममेव गृहीतात् 'क-ख' भेदादव्यतिरेकात् (प्रकाशकृदनुसारिणां मते ध्वनिभेदगणनायां 'क'-'ख'—समवायिभेदात् ख 'क'—समवायिभेदस्य विभिन्नता, विश्वनाथमते न तथेत्येन गृहीतसंख्याभेदस्य, फलम्)।

तत्र त्रिरूपः सङ्करो यथा—

संशयास्पदतानुग्राह्यानुग्राहकतापि च ।
एकव्यञ्जकसंश्लेषः सङ्करस्त्रिविधो मतः (ल) ॥ ५८ का

संख्यका ध्वनयः स्युरित्यर्थमेव द्वाभ्यां सूत्राभ्यामाह । शुद्धत्वेनेति—तेषामुदाहरणमुत्तमकाव्ये किं वोत्तमोत्तमकाव्ये ज्ञेयम् । तत्र तत्र शुद्धकेवलैकध्वनेरसम्भवात् किन्तु द्वयानां त्रयाणां चतुर्णां समाहारानां वा ध्वनीनां साङ्कर्यमवश्यं स्वीकरणीयमित्यर्थः । यावत्प्रभेदमिति—एकपञ्चाशद्ध्वनीनां यावन्तः प्रभेदास्तेषां परस्परमिश्रत्वस्य साङ्कर्यस्य योग्यत्वादसङ्ख्यीकर्तव्यत्वादित्यर्थः । अत्र चन्द्रव्योमर्तुपक्षसंख्या आपाततः एवोक्ताः, वस्तुतो वक्ष्यमाणाः

एवं दर्पणकृतुक्तपितगणनायां (५१+५०+···+३+२+१)×४ वा ५३०४ सङ्कीर्णभेदाः, शुद्धैः सह गणनायां ५३५५ भेदाः । एषां काव्यभेदानां सर्वेषां सत्ता सम्भवत्येव, परं लक्ष्यायातउदाहरणानां प्रदर्शनं निष्प्रयोजनविस्तारभिया न कैरपि चेष्टितम् । वस्तुतस्तु येषां बहुलत्वमेव तात्पर्यमालङ्कारिकाणां, न तु संख्यामात्राभिधान इति निपुणैर्विभावनीयम्—यदाहुः ध्वनिकाराः ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यादिकाव्यसमष्टिभेदप्रदर्शनावसरे—'स गुणीभूतव्यङ्ग्यैः सालङ्कारैः सह प्रभेदैः स्वैः । सङ्करसंसृष्टिभ्यां पुनरप्युद्योतते बहुधा ।' एतदेव तत्त्वं मनसिकृत्याभिहितं कौस्तुभकारेणात्र मूलकारिकायां—'योग्यत्वमात्रत्वादाधिक्यमपि गण्यते ।' नैव तेनातिरिक्तसंख्याऽनयनवैदग्ध्यो निष्प्रयोजनसुललितकौतूहलनिवृत्तये दर्शिता यथा तदनुप्रायोपेक्षितदर्शनायोगेऽपि कश्चिन्निबन्धकृद्भिः । तत्र निदर्शनार्थमस्माभिर्दिङ्मात्रं लक्ष्यते, तत् यथा—प्रकाशटीकाकृतो भीमसेनदीक्षिताः ४,५१,६२० शुद्धसङ्कीर्णविशिष्टध्वनिभेदाः, ८,१८४ गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदाः—साकल्येन ३१,०६,२३,१०० काव्यभेदा इति कथयन्ति । सर्वेदं सम्यक् न तावत्तद्गणनाप्रकारः (स च सुधासागराख्ये तत्कृतटीकायां द्रष्टव्यः) सम्यक्, न चायोर्थं गणनाऽनुरक्तिर्गुणपद्यां कामपि सूचयति । एतत्संख्यादि भेदाद्वयनान्तरविषये निरतिशयमिन्मत एवाधुनिकैः पाश्चात्यपण्डितैरप्यालङ्कारिकनिबन्धविषय एव पदसाम्या स्थाप्यते, ध्वनिमात्रामतिवद्धदपि न लक्षितम् । स च निर्णयो रसभावादिविशेषलक्षणे नायकनायिकादिविभागक्रमे दृश्यरूपकस्याङ्गाद्यालोचनप्रसङ्गे स्फुटमेव विभाव्यते, इत्यलं बहुना ।

(ल) सर्वमेव तिलतण्डुलन्यायेन संयोगयोगः संसृष्टिः, क्षीरनीरन्यायेन समवायसम्बन्धः सङ्कर इति संसृष्टिसङ्करयोर्भेदलक्षणम् । अलङ्कारादिलक्षणस्थलेऽप्येतदेव तत्त्वम् । तत्र सङ्करस्य सर्वत्रैव त्रयः संख्याः—सन्देहात्मा एका, अङ्गाङ्गित्वेऽपरा, एकाश्रयस्थितिरन्या—सर्वेऽपि यथायथं यथायोगं दर्शितमिति न तत्रोदाहरणाय पृथक्प्रयासः अत्रोपनता आवश्यकम् ।

उदाहरणम्—

पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल सैव सत्यं
सत्यं भवांश्च मधुसूदन एव मत्तः।
वामेन तामसुखयन्निभि दक्षिणेन
प्रातः प्रबोधयति मामपि लोचनेन॥ ३८

अत्र 'पद्मिन्या'दिशब्दार्थयोः शब्दार्थशक्त्युद्भवानुध्वनेः सङ्करत्रयम्।

तथाहि मां प्रति भवतोऽनुरागो महान्, यतो मां दक्षिणेनोदारेण लोचनेन दर्शनेन प्रबोधयति; तां प्रति तथा नानुरागः, यतो वामेन दर्शनेन तां निम्नसुखयत्—अत्र हेतुलङ्कारो व्यङ्ग्यः, यतोऽहं पद्मिनी, सा कुमुदिनी—पद्मिन्यपेक्षया कुमुदिनी निकृष्टैव। किं वाऽहं नाम्नैव पद्मिनी, न तु वस्तुत

ध्वनीनां भेदचतुष्टयात्मकमन्तर्भूता एव, न तु ततः पृथक् पृथक्। अन्यथा पृथग्विवक्षायां 'वसुगुणे कृते' इत्यादि ग्रन्थोक्तसंख्याया असङ्गत्यापत्तिः, यतस्ततोऽप्यनन्तकोटिगुणसंख्याया आधिक्यापत्तिः स्यात्। ननु यत्रावरकाव्ये शुद्ध एक एव ध्वनिस्तत्रापि वाच्यार्थस्य चमत्कारे तत्काव्यस्य मध्यमत्वमुक्तं, एवं सति तत्र तत्र शुद्धैकपञ्चाशद्ध्वनयः कथं गणनायां निविष्टाः स्युरित्यपेक्षायामाह शुद्धैकपञ्चाशद्भेदा अपि स्थानत्रयेण गणनायां निवेशनीया इत्यभिप्रायेणाह—शुद्धभेदैरिति। इति पूर्वैरिति—पूर्वाचार्यैरपि ताः सर्वा एवोदाहृताः। न तैरशेषतावत्संख्यकानां ध्वनीनामुदाहरणानि स्वग्रन्थे कथितानि, अतएव बाहुल्यभयादस्माभिरपि नोक्तानीत्यर्थः। भवेदिति—कस्यापि निपुणस्य सामर्थ्याया-मत्यान्तरभेदं प्रकल्प्योऽप्यधिकसंख्याया आनयने सामर्थ्यश्चेत्तदैतत्संख्यकध्वनिभ्योऽप्यधिका-धिकसंख्यका ध्वनयो भवन्तीति ज्ञेयमिति।

एकव्यञ्जकेति—एकव्यङ्ग्यमात्रबोधकः शब्दश्लेष इत्यर्थः। यस्य शब्दश्लेषस्यैकैव व्यञ्जना स एकव्यञ्जकसंश्लेषः। अत्र तु शब्दश्लेषस्यैकव्यञ्जनानन्तरं स्वात्मैव्यापरत्वज्ञानाद्भेदः, तत्र संसृष्टिरिति द्वयोर्भेदो बोध्य इति।

प्रातःकाले काऽपि खण्डिता नायिका मानभङ्गार्थं विनयनम्रादिकङ्कणवन्तं श्रीकृष्णं प्रत्याह—पद्मिनीति। श्लोकव्याख्यां स्वयमेव करिष्यति। शब्दार्थेति—शब्दशक्त्युद्भवार्थ-शक्त्युद्भवयोर्ध्वन्योरित्यर्थः।

अत्र प्रथमतः संशयास्पदतारूपसङ्करमाह—तथाहीति। अत्र 'दक्षिण'शब्दोऽनु-कूलार्थकत्वं 'वाम'शब्दस्य निकृष्टार्थकत्वम्। एवं 'लोचन'शब्दस्य दर्शनार्थकत्वमिति शिष्टार्थमभिप्रेत्याह—मां प्रतीति। संशय इति—यत्र निश्चयाभावेनायं वा ध्वनिरयं वा ध्वनिरिति संशयस्तत्र संशयास्पदता ज्ञेया। पुनरनेनैव श्लोकेनानुग्राह्यानुग्राहकतारूप-

इति—अन्यथा मय्येव त्वमनुरक्तोऽभविष्यः । सा नाम्नैव कुमुदिनी, न तु वस्तुत इति न सत्यं, अन्यथा तस्यां नानुरक्तोऽभविष्य इति संशयः । अथ पद्मिन्यहं कुमुदिनी सैवेति रूपकालङ्कारेण तद्धेतूपन्यासद्वारा प्रातर्मां प्रबोधयति, निशि तामसुखयदिति हेत्वलङ्कारो'व्यङ्ग्यः । भवान् 'मधुसूदन' एवेति, मधुसूदनस्य भ्रमरस्य तवोभयतः समरागतया न दोषः, किन्तु ममैव दोषः—यतोऽहं पद्मिनी, पद्मिन्याः प्रातरेव भ्रमरेण सह सन्दर्शनमिति 'मधुसूदन'शब्दद्योतितेन वस्तुना पुनरपि' रूपकालङ्कारो ध्वनितः—इत्यनयोर्मिथोऽनुग्राह्यानुग्राहकतया सङ्करः (व) । एवं मधुसूदन एव' भवान्मतः स्वमसृम!, मद् हर्षयोगे धातुः । तव कुत्रापि नापेक्षेति स्वभावोक्त्यलङ्कारेण तव दक्षिणचक्षुः सूर्यात्मकं, यतस्तेन पद्मिनीं मां प्रबोधयसि, वामन्तु चन्द्रात्मकं, येन कुमुदिनीं तामसुखयः—इत्येकस्मिन्नेव व्यञ्जके 'मधुसूदन'-पदसंश्लेष'एकव्यञ्जकानुप्रवेशः ।

अङ्करमार्थं—अथेति । हेतूपन्यासेति—मम पद्मिनीत्वरूपत्वे प्रातः प्रबोधनमेव हेतुः, तस्याः कुमुदिनीत्वरूपत्वे निशि सुखाश्रयत्वमेव हेतुरिति । एवं 'मधुसूदन'पदस्य भ्रमरार्थकत्वेन भ्रमरत्वोभयत्र साम्येन तस्य दोषाभावे प्रसक्तस्याः पद्मिनीत्वरूपकालङ्कार एव प्रयोजकः—अतएव ध्वनिरयमनुग्राह्यानुग्राहकभावरूपसङ्करोऽपि हेय इत्यर्थो 'मधुसूदन' शब्ददोषे भेदादि । वस्तुनेति—दोषाभावेनेत्यर्थः । पुनरप्यनेनैव द्योतकेनैकव्यञ्जकसंश्लेषरूपसङ्करोऽस्य रूपमाह—एवमिति । मधुसूदनः परमेश्वर एव भवान्—परमेश्वरस्यैव दक्षिणनेत्रस्य सूर्यत्वं, वामनेत्रस्य चन्द्रत्वं, साम्येनामिति 'मधुसूदन'शब्दश्लेषस्यैकैव व्यञ्जकेति भावः । इत्येकस्मिन्निति—अनयोः सूर्यचन्द्रत्वमात्रैकव्यञ्जकत्वेऽपि 'मधुसूदन'शब्दश्लेष एक एव व्यञ्जकः पदार्थः इत्यर्थः ।

अथ दक्षिणेन सरलेन दर्शनेन मां प्रबोधयसि, तेन ते मयि रागो नास्ति —वामेन कुटिलेन तामसुखयः, तेन तस्यामेव राग इति वस्तुना 'मधुसूदनो' भ्रमरो ज्ञानशून्यस्तथापि मत्त इति स्वभावोक्तिः। तथाविधस्य तव कुतो विवेकः; तेन त्वमविदग्धोऽसीति स्वभावाख्यानाक्षेपयोः (13) संसृष्टिः। एवं पदवाक्ययोर्गर्वधैर्यदैन्यग्लानिनिर्वेदावहित्थादिभावध्वनिभिश्च संसृष्टिः (घ)—उक्तस्त्रिरूपः सङ्करः संसृष्टिश्च।

यथा वा—

उच्छूनस्तनितस्य सर्वसुहृदः कृष्णाम्बुदस्योदयो
वाताः शीकरवाहिनः सुमनसां वीथी विकाशं गता।
स्निग्धा भूर्गत एव सम्भ्रमभरः श्यामायमाना दिशः
स्फीतं गोकुलमुन्मदाय भरितः शीता गिरिद्रोणयः ॥ ३८॥

पुनरप्यनेनैव श्लोकेन संश्लेषसाङ्कर्यमाह—यथेति। अत्र कल्पे 'दक्षिण'शब्दः सरलार्थकः, 'लोचन'शब्दो दर्शनार्थको ज्ञेयः। सरलनेत्रेण नायिकाया अवलोकनमौदासीन्यव्यञ्जकं, कुटिलनेत्रेणावलोकनन्तु प्रेमव्यञ्जकमिति रसशास्त्रप्रसिद्धिः। तत्र 'मधुसूदन'शब्दस्य प्रथमतो ज्ञानशून्ये लक्षणावृत्तिः। पुनर्भृङ्गस्याविवेकावैदग्ध्यादिरूपार्थे लक्षणा। अतएवैकव्यञ्जकसंश्लेषाद्भेदो ज्ञेयः। तत्र 'मधुसूदन'पदश्लेषस्य केवलव्यङ्ग्यार्थमात्र एकैव व्यञ्जनेति। उक्त इति—एकस्मिन्नेव श्लोके त्रिरूपः सङ्कर उक्तः, संसृष्टिश्चोक्तेत्यर्थः।

संश्लेषसाङ्कर्यमाह—यथा वेति। काचित् सखी गोवर्द्धनस्य निकटवर्त्तिनि नगरे स्थितां स्वयूथेश्वरीं गुरुजनसमीपस्थां दृष्ट्वा गोवर्द्धनकन्दराकुञ्जे तस्यां श्रीकृष्णान्तं प्रापयितुं व्याजेन देवाद्गोवर्द्धनोपर्युदितं मेघं लक्षीकृत्य वदति—उच्छूनेति। हे सखि।

(घ) 'पद्मिन्यह'मित्यादिश्लोके ध्वनिसंसृष्टिः। तत्र असंलक्ष्यक्रमशृङ्गारस्यालङ्कारयुगलस्य स्वभावोक्त्याक्षेपाभिधस्य संसृष्टिः, तथाऽसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य भावध्वनिकदम्बकस्यापि संसृष्टिः। 'पद्मिन्यह'मिति स्वकीयोत्कर्षख्यापनेन गर्वः, तस्यामेव तव रागः इत्यवगत्यान्यपि नायिकाऽहं त्वां प्रति सानुरागेति धैर्यं, ज्ञानशून्यस्त्वं, तथाऽपि त्वयि मे प्रेमेति ग्लानिः, धिङ् मां यैवंविधासत्प्रकारिणि विश्वसिति, यद्वा धिङ् मां त्वत्प्रीतिमलभमानां वराकीमिति निर्वेदः, नायकस्य ज्ञानशून्यताऽविष्कारेणात्मलाघवस्य भावगुप्त्यापरपर्यायावहित्थादयो बहवो भावाः श्लोकादेशातो निपुणैरन्वेष्याः। एषां भावध्वनीनां शान्त्युदयसन्धिशबलतादिविविधभेदेन विवेचनमुत्तरत्र 'रस' किरणे, अतो नात्र तत्प्रपञ्चः।

---

(13) 'समासाख्यानाक्षेपयोः' इति (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु पाठ उपलभ्यते।

अथ शब्दशक्त्युद्भवार्थशक्त्युद्भवध्वन्योः संसृष्ट्या ध्वनिसंसृष्टिः, तथाऽलङ्काराणां वस्तूनाञ्च संसृष्टिः।

तथाहि गुरुसमीपस्थितां गोवर्द्धननिकटनगरनागरीं प्रति गिरिकन्दर-सङ्केतस्थं श्रीकृष्णं विज्ञापयितुं व्याजेन दैवोपनतं मेघोदयं लक्ष्यीकृत्य काचित् सखी वदति। वाच्यार्थः स्फुट एव। अत्रोद्दीपनविभावः स्फुटो भवंस्तुल्य-योगिताऽलङ्कारं व्यनक्ति। कृष्णश्च सङ्केतस्थोऽम्बुदोदयश्चाभूदिति यौगपद्य-प्रतिपत्त्या तुल्ययोगिता, कर्म्मधारयोपलक्षणतृतीयातत्पुरुषमात्रयोः संसृष्टिः। कृष्णाम्बुदयोः साधर्म्म्यादुपमालङ्कारो व्यङ्ग्यः। 'उच्छूनस्तनितस्ये'ति उच्छून-गर्जितत्वेनाम्बुदस्य वर्षुकत्वं, तेन च शीघ्रमभिसरेति वस्तु व्यङ्ग्यम्—हे 'उच्छूनस्तनि! तस्ये'ति सभङ्गश्लेषेण संबोध्यमानजनस्य प्रौढत्वं, तेन स्तन-भाराक्रान्ततया गमनमान्थर्य्यं, तेन न च मातः परं विलम्बनीयमिति ध्वनि-प्रतिध्वन्यनुध्वननं, 'तस्ये'ति सर्व्वनाम्नो महिम्ना कृष्णस्य परमदुर्लभता, तथा च बहुवल्लभत्वम्। 'सर्व्वसुखद' इति हेतोर्हेत्वलङ्कारो व्यङ्ग्यः (य), तस्मान्नातः परं विलम्बः कार्य्य इति वस्तु। 'वाताः शीकरवाहिन' इति स्वभावाख्याने,

सर्व्वेषां व्रजविलासिनां सुखदः कृष्णवर्णस्य मेघस्य गोवर्द्धनोपर्य्युदयो जातः। कथम्भूतस्य?—उच्चैर्घोरं स्तनितं गर्ज्जितं यस्य। एवं सर्व्वेषां सुखदाः पवना अपि शीकराम्बुकणान् वोढुं शीलं येषां तथाभूताः सन्तश्चलन्तीति शेषः। एवं सुमनसां मालतीनां वीथी विकाशं वर्षासमयं प्राप्य प्रफुल्लताङ्गता। तथा व्रजवासिनां निदाघजन्यघर्म्मभयोऽपि गतः। मेघैरेव दिशः श्यामायमाना बभूवुः;—अतएव समस्तं गोकुलमपि स्फीतमानन्देन प्रफुल्लम्। एवं सरितो नद्योऽपि वर्षाकालीनजलानां सम्भेदेनानन्दवशादुन्मत्ता बभूवुः। गोवर्द्धनद्रोण्यो ऽपि शीतला जाताः। तस्मात् सर्व्वप्रकारेणास्माकं व्रजवासिनां सुखसमयो जातः। वाच्यार्थः स्फुटः, श्लिष्टार्थस्तु—हे उच्छूनस्तनि! गोवर्द्धने कृष्णेन सह मेघस्योदयो जातः। मेघादीनामुदयकथनेनोद्दीपनविभावज्ञापनद्वाराऽभिसारे उत्कण्ठां वर्द्धयति। श्लिष्टेति—मामाद्यभावेन त्वमपि श्लिष्टाऽभूरित्यर्थः। अत्रोद्दीपनेति—'कृष्णाम्बुद'पदस्य कर्म्मधारय समासेन मेघस्योद्दीपनविभावत्वं स्फुटं व्यङ्गीभवत् श्रीकृष्णेन सह मेघस्योदय इति तृतीया-तत्पुरुषेण तुल्ययोगिताऽलङ्कारं व्यनक्ति। तुल्ययोगितामेवाह—कृष्णश्चेति। कर्म्मधारयेति

(य) 'अभेदेनाभिधा हेतुर्हेतोर्हेतुमता सह' इत्यपरैर्व्विश्वनाथादिभिरभिहितो हेत्वलङ्कारो भाव्यः, परं निष्पादकहेतुगर्भकार्य्यनिष्ठाद्यप्रसिद्धालङ्कारस्यैवात्र 'हेतु'पदेन परिग्रह इति

तेन सुरतश्रमजलकणापहारिणस्तैते भविष्यन्तीति वस्तु। सुमनसां मालती-नामिति पूर्ववत् स्वभावाख्यानं, तेन सुमनसां मानरहितानामन्यासामङ्गनानाञ्च वीथी कृष्णोऽभिसर्त्तव्य इति यो विश्वासः प्रसादस्तं गतेति वस्तु, तेन च यावत् काऽपि तं नाभिसरति तावत्त्वमभिसरेति वस्तु। 'स्निग्धा भू'रिति चरण-सञ्चरणसुखदत्वं, परञ्च स्निग्धाऽभूस्त्वत्र मनसि वाम्यञ्च नास्ति, तत् कथमपरं विलम्बस इति वस्तु। स्निग्धत्वे हेतुः 'गत एव सङ्कुरभर' इति हेत्वलङ्कारः, तेन च त्वदाकारेणैव मया त्वदन्तःकरणं ज्ञातमिति स्वचातुर्यप्रकटनम्। 'श्यामायमाना दिश' इत्यलक्ष्या भूत्वा गमिष्यसि, तेन न काऽपि शङ्केति वस्तु। व्यङ्ग्यपक्षे—गोकुलं व्रजस्थलो स्फीतं जनाकीर्णं, तेनात्र तमानेतुं न शक्नोमि। सरितो यमुनाद्या उत्पूराः, तेन तत्तटादौ च न सङ्केतयोग्यता, तर्हि पारिशेष्यात् 'शीता गिरिद्रोणय' इति भङ्ग्या तत्रैवाभिसारः क्रियतां, तत्रै-वागतोऽस्मि कृष्ण इति व्यञ्जकानां संदृष्टिरेव।

एवंविधा एव ध्वनय उत्तमोत्तमकाव्यलक्षणबीजम्। ध्वनेश्चरापरयुगलं ध्वननमनुध्वननञ्च। यत्र केवलं ध्वननं तदुत्तमं काव्यं, यत्र तु ध्वननानुध्वनने

—श्यामश्यामायमानेति कर्मधारयपक्षे, एवं कृष्णेन सहाम्बुदोदय इत्युपलक्षणतृतीयातत्-पुरुषपक्षे च, मात्रा कार्ष्ण्यं ययोः, तत्सम्भूतयोरुद्दीपनविभावत्वतुल्ययोरिन्दीवरघनयोः संदृष्टिः। कर्मधारयपक्षे 'कृष्णे'ति विशेषणेन मेघरूपोद्दीपनस्य वैशिष्ट्यं बोधयति। कालस्योत्कण्ठितताकथनेन संबोध्यमानस्य स्वयमेवाभिमानस्य प्रौढ़यौवनत्वमानीतम्। यमुनाद्या इति—उद्धताः पूराः प्रवाहा यत्र तथाभूताः। तेनेति—प्रवाहाधिक्येन तासां नदीनामादी भरे सङ्केतयोग्यता न सम्भवतीत्यर्थः।

ध्वनेरिति—उत्तमध्वनेरुत्तमोत्तमध्वनेश्चेत्यर्थः। 'त्वामस्मि वच्मी'त्यादौ वर्त्तमानो-ऽहन्तो वच्मीत्यर्थः। अत्र 'स्मि'पदेनाहमुल्लक्षणवक्त्रेऽर्थान्तरसंक्रमितवाच्यध्वनिः। एवं 'स्निग्धश्यामले'ति पदे 'लिप्त'पदेनातिशयमेघागमनरूपार्थान्तरसंक्रमितवाच्यार्थध्वनिः, तेन चास्मिन् घनागमे सीता कथं जीविष्यतीत्यनुध्वनिः। रामोऽहमिति—रमते रमयतीति वा व्युत्पत्तिसिद्धरामो न भवामि, किन्तु नाम्नैव रामः अतोऽत्रात्यन्ततिरस्कृतवाच्यार्थो

प्रतिभाति। उद्भटादयः प्राचस्तमेव 'हेतु'पदेनोल्लिखन्ति। एवमपि प्रायुक्त चाल-ङ्कारोद्देशे 'हेतुविदप्रयोगोऽत्र ग्रन्थ एतत्प्रसङ्गे समर्थनीयः।

Quoted in Kavyaprakasa under Ullasa IV.

तदुक्तमोत्तमम् । प्राचीनैस्तु सर्व्वेषामुत्तमत्वं निरुक्तं, तत्तु नास्माकमभीष्टम् (म) यतः 'त्वामस्मि वच्मीत्या'दौ वचेरर्थान्तरसंक्रमितवाच्यध्वनेः, 'स्निग्धश्यामलकान्तिलिप्तवियत्' इत्यादिषु अनुध्वननरूपार्थान्तरसंक्रमितात्यन्ततिरस्कृतसंसृष्टस्य च, मत्र ध्वनेरेक एवास्वादयेऽन्यत्, तैर्लक्ष्यतां नाम न त्वस्माभिः ।

* इत्यलङ्कारकौस्तुभे ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयः किरणः ॥ *

ध्वनिः। एवं विप्रलम्भरसादिरूपा बहवो ध्वन्यनुध्वनयो वर्त्तन्ते। अत्र त्वामस्मीति काव्यमेवंविधस्य काव्यस्योत्तमत्वमिति विवचनीयम्। पद्यद्वयं 'काव्यप्रकाश'कृता समर्थितम्। इति—

(म) 'ध्वनेर्ध्वन्येन्तरोद्गारे तदेव ह्युत्तमोत्तम'मिति प्रागेव प्रदर्शितं वैलक्षण्यमत्र गम्यताम्। ध्वनिकारमम्मटादिभिराचार्य्यैः ध्वन्युत्थापितानुध्वननादिरूपार्थान्तरातिरिक्तानाञ्च सर्व्वेषामेव ध्वनीनामुत्तमकाव्यत्वं स्वीकृतम्। न तद्रुचिरमिति कर्णपूरगोस्वामिनामापत्तिः। व्यञ्जनाया आस्वादस्य तारतम्यं स्फुटमेव, ततोऽत्र विभिन्ना भागकल्पना। रसगङ्गाधरकारेणाप्युत्तमोत्तमाख्यतत्तद्भेदस्य काव्यस्योत्तमाख्यादरादतिरिक्तस्य सत्ता स्वीकृता—तन्मतञ्च प्रागेवास्माभिरितरत्र दर्शितम्। 'तैर्लक्ष्यतां नाम, न त्वस्माभि'रिति मोतृग्रामनिर्द्देशोऽपि नावोचितः—न तु मान्यानामपि-प्राचां मतमप्यनादरणीयमिति स्वमताविष्कारायैवेहित इति।

अथ चतुर्थकिरणः ।

अथ गुणीभूतव्यङ्ग्यानि कियन्ति भवन्तीत्याकाङ्क्षायां तेषां भेदानाह—

यद्यपि 'मध्यमे तत्र मध्यम'मिति (१ किरणे ६ कारिकायाम्) पूर्व्वोक्तस्य मध्यमकाव्यस्यैव गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं, तथापि ध्वनेरवैशिष्ट्ये वैशिष्ट्ये च हैलक्षणी-पाधितो गुणभावाद्गुणीभूतत्वमिति 'च्वि'र्थं एव द्वैविध्यं बोधयति (क)।

ननु काव्यप्रकाशस्तोत्तमध्यमेभ्यः सकाशाद्भिन्नान्येव गुणीभूतव्यङ्ग्यान्युक्तानि, त्वमते तु मध्यमकाव्यस्यैव गुणीभूतत्वं, तथात्वे मध्यमकाव्यस्य पूर्व्वोक्तयुक्त्या शब्दार्थयोर्वैचित्र्ये सत्युत्तमताकथनानुपपत्तिरित्याह—यद्यपीति। तथापीति—ध्वनेरवैशिष्ट्येऽवरत्वे सति वैशिष्ट्ये च ध्वनेर्मध्यमत्वादौ च सति तथाऽपराङ्गत्ववाच्यपोषकत्वादिगुणयोगादुत्तमध्वने-रपि (१) गुणीभूतत्वमिति, तथा तत्येकस्यैव मध्यमकाव्यस्य शब्दार्थयोर्वैचित्र्ये सत्युत्तमत्वं, उभयोरेवोत्तमकाव्यस्यापराङ्गत्ववाच्यपोषकत्वादिगुणसत्त्वकपदान्तरसमभिव्याहारे सति गुणी-भूतत्वं, अतो न विरोधः। एतदर्थमेव 'गुणीभूत'पदस्यान्तर्भूतेन 'च्वि' प्रत्ययेन बोधयति—'च्वि'र्थं एवेति। न गुणो गुणो भवतीति व्युत्पत्त्या पूर्व्वमगुणत्वं (२), पश्चाद्गुणयोगाद्गुणी

(क) इह सर्व्वालङ्कारशास्त्रे 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदेन विशिष्टलक्षणलक्षितः काव्यभेद एव गृह्यते—पदञ्च तदतो योगरूढमित्यालङ्कारिकाणां स्वरसः। तत्रभवता कर्णपूरगोस्वामिना पदस्य यौगिकार्थमपह्नुत्य—अगुणः गुणः, गुणोऽगुणो भवतीत्यर्थेति व्युत्पत्त्या—तत्कस्य व्यङ्ग्यस्य ध्वन्यपराभिधेयस्योपाधिभूतयोर्वैशिष्ट्यावैशिष्ट्ययोर्भेदसरणिमङ्गीकृत्य द्वैविध्य-मस्य काव्यविशेषस्याङ्गीक्रियते। अवैशिष्ट्यपक्षे तु 'शब्दार्थवैशिष्ट्ये द्वे यावः पूर्व्वपूर्व्वताम्' (१म किरणे ■ कारिकायाम्) इति कारिकालक्षणस्याविषयेऽवरत्वमायाति—न तत्र भेदकल्पना। शब्दार्थवैशिष्ट्ययोरेकतरस्य द्वयोर्व्वा वर्त्तमानत्वे व्यङ्ग्यस्य ध्वनेर्व्वाच्याङ्गतया साम्येन वाऽगुणत्वे 'स्फुटमपराङ्ग'मित्यादिनाऽष्टधा भेदकल्पनेति तत्रैव तत्प्रपञ्च इत्याशयेन मूलस्याशीतकाव्यसारता। इत्थं विशिष्टस्य गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य 'ध्वनि'पदेन परामर्शे आपातविसदृशोऽपि नानुचितो यथा 'कार्त्स्न्यं गुण एवे'त्यादौ (४र्थ किरणे ६८ श्लोके) लक्ष्ये। अत्र खलु कौस्तुभकृल्लक्षित उत्तमः काव्यभेद इति मत्येव मूले दर्शितम्। वस्तुतस्तु 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदस्यावान्तरोद्दिष्टकाव्यभेदार्थकल्पनागौरवादरं तस्यापेक्षिकत्वपक्षस्वीकारः—यत्रोत्तमोत्तमत्वं तत्र स्फुटत्वादीष्टलक्षितात् कारणात् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्व उत्तमत्वं,' यत्र

(१) 'अवरत्वे सति तथा चावरध्वनित्वेऽप्यपराङ्गत्ववाच्यपोषकत्वादिगुणयोगा'दिति (क) पुस्तके, 'अवरत्वे सति वैशिष्ट्ये च ध्वनेर्मध्यमत्वादौ च सति मध्यमकाव्यस्यापराङ्गत्वे'त्यादि मुद्रितपुस्तकेऽनवधान-विजृम्भितः पाठ।

(२) 'अगुणत्वपरीत्यमत्व मिति (क) पुस्तके पाठ उपलभ्यते।

तत्राविशिष्टे भेदो नास्त्येकरूपत्वात्, द्वितीये तु भेदोऽष्टधेति सूचयति—

स्फुटमपराङ्गं वाच्यप्रपोषकं कष्टगम्यञ्च।
सन्दिग्धप्राधान्यन्तुल्यप्राधान्यकाकुगम्ये च।
असमनोज्ञञ्चेति गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य भेदाः स्युः॥ ५६ का

क्रमेणोदाहरणानि—

दृष्टा भागवताः, कृपाप्युपगता तेषां, स्थितम्तैः समं,
ज्ञातं वस्तु विनिश्चितञ्च, कियता प्रेम्णापि तत्राश्रितम्।
जीवद्भिश्च मृतं, मृतैर्यदि पुनर्मार्गं व्यमस्याहृये-
स्तत्पश्चेव न किं कृतं, बत विधे! वामाय तुभ्यं नमः (ख)॥ १

भूतत्वमिति द्वैविध्यं बोधयतीत्यर्थः। अत्रेति—अवैशिष्ट्यादवरत्वे सत्यगुणदशायामपि निकृष्टत्वेन गुणदशायान्तु सुतरामतिशयनिकृष्टत्वात्, व्यस्तत्वेनैकरूपत्वान्न भेदो भवतीत्यर्थः।

सन्दिग्धेति—वाच्यार्थापेक्षया सन्दिग्धं प्राधान्यं यत्रेत्यर्थः। तथा च वाच्यार्थापेक्षया ध्वनेः प्राधान्यनिश्चय एवोत्तमतायाः प्रयोजकः, न तु सन्देह इति भावः। तुल्येति—वाच्यार्थध्वन्योस्तुल्यप्राधान्यमित्यर्थः।

अत्र ग्रन्थकार एव महाप्रभोः पार्षदानां मध्ये कस्यचित् कस्यचित् प्राकट्यं दृष्ट्वा विरहव्याकुलः सन्नात्मानं निन्दन्नाह—दृष्टा इति। तेषां कृपाऽप्युपगताऽऽप्ता। तैः सहवासत्वेन निश्चितं यद्वस्तु तदपि ज्ञातम्। तत्र तेषां निकटे आश्रितं वासः कृत इत्यर्थः।

स्तत्र एवोत्तमत्वं, तत्र तस्मादेव कारणान्न्यूनतायां काव्यस्य मध्यमत्वं, यत्र ध्वनेर्मध्यमत्वं तत्रैतस्मादेव कारणात् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वे काव्यस्यावरत्वमिति तु न दिक्तं वचः। प्रेयोक्त स्थलद्वये तथा 'प्रागुक्तध्वनिसंख्या.' (६० कारिकायाम्) इत्यादौ तत्र टीकायाञ्च साधारण्येन सर्व्वत्रैव 'ध्वनि'पदप्रयोगस्तु भाक्त एव। गुणीभूतव्यङ्ग्यस्यापेक्षिकार्थं कल्पनापक्षः स्वयं ध्वनिकृतैवानुमोदितः—'प्रकारोऽयं गुणीभूतव्यङ्ग्योऽपि ध्वनिरूपताम्। धत्ते रसादितात्पर्यपर्यालोचनया पुनः'—इत्यादि। तदर्व्वाचीना आलङ्कारिका प्रकाशकाराद्या यद्यप्येव 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदस्य काव्यभेदत्वरूपे रूढिप्रयोगमुपपादयन्तोऽपि सबहुमानं ध्वनिकृतासुपरिदर्शितं मतमनुसरन्तो व्यास्तां तावत् पारिभाषिकपदप्रयोग साधुत्वचिन्ता।

(ख) स्फुटमिति—काव्यप्रकाशादिनिबन्धेष्वेतदेव 'अगूढ'मिति भण्यते। एवं यदत्र 'कष्टगम्य'पदेनाभिहितं तस्य तत्र 'अस्फुट'मिति संज्ञा। स्फुटं सर्व्वजनसंवेद्यमतितरां प्रकाशम्। 'तादृशं वाच्यायमानमथा न तथा चमत्करोति यथा कामिनीकुचकलशवद्गूढम्' - तदुक्तम्

अत्र 'जीवद्भि'रिति स्निग्धावस्थैः, 'मृतै'रिति तद्विपरीतावस्थैः— इत्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यं, तत्तु स्फुटमिति गुणीभूतम् ।

यथा वा—

शयनसहचरीणां लोचनैरर्च्यमाना-
न्यतिरतिजयलक्ष्मीलक्ष्मभिः पक्ष्मलानि ।

तेषां दर्शनस्पर्शसम्भाषणादिभिरेव जीवनं, तादृग्जीवनवद्भिरस्माभिर्न मृतम् । अधुना तेषां विरहे वयं मृता एव । मृतैर्यदि पुनर्मरणं कथं तदोत्पत्तावेव किं न मृतम् । तथा च जीवद्दशायां मरणं न जातं, अधुना मृतानामस्माकं पुनर्मरणं भविष्यत्येतदपेक्षयोत्पत्तिकाल एवास्माकं विधाता मरणं कथं न कृतं, तस्मात् प्रतिकूलाय विधात्रे नम इत्यर्थः । स्निग्धेति— सुखमयावस्थैरित्यर्थः । तद्विपरीतेति— दुःखमयावस्थैरित्यर्थः । तत्त्विति— स्निग्धस्य मृत्युरपि न दुःखद इति व्यङ्ग्यमित्यर्थः ।

यथा वेति— स्नाताभिः स्वाङ्गैः करणैः स्वाङ्गानि खचत इव । एवमतिशयरतिजये या लक्ष्मीः शोभा तस्याः सूचकैर्लक्ष्मभिश्चिह्नैः करणैः पक्ष्मलानि पुष्टानीव । पुनः कथम्भूतानि— शयनसमये परिचरणपराणां सहचरीणां लोचनैरर्च्यमानानि । 'अर्च्यमानानी'ति पदेन स्वसामर्थ्यमात्मनैव (3) सादरं दृश्यमानत्वार्थान्तरसंक्रमितं वाच्यं स्फुटम् । 'पक्ष्मलानी'ति पदेन

नान्ध्रीपयोधर इवातितरां प्रकाशो नो गुर्जरीस्तन इवातितरां निगूढः । अर्थो गिरामपिहितः पिहितश्च कश्चित् सौभाग्यमेति मरहट्टवधूकुचाभः' इति । न चैतेषां गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदानां कथमपि 'ध्वनि'भेदानां लक्षणाभिधोत्थापितानां मध्ये अन्तर्भावः प्रश्नः— यथाहुस्तद्दीपकाराः— 'लक्षणामूलेत्यनेन लक्षणाभिधयोरेकाश्रितयोरर्थकेन निष्कलक्षणावत्पदध्वनितकाशीयध्वनेरस्फुटद्वितीयप्राधान्यतुल्यप्राधान्यासुन्दराणां ग्रहणम्', तेषु चञ्चोद्देशेन व्यवधाय व्यपदेशः । काकाक्षिमेऽपि न लक्षणाऽनुपपत्त्यभावात्, गूढत्वेनामुख्यत्वात्, 'प्राधान्य' इत्यनेनापराङ्गवाच्यसिद्ध्यङ्गयोर्ग्रहणम्' इति ।—स्फुटस्योदाहरणमपरिदर्शितं मन्यतामुत्तमत्वैतन्यचन्द्रोदयनाटके शेषाङ्के सन्निवेशितम् । वैष्णवसाहित्यपायोनिधौ कश्चिद्भक्तानां भगवद्वतारस्वरूपाणां महाप्रभुश्रीकृष्णचैतन्यपादानां प्राकट्यमृतेर्विरहव्याकुलता, कश्चिदा तेषां प्राकट्यदर्शनाभावेन भावविधुरता वरीवर्त्यैतत् तत्तत्काव्यसुधारसोर्मिसुखधामस्वनं सज्जना एव बुध्यन्ते । गोविन्ददासकविराजानन्दानन्दोक्तयः प्रथमोक्ते प्रमाणं, द्वितीयोद्दिष्टे गोविन्ददासकविकृष्णदासकविराजादीनामार्त्तयः स्वकीयरचनासमुज्ज्वलनाधिता: प्रमाणम् ।

(3) 'स्वसामर्थ्यमनेने'ति (क) पुस्तके 'स्वसापत्न्यमनेने'ति, (ख) (ग) पुस्तकयोः, 'स्वसामर्थ्यमानेने'ति (घ) पुस्तके, 'स्वसामर्थ्यमानमेने'ति (च) पुस्तके, 'स्वसामर्थ्यमानसेने'ति (छ) पुस्तके पाठः ।

रहसि सबहुमानचुम्ब्यमानानि दृग्भ्यां
सृजत इव मृगाक्षी स्वाङ्गकैः स्वाङ्गकानि ॥ २

अत्र 'चर्च्यमानानि' 'पक्ष्मलानि' 'चुम्ब्यमानानि' 'सृजती' इत्यर्थान्तर-संक्रमितवाच्यानि, तानि तु स्फुटान्येव।

अपराङ्गं यथा—

कोपे यथातिललितं न तथा प्रसादे
वक्त्रं, विधिस्तव तमोऽस्तु सदैव कोपम्।
इत्याकलय्य दयितस्य वचोविभङ्गीं
राधा जहास विहसत्सु सखीजनेषु (ग) ॥ ३

अत्र विप्रलम्भशृङ्गारो हास्यस्याङ्गम्। 'राधा विवर्त्तितविनम्रमुखी बभूवे'ति चेत्, तदा कोपप्रशमो व्रीडोदयश्चेति ध्वनिरेव स्यात्।

चित्रितत्वं व्यङ्ग्यं, तत् स्फुटं, तेन च सम्भाव्यतिशयोऽत्र तद्गुणानिर्वचनीयस्तु व्यङ्ग्यम्। 'स्वदृग्भ्यां चुम्ब्यमानानी'त्युपमानोक्तिपूर्वकं दृष्टानि, तेनाहमत्र कृतार्थास्मीति स्वसापत्न्यं वस्तु व्यङ्ग्यम्। 'सृजत' इति पदेन पुनः पुनः सृष्टतोऽर्थान्तरसंक्रमितं वाच्यं, इति मन्तव्यं स्फुटमेव।

अपराङ्गमिति—अपरस्य गौणरसस्याङ्गमित्यर्थः। वचसो विभङ्गीं श्रुत्वा। राधा विवर्त्तितेति—अस्य पद्यस्य (४) गुणीभूतत्वमुक्तं 'राधा जहास विहसत्सु सखीजनेष्वि'ति चरणं विहाय 'राधा विवर्त्तित'त्यादि चरणस्य प्रक्षेपे सति अस्यैव काव्यस्योत्तमता भवेदित्यर्थः। न च पूर्व्वोक्तपद्यद्वयस्य गुणीभूतत्वसूचकवाक्यमस्ति उत्तमताबोधकवाद प्रयोगः कथं न कृत इति वाच्यं, तत्पद्ययोर्गुणीभूतत्वेऽपि वाच्यार्थस्यातिचमत्कारित्वेन प्रपञ्चनस्यानौचित्यात् (ग)।

यथा वा—

मुग्धे ! परिहर मानं मानय वचनं प्रियालिवृन्दस्य ।
यौवनमिदमम्भोरुहदलजलबिन्दूपमं विद्धि ॥ ४

अत्रापि विप्रलम्भशृङ्गारध्वनिः शान्तरसस्याङ्गम् । 'अर्चय यौवनकुसुमैर्देवं कुञ्जेश्वरं क्रमशो'त्युक्तौ ध्वनिरेव स्यात् ।

वाच्यपोषकं यथा—

क्वाहं गोपवधूः, स्मरायुतजयी गोपेन्द्रसूनुः क्व वा
सार्द्धं तेन रतिर्ममाभवदिति भ्रान्तेः परं भण्यते ।
इत्येवं गुरुकर्णगोचरतया सख्या समं निर्मिता
वार्तामन्यथयाञ्चकार पुलकी गण्डः कुरङ्गीदृशः (घ) ॥ ५

अत्रा'न्यथयाञ्चकारे'त्यस्य वाच्यस्य गण्डस्य पुलकितत्वं प्रपोषकम् ।

'इत्येवं गुरुकर्णगोचरतया सख्या समं जल्पने
रोमाञ्चोत्करमञ्चलेन सुमुखी गण्डस्थलीमावृणोत् ॥'

इत्युक्तौ ध्वनिरेव स्यात् ।

यथा वा—

काठिन्यं गुण एव येन भवती कान्तस्य केशग्रहं
स्नेहो दूषणमेव येन लभते देवी दशां दग्धताम् ।

मुग्ध इति—यौवनमिदं कमलदलस्थजलबिन्दुवन्नश्वरं विद्धीत्यनेन शान्तरसो व्यङ्ग्यः, तस्याङ्गं शृङ्गाररसः, तेनायं ध्वनिर्गुणीभूतो ज्ञेयः ।

क्वाहमिति—गोपानामिन्द्रस्य राज्ञः पुत्रस्तत्रापि स्मरायुतजयी कोटिकन्दर्पतोऽपि सुन्दरः स श्रीकृष्णो वा क्व । एवं तस्य प्रजा कश्चिन्निकृष्टो गोपस्तस्य वधूः तत्रापि तस्याग्रे कुरूपाऽहं वा क्व इति वाक्प्रयोगकाले 'कृष्ण'शब्दोच्चारणाज्जातो यो गण्डदेशे पुलकः स एव सख्या समं निर्मितां वार्तामन्यथयाञ्चकार मिथ्याभूताञ्चकार । गण्डस्थलीं कपोलभूतां—रोमाञ्चोत्करं रोमाञ्चव्याप्तामिति यावत् ।

(घ) स्मरायुतजयीति—श्रीकृष्णः श्रीमद्भागवतादौ 'कोटिकन्दर्पदर्पहेत्या'दिना, राधायां वर्णितः । तत्र टीकाकृतां वैष्णवगोस्वामिचरणानां विश्वनाथचक्रवर्त्तिप्रभृतीनां वाक्येव 'सार्द्धं तेन रतिर्ममाभवदिति भ्रान्ते'रित्यादंशस्य सुन्दरी प्रकाशिका । अत्र वाच्यस्य सिद्धिरेव व्यङ्ग्याधीनेति वाच्यप्रपोषकत्वम् । 'गुरुकर्णगोचरतये'ति स्वयचनस्य

तुभ्यं कङ्कतिके ! नमोऽस्तु, धिगतिस्नेहामिति व्याजवा-
ग्विन्यासा चिकुरप्रसाधनविधौ क्षणेन सा सस्वजे ॥ ६

अत्र विपक्षरमणीं प्रति काठिन्यादिदोषप्रसञ्जनेन प्रागल्भ्यातिशय-प्रकटनेन वाऽसूया। आत्मानं प्रति स्नेहमयत्वगुणारोपेण स्वाधिकसन्ताप-प्रकटनेन दैन्यम्। काठिन्यस्नेहयोर्गुणदोषत्वारोपेणात्यन्ततिरस्कृतवाच्य ध्वनित्वम्। कङ्कतिकां प्रति विपक्षरमणीत्वारोपेण समासोक्तिः। 'तुभ्यं नमोऽस्त्वि'त्यस्य 'धिगि'ति चाऽनयोर्निर्वेदयोः शावल्यं—इतीत्थं भूयसाऽपि लक्षणेनोत्तमोत्तममपि काव्यं 'व्याजवाग्विन्यासे'त्येकस्यैव पदस्य वाच्यस्य पोषकत्वादुत्तमोत्तमत्वं विहाय केवलगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेनोत्तमं जातं, किन्तु 'धिगतिस्नेहामितीयत्युक्तिं जल्पन्ती चिकुरप्रसाधनविधा'वित्यादि चेत्तदा-ऽस्योत्तमोत्तमत्वमेव (ङ)।

मानानन्तरं सङ्गोपसम्भुक्ता पश्चात् स्वाधीनभर्तृका काचिन्नायिका श्रीकृष्णस्य केशप्रसाधनधूर्त्तत्वसौ कङ्कतिकां लक्षीकृत्य व्याजेन सामाह—काठिन्यमिति। हे कङ्कतिके! तव काठिन्यं गुण एव। येन काठिन्येन हेतुना भवती श्रीकृष्णकेशग्रहं लभते। स्नेहस्तु दूषणमेव येन तैलरूपेण दैपी दीपसम्बन्धिनी दशा वर्त्तिका दग्धतां लभते। इति व्याजेन कङ्कतिकामिषेण विपक्षरमण्या दोषप्रख्यापकस्य वचसो विन्यासो यस्याः सा। वाग्विन्यासं कृत्वा क्षणेन श्रीकृष्णेन सस्वजे तथा सङ्गालिङ्गनपक्ष इत्यर्थः। प्रागल्भ्येति—केशाकर्षणरूपप्रागल्भ्यातिशयप्रकटनेनेत्यर्थः। गुणदोषत्वेति—काठिन्यं गुण इत्यत्र गुण-शब्दस्य दोषे लक्षणा, काठिन्यस्य निन्द्यत्वं ध्वनिः—एवं स्नेहोत्तर'दोष' ('दूषण') शब्दस्यापि गुणे लक्षणा, स्नेहस्य सर्वोत्कर्षो ध्वनिः। ध्वनेरत्यन्ततिरस्कृतवाच्यत्वं ज्ञेयम्। नायिकात्वारोप एव समासोक्त्यलङ्कारः।

गुरुजनसंलोपसम्भ्रमेव नायिकाया अभिमतं, तथा स्वदोषक्षालनार्थं प्रयासः इतः अपराध लक्षोऽपि तस्याः कचग्रहं भवतीति कङ्कतिकाव्याजेनाभिधानम्।

(ङ) 'व्याजवाग्विन्यासे'त्येकस्यैव पदस्येति—'स्यादपुः सुन्दरमपि श्वित्रेणैकेन दुर्भगं' इति दीक्षा ध्वनिकाव्यबाधकत्वाद्यो पठितः। एवं 'जनस्थाने भ्रान्तं कनककुरङ्गतृष्णान्वित-धिये'त्यादि भट्टवाचस्पतिमिश्रकृतपद्ये 'भवामि रामत्व'मित्येकमादेव वाच्यप्रयोगादहनित्वं व्याहतम्—नन्वत्र वाच्यपराङ्गतया बाधा, अत्र तु वाच्यप्रपोषकत्वमुखेन। उत्कृष्टौ पद्ये उत्तमोत्तमत्वं ध्वनेर्व्यञ्जकत्वोद्गारतः सम्भवि, तत्र न भूतमिति पठितमाह—उत्तमं जातमिति।

कष्टगम्यं अस्फुटतया क्लेशगम्यमित्यर्थः। यथा—

त्वदभिरमिता द्वितीया जगत्यभूदद्वितीयैव।

अनुमतिरप्यननुमतिस्तिथिरतिथिर्मे निशाप्यनिशा॥ ७

अत्र विरोधाभासेन तव प्रकृतवैकल्यकारिणी काऽपि शक्तिरस्तीति। 'द्वितीया' सपत्नीत्यर्थः, अतो मे मम 'नुमतिः' कलोनचन्द्रा पूर्णिमातिथि-रनुमतिहीना सती 'अतिथि'रागतेत्यर्थः। निशाऽपि मेऽनिशा शाश्वत-प्रभातैवासीदित्यर्थः। पर्यायप्राप्ताऽपि मे पूर्णिमातिथिस्त्वयाऽननुमतिः कृता अनाहूतेति मम जीवनमेव व्यर्थमिति व्यङ्ग्यमस्फुटम्। 'प्रतिपदमङ्ग-मप्रतिपदमुपागता त्वत्प्रभावेणे'ति चेद्भणितेव—प्रतिपदं प्रतिव्यवसायमप्रति-पदमप्रतिपत्तिमङ्गमुपागतेत्यर्थः।

सन्दिग्धप्राधान्यं यथा—

हे भद्र भाद्रपदमासचतुर्थिचन्द्रो!

तुभ्यं नमोऽस्तु न कदापि मयासि दृष्टः।

श्यामेन तेन कतमेन नवेन यूना

साकन्तथापि मम किं प्रथितः प्रवादः (च)॥ ८

त्वदभिरमितेति—अत्र द्वितीयाऽद्वितीया'। 'अनुमति'रननुमतिरिति सर्वत्र शब्द-विरोधमात्रं, तेन विरोधाभासेन तव प्रकृतवैकल्यकारिणी शक्तिरस्तीति परिहासो व्यङ्ग्यः। वाक्यार्थस्तु—द्वितीया मम सपत्न्यद्वितीयाऽभूत्, त्वद्दत्तसौभाग्यादिति भावः। 'कलाहीने साऽनुमति'रित्यभिधाना'दनुमति'पदं कलाहीनचन्द्रयुक्तपूर्णिमाबोधकम्। तथा चागामिन्यां पूर्णिमायां मया सह तव सङ्गोऽवश्यम्भावीति त्वयैव पूर्वं सम्मतिर्दत्ता, अधुना सा मम पूर्णिमा तिथिस्त्वदनुमतिहीना सत्यतिथिस्त्वादप्रातिथिभिन्ना भूत्वाऽगतेत्यर्थः। 'अनिशा'-

(च) सन्दिग्धप्राधान्यमिति—किं तावद्वाच्यं प्रधानमुत व्यङ्ग्यमिति संशयो यत्र नापाक्रियते यथा "हे भद्र" इत्याद्युदाहृते पद्ये। भाद्रचतुर्थीचन्द्रो 'नष्टचन्द्र' इत्यादि लौकिकपरिभाषया गीयतेऽस्माद्देशीयैः—तद्दर्शनापवादनिराकरणार्थं कृष्णचरितसंघटितं स्यमन्तकहरणाख्यानं पुराणवर्णितं श्रूयते, असमर्थपक्षे तत्सूचकं श्लोकमात्रं 'सिंहः प्रसेनमवधी'दित्यादि पठ्यते, जलमध्ये च दृष्टनष्टचन्द्रेण जनेन स्नायते इति च रीतिः। अत्र मूलनः लोकसंस्कारः—स च नैकान्तिको हेतुरिति। गोप्याः विदितकृष्णानुरागायाः समाशङ्कित्य चापलवशमपङ्कानाया नष्टचन्द्रमुद्दिश्य भणनोक्तिः। मम दुरदृष्टविलसित-मेतत् पिशुनैर्जनैर्दविनयनिदर्शनत्वेन ख्याप्यत इत्यहो अकारणनिष्ठुरो भ्रातिवर्गः।

अत्र तव दर्शनेन प्रवादो भवतीत्यनैकान्तिकं, अपि तु तथाविधादृष्टद्वारैवेति । किं वा नायं प्रवादः, सत्यैवेयं किंवदन्ती, यतो भवद्दर्शनमन्तरेणापि जनैश्चेदुद्भूयते—इति सन्दिग्धं प्राधान्यं यस्य । इदं गुणीभूतव्यङ्ग्यमप्यास्वादस्य चमत्कारितया ध्वनिधर्मं भजत इति च कृताऽस्य परिहृतिः (छ) ।

तुल्यप्राधान्यं यथा—

स्मरसमरसमाप्तौ वक्रतां भ्रूरहार्षी-
दजनिषत मृगाक्ष्या वीतलज्जाः कटाक्षाः ।

यदेव लज्जया प्राप्नोतीत्यर्थः । पर्यायप्राप्तेति—स्वकृतनियमप्राप्तेत्यर्थः । प्रतिश्रुतमिति—अवश्यायो निश्चयः । तथाच यस्मिन् यस्मिन् दिवसे त्वया सङ्केतनिश्चयः कृतस्तस्मिन्नेव दिवसे त्वत्प्रभावेनाहमप्रतिपत्तिमुपागतेत्यर्थः ।

ऐकान्तिकं व्यभिचाराभावोऽनैकान्तिकं, तथा च तव दर्शनादेव प्रवादो भवतीति न नियमः, यतो मय्येव तस्य व्यभिचारः, किन्तु प्रवादजनकीभूतादृष्टमेव कारणमिति ध्वनिः । किं वा त्वद्दर्शनादेव प्रवाद इति यथार्थ एव, तथापि त्वद्दर्शनं विना जनैश्चेदुद्भूयते तदा नायं प्रवादः किन्त्वियं किंवदन्ती । सत्येन—यतो मिथ्याप्रवादस्त्वद्दर्शनं विना न भवतीति नियमात्—इत्यपि ध्वनिः सम्भवति । अतो निश्चयाभावाद्गुणीभूतत्वम् ।

मानभङ्गानन्तरं सम्भोगसमयेऽपि मानाभासो वर्त्तते, सम्भोगान्ते सोऽपि नासीत्याह—स्मरसमरेति । अहार्षीत् त्यक्तवान् । मानसमये ये कटाक्षाः कान्तं लक्ष्यीकृत्य प्रवृत्ता आसन् त एवात्र सम्भोगान्ते मानाभासस्याप्यपगमाद्वीतलज्जा अजनिषत—तथाच कान्तं लक्ष्यीकृत्य कटाक्षप्रसारं विदधतीत्यर्थः । भ्रुवोर्वक्रतात्यागे उत्प्रेक्षामाह—कुसुमेषोः

(छ) आस्वादस्येति—'प्रमाणत्वं ध्वनेरेवात्र स्वाभिमं विदुषां मत'मिति लक्षितायाः रसोपलक्षितानुपपत्त्यादेः सन्दिग्धप्राधान्यमयगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेऽपि ध्वनित्वं सम्भवि, रसाद्यास्वादस्यैव कार्यानुसन्धेयकत्वात् । यदाहुर्दर्पणकाराः—'यत्र वस्त्वलङ्काररसरूपव्यङ्ग्यानां रसाभ्यन्तरे गुणीभावः तत्र प्रधानकृत एव काव्यव्यवहार' इति । एवमप्यत्र प्रकाशटीकाकृता चक्रवर्तिभट्टाचार्येण प्रमाणपुरःसरं यत्तदभिधानम्—'काव्यार्थस्यावबोधबुद्धिवैद्यस्य समर्थो भावनाभ्यासवशाद्यो गुणप्रधानभावावभासस्तावन्मात्रमनुभूयते, काव्यान्तरे तु प्रकरणादिपर्यालोचनया भवत्यपि न काव्यव्यपदेशं चाहत्युभीभावस्यास्वादमात्रायत्तत्वादिति' । एवं सति यद्गाम्यगोदाहृतानां पद्यानां सकलकाव्यमध्यगतत्वालोचनप्रसङ्गे यथैकदेशे गुणीभूतत्वं सम्भवेऽपि (कैश्चिदस्यैव काव्यस्येन्दुपचन्द्रोदयादिकाव्येऽस्मिन्नभावाः) न भवत्यत्र गुणीभावाभाव इति निष्कर्षः ।

धनुरिव कुसुमेषोर्ज्याविमुक्तं तदानीं-
छिविशुरिव निषङ्गे मुक्तशेषाः पृषत्काः ॥ ९

अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारेणोपमालङ्कारो ध्वनितः—तौ स्वप्राधान्येन स्थिताविति तुल्यप्राधान्यम् ।

काक्वाक्षिप्तं काकाक्षिप्तम् । यथा—

कति न पतितं पादोपान्ते, न चाटु कृतोरितं,
कति न प्रणयः शीर्षो दत्तः, कृता कति न स्तुतिः ।
तदपि न गतं वामे ! वाम्यं, लभस्व कृतार्थतां,
भवतु तव तु प्रेयान्मान्यो, न मानिनि ! माधवः ॥ १०

'न पतितं'मपि तु पतितमेवेति नञ्काक्वाक्षिप्तम् । नेदमचमत्कारि, तथापि

'कति निपतितं पादोपान्ते, कृतं कति चाटु वा,
कति कति मया शीर्षः प्रणयः, कति स्तुतिरीरिता ।'

इति पठनीयम् ।

असमीक्ष्यमसुन्दरम् । यथा—

सुदपुव्वं वि णिआमं हरिणो मुरलीरवं सुणंतीए ।
जप्पंतीए गुरुहि वाचात्थंभो बहुए संवुत्तो (ज) ॥ ११

कन्दर्पस्य धनुर्गुणसमाप्रगन्तरं व्याप्नुतं अतु यथा चक्रतान्यपति । कदाचित्यां लक्षतापि उत्प्रेक्षामाह—कन्दर्पस्य मुक्ताऽवशिष्टा बाणा गुणसमाप्रनन्तरं निषङ्गे तूणे विविशुरिव ।

नञिति—नञ्रूपा या काक्वाऽऽक्षिप्तं 'न पतितमपि' पतितमेवेति वस्तु । नेदमिति—यद्यप्यत्र चमत्कारसद्भावात् परिहारापेक्षा नास्ति तथापि परिहाराभावस्त्वेतामपि पद्यम्—कति निपतितमिति ।

सुदपुव्वमिति—श्रुतपूर्वमपि निकामं हरेर्मुरलीरवं शृण्वन्त्याः । जल्पन्त्या गुरुभिः वाक्स्तम्भो वध्वाः संवृत्तः ॥ 'श्रुतपूर्वमपी'ति पदेन तत्कालीनमुरलीरवस्य सङ्केतजनकत्वरूपं वह्नं बोध्यते । गुरुभयेन सङ्केतस्थले गन्तुमशक्यत्वान्मोहेन वाक्स्तम्भो जातः—

(ज) 'वाणीरकुंजोड्डीणसउणिकोलाहलं सुणंतीए । घरकम्मवावडाए वहूए सीअंति अंगाइं ॥' इति जातिच्छायामुपजीव्य रचितेऽस्मिन्नधिकतरं मनोज्ञत्वनिदानं वर्तत इति निपुणलक्ष्यो प्रतिभाति । तत्र मुरलीरवस्य माङ्गलिकमाकर्णनमेव गरीयान् हेतुः—वैष्णव

अत्र तव दर्शनेन प्रवादो भवतीत्यनैकान्तिकं, अपि तु तथाविधादृष्टद्वारैवेति। किं वा नायं प्रवादः, सत्यैवेयं किंवदन्ती, यतो भवद्दर्शनमन्तरेणापि जनैश्चेदुद्घुष्यते—इति सन्दिग्धं प्राधान्यं यस्य। इदं गुणीभूतव्यङ्ग्यमप्यास्वादस्य चमत्कारितया ध्वनिधर्मं भजत इति व क्वतास्य परिगणितिः (छ)।

तुल्यप्राधान्यं यथा—

स्मरसमरसमाप्तौ वक्रतां भ्रूरहार्षीद्-
दजनिषत मृगाक्ष्या वीतलक्ष्याः कटाक्षाः।

पदेन सम्प्रणया प्राप्तवतीत्यर्थः। मर्य्यादप्राप्तेति—लब्धस्ततनियमप्राप्तेत्यर्थः। प्रतिपद्यव्यवसायमिति—व्यवसायो निश्चयः। तथाच यस्मिन् यस्मिन् दिवसे त्वया सङ्केतनिश्चयः कृतस्तस्मिन्नेव दिवसे त्वत्प्रभावेणाहमप्रतिपत्तिमुपागतेत्यर्थः।

ऐकान्तिकं व्यभिचाराभावोऽनैकान्तिकं, तथा च तव दर्शनादेव प्रवादो भवतीति न नियमः, यतो मय्येव तस्य व्यभिचारः, किन्तु प्रवादजनकीभूतादृष्टमेव कारणमिति ध्वनिः। किं वा त्वद्दर्शनादेव प्रवाद इति यथार्थ एव, तथापि त्वद्दर्शनं विना जनैश्चेदुद्घुष्यते तदा नायं प्रवादः, किन्त्वियं किंवदन्ती। सत्येव—यतो मिथ्याप्रवादस्त्वद्दर्शनं विना न भवतीति नियमात्—इत्यपि ध्वनिः सम्भवति। अतो निश्चयाभावाद्गुणीभूतत्वम्।

मानभङ्गानन्तरं सम्भोगसमयेऽपि मानाभावो वर्त्तते, सम्भोगान्ते सोऽपि नास्तीत्याह—स्मरसमरेति। अहार्षीत् तत्याज। मानसमये ये कटाक्षाः कान्तं लक्ष्यीकृत्य प्रवृत्ता आसन् त एवाद्य सम्भोगान्ते मानाभावस्यापगमाद्वीतलक्ष्या अजनिषत—तथाच कान्तं लक्ष्यीकृत्य कटाक्षशरान्न क्षिपतीत्यर्थः। भ्रुवोर्भ्रमणात्यागे उत्प्रेक्षामाह—कुसुमेषोः

(छ) आस्वादस्येति—'प्रमाणवत्त्वेनैवास्य स्वाभिमतं विदुषां मत'मिति लक्षितमाया रसोपलम्भे सहृदयानुभवसिद्धत्वात् सन्दिग्धप्राधान्यगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेऽपि ध्वनित्वं सम्भवि, रसाद्यास्वादस्यैव काव्योत्कर्षकत्वात्। यदाहुर्दर्पणकाराः—'यत्र वस्त्वलङ्काररसादयव्यङ्ग्यानां रसाभ्यन्तरे गुणीभावः तत्र प्रधानकृत एव काव्यव्यवहार' इति। एवमप्यत्र प्रकाशटीकाकृता चण्डीदासपादानां प्रमाणपुरःसरं समन्वयमभिधानम्—'काव्यार्थस्यास्वादप्रवृत्तिवेलायां तन्मयीभावनामास्वादयतां गुणप्रधानभावावभासस्तावन्नानुभूयते, कालान्तरे तु प्रकरणादिपर्यालोचनया भवन्नपि न काव्यव्यपदेशं व्याहन्तुमीष्टे तस्यास्वादमात्रायत्तत्वादिति'। एवं सति चण्डीदासपादानां व्यङ्ग्यभूतानां पदार्थानां सरसकाव्यमध्यागतत्वालोचनप्रसङ्गे चारेकदेशे गुणीभूततया संशयेऽपि (कविदस्येव कवेरेवान्यपद्योदाहरणादिकार्येऽन्तर्भूताः) न चावत् गुणीभावावाप इति निष्कर्षः।

धनुरिव कुसुमेषोर्ज्याविमुक्तं तदायो-

र्विविशुरिव निषङ्गे मुक्तशेषाः पृषत्काः ॥ ९

अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारेणोपमालङ्कारो ध्वनितः—तौ समप्राधान्येन स्थिताविति तुल्यप्राधान्यम् ।

काक्वगम्यं काक्वाक्षिप्तम् । तद्यथा—

कति न पतितं पादोपान्ते, न चाटु कतीरितं,

कति न शपथः शीर्ष्णो दत्तः, कृता कति न स्तुतिः ।

तदपि न गतं वाम्ये । वाम्यं, लभस्व सुतार्थतां,

भवतु तव तु प्रेयान्मानो, न मानिनि । माधवः ॥ १०

'न पतित'मपि तु पतितमेवेति नञ्काक्वयाऽऽक्षिप्तम् । नेदमचमत्कारि, तथापि

'कति निपतितं पादोपान्ते, कृतं कति चाटु वा,

कति कति मया शीर्ष्णः शप्तं, कति स्तुतिरीरिता ।'

इति पठनीयम् ।

असमीचीनमसुन्दरम् । तद्यथा—

सुदपुव्वं वि णिआमं हरिणो मुरलीरवं सुणंतीए ।

अप्पतीए गुरुहि वाचात्थंभो बहुए संवुत्तो (ज) ॥ ११

कन्दर्पस्य धनुर्यथा मालाग्रमन्तरं ज्यामुक्तं सत् यथा वक्रतान्यजति । कटाक्षायां लक्ष्यलाभ उत्प्रेक्षामाह—कन्दर्पस्य मुक्तावशिष्टा बाणा पुङ्खमालाग्रमन्तरं निषङ्गे तूणे विविशुरिव ।

नञिति—नञ्रूपया या काक्वयाऽऽक्षिप्तं 'न पतितमपि तु पतितमे'वेति वस्तु । नेदमिति—यद्यप्यत्र चमत्कारसद्भावात् परिवर्त्तनापेक्षा नास्ति तथापि परिवर्त्तनावगत्य र्थे तामपि प्रदर्श्य—कति निपतितमिति ।

सुदपुव्वमिति—श्रुतपूर्वमपि नितान्तं हरेर्मुरलीरवं शृण्वन्त्याः । अल्पन्त्या गुरुभिः वाक्स्तम्भो वध्वाः संवृत्तः ॥ 'श्रुतपूर्वमपी'ति पदेन तत्कालीनमुरलीरवस्य सङ्केतज्ञापक लक्ष्यं व्यङ्ग्यं बोध्यते । गुरुभयेन सङ्केतस्थले गन्तुमशक्यत्वात्क्षोभेण वाक्स्तम्भो जातः—

(ज) 'वाणीरकुंजोड्डीणसउणिकोलाहलं सुणंतीए । घरकम्मवावडाए वहूए सीअंति अंगाइं ॥' इति व्यक्तिच्छायामुपजीव्य रचितऽयमधिकतरं मनोज्ञत्वनिदानं वर्त्तत इति निपुणलक्षणे प्रतिभाति । तत्र मुरलीरवस्य साद्दिकमाकर्णनमेव गरीयान् हेतुः—हेतुश्च

अत्र 'निकामं श्रुतपूर्व्वमपी'ति तत्कालीनमुरलीरवस्य सङ्केतकारित्वं व्यनक्ति । तेन गुरुभिः समं कथयन्त्या वध्वा वाक्स्तम्भो जातः—तत्र गन्तु-मशक्तत्वान्मोहो जात इत्यर्थः । अत्र 'वाक्स्तम्भः संवृत्तः' इति वाच्यार्थ एव चमत्कारी, व्यङ्ग्यार्थस्तु सत्यपि तथा न चमत्करोतीति—इत्यसुन्दरम् । एवमन्येऽपि ।

प्रागुक्तध्वनिसंख्या एभिर्गुणितास्तथाष्टाभिः ।

खयुगर्त्तुवह्निवसवो ध्वनिसाङ्कर्यात् पुनर्द्वेधा ॥ ६० का

मुरलीरवस्य सङ्केतकारित्वरूपव्यङ्ग्यार्थः सत्यपि वाच्यार्थापेक्षया चमत्कारी नैतावो गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् (६)।

'प्रागुक्तध्वनिसंख्ये'त्यारभ्य 'ध्वनिसाङ्कर्यात् पुनर्द्वेधे'ति सूत्रद्वयम् (भ)। तयोर्व्याख्या-माह—अष्टौ प्रकारा इति पूर्व्वोक्तैः शरेषुयुगखेन्दुभेदैर्ध्वनिभिः सह गुणीभूतव्यङ्ग्यानां

साहित्यनिबन्धमाले मुरलीरवस्य सङ्केतकारित्वेनोद्दीपनविभावतयाऽऽख्यानम्—अत्र तु गोपवधूहृदयहरणकारणान्तरे महति सत्यपि तस्यैव परामर्शः । 'अपुंमीए गुरुहिं'—इति हेतुगर्भविशेषणेन बोधितो हेतुः । वाक्स्तम्भः खलु सात्त्विकभावानामन्यतमः, तेनाशुतृषादेन श्रीकृष्णं प्रत्यनुरागातिशयप्रकटनमेव व्यङ्ग्यं वस्तु, तच्चानुभावेन वाक्स्तम्भरूपेण यथा साधु भवेत् तथा नान्येनोपायेनेति वाच्यार्थस्य चमत्कारातुलतया व्यङ्ग्यार्थस्यागमीभत्वम् । एवमन्यत्रापि चमत्कारह्रास एव गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य चिह्नमिति स्थूलतो बोध्यम् । एतविषये तत्रायोजितिनः श्लोकसंग्रहः—

"रसध्वनिर्न यत्रास्ति तत्र वन्ध्यं विभूषणम् ।

अनाथायाः स्तनश्यामाया किं फलं हारसम्पदा ॥"

... ...

"रसभावादितात्पर्य्यमाश्रित्य विनिवेशनम् ।

अलङ्कृतीनां सर्व्वासामलङ्कारत्वसाधकम् ॥"

"ध्वन्यात्मभूते शृङ्गारे समीक्ष्य विनिवेशितः ।

रूपकादिरलङ्कारवर्ग एति यथार्थताम् ॥"

(ध्वन्यालोके द्वितीयोद्द्योते)

(भ) सूत्रद्वयमिति—एककारिकात्मकमभ्युक्तमिति शेषः । ध्वन्यन्तर्गुणसहचरितः गुणी-भूतव्यङ्ग्यानां संख्यासङ्कलनमत्र तत् ज्ञायत एव । तत्र द्वितीयसूत्रस्य परिष्कारव्याख्या

(६) एवं (ख) पुस्तके । अन्येषु सर्व्वेष्वपि पुस्तकेषु 'सत्यपि वाच्यार्थापेक्षया चमत्कारी नास्तीति भिन्नपाठः' इत्यत्र पाठः ।

अष्टौ प्रकारा गुणीभूतव्यङ्ग्यध्वनयः शरेषुयुगखेन्दु-(१०४५५) भेदैर्ध्वनिभिः प्रत्येकमभिसम्बध्यन्ते । तेन खयुगर्त्तुवसुशिवमिता (८३६४०) भवन्ति । एते पुनर्ध्वनिसाङ्कर्येण द्वेधा (१६७२८०) भवन्ति—तेन

व्योमदिङ्नागपक्षार्कहयर्त्तुरजनीकराः ।
गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदा विज्ञेया सूक्ष्मबुद्धिभिः (ज) ॥ ६१ का

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे गुणीभूतव्यङ्ग्यनिर्णयो नाम चतुर्थः किरणः ॥

मिलने सति तथा च पूर्वोक्तशरेषुयुगखेन्दुसंख्यानामष्टभिर्भेदैः पूरणे सति खयुगर्त्तुवसुशिवसंख्यका ध्वनयः स्युरित्यर्थः । अथात्र पूर्वोक्तध्वनिभिः सह गुणीभूतव्यङ्ग्यानां संसृष्टेरेक एव भेद उक्तः, त्रिरूपसङ्करात्तु सामान्याकारेणैक एव भेदो विवक्षणीयः, न तु भेदत्रयमित्यभिप्रायेणाह—एत इति । शरेषुयुगखेन्दुभेदानां गुणीभूतव्यङ्ग्यध्वनिभिः साङ्कर्ये सति पुनरपि खयुगर्त्तुवसुशिवसुसंख्यका ध्वनयः स्युरित्यर्थः । दिङ्नागा दिग्हस्तिनोऽष्टौ, अर्कस्य सूर्यस्य हयाः सप्त, ऋतवः षट्, रजनीकरश्चन्द्र एक इति ॥ * * *

सैकाकारेण दर्शिता, मूले तु 'ध्वनिसाङ्कर्ये'ति पदस्यार्थप्रकटनार्थं प्रयासो न कृतः । एवमादिषु स्थलेषु गणनाप्रदर्शनं केवलं प्रौढोक्तिमात्रमूलं, न तु तत् सर्वत्रैव सम्भवतीति चास्माभिः प्रागेव प्रदर्शितम् । 'अन्योन्ययोगादेवं स्यात् भेदसङ्ख्यातिभूयसी'ति 'पुनरप्युद्योतते बहुधे'त्याद्यं कथनं निष्कलङ्कमिवेव विदुः ।

(ज) सुधासागरकाराश्च भीमसेनदीक्षितानां मते गुणीभूतव्यङ्ग्यानामेव तावन्निजाख्य-अङ्गाङ्गित्वसहितानां परस्परसंश्लिष्टानां पञ्चचत्वारिंशद्भेदाः (९+८+७+…… ……२+१) । सजातीयविजातीयादिभिर्भेदैः परस्परसंश्लिष्टैः २०२५ (४५×४५) विधाः, तत्र 'सङ्करेण त्रिरूपेण संसृष्ट्या चैकरूपया' ते ८१०० (४×२०२५) भेदाः सङ्कीर्णाः, ४५ शुद्धाः—साकल्येन गुणीभूतव्यङ्ग्यास्तावत् ८१४५ भेदाः । ध्वनयस्तु शरेषुयुगखेन्दु—(१०४५५) प्रमाणकाः, ते च प्रागेव गणिताः । अतो ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यानामुभयेषां परस्परसंयोगात् संसृष्टिसङ्करभेदेन (१०४५५×४×८१४५) ३४,०६,२३,९०० सङ्कीर्णाः काव्यभेदाः सुधासागरे गणिताः । वस्तुतस्त्वयं गणनाप्रकारस्तत्तत्तत्त्वानामङ्गसंयोजनवैदग्धीमात्रस्य यथा प्रकाशकस्तथा न काव्यरसास्वादनिपुणताया इति पूर्वमेवाभिहितमस्माभिः, अतः कृतमत्र तत्प्रपञ्चेन । अत्रैषां काव्यभेदानां 'गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदा विज्ञेया सूक्ष्मबुद्धिभि'रिति मूलस्थावान्तरकारिकायां गुणीभूतव्यङ्ग्यकाव्यरूपेण निर्देशो 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ती'त्यभियुक्तनीतिमनुसृत्य । तथा च तत्रभवन्तो मम्मटभट्टाः स्वनिबन्धे—'यद्यपि स नास्ति कश्चिद्विषयो यत्र ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ययोः स्वप्रभेदादिभिः सह सङ्करः संसृष्टिर्वा नास्ति, तथापि

प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्तीति कश्चित् केनचिदलङ्कार इति। ननु रसध्वनौ भावध्वनिरवश्यं वाच्यः दीपकतुल्ययोगितादलङ्कारध्वनिरुपमाद्यलङ्कारान्तरम् इति, तथा च कथं प्रधानव्यङ्ग्यभेदमादाय ध्वनित्वं कथमनङ्गीभूतमादाय गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमिति निमित्तद्वयसमावेशादिति नियमनाविरह एकतरत्वकल्पने नास्ति तावद्युक्तिरिति न वाच्यं, यतः प्राधान्यख्यापनमतिशयितचमत्कृतिमत्तयैव भवति। तथा चाङ्गीभूतरसादीनां चमत्कृतत्वातिशय्ये गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं, अङ्गिनस्तथात्वे ध्वनित्वमिति सविदां व्यवहारः। यत्र तु यस्य ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ययोरितरेतरसंयोगे व्यङ्ग्यापेक्षया न तथा चमत्कारप्रकारी कश्चिनो यथा तत्राविशिष्टत्वेन व्यङ्ग्यत्वे, स च युक्तिप्रकारः नान्यस्य, अतोऽत्र प्रागेव दर्शितात् योगरूढप्रयोगमर्थाद् 'गुणीभूतव्यङ्ग्य'पदाद् गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमेवायातीति सुप्रतीतं वचः। गुणीभूतव्यङ्ग्यमयं काव्यमत्रिममलङ्कारशोभामाश्रयैव प्रवर्तते, अतो 'रूपकादिमलङ्कारं बाधामापद्यते परं' इति भामहोक्तदिशा तत्र तेषामलङ्काराणां वाच्यतया स्थितिस्तत्तद्व्यङ्ग्ययोः समत्वसाधककल्पेन। इति—

अथ पञ्चमः किरणः ।

अथ 'आत्मा किल रस' इत्युक्तस्य काव्यपुरुषस्यात्मनो रसस्याभिव्यक्ति-लक्षणं भरतमुनिसूत्रं प्रमाणयन्नाह—

'विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगाद्रसनिष्पत्ति'रिति वा (क)

Bharata—Natyasastra *Chap* VI.

पूर्वं ध्वनिप्रकरणे रसात्मकध्वनिः काव्यपुरुषस्यात्मत्वेन कथितः अथ तस्य रसस्याभिव्यक्ति, साधारणतस्तस्य लक्षणं ज्ञापकं भरतमुनिसूत्रं प्रमाणयितुमाह—अथेति।

(क) भरतोपज्ञं किल रसतत्त्वव्याख्यानमभिप्रपादयन्तो तत्रभवन्त आलङ्कारिका आद्यावेव रसविवेचनप्रसङ्गे तन्मतमेवोदाहरन्ति—अद्यापि सैव पद्धतिः। सूत्रोक्तमतिप्रसिद्ध-मेकमेव सूत्रप्रतीकमुपजीव्य बहुधा वितन्यमानश्चिन्ताप्रवाहो रसशास्त्रस्य व्यापकता-मुपपत्तिं भोगादिकञ्च प्रकाशयतितराम्—तत्र तावदस्य सूत्रस्य विकल्पया उत्पत्तिवादिनां भट्टलोल्लटादीनाम्, अनुमितिवादिनां श्रीशङ्कुकप्रभृतीनां, भुक्तिवादिनां भट्टनायकपुरः-सराणाम्, अभिव्यक्तिवादिनामालङ्कारिकचूडामणीनां श्रीमदाचार्याभिनवगुप्तपादानां राद्धान्ताः प्रकाशकारादीनां ग्रन्थे ग्रन्थ एवालोकनीयाः—न च तेषामतो भूयो प्रपञ्चः। कौस्तुभकारस्तु व्यञ्जनावादिनां दर्पणकारादीनां मतमेवानुसरन्ति यद्यप्येतदिति पूर्वमेवा-वोचाम। तत्र रसस्य काव्यात्मतया तदुद्घाटनप्रसङ्गेन दार्शनिकविचारादिरपि दर्शितो भूयो— तदानीन्तनगौडीयवैष्णवसम्प्रदायिनो रसतत्त्वमाविष्कुर्वाणा बहवः श्रीरूपसनातनादि गोस्वामिपादाः पृथगेव तन्मूलान्निबन्धान्विरचयामासुः, तत्र चार्वाचीनानां शिक्षासूत्रं तत्र एषा रसः सम्भवति न तत्तत्प्रकटनप्रयासः। अपि चालङ्कारशास्त्रस्य येऽत्र रस-स्वरूपात्माभिव्यञ्जकत्वेन न तावन्मुख्यतस्तात्पर्यं किमपि कथनीयम्। भरतनाट्यशास्त्र-ध्वन्यालोक-दशरूपक-रसार्णवसुधाकर-रसगङ्गाधरादिषु बहुषु निबन्धेष्वन्त एव न दार्शनिक-तत्त्वनिरूपणादि लक्ष्यते—सा च प्रथिता प्रयासेनापि वरीवर्तीति। तानेवोपजीव्य विविधप्र-सङ्गेनात्र रसकिरणे व्यालोकयामः। तत्र भावविभावादिपारिभाषिकपदानां लक्षणा-लक्षितार्थो नाट्यशास्त्रे (षष्ठाध्याये सप्तमाध्याये च) निपुणं दर्शितः। "यथा नाना व्यञ्जनौषधिद्रव्यसंयोगाद्रसनिष्पत्तिः........, तथा नानाभावोपगता अपि स्थायिनो

कार्य्यसहकारित्वेन लोके या रसनिष्पत्तिसामग्री सैव-काव्ये नाट्ये च विभावादिव्यपदेशा भवतीति सम्प्रदायः (ख)।—कारणमत्र निमित्तम्। रसादीनां या याः प्रक्रियाः कथिताः, तद्भिन्ना एवात्र ग्रन्थे प्रक्रिया आलङ्कारिकाणामनुरोधेनोक्ताः, अतएव काचित् काचित् प्रक्रिया नात्यन्तविचारसहाऽपि, तथाऽप्यप्राप्तस

धर्मस्तस्याश्रनुसरणं दर्पणे, 'आनन्दः सहजस्तस्य (ब्रह्मणः) व्यज्यते च कदाचन। व्यक्तिः सा तस्य चैतन्यचमत्काररसाह्वया।—आद्यस्तस्य विकारो यः सोऽहङ्कार इतीरितः। ततोऽभिमानस्तत्रेदं समाप्तं भुवनत्रयम्। अभिमानादतिः सा च परिपोषमुपेयुषी। व्यभिचार्य्यादिसामान्याच्छृङ्गार इति गीयते।' इत्याग्नेये (३३८ अध्याये) रसपर्य्यालोचनप्रसङ्गे। इत्थं दर्शितस्य रसस्यास्वादस्तुलभ आनन्द इति तदुपपादेव तदालोचनप्रसङ्गो मूले ग्रन्थकृता विहितः। ……

(ख) परमार्थतस्त्वखण्ड एक एव रसः, लोके च रसनिष्पत्तिसामग्रीसम्भारस्य स्फुरणेऽपि तदनुप्रसक्तेषां रसोद्बोधकत्वरूपेण न सार्व्वत्रिको बोध इति तु सुप्रतीतं, परं काव्ये दृश्ये श्रव्ये च रसस्य प्रकाशशरीरस्थूपलस्य विशेषणद्वारा तेषां स्वरूपतया बोधोऽप्यपेयते, इति अलङ्कारशास्त्रविदां पन्थाः। इयञ्च प्रक्रिया सामाजिकानां भक्तानान्तदितराणाञ्च रत्यादीन् भावानास्वादाङ्कुरप्रादुर्भावयोग्यानितरां साधयतीति दार्शनिकमतमतिवर्त्तमानाऽव्यवस्यते। रसात्मकस्य वाक्यस्योपलब्धिरेव ब्रह्मसाक्षात्कारघोदरतया वर्ण्यते—सा च साधनादिकल्पनमन्तरेण न सम्पाद्या, अतो नात्र काचिद्विडम्बना। एवमेव वाक्यपदीयकारः स्वनिबन्धे 'शब्दोपहितरूपांस्तान् बुद्धेर्विषयतां गतान्। प्रत्यक्षानिव कंसादीन् साधनत्वेन मन्यते।' रसनिष्पत्तिरिति—परमार्थतो रस एवास्वादाङ्कुरकन्दः, लौकिके तु बोधे षष्ठीसमासकल्पना—यदाहुर्दर्पणकाराः—"यद्यपि रसाभिन्नतया रस,स्यापि न कार्य्यत्वं, तथापि तस्य कादाचित्कतयोपचरितेन कार्य्यत्वेन कार्य्यत्वमुपचर्य्यते" इति। काव्ये नाटके च आलङ्कारिकोपक्रमं विभावादिसंज्ञाकलापकमिति प्रागेव दर्शितमस्माभिः—भक्तिशास्त्रस्य, विशेषतो गौडीयवैष्णवपण्डितमण्डलीमण्डितस्य तस्यालङ्कारिकप्रक्रियादिष्वनुसरणः (*Vide* the article on Bhakti by Sir G Grierson in the Encyclopaedia of Religion and Ethics) न विभिन्नः मंत्र संहितादिः। तथाच भक्तिरसामृतसिन्धौ भक्तेः रसत्वेनालङ्कारिकसरणिमनुसृत्य प्रकाशः श्रीमद्रूपगोस्वामिपादैर्दर्शितः—तद्यथा 'विभावैरनुभावैश्च सात्त्विकैर्व्यभिचारिभिः। स्वाद्यत्वं हृदि भक्तानामानीता श्रवणादिभिः। एषा कृष्णरतिः स्थायिभावो भक्तिरसो भवेत्।" कारणकार्य्येति—एतच्च लौकिकबोधप्रवृत्तिमनुसृत्य—यदुक्तं दर्पणे 'कारणं कार्य्यमप्यरिरूपा अपि हि लोकतः। रसोद्बोधे विभावाद्याः कारणान्येव ते मताः।" तत्त्वसाक्षात्कारस्य ध्यानकषायिरोहणवर्त्मैन नास्वाभाविकम्। (In man as he now exists, intuition is the fringe or *penumbra*

स स्थायी कथ्यते विज्ञैर्विभावस्य पृथक्तया ।
पृथग्विधत्वं यात्येष सामाजिकतया सताम् ॥ ६३ का

सामाजिकतया सतां सामाजिकानामेक एव कश्चिदास्वादाङ्कुरकन्दो मनसः कोऽपि धर्मविशेषः स्थायी । स तु विभावस्योक्तप्रकारैर्विविधविशेषैर्भिद्यते (क) ।

अनुकार्यांशास्तु मनस एव स्थायिनो नानाविधाः । यथा—

शृङ्गारे रतिरुत्साहो वीरे स्याच्छोकविस्मयौ ।
करुणाद्भुतयोर्हासो हास्ये भीतिर्भयानके ॥
जुगुप्सा बीभत्समये क्रोधो रौद्रेऽष्ट नाट्यगाः ॥ ६४ का

एतेऽष्टौ स्थायिनोऽष्टासु नाट्यरसेष्विति केचित्। केचित्तु 'निर्वेदस्थायिभावोऽस्ति शान्तोऽपि नवमो रस' इति शान्तोऽपि नाट्ये रसः। भोजस्तु वत्सलप्रेमभ्यामेकादश रसानाचष्टे—वात्सल्ये ममकारः, प्रेमणि चित्तद्रवः स्थायी ; एकादशैव दृश्ये श्रव्येऽपि च रसिक-संसदः प्रेष्ठाः (च)। (4)

Kavyaprakasa— Ullasa IV.

अनुकार्यगतामिति—येषामनुकरणं नटाः कुर्वन्ति तेऽनुकार्या रामसीतादयः, तेषाम् अन्तःस्थिताः स्वतन्त्रा एव भावविशेषाः स्थायिनो वर्तन्ते—तदेवाह—यथेति।

नाट्यरसेष्विति—लोके भयजनकव्याघ्रादिदर्शनाद्भयजन्यदुःखमेव जायते, न त्वानन्दात्मक-भयानकरसः—अतो नाट्य एव सामाजिकानां रस इति भावः (च)। एकादशैव रसा इति रसिकसंसदः सामाजिकस्य प्रेष्ठाः।

बध्नते, विनिपातादिभेति, किञ्चिदनुकतयाऽभिमन्यमानो जुगुप्सते, ततश्च परकार्यपर्येषित्वा-दर्थार्जनादिस्मयते, किञ्चिच्चिन्ताप्राप्तेन वैराग्यात् प्रशमं भजते। न हि कदापि चित्त-वृत्तिवासनाशून्यः प्राणी भवती"ति। एष च भावानामुद्भावनप्रकारस्तदाश्रितरसस्य प्राक्तनात्मनस्तापत्रयमनोऽपि विद्वोऽप्यनन्तं सुतरामयुक्तो नेति विदुषामूहनीयम्। यदि प्राक्तननायकगतो यो भावः स रसनिष्पत्तिस्थानतां योजनीयः अन्यथा विप्लवते, एवमपि पार्थिवसाधकाश्रितो यः स रसस्थायिकाश्रितसात्त्विकः। एवं चन्द्रचन्दनमलयमारुतादिगतो भावो विषतुहिनशीकरादिगताश्रितः। एतत्तु नैतत्प्रसङ्गे स्मरणीयं यत् सच्छरश्मिमतामेव रसास्वादनं, नान्येषाम्। तदुक्तमपि धर्मदत्तः—

सवासनानां सभ्यानां रसस्यास्वादनं भवेत्।
निर्वासनास्तु रङ्गान्तःकाष्ठकुड्याश्मसन्निभाः॥ इति।

(च)। कश्चायं भोजः शृङ्गारप्रकाशकर्ता तदितरो वेति न विदितं विदुषामपि, अत एकादशेति संख्यायां तन्मतानुयायिनो न किमपि तात्पर्यं समाकलनीयम्। शृङ्गारप्रकाशमतमनुसृत्य मन्दारमरन्दे यथा कथितानां रसानामैक्यं प्रतिपादितम्—तद्यथा—"अथ भोजनृपादीनां मतमत्र प्रकाश्यते। रसो वै स इति श्रुत्या रस एकः प्रकीर्तितः। अतो रसः स्याच्छृङ्गार एक एवेतरे तु न॥" षड् रसा इति रसमात्र भिन्नमस्वरानुसारिणः केचिदलङ्कारमार्गीणा अपि। शान्तवर्ज्यमष्टौ रसाः दृश्ये श्रव्ये च काव्ये इति भरतनाट्यशास्त्रानुसारिणो धनिकादयः। नव रसा इति भूयांसोऽभिनवगुप्तादयः। तेन सर्वे नाट्येऽपि, यदाहुः सङ्गीतरत्नाकरकाराः स्वनिबन्धस्यान्तिमाध्याये—'अष्टावेव रसा

---

(4) अत्र क्वचित् 'चेतोरञ्जकता दिवा चकोरीविषयाऽसम्भोगविषया चेति' इति पुस्तके एवाधिकः पाठ उपलभ्यते।

तत्र रतिर्यथा—

रतिश्चेतोरञ्जकता सुखभोगानुकूल्यकृत् ।
सा प्रीतिमैत्रीसौहार्दभावसंज्ञाश्च गच्छति ॥ (छ)
या सम्प्रयोगविषया सा रतिः परिकीर्त्तिता ।
सम्प्रयोगः स्त्रीपुरुषव्यवहारः सतां मतः ॥

रतिर्यथेति—चित्तस्य रञ्जनं द्रवीभावस्तज्जनकधर्म्मविशेष एव चेतोरञ्जकता। सैव सम्प्रयोगविषया चेत्तदा रतिरुच्यते—इयमेव चित्तस्य कठोरत्वं दूरीकृत्य कोमलत्वं द्रवीभावञ्चोत्पादयति। पूर्व्वं सामाजिकानां स्थायिरूपो यो धर्म्मो ह्लादिनीमूलो वृत्तिरूपेणोक्तस्ततोऽपि कोटिगुणितानन्दराशौ ह्लादिनीशक्तेः सारवृत्तिरूपेयं रतिः—अस्या एव रतेः पाकात् पाकान्तरं प्राप्य चरमदशायां महारागपर्य्यन्तपाको भविष्यति। अतएव दृश्यसङ्कल्पे तादृशं महारागं दृष्ट्वा उद्धवः सचमत्कारमाह 'क्वेमाः क्व चैष परमात्मनि रूढभाव' इति। रूढभावस्यापरपर्य्यायो महारागो महाभाव इति च। सुखभोगेति—क्षुधा यथाऽन्नव्यञ्जनादीनां भोजनजन्यसुखस्यानुकूल्यं करोति तथेयं रतिरपि श्रीकृष्णस्य नामरूपगुणलीलाश्रवणदर्शनादिजन्यसुखभोगानामानुकूल्यं करोति। रतिमतां यथा श्रीकृष्णस्य नामगुणलीलादिश्रवणदर्शनादिजन्यं सुखं जायते न तथा रतिशून्यानामिति ज्ञेयम्। सैवात्र यत्किञ्चिद्भेदमप्यादाय भेदत्रयमाह—सेति। सा रतिरिमा चेतोरञ्जकता संज्ञात्रयं गच्छति।

नाटेऽप्येवं केचिदवदन्। तदप्याह, 'यतः कश्चिन्न रसं स्वदते नटः।' इत्यादिना नाटेऽपि शान्तरसोऽस्तीति व्यवस्थापितम्। हरिहरकृते भर्तृहरिनिर्व्वेदे काव्यमिश्रकृते प्रबोधचन्द्रोदये च तस्याङ्गित्वेनोपलब्धिः; शान्तचरितशाकुन्तलोत्तरचरितादौ विप्रलम्भाङ्गित्वेनेति रसिकसंमतो रसान्तः। एवं चतुर्णामुदिता इत्यर्थः। द्वादश दास्यसख्यवात्सल्यमधुराः प्रसिद्धाः मधुरस्य च वर्णितोऽसौ वैष्णवालङ्कारिका वदन्तः। अत्र तु ग्रन्थकृता न विशिष्य रसकथायां गणना, रसानां तत्सम्भावनिर्दिष्टत्वात्—अष्ट रसा इति कथनम्। ते च श्रीमद्भागवते चाणूरमल्लप्रसङ्गे (१०।४३।१७) सूचिताः—यथा—

"मल्लानामशनिर्नृणां नरवरः स्त्रीणां स्मरो मूर्त्तिमान्
गोपानां स्वजनोऽसतां क्षितिभुजां शास्ता स्वपित्रोः शिशुः।
मृत्युर्भोजपतेर्विराडविदुषां तत्त्वं परं योगिनां
वृष्णीनां परदेवतेति विदितो रङ्गं गतः साग्रजः॥"

अस्मात्वस्तु दास्यादि रसानिषासर्वर्णितमिति व्याख्यातवन्तो। गोपानां स्वजन इति

असम्प्रयोगविषया सैव प्रीतिर्निगद्यते ॥ ६५ का

सैव चेतोरञ्जकता ।

सखिपत्न्यां पतिसखे द्रौपदीकृष्णयोर्यथा ।

द्वयोः सखीषु सखिषु सैव मैत्री निगद्यते ॥ ६६ का

द्वयोः स्त्रीपुरुषयोः—स्त्रीणां सखीषु, पुरुषाणां सखिषु ।

द्रौपदीकृष्णयोः सख्यं प्रीतिरुच्यते । तथा स्त्रीणां सखीषु परस्परसख्यं मैत्र्युच्यते, एवं पुरुषाणां सखिषु परस्परसख्यं च मैत्र्युच्यते । इयं मैत्री परस्परस्कन्धादिषु हस्तादि-

---

सख्यदास्ययोः, स्वपितोः शिशुरिति वत्सलकरुणयोः, इष्टीनां परदेवतेति शान्तस्य च सम्मतत्वात् । प्रेमाः नव सुलभ्याः । एते द्वादश रसाः सर्वेऽपि शक्ततो विपरिणमनीयाः । प्रेमवत्सलसख्यानां रतौ भावापरसंज्ञदेवताविषयकरतौ चान्तर्भावः सुगमः । इतरेषां परिस्थितौ रत्नापणे कुमारस्वामिना दर्शिता । "चतुर्वर्गमध्ये सर्वप्राणिसुलभस्य कामस्य धर्म्यत्रयपञ्चमत्वात् प्रथमं शृङ्गारः, ततस्तदनुगत्वेन हासः । ततस्तद्विरोधित्वात् करुणः । ततस्तन्निमित्तभूतोऽर्थप्रधानो रौद्रः । ततोऽर्थकामयोर्धर्ममूलत्वाद्धर्मप्रधानो वीरः । तस्य भीताभयप्रदानसारत्वात्तदनन्तरं भयानकः । ततस्तत्कारणभूतो बीभत्सः । वीराभिप्रभयानकाद्यनन्तरं वीररसफलभूतोऽद्भुतः । त्रिवर्गमोक्षकरमानन्तरं मोक्षफलकः शान्त इत्येवसर्वदेहस्य क्रमोपपत्तिः ।" वैष्णवालङ्कारिकवर्यैः श्रीरूपगोस्वामिचरणैरपि ततपूर्वकृतिभिः कल्पितानां द्वादशानां रसानामेकत्वं प्रतिष्ठापितम् । स च भक्तिरसः, रतिरिति बहुलं तद्व्याख्या । 'सा द्वेधा रसज्ञैः परिकीर्तिते'ति सत्त्वसारशान्तादिष्विन्थौ । सख्यशब्दः शान्तप्रीतिप्रेयोवत्सलमधुराख्ये शृङ्गारभेदे, गौणशब्देन इतरेषां वीरहास्यकरुणादीनां संप्राप्तिः । एवमप्युज्ज्वलनीलमण्यादुपक्रमे 'मुख्यरसेषु यः संक्षेपेणोदितो रहस्यत्वात् । पृथगेव भक्तिरसराट् स विस्तरेणोच्यते मधुरः ॥' इत्येकेनाखिलस्य तस्य परामर्शः । 'मुख्यगौणानां, 'दास्यसख्ययो'रेवं पृथक्करणमालङ्कारिकसम्प्रदायविरुद्ध'—यथा काव्यप्रकाशे—'अष्टौ नाट्ये रसाः स्मृताः' इति प्राक्, पश्चात् 'शान्तोऽपि नवमो रस' इति निर्देशः, इहाप्यग्रेऽपि 'इत्यष्टौ रसाः शान्तस्तथा मत' इति शान्तस्य पृथक्तया सूचनम् । अत्र तु नवैर्वैश्यमभिप्रायाभिधानमेतदिति केचित् । न वस्तुतिरमित्युक्तमेवेह प्राक् । नाशुकार्यगतो रसः, अपि तु रस आत्मगत इत्यतो द्वयोः अग्रे च कार्ये समानसंख्यका एव रसाः—अतो मते द्वयोः अग्येऽपीति प्रतीकम् ।

(छ) रतिरेव सर्वमाक्रम्य तिष्ठति—अस्या एव रतेः शान्तप्रीत्यादिना पञ्चधा मुख्यत्वेन कथनं, वीरहास्यादिसप्तधा गौणत्वेनापि निर्देशः । रतेरित्थं भेदात्तत्प्रपञ्चस्तु नीलमण्यादिषु ग्रन्थेषु सूचितास्तत्रैव तत् द्रष्टव्यम् ।

मनोवृत्तिमयी प्रीतिर्म्मैत्री स्पर्शादिकोचिता।

निर्व्विकारा सदैकाभा सा सौहार्द्दमितीर्य्यते ॥(ग)॥६७का

सदैकाभा सदैकरूपा सा चेतोरञ्जकता सौहार्द्दम्—सा च स्त्रीसखीना पतिसखीनाञ्च परस्परविषया।

स्पर्शकर्म्माद्युचिता भवति स्त्रीणां परस्परयथेष्टस्पर्शादिव्यवहारे दोषो नास्ति—एवं पुरुषाणामपि ज्ञेयम्। प्रीतिसौहार्द्दाभ्यामेतादृशविशेषो मैत्र्यां ज्ञेय,—अत तत्र स्त्रीपुरुष सखेः स्वच्छन्दस्पर्शानौचित्यात स्त्रीसखीनां स्त्रीणां पतिसखीनां पुरुषाणाञ्च परस्पर-विषया। निर्व्विकारेति—स्त्रीपुरुषयोः परस्परस्पर्शनेऽपि विकाररहितेत्यर्थः।

नतु श्रीकृष्णस्य देवोत्तमत्वेन सर्व्वव्यापकत्वादिस्वरूपत्वेन स्तवकर्त्तुर्भक्तस्य च, स्थायी च, (5) सम्प्रयोगाविषयत्वाभावान्न रतिशब्दवाच्य किन्तु तस्य स्थायिनो 'भाव इति स्वतन्त्रसंज्ञा

'विस्रम्भो मिथो लीलाविलासेन हि यत सुखम्।
न तथा सम्प्रयोगेन स्यादेवं रसिका विदुः॥

इत्येवं सम्प्रयोगविषयाया स्त्रीजनालम्बनाया पुरुषालम्बनायाश्च रते स्तुति, श्रीरूपगोस्वामि चरणानां ग्रन्थे।

(ग) आन्तर भावरूपत्वेन वर्त्तमानाया अपि रतेर्ब्बहिरभिव्यक्तितो व्यक्तिसौचिता। अस्याश्चैव लक्षितया प्रीतेर्म्मनोवृत्तिमयत्वकथनम्। मैत्र्यास्तु स्पर्शादिवाह्याभिव्यक्तिमत्त्व, सौहार्द्दे त्वपरिवर्त्तनशीलत्वमेव मुख्य लिङ्ग', विश्वासो मित्रभावस्य मुख्य' इतिविधमीरितम्। अस्या अत्र वैष्णवशास्त्रदर्शितपद्धत्या आलम्बनभेदेन विभाग, विस्तरस्तु भक्तिरसामृतसिन्ध्वादौ द्रष्टव्य। एषु भेदेषु केषित कामानुगाया भक्तेर्बिम्बानुबिम्बभूता', केषन सम्बन्धरूपायाः, इत्यादिविचारस्तु नात्र कृत। भावः—एष शब्दोऽविशुद्धविभाहात्म्यात्मकाभावा व्याप्तिम इत्यन्यत्र लक्षितश्च—

'शुद्धसत्त्वविशेषात्मा प्रेमसूर्य्यांशुसाम्यभाक्।
रुचिभिश्चित्तमासृण्यकृदसौ भाव उच्यते॥ (भावभक्तिलहर्य्याम्)

मैत्रीसख्ययोर्भेदो दर्शित श्रीमद्रूपगोस्वामिचरणैः लक्षणप्रदर्शनच्छलेन यथा—

'भावश्चै प्रोच्यते मैत्र विस्रम्भो विनयान्वित॥'

'विस्रम्भः साध्वसोन्मुक्तः सख्यं स्ववशतामय॥'

रतौ प्रीतिस्तु न तथा, रामस्य विभावो विलासो विस्तारश्च वर्त्तते। कृष्णार्ज्जुनयो सौहार्द्द'—श्रीकृष्णार्ज्जुनविषयो प्रीती रतिर्वा।

---

(5) एतदेव सार्व्वत्रिक पाठः। 'रतिशब्दवाच्य इति प्रयुक्ते नाकाङ्क्षापर्य्यवसानतया साधु स्यात्।

सैव देवादिविषया रतिर्भावस्स कथ्यते ॥ ६८ का

सैव चेतोरञ्जकता — आदिशब्दाद्गुरुप्रभृतिषु ।

या सम्प्रयोगविषया साऽप्यवस्थाविशेषतः ।

पाकात् पाकान्तरं प्राप्य चरमे पर्य्यवस्यति ॥ (न) ६९ का

भावमाह—सैवेति । देवः श्रीकृष्णस्तस्य देवत्वसर्व्वव्यापकत्वादिरूपेण या चेतोरञ्जकता सैव भावः—अयमेव भक्तिरसो भवतीत्यग्रे वक्ष्यति (म)। किन्त्वत्र भावरूपस्थायी सम्प्रयोगविषया या रतिस्तस्याः परिणामरूपो यो भावस्तस्याङ्गिन एव ज्ञेयः ।

अवस्थाविशेष इति—रत्युत्तरश्रवणकीर्त्तनादिभजनानां पौनःपुन्येन जातो यो रतेरुत्कर्षरूपावस्थाविशेषस्तं प्राप्येत्यर्थः, सा, रतिरुत्कर्षदशां प्राप्य प्रथमपाकाद्भावरूपेण

(म) भक्तिरसो भविष्यतीति—एतच्च सम्प्रदायिमतानुसारेण—अलङ्कारनिबन्धे भक्तिरसस्य रतित्वेन भावतया वा निर्व्वाहो नातिदुःसाध इति पूर्व्वमेवावोचाम ।

"अन्याभिलाषिताशून्यं ज्ञानकर्म्माद्यनावृतम् ।
आनुकूल्येन कृष्णानुशीलनं भक्तिरुत्तमा ।"

सा च भक्तिर्न सामाजिकमात्रहृदयस्पर्शिनी, अतोऽलङ्कारशास्त्रे तमनुलक्ष्य भेदादिकल्पनं न यथार्थम् । कविकर्णपूरगोस्वामिपादास्तु कश्चिदुभयमतसामञ्जस्यसाधनमिच्छन्तः स्वकीयमतगाते अथामञ्जस्यं जटिलतामानयन्ति । यो भावोऽत्र रतेर्भेदत्वेनोक्तः स पश्चादङ्गित्वेन गण्यत इति नातिसुन्दरं समाधानम् ।

(न) सर्व्वे एव भावा यथोक्तविवर्त्तभेदाः—चरमे विवर्त्ते महाभावस्य विलासः ।

'शृङ्गाररससर्व्वस्वं शिखिपुच्छविभूषणम् ।
अङ्गीकृतनराकारमाश्रये भुवनाश्रयम् ॥'

इति लीलाशुकोक्तौ सैव परिणतिरुपभोग्या । रसस्याभिव्यक्तेः परां काष्ठामालम्ब्योक्तं रससर्व्वस्वे श्रीमद्भागवते प्रथमे—

'निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुकमुखादमृतद्रवसंयुतम् ।
पिबत भागवतं रसमालयं मुहुरहो रसिका भुवि भावुकाः ॥"

'प्रेम'पदेन साधारण्येन परिचिताया अस्या रतेः प्रकर्षतारतम्यात् क्वचित् संज्ञान्तराण्यपि प्रदर्श्यन्ते, ते चेत्थं निर्दिष्टा नीलमणौ—

"इयमेव रतिः प्रौढा महाभावदशां व्रजेत् ।
या मृग्या स्याद्विमुक्तानां भक्तानाञ्च वरीयसाम् ॥
स्यादृढेयं रतिः प्रेमा प्रोद्यन्स्नेहः क्रमादयम् ।
स्यान्मानः प्रणयो रागोऽनुरागो भाव इत्यपि ॥

चरमे पाके यतः पाकान्तरं नास्ति, यथेक्षुरसः सितोपलापाकावधिः।

यदुक्तम्—

"यथेक्षूणां रसो श्यामः पाकात् पाकान्तरैर्गुड़ः।
गुड़ोऽपि पाकतः पाके चरमे स्यात् सितोपला॥ Anantadasas Rasa-sudhakara (?)
तथा रतिर्भावपूर्व्वरागरागाख्यपाकतः।
अनुरागः स प्रणयप्रेमभ्यां पाकमागतः।
स्नेहपाकमयो याति महारागोऽयमुच्यते॥"

Sahityadarpana Chap III 'निर्व्विकारात्मके चित्ते भावः प्रथमविक्रिये'त्युक्ते रतेः प्रथमः पाको भावः।

कोऽसौ रसो यस्याभिव्यक्तये विभावादीनां कारणत्वमित्यपेक्षायां(6) तत्स्वरूपमाह—

परिणतो भवति। अत्र पाकस्तु भजनस्य पौनःपुन्यमेव ज्ञेयम्। तत्र दृष्टान्तो यथेति—श्यामोऽपक्व इक्षुरसः पाकात् पाकान्तरैः पाकपौनःपुन्येन गुडो भवति, यथा च गुड एव पाकपौनःपुन्येन खण्डो भवति, तथा भावोऽपि भजनपौनःपुन्येन रत्यपेक्षयोत्कर्षदशां प्राप्य पूर्व्वरागो भवति, एवं क्रमेणोत्कर्षस्य परमकाष्ठाऽऽपन्नो महाराग आनन्दस्य परमावधिरूपः—एतादृशो महारागो गोपीनामेव, नान्येषां भक्तानाम्, अतएव 'सख्ये त्वा चैव परमात्मनि रूढ़भाव' इत्युक्तवता उद्धवेनाप्यस्यैव रूढ़भावत्वेनोत्कर्षः कृतः। एवम् 'आसामहो चरणरेणुजुषामहं स्या'मिति पद्येन गोपीनामेव चरणधूलिप्राप्तौ स्वजन्माकाङ्क्षा कृता, न तु कस्यापि रुक्मिणीलक्ष्मीप्रभृतीनां, कुत्रापि प्राप्तेरदृष्टत्वात्। सितोपलेति—'मिछ्' इति प्रसिद्धाया मत्स्यण्डिकायाश्चरमपाकाज्जातः कश्चिदपूर्व्वपदार्थविशेषः पश्चिमदेशे प्रसिद्धः। निर्व्विकारेति—विकारोऽत्र विषयेऽत्यासक्तिः, तद्रहिते चित्त इत्यर्थः।

बीजमिक्षुः स च रसः स गुडः खण्ड एव सः।
स शर्करा सिता सा च सा यथा स्यात् सितोपला।
अतः प्रेमविलासाः स्युर्भावाः स्नेहादयस्तु षट्।
प्रायो व्यवह्रियन्तेऽमी प्रेमशब्देन सूरिभिः॥"

विस्तरस्तत्रैव द्रष्टव्यः। रसार्णवसुधाकरे त्वयमर्थ उपमानान्तरेण सूचितः—प्रेमविलासानाञ्च सर्व्वेषां तत्र चात्रैव यथाक्रममेकैकेन संज्ञापरिपाटी। तथा च—

अङ्कुरपल्लवकलिकाप्रसूनफलभोगभागियं क्रमशः।
प्रेमा मानः प्रणयः स्नेहो रागोऽनुराग इत्युक्तः॥

---

6) एवं (ख) पुस्तके पाठः। अन्यत्र सर्व्वमपि पुस्तकेषु 'कारणत्वमित्यपेक्षया' इति पाठः।

बहिरन्तःकरणयोर्व्यापारान्तररोधकम्।
स्वकारणादिसंश्लेषि चमत्कारि सुखं रसः॥ ७० का

अयन्तूत्तमप्रकृतीनामनुकार्य्याणां स्वतःसिद्ध एव (ट), काव्यादौ तु

अथ रससाक्षात्कारे परिपाटी यथा—आदौ श्रवणकीर्त्तनादिभजनानां पौनःपुन्यादानन्दरूपाया रतेराविर्भावः, तदनन्तरं विभावादिसमवधानदशायां रतेः साक्षात्कारः, तदनन्तरं रतिरेव रसरूपा भवति, तदनन्तरं पुनस्तैरेव विभावादिभिः करणै रससाक्षात्कारः। एवं सति रतिसाक्षात्कारे यादृशानन्दाविर्भावस्तस्मादपि कोटिगुणितानन्दाविर्भावो रससाक्षात्कारे, एतदेवाह—बहिरिति। सम्प्रति रतिसाक्षात्कारे यादृशसुखानुभवः, एवं पूर्व्वस्मिन्ननेकपदार्थविषयका (7) ये ये सुखानुभवा आसन्, तेभ्यः सर्व्वेभ्यः सकाशात् कोटिकोटिगुणाधिको यो रसदशायामानन्दानुभवस्तस्माज्जातो यश्चमत्कारस्तद्विशिष्टं सुखं रसं इति रसलक्षणम्। अथ कोऽसौ चमत्कार इत्याकाङ्क्षायामाह—यथा बहिर्व्वस्तूनामनेकेषां मध्ये कस्यचित् सर्व्वोत्कृष्टाद्भुतवस्तुनो दर्शनामेवास्य चमत्कारो जायते, तत्र चमत्कारपदार्थो नेत्रस्य स्फारताक्रूपः, तथैवानाप्यन्तर्व्वस्तूनां मध्ये रसतादशायां कस्यचिदद्भुतसुखस्यानुभवान्मानस चित्तस्य स्फारतैव चमत्कारः। चमत्कारि सुखं कीदृशं भवेदित्यपेक्षायां विशेषणमाह—बहिरिति। रसस्योदयदशायां बहिरिन्द्रियाणामन्तरिन्द्रियाणाञ्च रसानुपयोगिपदार्थेमात्रे यो वृत्तिरूपो व्यापारस्तस्य रोधकं प्रतिबन्धकमित्यर्थः।—तथा च रससाक्षात्कारे कारणीभूतविभावादेरभानं, न तु तदानीमिन्द्रियाणां पदार्थान्तरस्य ज्ञानजनने सामर्थ्यमस्तीति भावः। तदेव पुनर्व्विशेषणान्तरेणाह—स्वकारणेति। स्वकारणादि विभावादि, (8) तस्य संश्लेषि,—तथा च विभावादिवशितस्यैव रसस्य साक्षात्कारो जायत इत्यर्थः। यथैकमेव दधि वस्तु सितामरिचकर्पूरादिनानावस्तुमिलितं सद्रसालाख्यं भवति, तस्यास्वादनकाले चित्तस्य प्रथमो भवति, तथैत्यर्थः।

अयन्त्विति—अयं रस उत्तमप्रकृतीनामप्राकृतानामनुकार्य्याणां भक्तानाम्। ननु

(ट) रसस्य स्वरूपनिर्णयं तटस्थलक्षणञ्च दर्शितं टीकाकृतानास्वादस्वभावरूपेण विशेषणप्रपञ्चनेन च। एवंविधेषु व्यत्येषुपमानदारा विशदीकरणं विना नान्या गतिः—सैव टीकायां दर्शिता। 'रसे सारश्चमत्कार' इति चमत्कारस्यैव प्राधान्यम्। दर्पणादिषु निरन्येऽस्यैव 'अलौकिकचमत्कारप्राणः केश्चित् प्रमातृभिः। स्वाकारवदभिन्नत्वेनायमास्वाद्यते रसः॥' इत्यादि वाक्येन परामर्शो विहितः। चमत्कारीति—चमत्कारस्याप्राकृततैव बोधयित्री।

---

(7) एषोऽपि सार्व्वत्रिक पाठः। स च 'विशेषणमात्रप्रयोगो विशेष्यप्रतिपत्तौ'विति न्यायेन समाधेयः।

(8) एव (ग) (ख) पुस्तकयोः। अन्यत्र 'सकारणं विभावादि' इति पाठः।

सामाजिकानामेव—तेषां सर्व्वरसाभिव्यक्तिमात्रैक एव पूर्व्वोक्तः कथना-स्वादकन्दयेतोधर्म्मविशेषः स्थायी । तत्र युक्तिर्दर्शयिष्यते ।

रसस्यानन्दधर्म्मत्वादैकध्यं, भाव एव हि ।
उपाधिभेदान्नानात्वं, रत्यादय उपाधयः ॥ (ठ) ७१ का

रत्यादयः स्थायिनः । यथा नानाविधशरावसलिलतारतम्येऽपि तरणि-बिम्बप्रतिबिम्ब एक एव, तथोपाधिगत एव भेदः, नानन्दगतो रसस्य (१) । उक्तप्रकारेषु स्थायिषु कश्चिदुभयनिष्ठः, कश्चिदेकनिष्ठ उभयनिष्ठश्च । तत्र रत्यादिरुभयनिष्ठः, जुगुप्साऽऽदिरेकनिष्ठः, क्रोधादिरेकनिष्ठो द्विनिष्ठश्च—इत्यनु-कार्य्याणामेव, सामाजिकानामेक एवेत्युक्तत्वात् (ड) ।

यथा रत्यादीनां भावपूर्व्वैरागादिरूपो नानाविधत्वाक उक्तस्तथा रसस्याप्येकस्य प्रकारनाना-विधत्वं कथं नोक्तं, तत्राह—रसस्येति । आनन्दधर्म्मत्वात् परमानन्दरूपत्वादैकध्यमेक-विधत्वम् । यथा मिश्रीपञ्चायाः प्रकारान्तरं नास्ति यथा वा महाराजस्यापि परमानन्दत्वेन प्रकारान्तरं नास्ति तथैव रसस्यापि । अतएकस्य रसस्य न नानाविधत्वं ज्ञेयम् । भाव इति—नानात्वं प्राप्नोतीति शेषः । 'यथा नानाविधशरावे' त्यादिपाठः क्वचित्तु को न मर्ज्जनमानः ।

(ठ) यथैक एवाकाश उपाधिभेदात् घटाकाशपटाकाशादिसंज्ञया पृथक् पृथ गुणिज्यते, तथैक एव रस आलम्बनोद्दीपनादिभावविशेषोपाधिभेदेन कदाचिच्छृङ्गारतया कदाचिद्वीरत्वेन कदाचित्तु करुणात्मतया वा व्यवह्रियते । एवमेव रसान्तरस्वभिन्नदर्शितपरि-भावायां रसानामेकत्वाभिदेन संगमनम् । आनन्दस्तु सर्व्वमेव समानरूपतया समानाद्युभय-प्रकारेष—यतो वस्तुगत्या भिन्नसंज्ञत्वेऽपि न स्वरूपतो भिन्नता ।

(ड) सामाजिकानां पक्षे तत्तद्भावप्रपञ्चस्य न वस्तुतोऽनुभूतिः, अपि तु तत्तो [illegible]नन्दस्यैवास्वादः । अनुकार्य्ययो शृङ्गारसभायां कदाचित् सम्भोगः, कदाचिद्विप्रलम्भः कदाचिन्मानः, कदाचिद्भिन्ना वैरस्यं दैन्यं वा—तदुप-भुञ्जानानां सामाजिकानामेक एव आनन्दः सर्व्वत्र । एवं वीराद्भुतादिष्वितरेषु रसेषु । न चात्र सामाजिक[illegible] शान्तमिति कृत्वा रसानां [illegible] [illegible] विभावादिष विन्दति 'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्त्तते' इति न्यायात् [illegible] सामाजिकानां [illegible] [illegible] । [illegible]

---

(१) [illegible]

प्राकृताप्राकृताभासभेदादेष त्रिधा मतः ॥ ७२ का

एष रसः प्राकृतो लौकिको मालतीमाधवादिनिष्ठः, अप्राकृतः श्रीकृष्णराधाऽऽदिनिष्ठः । आभासस्त्वनौचित्यादिप्रवर्त्तितः । स चाभासस्त्रिविधः प्रसिद्धकृत्रिमसिद्धभेदात् । आद्यः प्राक् प्रसिद्धिमात्रोपहतः, न तु सम्पत्स्यमानः; स च रसाभासो भवन्नपि रसपोषकः—यथा नन्दनसम्बन्धप्रसिद्धो मालत्या माधवे रतिपुष्टिरिति प्राकृते, अप्राकृते तु शिशुपालसम्बन्ध-

प्राकृतेति—प्राकृते रस एव नास्ति (८), तदपि यत्त्रैविध्यमुक्तं तत् परमतानुसारेणेति ज्ञेयम् । प्राकृते ये रसं मन्यन्ते ते भ्रान्ता एव;—यतोऽत्र क्रिमिविड्भस्मान्तनिष्ठेषु प्राकृतनायकेष्वतिनश्वरेषु रसो न भवति, विचारतो विभाववैरूप्यात्तद्विपरीतं दुःखमयं वैरस्यमेवोत्पद्यते, तत्रैव रसं वर्णयन्तीत्यर्थः । अतएव ग्रन्थकारेणापि प्राकृतविषय एकमपि पद्यं नोदाहृतं, किन्त्वप्राकृत एव सर्वाण्यपि पद्यान्युदाहृतानीति ज्ञेयम् । प्रसिद्धेति—रुक्मिण्या सह शिशुपालस्य सम्बन्धो लोकानां प्रसिद्धिमात्रेणैवोपहतः भ्रान्तानां प्रतीतिविषयः, न तु सम्पत्स्यमानः—स सम्बन्धो न तु सम्पन्नो भविष्यतीत्यर्थः । अतः शिशुपालस्य रुक्मिण्यां रतौ रसाभास एव । एवं परोढ़रमणीषु पुरुषस्य रतिरपि रसाभास एव, प्राकृतविषयत्वात् ।

यद्रसानामष्टधा विभागः कृतस्तदनुभावादिवैचित्र्यप्रकाशकत्वात् प्रत्यक्षमवस्थानुकार्यायां नायकादीनां बहुत्वमनुसृत्य, न तु रसस्वरूपस्यानन्दस्यैकत्वेनतया वा भेदेन । रसास्वादिनामनुभवसाक्षिकानन्दस्य तदानीं वेद्यान्तरसम्पर्कशून्यत्वेनालौकिकत्वमनुकारकतया च न भेदकल्पना सम्भवतीति तत्त्वम् । प्रकाशदर्पणकृदादयो वाढ़मेतन्मतपोषका अपि मामांसिकानामेक एव रस इति न स्फुटमभिदधति । तत्रेदमपि तदभिप्रायविलसितं सम्भवि यत्र खलु सर्व्वेषां रसानामानन्दमात्रा आनन्दप्रकर्षनिर्षेका, बीभत्सजुगुप्साऽऽदिषु शृङ्गारकरुणादिष उपलब्धेः पृथक्कृत्य निर्णेतुमशक्यत्वात् । वयन्तु सम्भावनामप्येतादृशीं न बहु मन्यामहे, कारणञ्च तत्र प्राक् प्रदर्शितमेव । न खलु बहिरावेष्टनभेदेन आन्तरानन्दस्य स्वरूपभेदः कल्प्यः;—एवमप्याधुनिकाः प्रतीच्याः काव्यतत्त्वविदः । (Cf. the views of B. Croce, Spingarn, Henderson and others).

(८) प्राकृते रस एव नास्तीति हि सम्प्रदायविदः, तन्मते श्रीकृष्ण एव रसः सम्भवी, भक्तिरसिकेषु प्राकृतजने । मतमेतदालङ्कारिकमतानुसारि नेति टीकाकृतैव सूचितम्—वस्तुतस्तु रसास्वादिनो मन्यन्ते प्राकृते रससत्त्वमपह्नोतुं न प्रभवन्तीति सर्व्वैर्मन्यत एव—तथापि स्वसम्प्रदायमतरक्षणमिषेण चातुरीविजृम्भणम् । सान्तानां जीवानामनन्तमात्रानं सदैव जागर्त्ति यदैव तं रसास्वादलाभमानन्दरूपमश्नुते, अतः कथमेषामनधिकारः

प्रसिद्धो श्रीराधिकायाः श्रीकृष्णे रतिपुष्टिः । क्वचित्तु नन्दनं प्रति मालती-वेशधारिणो मकरन्दस्य काम्यप्रकटनादिः । मिश्रस्त्वनौचित्यप्रवर्त्तित एव—अनौचित्यञ्चैकस्या अनेककान्तनिष्ठत्वम् (ष) ; यदुक्तम्—

श्रुतस्थानवसर इति प्राकृतानामस्माकं न ज्ञानगोचरम् । यत्तु ग्रन्थकारेण प्राकृतविषय एकमपि पद्यं नोदाहृतमिति मत्वा तस्य प्राकृते रसाभासत्वकक्ष्यपक्षाङ्गीकरणं न तत् सम्यक्, अपि तु वैराग्योमात्रमेव—यतोऽत्र ग्रन्थे श्रीकृष्णलीलान्तस्तमेव वर्णनीयमुराहरणमुक्तमेतेति ग्रन्थकृतो हृद्गतो भावः—अतोऽत्र प्राकृतचरितवर्णनमप्रासङ्गिकमित्येव तस्य वर्जनं, न तु कारणान्तरेणेति । प्राकृताश्रयस्य रसस्य सत्तामपह्नुवतां वैष्णवालङ्कारिकाणामियं हि शैली—यत्र प्राकृतचरितमुपजीव्य इतरेषामालङ्कारिकाणां मते रसो वर्त्तते, तत्र वैष्णवानां मते रसता न जातु सम्भवति । यत्र तु परोढ़रमणीरतिस्थले वैष्णवानां मते रसस्येतरथवच्छिन्ना सत्ता, तत्रालङ्कारिकचक्रवर्त्तिन इतरे रसस्याभासत्वेन स्थितिमुपपादयन्ति । प्राकृते रसविरुतिमिममसमाभानां रीतिर्युक्तिचानन्दचन्द्रिकायामित्थं लक्षिता—'ननु तर्ह्यनुकरणं प्राकृतनायिकासु रमयन्तोमालत्यादिष्वयामिति चेदिष्टापत्तिरेव । 'रसो वै सः" 'रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवती'त्यादिश्रुतिप्रतिपादितस्य साक्षाच्चिदानन्दघनस्य रसस्य विहृतिभेदादिभिरप्राकृतोर्भगवत्प्रेयसोरालम्ब्येव सत्ता । तत्र सहृद्भिः कविभिर्यदि प्राकृतादिषु पिपिसाव्युच्चिन्तामरणादिमतीषु स्थाप्य स रसः पर्य्यापयिष्यते, तर्हि वयं किं कुर्म्मः? तथा हुक्तं रसमस्याख्यायाम् (भागवते १।१।१)—'तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुह्यन्ति यत् सूरयः । तेजोवारिमृदां यथा विनिमय' इति । य आद्यस्य रसस्य ब्रह्म तत्त्व-मादिकवये भरताय तेने । यत्र रसतत्त्वे कवयः काव्यकृतो मुह्यन्ति, अमेयालम्ब्येऽपि प्राकृतरसलक्षणस्य सङ्क्रमणात् । .."इत्यादि । कविकर्णपूरचरणास्तु प्राकृतेऽप्याश्रये रसस्य सत्तामितरालङ्कारिका इव स्वीकुर्वन्ति, परं तेषामपि मतेऽप्राकृताश्रय एव मुख्यो रसः । टीकाकृतो गोस्वामिचक्रधुरीणा एतदपि न सहन्ते, 'प्राकृते ये रसं मन्यन्ते ते भ्रान्ता एवे'त्यादि कटाक्षेण सूचयन्तः स्वमाध्वं मतशाठ्यमेव वाञ्छन्ति । अप्राकृताश्रयस्य रसस्याभासतापक्षस्तु वयमितरत्रालोचयिष्यामः । 'प्राकृते रस एव नास्ती'ति तु मोक्ष-प्रेमभास्पाशनं भक्तिशास्त्रव्याख्याने यथाकथञ्चित् औचित्यमावहतु, न तु कान्तासम्मिततया उपदेशयुक्ते काव्ये तदाश्रितामलङ्कारिकवचःप्रपञ्चे च तस्योपयोगः । अतेदमवधेयम्—ध्वनि-मात्रस्वरूपे रसे प्राकृताश्रयतापक्षस्त्वीश्वरादुत्तरकक्षामधिरोहद्भिराकर्त्तुं शक्य एव, इति वैष्णवगोस्वामिमतस्याभ्रान्तताऽस्तु व्यवहारिके प्रपञ्चरूपे न तस्य प्रवृत्तिर्यतान् प्राकृताश्रितानि कालिदासादिकृतकाव्यानि अत्यादरिणो विधानेऽप्यसं तस्य सम्यक्परिग्रहेण ।

(ष) अनौचित्यम्—'औचित्यं रससिद्धस्य स्थिरं काव्यस्य जीवित'मित्यौचित्यमेव प्राक् सर्व्वत्र गण्यते । पश्चात्तनरसङ्कर्णपुरुषानुग्रामिर्भ्यां न कदापि कान्तासम्मितयोपदेश

'यद्यप्ययं रसाभासः परोढ़रमणीरतिः । Rasasudhakara ?

तथापि ध्वनिवैशिष्ट्यादुत्तमं काव्यमेव तत् ॥' इति

तथापि 'रसो भावस्तदाभासो भावशान्त्यादिरक्रमः' (२५ का)

इत्याद्युक्तदिशा 'आभासोऽपि चमत्कारदशायां ध्वनिभाग् भवेत्' इति ध्वनिमर्य्यादयैवोत्तमकाव्यत्व', न त्वनौचित्यरीत्या—इति प्राकृते, अप्राकृते तु परोढ़रमणीरतिरेव सर्व्वोत्तमतया भूयसी श्रूयते, न तस्या अनौचित्य-प्रवर्त्तित्वम्, अलौकिकत्वसिद्धेर्भूषणमेव न तु दूषणमिति न्यायात्, तर्क्कागोचर-त्वाच्च (त)। तथा च—

सर्व्वोत्तमतयेति—शान्तिप्रभृतिपञ्चविधरतीनां मध्ये शृङ्गाररतिः सर्व्वोत्तमा। सा च रतिर्द्विविधा—स्वकीया रुक्मिण्यादिनिष्ठा, परकीया व्रजसुन्दरीनिष्ठा च। तयोर्मध्ये परोढ़रमणी श्रीव्रजसुन्दरी तन्निष्ठा रतिः सर्व्वोत्तमेत्यर्थः। भूयसीति—सर्व्ववेदेतिहास-पुराणादीनां सारभूते श्रीभागवते भगवतैवोक्तं 'न पारयेऽहं'मित्यादौ 'या मा भजन् दुर्ज्जरगेहशृङ्खलाः संवृश्च्य' इत्यादि—तत्रैव श्रीउद्धवेनाप्युक्तं 'या दुस्त्यजं स्वजन-मार्य्यपथञ्च हित्वे'त्यादि। उज्ज्वलनीलमणौ श्रीमद्रूपगोस्वामिभिरप्युक्तम्—'अत्रैव परमोत्कर्षः शृङ्गारस्य प्रतिष्ठित' इत्यादौ। महानुभावानां ग्रन्थसम्पदाद्यादौ परकीया सर्व्वोत्तमोत्तमतया श्रूयत इत्यर्थः।

योनित्वं स्वाभाविकम्—प्राकृत एवेदम्, अप्राकृते तु सकललौकिकसीमामतिक्रम्याने परमपुरुषे न काऽपि नित्यानित्यताचिन्ता। अन्यत्र त्वेष विचारो न निहितः—अत्र न प्रदायमता-विष्कारकल्पनामाकाङ्क्ष्य स निपुणं समाहितः। आभासस्य भेदप्रदर्शनमप्यस्य ग्रन्थकृत आलङ्कारिकमतमानमनुगमने निर्भयं प्रकटयतितराम्। 'सिद्ध' रसाभासं विनाऽन्ये भेदा एतैरपरालङ्कारिकैस्तथा समं स्वीकृताः। 'सिद्ध'रसाभासस्यात्र वैष्णवमतप्रणालीमनुकृत्य चरमरसत्वे स्थापनप्रयासः स्वमतप्रदायमतं प्रति भक्तिकल्पनाकौतुकमुपपादयति। न चैवंकथने स्वमतविरोध औदासीन्यं वा हेतुः, यतश्चमत्कारलक्षणेन काव्यस्योत्कर्षस्थापना आभासस्यापि मुख्यत्वेन विपरिणतिर्भ्रान्त्यन्तदूषणीया। कृत्रिमो रसाभासः निसर्गप्रेमवती गोपसुभ्रुवां गोकुलनन्दनस्य च पक्षे न कल्प्य इति न तस्य तत्र उद्देशे निर्देशः।

(त) परोढ़रमण्योरतौ रसो नु, अपि तु रसाभास एवेति सम्प्रदायविदामालङ्कारिकाणां राद्धान्तः—'परोढां वर्जयित्वाऽत्र वेश्यां चाननुरागिणीम्। आलम्बनं नायिकाः स्यु'रिति दर्पणकृदुक्तेः, 'एकत्रैवानुरागश्च तिर्यङ्म्लेच्छगतोऽपि च। योषितो बहुसक्तिश्चेद्रसाभास-स्त्रिधा मत' इति प्रतापरुद्रियमतस्थितेश्च। एवमपरन्त्राचीनाः सर्व्वे कण्ठाभरण-कृद्भोजाद्याः, रसशास्त्रविशारदा बहवो वदमङ्गभाग्देशादयश्च। परोढ़रमण्योरतौ रस एव

'अलौकिकाश्च ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत्।' इति च। Mahabharata—Udyoga-Parvan

व्रजवधूनां कृष्णैकतानमानसत्वेन स्वपतिनिष्ठत्वाभावात्तेषाञ्च माया-कल्पिततच्छायाऽनुशीलनेन तदङ्गसङ्गमात् प्रत्युत केवलानुरागमात्रोपाधितया चेतोरञ्जकतया शुद्धत्वमेव।

न रसाभास इति वैष्णवालङ्कारिका भक्तिमार्गाचारिणः श्रीमद्रूपगोस्वामिप्रभृतयः। कौस्तुभकृता रसाभासो भवन्नप्ययं रसपोषक इति सुचिन्तितं स्वसम्मोहितं प्रकाशयन्नपि स्वसम्प्रदायमतवादेन द्राक् निर्बन्धवानिव प्रतीयते। परोढरमण्योरत्याश्रयं काव्यमुत्तमं काव्यमेवेत्यत्र तु न विभिन्नमतावलम्बिनोरप्येतयोः काऽपि विप्रतिपत्तिः—ध्वनिवैशिष्ट्यमेव कारणत्वेनोपन्यस्य उभयैरपि तैः गाथासप्तशती-अमरुशतक-शृङ्गारशतक-पद्यावल्यादि-स्थितानां पद्यानां सत्काव्यत्वेनाङ्गीकृतत्वात्। अप्राकृतविषयकपरोढरमण्योरतिपक्षे च नास्माकं रसोऽयं रसाभासो वेति निर्बन्धातिशयः, यतः सकलसहृदयहृदयाह्लादकारिणि रसनिर्यासस्वादार्थमवतारिणि वाचामगोचरे 'कृष्णस्तु भगवान् स्वयम्'इति भागवत-संहितोदिते किमनेनालोकप्रपञ्चकल्पिते इव न्यायविचारशौण्डेन। धन्यमन्यजीवनानां गोपाङ्गनानां भगवता श्रीकृष्णेन सह 'वृन्दारण्ये विहरता सदा रासादिविभ्रमैः। हरिणा व्रजनारीणां विरहोऽस्ति न कर्हिचित्॥' इति स्कन्दपुराणीयोपदेशात्तादृशानां नित्यसम्बन्धत्वं, "कात्यायनि महामाये महायोगिन्यधीश्वरि। नन्दगोपसुतं देवि पतिं मे कुरु ते नमः॥" इति सङ्कल्पनापेक्षया गोकुलकुमारिकाः। तास्वेव कियतीनाञ्च पतिभावो दृढोऽभूत्।'... इति, 'मान्यमंशोऽस्य स्वीकारात् स्वीयात्वमिह वस्तुतः॥' इति च भक्तानामभिधानात् 'याताबला व्रजं सिद्धा मयेमा रंस्यथ क्षपाः॥' .. "भविष्यामि पतिर्हि वः' इत्यादि श्रीमद्भागवतदर्शनाच्च भगवतः पतित्वमेवास्तु, 'या दुस्त्यजं स्वजनमार्यपथञ्च हित्वा' इति 'या मा भजन् दुर्जरगेहशृङ्खलाः' इत्यादि तत्त्वाश्रयात् 'दृष्टा केशव! गोपरागहृतया किञ्चिन्न दृष्टं मया तेनात्र स्खलिताऽस्मि नाथ! पतितां किं नाम नालम्बसे' इत्याद्यभियुक्तोक्तेश्च निर्दोषपरत्वमेवास्तु वा नस्य, नास्माकं काव्यरसरसिकानां किमपि वक्तव्यमवक्तव्यं वा तत्रास्ते। 'परमिममुपदेशमाद्रियध्वं निगमवनेषु नितान्तखेदखिन्नाः। विचिनुत भवनेषु वल्लवीनामुपनिषदर्थमुलूखले निबद्धम्॥' इति तत्सुहृदां भक्तिप्रकर्षविलोकनेन भवन्त इव वयमप्योमिति ब्रूमः। अप्राकृतभूमौ उत्कर्षपर्याया रतिः "वस्तु वार्यते यतः स्यात्तु यत्र प्रच्छन्नकामुकत्वञ्च। या च मिथो दुर्लभता सा परमा मन्मथस्य रतिः॥" इत्याद्युक्तास्वाद्यपि मुनिनिबन्धे या प्रशंसा न तथा काव्यप्रकाशनिरर्थकेति। एवं निर्बन्धवद्भिर्वक्तिरानन्दचन्द्रिकायाम् 'अनन्यदुर्लभा सीता पत्युरर्थ्या प्रियाङ्गना। तस्मात्तु एवं प्रेमा निन्द्या रागिणी मता॥' इति शृङ्गाररसिकाग्रगण्यः परोढोपपत्योरपि सकलसहृदयहृदयमाधुर्यो रसनिर्यासो भावो इष्यते' इति परमादाढ्यप्रामाणिकैरिव कथयद्भिराचार्यवत्कियत् भविता, यथ

अत्र रसग्रन्थे काव्यमधिकृत्यैव विचारः (थ)। काव्यं दृश्यं श्रव्यञ्च। दृश्ये शब्दोपात्ता विभावादयोऽभिनायकाश्रया अभिनेयाश्रयाश्च, श्रव्ये केवलं शब्दोपात्ताः। कुतोऽत्रानुकार्य्यगतो रसः ? (10) नाप्यनुकर्त्तृगतः, तेषां

सामाजिकानां रसोत्पत्तौ प्रकारमाह—अभिनायको नटस्तदाश्रयाः—एवं भावहाव-कटाक्षादयो नटानामभिनेयास्तदाश्रयाः। अनुकार्य्येति—अनुकार्य्याणां भक्तानां तदानीं तत्राविद्यमानत्वात् शब्दश्रवणात् पद्यश्रवणाच्च तदानीं कस्य रसो भविष्यतीति पूर्व्वपक्षः। अनुकर्त्ता नटः, नापि तद्गतो रसो भवति। ननु कस्यचिद्भरतवेशधारिणो नटस्य एवं

'नातीव सम्मतत्वाच्च रसमुनेर्मतविरोधाच्च। साहित्यदर्पणीया न दृष्टैषा प्रक्रिया प्रायः॥' इत्य-यथा भरतमुनेर्मतविरोधमप्राकृतनायकाश्रितरत्यादिविषयं दर्पणेऽनालोचितमनुचितमपि भवत्कृतायां नाटकचन्द्रिकायां प्रकटीकुर्वद्भिरनेकैस्तदुपरि कलङ्कपङ्कलेपश्च कृतः, न तत् सर्व्वसहृदयलोकप्रथितनाम्नां वैष्णवानां भवतां श्रेयस्करमिति मन्यामहे। प्राकृतविषयक-परोढरमण्योरसाभासत्वेऽप्यालङ्कारिकसम्प्रदायिनां मतं, कौस्तुभकृदपि भवानस्तु तत्-सम्मत एव। अत्र शुचिवाचामौचित्यमेव मूले निहितं, तच्चानौचित्यं सहृदयसामाजिक-व्यवहारतो ज्ञेयम्। उत्तमप्रकृतिप्रायत्वे परोढरमण्योरतिः समाजगर्हिता, तद्वर्णितस्य काव्यनाम्नानन्दत्वेनोपादेयतयाऽऽस्वादने 'अधर्म्मकृतः स्वार्थं नृपकस्यापि तद्भवेत्' इति न्यायात् सभ्यानामपि तद्दूषणापत्तेर्वैधर्म्मापत्त्युपेक्ष्याभावो। यत्तु 'प्राकृते रस एव न स्यो'ति साटोपमाक्षेपाविष्कारस्तत्तु भक्तिशास्त्रसिद्धं न काव्यतत्त्वोपयोगीति प्रागेव प्रतिपादितवन्तो वयम्। अत्रालङ्कारशास्त्रे काव्यास्वादद्वारसाधनमेव मताविष्करणं साध्यमिति न कटाक्ष-पातः, परं भक्तिशास्त्रमुक्तिशास्त्रयोर्यथाऽधिकारभेदो भवद्भिराविष्कृतः, एवमपि काव्य तत्त्वतोऽत्र सा प्रदायिकत्वतत्त्वस्य भेदाविष्करणं मान्यार्य्यमिति। अतएव रसस्यात्र ग्रन्थे त्रिधा विभागो ग्रन्थकृतां वैचक्षण्यं द्योतयिततराम्। 'अप्राकृते तु', इत्यारभ्य स्थितस्य 'तर्हि गोपस्त्रीणां '[illegible] कृष्णभार्य्यास्वरूपे।'

(थ) अत्र एव प्रकृतः पन्था आलङ्कारिकनिबन्धे रसतत्त्वनिर्द्धारस्य इति निपुणं व्याख्याय सूचनं स्वसम्प्रदायिनः प्रति ग्रन्थकृत इत्यस्माकं स्थूलतः प्रतिभानम्। 'शास्त्रं काव्यं शास्त्रकाव्यं काव्यशास्त्रञ्च भेदतः। चतुःप्रकारः प्रसरः सतां सारस्वतो मतः॥' इत्याद्यभियुक्त-समदर्शितभेदतः भक्तिसम्प्रदायोपदेशकृतो निबन्धवत्सान्मुख्यात् रसालम्बनजीवितस्य वाक्य-कदम्बकस्य वैशिष्ट्यमनुमीयते। यद्यप्यत्र ग्रन्थे आदिमकिरणे काव्यप्रयोजनप्रदर्शनावसरे 'यशःप्रभृत्येव फलं नास्य केवलमिष्यते। निर्म्माणकाले श्रीकृष्णगुणलावण्यकेलिषु॥ चित्त-स्याभिनिवेशेन सान्द्रानन्दलयस्तु यः। स एव परमो लाभः स्वादकानन्तयेव नः॥" इति

---

(10) 'कुतोऽत्र नानुकार्य्यगतो रस' इति मुद्रितपुस्तके भिन्नः पाठः।

शिक्षाऽभ्यासप्रकटनमात्रकौशलेन स्वादकत्वाभावात्। यदि तु विगलित-वेद्यान्तरत्वमनुकर्तॄणामपि दृश्यते, तदा तेषामपि सामाजिकत्वमेव। अनु-कारणन्तु संस्कारवशादेव जीवन्मुक्तानामाहारविहारादिवत्—तेन सामाजिका-नामेव रसः। (द)।

इदम्मदेशधारिणो नटस्य च लोके रसोत्पत्तिः श्रूयते, तत्राह—यदीति। ननु नटस्य सामाजिकत्वस्य रसानुभवकाले विगलितवेद्यान्तरत्वात् कथन्तस्यानुकरणं सम्भवति, तत्राह—संस्कारवशादेवेति।

भक्तिमुक्तिरूपस्यापि काव्यस्य प्रयोजनत्वेनोक्तं तच्चातिरिक्तमेव, न सर्वस्य तदैकान्तिकतयैतद-वच्छिन्नतया वा सम्भवतीति स्मरणीयम्। एवमेव धर्ममोक्षशास्त्रप्रतिपिपादयिषुरागिणि वैराग्यजननावलम्बिनि भावानुबन्धे रसत्वं काव्योपयोगीति गौरवं वचः।

(द) रससद्भावे 'प्रमाणमन्वयश्च'—स च सामाजिकानामेव केवलं सम्भवति। अतएव रसो नानुकर्तृगतः, नाप्यनुकार्यगतो वा, परन्तु सहृदयगत एव। निखिलजगत्-स्थितिकृतो धर्मस्यैवास्वाद्यास्वादनमेव जीवनं सेवनं भोगो वा, स एवेह परः पदार्थः। तथा च कश्चिदाधुनिकः प्रतीच्यमतस्तत्त्वकोविदः—

[Cf. in another context 'Religion is neither an act of knowledge nor a rule · *it is a life, it is an experience*; and this life has its source in the deepest part of our being, viz feeling. We cannot proceed through knowledge of religion to religion—this latter is an original fact. —Emile Boutroux in *Science and Religion in Contemporary Philosophy*, translated into English by Jonathan Nield (1909)]

न च रत्यादिवासनां विना नोत्पद्यत इति प्रागेवावोचाम। त एव सामाजिकबुद्ध्या ये कविप्रतिभाप्रसूतामितकाव्यहारेण महास्वादसन्दोहस्य रसास्वादस्य विषयिणो जायन्ते। सामाजिकहृदयेष्वेव कविवाक्यानि महासंस्काराणि सफलानि च जायन्ते। केचिदाधुनिकाः पाश्चात्यकाव्यानुबन्धिन आप्तवाच इव सामाजिकाभिन्नत्वमेव कवेः स्वप्रतिभोद्भवने परमं सत्यं मन्यमाना रससुद्घोषयन्ति—

[Cf. Spingarn—(*Creative Criticism*) (*p.43*):—*The identity of genius and taste is the final achievement of modern thought on the subject of art*, and it means that fundamentally in their most significant moment, the creative and the critical instincts are one and the same].

यदनौचित्यासनतामोऽप्यनुपभोग्यतावात्सल्यं मूलेऽत्र वृत्तिप्रतीके—तथाहि नटेभाग्निशमायैश्वर्यामत्तरमन्त्रैः।

तथाहि नटेनानुक्रियमाणानुकार्य्यचरितदर्शनश्रवणजनितचमत्कारातिशयेन विगलितवेद्यान्तरतया तदेकस्फूर्त्तिमनाथेन अद्भुतमिदं रामसीतयो रतिकलाकौशलम्, अद्भुतमिदं रामरावणयोर्युद्धम्, अद्भुतमिदं प्रेतरक्षादिविचेष्टितम्—इत्यादिना सर्व्वेष्वेव रसेषु—

रसे सारश्चमत्कारो यं विना न रसो रसः ।
तच्चमत्कारसारत्वे सर्व्वत्रैवाद्भुतो रसः ॥ (ध)

इत्यादिदिशा चमत्कारपूर्व्वकमद्भुतत्वातिशयस्फूर्त्तौ सम्यङ्मिथ्यासंशयसादृश्यप्रत्ययातिरिक्तेन प्रत्ययविशेषेण चित्रोत्कीर्णाभिरूपप्रतिमाऽदिष्विव 'इमे रामसीते', 'रामोऽयं सीताशोककर्षितः', 'रामरावणावेतौ', 'व्याघ्रोऽयं जनोपप्लावकः', 'श्मशानमिदं शवसमूहान्त्रमांसाद्यशनमत्तोन्मत्तपिशाचादिरुतसङ्कुल'मिति कृत्रिमेष्वपि तेषु विभावादिष्वकृत्रिमवत् प्रतीयमानेषु स्वगतरसवासनाधौतरजस्तमस्तया (ध) स्वच्छतरेषु तेषां चेतःस्वेक एवानन्दो जायते । न तु तेषामेकस्मिन्नेव चेतसि रत्यादयः सर्व्वे स्थायिभावाः

तनाथेनेति—रसोपयोगिविभावादिस्फूर्त्तिसहकृतेन क्रियमाणानुकार्य्यचरितदर्शनश्रवणजनितचमत्कारातिशयेन हेतुना सर्व्वेषु रसेष्वद्भुतातिशयस्फूर्त्तौ सत्यां सम्यङ् निश्चयः। तथाच निश्चयमिथ्याऽऽदिप्रत्ययातिरिक्तेन केनचिदनिर्व्वचनीयप्रत्ययविशेषेण हेतुना कृत्रिमेष्वपि विभावादिष्वकृत्रिमवत् प्रतीयमानेषु सत्सु सामाजिकानां चेतःस्वेक एवानन्दो जायत इत्यन्वयः। तेषामिति—उत्साहशोकविस्मयादीनां परस्परविरुद्धानां युगपदेकत्र

(ध) रसस्यालौकिकत्वमिति चमत्कारप्राणत्वञ्चोपलक्ष्य प्राचीनमतोद्धारपुरःसरमेवमभिहितम्। *न तत्र 'अद्भुत'शब्देन पारिभाषिकस्याद्भुतरसविशेषस्य ग्रहणं*, यतः सर्व्वेष्वेव नवसु रसेषु स एवाद्भुतापरपर्य्यायश्चमत्कारकारी कोऽपि पदार्थो वरीवर्त्ति। रसिकश्चित्र बलात् अधीताऽसाध्मनोऽत्यर्थिकलोकोत्तरलोकिकत्वोपलब्धिमुपभुञ्जाना सान्द्रानन्दमयत्वमुपैति। एतदेव रसस्य रसत्वम्, एतावतो च तस्य रस्यता।

Cf Longinus—*On the Sublime* (Translated by Dr Saintsbury in his *Loci Critici*)—"What is out of the common leads an audience not to persuasion but to ecstasy . . . *I should certainly lay it down that there is nothing so eloquent as real passion standing*, where it ought, in enthusiastic afflatus of inspired madness and filling the phrase with a sort of Delphic rapture"

सन्ति, तेषां परस्परविमर्दशीलानां युगपदेकत्र स्थितेरभावात्। नापि शत्यादिष्वेतस्य रतेः स्थायित्वं, न च शमिनास्तेषां भयशोकादिसत्ता—अपि तु सर्वरसचमत्कारग्राहक एक एवास्वादकन्दः कश्चन चेतोधर्म्म इति—अतो भयानकबीभत्सादेः काव्यनाट्ययोरेव रसता, न लोके (न)। अतएवोक्तम्—

स्थितेरभावात्। दोषान्तरमप्याह—नापीति। शमिनां सन्न्यासिनाञ्चित्ते सर्वत्र समदृष्ट्या निर्विकारत्वेन भयशोकादिस्थायिभावानामसम्भवात्तेषां रसास्वादो न स्यात्—इति तु परमतानुसारेणैवोक्तम् (न)। वस्तुतस्तु तेषां शमित्वेन चित्तस्य कठोरत्वाद्रसास्वादेऽधिकार एव नास्ति,—तथाचोक्तन्तृतीयस्कन्धे—'तथापि चित्तबडिशं शनकैर्वियुङ्क्ते' इत्यादिना चित्तस्य बडिशत्वोक्त्या महाकठोरत्वमुक्तम्।

स्वगतरसप्रशमेति—एतदेव मुख्यमुपकरणं रसस्फूर्त्तिसमग्रौ—एतन्तु सर्वत्र समानकान्तःस्थतमय इव कश्चनानन्दकन्द इति सारस्वतसाराणां धन्यम्मन्यानामनुभूतिः। रसस्फूर्त्तिश्च या वास्तवाश्रया वासनास्थितत्वात्, न तु गगनकुसुमगन्धोपलब्धिप्रवृत्तिवत् कल्पनाकल्पिताऽसत्याश्रयेति वेदितव्यम्—अत्रैव भावनाभुक्तिवादिनां भट्टनायकादीनां मतादभिव्यक्तिवादिनामभिनवगुप्तपादादीनामालङ्कारिकोपजीव्यानां मतस्य वैलक्षण्यम्। एतामेव रसस्फूर्त्तिमभिलक्ष्य श्रीवाग्देवतावतारस्य मम्मटभट्टस्य रसस्वरूपनिरूपणे माधुरीमयी सन्दर्भसूक्तिः—'पुर इव परिस्फुरन् हृदयमिव प्रविशन् सर्वाङ्गीणमिवालिङ्गन्नन्यत् सर्वमिव तिरोदधदि'त्यादि। इदानीन्तनानुभूतिसंवेद्याऽतीतानुभवप्रत्यभिज्ञास्मृतिजडिता वा स्वगतरसवासनाऽधुनिकैरपि प्राच्यकोविदैः सामाजिकसंस्काररोद्बोधकनाम्ना स्वीक्रियते स्मर्यते च।

(Cf—Impressiveness consists in greater intensity of present feeling and in taking a strong and permanent hold of the memory —Bain —*Rhetoric and Composition* Part I p 258.)

(न) रतिहासशमादीनां लोकेऽनुभूतानां स्वत एवानन्दः सम्भविता, काव्ये नाटके च निबद्धानां तेषामानन्दात्मकत्वमानन्दोद्बोधकत्वञ्च वर्द्धेततराम्। भयानकबीभत्सादितो लोके वैरस्यं विमुखीभावश्च प्रायः सम्पद्यते—तथाहि स तावद्दुष्यन्तो मानवषण्डः यः सर्वदमनो भरत इव मृगेन्द्रपोतेन चिक्रीडिषुः—'जिंभ रे सिंहशावआ जिंभ दंताइं दे गणइस्सं' इत्यभिदधन्नितरानन्दं विन्दते यत्पश्यतो योगिसिद्धसाध्यगणात्मकास्ते ये प्रेतरङ्कषड्वे स्मशानस्थलेऽमन्दमानन्दसन्दोहमुपभुञ्जते। काव्ये नाटके च तेभ्य एव भावेभ्य आनन्दोत्पत्तिरिति न किमपि चित्रम्। पुरःस्थात् धर्मसमाहवतो वीराद्भयमेव जायते, चित्रार्पितात्मासासादानन्द—इति विश्वजनीनाऽनुभूतिरेवात्र निदर्शनम्। यत्तु 'अष्टौ नाट्ये रसाः' इति तदुपलक्षणं, काव्येऽपि नाट्यमाने ते—उभयत्रापि नवमः शान्तश्च

'अष्टौ नाट्ये रसाः स्मृताः ॥' Kavyaprakasa—*under* Ullasa V.

नाट्य एवाष्टौ, लोके तु शृङ्गारादीनां कियतामेव, पूर्व्वोक्तरसलक्षणाश्रयत्वात् ।

अथ नाट्यरसानां भेदेषु शृङ्गारस्यादित्वेन समुचितेऽपि प्राङ्निर्देशे सविशेषवर्णनीयत्वात्, अलौकिकत्वेनैव प्रतिपादनीयत्वाच्च पश्चादेव निरूपणं करिष्यते । सम्प्रति वीरक्रमेणाह—तत्र च प्राकृताप्राकृतत्वेन स्थापितेऽपि भेदेऽप्राकृतमेवोदाहरिष्यामः (प) ।

अप्राकृतोऽपि द्विविधः प्रत्यालम्बनभेदतः ।

सजातीयं विजातीयं प्रत्यालम्बनमिष्यते ॥ ७३का

तत्र विजातीयालम्बनोऽप्राकृतवीरो यथा—

गुणं कर्णाकृष्टं करकिसलयं तूणशिखरे

धनुश्चक्रीभूतं निपतदिषुवृन्दं तत इतः ।

अथेति—यद्यपि शृङ्गाररसस्य परमसुस्थत्वेनादौ तस्यैव निर्देशः समुचितः, तथापि तस्याङ्गानामतिबाहुल्येन पश्चान्निरूपणं भविष्यति। सम्प्रति सूचीकटाहन्यायेनादौ वीरादिरसवर्णनमेवाह—तत्र चेति ।

गुणमिति—जरासन्धस्य युद्धे देवसमूहे श्रीकृष्णस्य युद्धलाघवं पश्यति सति श्रीकृष्णस्य भुजवीर्य्यं ज्ञापयति। युद्धलाघवमेवाह ११)—यदा देवानां गुणे दृष्टिस्तदा कर्णनिकटे सर्व्वदा गुणं पश्यन्ति। यदा तु दक्षिणे करे दृष्टिस्तदा सर्व्वदैव बाणग्रहणार्थं तूणे करकिसलयम्पश्यन्ति। यदा तु धनुषि दृष्टिस्तदा सर्व्वदैवेतस्ततो निपतितान् बाणसमूहान् पश्यन्ति। यदा विपक्षसमूहे दृष्टिस्तदा सर्व्वदेव तान् भूमौ निपतितान् पश्यन्ति।

इति तु दर्शितमेवास्माभिः। 'वस्तुतस्तु तेषां स्थानित्वेनेत्यादि' टीकायां यच्चक्रवर्त्तिचरणैरुक्तं तत्तु ग्रानयोगतो भक्तियोगस्य श्रेयस्त्वदर्शनाय—निर्व्विकल्पज्ञानसमाधिमाद्धाना परमानन्दं नास्वादयन्तीति तु तत्त्वतो रिक्तं वचः।

(प) अप्राकृतमेवोदाहरिष्याम इति—सर्व्वेषां लक्षणानामत्र श्रीकृष्णचरितनिष्ठत्वात्, न तु तावत् 'प्राकृते रसो नास्ती'ति हेतोः। तच्च 'प्राकृताप्राकृतत्वेन स्थापितेऽपि भेदे' इति प्रतीकात् सुस्पष्टमेव।

(११) एव (ग) (ङ) पुस्तकयोः पाठः। "सर्व्वदैव बाणापेक्षार्थं गुणं कर्णाकृष्टं पश्यन्ति। यदा तूणे दृष्टिस्तदै"त्यादि पाठः (क) पुस्तके, "यदा करकिसलये दृष्टिस्तदै"त्यादि (ख) पुस्तके, (च) पुस्तकेऽयं क्रमोऽशतः पतितः।

रिपून् भूमौ सुप्तान् कलयति समं देवनिकरे
जरासन्धस्याजौ जयति भुजवीर्य्यं मुरभिदः॥ १

अत्र प्रकृते उत्साहः स्थायी—स च द्विनिष्ठः। आलम्बनविभावो जरासन्धस्तस्य च कृष्णः। उद्दीपनमन्योन्यशौटीर्य्यादि। अनुभावो बाणवर्षणे हस्तलाघवम्। व्यभिचारी गर्व्वोग्रताऽमर्षचपलताऽऽदिः। एतैः परिपुष्टः स्थायी रसतां प्राप्तः। स चानुकार्य्ये भगवति प्रकृते परोक्षः, काव्यश्रवणात् सामाजिके प्रत्यक्ष इति सर्व्वत्रोन्नेयम्। सजातीयालम्बनस्तूह्यः। केचित् सखिभिः सह युद्धमुदाह्रियते—तत्तु लीलाविशेष इति प्रकृते न लिख्यते (क)।

एष च युद्धदानदयाधर्म्मपूर्व्वत्वाच्चतुर्द्धा। सर्व्वत्रोत्साहः स्थायी। ऊह्यान्युदाहरणानि।

एवञ्च हस्तस्यातिलाघवात् सर्व्वाः क्रियाः सर्व्वैरेवालातचक्रवत् पश्यन्तीति भावः। तस्य जरासन्धस्य विजातीयालम्बनः श्रीकृष्णः। प्रकृते, न तु नटवत् कृत्रिमे। एवम्भूते भगवति स एव इदानीन्तनलीलानां लीलाश्रयाणाञ्च सर्व्वेषामप्राकट्येन परोक्षः, सामाजिकानान्तु भावादाङ्कुरमूलभूतस्य स्थायिनोऽचिन्त्या शक्तिरीदृशी याऽप्रकटामपि तत्तल्लीलां काव्यनाटकगतां साक्षात्कारत्वेन प्रकाशयति—अतस्तेषां स रसः प्रत्यक्षरूपः। सजातीयालम्बनो महादेवादिः। सखिभिः श्रीदामादिभिः सजातीयालम्बनैः सह श्रीकृष्णस्य युद्धमुदाह्रियते। लीलाविशेष इति—जरासन्धस्य यथा देवकोपादिजन्ययुयुत्सात्मक उत्साहः स्थायी तथा श्रीदामादीनां न, किन्तु कौतुकविशेष इत्यर्थः।

एष चेति—युद्धवीर दानवीर दयावीर धर्म्मवीरा इति चतुर्द्धैव रसो भवतीत्यर्थः।

(क) कश्चिदिति—वैष्णवालङ्कारिकैरिति शेषः। वस्तुतस्तु सखिभिः सह युद्धे न तावज्जयविजयादिकर्म्मणि तात्त्विकं किमपि तात्पर्य्यम्, यतो तस्यालम्बनमेव परम—श्रीकृष्णस्य निरिक्ष्यमेव सख्यं लीलाविलसितमिति चेत्—दार्शनिकदुर्लभप्रौढोक्तिरियम्, न च यतः रसस्यैकध्यमेव प्रमापयन्ति, न तदङ्गाङ्गमवर्षिरं, परं भेदश्चेत् कर्त्तव्यो रसानां तदा सखिभिः सह कलहयुद्धस्य वीररसमध्येऽन्तर्भावो न युक्त इति। अत्र रसानां सप्तप्रसंगकारिकामन्दर्भस्थयुक्तिजातसम्बद्धदेवताप्रभावादीनि तत्त्वानि द्रष्टव्य रसार्णवसुधाकरादिनो लभ्यानि। अत्रैते युद्धवीरस्यैवोदाहरणोपन्यासः—इतरेषां सकलसुचरितनिकायमाश्रे श्रीकृष्णे तस्ये सम्भवेऽपि न वैशद्येनेह प्रदर्शनम्। दानवीरो जामदग्न्यः, दयावीरो नागानन्दनायको जीमूतवाहनः धर्म्मवीरो युधिष्ठिर इत्येतरे—तत्तच्चरितमत्रालदुदाहरणानि तेषु नोपयमेषु दर्शितानि।

अथ करुणः—

दोर्गुप्तायां मधुविजयिनो हा कथं द्वारवत्या-
मन्यायोऽस्यामयमुदभवद्धन्त निष्कण्टकायाम् ।
जाते जातं सुतमुपहरत्येष मेऽकालमृत्युः
को मां त्राता हरिहरि हता हा हता हा हताः स्मः ॥ २

अत्र शोकः स्थायी । एष एकनिष्ठः । पुत्रनाश आलम्बनम् । पुत्रगत-ममताद्युद्दीपनम् । अनुभावः शिरस्ताडनादि । व्यभिचारी विषाददैन्य-ग्लान्यादिः । अयन्तु सामाजिकगत एव, नानुकार्य्यगतः परोक्षेऽपि । अयं सामाजिकगतोऽप्यप्राकृत', स्वप्नाश्रयत्वात् ।

अथाद्भुतः—

आलोकः सखि ! लोकलोचनमुदामुद्रेकमुद्भावयन्
सोमस्तोमनिदाघधामनिवहप्रद्योतसद्योहरः ।
मेघे माधवने मणावपि घृणानिर्व्वाहको नीलिमा
सामानाधिकरण्यमत्र किमहो चित्रं तमस्तेजसोः ॥ ३

अत्र विस्मयः स्थायी । एष एकनिष्ठः । आलम्बनं श्रीकृष्णः । उद्दीपनं तल्लावण्यादि । अनुभावो रोमाञ्चादिः । व्यभिचारी आवेगमतिचपलताऽदिः । अयं परोक्षोऽनुकार्य्यगतः, प्रत्यक्षः सामाजिकगत' । अयमप्राकृत एव (अ ।

यस्यां द्वारवत्यामयमन्याय उदभवत् । अन्यायमेवाह—जातमिति । नानुकार्य्यगत इति—पुत्रमरणजन्योत्कटदुःखमानन्दरूपस्य रसस्याविर्भावे प्रतिबन्धकमिति भावः ।

आलोक इति—हे सखि । विरुद्धयोरपि तमस्तेजसोः सामानाधिकरण्यं यथा एकस्मिन्नेव वर्त्तते इत्यहो अत्याश्चर्य्यम् । श्रीकृष्णे तयोः सामानाधिकरण्यमाह—कृष्णे वर्त्तमानो आलोकः प्रकाशः स लोकलोचनानामानन्दोद्रेकमुद्भावयन् सन् सोमस्तोमश्चन्द्रसमूहः निदाघधामनिवहः सूर्य्यसमूहस्तयोः प्रद्योतानां प्रकाशानां सद्योहर्त्ता । 'आलोको दर्शनोद्योता'विति नानार्थः ।

(अ) अत्र प्रकृते विरुद्धधर्म्मयोरेकत्र स्थितेरेव विस्मयः—स चालौकिकचमत्कारमयः, अप्राकृतत्वात्तदाश्रयस्य । 'लोकलोचनमुदा'मिति बहुत्वोक्तेस्तदन्तर्भावित्रजललना-मखिलानामेवानन्ददायकत्वं, 'स्तोम' निवह'पदाभ्यां तस्यानुपमत्वञ्च सूचितम् । नीलिम-प्रपञ्चनेन तदङ्गश्यामवर्णस्य लावण्यललितता सूचिता । नामस्यन्द्यपेक्षत्वे तस्याह्लादकता

अथ हासः—

उन्मत्ताभिर्वसन्तोत्सवरभसमदैर्गोदुहां कन्यकाभिः
घोटैः सिन्दूरचन्द्रागुरुमलयरुहां हा धिगन्धीकृतोऽस्मि ।
जाड्यं गन्धाम्बुसेकैरजनि तत इतो धावितुं नास्मि शक्तो
व्यापद्येऽहं वयस्य ! प्रियसखमव मां मास्त्विह ब्रह्महत्या ॥ ४

अत्र भगवत्सखो विदूषको ब्राह्मणवटुर्मधुमङ्गलो वक्ता । हासः स्थायी । एष वस्तुनिष्ठः । आलम्बनं वसन्तोत्सवः । उद्दीपनं विदूषकस्य वैक्लव्यम् । अनुभावो नयनस्फारताऽऽदिः । व्यभिचारी श्रममदचपलताग्लान्यादिः ।

उन्मत्तेति—वसन्तोत्सवजन्यहर्षमदैः करणैरुन्मत्ताभिर्गोपीभिर्मलयरुहां चन्दनानां घोटैश्चूर्णैरन्धीकृतोऽस्मि । तथा जलसेकैर्मम जाड्यमप्यजनि, अतः पलायितुमपि न शक्तोऽस्मि । हे वयस्य ! कृष्ण ! अहं व्यापद्ये, म्रिये, अतो मामव रक्ष ।

वैष्णवकविसम्प्रदायवर्णिता—तस्याचार्य स्वनिष्ठवर्णमाधुर्यस्य प्रकटनं, यथोगौरवं श्रीकृष्णे चैतन्यविग्रहे 'कृष्णवर्णं त्विषाऽकृष्ण'मित्यादिना सूचिते श्रीकृष्णचैतन्ये च सुमहदन्तरं इति साधकधनानामुपासकानामनुभवमिह, वैष्णवकवीनां परा मोक्षोपनिषच्च तद्रूपजीविवीति सर्वसम्मतमेतत् । "नवजलधरवर्णं चम्पकोद्भासिकर्णं विकसितनलिनास्यं विस्फुरन्मन्दहास्यम् । कनकरुचिदुकूलं चारुबर्हावचूलं कमपि निखिलसारं नौमि गोपीकुमारम् ॥" इति मुकुन्दमुक्तावल्यामस्यैव नवजलधरवर्णगोपवधूटीदुकूलचौरस्य वर्णस्तुत्यवलम्बिव्याख्यया । 'अंसालम्बितवामकुण्डलभरं मन्दोन्नतभ्रूलतं किञ्चित्कुञ्चितकोमलाधरपुटं साचिप्रसारिक्षणम् । आलोलाङ्गुलिपल्लवैर्मुरलिकामापूरयन्तं मुदा मूले कल्पतरोस्त्रिभङ्गललितं जाने जगन्मोहनम् ।' 'कस्तूरीतिलकं ललाटफलके वक्षःस्थले कौस्तुभं नासाग्रे नवमौक्तिकं करतले वेणुं करे कङ्कणम् । सर्वाङ्गे हरिचन्दनञ्च कलयन् कण्ठे च मुक्तावलीं गोपस्त्रीपरिवेष्टितो विजयते गोपालचूडामणिः ॥' इति श्रीलघुकथामृतादावलौकिकस्यापि तस्यैव रूपप्रकर्षस्य लौकिकवत् प्रतिपाद्यमानत्वम् । 'अमिया मथिया निमाइ करिया साधिल मनेर माथा । मरिया हइव श्रीनन्दनन्दन तोमारे करिव राधा ॥' 'ढल ढल काँचा अङ्गेर लावणी अवनी बहिया याय ।' इत्यादि गौडीयवैष्णवकवीनामनुपद्धतिः प्रतिभाऽस्लहारिणी नूपुरारोपोद्घाटनेन मत्स्यमात्रात्मारविन्दारस्य निमग्नोऽस्य नः कृतिपथतारो भवति । इत्यनयापि निदर्शनदिशा वर्णितानि भगवत्प्रभावानुभवोत्तमचिह्नमपि जगदनुकरणकारणस्य विकसदस्य सुन्दरतमस्य उपभोग्योपयोगिविदमस्त्वभेदमन:—

Into the Elysian fields of thought enters no satisfaction but brings with it youth and strength and ardour ; nor is there a thing in this world

एष त्रिविधः—स्मितं हासः प्रहासश्चेति (भ)।

अधरोष्ठस्फारतया सृक्कण्योरेव विस्फुरत् ।
अलक्षितद्विजं धीरा उत्तमानां स्मितं विदुः ॥
विकसद्दशनद्योतो गण्डाभोगे प्रफुल्लता ।
किञ्चित्कलः कण्ठरवो यत्र हासः स मध्यमः ॥
सघर्म्मः साश्रुताम्राक्षः स्फुटघोरकटुस्वनः ।
व्यात्ताननो व्यक्तदन्तः प्रहासो ग्राम्य उच्यते ॥ ७४का

अथ भयानकः—

दंष्ट्राकोटिकठोरकूटकटुना ब्रह्माण्डभाण्डस्थितं
सर्व्वं चर्व्वयतोव हन्त वदनेनोद्घोरघूर्णार्च्चिषा ।
जिह्वाग्रेण समग्रमुग्रमहसा संलिह्यसे रोदसो
त्रस्तं मामिह पाहि पाहि भगवन् पार्थोऽप्यपार्थोऽभवम् (म) ॥५

दंष्ट्रेति—वदनेन कथम्भूतेन? दंष्ट्राणां कोटिभिरग्रभागैः कण्ठैः कठोरत्वादपि कटुना। रोदसी द्यावापृथिव्यौ जिह्वया लेलिह्यसे। अतस्त्रस्तं मां पाहि। पार्थोऽप्यहम-पार्थो व्यर्थोऽभवम् अनुकार्य्योऽर्जुनोऽपि। आलम्बनेनैव कारणेन मकरन्दस्य भयं विना नानन्दोत्पत्तिः। यदि शौर्य्यं सति आपद्दर्शनेऽप्यानन्दस्तदोत्साह एव स्थायी।

on which the mind thrives more readily than *the ecstasy, nay the debauch, of eagerness comprehension and wonder* *The Buried Temple* of Maeterlinck translated by A Sutro

(भ) 'भौयश्चाकृतिवेषाभ्यां क्रियायाश्च विकारतः। कौतुकादेश्च परस्यानामेषामनुकृतेरिति। विकारश्चेतसो हास' इति हासलक्षणं रसार्णवसुधाकरे। द्विविधश्चायम्—'आत्मस्थः परस्थश्च। यदा स्वयं हसति तदाऽऽत्मस्थः, यदा परं हासयति तदा परस्थः।' इति भरतीये नाट्यशास्त्रे। एष आप्राकृतनिष्ठ उत्प्रासविजृम्भितो वा सुतरां पोषमेति। मुनीन्द्रोऽप्येवमाह—'स्त्रीनीचप्रकृतावेष भूयिष्ठं दृश्यते रसः।' मुनीन्द्रादीनां मतेऽस्य षड्भेदा विज्ञेयाः, ते नामतो लक्षणतश्च नाट्यशास्त्रादिग्रन्थेष्वेव द्रष्टव्याः। अप्राकृताश्रितस्यास्य उत्तममध्यमाधमप्रकृतिभेदेन वैरूप्यमपि तत्र दर्शितम्। आप्राकृतनिष्ठस्य हासस्य दिङ्मात्रमुदाहरणं शार्ङ्गधरपद्धतावुद्धृतोऽधोदर्शितः श्लोकः—'भोजनं प्राप्य दुर्ल्लभे मा प्राणेषु दयां कुरु। दुर्ल्लभानि परान्नानि प्राणा जन्मनि जन्मनि ॥'

(म) विश्वरूपदर्शनत्रस्तस्यार्ज्जुनस्य कातरोक्तिरियम्—तथा च श्रीमद्भगवद्गीतायाम्—

अत्रार्जुनस्य भयं स्थायि। स चैकनिष्ठः। आलम्बनं विश्वरूपप्रदर्शकः श्रीकृष्णः। उद्दीपनन्त्वद्भुतदंष्ट्रादि। अनुभावः 'पाहि पाही'ति कातर्य्यम्। व्यभिचारी 'अपार्थोऽभव'मिति दैन्यम्। एवञ्च कृष्णालम्बनत्वात् सामग्री-साविध्येनानुकार्य्येऽपि रसतां प्राक् प्राप्त एव। भयेऽपि कृष्णस्फूर्त्तेस्तत्-सम्बन्धादानन्द एवेत्यप्राकृत एव। न तु मालत्यादौ शार्दूलाद्यालम्बनेन मकरन्दस्य भयं विनाऽऽनन्दः। सति शौर्य्ये उत्साह एव स्थायी भवति। तेन कदाचिदानन्दो जायते, न भयतः। तेन प्राकृते न रसता (य)।

अथ वीभत्सः—

> दैत्येन्द्राणां मथितवपुषामन्त्रमेदोऽस्थिमज्जा-
> मांसासृक्कलकक्ष्यपुटपटलीस्वादमोदप्रमत्ताः।
> कौमोदक्या मधुविजयिनः कीर्त्तिमुद्घोषयन्तः
> साह्वं ग्रधैर्विदधति मुदं प्रेतरक्षा विशङ्काः॥ ६

कौमोदक्या गदया मथितवपुषां दैत्येन्द्राणाम्। अन्त्र 'आंत' इति प्रसिद्धः, कक्ष्यपुटं नाडी-ग्रन्थिविशेषः—तेषां पटलीनां समूहानामास्वादकेभ्यो यो मोदस्तेन प्रमत्ताः प्रेतरक्षा मुदं विदधति।

'लिलिक्षसे ग्रसमानः समन्ताल्लोकान् समग्रान् वदनैर्ज्वलद्भिः। तेजोभिरापूर्य्य जगत् समग्रं भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो॥' 'दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि। दिशो न जाने न लभे च शर्म्म प्रसीद देवेश जगन्निवास॥' इति। प्राकृताश्रितो भयानकरसः प्रायः स्त्रीनीचप्रकृतिः। परमप्राकृताश्रिते तस्मिन् यथेष्ट ऊर्ज्जस्विनः क्षत्रियोत्तमस्यापि भीतिजनने न किमप्यशोभनम्। लोकाश्रयत्वतः कालाह्वोक्तिर्न कदापि कस्यापि गर्हणीयम्।

(य) न रसता—किमभिप्रायमेतदभिधानमिति पृच्छायां वयं ब्रूमः—यदत्र प्राकृतास्पदेऽपि भयानकरसे रसता न तावदपह्नूयते कौस्तुभकृद्भिः, परं प्राकृतेऽनुकार्य्ये सञ्चारिभयेनानन्दस्य बाधात् रसस्यानन्दमयत्वात् न रसत्ता सम्भवति। उभयत्रापि सामाजिकानामानन्दो-द्बोधादसोपलब्धिरिति तु नान्यार्थ्यमिति प्रागेव दर्शितमस्माभिः। 'भयानकवीभत्सादेः काव्य-मात्रयोरेव रसते'ति (१६८ पृष्ठायाम्) ग्रन्थकृदुक्तत्वादेतत् सुप्रतीतमपि टीकाकृतो मतनिर्व्यक्तप्रागल्भ्यप्रकटनाय पुनरुल्लिख्यते। सर्व्वेषां रसानामप्राकृताधिकारित्वकथने न काऽपि हानिः—यतो निखिलरसमर्त्तिरमन्दस्फूर्त्तिः स्वानन्दरससन्दोहः श्रीकृष्ण इत्यनेकमयं सर्व्वेषां, परं तेषां प्राकृताश्रयत्वनिराके हानिरेव गाढं स्यात्। 'यदभिहितं रघोरागमादीनां रौद्रो रसः, किमन्येषां नास्ति? उच्यते। अस्त्यन्येषामपि--किन्त्वधिकारोऽत्र गृह्यते, ते हि

अत्र देवासुरसंग्रामावसानमालोकयतां व्योमचारिणां जुगुप्सा स्थायी। स चैकनिष्ठः। शवशरीराद्यालम्बनम्। प्रेतरङ्गाद्युद्दीपनम्। अनुभावो मुखवैकल्यादिः। व्यभिचारी ग्लानिदैन्यादिः। एतैः परिपुष्टा जुगुप्सा जुगुप्सैव यद्यपि तथापि भगवतः क्षतिरियमिति भगवत्प्रसादादेवानन्दः। प्राकृते नटानन्दः, अपि तु नटव्यापारदर्शनात् सामाजिकानामेव तत्र रसः।

यथा वा—

इयैव करुणार्द्रया सहचरान् समुज्जीवय-
नघस्य जठरं गतो गरलजातवेदोऽप्यसून्।
तदन्त्रधमनीवसारुधिरमज्जलालादिभिः
स्तुतोऽप्यनवलिप्तवच्छुचिरुचिः स जीयाद्धरिः॥ ७

अत्र भगवत एवालम्बनत्वात्तदन्त्रादिदर्शनेनाप्यानन्द एव लीलावतां, तथात्वात् भक्तानाञ्च तस्य स्फूर्त्तिमेव।

अथ रौद्रः—

स्वर्गेनापि न वेद्य एव भवता मृत्योर्मुखं गच्छता
किं दोर्दण्डनचण्डिमैष भवते विज्ञापनीयो मया।
येनाखण्डलशौण्डखण्डनकृता गेण्डूकृतोऽयं गिरिः
किं रे कष्टमरिष्ट दुष्ट तनुषे गोष्ठस्य नस्त्रिष्ठ रे (२)॥ ८

इयैवेति—गरलरूपेण जातवेदसाऽग्निना अमून् विगतप्राणान् मूर्च्छितानित्यर्थः, तेषां पार्षदत्वेन नित्यत्वान्न वास्तवप्राणत्यागः सम्भवतीति। स्तुतोऽपि व्याप्तोऽप्यनवलिप्त इव शुचिः शुद्धा रुचिः कान्तिर्यस्य सः 'सुन्दरे किमसुन्दर'मित्युक्तेः—उक्तञ्च दशमे—'पङ्काङ्गरागरुचिर'मिति। अत्रेति—भगवत आनन्दरूपत्वाल्लीलावतां पार्षदानामपि तथात्वादानन्दरूपत्वात्। अत्र तत्रानन्दोत्कर्षाधिक्येनान्त्रादिदर्शनेनानन्दोत्पत्तिरेव—

स्वभावत एव रौद्रः, (नाट्यशास्त्रे षष्ठाध्याये) इतिवदेनाद्दृश्यस्थलेऽपि मतपरिणामः सुधीक, सुस्पष्टस्थले पिष्टपेषणेन।

(२) अरिष्टवध, श्रीमद्भागवतसंहितोदितः अन्यकृतकृते आनन्दवृन्दावने पञ्चदशे स्तवके लक्षणीयः। स्वाधिदैवतादद्भुतकर्मैकशीलकादस्य रौद्र इति संज्ञेति पद्धवः। क्रोध स्थायिभावो रक्षोदानवोद्धतमनुष्यप्रकृतिकः सङ्ग्रामहेतुकश्चायं रसः। रक्तास्यनेत्रता भ्रुकुटीकरणदन्तौष्ठपीडनगण्डस्फुरणहस्ताग्रनिष्पेषादिभिरनुभावैरस्य प्रायशः सामाजिक

अत्र कोपः स्थायी। एष एकनिष्ठ उभयनिष्ठश्च—अत्र तूभयनिष्ठ एव। आलम्बनमन्योन्यम्। उद्दीपनमन्योन्यविक्रमः। अनुभावो वागाडम्बर्य्यादिः। व्यभिचारी गर्व्वादिः। एवं स्फुटोऽयं रसः—स च भगवति परोक्षः, सामाजिके प्रत्यक्षः। आद्ये विजातीयालम्बनोऽप्राकृतः; द्वितीयेऽप्राकृत एव।

अथ शान्तः—

वयो जीर्णं हा धिक् तदपि न हि जीर्णो मदभरः
श्रथं धर्म्माङ्गेभ्यस्तदपि न हि रागः शम इव।
रदाः शीर्णास्तदपि न हि मोहः, कथमयं
जनः कंसारातेश्चरणकमलाय स्पृहयतु (ल) ॥ ८

न तु प्राकृतानामिव दुःखं, तेषां दुःखरूपत्वेन भयानकानीभवृत्तिवत्तदर्शने दुःखमेवोत्पद्यत इति विशेषो ज्ञेयः।

स्पर्द्धेनेति—मत्कर्त्तृकस्पर्द्धयापि हेतुना त्वय्योन्मुखं गच्छता भवताऽहं न वेद्यः न ज्ञातुं शक्य एव—तथा च मद्विषयकज्ञानमेव तव न भविष्यति, किं दोश्चण्डिमा मया भवते विज्ञापनीय इति भावः। इन्द्रपराक्रमखण्डनकृता येन दोर्दण्डेनायं गोवर्द्धनगिरिरुद्धृतः। आद्ये असुरमात्रनिष्ठे कोपे विजातीयालम्बनो भगवान्। द्वितीये उभयनिष्ठे, तदा सुतरां भगवानप्राकृत एव।

प्रत्यक्षता। विजातीयालम्बनोऽप्राकृतः—विजातीयोऽरिरालम्बनं यस्य स भगवानप्राकृतः। अत्र चतुर्थचरणे 'ट'वर्गयुक्तवर्णानां निवेशनेन रसानुगुण्यं प्रकटम्।

(ल) वयो जीर्णमिति—एतमप्याचार्य्यशङ्करो समग्रे मोहमुद्गरे विधिष्य 'अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं दन्तविहीनं जातं तुण्ड'मिति' पञ्झटिकायां निर्व्वेदमेवोपदिदेश। तदुक्त्या समाधिमय्येकान्तता चात्र विश्रमति। आह च भगवान् भरतः—'योगीव ध्यानरतो भवति हि निर्व्वेदवान् पुरुषः।' भरतीये तु निर्व्वेदस्य व्यभिचारिभावरूपेण परिग्रहः, न तु स्थायिभावतया—तेन तन्मतेऽष्टावेव रसाः। मतचैतन्तु प्राचीनालोचितमस्माभिः—सञ्चार्य्यादीनामभावयुक्तिस्तु स्थमपाला दर्शये—'युक्तवियुक्तदशायामवस्थितो यः शमः स एव यतः। रसतामेति तदस्मिन् सञ्चार्य्यादेः स्थितिश्च न विरुद्धा।' इति। अतएव ध्वनिकारादिमतानुसारिभिः शमस्य स्थायित्वमुक्ता शान्तरसस्य प्राधान्यज्ञापनाय यत्नेऽहि। एवमभिदधुश्चालङ्कारिकचूडामणयो लोचनकृदोऽभिनवगुप्तपादाः—"मोक्षफलत्वेन चायं परमपुरुषार्थनिष्ठत्वात् सर्व्वरसेभ्यः प्रधानतमः स चायं शान्तरसः" इति। भर्त्तृहरिकृतवैराग्यप्रसङ्गे भक्तहृन्दरचितसंवकदम्बे च रसस्यास्य बहुलः प्रसारस्तत्रैव स समास्वादनीयः शिक्षणीयश्च सहृदयैः।

अथ निर्वेदः स्थायी । स चैकविधः । आलम्बनं संसारदुःखम् । उद्दीपनं पुण्यतीर्थादि । अनुभावो विषयासक्तित्यागः । व्यभिचारी मतिधृतिहर्षादिः । एष रसोऽनुकार्य्ये परोक्षः, सामाजिके प्रत्यक्षः । चमत्कारी चायम् ।

तथा च—

"यच्च कामसुखं लोके यच्च दिव्यसुखं महत् । Mahabharata
तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोड़शीं कलाम् ॥"

चमत्कारातिशयेनानन्दातिशयः । अयं श्रीकृष्णभक्त्युपयुक्तो यदि भवति तदाऽप्राकृत एव । यथाऽयं निर्व्वेदो व्यभिचारी सन्नपि शान्तरसे स्थायितां प्राप्य रसतामाप्नोति तथा सैव देवादिविषया रति'र्भाव' इति पारिभाषिकोऽपि भावः (12) स्थायी सन् तत्तद्विभावादिसामग्रीसमवेतो भूत्वा 'भक्तिरस' इति (व) द्वादश रसा भवन्ति । स पुनर्भक्तिरसः श्रीकृष्णाश्रयो भवन् रत्यादिभिः स्थायिभिर्दशविधो भवति । तदन्यत्रोह्यम् ।

यच्च इति—अङ्गेभ्यः सकाशाच्चर्म्म यथा, तदपि रागः स्वप्न इव क्षयतुल्योऽपि न भवति । केचिच्छान्तस्य रसत्वं न मन्यन्ते, तन्मतं दूषयितुमाह—अयमिति । चमत्कारित्वे हेतुं प्राचीनानां श्लोकमाह—तथा चेति । तृष्णाक्षयसुखरूपचन्द्रस्य षोड़शीमेकां कलामपीहलोकस्थस्वर्गस्थसुखे नार्हतः—तस्माच्चमत्कारत्वात् तस्य रसत्वमवश्यमङ्गीकार्य्यं 'रसे सारश्चमत्कार' इत्युक्तेः । द्वादश रसा इति—पूर्व्वमेकादश रसा उक्ताः, अयमेको रसो मिलित्वा द्वादश भवन्तीत्यर्थः । कस्यचिन्मतेऽसौ भक्तिरस एव श्रीकृष्णाश्रयो भवन् स्वातन्त्र्येण दशविधो भवति, तस्य स्वरूपलक्षणोदाहरणमन्यत्र तस्यैव ग्रन्थे ज्ञेयम् ।

(व) रतिर्भाव इति पारिभाषिकोऽपीति—व्यापकत्वात् 'रति'पदेन प्रीतिस्नेहानां निखिलानां चित्तवृत्तीनां परिग्रहः । पारिभाषिकस्य तस्येत्थमर्थो निर्दिष्टो रसामृतसिन्धौ—"मिथो हरेर्मृगाक्ष्याश्च सम्भोगस्यादिकारणम् । मधुरापरपर्य्याया प्रियताख्योदिता रतिः ॥" 'भाव'पदेन रतिशोकोत्साहक्रोधशमादीनां सर्व्वेषामेव व्यापकतया परिग्रहः, पारिभाषिकात्तस्मात् 'सञ्चारिणः प्रधानानि देवादिविषया रतिः । उद्बुद्धमात्रः स्थायी च भाव इत्यभिधीयते ॥' इत्युक्तलक्षणपदार्थग्रहः । अत्र लक्षणे देवादौ'आदि'पदेन पुत्रादिविषया रतिरपि गृह्यतेति केचित् । रसगङ्गाधरकृत्प्रभृतयः । तन्मते वात्सल्यस्य रसत्वेन न पृथग्गणना । परं श्रीकृष्णविषया सा परो रसः—भक्तिरस इति तस्य संज्ञा । एतच्च प्रागेवास्माभी रसस्वरूपसंख्याद्यालोचनप्रस्तावे सम्यग्विवेचितमिति न पुनरवतारस्तस्यात्र कृतः ।

---

(12) 'पारिभाषिको भाव.' इति (क) (ङ) पुस्तकयोः ।

अथ वात्सल्यम्—

आराज्जानुकरोपसर्पणपरो जातस्मितं सत्वर-
मङ्कारोहमनाप्नुवन् रुदद्विम्लानचन्द्राननः।
अभ्यासार्थमुपेक्षितोऽपसरणप्रक्रान्तया सत्वरं
कण्ठेक्तनरं यशोदया न न न नेताश्लेषि बालो हरिः॥ १०

अत्र ममकारः स्थायी। एष एकनिष्ठः। आलम्बनं श्रीकृष्णः, उद्दीपनं तद्गतचङ्क्रमणादि। अनुभावः कण्ठेऽकृताश्लिङ्गनादिः। व्यभिचारी हर्षादिः। एष परोक्षो व्रजेश्वरीनिष्ठः, प्रत्यक्षः सामाजिकनिष्ठः। उभयथैवाऽयमप्राकृतः।

अथ प्रेमरसः—

प्रेयांस्तेऽहं त्वमपि च मम प्रेयसीति प्रवाद-
स्त्वं मे प्राणा अहमपि तवास्मीति हन्त प्रलापः।
त्वं मे ते स्यामहमिति च यत्तच्च नो साधु राधे!
व्याहारे नौ न हि समुचितो युष्मदस्मत्प्रयोगः॥ ११

अत्र चित्तद्रवः स्थायी। स चोभयनिष्ठः। आलम्बनमन्योन्यम्। उद्दीपनमन्योन्यगुणपरिमलः। अनुभावो विशिष्य निर्वचनाभावः। व्यभिचारी मतिरौत्सुक्यादिः। परोक्षः श्रीकृष्णराधयोः, सामाजिकानां प्रत्यक्षः। प्रेमरसे सर्वे रसा अन्तर्भवन्तीत्यत्र महीयानेव प्रपञ्चः। ग्रन्थगौरवभयाद्दिङ्मात्र

आरादिति—आरान्निकटे जानुकराभ्यां गमनपरो बालः श्रीकृष्णो मातुरङ्कारोहणार्थं प्रयतन्, यशोदयाऽपि गमनप्रक्रियायामभ्यासार्थं पुनरानयनाय सम्मुखगमनं विहायापसरणे तस्य पश्चाद्देशगमने प्रक्रान्तयोपेक्षितः श्रीकृष्णो मातुरङ्कारोहमप्राप्य रुदद्विम्लानमुखः पश्चाद्यशोदया सत्वरं यथा स्यात्तथा कण्ठे व्याप्याश्लिष्टः।

प्रेयांस्तेऽहमिति—श्रीकृष्ण आह—हे राधेऽहन्ते तव प्रेयान्, त्वं मे प्रेयसी त्वं मे प्राणाः, अहमपि तव प्राणा अस्मीति। त्वं मे मम, तवाहं स्यामिति च यत् तत् सर्वं न भाय, यतो भावयोर्व्यवहारे कथाप्रसङ्गे युष्मदस्मत्प्रयोगो न समुचितः—आत्मनोर्द्वि-

दावर्तेति कथं भवन्ति ते, तदप्यादरश्लोकेऽपूर्वेव स्तवैव दर्शितम्। स पुनर्भक्तिरसो दशविधो भवतीति—शान्त प्रीति प्रेयो वत्सल मधुराख्यभेदैः पञ्च, स्वार्थ परार्थेति प्रत्येकं द्वौ। अतो दशैव न। अन्योन्यम्—श्रीकृष्णराधाभ्यामितरेतरं विश्लेषेऽपि प्रेमः।

मुक्तम् (13)। केषाञ्चिन्मते श्रीराधाकृष्णयोः शृङ्गार एव रसः (ग)—तन्मतेऽप्येतदुदाहरणं नासङ्गतम्। शृङ्गारोऽङ्गी प्रेमाऽङ्गम्, अङ्गस्यापि क्वचिदुद्रिक्तता। वयन्तु प्रेमाऽङ्गी, शृङ्गारोऽङ्गमिति विशेषः। तथा च—

उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति प्रेम्ण्यखण्डरसत्वतः।
सर्व्वे रसाश्च भावाश्च तरङ्गा इव वारिधौ (घ)॥ १२

देहत्व एव तादृशः प्रयोगः समुचितो भवति। अत्र तु श्यामपीतदेहद्वयोरेक एवात्मा— यथैकस्मात् कमलनालादुत्पन्नं नीलपीतकमलद्वयं, तद्वदिति ज्ञेयम्। उद्रिक्तता—चाङ्गिरसापेक्षयाऽङ्गरसस्याधिक्यम्। एतदभिप्रायेण वयमपि शृङ्गारोऽङ्गमिति ब्रूमः।

अखण्डरसत्वतोऽखण्डरसत्वात् सर्व्वे उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति समुद्रे तरङ्गा इव।

(ग) प्रेमरसे चित्तद्रवरूपविशिष्टाया रतेर्व्वोधादस्य व्यापकत्वं शृङ्गाररसात् यथाकथञ्चिदपि गुणात् साधारण्यात् रतिभावमयादस्यमिति केचित्—अपरेस्तु तेनैव मार्गेण प्रेमरसस्य व्याप्तिरधिकैवानुमीयते। (If the connotation decreases, the denotation increases and *vice versa*) तन्मते प्रेमाऽङ्गी, शृङ्गारोऽङ्गमिति। वस्तुतस्तु यत्किञ्चिदपि पार्थक्यमुपकल्प्येतावान् विमानविस्तारः। ग्रन्थेऽत्र प्राक् सप्तविधगौणरतीनां वीरादारभ्य रौद्रं यावद्वर्णितानामुपन्यासः, पश्चात् शान्त-वात्सल्य-प्रेयो-भक्ति प्रीतीनां पञ्चानां मुख्यरतीनां पृथग्निर्द्देशः खमन्तव्यमतसानुवर्त्तनच्छलाय, ग्रन्थकृच्चित्तरालङ्कारिका इव सर्व्वे रसा इति खमतं सूचितवान्— स्वेच्छया लिखितं किञ्चित् किञ्चिदत्र परेच्छया। यत् पूर्व्वापरसंबद्धं तत् पूर्व्वमपरं परम्।'—अग्रे श्रीकृष्णस्य सर्व्वरसात्मकत्वं सूचयितुं रचितः श्लोकोऽपि तदाशयक एव। महीयानेव प्रयत्नः—मधुरोपनामकस्य भक्तिरसस्यैव महत्प्रपञ्चत्वं श्रीमद्रूपगोस्वामिनो ग्रन्थे—ग्रन्थावसाने सविनयमुक्तिश्च—'अतलत्वादपारत्वादाप्तोऽसौ दुर्व्विगाहताम्। स्पृष्टः परं तटस्थेन रसाब्धिर्मधुरो मया।' इति।

(घ) 'एते चांशकलाः पुंसः कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मितिवत् प्रेमरसस्याखण्डत्वमितरेषां खण्डरसताऽशांशतः सूचिता। प्रेमरसे हि भूमस्वरूपस्य भगवतः प्रतिबिम्बिता—यदि शृङ्गाररसेन इतरेषां रसानां विपरिणामः सुकरः, कथं न संतुसारभूतात् प्रेम्ण एतत्सम्भवः? अतो नात्र केवलं प्रौढ़िः। मानवहृदये वैरं तथाऽस्तु, घृणा वाऽस्तु, सर्व्वमेव प्रेमप्रशमैकमूलं, प्रेम्णि निलीने हृदये सर्व्वेषां साधीयान् लय इति नासाधारणसंवेद्यं तत्त्वम्। प्रेम्णो वारिधिसाम्यं कथञ्चिदुदाहरणद्वाराऽनुमीयते—वैष्णवकुलशेखरजयदेवमुखदुमापतिधरस्याप्योदर्शितः श्लोको रसस्यैकस्याखण्डत्वं निपुणमनुमापयतीत्यस्माकं प्रतिभानम्—'रत्नच्छायाच्छुरितजलधौ मन्दिरे द्वारकाया रुक्मिण्याऽपि प्रबलपुलकोद्भेदमा-

---

(13) 'दन्यगौरवतया दिङ्मात्र' मिति मुद्रितपुस्तके, 'दन्यगौरव दिङ्मात्र'मिति (क) (ख) पुस्तकयोः, 'ग्रन्थगौरवभयादि'त्यादि (ग) (घ) (च) पुस्तकेषु।

'रसः शृङ्गारनामाऽयं श्यामलः कृष्णदैवतः।' Rasasudhakara (P)

एवञ्च सर्व्वेषामेव रसानां वर्णा देवताश्च बोद्धव्याः।

सर्व्वरसात्मकत्वं श्रीकृष्णस्य यथा—

शृङ्गारी राधिकायां, सखिषु सकरुणः क्ष्वेडदग्धेष्वघाद्रे-
र्बीभत्सी तस्य गर्भे, व्रजकुलतनयाचेलचौर्य्ये प्रहासी।
वीरो दैत्येषु, रौद्रो कुपितवति सुरासाहि, हैयङ्गवीन-
स्तेये भीमान्, विचित्री निजमहसि, शमी दामबन्धे, स जीयात् (च) ॥ १२

अथ शृङ्गारः—

धृते पाणिद्वन्द्वे झटिति झणितं रत्नवलये-
र्धृते नीवीग्रन्थौ मुखरितममन्दं रसनया।

शृङ्गारीति—शृङ्गारी शृङ्गाररसविशिष्टः, अघाहेर्विषदग्धेषु सखिषु करुणरसविशिष्टः, तस्याघासुरस्य गर्भे प्रविष्टः कृष्णो बीभत्सरसविशिष्टः, सुराषाडीन्द्रे कुपितवति सति रौद्ररसविशिष्टः, निजतेजसि विस्मयरसवान्,—यथापि दर्पणे यदा स्वकान्तिम्पश्यति तदा तस्य महान् विस्मयो जायत इति भावः, शमी शान्तरसविशिष्टः।

धृत इति—श्रीकृष्णस्य स्पर्शान्नातो य आनन्दस्तस्मात् प्रतिहतधियो विगतबोधाया

धारभूता गोरथो। एवमपि रसामृतसिन्ध्वादौ सर्व्वरसात्मकत्वेऽपि श्रीकृष्णस्य तस्मिन् मधुररसस्यैव विषयत्वमधिकं सूचितम्। सर्व्वरसकदम्बेति—यस्य नानारसात्मकत्वं तत्तत् नियतालम्बनविभावत्वमपेक्ष्य वर्त्तते। एवमाहू रसतरङ्गिण्यां श्रीमन्नारायणभट्टाः— 'शान्ते ब्राह्मण एव स्यात् प्रीते दासः प्रकीर्त्तितः। प्रेयसि स्युः सखायो हि यशोदा वत्सले मता। मधुरे राधिका ज्ञेया हास्ये स्वात्मप्रमङ्गलः। सखीयूथोऽद्भुते ज्ञेयो वीरे चानूरगोष्ठाः। करुणे वत्सहत्यादि कुटिलाद्यास्तु रौद्रके। गोवर्द्धनोऽभिमन्युश्च भयानक उदाहृतौ। तपस्विन्यादयो ह्यत्र बीभत्से परिकीर्त्तिताः। अमीऽस्या नियता ज्ञेया आलम्बनविभावकाः॥' रसानां वर्णदेवतानिर्देशो भरतीयादिषु द्रष्टव्यः। 'शृङ्गारे तु नीलमणिः श्यामवर्णो देवते त्वनुभवमात्रिकं तत्वम्।

(च) अत्र नव रसा लक्षिताः—एवमपि रुद्रभट्टीयशृङ्गारतिलकस्यावतरणिकायाम् 'शृङ्गारी गिरिजानने सकरुणो रत्यां प्रवीरः स्मरे बीभत्सोऽस्थिभिरुत्फणी च भयकृन्मूर्त्याद्भुतस्तुङ्गया। रौद्रो दक्षविमर्द्दने च हसकृन्नग्नः प्रशान्तश्चिरादित्थं सर्व्वरसात्मकः पशुपतिर्भूयात् स वो भूतये।' द्वादश रसा लक्षिताः प्रागुदाहृते 'मल्लानामशनि'रित्यादिश्लोके। ग्रन्थकर्तृकृतानन्दवृन्दावनचम्पूकाव्ये 'शृङ्गारी'ति श्लोके उद्दिष्टानां बहूनां वार्त्तानुसन्धेया, 'तेषान्तु श्रीमद्भागवतपुराण एव कथा लभ्यता।

प्रियायाः स्वानन्दप्रतिहतधियः, किन्त्वपघनो
घनोत्कृण्ठं कृष्णं प्रति समतनोत्तर्ज्जनमिव ॥ १४

यथा वा—

मृदुमन्दं लीलाकरकिशलयोत्कम्पमुदयत्-
प्रसूनेषुक्रीडाविभ्रममुदितालिव्रजसुखम् ।
अमन्दीकुर्व्वाणाद्धिमपि कलकण्ठध्वनिकलां
निषेवे राधाङ्गं हरिरथ वसन्तानिलमिव ॥ १५

चिरस्य क्षणमात्रनिर्हतिकृते तस्या मुखं चित्रितं
सद्यः पद्ममभूत्ततः परमसौ पूर्णेन्दुरङ्कोज्झितः (14) ।
आनन्दामृतमण्डलम्पुनरभूदिङ्मां ततोऽभूदिव-
स्तत्पश्चादभूत तदत सखे ! मत्संविदो गोचरः ॥ १६

अर्थोऽरानन्दमूर्च्छितायाः राधाया अपघनो देह एव सम्भोगे घनोत्कण्ठं कृष्णं निवारयितुं तर्ज्जनमिव समतनोत्, तस्यास्तर्ज्जनेऽसामर्थ्येऽपि ततुपरिणतरूपो देह एव श्रीकृष्णं तर्ज्जयत्यनुप्रेक्षा। वस्तुतस्तु आऽनन्दवेवशेन वाम्यादिकमपि कर्त्तुं न शशाकेत्युत्प्रेक्षा-ऽलङ्कारगम्यो वस्तुध्वनिः। तर्ज्जनमेवाह—श्रीकृष्णेन तस्याः पाणिद्वन्द्वे धृते सति रन्तुमपेक्षितेति भणितं, तथाच रत्नवलयानामङ्कारशब्देनैव तर्ज्जनरूपो देहः श्रीकृष्णान्तर्ज्जते।

यथा वेति—हरो राधाया अङ्गं सिषेवे—यथा 'महाप्रसादान्नं सिषेवे' इत्युक्ते भक्तः प्रसादस्य भोजनमेव सेवनं बुध्यते, तथेहाप्यस्य सम्भोग एव सेवेति ज्ञेयम्। अङ्गं कीदृशम्? वसन्तकालस्यानिलमिव। साधर्म्यमाह—तत्सम्भोगसमये मृदुमन्दं, वसन्तानिलमपि मृदुमन्दं, निजाङ्गलीलया करकिशलयस्योत्कम्पो यत्र, अनिलपक्षे लीलाकरः कौतुककरः किशलयस्य नवीनपल्लवस्योत्कम्पो यत्र, उदयन्ती प्रसूनेषोः कन्दर्पस्य या क्रीडा तया विभ्रमम्, उदितानामलिव्रजानां सखीसमूहानां सुखं यत्र, पक्षेऽलिव्रजानां भ्रमरसमूहानाम्। कण्ठो मधुरास्फुटो 'न नेति' कण्ठध्वनिस्तस्य कलां वैदग्धीं किमप्य निर्व्वचनीयं यथास्यात्तथाऽमन्दीकुर्व्वाणं सर्व्वोत्कृष्टं कुर्व्वाणं, पक्षे कलकण्ठः कोकिलः।

श्रीराधाविरहेण व्याकुलः श्रीकृष्णः सुबलं प्रत्याह—चिरस्येति। पद्ममभूदिति—पद्मदर्शनजन्यतुल्यमहाप्रसादजनकत्वेन तच्चित्रितं पद्ममभूदित्यर्थः। पश्चात्तन्निजदर्शनेन जाता या तस्याः साक्षाद्दर्शनमहोत्कण्ठा तया तच्चित्रं विरहदाहकत्वेन विषमभूत्। तदनन्तरं तदभूतपचत संविदो मानस्य गोचरो न भवति—तथा च विरहपीडया मूर्च्छां प्राप्नोति भावः।

(14) 'परमसौ पूर्णः इत्यादेर्निर्व्विशेष (क) (ख) पुस्तकयोः पाठः।

मुग्धा सुधांशुकिरणे जालगते भवनदाहचकिताक्षी ।

याति तमेवधिलेखं प्रविशति भवनं निवार्य्य सख्यौ ताः (ङ) ॥ १७

एषु पूर्व्वौ सम्भोगे, परौ विप्रलम्भे । सर्व्वत्र रतिः स्थायी—स चोभय-निष्ठः, अन्योन्यमालम्बनम्, उद्दीपनमन्योन्यलावण्यादि विजनस्थानादि च, अनुभावः करग्रहणादिः, व्यभिचारी श्रमजडताऽऽदिः । विप्रलम्भे च रतिरेव स्थायी, स चोभयनिष्ठः, विप्रकर्षेऽपि रतेस्तथैव सतःसिद्धत्वात्, आलम्बनं पूर्व्ववत्, उद्दीपनं विप्रकर्षोऽन्योन्यदुःखानुभवचन्द्रचन्दनपवनादिश्च, अनु-भावश्चित्रलेखादिः । उभयोरेवानन्दधर्म्मत्वाद्रसत्वम्—आनन्दस्यात्मधर्म्मत्वा-दात्मनश्च बहिरिन्द्रियापेक्षित्वमात्रत्वाभावात् स्फूर्त्तिपर एवानन्दः (ढ) ।

अथ माथुरविरहेण्याव्यक्तव्याकुलाया राधाया गवाक्षद्वारा गृहमध्ये प्रविष्टां चन्द्रकिरणाम् दाहकत्वादग्नित्वेन आगन्त्वास्तस्याश्चेष्टामाह । चन्द्रकिरणस्याग्नित्वेन भ्रान्ता मुग्धा । भ्रमर इरिष राधयोक्तं 'मधुप कितवबन्धो' (भागवते १० । ४७।१२) इत्यादि पद्यमुपश्रुत्वा व्याकुलेन श्रीकृष्णेन तस्याः प्रबोधनार्थं कापि स्वविधिपत्री प्रेषितेति ज्ञेयं, जीवनहेतुभूता सा यतो गृहमध्य आसीत्, तदानयनार्थं सा भवनं प्रविशति । सख्यौ ताः सखीर्निवार्य्येति —अनेन पत्रानयनार्थं मद्देहस्य दाहो भवति चेद्भवतु, सखीनां दाहो माऽस्त्विति तस्या अभिप्रायः ।

(ङ) सुधांशुकिरणोद्दाहाशङ्को विरहिण्यो सम्भवतीति हि कविसम्प्रदायसमयः । निवार्य्य सख्यौ ताः—मम प्रेम्णो निदर्शनं पत्रमहमेव रक्षिष्ये, कथं मत्प्राणप्रियाः सख्यो मदर्थेऽनलं व्रजेयुः इति चिन्तया तासां निवारणम्—वस्तुतस्तु तत्रावधिरेखे लिखितस्यावधि-दैर्घ्यकौतूहलमपि त्वराया हेतुः—स च चेत् दृष्टमन्त्रं इवं प्राणारामः प्रिय इव सत्वरं गोप्यो भवतीति कामिनीमाचारः । प्रतिबन्धमनुभूता अप्यपूर्व्वायमाणा निरवधि-मधुरास्तास्ताः प्रेमलीला केवलमतः कारिता वा भवेयुरिति ।

(ढ) उभयोरेवेत्यादि—सम्भोगरतावानन्दः स्पर्शादीनां बहिरिन्द्रियप्रवृत्तिगोचरः—विप्रलम्भे प्रियप्राप्त्याकाङ्क्षाजनित आनन्द उत्तेजना वा वर्त्तते । तथा च चौरकवेरभि-सारिणि पद्ये—'प्रासादे सा पथि पथि च सा पृष्ठतः सा पुरः सा पर्य्यङ्के सा दिशि दिशि च सा तद्वियोगातुरस्य । हंहो चेतः प्रकृतिरपरा नास्ति ते काऽपि सा सा सा सा सा जगति सकले कोऽयमद्वैतवादः ॥' विप्रलम्भे बहिरिन्द्रियगणस्य तरभावादानन्दो नास्तीति वक्तुं न शक्यते, यत आनन्द आत्मधर्म्मः—'न खलु बहिरुपाधीन् प्रीतयः संश्रयन्ते ।' स्फूर्त्तिपर एव —प्रकाशशरीर एवानन्दः, स च प्रकाशो बहुधा बहुशो भवति । स्फूर्त्तिस्तत्र रस-धर्म्मस्तं निखार्थे पदा कोटा ।

अनेन शृङ्गारो द्विविधः सम्भोगो विप्रलम्भश्चेति । आद्यः परस्परावलोकनाधरपानचुम्बननखदशनक्षतादिप्रभूतप्रभेदोऽप्येक एव गण्यते । अपरस्त्वभिलाषविरहेर्ष्याप्रवासशापहेतुक इति पञ्चधा । लोक एव शापहेतुः—तेनालौकिकश्चतुर्विधः (ख) ।

अभिलाषः पूर्व्वरागस्तस्यावस्था दश स्मृताः । ७५ का

आद्यः सम्भोगः नखदन्तक्षतादिप्रचुरभेदविशिष्टोऽपि सम्भोगत्वरूपसामान्यधर्म्मेणैक एव गण्यते । अत्र तु भेदविवक्षया सम्भोगविप्रलम्भयोः कियन्तः प्रकारा दर्श्यन्ते । परन्तु 'प्राग्गतः क्रमाख्यानप्रेमवैचित्त्यादूरतः । प्रायः संचिप्तसङ्कीर्णसम्पन्नर्द्धिमतो विदुः ।' इत्याद्युज्ज्वलनीलमणौ विप्रलम्भसम्भोगयोश्चतुश्चतुर्भेदा उक्ताः, पुनः प्रत्येकमष्टधा—एवं विप्रलम्भो द्वात्रिंशत्, सम्भोगश्च द्वात्रिंशत्, समुदायश्चतुःषष्टिः ।

(ख) सम्भोगशृङ्गारस्य परस्परावलोकनाद्यनुष्ठानसङ्ख्येया प्रभूततमभेदत्वं, यदुज्ज्वलनीलमण्यादिषु रसतत्त्वसूचकेषु ग्रन्थेषु तस्यैव मुख्यगौणभेदेनादौ द्वैविध्यम् । 'मुख्यो जाग्रदवस्थायाम्' 'स्वप्ने प्राप्तिविशेषोऽत्र हरेर्गौण इतीर्य्यते' इति लक्षणमर्पितं तत्, तत्राद्यस्य भेदस्य पूर्व्वराग मान-किञ्चिद्दूरप्रवास-सुदूरप्रवासभेदवशाच्चत्वारो विभेदाः, तेषाञ्च प्रत्येकं संचिप्तादिटीकाकृदुदाहृतभेदान्तरैरष्टप्रविभागादयं मुख्यः सम्भोगशृङ्गारः षोडशभेदात्मकः । एवं गौणोऽपि सामान्य-विशेषादिचतुर्विभेदेन संचिप्तादिप्रागुक्तखिलाष्टान्तरभेदान्तरैश्च षोडशविधः । अतएव 'द्वात्रिंशत् सम्भोगाः' इति टीकाकृन्निर्द्दिष्टः सङ्ख्यादायस्तदनुमोदितः । एषां प्रत्येकशः तद्ग्रन्थादाकरे द्रष्टव्यम् । सम्भोगशृङ्गारस्य प्रकारान्तरैर्णामरतिभेदेन वैविध्यं जीवगोस्वामिकृतगोपालचम्पादिषु सूचितम्—तत्र द्वितीये बाल्ये गोविन्दरासे श्रीराधे सम्भवात् पुनर्विभेदप्रपञ्चः । विप्रलम्भशृङ्गारस्य टीकाकृद्दर्शितभेदैः पूर्व्वरागप्रणोयभेदमार्गेण च द्वात्रिंशद्विधत्वम् । नीलमण्यावभिलाषस्थाने पूर्व्वरागस्य विरहस्थाने प्रेमवैचित्त्यस्य ईर्ष्यास्थाने मानस्योल्लेखो दृश्यते । लौकिकाश्रितविप्रलम्भस्य चत्वारो भेदा अभ्यर्थितमदनरूपकरसंप्रागरिणिस्थेषु । तेषु तावत् प्रवासशापयोर्म्मध्ये पृथक् गद्यमायाजन श्रायतो चेकमत्वात् । तत्र यद्दीत: करुणात्मको विप्रलम्भोऽत्र प्रवासभेद एव भवेत् यदाहुर्नीलमणिकृतः—'विप्रलम्भं परं केचित् करुणाभिधमूचिरे । न तत्रार्थविद्द्विषताविषता.प्रयुक्तोऽलिनः ।' 'यूनोरेकतरस्मिन् गतवति लोकान्तरं पुनर्लभ्ये । विमनायते यदेकस्तदा भवेत् करुणविप्रलम्भाख्यः ।' इत्युक्तलक्षणः शृङ्गारः सदैवोभयप्रत्येकपरस्परविरहे यौवनस्य रसभूमिस्तत्त्वे न सम्भवतीति च सत्यम् । तादृशमारं इति शोचनीय नराणित्वाणाविषयेष्वनन्तिवोपभोग्य श्यायारचो-चमत्कृता-चमर्पाभिदैव

यथा—

अभिलाषश्चिन्तनञ्च स्मृतिश्च गुणकीर्त्तनम्।
उद्वेगश्च प्रलापश्चोन्मादश्च व्याधिरष्टमः।
जड़ता नवमो ज्ञेया मरणं दशमं स्मृतम् (ग्र) ॥ ७६का

विरहस्तु भावी भवन् भूतश्चेति त्रिधा।
ईर्ष्याप्रभवोऽत्र मानपरः—स च द्वेधा। (15)

ईर्ष्याप्रणयसम्भूतो द्वेधा मानः प्रकीर्त्त्यते।
अन्यासक्ते प्रियतमे ईर्ष्यामानो भवेत् स्त्रियाः॥
द्वयोः प्रणयमानः स्यात् प्रमोदे सुमहत्यपि।
प्रेम्णः कुटिलगामित्वात् कोपो यः कारणं विना ॥ ७७ का

तथा च—

नदीनाञ्च वधूनाञ्च भुजगानाञ्च सर्व्वदा।
प्रेम्णामपि गतिर्व्वक्रा कारणमत्र नेष्यते॥ Rasasudhakara.

स च मानो द्विधा भवति—एक ईर्ष्यासम्भूतः, द्वितीयः प्रणयसम्भवः। ननु कान्तस्यापराधो माने कारणं, प्रणयकालेऽपराधस्य सम्भावनाऽपि नास्ति, कुतो मानप्रवृत्तिः, तत्राह—द्वयोरिति। कान्ताकान्तयोर्मध्ये प्रमोदेऽपि कारणं विनाऽपि प्रणयमानः स्यात्। प्रेम्णः कुटिलगामित्वे प्रामाणिकानामुदाहरणमाह—तथा चेति।

विभागश्चान्यत्रैव द्रष्टव्यः, न वा भागकथनमत्राश्रिता, यतः समर्थायां रतेरेव पञ्चस्विप्र भवभेदेषूक्तो हृश्यते।

(ग्र) समञ्जसरतिरूपस्य पूर्व्वरागस्येमा एव दशा यथाक्रमं मालमत्यादौ दर्शिताः। साधारणरतिरूपस्य तु उन्मादादिवर्ज्जमभिलाषादिकाः प्रथमनिर्द्दिष्टाः षट्। समर्थ रतिरूपस्य प्रौढ़ाख्यस्य पूर्व्वरागस्य लालसोद्वेगजागर्य्यातानवजडिमवैयग्र्यव्याधिउन्मादमोह-मृत्युक्रमेण दशेति च सत। न च तावत् प्रकृतं किमपि वैलक्षण्यमेतस्य 'नयनप्रीतिश्चिन्ते'-त्यादाय उदाहृतात् केषिद्दर्शितात् दशापारम्पर्य्यात्। पर स्थलविशेषतोऽवस्थाविशेषतश्च भिन्ना संज्ञा—नातः परं किमपि।

(15) इतः परात् 'वहूलमियमिति. पाठ (ख) (च) पुस्तकोदयमभवे।

भूतविरहेण सह प्रवासावान्तरभेदो यथोदाहरणं स्फुटीभविष्यति ।

अथोभयोरेव [सम्भोगविप्रलम्भयोः परस्परावलोकनाधरपानाद्यभिलाषादीनां]क्रमेणोदाहरणानि ।

तत्र परस्परावलोकनं यथा—

> एहीति पृष्ठगसखीच्छपकैतवेन
> व्याहृत्य यो मयि तया निहितः कटाक्षः ।
> प्रत्यस्तवन्मम कटाक्षमवाप्य भ्रान्तो
> ऽप्यन्तर्बिभेद स निशातशराद्वंमर्म ॥ १८

अपि च—

> तस्याः सखीभिरपि वीक्ष्य सुजातमन्त-
> र्भावोदयं कमपि चञ्चललोचनान्ते ।
> धन्यो भवानिति कृता मम सम्मुखीभि-
> रिन्दीवरच्छदमयी (16) मयि पुष्पवृष्टिः ॥ १९

परस्पराधरपानं यथा—

> पाअवदि पिवदि वाअसं पेअसि ललिदे कहिं सौति ।
> सान्द्रानन्दविनिद्रितराधासप्रायितञ्जयति (ङ) (17) ॥ २०

यथोदाहरणमिति—उदाहरणे द्रष्टव्ये ।

एहीति—पृष्ठस्थितसखीदर्शनमिषेण मयि निहितो यः कटाक्षः स प्रत्यस्तवन्मत्कटाक्षं प्राप्य भ्रान्तोऽपि ममान्तःकरणं विभेद । अत्र दृष्टान्तमाह—निशातेति । भ्रष्टलक्षितशरस्य वेधे तथा पीडा न जायते यथा शानिशितो योऽर्द्धशरस्तस्य वेध इत्यर्थः । इदञ्च चाक्षुषिकायामनुभवसिद्धमेव । कमपि सखायमुद्दिश्य भीकयस्योक्तिरियमिति बोध्यम् ।

यथा तस्याः कटाक्षशरेणाहं विद्धस्तथा मत्कटाक्षशरेणापि विद्धायास्तस्याः कमप्यन्तर्भावोदयं वीक्ष्य तस्याः सखीभिरपि धन्यो भवानित्यर्थबोधकेस्तत एव मदाभावनपरैश्चाक्षाचञ्चललोचनान्तैः करणैर्मयि नीलकमलदलमयी पुष्पवृष्टिः कृता ।

(ङ) यथैषोदाहरणे गौणसम्भोगशृङ्गारस्य सूचनम् । न केवलं पद्योऽस्मिन्नौपम्यादिप्राकृत जनगुणस्य भावग्रपयस्याच्छादनं प्राकृत भक्तहृदये भगवत्सम्मसुखानन्दवार्तोयम्,

(16) 'इन्दीवरच्छविमयी'ति (ख) (ग) पुस्तकयोः पाठः । स च टीकाकृन्मतेनाप्यादृतः ।

(17) 'सान्द्रानन्दविनिद्रितराधाधरपाठ जयति' इति मुद्रितपुस्तके एव प्राकृतभाषामयः पाठः । न भावेन ... टिप्पण्यामपेक्ष्या ।

यथा वा—

अर्धाकुञ्चितनिर्निमेषनयनं निस्पन्दतारं किय-
द्दीर्घश्वासमलक्ष्यकण्ठनिनदं सानन्दतन्द्रायिता ।
कृष्णे पाययति स्वकीयमधरं प्रागेव पीताधरे
किञ्चित्त्वं ललिते ! पिबेति किमपि स्वप्नायते राधिका ॥ २१

परस्परचुम्बनं यथा—

अङ्गाङ्गि स्खलनं कराकरि मनःसंवादसंवेदनं
कर्णाकर्णि कथाकथासु युगपच्चुम्बाः शतं गण्डयोः ।
स्कन्धास्कन्धि भुजौ मुखामुखि मुहुर्माध्वीकपानक्रमो
राधामाधवयोर्मधौ मधुमदक्रीडा जरीजृम्भते ॥ २२

राधायाः स्वप्नायितं जयति । निद्रादशायामस्फुटवर्णवाक्यार्थबोधकशब्दोच्चारणमेव स्वप्नायितं, तदेवाह । हे ललिते ! प्रेयसि ! श्रीकृष्णे स्वीयास्यं मां पाययति सति ममास्यं स्वयं पिबति सति त्वं च सुताऽसीति स्वप्नायितम् ।

अर्धेति—प्राक् प्रथमं पीतो मदीयाधरो येन तथाभूते श्रीकृष्णे स्वकीयाधरं मां पाययति सति हे ललिते ! त्वमपि किञ्चित् पिबेति किमपि स्वप्नायते राधिका । स्वप्नायत इत्यत्र क्रियाविशेषणान्याह—नेत्राङ्कं व्याप्याकुञ्चिते ईषन्मुद्रिते एवं निमेषरहिते नयने यत्र तद्यथा स्यात्तथा, स्पन्दरहिता नेत्रतारा यत्र स्यात्, कियन्तो दीर्घश्वासा यत्र, अलक्ष्योऽस्फुटः कण्ठनिनदो यत्र ।

मधौ वसन्ते राधामाधवयोर्वसन्तकालीनमदेन जाता या क्रीडा सा जरीजृम्भते अतिशयेन प्रकाशते । क्रीडामेवाह—तयोः स्खलनमङ्गाङ्गि अङ्गेनाङ्गेन निर्वृत्तं, तथा च मधुमदेन राधाया अङ्गे श्रीकृष्णः पतति, श्रीकृष्णस्याङ्गे राधा पततीत्यर्थः । मनसः संवादोऽभिप्रायस्तस्य संवेदनं ज्ञानं कराकरि कराभ्यां कराभ्यां निर्वृत्तं, तथा च श्रीकृष्णस्य हस्तौ ह्यादेव तस्य मनोऽभिप्रायो राधिकया ज्ञातः एवं राधाया अपीति ज्ञेयम् । कर्णाभ्यां कर्णाभ्यां निर्वृत्तासु कथाकथासु सतीषु परस्परगण्डयोः शतसंख्यकचुम्बनम् । भुजौ स्कन्धास्कन्धि—तथा च तयोर्भुजौ परस्परस्कन्धे निहिताविवत्यर्थः । मधुपानोपक्रमो मुखामुखि मुखेन मुखेन निर्वृत्तः ।

तद्रूपचिन्तानन्दस्य भागाहरणायान्यथाऽन्यदा च कल्पितानां प्रतिद्वन्द्विभक्तत्वेन चैतरेषां प्रायशोऽपि मधुरमधुरमाज्ञानम् । अतार्थाया द्वितीयार्द्धेऽन्योक्तिसूचककविवाक्यनिर्मितिः संस्कृतेनैव भवितुमर्हा । टीकासम्पृक्तप्राकृतसन्दर्भगतच्छायाऽपि नात्र प्रसरतीति निखिलमवदातम् ।

परस्परनखक्षतानि यथा—

जाताङ्कुराणि किममून्यनुरागबीजा-
न्युप्तानि नूनमुरसोरुभयोरुभाभ्याम् ।
आर्द्राणि कोमलतराण्युरुपाणि भुग्ना-
न्याभान्ति पश्य ललिते ! नखलक्ष्माणि ॥ २३

परस्परदशनक्षतं यथा—

माध्वीकाचमनोत्सवे कुतुकिनोरन्योन्यदन्तच्छदा-
वन्योन्येन कृतोपदंशरचनौ यौ राधिकाकृष्णयोः ।
क्षुब्धौ च द्विजकुड्मलैरभवतामच्छच्छलच्छोभरौ
पीतौ चार्पितौ बभूवतुरहो प्रेम्णो विचित्रा गतिः (१) ॥ २४

नीवीमोक्षो यथा—

निर्यातायां त्वयि विरमितो मालया रत्नदीपः
कृष्णे चोलं चपयति मया स्वस्तिकः सन्निबद्धः ।

तयोः परस्परनखक्षतानि परस्परानुरागरूपबीजस्याङ्कुरत्वेनोत्प्रेक्षते—जातेति । आर्द्राण्यपि स्निग्धानि भुग्नानि किञ्चिद्वक्रीभूतानि—वक्रीणामङ्कुराणामुत्पत्तिकाले भुग्नानीति ध्येयम् ।

माध्वीकेति—वृक्षकोटरेभ्यो निःसृतोऽत्यन्तमादको रसः माध्वीकः, तस्य पानोत्सवे कुतुकिनो राधाकृष्णयोरन्योन्योष्ठाधरौ—कथम्भूतौ ? अन्योन्येन कृता मद्यपानस्योपदंश-रचना यत्र तथाभूतौ. मद्यपानैर्मादकवस्तुपानानन्तरं किमपि भक्ष्यवस्तु भुज्यते, तस्यैव संज्ञा उपदंशः, लोके 'नक्कल' इति तस्य प्रसिद्धिः—ताभ्यान्तु परस्पराधरपानमेवोपदंशत्वे रचितम् ; द्विजरूपकुड्मलैः क्षुब्धावभवतां, तथापि तावोष्ठाधरौ अहो आश्चर्यमच्छच्छ-लच्छोभाभरौ बभूवतुः—एवमुभाभ्यां पीतावपि परस्पराधरावर्पितौ बभूवतुः ।

हे सखि ! त्वयि कुञ्जद्वारान्निर्यातायां सत्यामेकाकिन्या मया स्वरक्षकान्धकार-निर्माणार्थं रत्नप्रदीपो मालया विरमित आच्छादितः—तदपि बलात्कारेण मम कञ्चुलीं चोलकं चपयति सति कुचद्वयाच्छादनार्थं हस्ताभ्यां मया स्वस्तिकः सन्निबद्धः । संवृतोऽस्य यथाख्यातया मयोपविष्टम्. कृष्णस्य मिलितोऽत्र्योपवेशनेनैव परिधेयवस्त्र-

(१) उपदंशस्य गौडभाषायां 'चाट्' इति संज्ञा । क्षुब्धावप्यच्छच्छलच्छोभरावित, 'पीतावप्यर्पिता'विति च ध्वेयमर्थविरोधमयभणितिवशात् प्रेम्णो विचित्रगतित्वकथन-मपार्थर्यमिति । 'कुतुकिनो'रित्यत्र 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः ।

नीवीग्रन्थिं हरति सहसा संहतोरूपविष्टे
बुद्धेरग्रं सखि ! समधिका वल्लभस्ते बलेन ॥ २५

आदिशब्दाद्वनविहार-जलविहार-मधुपान सङ्गीतादि । तत्र वनविहारो यथा—

अर्घं कुड्मलकैर्मरन्दपटलैः पाद्यं परागैर्मृदु-
स्यन्दार्द्रैरनुलेपनं किसलयैः पुष्पैश्च भूषां फलैः ।
नैवेद्यं पवनाहतैरवयवैर्नृत्यं मदालिस्वनै-
र्गीतं कल्पयता हरिर्वनगतो वल्लीचयेनार्चितः ॥ २६

अपि च—

एकेनानिलचपलेन पल्लवहस्तेनारौत्सीत् स्तवकपयोधरं परेण ।
आक्षेपं न न न न नेति चञ्चलालिभ्रूभङ्गया व्यधित हरिं विलोक्य वल्ली ॥ २७
सन्त्रासं किसलयपाणिकम्पनेन प्रोत्साहं कुसुममयेन सुस्मितेन ।
रोषञ्च भ्रमरघटाकटाक्षपातैरासन्ने मधुभिदि वीरुधोऽभ्यनैषुः ॥ २८

सीमन्तोपरि बन्धुजीवकुसुमं सिन्दूरबिन्दूकृतं
चित्रैर्नव्यदलैर्व्यरचायि मकरी गण्डे मृगाक्ष्याश्च तैः ।
चक्रे कञ्चुलिका पयोधरभरे नानाप्रसूनच्छदैः
कृष्णेन प्रणयातिरेकरभसस्तस्यामभिव्यञ्जितः ॥ २९

कार्यमपि कृतमित्यर्थः । अतएव ते तव वल्लभः श्रीकृष्णो बलेनाधिको न तु बुद्ध्या—बलस्याग्रे बुद्धेः प्रभावो न तिष्ठतीति । यद्भवितव्यं तदभूदिति ध्वनिः ।

एतैः करणैः पाद्यादिकं कल्पयता लतासमूहेन श्रीकृष्णोऽर्चितः, एतदेवाह—कुड्मलकैः पुष्पस्तबकैः, मधुक्षरणेनार्घैः, परागैः पुष्परजोभिरनुलेपनम् ।

वल्लीरूपा नायिका सम्भोगोन्मुखं नायकमिव हरिं चञ्चलभ्रमररूपया प्रणयकोपव्यञ्जकभ्रूभङ्गया विलोक्य स्तवकरूपं स्तनमरौत्सीत् वक्षमकरोत् ।

अधुना वल्लीरूपनायिकायाः कृष्णदर्शनाज्जातमनेकेषां व्यभिचारिभावानां प्रावल्यमाह—सन्त्रासमिति । श्रीकृष्णे आसन्ने सति वीरुधो वल्ल्यो भयव्यञ्जकसन्त्रासं पल्लवरूपपाणिकम्पेनाभ्यनैषुरभ्यासाभिनयं चक्रुरित्यर्थः । एवं पुष्परूपस्मितेनाभिलाषव्यञ्जकमुत्साहमभ्यनैषुः ।

श्रीकृष्णेन सख्यां राधायामेतैः करणैः प्रणयातिशयवेगोऽभिव्यञ्जितः । प्रणयातिशय-

जलविहारो यथा—

कृष्णः कर्षति कोकयुग्मकमियं दोर्भ्यां व्यधात् स्वस्तिकं
कण्ठे चारुमृणालमर्पयति सा बाहू दधे कुञ्चितौ ।
पद्मं जिघ्रति पाणिनास्यमनयोरित्थं जले खेलतो-
रस्यर्था सुरतिस्तयोः प्रियसखीवृन्दस्य रस्याभवत् (उ) ॥ २०

मधुपाने यथा—

'आलि ! प्रेयान् हरिरतिशठः' 'कृष्ण ! से सम्प्रसीद'
'श्यामे ! स त्वामभिसरति किं' 'नाथ ! दासी तवास्मि ।'
इत्यन्योन्यप्रकृतिविकृती भावतोऽनन्वितोक्ती
राधाकृष्णौ मधुमदमुदा मोहितौ वः पुनीताम् ॥ २१

चमत्कं पुष्पमण्डनमाह—सीमन्तेति । सिन्दूरबिन्दुस्थानीकृतं, नखाग्रचलितैश्चित्रैर्नीलावर्तैः कृतैर्मकरी मकर्याकारचित्रं गण्डे यथापि—नानापुष्पदलैः स्तनपयोधरे कञ्चलिका चक्रे ।

अथ जलक्रीडायां राधाकृष्णयोः स्पर्शं विनैव दूरे तिष्ठतोस्तयोः क्रीडामाह—कृष्ण इति । स्तनस्पर्शकाङ्क्षया चक्रवाकयुग्मं कृष्णो व्याकर्षति सतीयं राधा तदा सम्मतिसूचकं स्तनाच्छादकं स्वस्तिकं दोर्भ्यां व्यधात् । राधिकाया हस्ताभ्यां स्वकण्ठस्यालिङ्गनाकाङ्क्षया श्रीकृष्णे स्वकण्ठे चारु मृणालमर्पयति सति साऽपि तदासम्मतिसूचकौ कुञ्चितौ बाहू दधार । असम्प्राप्ता सम्प्रेक्षिता शोभना रतिः सखीसमूहस्य रस्याऽऽस्वादनीयाऽभवत् ।

मधुपानजन्येन मदेन कृतौ स्थितौ कथयन्तौ ? वासात् कृष्णविषयेऽधिकार्यैः कृष्णविहृसितार्थैः करयेरन्योन्यं इत्था व्याहरन्तौ । 'धरणिपतिते'ति वत्सके 'धरे'त्यधिकाचारं रेफविकारौ न स्तः, अतः स्वितारम् ।

(उ) श्लोकोऽयमेतदनन्तरो श्री. 'एकैनाभिश्चपयेने'ति (२०) श्लोकधामन्दवृन्दावने माध्वीकपान जलविहार वसन्तोत्सवादिवर्णनप्रसङ्गेषु वर्तन्ते । 'वचैतत्कालमगस'मित्यादि श्लोक [illegible] यद्यपि मूलालङ्कारविधायकस्येतरत्र नो निरूप्यादिकस्य वैशिष्ट्यं नात्र वर्तते, तथापि वचनभङ्ग्या हिरिवृत्तिरूपभोग्यं व्यस्तोत्तमतायत्तम । 'दा कष्ट'मिति परवर्तिनि श्लोके तृतीयचरणे 'वधिकवनिते'रिति वकारस्यमंयुक्ताक्षरस्यानुपस्थानात् 'प्रद्वे'त्यनुप्रासभावपूर्ववर्तिनो लघुवर्णस्य वैकल्पिकं लघुत्वमिति छन्दःशास्त्रसदामाश्रयालक्षणत्वं न दोषाय । एतेषु श्लोकेषु यथायोग्यं श्रीकृष्णो पूर्वरागी तत्र दैवतृप्रगल्भो नायको वा, नायिकाशिरोमणी राधा च पूर्वरागवती मुग्धा मध्या नायिका वा—इत्यपि बहु समायाति उभयोरलौकिकमधेयत्वम् ।

यथा वा—

हा कष्टं द्यौः पपतति कथं हन्त घूघूर्णते भू-
रालम्बे त्वां धध-पतिता कम्पते गात्रयष्टिः।
इत्यन्त्रासादधिकश्वसितैरुच्चरेर्व्व्रीडहरन्तौ
श्लिष्टान्योन्यं मधुमदजितौ नौमि राधामुकुन्दौ ॥ ३२

अथ विप्रलम्भः—

स्वप्नाद्वा श्रवणाद्वापि चित्राद्व्वा विलोकनात्।
साक्षादाकस्मिकाद्वापि दर्शनाद्दुर्लभे जने ॥
प्राप्नोति रतिरुद्भूता सम्प्राप्तेः पूर्व्वमेव सा।
पाकद्वयान्तरे पूर्व्वरागतां प्रतिपद्यते (ज) ॥७८ का

पाकद्वयान्तर इति—

भावः पूर्व्वरागश्चेति पाकद्वयं, तदन्तरे तन्मध्ये। तत्र स्वप्नद्वारा यथा—

इन्दीवरादपि सुकोमलमिन्द्रनीला-
दप्युज्ज्वलं जलधरादपि मेदुरन्तत्।
स्वप्नः स किं सखि! महो यदहो समेत्य
मद्यापि नो नयनयोः पदवीञ्जहाति ॥३३॥

श्रीकृष्णस्य प्राप्तेः पूर्व्वमेव दुर्लभे श्रीकृष्णे प्राप्नोति स्वप्नद्वारादिना पूर्व्वमेव स्वभावसिद्धा, किन्त्वेतैः कारणैरुद्भूता या रतिः सा पूर्व्वरागतां प्रतिपद्यते। भाव पूर्व्वराग रूपपाकद्वयान्तरे मध्ये अर्थाद्भावमपि व्याप्येत्यर्थः।

अथ स्वप्ने श्रीकृष्णस्य दर्शनं प्राप्य तद्दर्शनस्यातिचमत्कारित्वेन साक्षाद्दर्शनमेव जानती श्रीराधिका सखीं प्रत्याह—हे सखि! स किं स्वप्नः, अपि तु स्वप्नो न भवति, किन्तु साक्षाद्दर्शनमेव—यदस्मादिदं महस्तेजःस्वरूपं तदद्यापि नेत्रपदवीं न त्यजति। तन्महः कीदृशमित्याह—इन्दीवरादित्यादि। मेदुरं स्निग्धम्।

(ज) प्राप्नोतीति—'व्यतिषजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतु'रिति—स च हेतुः पूर्व्व संस्कारभित्तिकः। संप्राप्तेः पूर्व्वं कथमस्य 'राग' इति चित्तरञ्जकत्वशक्तिनी संज्ञेति? अत्राहुर्नीलमणिकाराः—'दुःखमप्यधिकं चित्ते सुखत्वेनैव व्यज्यते। ततस्तु प्रणयोत्कर्षात् स राग इति कीर्त्त्यते।' भावपाकस्य लक्षणन्तत्रैव—'अनुरागः स्वसंवेद्यदशां प्राप्य

श्रवणद्वारा यथा—

तमालनीलं किमपि त्वदुक्तादिम्बोष्ठि ! कर्णेति पदादुदीर्णम् ।
अन्तः प्रविश्य श्रुतिवर्त्मना मे न वेद्मि तद्धाम किमातनोति ॥२४

चित्रदर्शनद्वारा यथा—

व्रजभुवि किमलोकि सञ्चरन्त्या यदिह विलिख्य पटे ममोपनीतम् ।
कुतुकिनि ! कुतुकेन ते समस्तं मम गतमेव हि जातिजीवनञ्च ॥२५

साक्षाद्दर्शनद्वारा यथा—

नो वा दृष्टचरी न वा श्रुतचरी नामापि न ज्ञायते
यस्याः काचन सा व्यलोकि विपिने मेघद्युतिर्देवता ।
आनन्दद्रववर्षिणः किमथवा ज्वालाहलोल्लासिनः
सौहित्यञ्च रुजञ्च नो विदधते यस्याः कटाक्षोर्मयः ॥२६

अथास्य दश दशाः । तत्राभिलाषो यथा—

मा किं निशा सखि ! भविष्यति सर्वदा मे
स्वापः स किं सुमुखि ! तत्र सदैव भूयात् ।
कश्चित्तमालदलनीलतमः स यस्मि-
न्नालोकि लोकरमणो रमणीयमूर्त्तिः ॥२७

हे बिम्बोष्ठि ! त्वदुक्तात् कृष्णेति पदादुदीर्णमुद्गतं तमालवन्नीलं किमपि धाम तेजःस्वरूपं ममान्तःकरणं प्रविश्य किमपि क्षोभादिकमातनोति, तन्न वेद्मि ।

हे कुतुकिनि ! व्रजभुवि सञ्चरन्त्या त्वया किमद्भुतमलोकि यदद्भुतं यल्लिख्य चित्रपटे विलिख्य ममाग्रे उपनीतम् । तव कुतुकेनैव मम जातिजीवनञ्च समस्तं गतम् ।

यस्याः श्यामदेवतायाः कटाक्षोर्मयो मम सौहित्यं सुखं कुर्व्वन्तीति हेतोः किमानन्दद्रववर्षिणः, अथवा मम पीडां कुर्व्वन्तीति ज्वालाहलोल्लासिनः ।

तत्र निशायां किं सदैव स्वप्नो भूयात् यस्मिन् स्वप्ने स नीलतमो मयाऽलोकि ।

प्रकाशितः । यावदाश्रयशक्तिभेदाच इत्यभिधीयते ।' अत्र जीवगोस्वामिमतमधोदर्शितं तयोः पूर्वरागयोरुदाहार्य्यम्—'अतएवात्र शास्त्रेषु श्रूयते राधिकादिषु । पूर्व्वराग-प्रसङ्गेऽपि प्रकटं रागलक्षणम्' । तत्पश्चात् तयोरुदाहृते श्लोकद्वये 'इन्दीवराक्षी'त्यादौ वैष्णवकविरचितेषु गीतेषु च नाटकाद्यभ्यो रसः शृङ्गारास्वादनीयः । 'इन्दीवराक्षी'त्यादि श्लोकः कविकर्णपूरगोस्वामिचरणानां श्लोकमध्ये प्रथम नायकार्थं ।

अथ चिन्तनम्—

आसंगो सिविणगओ मम्मप्फंसी महं क्खु अणुराओ।
पिअपरिअणो ण चउरो जीअण तुह णत्थि जीअणोबाओ (ट) ॥ ३८

स्मृतिः—'इन्दीवरा'दित्यादि (३३ श्लोकः)।

गुणकीर्त्तनम्—

धाम श्याममयातयाममधुरन्तल्लोचनानन्दनं
कस्तूरीघनसारकुङ्कुमरसामोदो य गात्रानिलः।
आलापः स सुधाम्बुधेरपि तिरस्कारी बभूवाधुना
सम्मोहाय विनोदनाय मनसः क्षोभाय लोभाय च ॥ ३९

अथोद्वेगः—

नो विघ्नः किमु गौरवं गुरुकुले, कौलीन्यरक्षाविधौ
न श्रद्धा किमु, दुर्जनोक्तिगरलस्वालास्तु किं नो भयम्।
उद्वेगाद्दलशश्मितं मम मनः कस्यापि मेघत्विषो
यूनः श्रोत्रगतैः क्षुणैरिव गुणैरस्तः क्षतं जर्झरम् ॥ ४०

आसङ्गः स्वप्नगतो मर्मस्पर्शी महान् खल्वनुरागः। प्रियपरिजनो न चतुरो जीवन! तव नास्ति जीवनोपायः। स्वाप्निकवस्तुनः शीघ्रं विस्मरणं भवत्वत आह—मर्मस्पर्शी विस्मर्तुं न शक्यतेऽस्यार्थः। कुतस्तर्हि तस्याभिलाष एवानुचितस्तत्राह—महाननुरागः। परिजनस्य चातुर्यं चेत्तदा तेन सह सङ्गसम्भावनया जीवनं रक्षितुं समर्थाऽस्मि। तदपि नास्तीत्याह—प्रियपरिजन इत्यादि।

तद्धाम कान्तिविशेषः। ननु मधुरवस्त्वपि पुनः पुनरास्वादनेन गतरसम्भवति, तत्राह—अयातयाममधुरं 'यातयामो गतरस' इत्यमरः। घनसारश्चन्दनः—एतेषां रसानामामोद इव च आमोदस्तद्विशिष्टः। अधुना तत्सर्वमेव मनसः सम्मोहाद्यर्थमेव बभूव।

'नो विघ्न' इत्यादौ शिरश्चालने नञ्, गुरुकुलस्य गौरवं किं न विघ्नः अपि तु भवत्येव

(ट) 'त्यजतु रात्रौ रात्रावश्चञ्चलः प्राणो'त्यादि मालत्यां स्थितात् भावात्, 'दुल्लहजणाणुराओ लज्जा गरुई परवसो अप्पा। पिअसहि विसमं पेम्मं मरणं सरणं णवरि एक्कं॥', इत्यादितो वा रसाख्यो वाधिकासिद्धोक्तिविजृम्भणेनैवास्वाद्यत्वादासाचिन्तनमयजीविता सुतरामुल्लसतीति तत्त्वम्। 'आशाबन्धः कुसुमसदृशं प्रायशो ह्यङ्गनानां सद्यःपाति प्रणयि हृदयं विप्रयोगे रुणद्धि' इति तु स्वाभाविकानुभावप्रथमप्यन्ते, यदा तु उत्कटा मनोरुजा, मादृशनिर्णय मनस्तदेव स्वल्पायमभिधानं, नच काव्योत्कर्षं नितरां जनयति।

पूर्व्वरागः कृष्णस्यापि स्यात्—इत्यतःपरं तथैव दर्शयते । तत्र प्रलापः—

उदयति शशी, श्रीराधाया न तन्मुखमण्डलं
स्खलति तिमिरं, प्रायेण्वर्य्या न नीलनिचोलकः ।
स्फुरति हरिताचक्रं, तस्या न नाम सखीगणो,
भ्रमति भुवने ज्योत्स्नैवास्या न देहरुचिच्छटा (ऋ) ॥ ४१

उन्मादः—

हे वासन्ति । विलोकिताद्य सुमुखी राधा त्वयास्मिन् वने ?
वातान्दोलितपल्लवैः करतलैर्'नो नेति (१९) किं भाषसे ?
यातानेन पथैव सा परिमलैस्तस्या यदन्धोद्धता-
स्त्वत्पुष्पेषु पतन्त्यहो न मधुपा भ्राम्यन्ति सर्व्वा दिशः ॥ ४२

एव । एवं कालीन्दरच्छायामपि अङ्गाऽस्त्येव, किं कर्त्तव्यम् । उद्वेगान्मम मनोऽनवस्थितं जातं, ततस्तत्सुकरमि प्रतिबन्धकं भवतीत्यर्थः । तस्मात् कस्यापि यूनो गुणैर्मम मानःकरणं जर्ज्जरं जातम्—घुणैरिवेति—घुणाः कीटविशेषा यथा काष्ठं जर्ज्जरं कुर्व्वन्ति ।

तदानीमेवोदितचन्द्रं राधिकामुखं मत्वा हर्षो जातः, पश्चात्तस्मिन् वैगुण्यं दृष्ट्वा कृष्णः सखेदमाह—उदयतीति । अयं राधामुखमण्डलं न भवति, किन्तु शशी चन्द्रः, यतोऽधुनैवोदयति, तन्मुखमण्डलन्तु सदा प्रकाशमानमेव । एवमन्धकारं रात्रिकालीनवस्त्रं मत्वाऽह । इदं प्रायेण्वर्य्या निकृष्टमपि नीलवस्त्रं न भवति, किन्तु तिमिरं, यतश्चन्द्रोदयात् स्खलति, इदन्तु न । तस्याः सखीगणो न, अपि तु हरितां दिशाचक्रं, यत चन्द्रोदयेनैव स्फुरति प्रकाशते, तेषान्तु सर्व्वदैव प्रकाशः । एवमियन्तस्या देहरुचिच्छटा न भवति, किन्तु ज्योत्स्नैव—यतो भुवनमध्ये इतस्ततो भ्रमति, सा तु सदैकरूपैव (१८) ।

हे वासन्तीति । नो नेतीति—मया राधिका न दृष्टेति प्रभाषसे चेत्तदा त्वद्वचनं मिथ्यैव,

(ऋ) निश्चयान्तेन सन्देहालङ्कारेण सूचितो दृढ़्यो नायकस्य—'नवजलधरः सन्नद्धोऽयं न दृप्तनिशाचरः' इतिवदुपमेयः । 'तत्' 'अस्याः' इत्यादि पदेन पूर्व्वानुभूतानामामोदसम्पन्नानां आधराणीनां परामर्शः । तेन च सूचितेन साहृश्येन तदानीन्तनवैधुर्य्यस्य प्रकाशः । अत्र विधेयाविमर्शदोषस्पर्शः पद्यमेतत् कथञ्चित् गर्ह्यं करोति ।

(१८) एव (ग) (ङ) पुस्तकयोः । 'सदैकरूपैवे'ति (क) पुस्तके,'सदैकरसरूपैवे'ति (घ) (ङ) पुस्तकयोः ।

(१९) 'नो नेति' इति (ग) (घ) पुस्तकयोः पाठः । नञर्थं 'नो' इत्याकारान्तस्याव्ययस्य प्रयोगः कोषेषु दृश्यते, अतो नूनं नोकारादिकपाठाप्रचलनाय कश्चिन्नोऽयमात्राणामाकारः प्रचलनार्थोपरिदर्शित पाठ एव ग्राह्यः ।

अथ व्याधिः—

नो कथ्यते किमु कथाविषयो यदि स्या-
न्नो गोप्यते किमु भवेद्यदि गोपनीयः ।
आपच्यमान इव हृद्व्रण एष भावः
कृष्णस्य कामपि दशां भजते न विद्मः ॥ ४३

जड़ता—त्वां स्वप्नलब्धमवलोकयितुं विलिख्य
वैवर्ण्यमाप तव वर्णविलोकनेन ।
तूलीग्रहे सति कराजनि तूलिकेव
चित्रोद्यताजनि हरे ! स्वयमेव चित्रम् ॥ ४४

मरणममङ्गलत्वेन न वर्ण्यते, मूर्च्छा तु वर्ण्यते । तद्यथा—

निखिलेन्द्रियसंवर्त्ते श्यामसुधाधाममधुरिमावर्त्ते ।
मग्नानन्दविवर्त्ते मातर्नातः परं वर्त्ते ॥ ४४

केचित्तु—"नयनप्रीतिश्चिन्ता सङ्कल्पः स्वप्नविच्छेदः ।
कार्श्यं विषयनिवृत्तिर्ह्रीनाशः स्यादथोन्मादः ॥   Rasasudhakara

• किन्त्वनेनैव पथा सा राधिका गता, यस्मात्तस्याः परिमलैरन्धीकृता भ्रमरास्तत्पुष्पेषु न पतन्ति, किन्तु तस्याः सुगन्धग्रहणार्थं भ्राम्यन्ति ।

यदि कश्चिदर्थः कथाविषयः स्यात्तदा किं सोऽर्थो न कथ्यते अपि तु कथ्यत एव । एवं यदि गोपनीयः स्यात्तदा किं न गोप्यते, अपि तु गोप्यत एव । कृष्णेन तु हृदिस्थभावस्य निर्व्वचनासामर्थ्यात् स तावन्न कथ्यते न वा गोप्यते । अतः कृष्णस्य भावः कामनिर्व्वचनीयां दशां प्राप्नोतीति न विद्मः । एष भावः कीदृशः ? ईषत्पच्यमानहृद्व्रण इव— स यथा सर्व्वैरदृश्यः सन्नन्तरे पीडां जनयति तद्वत् ।

वर्ण्यते—हे हरे । त्वां विलिख्यावलोकयितुं तव चित्रोपयोगिवर्णादर्शनमात्रेणैव वैवर्ण्यस्वरूपसात्त्विकविकारमपि । तदनन्तरञ्चित्रार्थन्तूलीग्रहणे सति कम्पाऽजनि । तदनन्तरञ्चित्रायोद्यता सती स्वयमेव चित्रमजनि जडा बभूवेत्यर्थः ।

अधुना पूर्व्वरागावस्थयाऽत्यन्तव्याकुला श्रीराधा सखीं प्रत्याह—हे मातः सखि । सर्व्वेन्द्रियाणां संवर्त्तः प्रलयो यत्र तथाभूतानन्दविवर्त्ते । कथम्भूते ? श्यामसुधामयदेहस्य माधुर्य्यरूप आवर्त्ते भ्रमियन्त्रे । तत्र निमग्नाऽहमतःपरं न वर्त्ते न जीवामीत्यर्थः तत्क्षणे मूर्च्छिता बभूवेति भावः । 'संवर्त्तः प्रलयः कल्प' इत्यमरः । एवं सति नित्यसिद्धानां मूर्च्छापर्य्यन्तदशा वर्ण्यते, ततोऽधिका नाप्नोति ज्ञेयम् (च) ।

मूर्च्छा मृतिरिति कथिता दशा दशैमास्तु पूर्व्वरागस्य ।
स च ललनायाः पूर्व्वं पश्चान्नेतुः समाख्येयः (ख) ॥"

अथ नैलः कौसुम्भो माञ्जिष्ठश्चाथ हारिद्रः ।
रागश्चतुर्व्विधोऽतश्चातुर्व्विध्येन हि प्रकृतेः ॥ ७६ का ॥

अतः पूर्व्वरागात् पाकत इत्यर्थः । नैलो नील्या रक्तः ।

नैलः स एष कथितो न कदाचिद्ध्रसति शोभतेऽत्यर्थम् ।
कौसुम्भः स हि विदितः स्थित्वाऽपैति प्रशोभते पूर्व्वम् ॥
माञ्जिष्ठः स हि यः किल नापैत्येवातिशोभतेऽजस्रम् ।
हारिद्रः स तु बोध्यो यात्यपि न च शोभते यस्तु (ग) ॥ का

स्वप्नविच्छेदो निद्राक्षयः । केषाञ्चिन्मते पूर्व्वरागस्येमा दश दशाः कथिताः । स च पूर्व्वराग आदौ नायिकायाः पश्चान्नेतुर्नायकस्य कथितः । इदानीं पूर्व्वरागवर्णनप्रसङ्गे पूर्व्वोक्तो यः पूर्व्वरागपाकाज्जातो रागस्तस्य भेदचतुष्टयमाह—अथेति । प्रकृतेर्नायिकानायकयोः स्वभावस्य चातुर्व्विध्येन । नीलद्रव्यस्य घर्षणेन जातो वर्णो नैलो उच्यते । यथा नीलोवस्त्रस्य सुदृढक्षालनेनापि नीलिमा न ह्रसति, प्रत्युत शोभते च, तथा नैलरागोऽपि । यथा कौसुम्भवस्त्रस्य कौसुम्भरागः पूर्व्वं शोभते पश्चाद्वर्णकान्तौ तु ह्रस्त एव ह्रसति,

(ख) 'आदौ वाच्यः स्त्रियो रागः पुंसः पश्चात्तदिङ्गितैः ।' इति लौकिकपक्षे शोभना रीतिरिहाप्यालङ्कारिकसम्मता, तस्या एवात्राश्रयः कृतः । सकलनायकचूडामणौ श्रीकृष्णे च तस्यैव निर्देशो दार्शनिकमतविरोधं कमिह वहन्नपि सोढव्यः—तथा चोज्ज्वलनीलमणौ दार्शनिकशिरोमणिश्रीरूपगोस्वामिचरणाः—'यदपि माधवरागस्य प्राथम्ये सम्भवत्यपि । आदौ रागं मृगाक्षीणां प्रोक्तः स्याच्चारुताऽधिका ।' इत्यनेन कामदर्शनयोर्भेदविलासः ।

(ग) लौकिकरीत्याऽनुमितवर्णस्थितिसादृश्यादिकमुपमानमाश्रित्यैयं भेदकल्पना । एवमपि दशरूपकदर्पणादिनिबन्धेषु । 'न चातिशोभते यन्नापैति प्रेम मनोगतम् । तन्नीली रागमाख्याति यथा श्रीरामसीतयोः ।' इति दर्पणे नीलीरागलक्षणं तदुदाहरणञ्च । "कुसुम्भरागः स ज्ञेयो यश्चित्ते सज्जति द्रुतम् । अन्यरागच्छविव्यक्तो शोभते च यथोचितम् । मदाधारविशेषेषु कौसुम्भोऽपि स्थिरो भवेत् । इति [illegible] हानिरस्य न युज्यते ।" "आचार्याद्यनपेक्षो यः कान्त्या वर्द्धते सदा । अतिस्निग्धो माञ्जिष्ठरागोऽसौ राधामाधवयोर्यथा ।" [illegible] इत्युज्ज्वलनीलमणौ [illegible] ज्ञेयम् । हारिद्ररागस्य [illegible] 'श्यामाराग' इति संज्ञा, परं मम [illegible] भेदविवेचनमपेक्ष्य वर्णनम्—[illegible]

अथ विरहः—स च त्रिविधः, भावी भवन् भूतश्चेति। तत्र भावी यथा—

यास्यामि श्वः सुमुखि! मथुरामागतो राजदूतः
प्रत्यायातुं कति नु घटिका हन्त भावी विलम्बः।
नो जानीमः, प्रकृतिकठिनः कार्य्यभावस्तथा चेत्
सार्द्धं यान्तः प्रिय! मदसवः क्वापि कार्य्ये नियोज्याः॥ ४६

भवन् यथा—

यामीति कृष्णवचने|प्राणैर्विनिरुद्धकण्ठकुहरायाः।
बहिरेव भवितुमशक्तं प्रत्युत्तरमन्तरेव विजघूर्णे॥ ४७.

भूतो यथा—

सार्द्धं यन्निजदैवतेन न गतं दौरात्म्यमेतद्धि वो
जानीतावधिवासरश्च गणनागम्योऽस्ति लेखासु यः।
इत्याकर्ण्य वियुक्तगोपसुहृदः प्राणैः समं सद्दया-
मेकैकां प्रतिवासरं प्रियसखी रेखां दृशो लुम्पति॥ ४८

तद्वदन्यापि। कौसुम्भरागः शोभते, माञ्जिष्ठरागस्त्वत्यसमतिशयेन शोभत इति भेदो ज्ञेयः। यस्तु न शोभते शीघ्रं याति च स हरिद्रारागो ज्ञेयः। तेषां मध्ये कौसुम्भ, हारिद्रश्च प्राकृते, अप्राकृते तु केवलो माञ्जिष्ठश्चेति भेदो ज्ञेयः।

अधुना विप्रलम्भस्यावान्तरभेदं पूर्व्वरागं वर्णयित्वा क्रमप्राप्तस्यैव भेदान्तरं विरहं वर्णयति—अथेति। प्रत्यायातुमत्र पुनः प्रत्यागमने कति घटिका व्याप्य विलम्बो भावी? राजकार्य्यभावः प्रकृत्या स्वभावेन कठिनः।

भवन् वर्त्तमानो विरहः। अधुनैवाऽहं यामीति कृष्णस्य वचने सति तस्याः हृदयं यस्मात् प्राणाः कण्ठगता बभूवुः—अतस्तैरेव प्राणै रुद्धकण्ठकुहरायास्तस्याः कण्ठरोधेनैव प्रत्युत्तरं बहिरिव भवितुमशक्तं सदन्तर्हृदयमध्य एव विजघूर्णे। अत्र विरहजन्यपीडया ऽसामर्थ्यादेव तया नोक्तं प्रत्युत्तरं, कवीश्वरेण तु प्राणकर्त्तृककण्ठरोधनेनैव प्रत्युत्तर-स्फूर्त्तिनिर्गतमित्युत्प्रेक्षितम्।

हे प्राणाः भवद्भिर्निजदैवतेन सह मथुरागमनसमये यन्न गतम्, एतदेव वो युष्माकं दौरात्म्यं मया ज्ञातम्। म इति तेन कान्तेन मत्प्राणरक्षार्थं प्रेषिता या पत्री तत्र अद्यारभ्य त्रिंशद्दिवसे त्वन्निकटे मया गन्तव्यमिति योऽवधिवासरो वर्त्तते स तु भित्तौ मया दीयमानासु रेखासु गणनया गम्यो भवति, अतस्तं वासरं यूयं जानीत, ज्ञात्वा च तस्मिन् दिवसे तस्यागमने सति भवद्भिः शीघ्रमेव मद्देहात् गन्तव्यम्—इति प्राणैः सह वियोगयुक्ताया

अथ प्रणयमानः—

मानस्तिष्ठतु राधिके ! तव हृतं रक्तं मनो देहि मे,
तत् केनापि हृतं, (२०) त्वया, न हि, न हि यदा परस्ते मम ।
अङ्के चेत्तव दृश्यते, भवति चेन्नूनं त्वयैवार्पितं
नीला गच्छ, मुखे तवास्ति यदयं रागस्तदालक्तजः ॥ ४९

ईर्ष्यामानो यथा—

सहजमरुणं नेत्रद्वन्द्वं तवाधरपल्लवः
सततमुरलीनादक्रीडाविधौ तव सव्रणः । A little differently read as Kirana III (sl 27)
वनविहरणे रात्रौ गात्रं सकण्टकलाञ्छनं
कथमिह विना दोषं जातापराध इव स्थितः ॥ ५०

अथ प्रवासः—भूतविरहप्रवासयोः कालदेशकृत एव भेदः ।

नानाकौशलतः शतानि सुहृदां हन्तेन नानन्ततो
गव्याग्यपि, तथा कवोष्णमधिकं राधे ! श्वसितैरयं सः ।

गोपसुहृदः कथामाकर्ण्य प्रियसखी प्रतिदिनं रह एकान्त आगत्य भित्तिस्थिताभिकेकी देशान्तरं किंसुहृदिरमस्य समागमभावार्थं लुम्पति ।

अथेति—मानकारणमीर्ष्यादिकं विनैव प्रेम्णः कुटिलगामित्वात् प्रणयातिरेकेणैव मान इत्यर्थः । हे राधे ! तव मानस्तिष्ठतु, मम रक्तं रागविशिष्टं श्लेषेणैव रागस्य रक्तत्वमारोप्य रक्तपदार्थविशिष्टञ्च मनो देहि । राधाऽऽह—तन्मनः केनापहृतम् ? श्रीकृष्ण आह—त्वयेति । राधाऽऽह—न हीति । पुनः श्रीकृष्ण आह—तवाङ्के यद्यपि तिष्ठति मम मनस्तर्हि मे किं भविष्यति ? राधाऽऽह—ममाङ्के चेद्भवति मनः त्वन्मनस्त्वयैवार्पितं अतएव नीला गच्छ । तच्छ्रुत्वा श्रीकृष्णः सहर्षमाह—तर्हि मदीयरक्तमनस्त्वदधरेण सह मदीयमनसो यो रागः स तु तव मुखमध्येऽस्त्येवेति, अतो मनोधर्मरागस्य दर्शनेन मन्मनोऽपि तवैव वर्तते, अन्यथा त्वदाननसदृशं यत्प्रतीयते तदधरं यावकमिति अन्योऽप्यौ श्लेषः । प्रणयजन्यमाने नायिकायाः ममापि विनाऽपि कार्यं दोषो नास्तीत्यपि ज्ञेयम् ।

सहजेति—तव नेत्रद्वन्द्वं सहजमरुणं, न तु तस्यास्ताम्बूलरागेण । एवमधरपल्लवोऽपि सततं मुरलीक्रीडयैव सव्रणः, न तु तस्या दन्ताघातेन । वनविहरण एव गात्रे कण्टकचिह्नं, न तु तस्या नखक्षतम् । अतो दोषं विना जातापराधसमानोऽसि,

त्वत्पल्लीप्रतिवेशपण्यजनताक्रय्यन्तु दध्यादिकं
क्रीत्वा सम्प्रतिपादितं प्रियजनैरश्नाति छद्मान्तरः॥ ५१

अथ सामान्यतो वर्णितस्य विभावस्यालौकिकतया विशेषमाह—

तत्रालम्बनं नायको नायिकाश्च।

तत्र कोऽसौ नायकः काच नायिका इत्यपेक्षायां नायकमाह—

सर्व्वशुद्धरससान्द्रकन्दलः सर्व्वनायकघटाकिरीटगः।
अत्यलौकिकगुणैरलङ्कृतो गोकुलेन्द्रतनयः सुनायकः (ऐ)॥८०का

सर्व्वशुद्धरससान्द्रकन्दलत्वं यथा—'शृङ्गारी राधिकाया'मित्यादि (१३श श्लोके)।

'सर्व्वनायकघटे'ति सर्व्वशब्दो धूर्त्तनायकवर्ज्जनपरः। 'अत्यलौकिकगुणै'-रिति विरुद्धाविरुद्धचमत्कारिगुणवान्। विरुद्धयन्नाभासते, न तु विरुद्धः स विरुद्धाविरुद्धः—'एकोऽनेकः परिच्छिन्नो व्यापी'त्यादिवदलौकिकगुणवति लौकिकगुणा अपि ज्ञेयाः।

एतावद्दिनपर्य्यन्तं कान्तेन सह विच्छेदो जातः, अवधिवासरे पुनरपि तेन मेलनं भविष्यतीति कालकृतविरहो भूतविरहः। मां विहाय श्रीकृष्णो दूरदेशे स्थित इति देशघटितविरहः प्रवासः। हे राधे! त्वद्विरहेण व्याकुलः श्रीकृष्णः सुहृदां यादवादीनां छन्देन शतानि गव्यानि नानम्देनात्ति। तथा तेरातीसं कवोष्णं दुग्धादिकमधिकं न भुङ्क्ते, किन्तु प्राणरक्षार्थं यत् किञ्चिदेव—अतएव केवलं श्वसित्येव जीवत्येव, न तु तस्य किञ्चिदपि सुखमत्र वर्त्तते। किन्तु तव पल्लीग्रामस्थस्य या प्रतिवेशपण्यजनता क्रयविक्रयादि-व्यवहारविशिष्टजनसमूहस्तेषां क्रय्यं क्रये प्रसारितं दध्यादिकं तस्याभिप्रायविद्भिः प्रियपरिजनैर्मधुमङ्गलादिभिः क्रीत्वा सम्प्रतिपादितं यत्नेन संस्कृतं तदेव छद्मान्तरः समश्नाति।

(ऐ) 'तत्रालम्बनं नायको नायिकाश्चे'त्यत्र नायकपदे यदेकवचनप्रयोग इतरत्र बहुवचन-विन्यासश्च तत् ग्रन्थकृतो स्वसम्प्रदायिमतसम्मतिं स्फुटमावेदयति। न चानेन तावदितरा-लङ्कारिकवर्गकल्पिते प्राकृतनायकसङ्घे दोषदृष्टिराघुष्यते यतस्तस्मिन्नपि महनीय-महिमत्वादिगुणगणभूषितता वरीवर्त्ति। तथापि 'सर्व्वशुद्धे'त्यादिपदैस्तावदेकस्यैव परामर्शो भवति—स चादयः साक्षात् भगवान् श्रीकृष्णेत्यन्वर्थनामरूपप्रच्छन्नो मन्मथजनकोऽपि स्वयं मन्मथमन्मथः। श्रीमद्भागवतमहापुराणे भक्तिशास्त्रे च बहुधा विजृम्भित-स्तस्य निर्द्देशक्रम इत्यलम्। 'सर्व्वशुद्धरसे'त्यादि पदस्यैकधा व्याख्या मूले लक्षिता, अन्यथा

ते यथा—

कृती कुलीनः सश्रीकस्त्यागी यौवनरूपभाक् ।
दक्षोऽनुरक्त उत्साही तेजोवैदग्ध्यभूषितः ॥ ८०(क)का

A little differently read in Bhagavata-purana-I. 16. 26 29.

अधिकास्तु—

सत्यं शौचं दया कान्तिरास्तिक्यं धैर्य्यमेव च ।
औदार्य्यं प्रश्रयः शीलं क्षान्तिः प्रज्ञोऽनहङ्कृतिः ॥ ८०(ख) का

इत्यादयो निजाः ।

तत्र 'नायकघटे'ति तद्भेदानाह—

उदात्त उद्धतश्चैव प्रशान्तो ललितस्तथा ।
सर्व्वेऽमी धीरशब्दाद्याश्चत्वारो नायकाः स्मृताः ॥ ८१का·

सर्व्वशब्द इति—धूर्त्तनायकं वर्ज्जयित्वा या सर्व्वनायकघटा तस्याः सङ्कटमपि । यद्यपि धीरोद्धतस्य गुणाः धीरप्रशान्तस्य गुणाश्च परस्परं विरुद्धा भवन्ति तथापि श्रीकृष्णे तेषां विरोधो नास्ति—यथा श्रीकृष्ण एकः सन्ननेकोऽपि भवति, एवं परिच्छिन्नः सन् व्यापकोऽपि भवति, तथैव विरुद्धगुणाश्रयोऽपि भवति। अलौकिकगुणवतीति—लोके न प्रसिद्धा ये गुणास्तद्वति श्रीकृष्णे लोकप्रसिद्धा गुणा अपि ज्ञेयाः, किन्तु लोकस्यासौ मायिकाः, भगवन्निष्ठा अमायिका इति भेदो ज्ञेयः ।

प्रश्रयो नम्रता । अमी उदात्तादयश्चत्वारो 'धीर' शब्द आद्य आदौ येषां तथाभूताः । तथा,च धीरोदात्त धीरोद्धत धीरशान्त-धीरललिता इतिसंज्ञा भवन्तीत्यर्थः ।

च वैष्णवरसशास्त्रकारैः पदं तद्व्याकृतं, तथात्वे 'शुरद्धरस'पदेन मधुररसस्यैव परिग्रहः, मम्मतौ—तस्यादितररसानामनुपपत्तिः प्रागेवास्माभिरुल्लिखिता । 'वृन्दारण्ये विहरतो' इत्यादि स्कन्दपुराणीयं पूर्वप्रदर्शितं पद्यं, 'केसवरहितं पेम्मो णहि होइ माणुषे लोए । जइ होइ कस्स विरहो विरहे होन्तम्मि को जीअइ ।' इति 'जयति ते' इत्यादिकस्य श्रीमद्भागवतीयस्य (१०।३१।) श्लोकस्य तात्पर्य्यप्रकटनप्रसङ्गे तोषणीकृता धृतश्च न्यायस्तमार्थं प्रमाणम् । 'गोकुलेन्द्रतनये'ति विशेषणेन व्रजपुरसम्बन्धस्य सुमधुरत्वे निदानमिति च सूचितमिति प्रतिभाति । 'दधिरोष्ठपुटमस्ते'त्यादि गौतमीयतन्त्रे श्रीगोपीजनवल्लभं व्रजपुरस्थापाठीनाभिप्रायकम् । भक्तिरसस्य प्राधान्येन सुष्ठुत्वेन च तत्रैव प्रकटनम् । 'गोगोप-गोपिकासङ्गे यत्र क्रीडति कंसहा' इति 'व्रजपुरवनितानां

धीरशब्दाद्या इति—धीरोदात्तादय इत्यर्थः । तत्र धीरोदात्तो यथा—

आत्मश्लाघारहितः क्षमी गभीरो महासत्त्वः ।
धीरोदात्तः स्थेयान्निगूढमानो दृढव्रतः सुवचाः ॥ ८२ का

आत्मश्लाघानिरतो मायी चण्डश्च चपलश्च ।
धीरोद्धतः स कथितोऽहङ्कृतिभङ्कारनिःशङ्कः ॥ ८३का

उभयगुणव्यतिरिक्तो भूयान् साधारणैश्च गुणैः ।
धीरप्रशान्तसंज्ञो भवति द्विजवैश्यादिकः साधुः ॥ ८४ का

मृदुलः कलाकलापी निश्चिन्तो मधुरवैदग्ध्यः ।
प्रथमरसप्रधानो ललितकथो धीरललितः स्यात् ॥ ८५का

सर्व्वोऽनुकूल-दक्षिण-शठ-धृष्टत्वेन षोड़शधा ॥ ८६ का

केषाञ्चिन्मते धीरललितस्यैवानुकूलादिभेदाः, न सर्व्वेषाम् ।

महासत्त्व उदारचित्तः, स्थेयानतिशयस्थिरः । अहङ्कृतिरहङ्कारस्तेन यो भङ्कार आत्मश्लाघाबोधकशब्दप्रयोगस्तत्र निःशङ्कः । उभयगुणाभ्यां धीरोदात्तगुणधीरोद्धतगुणाभ्यां रहितो धीरशान्तः साधुर्व्यवहर्त्तिसाधारणगुणैर्व्विशिष्टः स भूयान्, धीरोदात्तादिः स्वल्पः, तथा च ब्राह्मण-वैश्यादयो बहव एव धीरशान्ता ज्ञेयाः । कलेति—रसोपयोगिचतुःषष्टिकलाभिर्भूषित इत्यर्थः । मधुरे शृङ्गाररसे वैदग्ध्यं यस्य, शृङ्गाररस एव प्रधानं यस्य ।

वर्द्धयन् कामदेव'मित्यादि च तदेकशिष्टं तदेकान्तिकत्वं च सूचयतः । 'सर्व्वनायकघटे'ति 'सर्व्व'शब्दो धूर्त्तनायकवर्ज्जनपर' इति कृत्वा यत् घ्यास्यातो मतं तत् सार्व्वत्रिकं सर्व्ववादिसम्मतञ्च । तथा च 'प्रोक्तो धूर्त्तादिभेदस्तु सर्व्वैः सम्मत्यभावतः' 'शाठ्यधार्ष्ट्य परं नान्यप्रोक्त उपपतेरुभे । हर्य्यो तु सर्व्वं नायुक्तं तत्तद्भावस्य सम्भवात् ॥' इति श्रीमतां नीलमणिकृतामाशयव्याख्यानपुरःसरमभिधानम् । इह कौस्तुभेऽपि च 'लीलावशात् कदाचन धृष्टोऽपि शठश्च क्वापि" (८६ का)। नवतारुण्यत्व-नारीमोहनत्व-नित्यनूतनत्वातुल्यकेलिसौन्दर्य्यप्रष्टवंशीस्वनाढ्यत्वादयो बहवस्तत्रालौकिकगुणाः प्रामाणिकरसग्रन्थान्तरतो लभ्याः । 'यच्छक्तयो वदतां वादिनां वै विवादसंवादभुवो भवन्ति । कुर्व्वन्ति चैषां मुहुरात्ममोहं तस्मै नमोऽनन्तगुणाय भूम्ने ॥" इति श्रीमद्भागवते साधारण्येन, श्रुतिप्रतीकप्रदर्शितेन विरुद्धाविरुद्धनित्यचमत्कारिगुणत्वेन वा तेषां

एषां लक्षणम्—

एकाश्रितोऽनुकूलः समरागो दक्षिणस्तु सर्व्वासु ।
शठ एकत्रैव रतो वहिरन्यत्र प्रियोऽप्रियो मनसि ॥ ८७का

अपराद्धश्च विशङ्को दृष्टे दोषेऽपि मिथ्यावाक् ।
तर्ज्जनताड़नयोरपि कृतयोर्निर्लज्ज एव धृष्टः स्यात् ॥८८का

षोड़शविधास्त एते पुनस्त्रिधा चोत्तमादिभेदेन ।
अष्टाधिकचत्वारिंशद्भेदा नायकाः कथिताः ॥
पुनरेते स्युर्दिव्या दिव्यादिव्या अदिव्याश्च ।
स चतुश्चत्वारिंशच्छतमेकं तेन तद्भेदाः ॥

एषामनुकूलादीनां लक्षणमाह—एकामेव नायिकामाश्रितोऽनुकूलः, सर्व्वासु नायिकासु समरागो दक्षिणः, एकस्यामेव नायिकायां रतोऽन्यत्र नायिकायां मनस्यप्रियः, बहिस्तु कपटेन प्रियः शठः ।

पुनरेतेऽष्टचत्वारिंशद्भेदा नायका दिव्या अदिव्या दिव्यादिव्याश्च भवन्ति, तेन चतुश्चत्वारिंशता सहैकशतं नायकभेदा भवन्ति ।

परामर्शः । एषान्तु वैष्णवशास्त्रनिरूपितेषु 'लीला'पदेन प्रायशः परिग्रहो भवति । श्यामसुन्दरमहिमोल्लासवदौ 'लीला प्रेम्णा प्रियाधिक्यं माधुर्य्यं वेणुरूपयोः । इत्यसाधारणं प्रोक्तं गोविन्दस्य चतुष्टयम् ॥' सेषा लीला नित्यैव—तथा हि "यथा च सूर्य्यस्य वर्षदेश- विविधप्रमातॄ सदैवोदयः सदैव पूर्व्वाह्णः सदैव मध्याह्न इत्यादि तथैव कृष्णस्यापि ब्रह्माण्डभेद- प्रमातॄ सदैव जन्म सदैव बाल्यं सदैव बकाद्यसुरमोक्षं सदैव मथुराप्रस्थानमित्येवं सर्व्वा एव प्रकटलीला नित्या एव' इति ग्रन्थान्तरे । लीलयैवाभिव्यक्तिमंगलतो भक्तसाधक- सम्प्रदायमध्येऽपि भवति । प्राकृतनायकेषु सदामहिमत्वादिलौकिकगुणानां समन्वयेऽपि न नैर्मल्यविभाव्यं विनान्यं ख्यातेति गाढ़ं तत्त्वम् । एतदपि च कश्चित् प्रतीच्यभावुक- चूड़ामणिः (mystic) प्रमाणान्तरं—

'If in the emotion that this sight cause you, you do not proclaim that it is beautiful and if turning your gaze into your own heart, you do not then feel the charm of beauty, it is vain for you in such a mood to seek for intelligible beauty, for you would only seek it with what is impure and ugly.'—Plotinus

धीरप्रशान्तशठयोर्द्दृष्टस्य च भेदवर्ज्जितैरपरैः ।
लीलावशतः सर्व्वै रविरुद्धत्वाद्विरुद्धैऽपि ।
गोकुलराजकुमारस्तेन परं सर्व्वनायकाधीशः ॥
धीरोदात्तो गुरुषु ज्ञातिषु धीरोद्धतो विपक्षेषु ।
मायाविषु नियतमसौ व्रजपुर्य्यां धीरललितः स्यात् ॥
अनुकूलो राधायां सर्व्वास्वपरासु दक्षिणः कथितः ।
लीलावशात् कदाचन धृष्टोऽपि शठश्च कुत्रापि॥(ओ)८५का

अथानुकूलादीनां क्रमेणोदाहरणानि—तत्रानुकूलो यथा—
नान्यस्याः सदनं (२१) प्रयाति स मया सम्प्रार्थ्यमानोऽपि च
प्रायो मे हृदयन्दुनोति ललिते ! तासां मनस्तापतः ।

धीरप्रशान्त-शठ भेदभिन्नैरपरैर्धीरललितधीरोदात्तादिभिर्भेदैर्विशिष्टो गोकुलराजकुमारः कदाचिल्लीलावशाद्विरुद्धाविरुद्धधीरप्रशान्तादिभिः सर्व्वैरेव भेदैर्व्विशिष्टश्च भवति। तेषां परस्परविरोधेऽपि सति श्रीकृष्णेऽविरुद्धत्वात्तेन हेतुना श्रीकृष्ण एव परं सर्व्वनायकाधीशः। एतदेवाह—गुरुषु ज्ञातिषु च धीरोदात्तः, विपक्षेषु मायाविषु च धीरोद्धतः, धीरप्रशान्तो भक्तेषु, व्रजपुर्य्यान्तु सदैव धीरललितः।

referred to by Maeterlinck in his *Le Tresor des Humbles* and translated and discussed by M. Clark in his *Maurice Maeterlinck—Poet and Philosopher.*)

(ओ) नन्दनन्दनस्य वृन्दावनरसकन्दस्यातुलगुणवृन्दारिकाधिकतरानन्दचिन्मकरन्दस्य गोपीरतिरवरोपियो भेदुरजलधरशोभिनः सकलकलाकलापमीवरस्य पुरुषवरस्य विभिन्नथप-देशाश्रयेणैव तावन्नानात्वतो निर्द्देशः।

भरतनाट्यशास्त्र-शृङ्गारतिलक-दशरूपक - भावप्रकाश - रसमञ्जरी-रसार्णवसुधाकर-साहित्यदर्पण-रसामृतसिन्धूज्ज्वलनीलमण्यादिषु निबन्धेष्वित परमिह्यपि नायकभेदप्रस्तावा-वतरणम्। तथ्यास्य भगवतः सुनायकत्वं परमन्येषां प्राकृतानां नायकत्वं न स्वाकृतमिति प्रदर्शयितुं तद्भेदावतारः कृतो वा। भरतीये रसामृतसिन्ध्वावंशतश्च चतुर्णामेव धीरोदात्ता-दीनामुल्लेखः। भरतीये तु नाट्यप्रोक्तेषु नायकभेदेषु 'देवा धीरोद्धता ज्ञेया स्युर्धीरललिता

(२१) 'सदयं प्रयातीति मुद्रितपुस्तके दृष्ट' पाठो दृश्यते।

आरामे रमते ममैव सततं मद्धर्म संवीक्षते
स्वप्नेऽपि प्रतिकूलतां न गतवान् कृष्णः सतृष्णो मयि ॥ ५२

एवमेकत्र रतोऽप्यलौकिकनायकत्वाद्दक्षिणोऽपि। तद्यथा—

श्यामाङ्के चरणौ कलोरुफलके ग्रीवे सुरेखाङ्गुली
केशांशामरचालिकाभुजतटे दृष्टिं प्रियोक्तौ श्रुतिम्।
ताम्बूलार्पणिकाकरे करपुटौ कस्तूरिकोरस्थल-
चन्द्रावल्यपि पृष्ठमर्पयदहो निद्राति नीलो महः ॥ ५३

एवं दक्षिणोऽपि लीलावशात् कदाचिद्धृष्टोऽपि भवति। तद्यथा—

चन्द्रावलीति कपटेन निगद्य राधां
जातापराध इव सङ्कुचितः सखीभिः।
सन्तर्जितोऽपि स तया श्रवणोत्पलेन
सन्ताडितोऽपि विजहास न सञ्जिहाय ॥ ५४

स ममैवाराम उपवने रमते।

महारासान्ते स्वयमेव बहुश्रमं गतित्वा विश्रामं कुर्वतः श्रीकृष्णस्य वर्णनमिदं 'श्यामाङ्के' इति पद्यम्। कला चन्द्रावल्याः सखी तस्या ऊरुप्रदेशे ग्रीवेम्, एवं सुरेखा काचिद्गोपी तस्या अङ्गुली केशान् समर्पयन् सन्नील महः श्रीकृष्णो निद्रातीत्यन्वयः। प्रिया श्रीराधिका, तस्या उक्तौ चपलमत स्वपिहीति वाचि श्रुतिम्। कस्तूरिका श्रीराधिकायाः सखी तन्निर्दिष्टवयाः, अतएव तस्या वक्षःस्थले श्रीकृष्णस्योरः वक्षःस्थलम्। अत्र दक्षिणपार्श्वे वामपार्श्वे वा समस्तं श्रीकृष्णस्य पृष्ठदेशलग्ना चन्द्रावली, तन्मुखे वक्षःस्थलगता कस्तूरिका, ग्रीवालग्ना कलाया ऊरुदेश एव—एवम्प्रकारेण प्रयत्नक्रमो ज्ञेयः।

राधामुद्दिश्य 'हे प्रिये चन्द्रावली'ति कपटेन निगद्य उक्त्वैव, मत्परावेण कदापि भीतो न बभूवेत्यर्थः।

भुताः। शैशवर्णनिरमायाच्च धीरोदात्ताः प्रकीर्तिताः। आशक्ता पतिसन्देश प्रोक्ता धीर-प्रशान्तकाः॥' इति कथञ्चित् विभिन्नग्रन्थालोचितमिश्रक्रमः कोऽपि विभागो दर्शितः। इत्यत्र पक्षे धीरोदात्तादिभेदैरनुकूलादिचतुर्भिर्विभेदैरेकतुष्ट्वितः षोडशधा भावो लक्षितः। साहित्यदर्पणेऽपि धर्मादि भर्मधामेवागुणमादिभिर्भेदैराद्यवस्थादिरूपतायवा हनुमत्, वरं भौमनतो वैष्णवानुशासितवर्णितं यदवनिर्णयकामामिति सामग्र्यं प्रतिष्ठापितम्, इत्यनुपमादिं दर्शयित्वं प्रत्येकमिति भेदः। 'पतिव्रतोपपतिरिति प्रभेदाविह नियमौ।'

एवं क्वचिच्छठोऽपि। यथा—

एकत्रैव लतावने निजनिजैरालीजनैः क्वचित्
क्रीडाकुञ्जगृहाङ्गने व्यवहितो दूरेण दृष्ट्वा प्रिये।
वंशीकूजितसूचितातिनिभृतं चन्द्रावलीं लम्भयन्
सङ्केतन्त्वरसा रसादभिसरन् राधां हरिः पातु वः ॥ ५५

अथ विभावप्रसङ्गे नायकस्य सहायाः सखायः, एवं नायिकायाः सख्यः। तेनादौ नायकस्य सहाया लक्ष्यन्ते।

सहायाः स्युः सहचरास्ते भवन्ति चतुर्विधाः।
सखायश्च प्रियसखास्तथा नर्मसखा अपि ॥

अथैकस्मिन् कुञ्जे सखीभिः सह राधाचन्द्रावल्यौ। लताऽन्तरितः श्रीकृष्णो दूरत एव दृष्ट्वा राधां चन्द्रावलीवियुक्तां कर्तुं दूरे सङ्केतकुञ्जं गत्वा मुरलीशब्देन चन्द्रावलीमाजुहाव, तं शब्दं चन्द्रावल्येव शृणोति, नान्या तस्या अचिन्त्यप्रभावत्वात्। तच्छ्रुत्वाऽतिहृष्टा चन्द्रावली सखीभिः सहिता केनचिन्मिषेण तत उत्थाय तदैव सङ्केतस्थलं जगाम। ततः श्रीकृष्णः सुखेन राधिकामभिससार। एतदेवाह-एकत्रेति। एकत्रैव लतावनं याभ्यामेवम्भूते प्रिये राधाचन्द्रावल्यौ लताऽन्तरितः श्रीकृष्णो दूर एव दृष्ट्वा वंशीशब्देन सूचितमतिनिभृतं सङ्केतस्थलं लम्भयन् स्वयन्त्वरया वेगेन रसादानन्दात् राधामभिसरन् वो युष्मान् पातु।

'उदात्ताद्यैश्चतुर्भेदैस्त्रिभिः पूर्णतमादिभिः (पूर्णपूर्णतर-पूर्णतमाख्यैरिति)। द्वादशात्मा चतुर्विंशत्यात्मा मध्यादियुग्मतः। नायकः सोऽनुकूलाद्यैः स्यात् षण्णवतिधोचितः॥' इत्युज्ज्वलनीलमणौ। तत्र नीलमणौ कृष्णे उत्तमादिभेदकल्पनं न सम्यक्, अतस्तत्स्थले पूर्णतमादित्रितयेनैव भेदकल्पना। दिव्यादिभेदस्यापि स न विषयः—इतरनायकेष्विव न तत्रोपपत्त्यासङ्गतिरपि, अतः संख्यानयनवैमत्यमित्यलं बहुना। एषां भेदानां प्रत्येकशो भिन्नान्युदाहरणानि दर्पणनीलमण्यादिषु निबन्धेषु स्पष्टानि। अनुकूलनायकस्य विश्वप्रसिद्धमुदाहरणं रामायणकथानायकः सुचरितनिकषो दिव्यादिव्यः श्रीरामचन्द्रः, वैष्णवतन्त्रस्थितौ तु 'राधायामेव कृष्णस्य सुप्रसिद्धाऽनुकूलता। तदालोके कदाप्यस्य नान्यासङ्गः स्मृतिं व्रजेत्॥' इति कृत्वा तस्यैव तथात्वेन निर्देशो ज्ञेयः एवमेव श्रीगीतगोविन्दे "राधामाधाय हृदये तत्याज व्रजसुन्दरीः॥" अनुकूलस्य दक्षिणस्य च तस्य देशपात्रकालादिप्रभूततमभेदकलनया धृष्टत्वं शठत्वं वा कादाचित्कमिति नात्याज्यम्। मधुररसकदम्बस्य भगवतो धृष्टत्वेन

प्रियनर्म्मसखाश्चान्ये तेषु दूतस्त्रिधा मतः।
निसृष्टार्थो मितार्थश्च (22) तथा सन्देशहारकः॥
द्वयोरिङ्गितमादाय स्वयमुत्तरदायकः।
सुश्लिष्टं कुरुते कार्य्यं निसृष्टार्थः स उच्यते॥
प्रमितं वक्ति कार्य्यस्य चान्तं याति मितार्थकः।
यथोक्तमेव वदति यः स सन्देशहारकः॥ ९०का

एवं दूत्योऽपि—यथोदाहरिष्यन्ते (चो)।

तेषु सखिषु मध्ये प्रियनर्म्मसखा एव दूताः, नान्ये—ते दूतास्त्रिधा भवन्ति। निसृष्टो दत्तोऽर्थः कार्य्यभारो यस्मै तथा ताभ्यां किमपि न वक्तव्यम्, यावद्‌द्वयोर्म्मिलनं यथा भवति तथा त्वयैव बुद्ध्या कर्त्तव्यमिति विन्यस्तकार्य्यभारो निसृष्टार्थ इत्यर्थः। प्रमितस्ताभ्यां यद्यदुक्तं तदेव परिमितं वक्ति, किन्तु द्वयोर्मिलनरूपकार्य्यस्यान्तं सीमानं याति प्राप्नोति, तथा च कार्य्यमवश्यमङ्गीकरोतीत्यर्थः। ताभ्यां यथोक्तं तथैवोभयोर्निकटे गत्वा वदति, कार्य्यं भवतु मा भवतु वेति कोऽपि भारस्तस्मिन्नास्तीति सन्देशहारकः। यथा पुरुषा दूतास्तथा स्त्रियोऽपि दूत्यः सन्ति। उदाहरणे तासां दूत्यं व्यक्तीभविष्यतीत्यर्थः।

शठत्वेन वा वर्णनया नायिकास्वात्मीयभक्तत्वख्यापनेऽप्यधिकतरा चमत्कृतिरुदेतीति च निपुणविभाव्यं तत्त्वम्।

(चो) मधुरापरपर्य्यायशृङ्गाररसभेदे सुष्ठुरसं प्रकल्प्य चेट-विट विदूषक पीठमर्द-प्रियनर्म्मसखाः पञ्च नायकसहाया इति वक्तव्यः—'चतुर्विधाः सहायोऽत्र चेटः किङ्कर उच्यते' इति नीलमणौ। सहायगुणाश्च तत्रैव श्रीदामादयः दर्शिताः। अत्र चेटविटानां न प्रस्तावविस्तारः। गोकुले कडाराद्या विटाः, भङ्गुर-भृङ्गाराद्याश्चेटाः, मधुमङ्गलो विदूषकः, श्रीदामा पीठमर्दः, सखीभावं समाश्रितः सुबलः प्रियनर्म्मसख इति वैष्णवतोषिणि, तत्र 'उत्तमा पीठमर्द्याद्या मध्यौ विटविदूषकौ। तथा शकारचेटाद्या अधमाः परिकीर्त्तिताः।' इति दर्पणे। दूतदूतीविभागविस्तारो नीलमणावेव द्रष्टव्यः। [illegible] कथयति दापी वसन्त या विदुषा। सा भवति निसृष्टार्था सर्वांशप्रकाशकारी दूती।

स्वयं च यथा। वंशीदूती, श्रीराधादिरामदूती, पौर्णमास्यादिर्लिङ्गिनी दूती—एतास्तिस्रो नायिकास्वप्यपीति निरीक्ष्यमसङ्गतम्।

---

(22) निसृष्टार्थमितार्थश्च इति (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु पाठः। [illegible]

अथ नायकानामुक्तानियतसामान्यगुणादतिरिक्ताः सत्त्वजा गुणा उच्यन्ते—

शोभा विलासो माधुर्य्यं गाम्भीर्य्यं धैर्य्यतेजसी ।
औदार्य्यं ललितञ्चेति गुणा अष्टैव सात्त्विकाः ॥ ९१ का

तत्र शोभा (23)—

शौर्य्यं दाक्ष्यञ्च सत्यञ्च महोत्साहोऽनुरक्तता ।
घृणा नीचेऽधिके श्रद्धा (A) सा शोभा मिलितोच्यते ॥ ९२ का

यथा— शौर्य्यं शत्रुषु दाक्ष्यमात्मकुहने सत्यं भुवो धूःक्षये
रागो गोकुलमध्यवर्त्तिषु महोत्साहो गिरेर्धारणे ।
अहेयं पितृमातृबन्धुषु हरे शोभैव ते सर्व्वथा (24)
नीचे मय्यघृणेति केवलमसावेकाङ्गहीनाऽभवत् ॥ ५६

सत्त्वजा इति- शुद्धसत्त्वाविर्भूता इत्यर्थः।
मिलितेति—शौर्य्यादय, परस्परं मिलिता, सन्त एकाधिकरणे वर्त्तन्ते चेत्तदा शोभोच्यते।

आत्मकुहने रासारम्भे गोपीभिः सह प्रेमपरीक्षार्थं स्वकृतकपटे दाक्ष्यं सम्यक्तया विप्रकारित्वमित्यर्थः। धूः पृथिव्या भारक्षये। हे हरे! मयि नीचे ते तवाघृणा अकृपा, अतस्तव शोभैकाङ्गहीनाऽभवत्।

(A) भरतनाट्यशास्त्र दशरूपक रसार्णवसुधाकरादिष्वेषां विस्तारः। यद्यप्यर्वाचीन-ग्रन्थेष्वाकरादितो लक्षणलक्ष्ये किमपि वैलक्षण्यं न तत् सर्वत्रानुपादेयम्। वस्तुतस्तु मुनिकृतलक्षणानां भित्तिमूलत्वे स्वीकृतेऽपि स्मृतिमान्द्यात् व्याख्यानभेदात् मतान्तर-कल्पनस्याप्यादरणीयत्वान्न किमपि सिद्धान्तपक्षे लक्षणवैलक्षण्यविवादावसरे वक्तव्यमस्ति। लक्षणवैलक्षण्यमपि गुणलक्ष्य एव सुतरां पर्यवसितं। 'अधिके स्पर्द्धे'ति दर्पणकारादीनां लक्षणे पाठो लभ्यते। 'अधिके श्रद्धे'ति कौस्तुभकृतः। इदानीन्तनलभ्ये भरतीये नाट्यशास्त्रे २४शाध्याये (निर्णयसागरमुद्रिते तु २२शाध्याये) शोभालक्षणमित्थमुद्दिष्टम्—'दाक्ष्यं शौर्य्य-मथोत्साहो नीचार्थेषु जुगुप्सनम्। उत्तमैश्च गुणैः स्पर्द्धा यत्र शोभेति सा स्मृता॥' स्पर्द्धास्थाने श्रद्धायाः ग्रहणं वैष्णवाचारसम्मतमिति नास्ति कापि विप्रतिपत्तिः, उदाहरणे च चमत्कारिताप्रसङ्गोऽस्मादेव कारणाल्लक्ष्यः। एवमपि विलासादिगुणानां प्राचीनमत

---

(23) अयमंशः (ख) (ङ) पुस्तकयोर्नास्ति।

(24) 'सर्व्वदे'ति, (क) (ख) (ङ) पुस्तकेषु पाठः।

रम्यवेशविभूषाद्यैर्विलासः शिल्पकौशलम् । ६२का-

तच्च स्वविषयमन्यविषयञ्च। यथा

क्वचिद् गुञ्जाधातुस्तवकदलबर्हप्रभृतिभि-
र्वनेऽनल्पाकल्पैः प्रणयिसखिभिर्भूषिततनुः।
स्वयञ्चैषा वेशानतिकुतुकतः शिल्पकुशल-
स्ततोऽप्युच्चैर्विलासान् हरिरहह तेरैव तनुते ॥ ५७

अन्यविषयेऽन्यदपि।

गुञ्जाशिखण्डगिरिधातुदलप्रसूनै
राधां विभूष्य मुरलीञ्च करे निधाय।
पीताम्बरञ्च परिवेष्ट्य हरिः प्रसीद
हे कृष्ण मय्यनुगते कृपयेत्यवादीत् ॥ ५८

'संक्षोभेऽपि निरुद्वेगभावो माधुर्यमिष्यते।' इति केचित्।
केचित्तु 'सर्वावस्थाविशेषेषु माधुर्यं रमणीयता।' Sahityadarpan Chap III under नायिकालङ्कार।

वस्तुतस्तु

येन केनापि वेशेन माधुर्यं रमणीयता (A)। ६४का

यथा—

क्व रत्नालङ्काराः क्वचन वनवेशो (25) सुरहरे
न तत् पश्याम्यस्मिन् यदतिमधुरत्वं न लभते ॥ ५८

भीशोकक्रोधहर्षाद्यैर्गाम्भीर्य्यमविकारिता । ६५ का

'नो कथ्यते किमु कथाविषयो यदि स्या'दित्यादि (४३पद्यश्लोके) ।

स्वभावादप्रतिच्यावो धैर्य्यं शोके महत्यपि ॥ ६६ का

यथा— किमेषा तापिच्छद्रुमलतिकया मङ्गुलधिया
स्वकण्ठं तन्वङ्गी शिवशिव दृढ़ं पीड़ितवती ।
स्थिता वा कालिन्दीपयसि मम वक्षःस्थलधिये-
त्यसुष्येते तर्काः परमहह जीर्य्यन्ति हृदये ॥ ६०

अवक्षेपावमानादेः प्रयुक्तस्य परेण यत् ।

निर्वापकं भवेत्तेजः— ६७का

यथा— मदान्धेनेन्द्रेण स्वमखविधिभङ्गव्यसनिना
महावृष्टिं सृष्टां व्रजनगरनाशाय कलयन् ।
गिरीन्द्रं श्रीकृष्णः करकिसलयाग्रेण मृदुना
सलीलम्बिभ्राणो व्रजमवितवांस्तञ्च जितवान् ॥ ६१

स्वमतमाह—वस्तुतस्त्वित्यादि। उरसि वक्षःस्थले गुञ्जादाम एवं स्तवकयुक्तलतावलयश्च —अस्मिन् श्रीकृष्णे तद्वस्तु न पश्यामि यदतिमधुरत्वं न लभते।

महत्यपि शोके स्वभावादप्रतिच्यावोऽचलनं धैर्य्यम्। माथुरविरहेऽत्यन्तव्याकुलां राधां स्मृत्वा स्वयमपि व्याकुलः श्रीकृष्णः स्वमतमाह—किमेषेति। एषा मङ्गलबुद्ध्या तमालद्रुमस्य शाखया स्वकण्ठं पीड़ितवती, अथवा मद्वक्षःस्थलधिया कालिन्दीजले स्थितेति नानाविधतर्का अमुष्य श्रीकृष्णस्य हृदय एव जीर्य्या भवन्ति—न तु बहिः कोऽपि विकारः प्रकटीभवतीति भावः।

परेण कृतस्यावक्षेपावमानादेः प्रतिकारं विनैव स्वत एव निर्व्वापजनकं यद्भवति तत्तेजः। स्वस्य मखस्य भङ्गाज्जातं व्यसनं श्रीकृष्णे कटूक्त्यादिकं यस्य। तेन सृष्टां वृष्टिं पश्यन्।

धैर्य्यादि लक्षणं दशरूपकादिसम्मतं, द्वितीयन्तु नाट्यशास्त्रादौ नायिकासात्त्विकभावानामन्यतमस्य माधुर्य्यस्य निदर्शनकम्। इत्थं कुत्रचित् ग्रन्थकृन्निर्नायकगुणलक्षणविचारे प्राचीनोक्तनायिकागुणसंवादस्वेच्छितः, स च न सर्व्वथा शोभन इत्यलम्।

(25) 'क्व वनचरवेश' इति (क) पुस्तके पाठः।

अथ नायिकाभेदाः—

तत्र 'परोढ़ां गणिकाञ्चापि वर्जयित्वाऽत्र नायिका'इति परोढ़ागणिकयोः साधारण्येन रसाभासपरत्वमेवेति (26) लौकिक एव । अलौकिके तु कृष्णाधिकरणक-रतेस्तदेकमात्रनिष्ठत्वान्न रसाभासः, 'अनौचित्यप्रवर्त्तिता आभासा' इति, तदभावात् (27) (D), प्रत्युतौचित्यमेव । तेन परकीयाऽवान्तरभेदमात्रं परोढ़ात्वमङ्गीकृत्य नायिकाभेदानाह—

स्वकीया परकीयेति नायिकाऽद्यौ द्विधा मता ।

मुग्धा मध्या प्रगल्भेति स्वकीया तु त्रिधा भवेत् ।

मध्याप्रगल्भयोर्भेदाः षड् धीरादिप्रभेदतः ॥ १०० का

धीरा, अधीरा, धीराधीरा - इति भेदास्त्रयः ।

कनिष्ठजेष्ठरूपत्वात्तयोर्द्वादशधा मतम् । १०१का

अनौचित्येन नरकमन्यादृशात्वयारिमित्याद्दिदोषेण प्राकृते प्रवर्त्तिता रसा आभासा भवन्तीत्यर्थः। पारिमित्यन्तु स्त्रियाः सम्पूर्णायष्टमसमये पुरुषस्यासामर्थ्यरूपं, श्रीकृष्णे त्वनन्तकोटिगोपीभिः सह विहारेऽपि सम्पूर्णसामर्थ्यम्, अतस्तासामेव पराभवो न तु कृष्णस्य, अतोऽत्र सम्पूर्णरस एव, अतएव कृष्णे तदभावादीश्वरत्वेनानौचित्यदोषाभावात्। परोढ़ात्वमिति—अप्राकृते परोढ़रसस्यापि रसमङ्गीकर्त्तव्येत्यर्थः।

पुष्णाति। देवानां कृष्णपक्षप्रपथत्वं कल्प्यम्। देवतानां मध्ये कृष्णदेवता वा श्यामतरुदलशोभिनी।

(D) अत्र 'तद्भावादि'ति पाठे कृष्णाधिकरणक रतेरनौचित्यभङ्गेन प्रकृतरसपरत्वादित्याकारोऽर्थः कल्प्यः। अप्राकृते रसाभासादिविचारोऽस्माभी रसस्वरूपोद्घाटन एव विहितः। अत्र तत्त्वे 'आसामहो चरणरेणुजुषामहं स्यां वृन्दावने किमपि गुल्मलतौषधीनाम्। या दुस्त्यजं स्वजनमार्यपथञ्च हित्वा भेजुर्मुकुन्दपदवीं श्रुतिभिर्विमृग्याम्॥' इति श्रीमद्भागवतपुराणीयो ग्रन्थः, 'नेष्टा यदङ्गिनि रसे कविभिः परोढ़ा तद् गोकुलाम्बुजदृशां कुलमन्तरेण। आशंसया रसविधेरवतारितानां कंसारिणा रसिकमण्डलशेखरेण॥' इति प्राचां मतस्य प्रमाणम्।

---

(25) 'परत्वमेवेति मतादौ लौकिक एवे'ति पाठः (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु।

(27) 'तद्भावादि'ति (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु पाठः। स च टीकाकृदसम्मत इति प्रतिभाति।

तयोः षट्प्रकारयोर्मध्याप्रगल्भयोः कनिष्ठज्येष्ठत्वं श्रीकृष्णप्रेमतारतम्येनैव, न तु वयसा । मुग्धाया एकरूपत्वेनानयोर्द्वादशत्वेन—

तेन त्रयोदश स्वीयाः—१०२ का

परोढ़ा स्यादलौकिकी ।

त्रयोदशविधा साऽपि—१०२ (क) का

यतोऽलौकिके परोढ़ाऽपि सम्मन्यते, ततः साऽपि त्रयोदशविधा ।

तेन षड्विंशतिर्भिदा । १०२ (ख) का

तेन मिलित्वेत्यर्थः ।

अवस्थाभिरथाष्टाभिरष्टोत्तरशतद्वयी ।
कन्याज्येष्ठकनिष्ठत्वान्मृदुमध्यस्फुटत्वतः ॥
चतुर्भेदास्ततस्तासां सद्वादशशतद्वयी ।
अत्युत्तम-प्रकृत्यादितया ताः स्युः पुनस्त्रिधा ।
षट्विंशत्सहिता तेन षट्शती नायिकाभिदा॥१०२(ग)का

अत्युत्तमा, उत्तमा, मध्यमेति त्रैधम् ।

तत्र सिद्धाः सुसिद्धाश्च नित्यसिद्धा इति त्रिधा ।
स्त्रियोऽवतीर्णास्तेन स्युर्वसुशून्यग्रहेन्दवः (१९०८)(E) ॥ १०२का

मुग्धाया एकरूपत्वमेव, यतो मध्याप्रगल्भयोरेव धीराऽऽदिभेदतः षड् भेदा उच्यन्ते। अनयोर्मध्याप्रगल्भयोः। तेनेति—स्वकीयायास्त्रयोदशभेदैः सह मिलित्वा षड्विंशतिर्भेदा उक्ताः, अभिसारिका वासकसज्जेत्याद्यष्टाभिरष्टोत्तरशतद्वयी।

परोढ़ाभिन्ना कन्या केनाप्यविवाहिता—तस्या भेदचतुष्टयमाह—कन्येति। ज्येष्ठा कनिष्ठा, अत्यन्तस्फुटा मध्यस्फुटा च।

नित्यसिद्धा इत्यस्य व्याख्या स्वभावसिद्धाः। एताः स्त्रियो गोकुलेऽवतीर्णाः, तेन पूर्वोक्तसंख्यायास्त्रिगुणीकृतेन वसुशून्यग्रहेन्दवो नायिकाभेदा भवन्ति।

(E) सिद्धाः सनिरूपा इत्यादि—इदञ्च वैष्णवागमस्य मतानुसारेण। भक्ताः सर्वं भगवती मायारूपा—प्रोक्तेन भगवान् लभ्यः। ऋषिभिः श्रुतिरूपाभिः देवीभिश्च स लब्धः, अतोऽयमत्र। स्कन्द ब्रह्मवैवर्तादिपुराणेभ्यो विस्तरो ग्राह्यः।

सिद्धा मुनिरूपाः साधनसिद्धाश्च, सुसिद्धाः श्रुतिरूपा देव्यश्च, नित्यसिद्धा राधाद्या रुक्मिण्याद्याश्च स्वभावसिद्धाः। अथैतासामादितो लक्षणानि—

स्वकीया तु कृतोद्वाहा पित्राद्यैः स्वयमर्पिता ॥
या तु व्यूढ़ाऽपि गोपेन लोकधर्मानपेक्षिणी।
कृष्णैकताना रागेण परोढ़ा व्रज एव सा (F) ॥
पित्रादिदानात् प्रागेव पित्रादेरप्यसम्मतौ ॥
जातानुरागा या कन्या सा भैष्मी कुण्डिने यथा ॥
पितृभ्रात्रादिसङ्कोचात् स्वधार्ष्ट्यादिभयादपि ॥
गूढ़ा यस्या रतिर्गाढ़ा सर्वथा सुरसायते।
कात्यायनीव्रतपरा सा कन्या सर्वदा व्रजे (28) ॥ १०४का

अथ मुग्धादेर्लक्षणम्—

अभिनवविकसितयौवनमदनविकारा मृदुर्माने।
वार्त्तायामपि सुरते पराङ्मुखी सत्रपा मुग्धा ॥ १०५ का

कुण्डिनपुरे भैष्मी रुक्मिणी। व्रजस्थकात्यायनीव्रतपरायां कन्यायां स्वरूपमाह—
ः दृभ्यादेति। परोढ़ानामिव रसोत्कर्षहेतुभूतस्य पित्रादिकृतनिवारणदुर्लभताप्रच्छन्न-
कामत्वादेः सत्त्वात् गोपान्तरेण विवाहाभावेऽपि न क्षतिः।

(F) परकीयानामपि तासां श्रीकृष्णपतित्वं दर्शितं बहुशो भागवतसंहितायां यथाऽवोचाम प्राक्। तथा चानन्दचन्द्रिकायाम् 'न हि पत्यादिशब्दानां परिणेतर्य्येव केवलं शक्तिः सर्वैर्व्येव रसग्रन्थेषु।' एवमेव स्वकीयासु स्वाधीनभर्त्तृकाऽऽदिरन्तर्भुक्ता।

---

(28) इत' परम् 'एवविधैव कथिभि' परकीयैव वर्ण्यते।
परपाणिग्रहीत्री तु कृष्ण एव हि शोभते।
नैवान्यनायके यस्मात्तस्मात्राध्यव सा किल ॥'
इत्यधिकोऽयो हृद्रितपुस्तक उपलभ्यते। स चाशः प्रक्षिप्त इव प्रतिभाति।

तत्र नवयौवना यथा—

पदोः पारिप्लव्यं नयनमहरन्मध्यगुरुतां
स्तनश्रोणी मान्द्यं धिय इव (G) ह्रियो वाग्व्यवसितिः ।
शिशुत्वे राधाया विगलदधिकारे सति तनौ
किमङ्गान्यन्योन्यं दधत इव लुण्ठा नपदवीम् ॥ ६५

नवमदनविकारा यथा—

कटाक्षं सोऽचन्ती (G) व्यधत इव नेत्रान्तलहरी
निरातङ्कं वक्रो जननयनतः शङ्कत इव ।
शिशुत्वं तारुण्योदयमपि नयन्त्यास्तनुतुलां
स्मरोऽस्या निःस्पन्दं कलयति मनः कष्टकमिव ॥ ६६

अथ बाल्ये सर्वत्र स्वच्छन्दगमनागमनेन पदद्वयस्य चाचल्यमासीत् नेत्रद्वयस्य कन्दर्पविकाराद्यभावात्पारिप्लव्यं नासीत्, यौवनारम्भे तु वैपरीत्यमभूदित्युत्प्रेक्षयाऽलङ्करोत्याह—पदोरिति। बाल्ये स्थितं पदोश्चाञ्चल्यं यौवनारम्भे नयनमहरत्, एवं बाल्ये स्थितां मध्ये गुरुतां स्तनश्रोणी अहरताम्, यौवने स्तननितम्बयोः पुष्टताऽभूदिति भावः। तथा च बालेः यथा बुद्धेस्तथा लज्जाया अपि मान्द्यम्, एवं वचनस्याधिक्यमासीत् यौवनारम्भे तु तयोर्मान्द्यं वाग्व्यवसितिर्वाक्प्रयोगोऽहरत्। यथा च बुद्धिलज्जयोराधिक्यं वचनस्याल्पत्वमभूदिति भावः। राधायास्तनुरूपदेशे तान्यङ्गराज्यस्याधिकारे गते सति।

एवं यौवनारम्भे बाल्यस्य यत्किञ्चिन्मात्रसत्त्वात् चौरत्वं, यौवनस्याप्यारम्भमात्रत्वात् चौरत्वम्—एवं सति शिशुत्व तारुण्ययोरपि तनुतुलां चौरयस्तुतुल्यतां नयन्त्याः प्रापयन्त्यास्तस्या राधाया नेत्रान्तलहरी कटाक्षं सोऽचन्ती व्यधत इव। षुङ् प्रसवे धातुः। तथा च कटाक्षसम्पादनप्रसवं करिष्यन्ती तत्पूर्वं यथा प्राप्नोतीव, यथाभिकप्रसवपूर्वं काचित्प्राप्नोति। यौवनस्यारम्भात् कटाक्षे चिकीर्षा, बाल्यस्य शेषात् कर्तुं न शक्नोतीति यथा जायत इति भावः। पूर्वं निरातङ्कं निःशङ्कं वक्षःस्थलमधुना जननयनतः शङ्कते, तथाऽस्याः स्मरः कन्दर्पः निःस्पन्दं निष्क्रियमर्थात् कन्दर्पक्रियारहितं मनः कष्टकमिव पश्यति।

(G) मुग्धामध्यारम्भोत्कण्ठादिष्वपि मुग्धा शामानिकलता—यथा मध्येऽर्धमाधाकां वक्षमादिमध्यनाकारेतिाव इव विम्भति। एवञ्च दर्शनश्रवणादाना चौर्यमध्याः प्रतिमायेति वक्रांकितादौ नवयौवनाया मुग्धाया उद्देशः। अत्र चाराद्यं कवियोदितकम्पनेन मयति चमत्कारस्तु मुग्धाभूति सुधोनिर्देशम्।

मानि मृदुर्यथा—

सख्या शिक्षितपाठितानि सुभृशं वाम्योपदेशाचरा-

ण्ययावश्यमभीष्टसङ्गसमये सम्पादनीयानि हि ।

इत्थं चेतसि निश्चयो व्यजनि यः कृष्णस्य सन्दर्शने

सद्योऽसौ सह चेतसाऽपहृतवांस्तस्मिन् तस्या हृदः ॥ ९७

सुरतपराङ्मुखी यथा—

अयि प्राणेभ्योऽपि प्रणयवसतिस्त्वं प्रियसखी

ममैवेति प्रायो निरणयमहं पङ्कजमुखि ।

इदानीन्तु ज्ञातं व्रजपतिसुतस्यैव भवती

यतस्तत्प्रीत्यर्थं मदनभिमताय स्पृहयते ॥ ९८

अनभिमतमत्र सुरतम् ।

सत्रपा यथा—

आदृष्टा नमयति वक्त्रमीक्ष्यमाणा नेत्राब्जे मुकुलयति व्रजेशजेन ।

यान्तीषु प्रणयिसखीषु याति पश्चादनङ्गो नमयति कोमलं मनोऽस्याः ॥ ९९

मध्या सुललितसुरता मध्यमसमुदीर्णयौवना नोच्चैः ।

व्रीडावतीषदीषत्प्रागल्भ्या निभृतवैदग्ध्या ॥ १०६ का

तत्र सुललितसुरता यथा—'निर्यातान्त्वयो'त्यादि (२५ श्लोकः) ।

मध्यमसमुदीर्णयौवना यथा—

काचिद्यूथेश्वरी स्वगतमाह—सख्येति । असौ निश्चयश्चेतसा सह हृतो मम हृदयादपहृतवान्, अतस्तस्याः सख्याः सकाशादहं तस्मात्तस्मिन्, न जाने सा किं वदिष्यतीति शङ्काकुलाऽस्मीत्यर्थः ।

अयि पङ्कजमुखि ! प्राणेभ्योऽपि प्रेमपात्री त्वं ममैव प्रियसखीत्यहं निरणयं निर्णयं कृतवती । यतस्तस्य श्रीकृष्णस्य प्रीत्यर्थं ममानभिमतं सुरतं वाञ्छति ।

श्रीकृष्णेन दृष्टा सा वक्त्रं नमयति, तेनेक्ष्यमाणा सती नेत्राब्जे मुकुलयति मुद्रिते करोति, तस्मादस्याः कोमलं मनः कन्दर्पो न नमयति, कोमलत्वान्मनः कदाचित्त्रुट्यत्यपीति भयान्न नमयतीत्यर्थः ।

मध्याया लक्षणमाह—नोच्चैरपि तु ईषद्व्रीडावती ।

हे राधे ! त्वं कन्दर्पस्य भुवि स्थिता कल्पवल्ली भवसि । कल्पवल्लीसाधर्म्यमाह—तव

स्तनौ स्तवकविभ्रमौ विहसितं प्रसूनोद्गति-
र्वचो मधुरसो दृशावभिमुखस्थितौ खञ्जनौ ।
भ्रुवौ भ्रमरमण्डली करपदं नवाः पल्लवा-
स्त्वमेव सखि राधिके ! मदनकल्पवल्ली भुवि ॥ ७०

नीचैर्व्रीडावती यथा—

आकृष्टे रमणेन नीलवसने (१९) निर्मोचितैरायतैः
केशौघैर्निरवाहयं सखि ! तनोः साम्मुख्यसङ्गोपनम् ।
जिह्रेमि स्मरणेऽपि तस्य यदियं कृष्णाष्टमी यामिनी-
वासीत् सुन्दरि ! सम्मुखार्धतिमिरा पश्चार्धचन्द्रप्रभा ॥ ७१

ईषत्प्रागल्भ्या यथा—

मम श्रोत्रे शब्दः सुरतमिति हे कृष्ण ! न गतः
सखीभ्यो याचित्वा यदि भवति दास्यामि भवते ।
इति श्रोक्तं प्रातः शुकयुवतिभिर्भाषितमसौ
कयोदूढं वः प्रोक्तं वच इति सखीष्वेव निदधे ॥ ७२

स्तनौ स्तवकविभ्रमौ पुष्पगुच्छविलासवन्तौ । परस्परसम्मुखतया स्थितौ कल्पवल्लीनिष्ठखञ्जनौ तव दृशौ । तव भ्रुवौ कल्पवल्लीस्थितभ्रमरमण्डलौ । 'करपद'मिति प्राण्यङ्गत्वात् समाहारद्वन्द्वः ।

श्रीकृष्णेन मम नीलवस्त्रे आकृष्टे सति तदात्मानं नग्नां दृष्ट्वा निर्मोचितैः केशसमूहैः करणैः सम्मुखदेशस्य सङ्गोपनं निरवाहयं निर्वाहं कृतवती । तस्य सङ्गोपनस्य । यत् यस्मादियं मे तनुर्यामचतुष्टयात्मिका कृष्णाष्टमी यामिनीवासीत्—सा यथा पूर्वं प्रहरद्वयं व्याप्य चन्द्राभावेनार्धतिमिरा पश्चादर्धचन्द्रप्रभा तथैवाहमप्यभवम् ।

हे सुरतरङ्गिणि ! सुरताभिलाषिणे मह्यं सुरतं दास्यसि नवेति श्रीकृष्णेन पृष्टा काचित् मुग्धेश्वरी आह—'सुरत'मिति शब्दः मम श्रोत्रगतोऽपि न इति प्रथमवचनं, तदनन्तरं 'युष्माकं सुरतमस्ति मया श्रुत'मिति श्रीकृष्णस्य वचनं श्रुत्वा सा पुनराह—'मयि सम्भावनाऽपि नास्ति, किन्तु सखीषु भवति चेत्ताभ्यो याचित्वा दिनान्तरे भवते दास्यामि ।' एतदर्धं पदमपरामीभाव स्थिताभिः शुकाङ्गनाभिः कण्ठस्थं कृत्वा प्रातःकाले सखीनामग्रे पठितं, तच्छ्रुत्वाऽसौ मुग्धेश्वरी श्रोतृमपि वचो यो युष्माकं मध्ये कयोक्तमित्युक्त्वा सखीष्वेव निदधे । तथा च प्रोक्तं वचनतया सखीनां शिरसि निक्षिप्तम् ।

(१९) 'कमलाक्षेण वसने' इति (ख) (ग) पुस्तकयोः पाठः ।

निभृतवैदग्ध्या यथा—

परीरम्भं वेद्दि कथमपि मुखाम्भोजमधुनः
प्रपाणे मा मेति (३०) व्यधित करकम्पं किमपि या ।
स्वयं लब्धोच्छ्वासं जघनभुवि वासः स्थगयितुं
स्वयं सा श्रोकृष्णं किमपि परिरेभे दृढ़तरम् ॥ ७३

अथ प्रगल्भा—

तरुणी मदनमदान्धा रतिरणकुशला दरव्रीड़ा ।
भावोन्नता प्रगल्भा वैदग्ध्याक्रान्तनायका कथिता ॥ १०७का

तत्र तरुणी यथा—

दाहोत्तीर्णसुवर्णपूर्णकलसौ वक्षोजयोर्युग्मकं
सेरेन्दीवरदाममतोरणततिः स्निग्धाः कटाक्षोर्मयः ।
श्रोणिः शिल्पतरङ्गमङ्गलमयं सिंहासनं निर्मिता
कामोत्सवमण्डलेकरचना केनासि चन्द्रावलि ! ॥ ७४

मदनमदान्धा यथा—

क्लिष्टा श्लिष्यति गोकुलेन्द्रतनयेनाचुम्बिता चुम्बति
स्वच्छन्दं लिखिता नखैर्नखपदैराभूषयत्यङ्गकम् ।

अथ कुञ्जप्रदेशात् किञ्चिन्निर्गत्य सखीषु निर्गतास्वेकाकिनीं यूथेश्वरीं प्राप्य श्रीकृष्णस्तया सह विलासारम्भं कृतवान्, गवाक्षद्वारा तं विलासं दृष्ट्वा काचित् सखी स्वसखीं प्रत्याह । या श्रीकृष्णकृतपरीरम्भं कथमपि कृतिमदुःखव्यञ्जनेन वेद्दि अधरमधुपानेऽपि 'मा मे'ति वाग्यभेदकरकम्पं चकार, अधुना सा वाम्यं विहाय श्रीकृष्णस्य व्यापारं विनैव कामोन्मादेन स्वयमेव नीवीबन्धनाल्लब्धमोक्षं परिधेयवस्त्रं जघनदेशे स्थगयितुं स्थिरीकर्तुं तन्निधेय स्वयमेव श्रीकृष्णं दृढ़तरं परिरेभे ।

वैदग्ध्येनाक्रान्तो नायको यया सा प्रगल्भा कथिता ।

श्रीकृष्ण आह—हे चन्द्रावलि । त्वं कन्दर्पस्योत्सवे केनापि मण्डलरचनानिर्मिताऽसि । तस्या रचनाखरूपत्वमाह—दाहेति । व्याघ्रसुतुमवे पूर्णकुम्भोऽपेक्षितो भवति तत्स्थानीयं तत्र स्तनयुगलकम्, एवमीषद्विकसितेन्दीवरमालया बन्धनमालाततिरपेक्षिता भवति, तत्स्थानीयास्तत्र कटाक्षोमय., एवमुत्सवे नानाविधशिल्पकौशलविशिष्टं सिंहासनमपेक्षितं भवति, तत्स्थानीयन्तत्र नितम्बदेशो भवति ।

(३०) 'मां मेति' इति (ख) पुस्तके पाठः ।

शिक्षिता तत एव पुष्पधनुषः संग्रामविद्यामियं

तस्य क्षोभकरी यदेष्ट तदियं विद्या गुरुक्षोभिका ॥ ७५

रतिरणकुशला यथा—

अन्योन्यप्रणयप्रकाशपरयोरन्योन्यनिर्माल्ययोः

श्यामामाधवयोर्निरीक्ष्य वपुषोर्लक्ष्मीं रजन्याः क्षये ।

सख्या एव मनोजसङ्गरजयश्रीसूचकाचार्यके

सामानाधिकरण्यमप्रतिहतं मेने सखीनां गणः ॥ ७६

इयमेव दरव्रीड़ाभावोन्नताऽदिः ।

अथ मध्याप्रगल्भयोर्धीरादिभेदकथनम्—

तत्र मध्याधीरा—

प्रियं वैदग्ध्यवक्रोक्त्या मध्याधीरा वदेद्रुषा । १०८

सा यथा—

'पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल नैव सत्य'मित्यादि (३य किरणे ३८ श्लोकः) ।

धीराधीरा तु रुदितैः— १०९ का ।

यथा—

उत्खातं गुरुगौरवं कुलवतीमौलिश्च निःसारिता

कृष्ण ! त्वत्प्रणयेन, तत् कथमिदं कापट्यमालम्बसे ।

इत्यालप्य तदीयपीतवसनेनाहृत्य वक्त्राम्बुजं

बाला केवलमश्रुमिश्रितमुखी चाटस्वं रोदिति ॥ ७७

श्रीकण्ठेन मखेलिर्विना शिक्षिता यतो स्वयमपि नखचिह्नैः श्रीकृष्णाङ्गमाभूषयति यद्यस्मादियं ततः श्रीकृष्णादेव कन्दर्पयुद्धविद्या शिक्षिता तस्य श्रीकृष्णस्य क्षोभकरी यती येष्ट ऐश्वर्यं कृतवती तस्मादस्या इयं विद्या गुरुक्षोभिका भवति ।

अन्योन्यनिर्माल्ययोः परस्परसम्भक्तयोरत्र सम्भोगजन्यश्रमेण सुप्तयोः श्यामाकृष्णयोर्वपुषो नखचिह्नादिजन्यशोभां गवाक्षद्वारा निरीक्ष्य इयोर्मध्ये सख्या एव कन्दर्पयुद्धजयसम्पत्तिसूचकाचार्यत्वे सामानाधिकरण्यमवैयधिकरण्यमप्रतिहतं सखीगणो मेने । तथा च सख्याः स्ववैयधिकरण्ये जयहेतुत्वं तु कृष्णस्य, तस्य तु युद्धे पराभवेऽपि त्वयैव जितमिति वैयधिकरण्येन जयसम्पत्तिरिति भावः ।

अथ धीरत्वादिकं मानदशायामेव प्रकटीभवतीत्यतो मानिनीष्वेव धीरादयस्तु' धीरादिभेदमाह—यथेति ।

—अधीरा निष्ठुरोक्तिभिः। ११०का

यथा—

साधारदर्शिनि जीविते मम कथं शाठ्यन्त्वमालम्बसे ?
धिङ्मां त्वाञ्च, धिगावयोः सुजनतां, धिक् प्रेम, धिक् तद्यशः।
किं ब्रूमः, पुरुषोत्तमोऽसि, जगतां भर्तासि, मय्येव ते
धूर्तत्वं, न हि तेन ते गुणगणः किञ्चित्तरां क्षीयते ॥ ७८

सत्यभामोक्तिः।

अथ प्रगल्भाधीराऽदिलक्षणम्—

यदि प्रगल्भा धीरा स्यात्छादितावहेलया।
उदास्ते प्रकृतात् कोपाद्दादरं दर्शयेद्बहिः ॥ १११ का

यथा—

किं पादान्तमुपैषि, नास्मि कुपिता, नैवापराद्धो भवान्,
निर्हेतुर्न हि जायते कृतधियां कोपोऽपराधोऽथ वा।
योग्या एव हि भोग्यतां दधति, तन्नानौचितो क्वापि नो,
तेनाद्यावधि गोकुलेन्द्रतनय। स्वातन्त्र्यमेवास्तु ते (31) ॥ ७९

धीराधीरप्रगल्भा तु साकूतैर्वचनैर्मुहुः।
प्रियमुच्चैः खेदयति— ११२ का

अथैकस्मिन् दिवसे नारदो द्वारकामागत्यैकपारिजातपुष्पं श्रीकृष्णाय ददौ। तत् पुष्पं श्रीकृष्णेन रुक्मिण्यै दत्तं, नारदेन कौतुकार्थमेतद्वृत्तान्तं सत्यभामायै कथितम्। तच्छ्रुत्वा सत्यभामा मानिनी बभूव, तदनन्तरं तस्या मानभङ्गार्थं निकटे गत्वा श्रीकृष्ण आह—हे प्रिये, एकपुष्पस्य का कथा, पारिजाततरुसमूहमेवेन्द्रपुरादानीय तुभ्यं दास्य इति वदन्तं श्रीकृष्णं कुपिता सत्याह—साधारेति। सत्यभामायाः प्रेम्णोऽधीनः श्रीकृष्ण इति यशोऽपि धिक्।

उदास्ते—नाहं कोपवतीत्युदासीना भवति।

योग्या एव तव भोग्यतां दधति भोग्या भवन्तीत्यर्थः. तथा चायोग्यत्वान्मत्तागमनौचित्य इति भावः। स्वातन्त्र्यमिति—यत्र तवेच्छा तत्रैव गच्छ। सम्प्रत्यहन्तु देहाद्वियुक्ता भविष्यामीति ध्वनिः।

(31) अत्र स्थले 'यद्वा या दूरादुत्थितमन्तिक'मित्यादि ८८तम. श्लोकोऽत्र उदाहृतो दृश्यते।

नैतावताऽपि समयेन तवोपलब्ध-
श्चेतो यदन्तरगतेव तदाह्वणोति।
तत्रेऽपि चेतसि ममाविरतं यदास्से
पूर्णाऽस्मि तेन, किमनेन बहिःस्थितेन ॥ ८०

—पराऽवीच्यैव निन्दति। ११३ का

परा अधीरप्रगल्भा। अवीच्यैव अदृष्ट्वैव। यथा—

'सख्यः! कथं परिमलो विमलः प्रसर्पी'
'श्यामो निलीय चिरमस्ति' 'कुतः स वामः?।'
'तस्यान्तिके तव' 'निवारयताशु, यातु,
'धूर्तस्य तस्य वदनं न विलोकयामि' ॥ ८१

अथासां ज्येष्ठकनिष्ठत्वभावो यथा—

एकत्रैव लतासने स्थितवती राधा समं श्यामया,
श्यामेन प्रहितं समं सुमनसामासाद्य दामद्वयम्।

एतावताऽपि समयेनैतावत्कालपर्यन्तं तव चेतो मया नोपलब्धं न प्राप्तं, यद् यस्मात् सा मम वैरिणी तवान्तःकरणं गता सतो त्वच्चेत आवृणोति, तथा च सर्वदैव त्वच्चेतो व्याप्य सा तिष्ठति। अतो मत्स्मरणं तव कथं भवेदिति ध्वनिः। किन्तु त्वद्विद्वेष्य तत्रेऽपि मम चेतसि त्वं तादृशतापमध्ये यत् सततमास्से तेन हेतुनाऽहं पूर्णाऽस्मि, ततस्त्वागमनेन बहिःस्थित्या किम्? तथा च सम्प्रति तवागमनं व्यर्थमिति भावः। तेन च त्वत्स्मरणमहं सततं करोमि, त्वया तु स्वप्नेऽपि न स्मर्यते इत्युपालम्भो ध्वनिः। खिन्नमिति भावसाधनं ज्ञेयम्।

सखीयूथेश्वर्योरुक्तिप्रत्युक्ती आह—सख्य इति। सर्वत्र प्रसर्पी श्रेष्ठपरिमलः कुत आयाति? सख्याह—श्रीकृष्णश्चिरं व्याप्य निलीयास्ति। यूथेश्वर्याह—स मम वामः प्रतिकूलः कुत्र? यूयं निवारयत मत्निकटात् शीघ्रं गच्छतु।

एकस्मिन्नासने श्यामया सह स्थितवती राधा श्रीकृष्णेन प्रहितं समसमेकाकारं माल्यद्वयं

(H) "यत्र निषेधविशेषो दुर्लभत्वञ्च मृगाक्षीणाम्। तत्रैव नागरस्य निर्भरमासज्यते हृदयम्।" इत्यभिज्ञातोक्तेः श्रीकृष्णे आपाततदाकृष्टे तत्तच्चित्तानां गोपीनां प्रथयद्भिः राधाऽऽद्यासु रमणीशिरोमणिषु वाम्यकलुषास्वपि श्रीकृष्णस्य सतो भावप्रश्रयः। एवमपि गोपीषु श्रीकृष्णप्रेमसारात्मकासु राधाचन्द्रावल्यादिष्वन्यासामसुभगानां तदानीं श्रीकृष्णविरहितानां प्रकटं परां कोटिमापद्यमानं हैन्याऽहमहमिकाविलसनं प्रीत्युज्जृम्भित-

श्यामावक्षसि दातुमैच्छदुभयं, साऽक्षय तद्वक्षसि
प्रादादेकमथावतीर्य्य कवरीपूजां (H) चकारात्मनः ॥ ८२

अत्र श्यामायाः कनिष्ठत्वं व्यङ्ग्यं 'कबरी' 'पूजा' शब्दाभ्याम्।

मुग्धा मध्या प्रगल्भा च मिश्रभावात् पुनर्नव। ११४क॥

आदिमुग्धा मध्यमुग्धा अन्तिममुग्धा—एवमन्येऽपीति नव।

तत्र मुग्धात्रैविध्यं यथा—

मानप्राड्वपाचप्रियसखीशिक्षोपरोधादसौ
तूष्णीमेव चिरं निमील्य नयने नम्रानन्द्रैव स्थिता।
रोषान्धस्य मदीयदूषणकथावेशेन (I) वाचालतां
श्रुत्वा वन्धुजनस्य कातरमुखी कर्णौ करेणावृणत् ॥ ८३

नेत्रे किं विनिमीलयामि, दयितस्तत्रापि सन्दृश्यते
चेतः किं कठिनीकरोमि, सततन्तत्राप्यसौ खेलति।

प्राप्योभयमेव श्यामाया वक्षसि दातुमैच्छत् श्यामा तु माल्यद्वयमादाय राधाया वक्षसि प्रादात् पश्चादेकं माल्यं राधायाः कण्ठादवतार्य्य तेन माल्येनात्मनः कवरीपूजां चकार तन्निर्माल्येन स्वस्य मस्तकस्थसंयतकेशपूजाकरणेन श्यामायाः कनिष्ठत्वमायातमिति ज्ञेयम्।

मिश्रभावात्—आदिशब्देन सह मिलनादादिमुग्धेत्यादि भवति। आदिमुग्धाऽव्यक्त मुग्धा, अन्तिममुग्धाऽल्पमुग्धेत्यर्थः।

श्रीकृष्णः सुबलं प्रत्याह। मानग्राहयाऽऽग्रहेण सह वर्त्तमाना या प्रियसखी तस्याः शिक्षोपरोधात्। रोषान्धस्य बन्धुजनस्य वाचालतां श्रुत्वाऽत्यन्तमौग्ध्यवशात् प्रत्युत्तरदानेऽसामर्थ्यात् केवलं कर्णावेव रुद्धं चकारेत्यर्थः।

मेव न कृत्रिमम्, यतोऽवरा एताः श्रीकृष्णदयितानां सेवातात्पर्य्येणैव सार्थकम्मन्यजीविता भवन्ति। चित्रालिताश्यामाऽऽद्या अष्टौ एव नित्याताः श्रीकृष्णलीलासु लिख्यन्ते। आसामवरत्वं प्रेमतारतम्येन वैयावादमे व्यवस्थितत्वेऽपि क्वचित् कविभिरितरेच्य वयोभावादिनाऽपि दर्श्यते। तत्त्वत्वेन वर्णितेषूदाहरणेष्वेवमेव तत्स्थलत्वसङ्गतिर्भक्तिप्राणभित्तिमवलम्ब्य सुधीभिर्विभाव्या।

(I) .उपरिदर्शिते श्लोके राधायाः समधिकमुग्धात्वमेवादिमुग्धास्वभावं तस्या विनिगमयति। तदग्रवर्त्तितोत्तरे च श्लोके कोपप्रस्तावप्यसहायत्वव्यपदेशः स्वकीयं मध्यामुग्धत्वम्, एवमन्तिमे च पद्ये श्रीकृष्णोपरि प्रणयरसोर्ज्जितत्वात् क्षोभाणवकल्पितो

दोषान् किं गणयामि तस्य, गुणतां गच्छन्ति ते तत्क्षणा-
न्मानोऽन्येन यथा भवेद्यदि, तदा सख्यः स एवोच्यताम् ॥ ८४

रोमाञ्चैः समसुत्थितं प्रथमतो, मानेन सार्धं दृशो-
रश्रु व्याविलमाननेन च समं नीतं ममांहोऽप्यधः ।
सख्यश्चाभरणैः समं मुखरितास्तूष्णीकतां प्रापिता (I)
मामालोक्य चिरार्जितोऽपि सुदृशा कोपस्तया विस्मृतः ॥ ८५

तत्रापि—निमीलितनेत्रेऽपि दयितः सन्दृश्यते । ते दोषास्तत्क्षणे दोषत्वेन दर्शनक्षणे गुणतां गच्छन्ति । हे सख्यः भवतीभिरुपदिष्टोऽस्मार्गेणयाऽन्येन यथा यदि मानः सम्भवेत्तदा स एव मन्या उच्यताम् ।

सखीभिर्यैर्व्यवस्थितं मम दर्शने तत् सर्वं विपरीतमभूदिति श्रीराधा आह । प्रथमतो मामालोक्य सुदृशा तयाऽऽसनादुत्थितं, 'रोमाञ्चैः समसुत्थित'मित्यनेन रोमाञ्चोऽपि जात, मानस्य का कथेति भावः । व्याविलं भूमौ पातितं, 'मानेन सार्द्ध'मिति मानोऽप्यधः पातित इत्यर्थः । अंहो ममापराधोऽपि सुखेन सहाधो नीतं लज्जया मुखमपि नम्रीकृतमिति ध्येयम् । अस्माकं निकटे माऽऽगच्छ, इतो दूरीभवेत्यादि वाक्यैर्मुखरिताः सख्योऽप्यधामध्ये तया तूष्णीकतां प्रापिताः । 'आभरणैः सम'मिति हस्तादिचालनेन निवारणसमये तासां कङ्कणाद्यलङ्कारा अपि मुखरिता बभूवुः—तासां तूष्णीकत्वे ते तूष्णीं बभूवुरित्यर्थः ।

त्रिविधमुग्धा एव मानग्रहणेऽसामर्थ्यान्मानाक्षमा इति पूर्वमुक्तम् ।

ऽव्यभिनन्दनभरो राधाया अन्तिममुग्धाप्रकृतिमनुमापयति । एषु लक्ष्येष्वेवंविधेष्वन्येषु च पद्येषु क्वचित् प्रश्नोत्तरकौतुककृतो वेद्यः क्वचिदुचितभाववर्णनानिबन्धो वा सुतरामास्वादः । आसां भावतादात्म्यनिर्द्धारणे कृष्णप्रेमगरिमैव वरीवर्त्ति । आविष्कृतश्च तदा नन्दवृन्दावने कैशोरादिलीलाप्रस्तावे कयाचिदनतिप्रगल्भया गोपललनया—

मां घ्नो यदि निघ्नन्ति हन्यतां बान्धवो यदि जहाति हीयताम् ।
साधवो यदि हसन्ति हस्यतां माधवः स्वयमुरीकृतो मया ॥

अग्निमदशाश्रितप्रगल्भाहृदयान्ते 'दूरादुत्थित'मित्यादौ यच्छन्नकोपाकृतेश्चन्द्रावल्याः सुचारु भावाकारवर्णनं तदमवधानकीयस्य 'एकत्रासनसंस्थितिः परिहृते'त्यादिकस्य 'चतुरया कोपः कृतार्थीकृत' इत्यन्तस्याकरग्रन्थोद्धृतस्य पद्यस्यापाततो विभिन्नकथागतमपि स्वरूपतः समं समस्तस्य । वस्तुतश्छन्नकोपाकृतेः पृथक् पृथक् विकाशः । गूढमानिका नायिका, इतरा तु व्यक्तिगूढमाना, यथोक्तमेवेह मूले ।

अथ मध्यात्रैविध्यम्—

पादान्तंगमिना चिरामुनयिना नीता प्रसादं शनै-
राहार्य्यस्खलितं (33) मया निगदता भूयः क्षते साहसे ।
म्यञ्चत्कन्धरमुत्स्मितं मयि मनाग्व्यापारयन्ती दृशं
सीमन्तायनिवेशिताञ्जलिपुटं राधा व्यधाद्वन्दनम् ॥ ८६
आलि ! त्वं वनमालिना निगदिता, प्राणेश्वरि ! प्रीयतां,
दैवादेव ममागसः समजनि, क्षन्तव्य एव त्वया ।
इत्याकर्ण्य सखीमुखात् प्रियवचो मूर्द्धानमाधुन्वती
सा स्मित्वेव शिखामणिप्रणयिनं चक्रे प्रणामाञ्जलिम् ॥ ८७
दूराद्द्राघयते स्तनपटं लीलाङ्गुलीमुद्रया
प्रत्यासेदुषि मय्यसौ करयुगेनापादयत्यञ्जलिम् ।
आमृष्टाऽननपद्ममानयति स्पृष्टा समुत्कम्पते
दाक्षिण्यं किमु वामताऽथ सुतनोर्नावैदि किञ्चिन्मया ॥ ८८

अथ प्रगल्भात्रैविध्यम्—

दूरादुत्थितमन्तिकं मयि गते पीठं करेणार्पितं
स्मित्वा भाषिणि भाषितं मृदुसुधानिस्यन्दि मन्दं क्वियत् ।

श्रीकृष्णः सखायं प्रत्याह। अत्र कुञ्जगृह उपविष्टां राधां सम्बोध्य 'हे प्रिये चन्द्रानने !' इति वक्तव्ये दैवान्मन्मुखात् 'चन्द्रावली'ति वाक्यं निर्गतं, तच्छ्रुत्वा सा मानिनी बभूव। ततो मया नानायत्नेन सा प्रसादं नीता, पश्चात् कौतुकवशादाहार्य्यैण स्वेच्छयैव पूर्वोक्तं 'हे चन्द्रावली'ति स्खलितं निगदता मया भूयस्तस्या आगोरूपसाहसे क्षते सा मत्चातुर्य्यं बुद्ध्वा 'हे धूर्त्तशिरोमणे। तुभ्यं नमः' इत्युक्ता सीमन्तायनिवेशिताञ्जलिपुटं मया स्वापराधा वन्दनं व्यधात्।

काचित् सखी स्वयमीश्वरीमाह—हे आलि ! श्रीकृष्णेन त्वं निगदिता। श्रीकृष्णस्योक्तिमेवाह—दैवादेव ममापराधः समजनि। मस्तकस्थशिखामणिसंयुक्तं 'धूर्त्ताय तस्मै नमः' इति प्रणामबोधकाञ्जलिं चक्रे।

श्रीकृष्ण आह—हे सखे ! सा मां दूरादीक्ष्य लीलायुक्ता याऽङ्गुलीमुद्रा तयाऽवगुण्ठनं दीर्घीकरोति। मयि प्रत्यासेदुषि निकटवर्त्तिनि सति आदरबोधकं करयुग्मेनाञ्जलिं करोति। मया हस्तेन स्पृष्टा सा…।

(33) 'आहार्य्य स्खलित'मिति पाठ (क) (ङ) पुस्तकयोः।

आरूढेऽहमथासनं प्रकटितं सौभाग्यमाश्रियति
प्रत्याश्लिष्टमवामतेव सुदृगो वामत्वमस्थापयत् ॥ ८८

अतिगूढमानत्वादियं प्रगल्भाऽधिमदशास्थितेव ।

नो सङ्गीतकमालपन्ति, न शुकीरध्यापयन्त्यालयो,
नानन्दस्तव मन्दिरेऽद्य किमिति स्वं दोषमाच्छादयन् ।
यद्ब्रूचेऽहमिदन्तयापि जगदे भुग्नारुणापाङ्गया
'तुभ्यं' धूर्तधिये नमोऽस्तु भगवन् मह्यञ्च वीतश्रिये' ॥ ८९

अन्तिमप्रगल्भा यथा(३५)—

'श्लिष्टा श्लिष्यति गोकुलेन्द्रतनय'मित्यादि (७५ श्लोके) ।

अथासामवस्थाभेदेनाष्टविधत्वमुच्यते । लक्षणेनैव संज्ञा गम्या ।

तत्र विरहोत्कण्ठिताऽदिक्रमः —

गाढानुरागा प्रागेव लब्धसंज्ञाऽपि हैतुके ।
विरहे वर्द्धितोत्कण्ठा विरहोत्कण्ठिता मता ॥ ११५का

यथा—भ्रमः क्लमति मर्म्म मुर्म्मरयति, प्राणान् पिनष्टीव मे,

तं वा सङ्गमयस्व सुन्दरि ! मया सञ्जीवितन्तेन वा,
ताभ्यां नापरमस्ति किञ्चिदपि मे सन्तापनिर्वापकम् ॥ ८१

सङ्केतस्थं प्रियं ज्ञात्वा सह सख्यैकिकाऽथ वा ।
गतभीर्याऽभिसरति सा भवेदभिसारिका (J) १६ का

यथा—श्याम त्वामभिसर्तुमन्धतमसे पादार्पणप्रक्रमे
स्रस्तो नीलनिचोलमस्तनुरुचा निह्नुतमन्धन्तमः ।
विभ्रान्तावदिलाहतायितमभूद्‌गौरेऽमिलद्‌गौरिमा
तेनालक्षितमाजगाम सुतनुः, प्रेम्नस्तवेदं यशः ॥ ८२

अन्यासक्तेन कान्तेन खण्डिताशा तु या निशि ।
प्रातस्तद्भोगचिह्नानि वीक्ष्योद्विग्ना तु खण्डिता ॥ १२७ का

यथा—'पद्मिन्यहं कुमुदिनी किल मैवे'त्यादि (३य किरणे ३८ श्लोकः) ।

मयाऽद्य शय्यां योऽनादरो विहितः स ममान्तःकरणं छिनत्ति । सुमेरस्तुषाग्निः, मम्र्म ताडयाग्निवत् करोति । हे सुन्दरि ! मया सह श्रीकृष्णं सङ्गमयस्व अथवा तेन सञ्जीवितं सङ्गमयस्व ।

सख्या सह किंवा एकाकिन्यभिसरति ।

हे श्याम ! सुतनुर्मम सखी त्वामभिसर्त्तुं गाढान्धकाररात्रौ पादार्पणारम्भे त्वदाऽति-शयादङ्गान्नीलवस्त्रं स्रस्तं, वस्त्ररूपावरणे गते तनुकान्त्याऽन्धकारोऽपि गतः, अतोऽभिसारे महान् विघ्नो बभूव । पश्चाद्भाग्येन तस्य देहस्य पीतकान्त्या विश्वमेवेलाहतायितं पीतवर्णं बभूव—सुमेरोर्निकटवर्त्तिभूमेरिलाहतसंज्ञा, सा भूमिः सुमेरोः पीतकान्त्या सदा पीतवर्णवेति । गौरवर्णवृन्दावनप्रदेशे तस्या देहस्य गौरताऽमिलत्, तेन हेतुनाऽलक्षितं यथा स्यात्तथा तव निकटमाजगाम । त्वद्विषयकप्रेम्न एवेदं यशः ।

अन्यनायिकाऽऽसक्तेन अतएव निशि तन्निकटागमनेऽसमर्थेन श्रीकृष्णेन खण्डिता सम्भोगाशा यस्या एवम्भूता या प्रातःकाले अपराधमार्जनार्थमागतस्य श्रीकृष्णस्य सम्भोगचिह्नानि वीक्ष्य कोपेन मानिनी बभूव (J), सा खण्डितोच्यते ।

(J) विरहोत्कण्ठिताद्यष्टविधनायिकाभेदलक्षणं कविभूलतो भरतकृतादर्वाचीना-द्दशरूपक-दर्पणादि व्याख्यातादा मनाङ् भिन्नम्—प्रेमवैचित्र्यघटनायां विभिन्ना दशा वैष्णव-रसशास्त्रकारैः स्वसम्प्रदायमतमनुवर्त्तमानैराकारादितो विभिन्नसंज्ञाभिर्विहिताः, अप्राकृता-श्रितरसत्वेन च तथा संख्याप्रस्थानं तेषां नासङ्गतमिति च ज्ञेयम् । एवमभिसारिकालक्षणे याऽभिसरति सैव केवलमभिसारिका न पुनः प्राचीनमतमनुसृत्य 'अभिसारयते कान्तं'

दूतीभिः प्रार्थ्यमानोऽपि गन्ताऽस्मीत्युक्तवानपि।
दैवान्नायाति यत्कान्तो विप्रलब्धेति सा स्मृता॥ ११८ का

यथा— 'सुतनु! स किमवादीदेष यामीति, तस्मात्
कथमजनि विलम्बो' 'मास्म भूः सन्दिहाना'।
'कथय किमु भवत्या यास्यते तत्र भूयः,
किमथ मदसुभिर्वा, तुल्यमेतद्द्वयं मे॥

(35) कोपेनान्तरिता या तु कलहान्तरिता तु सा। ११९का

यथा— अस्माभिः सह चाटुशत गणितः पादानतो माधवः,
कोपोऽयं बहु मानितो, न च वयं, प्राणेश्वरो नाप्यसौ।
चन्द्रश्चन्दनमारुतः पिकरुतं सम्भूय सर्वं यदा
त्वामुद्वेजयिता तदैव सकलं कोपः समाधास्यति॥ ८४

वासगेहे वेशभूषाताम्बूलवसनादिभिः।
सुसज्जाऽपेक्षते कान्तं सा स्याद्वासकसज्जिका॥ १२० का

एष श्रीकृष्णः यामीति स किमवादीत्। यद्यवादीत् तदा विलम्बः कथमजनि। हे सखि। तस्यागमने सन्दिग्धाऽपि त्वं मा भूः। स तु गत एव, अधुना किं कर्तव्यं कथय। तदानयनार्थं भवता यास्यते किं वा मत्प्राणैर्वा—त्वं मे प्राणाश्चेमद्वयं प्रेमास्पदत्वेन मम तुल्यमेव। तथा च विरहज्वालया स्थातुमसमर्थाः प्राणा यदि मद्देहात् गतास्तदा मदिष्टदेवेन तव सङ्गः सुखं भविष्यति, अतस्तद्गमनमेवोचितमिति ध्वनिः (J)।

कोपेनान्तरिता दर्शिता (J)।

मानभङ्गार्थं तन्मन्दिरे गत्वा प्रणयनत्यादिपरं श्रीकृष्णं कोपावेशेन सखीसामिप्याद्व कोपं गते मयि पादानतोऽपि मा गमीमाद्य (30)। 'हे सखि! श्रीकृष्णः च मनः क्षोभं समासवेदुत्कर्षौ पुरेश्वरौ प्रति भव्याह—अस्माभिरिति। माधवो वयमानिनः। तत्र सर्वं सम्भूय मिलिता यदा त्वां विरहिणीमुत्तेजयिता उद्दीपकत्वेन तोदयिष्यति तदैव कोप एव सकलं समाधानं करिष्यति, किमस्माभिर्निरर्थकाभिरिति सखीनामाक्षेपो ध्वनिः।

पा भा च। मानिनी सभूर्भ.दि—शान्तं रसो भावोऽलंकारः यत्र नटप्रयोगः भोऽप्यनौतार्थ

यथा— ताम्बूलमाल्यवसनाभरणानुलेपाः
सम्पादितास्तव कृते स्वयमेतया ये ।
ते ह्येव तान्त्वयि विलम्बिनि तत्क्षणेन
सन्तापयन्ति वितुदन्ति विमोहयन्ति ॥ ८५

कार्य्यान्तरेण प्रवासं गते सति मनोऽधिपे ।
तन्मनस्कैव या तिष्ठेत् सा स्यात् प्रोषितभर्त्तृका (K)॥ १२१का

यथा— न वाणी न स्पन्दो न च नयनपद्मेऽललहरी
न वीणादेर्नामश्रुतिरपि न चालीजनकथा ।
कुरून् याते कृष्णे पुरि पुरि मद्दिव्यः समभवन्
पटे चित्रोत्कीर्णा इव विरहवैधुर्य्यतनवः ॥ ८६

निरन्तरं प्रेमवशात् पार्श्ववर्त्तीव यत्प्रियः ।
यावद्यः प्राय आभाति सा स्यात् स्वाधीनभर्त्तृका॥(K)१२२का

पाण्डवदर्शनार्थं कृष्णे कुरुदेशान् गते सति महिषीणां नयनकमलस्य लहरी कटाक्षादिकं नास्तीति। एवं वीणादेर्नामश्रवणमपि नास्ति, किन्तु ता महिष्यः पटे चित्रपुत्तलीवज्जड़ाः समभवन्। कथम्भूताः? विरहस्य वैधुर्य्येण प्रातिकूल्येन तनवः।

नित्यलीलाप्रकटनमिषेण वा छल इति बोध्यम्। विरहज्वालया स्थातुमसमर्था इत्यादि— यदा भवद्गमनक्षतविलम्ब एव न सहनीयो मया यया विप्रलब्धाऽऽङ्कान्तेऽवालाकोक्ते 'याऽतः परमपि जीवेन्नो वितनायो भवेत्तस्याः' इति पद्यार्हं। रक्षिता—न तु रक्षितैव तदानीन्तनघट्टे, अपि तु रक्षितकल्पेवेति, पश्चात्तापवत्त्वमेव मुख्यं लिङ्गं न कोपावस्थत्व-मिति दिक्।

(K) यत्रार्वाचीने वैयाकरणे अप्राकृतरतिमवलम्ब्य यो रसत्रिकाग्रप्रकारः स आदि-माकरे भरतीये रसोऽन्यथा कल्पितात् कारणनिबद्धाख्यातोऽपि तद्दर्शितमार्गानुयायीति न तत्त्वतो वैलक्षण्यम्। तथा च सुनिदर्शिताष्टनायिकासंख्याप्रसङ्गावतरणिकायामर्वाचीन-वैयाकरणसंवादमावहन्निव कारिकाप्रकारः—'यद्यप्यस्ति नृपाणान्तु कामतन्त्रमनेकधा। प्रच्छन्ने कामिनं यत्तं तद्धि रतिकरं भवेत्॥ यत्रामाभिनिवेशित्वं यतश्चैव निवार्यते। दुर्लभत्वं च यन्नार्याः सा कामस्य रतिः परा॥' (इति निर्णयसागरमुद्रिते २२शाध्याये)। एवमपि समाष्टनायिकालक्षणे दशरूपक दर्पणादिकतामिव न कदापि यादृच्छिकः वैवाहिक-लक्षणसंश्लिष्ट'पति'शब्दप्रयोगः परिलक्ष्यते, अपि तु सर्वत्रैव 'मनोऽधिप'-'प्रिया'दिपदानां

यथा— इयं मम सखी प्रिया, रचय वेशमस्याः स्वयं,
प्रसादय सखीमिमां मयि वृथैव जातक्रुधम् ।
इति प्रणयकौतुकादिव नियोजितो राधया
चकार रसिकाग्रणीरथ तथा तथा माधवः ॥ ८७

अथाऽसामलङ्काराः—

यौवने सत्त्वजास्तासामष्टाविंशतिसंख्यकाः ।
अलङ्कारास्तत्र भाव-हाव-हेलास्त्रयोऽङ्गजाः ॥
शोभा कान्तिश्च दीप्तिश्च माधुर्य्यञ्च प्रगल्भता ।
औदार्य्यं धैर्य्यमित्येते सप्तैव स्युरयत्नजाः ॥
लीला विलासो विच्छित्तिर्विव्वोकः किलकिञ्चितम् ।
मोट्टायितं कुट्टमितं विभ्रमो ललितं मदः ॥
विकृतं तपनं मौग्ध्यं विक्षेपश्च कुतूहलम् ।
हसितं चकितं केलिरनुभावादिमे पृथक् (L) ॥ १२२ का

श्रीराधिका श्रीकृष्णमाह—इयं सखी ललिता ममात्यन्तप्रिया। किन्तु त्वया हतं यदस्या विडम्बनं तन्मत्प्रेरितं ज्ञात्वा मयि वृथैव जातक्रुधमिमां प्रसादय। एवं कामोन्मत्तेन त्वया खण्डितमस्या वेशं पुनस्त्वमेव रचयेति राधया नियोजितो रसिकाग्रणीः श्रीकृष्णस्तथा तथा चकार।

सत्त्वजा इति—कृष्णसम्बन्धिचेष्टोत्थभावैराक्रान्तं चित्तं सत्त्वं तस्माज्जाताः (L) । अङ्गजा इति—नेत्रान्तभ्रुग्रीवाभङ्गादीनां तत्सूचकत्वात्तेभ्य एवाङ्गेभ्यो जाताः प्रतीता इत्यर्थः, न तु वस्तुतोऽङ्गजाः, 'सत्त्वजा' इत्युक्तत्वात्। अयत्नजा इति—शोभाद्यर्थं वेशादिप्रयत्नाभावेऽपि शोभादयः स्युरित्यर्थः। इमे भावादयोऽनुभावाद्भिन्ना भवन्ति। तेऽनुभावा रसादिव्यञ्जका गौणा एव, अलङ्कारास्तु रसाभिव्यञ्जकत्वेऽपि स्वतःसमर्थाः—रसोत्पत्तौ तेषां प्राधान्येन भानमस्तीत्यर्थः।

व्यवहारः। संज्ञायां यो भर्तृशब्दः स तु इत्थमुद्दिष्टो जीवगोस्वामिप्रभृतिभिः—'अत्र भर्तृशब्द-प्रयोगो दाम्पत्यस्यैवाङ्गिनि रसे रसशास्त्रकर्तृभिः स्वीकृतत्वात् युक्त एव।' 'सर्वत्रैवालङ्कारशास्त्रे प्राचीनैर्व्याख्याने वा पत्युपपत्योरेव भर्तृशब्दप्रयोगो दृष्ट' इत्यानन्दचन्द्रिकाकृतः। एवमपि स्वापोनभर्तृकालक्षणेऽत्र दशरूपकादिकृतलक्षणात् यदादेशलक्षण्यविलसितं तदेषाव-

यद्यपीरषु केचिदनुभावसदृशाः सन्ति, तथापि पृथक् । ते तु रसादिव्यञ्जकाः, एते तु व्यञ्जकत्वेऽपि स्वतःसमर्थाः—तेनालङ्कारा एव । तत्रैषां लक्षणम्—

भावो यथा—

'निर्विकारात्मके चित्ते भावः प्रथमविक्रिया ॥'

आलम्बनोद्दीपनोत्थभावादपि स च द्विधा ॥ १२४ का

तत्रालम्बनोत्थो यथा—

> आधूलिकेलि सततः सह येन सेयं
> प्रागल्भ्यचारु सुचिरं कलहायते स्म ।
> तं श्यामसुन्दरमपूर्वमिवेक्षमाणा
> सा गण्डयोः पुलकमण्डलिकां तनोति ॥ ८८

उद्दीपनोत्थो यथा—

> एतानि तानि नलिनीविपिनानि बाल्या-
> त्तैते त एव मधुपा नलिनाननेषु ।
> आबाल्यमेव कलितानि किमद्य राधा
> नैवाकर्षति विलोचनमेषु लग्नम् ॥ ८९

सेयं राधिका बाल्ये येन श्रीकृष्णेन सह धूलिकेलिकालमभिव्याप्य सततः परस्परं हस्ताभ्यां ताडनेन यत् प्रागल्भ्यं तेन चारु यथा स्यात्तथा कलहायते स्म सा राधिकाऽधुना वयःसन्धौ श्रीकृष्णमपूर्वमिवेक्षमाणा सती गण्डयोः पुलकरूपभूषणं तनोतीति मौग्ध्येनाक्षीवाक्यमिदं ज्ञेयम् ।

बाल्ये जलाश्रये एतानि प्रत्यक्षविषयीभूतानि कमलिनीविपिनानि बाल्यमभिव्याप्य यानि श्रीराधया कलितानि दृष्टानि तान्येव, एवं कमलिन्याः कमलरूपाननेषु विद्यमाना एते मधुपा बाल्ये दृष्टास्त एव । अद्य वयःसन्धौ किं न आकर्षतीति चित्रम् । देहस्थानीया कमलिनी, मुखस्थानीयं कमलं, छायास्थानीयो भ्रमरः, तस्मादेते उद्दीपका भवन्ति ।

तत्तस्य श्रीराधातत्त्वोद्दीपनपरतत्त्वस्यानुकूल्यविजृम्भितमधिकतरोर्जितरमणीयभावसम्पत्ति-सम्बद्धत्वेति कोविदानामूहः । लक्ष्येष्वनेकतेषामन्योन्यसाङ्कर्यमपि लक्ष्यते ।

(L) उज्ज्वलनीलमण्यावनुभावप्रकरणे एषां मध्ये प्राग् दर्शितानां विंशतिसंख्यकानां सन्निवेशः । भरतमतमनुसृत्य तत्रैषामङ्गजास्त्रयः, अयत्नजाः सप्त, लीलाद्या मदं विहाय विकृतान्ता विहृतान्ता वा दश स्वभावजा लक्षिताः । कौस्तुभे तु दर्पणकृतां कारिकामनुसृत्य व्याकृता एते । तत्राद्यकत्रयमन्तर्भक्ता दश पुरुषाणामपि भवन्ति यथोल्लिखित-

हृन्नेत्रादिविकारैस्तु व्यक्तोऽसौ याति हावताम्। १२५ का

असौ भावः।—

लोलेन किञ्चिदलसेन च किञ्चिदक्ष्णा
सा यद्बिभेद हृदयं व्रजराजसूनोः।
तस्यास्तदेव हृदयेन समं तदन्त-
स्तेनाध्वनेव नु विवेश नवोऽनुरागः। (L) १००

हेला स एवाभिलक्ष्यविकारः परिकीर्त्यते। १२६ का

स एव हाव एव।

एकमप्यतिरहोऽपि तवैकाऽप्युत्सुकाऽपि सखि! नाहमपश्यम्।
कोमलं कुवलयादपि हन्यात् साहसेन कतमेन कटाक्षः॥ (L) १०१

अयं भाव एव यथा आधिक्ये कामप्युत्कर्षं प्राप्य हावो भवेत्, पूर्वापेक्षयात्र नेत्रादिविकाराधिक्यं बोध्यम्। एवमुत्तरोत्तरहेलादावप्येवमेव ज्ञेयम्।

सा राधिका किञ्चिच्चपलेन किञ्चिदलसेन मन्थरेण चाक्ष्णा श्रीकृष्णस्य यद्धृदयं बिभेद, तेन विद्धहृदयस्य छिद्ररूपमार्गेण तस्या राधाया हृदयेन सह नवानुरागस्तस्य श्रीकृष्णस्यान्तःकरणं विवेश। तथा च श्रीकृष्णो राधिकाया नेत्रभङ्गीं वीक्ष्य तस्या हृदयेन सह (37) स्वविषयकानुरागो जात इत्यन्तःकरणे निश्चिकायेति भावः।

ललिता राधिकामाह—हे सखि! अद्य भवत्सखीभिर्मया श्रुतं, कुञ्जाभ्यन्तरे त्वया दृष्टः श्रीकृष्णो विक्षिप्त इव बभ्रम—न भाति भोजनं सखिभिः सह खेलनं गोचारणादि तत् सर्वं किमपि मनो न रोचते, अत एतादृशोऽभवत्, अन्यथा कथं हतः। इत्युक्तवतीं ललितां प्रति श्रीराधिकाह—अत्यन्तरहस्यमात्रे तमेकमपि अहमपश्यैव, एवं त्वदग्रे उत्सुकाऽपि तस्य लोलो भविष्यतीति बुद्ध्वा नापश्यं किन्तु मदक्ष्णोरसमानपक्ष्मनुकटाक्ष एवाङ्गीकारी तं कोमलमपि हन्यात्, मया किं कर्तव्यं त्वयैव विचार्यतामिति भावः।

भावदशा। भावनानिमित्तका एते इति न कापि विप्रतिपत्तिः। 'चित्तस्याविकृतिः सत्त्वं विकृतेः कारणे सती'ति दर्शितात् कारणात् सत्त्वमत्रापि। अत्रादौ विकृतेर्भावा-निर्दिष्टाभावादस्यां न सम्भोगेच्छः, अत एवात्र परिभाषाभावेऽपि दृष्टम्। 'लोलेने'त्यादि श्लोके नेत्रयोरपाङ्गस्य 'भावनोक्तविषयोः सुषमा थे'त्यादौ दर्शितस्य 'तद्धावसंक्रमित-चेष्टाकिरेट' इत्यनन्तरोक्तस्य भावनिरूपणम्। कोमलमित्यादि—कटाक्षलीलाविलासच्छा-यायां विद्युल्लेखाभिरर्थं रमितस्यान्तेन बहुलं परिलक्ष्यते।

---

(37) 'सह हृदयेन अनिदश'इति पाठः (क) पुस्तके, 'सह हृदयेन अनिदशे'इति पाठः (ख) (ग) पुस्तके।

छायैव शोभा लावण्यरूपवेशादिभिर्युता (M)॥ १२७ का

वेशो नवः प्रतिनवञ्च(M)वयो, नवीनं
लावण्यकं, मधुरिमाऽपि नवीन एव।
कृष्णानुरागसरसीसततावगाहे
तस्या बभूवुरतिधौतनिराविलानि॥ १०२

शोभैव मन्मथोन्माथात् कान्तिरुद्दीपितद्युतिः॥ १२८ का

यथा—को वेद रे सखि! लगिष्यति दृष्ट एव
को वेद जीवमपनेष्यति लग्न एव।
प्रेङ्खोलिभिः परिमलैः सहसाऽन्वयाऽसौ
श्यामो रसः (M) परिचितो वद कोऽपराधः॥ १०३

कान्तिरेवातिविस्तीर्णा दीप्तिरित्युच्यते बुधैः॥ १२९।

यथा—धौताश्रुभिः प्रसव एव कटाक्षभूमि-
रुच्छ्वास एव कुचरत्नखनिः प्रतप्ता।
बालं वयस्त्वदनुरागभरचमत्व-
मध्याप्य केन गुणिनैवमकारि राधे!॥ १०४

नवीनो वेशः, प्रतिचयं नवं वयः (38) तस्याः राधायाः श्रीकृष्णविषयकानुरागरूप सरस्यां सततावगाहे सति वेशवयोलावण्यानि अतिधौतान्युज्ज्वलान्येवं निराविलान्यल्पत्वादिदोषरहितानि बभूवुरित्यर्थः।

मन्मथस्योन्मादकादुद्दीपिता द्युतिर्यस्याः सा शोभैव कान्तिरुच्यते। 'श्रीकृष्णस्त्वयाऽस्मन्निषेधमनादृत्य कथं दृष्टः? यदि दृष्टस्तदा तत्फलमपि भुङ्क्ष्वे'त्युक्तवतीं सखीं प्रत्याह—को वेदेति। प्रेङ्खोलिभिः सर्वत्र प्रसरद्भिस्तस्य परिमलैः श्यामस्वरूपो रसो मया दृष्टः।

पौर्णमास्याह—हे राधे! तव प्रौढवयसोऽपि दुःसहमनुरागभरचमत्वं केनापि गुणिना नव नवीनं वयोऽध्याप्यैवमकारि? किं छलमित्यपेक्षायामाह—येन कटाक्षरूपा भूमिः प्रसव एव प्रसूतिकाल एवाश्रुभिर्धौताऽकारि तथा च कटाक्षस्यारम्भ एवाश्रुजलैः सर्वं प्लावितमिति भावः। एवं कुचरूपरत्नखनिरुद्गम एव कामप्रतप्ताऽकारि।

(M) क्रमपारम्पर्येण स्फुटतामेतेषां नायिकाऽलङ्काराणां मनस्तत्त्वपर्यायमनुसृत्य निर्देशो भरतीये, तदाश्रितेष्वितरेष्वालङ्कारिकनिबन्धेषु च। सुकुमारे ललितात्मके च प्रयोगेऽभिनयजीवातुभूत एवैषां विलासचमत्कारकोटिमावहति, ललितोदारशिल्पकल्पे भास्कर्ये कैश्चनैषां सद्भावोऽपि निरधारि। एषां निदानं शरीरविकारजम्—'देहात्मकं

(38) एवं (ग) पुस्तके; 'एतानि तस्या' इत्यादि (क) पुस्तके, 'एवेशो तस्या' इत्यन्येषु।

'सर्वावस्थाविशेषेषु माधुर्य्यं रमणीयता' । (५) Sahityadarpana III. 132. १३०का

यथा—जलावगाहे च्युतमेखलायाः शैवालवल्लीव बभौ नितम्बः ।

अकैतवं रूपमहेतुहाटं सर्वास्ववस्थासु सदैकरूपम् ॥ १०५

प्रगल्भता निर्भयत्वम्— १३१ का

यथा—'स्मिता स्मितयती'त्यादि (५म किरणे ७६ श्लोकः) ।

औदार्य्यं विनयः सदा ॥ १३२ का

सख्यो निजैरेव गुणैर्भवद्विधा भयेऽत्र सन्त्यस्त्वनुरागसौरभम् ।

न चान्यमाहुत्यमपेक्ष्य सौहृदं प्रकाशयन्तीह निसर्गसाधवः ॥ १०६

सुखे दुःखेऽपि महति धैर्य्यं स्यान्निर्विकारता ॥ १३३ का

यथा—वाप्ला तदीयनवयौवनपूर्णवापी

कापीयमत्र न करोमि निमज्जनेच्छाम् (४) ।

इच्छामि तं कमपि काममनल्पमुच्चै-

राक्रन्दितुं सुमुखि ! हा प्रिय ! हा प्रियेति ॥ १०७

अङ्गैर्वेशैरलङ्कारैर्लीला कान्तानुकारिता ॥ १३४ का

सा च द्विविधा—अङ्गगता मनोगता च । अङ्गगता च द्विधा, स्वकर्तृका प्रियकर्तृका चेति । क्रमेणोदाहरणे—

बर्हं च बर्हिचिकुरा करकृतवेणुरात्मीय पीतवसनं वनमालिकाञ्च ।

अस्पृष्टिशाविततनु रभसादिदेव राधा स्वमङ्गमुपगूहितुमङ्गकेन ॥ १०८

अपरैर्भावैः देहादिरैतु विरैव सुरयमं, अनल्पाकैरनमनलिनाम् ।

पीतवसनमात्मीय निजमेव यदा, अयं वनमालिका कण्ठे यदा रभसात् कौतुका-

नौत्सुक्यमङ्गमेव स्वाङ्गेन स्वाङ्गेन गोपादिमुखिदेव्यम् ।

काचित् सखीं कुवलयोदरसोदराङ्गीं
कृष्णाकृतिं समुपकल्प्य विभूषणाद्यैः।
आलिङ्गितुं कृतमतिः स्वयमेव राधा
द्वेधा विभक्तमुपलब्धवती प्रमोदम्॥ १०९

स्वगतप्रियकर्तृका यथा—

सीमन्तचारु दयितस्य बबन्ध वेणीं
राधा शिखण्डवलयैः स च मौलिमस्याः।
अन्योन्यवेशपरिवर्त्तनकौशलेन
द्वाभ्यामलभ्यत विशेषरतेः प्रमोदः॥ ११०

यानस्थानासनादीनां मुखनेत्रादिकर्मणाम्।
विशेषो दयितालोके विलासः परिकल्प्यते॥ १३५ का

यथा—

केश्चिच्चामरपाणिभिः कतिपयैस्ताम्बूलपात्रीकरैः
केश्चिच्छत्रधारिभिः परिजनैर्धूतातपत्रैः परैः।
संवीता मणियानतोऽवरुरुहुः श्रोणौ निखातेक्षणा
योषिन्मौलिमणीवरा इव कुरुक्षेत्रं समेत्याङ्गनाः॥ १११

इयं सखी श्रीकृष्ण इव मञ्जुलश्यामा, तां वेशादिना कृष्णाकृतिमुपकल्प्य द्वेधाविभक्तं प्रमोदं कृष्णालिङ्गनसुखं सख्यालिङ्गनसुखञ्चोपलब्धवती।

राधा श्रीकृष्णस्य सीमन्तं चारु यथा स्यात्तथा वेणीं बबन्ध। श्रीकृष्णोऽप्यस्या राधाया मस्तकभूषणचूडां शिखण्डपिच्छादिभिर्बबन्ध। राधयाऽऽत्मानं श्रीकृष्णकर्त्तृकोक्त्यादिना रतिविशेषजन्यप्रमोदोऽलभ्यत, एवं श्रीकृष्णेनाप्यात्मानं राधां मत्वा राधिकाकर्त्तृकवाम्यादिना रतिविशेषजन्यप्रमोदोऽलभ्यत।

योषितां मुकुटस्थमणिवरा इवाङ्गना श्रीकृष्णस्य महिष्यः, सूर्योपरागे कुरुक्षेत्रमागत्य श्रोण्यां निक्षिप्तानीक्षणानि याभिरथाङ्गूरादेव तं दृष्ट्वा मणिमययानतो रथात्। कथम्भूताः? परिचारिकास्वपरिजनैर्याः। पाणौ चन्द्रपालं, शिरसि छत्रच्छत्रैः परैः।

'प्रतिनव'मिति तु दुर्बलः प्रयोगः। 'श्यामो रस' इत्यत्र तु रसघने श्रीकृष्णे 'रस एव स' इत्यभेदप्रतीतिः। रमणीयतालक्षितलक्षणे माधुर्य्ये चेष्टाया अनुल्लसत्वनिर्द्देश एव इतरव्यावृत्तिकरः, स तु अर्वाचीनग्रन्थलक्षणे लक्ष्येषु च न स्फुरति। 'केश्चि'दित्यत्रनिप्रकाशार्थमिदम्।

यथा वा—

सख्येकया मूर्ध्नि धृतांशुकाञ्चला संवीज्यमाना दलमालयाऽन्यया ।
अवेक्षमाणा दयितं विदूरतश्चिनोति मन्दं कुसुमानि राधिका ॥ ११२

केचित्तु—यानं गतिः, स्थानं स्थितिः, आसनमुपवेशः (M) । तन्मते यथा—

स्थितिर्मदभरालसा न गरिमाणमालम्बते
गतिः प्रकृतिमन्थरा त्वरत एवदेव क्रमात् ।
सलीलमवलोकितं नमति वक्रते शङ्कते
स्वभाव इव लक्षितः प्रियसमीपतो राधया ॥ ११३

¹स्तोकाऽप्याकल्परचना विच्छित्तिः कान्तिपोषकृत्॥ ¹Sahityadarpana III. 138

१३६ का

यथा—द्वित्राणि पाण्योर्मणिकङ्कणानि कृत्वा परित्यक्तसमस्तभूषा ।
एकं दधे वक्षसि मौक्तिकं तेनैव राधा नितरां विरेजे ॥ ११४

गर्वेण वस्तुनीष्टेऽपि बिब्बोकः स्यादनादरः ॥ १३७ का

यथा—सौरभ्यहानिर्वपुषोऽनुलेपनैः सौन्दर्यह्रासो मणिभूषणैरिति ।
अनादरा तेष्वपि तानि सख्याः प्रेमोपरोधेन बभार राधा ॥ ११५

यथा वा—क्षणेन हर्षादुपढौकितानि निर्माय पुष्पाभरणानि यानि ।
वंशीरवोत्थान्यपि तानि राधा नैच्छद्गभीरप्रणयस्मयेन ॥ ११६

अमर्ष-हास-वित्रास-शुष्करोदन-भर्त्सनैः ।
निषेधैश्च रतारम्भे किलकिञ्चितमिष्यते ॥ १३८ का

राधिकायाः स्वभावतोऽवस्थितिर्यौवनादिमदभरेणालस्ययुक्ता भवति, श्रीकृष्णदर्शने सति गुरुतां नालम्बते, किन्तु सम्भ्रमयुक्ता भवति। एवमवलोकनमपि स्वभावतः सलीलं तस्य दर्शने कदाचिन्नमति, कदाचित् वक्रते, कदाचिच्छङ्कते।

वपुषो यः सहजगन्धस्तदपेक्षयाऽनुलेपनस्य गन्धो न्यूनः। एवं वपुषः सौन्दर्यापेक्षया भूषणस्य सौन्दर्यं न्यूनम्। देहे सततस्तुषो दाने स्वाभाविकसुगन्धसौन्दर्ययोर्ह्रास एव स्यात्, अतस्तेषु तस्या अनादरः, तथापि सख्याः प्रेमोपरोधेन तानि बभार। अलङ्कारा धारणमात्रस्य वधं दरिद्रा इति यथा जल्पन्ति, अतो लोकानुरोधमेव अलङ्कारणामग्रहो ज्ञेयः।

कराला भ्रूवल्ली स्मितसुमधुरा भर्त्सनगिरो
मृषा कम्पः शुष्कं रुदितमभिलाषेऽपि महति ।
निषेधो नेत्यस्याः करकमलरोधेन सकलं
हरेरासीदेतत् कुसुमधनुषोऽनुग्रह इव (N) ॥ ११७

तद्भावभुग्नमनसो वल्लभस्य कथादिषु ।
मोट्टायितं समाख्यातं कर्णकण्डूयनादिकम् ॥ १३८ का

यथा— भङ्गुर्वाणविलोलकङ्कणभृतो वामस्य दोष्णः शनैः-
तत्कम्पेन कनिष्ठया विदधती कर्णस्य कण्डूयनम् ।
पुष्पेषोः पृतनेव सङ्गरजयश्रीसूचनं व्यातनो-
द्घण्टानादमियं कुरङ्गनयना दर्पेण कण्याम्तिके ॥ ११८

जृम्भादि (N) यथा—
अन्योन्यग्रथिताङ्गुलीकिसलयामुत्तीय बाहुद्वयीं
जृम्भाऽऽरम्भपुरःसरं विदधती गात्रस्य संमोटनम् ।
नीलन्नेत्रमुरोजयोर्नखपदव्यादानदीनानना
ना ना नेति पुनर्नखक्षतधिया सा क्षणपाणौ दधे ॥ ११९

रमणार्थं श्रीकृष्णेन स्वाभिलाषे प्रकटीकृते सत्यमयैर्हासादीनामेकस्मिन् समये मिलनमेव किलकिञ्चितमित्यर्थः । भ्रूवल्ली कराला कुटिलेत्यनेनामर्षः, स्वहस्ताभ्यां श्रीकृष्णस्य करकमलरोधने न नेति निषेधः । एतत् सर्वं श्रीकृष्णोपरि कन्दर्पस्यानुग्रहे कारणमिवाभूदित्यर्थः ।

श्रीकृष्णस्य कथादर्शनादिषु जातेषु प्रादुर्भूतो यो भावस्तेन भुग्नं कन्दर्पस्यावेशेन व्याकुलं मनो यस्यास्तस्या राधायाः श्रीकृष्णेन सह सङ्गाय स्वाभियोगरूपं कर्णकण्डूयनादिकं मोट्टायितं समाख्यातम् । प्रातःकाले बाहुद्वयीमुन्नीय जृम्भाऽऽरम्भपुरःसरं गात्रस्य संमोटनं विदधती राधिका उरोजयो रात्रिसम्बन्धिनखक्षतस्य गात्रमोटनसमये व्यादानेन मुखप्रसारणेन यत् किञ्चिद्दुःखजनकं दीनमाननं यस्यास्तथाभूता सती

(N) न करोमीत्यादि—एतच्च वैष्णवमतानुसारेण कामगन्धमुक्तस्यात्मसमर्पणसर्वस्वस्य प्रेम्णो महिमख्यापनाय । बिब्बोकस्य द्वितीयोदाहरणमेवोपयोगि न प्रथमम् अत्र श्लोके स्रग्युक्ताऽनुलेपनादीनामिष्टत्वं व्याहतमेव । कुसुमधनुषोऽनुग्रह इति—'आयुष्टव'मितिवत् फललक्षणा । जृम्भादीनां भावहावादितो भेद उद्भास्वराभिधानुभावप्रकरणे निर्देशि नीलमणिकृता यथा—'उद्भासते स्वधाम्नीति प्रोक्ता उद्भास्वरा बुधैः । नीव्युत्तरीयधम्मिल्ल

यथा वा—संगोपाय्य पटाञ्चलेन तनुना निःसारिदन्तावली-
ज्योत्स्नाभिः स्नपितेन दक्षिणकराश्लिष्टेन वक्त्राम्बुजम् ।
लीलोल्लासितकन्धरं मृदुकलैर्वामाङ्गुलीच्छोटिका-
निःस्वानैश्चलकङ्कणस्वनसखैः श्रीराधिकाऽजृम्भत ॥ १२०

यथा वा— अलसवलितमूर्द्धीकृत्य मूर्द्धोपकण्ठे
वलयितमिदमन्योन्येन संसक्तपाणि ।
विकचविचलन-(39)भङ्गीसङ्गि मोट्टायितायाः
परिधिरिव मुखेन्दोर्भाति दोर्द्वन्द्वमस्याः ॥ १२१

स्तनग्रहास्यपानादौ क्रियमाणे प्रियेण चेत् ।
बहिः क्रोधोऽन्तरप्रीतौ तदा कुट्टमितं विदुः ॥ १४० का

यथा—स्तनकनकघटीं पटीमुदस्य स्पृशति हरौ बहुभङ्गिभङ्गुरभ्रूः ।
इयमसरलवाणि पाणिरोधात् क्षतकथया परया कषायिताऽसीत् ॥ १२२

गात्रमोटनसमये स्तनयोः शोभां दृष्ट्वा तत्स्पर्शे व्याकुलचित्तस्य कृष्णस्य चाञ्चल्यं पुनर्नैरन्तर्यं भविष्यतीति बुद्ध्या व्याकुला मा ना ना नैरन्तर्य । संगोपाय्येति—गण्डावलीनां जृम्भारम्भसमये स्वभाव एवायमिति ज्ञेयम् । लीलया किञ्चिदुच्चीकृता कन्धरा यत्र तद्यथा स्यात्तथाऽजृम्भत । जृम्भाकाले शब्दत्रयमाह—मृदुकलैर्यत्किञ्चित् कण्ठशब्दैस्तथा वामहस्तस्याङ्गुलिद्वयकृतच्छोटिकाशब्दैश्च । कीदृशैः ? चलकङ्कणेति—छोटिकाशब्दसमये वामहस्तस्थकङ्कणशब्दोऽपि जात इति ज्ञेयम् । मोट्टायितायां गात्रमोटनयुक्तायां अस्यां राधायां दक्षिणं स्वकीयकण्ठे मस्तकोपरि आलस्ययुक्तं यथा स्यात्तथोर्द्ध्वीकृत्य मुखचन्द्रस्य परिधिरिव चन्द्रनिकटवर्त्तिमण्डलमिव भाति । कण्ठस्य पूर्वभागस्थितपदार्थस्तस्य या भ्रमणभङ्गी, तद्भङ्गि यथा स्यात्तथा । आलस्यमत्र 'वै विकचयुक्तस्य मस्तकस्य भ्रमणं भवतीति ज्ञेयम् ।

घटीं कञ्चुलीम् । कुटिलभ्रूरियं राधिका असरला कुटिला वाणी यत्र तथाभूतं यथा स्यात्तथा कषायिता दुःखिताऽभूत् । कथम्भूता ? कृष्णकर्त्तृकपाणिरोधात् कृतकक्षया कृत्रिमरोषेण परया कठोरा ।

"स्तनग्रहः गात्रमोटनम् । जम्भा पाठस्य पुष्पस्ते निःश्वासाश्च मे मताः । यद्यप्येते विशेषाः स्युर्मोट्टायितस्थितास्तथापि । शोभाविशेषपोषित्वात्पृथगीरिताः ॥' इति ।

(39) 'विकचविलन' इति कवचे पुस्तके पाठः ।

'त्वरया हर्षरागादेर्दयितागमनादिषु ।' Sahityadarpana III. 143

भूषाणां स्वपदादन्यपदे न्यासस्तु विभ्रमः ॥ १४१ का

यथा—अधात् काञ्चीं कण्ठे, जघनभुवि हारं, चरणयोः

क्वणाज्जी केयूरे, भुजलतिकयोर्नूपुरयुगम् ।

किमङ्गैरन्योन्यं मधुमथनसङ्केतोत्सवविधौ

प्रसादो व्यातेने प्रणयपिशुनः स्वस्वविभवैः (o) ॥ १२३

'सुकुमारतयाऽङ्गानां विन्यासो ललितं भवेत् ॥' S. Darpana III 141 **१४२का**

यथा—प्रसूनतल्पोदरसङ्गदृब्धं नूनं वपुर्मे सखि ! नेति निद्राम् ।

इति स्मरायासविशीर्णचित्ता सखीधियाऽसौ हरिमालिलिङ्ग ॥ १२४

'मदो विकारः सौभाग्ययौवनाद्यवलेपजः' ॥ S. Darpana III 145. **१४३ का**

यथा—दूतीभिरात्मगुणगौरवसम्प्रयोगैः शक्यो न सङ्गमयितुञ्च कलावतीभिः ।
अभ्यर्थितोऽपि स मया परसद्म गन्तुं नापैति मे सखि ! गृहात् क्षणमप्यवारिः(40)॥ १२५

वक्तुं योग्येऽपि समये न वक्ति क्रीडया तु यत् ।

तदेव विकृतं वाच्यम्— १४४ का

किमङ्गैरिति—श्रीकृष्णेन सह सङ्केतोत्सवकर्मणि श्रीराधायाः कण्ठाद्यङ्गैः परस्परं हारादिरूपस्वस्वविभवैः करणैः किं प्रणयसूचकः प्रसादो व्यातेने ।

पुष्पशय्यासङ्गेनापि वपुर्दूनमिव्यनेन पुष्पादप्यङ्गस्य सौकुमार्यमायातमिति ज्ञेयम् । रात्रिसम्बन्धिकन्दर्पक्रीडाजन्यायासेन विशीर्णचित्ताऽसावालस्यदूरीकरणार्थं सखीबुद्ध्या ।

श्रीराधिका ललितामाह—'आलि ! वैदग्ध्यादिस्वकीयगुणगौरवैः कलाभिर्दूतीभिरीर्ष्याभूताभिः सम्प्रयोगैरन्यद्वारा सम्यक् कथनैरपि करणैः कृष्णः सङ्गमयितुं न शक्यः, किं पुनः कृष्णेन सह तासां विलासवार्त्ताऽपि—अस्यार्थे चकारः ।

(o) प्रसादो व्यातेन इति—अत्रान्योन्यकृतचेष्टाकृत इव प्रतीयमानो व्यत्यासस्तज्जनिताऽङ्गानां परस्परप्रेमसूचिका चमत्कृतिः । यथैतद्वनुरूपे रासलीलावर्णनप्रसङ्गायिताऽनन्दवृन्दावनचम्पूपद्ये—'उत्तरीयमपि चान्तरीयतामन्तरीयमपि चोत्तरीयताम् । यज्जगाम किमभूत् परस्परं पूजनन्तदिव नूनमङ्गयोः ॥' त्वरा-इत्तत्कटिलन्तु लक्षणस्वैस्वभूतम् । लक्ष्ये तत्र गुणीभूतम् । उत्सवकाले सर्वैरेवात्मनात्मनुकृष्टवस्तून्येवोत्सृज्यन्ते, अतो रास-

(40) 'नापैति मद्गमतः कथमालि' लम ' इति (क) (ख) (घ) पुस्तकेषु पाठः ।

यथा—संप्रार्थ्यमानाऽपि मयाऽनुवेलं न वक्तुमिष्टामपि वक्ति वाणीम् ।
तया ह्रिया वेत्ति न वेद्मि सख्यो । जानन्तु राधाहृदयं भवत्यः ॥१२६

—चेष्टा स्मरविकारजा ।

तपनं प्रियविच्छेदे— १४५ का

यथा—शीतप्रयोगैर्बहिरोह्यमानैरन्तर्गतो वर्द्धत एव दाहः ।
बहिर्विलेपैर्बहिरप्रकाशी प्रोज्जृम्भतेऽन्तः पुटपाकजोऽग्निः ॥ १२७

—प्रतीतस्यापि वस्तुनः ।

अप्रतीतवदापृच्छा प्रियाग्रे मौग्ध्यमेव तत् ॥ ,१४६ का

प्रियाग्र इत्युपलक्षणम् सख्या अग्रे च । यथा—
'हु' (4१) मातरन्तर्बहिरीति का तव' 'प्रिये ! त्वमेव प्रतिबिम्बिता मयि ।'
'अन्यैव' 'तत् किमव तुन्यमीहते' 'धूर्त्तेय'मित्याप भियं चलेक्षणा ॥ ११८
यथा वा—कयाऽस्वमूर्त्तिर्लिखिता नखेन वामस्तनार्द्धे तव पङ्कजाक्ष ! ॥

सखीं प्रति यथा—

वनं निधुवनं नाम क्व नाम सखि ! वर्त्तते ।
यदर्थं तव कृष्णोऽयमुन्मना दुर्मनायते ॥ १३०

अर्द्धार्द्धभूषारचना गात्रे विष्वग्विलोकनम् ।
रहसीषत्कथारम्भो विक्षेपः स्यात् प्रियागमे ॥ १४७ का

आदर्शेऽनुचरीकराञ्चलगते संवीक्षमाणा मुखं
ह्रिवाभिः क्रियमाणमण्डनविधौ राधा सखीभिर्मिथः ।
उत्थायार्द्धविभूषितेव परितो व्यापारयन्ती दृशं
दृष्ट्वा दैवत आगतं प्रियमथो सम्पूर्णभूयाऽभवत् ॥ १३१

कुतूहलं रम्यवस्तुसमालोके विलोलता ॥ १४८ का

यथा—घटाम्बुसिक्तां निजहस्तरोपितां श्रुत्वा लतां पुष्पवतीं सखीमुखात् ।
उद्यानवीथिं त्वरयाऽभिगामिनीं ददर्श राधां पथि नन्दनन्दनः ॥ १३२

हसितं स्याद्वृथा हासो नवयौवनगर्वजः ॥ १४९ का

यथा—चाटूद्देतु शिरसः श्रवणैः सखीभिराकस्मिकं स्मितमरोचत राधिकायाः ।
अन्तःप्रफुल्लदनुरागलताप्रकाण्डादेकं प्रसूनमिव किं बहिरुन्मिमील ॥ १३३

कुतोऽपि दयितस्याग्रे चकितं स्याद्भयोदयः ॥ १५० का

यथा—मुखमनु निपतन्तं वारयन्ती द्विरेफं
भयचकितचलाक्षी न्यङ्मुखीयं करेण ।

निधुवनशब्दः स्त्रीपुरुषयोः कामक्रीडावाची । स्वयमवगत्याऽपि कौतुकार्थं श्रीराधिकाऽह—हे सखि । अस्माभिस्तु वृन्दावनादिकं ज्ञायते, किन्तु निधुवनसंज्ञकं वनं वर्त्तते क्व यदर्थं 'निधुवनमहं कदा प्राप्स्यामी'त्युत्कण्ठया निधुवनप्राप्त्यर्थम् ।

आदर्श इति । भूषाफलेन श्रीकृष्णकर्त्तृकदर्शनेनैव भूषायाः पूर्णत्वं जातमिति भावः ।

श्रीराधाया यौवनजन्यगर्वोत्थमाकस्मिकं हास्यं दृष्ट्वा सख्यः पप्रच्छुरित्याह—चाटूद्देति । सखीभिः कर्त्रीभिः शिरसः श्रवणैराष्ट्रो हेतुर्यस्य तत् स्मितमरोचत । अत्रोत्प्रेक्षामाह—अन्तरिति । अन्तः प्रफुल्लन्ती याऽनुरागलता तस्या देहादेकं प्रसूनमिव ।

मुखमनु मुखे पतन्तं भ्रमरमियमधोमुखी सती करेण वारयन्ती पश्चान्मुखं विहाय करे पतन्तमालक्ष्य तेन भ्रमरेणाभिभूतं तमपि करमपि सङ्कुचितभ्रूः सा धुनोति कम्पयति । तत्रोत्प्रेक्षामाह—स च करः कङ्कणीनां झङ्कृतैः करणैः रुषमभिनिन्ये रोषाभिनयं

तदपि तदभिभूतं कूणितभ्रूर्दुनोति
स च वपमभिनिन्ये भङ्गुतेः कङ्कणीनाम् ॥ १३४

यथा वा—सललितमुपनीतां प्रहतो वाममंसं
चलदसितभुजङ्गीभङ्गिमालोक्य वेणीम् ।
'हु'मिति जनकशङ्कापङ्किलत्रासमेपा
दयितमुपजुगूहे ग्रोहिणं कालियस्य ॥ १३५

विहारे सह कान्तेन क्रीड़ितं केलिरिष्यते ॥ १५१ का

यथा—अपि सह विहरन्त्या लक्ष्मणसुखङ्गा रम्ये
सुरभिणि कुसुमेऽहंपूर्विकाकौतुकेन ।
अनियतगतिभङ्ग्या पार्श्वसंघट्टनेन
स्तनहतिपरिभूतो राधयाऽसौ व्यधायि ॥ १३६

प्रत्येकं सप्तविंशत्या योगेऽष्टाविंशतिस्त्वमी ।
रसवाणर्षि-(७५६) संख्यातास्ते पुनः सेङ्गिता यदि ।
पचेन्द्विष्विन्दु-(१५१२)-संख्याः स्युरन्योन्यगुणिता ननु॥१५२ का

तेऽन्योन्यगुणिता अलङ्कारा वक्ष्यमाणैरिङ्गितैः सहिता यदि भवन्ति । अन्यगौरवभयान्नोदाह्रियन्ते । न च वक्तव्यं 'निर्विकारात्मके चित्ते भावः प्रथमविक्रियेति' (१२४ का) भावस्य तथाविधत्वात् कथं हावादिसाङ्कर्यम् ? यतः कन्यानामेव तथाक्रमः (P)—परोढ़ामध्याऽदीना स्वीकृत्य' प्रति प्राङ् निर्विकारात्मके चित्ते यदेव भाव उत्पन्नस्तदेव हावादिसाङ्कर्यमपि ।

चकारेऽप्यर्थः। सललितं यथास्यात्तथोपनीतां प्राप्तामालोक्यैषा कृत्रिमाशङ्काव्याप्तभावं यथा स्यात्तथा भयं जन्यभयनिवर्तकं श्रीकृष्णमालिलिङ्ग ।

येऽष्टाविंशत्यलङ्कारा उक्तास्तेषां प्रत्येकं सप्तविंशत्याऽलङ्कारैः सह योगेऽमी त्वन्योन्यगुणिता अलङ्कारा रसवाणर्षिसंख्यकाः स्युः। यथा भावे भावरहितानां हावादीनां सप्तविंशतेर्योगः तथा च हावे हावरहितानामिति (P), तस्मिन् तस्य योगाभावात् 'सप्तविंशत्ये'त्युक्तम्। तेऽलङ्काराः केवलाः, एवमिङ्गितसहिता यदि भवन्ति, तदा पचेन्द्विष्विन्दुसंख्यका भवन्ति ।

ननु यत्र मयो भावस्योदाहरणं दत्तं, तदपेक्षयाऽधिकवयस्के हावस्योदाहरणमेव,

(P) अत्र मत्यानयनरीतिरेव कारणसपरिदर्शिंतायां टीकायां प्रागुल्लिखित इत्यत्र क्रियमाणनिर्णयानप्रस्ताव मौलिकात्वात्र स्फुटं दर्शितम्। कमलदलानां यतिभेद

तथाहि—क्वचिदपि न यदपेक्षा पत्रिकाटूतिकादे-

रतनि न च (42) विचारो यस्त्वया सार्द्धमन्यैः।

हृदय! यदनुरक्तं माधवे युक्तमेतत्

किमिति (42) युगपदाप्नोत् सर्वशौर्य्यं मनोभूः॥ १३७

अत्र भावहावहेलाऽऽदीनां साङ्कर्य्यमनया दिशोक्तप्रकारं ग्रन्थगौरवभयान्न लिख्यते।

अथ कानि तानीङ्गितानि येषां द्वैविध्यमङ्गीकृतम्—इति त्रिविधान्यपीङ्गितानि दर्शयन्नाह—

मुग्धामध्याप्रगल्भानां त्रिविधानीङ्गितान्यपि॥ १५३ का

मुग्धाऽऽदीनां त्रैविध्ये इङ्गितानामपि त्रैविध्यं, न तु प्रत्येकम्। तत्र मुग्धाकन्ययोरेकरूपाणि। तथाहि—

दृष्टा तनोति मन्दाक्षं सम्मुखं नैव वीक्षते।

प्रच्छन्नं तत्प्रतिकृतिं चित्राद्यौ स्पृहयेक्षते॥

बहुधा पृच्छ्यमानाऽपि रमणेन न जल्पति।

तत्कथायां श्रुतौ दत्ते नेत्रे त्वन्यत्र यच्छति॥ १५४ का

तदपेक्षयाऽधिकत्वयस्त्वे हेलायाः, एवं क्रमेण भिन्नभिन्नकाले प्रादुर्भूतानां भावानां कथं साङ्कर्य्यं सम्भवेदित्याह—न चेति। तत्र समाधानमाह—यत इति।

तथाहीति। माधवे यत्त्वयाऽनुरक्तम्—एतत् सर्वं युक्तमेव, किन्तु युगपदेकस्मिन् काले मनोभूः कान्दर्पो भावहावादिसर्वशौर्य्यमाप्नोत् यत्तं चकारेत्याश्चर्य्यम्।

मुग्धादीनामिति—मुग्धाया इङ्गितानि भिन्नानि, तथा मध्याया इङ्गितानि भिन्नानि, एवं क्रमेणेङ्गितानि त्रिविधानि। न तु प्रत्येकमिति—एकस्या मुग्धायाः सर्वाण्यीङ्गितानि, तथैकस्या मध्यायाः सर्वाणीङ्गितानीत्येवंक्रमेण न तु त्रिविधानीत्यर्थः।

श्रीकृष्णेन दृष्टा मुग्धा मन्दाक्षं लज्जां तनोति।

सुतामधिरोहतुख्यसङ्कारेषु एकत्रावस्थितिमूलकसाङ्कर्य्यसम्भावना न दूरापास्ता—नापि कन्यानामत्र संख्यानप्रसङ्गे वर्जनमिष्टमिति ग्राह्यम् वयोभेदकृतप्रकृतिविकृतेरसार्वत्रिकत्वात्, श्रीकृष्णलीलासु मध्याप्रगल्भानामिव मुग्धानामप्यधिकारदर्शनात्।

---

(42) अत्र द्वितीये चरणे 'न तु विचारो यदि'त्याद्यन्य पाठो मुद्रितपुस्तके। चतुर्थे चरणे 'किमिह युगपदि'त्यादि पाठः (ग) पुस्तके।

दिङ्मात्रमुदाह्रियते ।

अन्यैः संप्रतिपादितां प्रियकथामन्यत्र दत्तेक्षणा
स्निग्धाऽऽकर्णयति प्ररूढपुलकान्यङ्गानि गोपायति ।
पश्यन्ती पटचित्रितं प्रियवपुर्दृष्ट्वा जनैर्लज्जते
निर्बीजः कुत आविरेति सुदृशः कृष्णानुरागाङ्कुरः ॥ १२८

अत्र भाव एव हावहेलाभ्यां अवलोभूयेङ्गितेन सह संसृष्ट इत्ययं येङ्गितोऽलङ्कारसङ्करः । एवमन्येऽप्यनुसर्तव्याः ।

अथ मध्येङ्गितानि—

अकाण्डे नीविधम्मिल्लमोचसंयमनक्रियाः ।
अलकोल्लासनमिषाङ्गुजामूलप्रदर्शनम् ॥
सखीभिः सह संवादो निर्हेतुर्मधुराक्षरः ।
परस्परं परीहासो मन्दमन्दः प्रियान्तिके (Q) ॥ १५५का

यथा—उल्लास्य नीवी पुनराबबन्धे निर्मोच्य वेणी पुनराजुगुम्फे ।
अनेरकाण्डे ललितं जजृम्भे कयाऽपि कृष्णं पुरतो निरीक्ष्य ॥ १२९

अत्रापि हावोऽलङ्कारः शोभया अवलोभूयेङ्गितेन संसृष्टः । प्रगल्भेङ्गितानि यथा –

चुम्बति लीलाकमलं परिरभते प्रियसखीमपि च ।
मुकुरे निजमुखकमलं निरीक्ष्य तिलकं करोति कृष्णाग्रे ॥१५७का

अन्यैः कथ्यमानां (43) श्रीकृष्णकथामन्यत्र दत्तेक्षणा साऽऽकर्णयति शृणोति । अस्याः श्रीकृष्णानुरागाङ्कुरो बीजं विनैव कुतः सकाशादाविरेति आविर्बभूव ।

अकाण्डेऽनवसरे मोचनबन्धनादिः कार्यं विनैवेत्यर्थः कयाऽपि व्रजकुमार्या उल्लास्य मध्यदेशात् किञ्चिदुत्थाप्य नीवी पुनराबबन्धे ।

(Q) यथा केषामप्यनुभावमध्ये ऽन्यत्र परिगणनमित्युक्तमेव प्राक् । एतान्यन्यानि च साधारणानीङ्गितानि सकलनायिकानामनुरागप्रत्यये 'चिराय सविधे स्थान'मित्यादिना दर्शयताऽत्र सूचितानि । परं तत्र भेदमूलघेत्थं कारिकान्ते दर्शितम् 'एतेष्वधिकलज्जानि लक्ष्माणि गर्भाक्षया: । मध्यप्रौढानि मध्याया' इत्यादिना । शाकुन्तल मालतीमाधवादिषु

(43) 'कदिनामिति (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु पाठः ।

यथा—बाहुं दयितमालिकण्ठवलये (44) विन्यस्य लीलालसं
वामेनैव करेण केलिकमलं घ्राणाच्चलाच्चुम्बति।
अस्यन्ती निपतन्तमास्यकमले भृङ्गं शिरःकम्पनैः
कृष्णाग्रे कुसुमेषुविभ्रमभरैः श्रान्तेव काचिद्बभौ ॥ १४०

अत्र विलास एवालङ्कारो मदेनालङ्कारेण शबलीभूयेङ्गितेन संसृष्टः। सङ्गीतादिकौशलमप्यासां विलास एव पर्य्यवस्यति(Ω), तेन पृथङ् न दर्शितम्। आदिशब्दात् कलाकौशलमपि यथा—

अन्तर्मोदमदेन काकलिकया वर्णैरनाविष्कृतैः
सद्ग्रामस्वरमूर्च्छनाश्रुतिपरिष्कारेण कण्ठस्पृशा।
गायन्ती ललितं तथैव ललितादत्तश्रुतिः श्यामया
प्रत्येकं निहितैः करे कुरवकै राधा स्रजं सृज्यते ॥ १४१

श्रद्धावत्कर्तृकात् सृजो यक्चिणौ, कर्त्तरि यक्(Ω)।

मुखकमले पतन्तं भ्रमरं शिरःकम्पनैः करैश्चास्यन्ती क्षिपन्ती काचिद्बभौ। कन्दर्पस्य विलासभरैः श्रान्तेव। यथा कश्चन श्रान्तो जनोऽन्यस्य स्कन्धमवलम्बते कदाचिद्दुःखेन भरेण शिरःकम्पनं करोति च तद्वदित्यर्थः।

अन्तरानन्दामोदेन सद्ग्रामादीनां परिष्कारेण कण्ठस्पृशा काकलिकया मधुरास्फुटध्वनिना एवमनाविष्कृतैर्वर्णैः स्पष्टमनुच्चारितैः करणैर्ललितं यथा स्यात्तथा गायन्ती राधा श्यामया निहितैः कुरवकैर्भिण्टीपुष्पैः स्रजं सृज्यते, कर्त्तरि यक्। 'काकलिकये'ति 'अनाविष्कृतै'रिति पदाभ्यामेतद्गानं निकटवर्त्तिसखीनामेव कर्णग्राह्यं नान्येषामिति ज्ञेयम्। कथम्भूता? गानेन साहाय्यार्थं ललितया दत्ता श्रुतिर्यस्यै सा। अष्टादश श्रुतयस्तु कफवातपित्तवतां प्राकृतानां कण्ठेषु न स्फुरन्ति, किन्तु तद्वर्जितानां गोपीनामिति बोध्यम्।

काव्येषु भूयसामेषां विलासः। वाचिकाङ्गिकचातुर्य्यैरेवमादिभिरभियोगैः नायिकाः स्वाकूतं सूचयन्ति, गौरवभयात् विस्तरतस्तेषां भानमपि। कलाकौशलमध्ये चालेख्यनिर्म्माणं सङ्गीत-ललितञ्च काव्येष्वलङ्कारग्रन्थेषु च सम प्रथितमेव। 'कुरवक' इति पाठः, 'कुरवका रवकारणतां ययु'रिति माघपद्यप्रामाण्यमत्र। पाणिनि कलापपरिशिष्टादिमते न यक्, अपि तु श्यनेवात्र विकरणस्थानीयः—तथा च वार्त्तिके 'सृजियुज्योः श्यन्।' 'सृजः श्रद्धोपपन्ने कर्त्तर्य्येवेति वाच्यम्'।

---

(44) 'कण्ठकुहरे विन्यस्ये'ति पाठः (ग) (घ) पुस्तकयोः। 'दयितमालिकवलय' इत्यनवधानतादुष्टः पाठः (क) पुस्तके। अन्यत्रोदाहृत एतस्मिन् श्लोके (अस्यैव किरणस्यान्तिमे भागे) 'दयितमालिकण्ठवलय' इत्यत्र पाठः।

अथासां सखीभेदाः। तत्र सखीलक्षणम्—

निरुपाधिप्रीतिपरा सदृशी सुखदुःखयोः।

वयस्सभावादन्योन्यं हृदयज्ञा सखी भवेत्॥ १५७ का

यथा—'पतत्यस्मै सास्र'मित्यादि (३य किरणे ३२ श्लोके)।

छायेव याऽनुसरति सैव प्रियसखी स्मृता। १५७ (क) का

यथा—क्वचिदग्रे क्वचित् पश्चात् क्वचित् पार्श्वपदान्तयोः।
सूर्य्यानुरोधात् छायेव सा राधामनुवर्त्तते॥ १४२

सुरते नर्म्मणि रता सैव नर्मसखी भवेत्॥ १५८ का

यथा— दध्याऽस्तथा यावकमङ्घ्रिपङ्कजे स एव रागोऽस्य दधा रसायनः [१८]।
किन्त्वेक एवास्ति गुणोऽस्य राधिके! यः केशवस्यापि च केशरञ्जनः॥ १४३

(45) न सङ्कोचं यया याति कान्तेन शयितोत्थिता।

आत्मनो मूर्त्तिरन्येव प्रियनर्मसखी तु सा॥ १५९

यथा—अन्योन्यग्रथिताङ्गुली किसलयौ विन्यस्य सख्यंसयो-
र्बाहू गात्रविमोटनं विदधती कृत्वा स्तनाग्रे स्तनौ।
यत् कृष्णस्य जये समार्जितवती पौष्यायुधे सङ्गरे
तत् सौभाग्यधनं न्यधादिधुमुखी स्वाङ्गात्तदङ्गेष्विव॥ १४४

यथा जनस्याग्रे सूर्य्यश्चेत्तदा छाया पृष्ठदेशे तिष्ठति, सूर्य्यः पृष्ठदेशे वर्त्तते चेत्तदा छाया सम्मुखे तिष्ठति कदापि न त्यजति तथेत्यर्थः। हे राधे! त्वमङ्घ्रिकमले यावकं दध्यास्तथाः यतोऽस्याङ्घ्रेः स्वतःसिद्धो रागः। किन्त्वस्य यावकस्य समयविशेषे गुणः— श्रीकृष्णस्यापि केशं रञ्जयिष्यति।

कान्तेन सह सुप्ता पश्चादुत्थिता कान्तस्याग्रे निर्वस्त्रमङ्गं दर्शयन्त्या यया कारणभूतया पुष्पेषुरोमसख्या सङ्कोचं न प्राप्नोति सा प्रियनर्मसख्यात्मनो द्वितीया मूर्त्तिः।

रतिसमरनिशाक्षोभोत्थश्रमेण जातस्यालस्यस्य दूरीकरणार्थं सख्याः स्कन्धदेशे बाहुं विन्यस्य कन्दर्पयुद्धे श्रीकृष्णपराजये यत् सौभाग्यमर्जितं तदेव सौभाग्यं धनं स्वाङ्गात् प्रकाशात् मन्ये अङ्गेषु न्यधादिव।

(१८) कचरञ्जन इति—अनायाससाध्यशोभासम्पत्तिदानभूतस्य यावकस्य न पुनरल्पीयस्त्वं ग्राह्यम्, अपि तु 'देहि पदपल्लवमुदार'मिति मतेन श्रीकृष्णशिरोधार्य्यतयाऽत्युत्कृष्टकेशराग·

45) इत आरभ्य कारिकाद्वयं 'कान्तेन [illegible] मर्म न हि'। इत्यधिकोऽयं पुस्तकभेदे।

एता अपि चतुर्विधाः सख्यो नायिकागुणैरन्यूना एव । विशेषतस्तु—

दूतीभावः समये परिजनभावस्तु वेशभूषाद्यौ ।
उपदेष्टृता च माने तस्मिन् गाढ़े तु गर्हकत्वञ्च (R) ॥१६०का

तासामिति भावः । दूतीभावस्तु त्रिधा । लक्षणन्तु प्रागुक्तसमानमेव (R) । तत्र निसृष्टार्था यथा'उच्छून स्तनिते'त्यादौ (३य किरणे ३८ श्लोके) । मितार्था यथा—'ताम्बूलमाले'त्यादौ (५म किरणे ८५ श्लोके) । सन्देशहारिका यथा —

त्वदुक्तमुक्तं सखि । कृष्णसन्निधौ तदुक्तमेतच्च निवेदयामि ते ।
'प्रसादनेनालमनेन निग्रहोऽप्यनुग्रहोऽयं मम यः कृतस्त्वया' ॥ १४५

परिजनभावो यथा—'आदर्शेऽनुचरी'त्यादि (५म किरणे १३१श्लोके) । मानोपदेष्टृता यथा—'सख्या शिक्षितपाठितानी'त्यादि (५म किरणे ६७ श्लोके) । तस्मिन् गाढ़े गर्हकत्वं यथा—'कति न पतितं पादोपान्त' इत्यादौ (४र्थकिरणे १० श्लोके) । 'अस्माभिः सह चाटुकृदि'त्यादौ वा (५म किरणे ८४ श्लोके) । उक्त आलम्बनविभावः ।

उद्दीपनविभावो (R) यथा—

वृन्दावनं षड़ृतवः सह वर्त्तमानाः
कुञ्जा मणीन्द्रगृहतोऽपि मनोविनोदाः ।
कर्पूरभांसि यमुनापुलिनानि हंस-
कारण्डवादिललितं नलिनीवनञ्च ॥

मानभङ्गार्थं प्रणत्यादिनाऽनुनयन्तं श्रीकृष्णं तिरस्कृत्य विमुखी बभूव, पश्चात् श्रीकृष्णे गते 'दुर्बुद्धिरहं किमकरवम्, व्रजराजनन्दनो मया तिरस्कृत' इति पश्चात्तापवती काचित् श्रीकृष्णं प्रसादयितुं सन्देशहारिणीं दूतीं श्रीकृष्णनिकटे प्रस्थापयामास इत्याह—त्वदुक्तमिति । श्रीकृष्णस्योक्तिमेवाह—अनेन मम प्रसादनेनालं, त्वया कृतो यो निग्रहः स ममानुग्रह एव, स्वस्य प्रीतिमत्जन एव निग्रहोऽनुग्रहं करोति, अन्यथा मयि तस्या औदासीन्यमेवस्यात् ।

कर्पूरतोऽपि दीप्तिमन्ति यमुनापुलिनानि । दिशो हृद्याः, 'अपि'काराद्येषां वृन्दा अपि हृद्या इत्यर्थः ।

सम्पादनेन वाऽपाततश्चारितार्थ्यम् । 'नखरञ्जन'पदस्य च ('नरुण' इति यस्य गौडाया भाषा) 'केशरञ्जन'पदस्यापि योगरूढ़िताऽपि सूचिता । सखीनामेषामपि नायिकाभेदानामिव प्रखर मध्यमृदुत्वेन, नित्यानित्यादित्वकल्पनया च विभागविस्तर इतरत्रमन्तव्यः । वैष्णवागममतेन

अलङ्काराश्च ये प्रोक्तास्तेषां मध्ये च केचन ।
कालेऽनुभावतां यान्ति तथा तानीङ्गितानि च ।॥ १६२ का

तत्र कटाक्षो यथा—

संत्रासत्रपाभयविषादविवेकधैर्यदैन्याभिलाषभरकोरकितः कटाक्षः ।
उन्मादमोहमददाहविसर्पशूललक्ष्म्याऽन्वितो ज्वर इवात्मनि मे प्रविष्टः ॥ १४७

लक्ष्योक्तिः । यथा वा—

तव शशिमुखि राधे ! दक्षिणादक्षिणाभ्यां नयनपथमुपात्तः प्रेङ्खयाऽयं कटाक्षः
निभृतरभसवेगारोपितः शाङ्खिकानां क्रकच इव ममोच्चैः कृन्तति स्वान्तवृन्दम् ॥
(R) १४८

एवमन्येऽप्यनुसर्त्तव्याः ।

सात्त्विका अपि येऽन्येऽष्टौ तेऽपि यान्त्यनुभावताम् ॥१६३का

ते यथा—

अथ व्यभिचारिणः—

निर्वेदग्लानिशङ्काश्च मदासूयाश्रमा अथ।
आलस्यदैन्यचिन्ताश्च मोहः स्मृतिधृती अपि॥
व्रीड़ा चपलता हर्ष आवेगजड़ते तथा।
विषादौत्सुक्यगर्वाश्च निद्राऽपस्मार एव च॥
विमर्षसुप्तामर्षाश्चाप्यवहित्थोग्रतेत्यपि।
उन्मादव्याधिमतयो वितर्कमरणे पुनः।
त्रासश्चेति त्रयस्त्रिंशदुच्यन्ते व्यभिचारिणः (S) ॥१६५का

अथैषां लक्षणम्—

स्वजुगुप्सा तु निर्वेदो, ग्लानिर्विकृतिराकृतेः।
अनिष्टाशङ्कनं शङ्का, मदो मध्वादिमत्तता॥
दोषदृष्टिरसूया स्याद्व्यायामक्लान्तता श्रमः।
शक्तौ च कर्मवैमुख्यमालस्यं, दैन्यमात्मनि॥

मधुजन्या मत्तता मदः—आदिशब्देन यौवनादिरपि। विचित्तता चित्तशून्यता मोहः। त्वरया मस्खलराजन्यमत्तताऽवशा इत्यर्थः। उदाहरणे व्यक्तीभविष्यति। तत्त्वज्ञानो-

(S) एवमपि कारिकाप्रकारो भरतीये। अन्ये तु जृम्भासहिता नवेति इति कथयन्ति। तत्र जृम्भाया अन्यत्रान्तर्भक्तिरत्र दर्शिता। न च वस्तुतः सात्त्विकानामेव बहिर्विकारत्वम-पि तु सर्वेषामनुभावानाम्—तथापि, सात्त्विकानां सर्वजनसुबोध्यत्वमिति तेषां पृथक्त्वेन निर्द्धारणम्। तथमपि समाधानप्रकारो भरतीये। 'किमन्ये भावाः सत्त्वेनाभिनीयन्ते येनेते सात्त्विका उच्यन्ते' इति पूर्वपक्षरूपेण, उत्तरपक्षरूपेण च रसार्णवसुधाकृत् शिङ्गभूपालोऽपि प्राह—'अनुभावास्तु चित्तस्थभावानामनुबोधकाः' इति बहिर्विक्रियाप्राया' इति। आधुनिका मनस्तत्त्वविदोऽपीदं मन्यन्ते। Cf. Spencer's *Principles of Psychology* —"Every feeling has for its primary concomitant a diffused nervous discharge which excites the muscles at large, including those that move the vocal organs in a degree proportional to the strength of the feeling." अनुभावस्तु [illegible] मनोविकारस्य वागादिक्रियाप्राधान्यमाधुनिकानामपि सम्मतमिति प्रतीयते। तथा भूमाधिका-स्वन्ति दामोदराचार्यपद्मलक्ष्मणयोश्च

अयोग्यबुद्धि, श्चिन्ता तु किं भावीति विचिन्तनम्।
विचित्तता तु मोहः स्यात्, स्मृतिः प्राग्वृत्तचिन्तनम् ॥
धैर्यं धृति,स्त्रपा व्रीड़ा, लौल्यं चपलता मता।
हर्षश्चित्तस्य विस्फार, आवेगस्त्वरया मदः।
निष्पन्दत्वन्तु जड़ता, विषादस्तु विषण्णता ॥
उत्कण्ठैवौत्सुक्यमाहु, र्गर्वोऽहङ्कार एव हि।
निद्रा निद्रैव, स्खलनं फेननिष्ठीवपूर्वकम् ॥
अपस्मारः, परामर्शो विमर्शो, निद्रया विना।
स्वप्नस्तु सुप्तिरित्याहु,रमर्षः कोप एव च ॥
अवहित्थाऽऽकारगुप्ति,रुग्रता तीव्रतैव हि।
अनवस्थितचित्तत्वमुन्मादो, हृद्व्यथाऽऽदिजः ॥
व्याधि,र्यथार्थस्मरणं मतिः, संशय एव हि।
वितर्को, मरणं प्राणत्यागस्त्रासो भयोदयः ॥

त्यो निर्वेद एव शृङ्गारे न व्यभिचारी—शोकाद्यो स्वस्यौदासीन्येन जातो यो निर्वेदः स तु व्यभिचारी भवेदेव।

विचारोऽप्यत्र स्मृतः—स च विशेषणसुखेनैतच्छास्त्रस्यानुभवसाक्षिकतां स्फुटतामप्यनुमापयति। क्वचित्त्रयस्त्रिंशद्व्यभिचारिणोऽष्टौ सात्त्विका अष्टौ स्थायिनः—एवमेकोनपञ्चाशद्भावा इति गणना। स्थायिव्यतिरिक्तानामेषां भावानां सञ्चारिपदेन ग्रहणं बहुशो भवति यथा नाट्यशास्त्रे—'सर्वेषां समवेतानां रूपं यस्य भवेद्बहु। स संगतो रसः स्थायी शेषाः सञ्चारिणो मताः॥' रसतत्त्वे मुख्यस्य शृङ्गारस्य करुणबीभत्सरौद्रादिभिर्विरोधितया शोकस्थायिनमवलम्ब्य वर्त्तमानस्य करुणस्यामङ्गलसूचकस्यापायस्य शान्त्यङ्गस्य निर्वेदस्य च नात्र ग्रहणम्। न चाखिलस्यैव निर्वेदस्य महार्त्तिविप्रयोगेर्ष्याजनितस्य निष्कासनमिति 'तत्त्वज्ञानोत्थ' इत्यादिमूलप्रतीकतः उपलभ्यते। रूपगोस्वामिप्रभृतयस्तु केवलयोरौग्र्यालस्ययोर्वारणमिच्छन्ति। 'औग्र्यालस्ये विना तेऽत्र विज्ञेया व्यभिचारिणः।' मरणादीनां साक्षादङ्गत्वेन निषेधः—'साक्षादङ्गतया नेष्टाः किन्त्वत्र मरणादयः।' विस्तरस्तु नीलमणि तत्तट्टीकाभ्याम् ग्राह्यः। एषां वर्ज्यावर्ज्यत्वनिर्धारणे तु स्थितिज्ञानोभयात्मको विरोधबोध एव व्यावर्त्तक इति दिक्।

अपस्मारञ्च निर्वेदं मरणञ्च विना किल ।

त्रिंशदेवात्र विज्ञेयाः शृङ्गारे व्यभिचारिणः ॥ १६६का

अपस्मारादयस्त्रयः क्रमादमङ्गलत्वात् शान्ताङ्गत्वात् करुणाङ्गत्वाच्च न गृहीताः। तत्स्थानीयो निर्वेद एव केवलं न गृहीत इति केचित्। (46)

भवन्त्येकैकशस्त्वेते स्वातन्त्र्येण पृथक् पृथक् ।

उदयः प्रशमश्चापि पृथगेव निरूप्यते ॥

द्वाभ्याञ्च बहुभिश्चापि शाबल्यं संहिता द्वयोः ।

सन्धिर्लक्षणमेतेषां यथास्वमुपदर्श्यते ॥

तात्कालिकं हेतुमेत्य तत्कालोद्भूततोदयः ।

प्रशमो निजसामग्र्या प्रागुद्भूतस्य संक्षयः ॥

अन्योन्यानुग्राहकानुग्राह्यत्वात् सह संस्थितिः ।

अन्योन्यनिरपेक्षत्वात् स्वस्वस्वातन्त्र्यतोऽथवा ।

सपक्षाणां विपक्षाणां शाबल्यं परिकीर्त्तितम् ॥ (T)

एकस्य गमनारम्भो ह्यन्यस्यागमनोदयः ।

सन्धिः स्यादथवा तुल्योदयस्तुल्यप्रशमो द्वयोः ॥१६७का

द्वयोस्तुल्यकालीन उदयः प्रशमो वा सन्धिरित्यर्थः ।

एते व्यभिचारिणः शाबल्यादिकं विनैवैकशः स्वातन्त्र्येण स्वशास्त्रादिनामभिः पृथक् पृथक् भवन्ति। एभ्यः पृथक्पृथङ्नामभ्यः पृथग् भावोदयो भावप्रशमश्च निरूप्यते। तथा द्वाभ्यां बहुभिर्भावैः परस्परमिलनं शाबल्यम्, एवं द्वयोर्भावयोः संहिता सन्धानं सन्धिः। भावस्य तत्कालोत्पन्नत्वेनोदयः। सपक्षाणां विपक्षाणाञ्च भावानामेकत्रित्

व्यभिचारीति संज्ञया निर्दिष्टा अप्येते भावाः—तथा च 'तत्स्वरूपप्रदर्शने भाव-प्रकाशकेन 'सन्त्यथ निमज्जन्तः कल्लोलास्ते यथार्णवे। तथोत्कर्षं विनश्यन्ति यान्ति ' द्रुमानपि। एवं स्थायिनि निमग्ना ह्युन्मग्ना व्यभिचारिणः। पुष्णन्ति स्थायिनं स्वांश न यान्ति रसात्मताम्॥' इत्यपि प्रदीपे गोविन्दठक्कुराः—"ये तूपकर्त्तुमायान्ति स्थायिनं रसमुत्तमम्। उपकृत्य च गच्छन्ति ते मता व्यभिचारिणः॥" इति।

(46) 'स्मरतन्त्र' इत्यादि. (क) (ख) पुस्तकद्वयोर्नास्ति।

उदयाद्यैश्चतुर्भिस्तु शावल्यमपरं भवेत् ।
तत् स्यात् षोड़शधा तत्र प्रस्तारक्रम इष्यते ॥ १६८का

षोड़शधा यथा—

सन्ध्युत्तराः स्युश्चत्वारस्तथाऽन्ये शवलोत्तराः ।
चत्वार एवं प्रशमोत्तरा अप्युदयोत्तराः ॥ १६९का

प्रस्तारदर्शनम्— (T)

उ प्र श स । श उ प्र स । प्र श उ स । प्र उ श स । एते सन्ध्युत्तराश्चत्वारः ।
स उ प्र श । स प्र उ श । प्र उ स श । उ प्र स श । एते शावल्योत्तराश्चत्वारः ।
उ श स प्र । स उ श प्र । श स उ प्र । स श उ प्र । एते प्रशमोत्तराश्चत्वारः ।
श स प्र उ । स श प्र उ । प्र श स उ । स प्र श उ । एते उदयोत्तराश्चत्वारः ।

एवं स्याद्विंशतिः—१७०का

केवलैरुदयाद्यैश्चतुर्भिः प्रस्तारगतैः षोड़शभिस्तु विंशतिप्रकाराः ।

—सन्धेः सन्धिनाऽप्युदयस्य च ।
उदयेन शमस्यापि शमेनापि त्रिधा पुनः ॥ १७१का

शावल्यमिति शेषः—सन्धिशावल्यमुदयशावल्यं प्रशमशावल्यमिति त्रिधा ।

काले संस्थितिः शावल्यम् । सा संस्थितिर्द्विधा भवति—परस्परानुग्राहकानुग्राह्यत्वात् अथवा परस्परनैरपेक्ष्येण स्वस्वसातन्त्र्यात् । एकस्य भावस्य शमनस्यान्तर्हानिस्यारम्भोऽन्यस्य भावस्यागमनोदयः सन्धिः, अथवा द्वयोर्भावयोस्तुल्यकालीनोदयस्तुल्यकालीनप्रशमः सन्धिः ।

अपरं पूर्वोक्तशावल्यभिन्नं प्रस्तारक्रमप्राप्तमपरं शावल्यं भवेत् । सन्ध्युत्तरा इति—सन्धिरुत्तरे श्लोकस्य पश्चाद्भागे येषां ते चत्वारः—तथा चायं क्रमः—श्लोकस्य पश्चाद्भागे सन्धिस्तत्पूर्वं शावल्यं तत्पूर्वं प्रशमस्तत्पूर्वमुदय इत्येकक्रमः । एवमन्ये त्रयः । क्रमेण प्रस्तार इति संज्ञा । एवंरीत्या शावल्योत्तरादयोऽपि ज्ञेयाः ।

(T) एषाऽपि प्रथाऽलङ्कारमिश्रशबलजनितचारुत्ववैशिष्ट्यालोचने । भेदस्योत्कृष्टकोटितया संयोगन्यायेन वर्त्तमानत्व एकः प्रकारः, अङ्गाङ्गिभावादिकत्वे समवायन्यायेन विद्यमानतादशायामपरः । सन्धिशबलतयोर्भेद इत्थं लक्षितः पण्डितराजेन—'एककालमेव तुल्यकक्षत्वेनास्वादः समकालमेव विरुद्धयोरपि तुल्यकक्षयोरास्वादो वा सन्धिः—पूर्वपूर्वोपमर्देन परपरोदयः शबलता ।' एतेषां चतुर्णां मिश्रणजनिते प्रस्तारक्रमे तथा शावल्यव्यतिरिक्तानां त्रयाणां प्रत्येकमात्मभेदेन योगेऽपि 'शावल्य'पदमतिरिच्यते । 'सन्धेः सन्धिने'त्यादौ तु कारिकायां 'शावल्य'पदं पूर्ववत् ऊह्यम् ।

तथैवोदयसन्धिश्च शमसन्धिरिति स्मृतः।
पञ्चविंशतिरेते स्युरन्योन्यस्थितिभेदतः॥
प्रत्येकमेकैकयोगे मिथोऽङ्गाङ्गित्वभावतः।
एकोनत्रिंशता त्रिंशद्बिन्दुसिन्धुमतङ्गजाः (८७०) ॥१७२का

निर्वेदादिचित्तयवर्जितस्य त्रिंशद्व्यभिचारिभावस्यैकोनत्रिंशता गुणितस्यैते प्रकारा इत्यर्थः।

एतैश्च पञ्चविंशत्या बाणग्रहमतङ्गजाः (८९५)॥ १७३का

ते बिन्दुसिन्धुमतङ्गजाः पञ्चविंशतियुक्ताः सन्तो बाणग्रहमतङ्गजा भवन्ति।

पुनरेतैः प्रागगणितैस्तैः सेङ्गितनिरिङ्गितैः॥
अलङ्कारैः शबलितैः पञ्चचन्द्रशरेन्दुभिः।
शावलेन भवन्त्येते बिन्दुवेदकरद्विपैः ? (बिन्दुवेदकराग्निभिः)।
वेदाग्नि ?—(बाणाग्नि) चन्द्रसंख्यका-
(१३४८२४० ?—१३५३२४०) स्तेषां दिग्दर्शनं भवेत् (U)।
एतान् कार्त्स्न्येन निर्वक्तुं वाणी शक्नोति नो नरः॥ १७४का

तत्र शृङ्गारे यथा—

ग्लानिः—म्लानानीव मृणालानि धत्तेऽङ्गानि यदङ्गना।
ततः कृष्णानुरागोऽस्यामन्तर्ज्वर इव स्थितः॥ १५०

प्रवासादागमनमत एव कार्श्यमालिन्यादियुक्तं प्राणनाथं कथं पश्यन्ति? तथा च प्रवास गमनसमय एव तासां प्राणानामपि तेन सह गमनमुचितमिति भावः।

(U) अत्र लताप्रस्तारगणनायां त्रुटिस्तु सहृदयानुमेया—अन्त्याद्युत्तरायां प्रत्येकमेव षट् भेदाः स्युः, न चत्वार इति। तथा च मध्योत्तरप्रस्तारदर्शने 'उ श प स' 'श प उ स' इति द्वयोरेतयोरन्तर्भावो न सम्यक्। एवमन्यत्र। वस्तुतस्त्वयं सूक्ष्मातिसूक्ष्मभेदव्यतिकरप्रकाशः न सदा गणनापद्धतिदार्ढ्यमावेदयति, नाप्यालोचनचारुताख्यातिका रीतिः—निष्प्रयोजनमेतत्। ध्वनिकिरणे मौक्तिकाख्याने तद्दर्शि। कौस्तुभकृद्गुम्फितगणनायां स्वमतमान्ये (३३×३२+२६)×१५१२ भेदाः स्युः। शेषसंख्याऽऽनयने यत्तु गणनदोषः स सर्वेष्वेव पुस्तकेषु वर्तमानः—भवदयं ग्रन्थकारस्य दोष इति। अस्माभिस्तु मते प्रकृतसंख्या कारिकामध्य एव सन्धौ निर्दिष्टा।

शङ्का—प्रोथागतं प्राणनाथं कथं पश्यन्ति सुभ्रुवः।
इति शङ्कितचित्तेव कृष्णं पृच्छति सा सखीम्॥ १५१

मदः—रूपयौवनगर्वेण नोर्व्यां पतति ते पदम्।
तथापि मधुपानन्ते राधे! किं स्यादतः परम्॥ १५२

असूया—प्रसादिता चाटुकारैः स्वप्ने माऽजनि राधिका।
लभेय यावदाश्लेषं त्वद्बोधो विरोधभाक्॥ १५३

श्रमः— पुष्पावचयनेनालं कुञ्जे विश्राम्य राधिके!।
क्लमः कमलपत्राक्षि! मुखेन तव कथ्यते॥ १५४

यथा वा—छायाऽपि गमनश्रान्ता तव सुन्दरि राधिके॥
आगत्य चरणोपान्तं विश्रान्तिमिव याचते॥ १५५

आलस्यम्—विलासनिःसहतनोर्निमीलन्नयनभ्रुवः।
निशान्ते नीविमन्थादि राधायाः कुरुते हरिः॥ १५६

दैन्यम्—क्वाहं क्वासौ व्रजेन्द्रकुमारो बहुवल्लभः।
कथं मय्यनुरज्येत वृथा त्वं सखि! खिद्यसि॥ १५७

चिन्ता—कृष्णो दुर्लभ एवासौ मनो बहुमनोरथम्।
इति चिन्ताब्धिमग्नायास्तरिस्त्वं मे गरीयसी॥ १५८

मोहः—कृष्णोऽतिदुर्लभः प्रेम नवं वपुरिदं मृदु।
सहायोऽस्या न कोऽपीति मूर्च्छैवाधात् सहायताम्॥ १५९

स्मृतिः—विस्मर्त्तव्याः कथममी राधाया नयनोर्मयः।
यैः समुन्मूलितश्चेतः सखे! नैव प्ररोहति॥ १६०

धृतिः—धैर्यं भजत भोः प्राणा! गतेः कृष्णः क्व लप्स्यते।
अवधिं दिनमीचध्वं तदेवास्थास्थलं हि वः॥ १६१

व्रीडा—पश्य वक्षसि मे राधे! स्वमूर्त्तिं प्रतिबिम्बिताम्।
कोपात् पराङ्मुखी वेति कृष्णोक्त्या सा तु तत्रपे॥ १६२

निद्राभङ्गाच्चातो यो बोधः स मया सह विरोधभाक् बभूवेति भावः। विश्राम्य विश्रमणं कुरु।

'अतिदुर्लभ' इत्यनेन प्राप्तयोग्यत्वं 'नवं प्रेमे'ति व्यक्तमसमर्थत्वं, 'मृदु वपु'रिति विच्छेद-जन्यज्वालासहनेऽसमर्थत्वमिति ज्ञेयम्।

चपलता—कृष्णागमनमाकर्ण्य वनात् सायं व्रजाङ्गनाः ।

मनसोऽपि पुरश्चक्रुर्वातायनपथे दृशः ॥ १६३

हर्षः—कृष्णवंशीनिनादेन सङ्केताचरशालिना ।

रोमाञ्चैः सममुत्तस्थुर्व्रजस्त्रीणां मनोरथाः ॥ १६४

आवेगः—वेगविस्रंसया काञ्च्या लग्नया पादपद्मयोः ।

मृणालरुद्धा हंसीव काचित् कृष्णान्तिकं ययौ ॥ १६५

जड़ता—फलके लिखितं कृष्णमीक्षमाणां नवाबलाम् ।

सख्यस्तामेव पश्यन्ति गगने लिखितामिव ॥ १६६

विषादः—अयं सखि ! गतो यामः श्यामो वामः स नागतः ।

उदितो यामिनीनाथो विषीदन्ति ममासवः ॥ १६७

औत्सुक्यम्—धन्यास्ताः सखि ! भाविन्यः स्वप्ने पश्यन्ति या हरिम् ।

अभूत् कं दोषमालक्ष्य निद्राऽपि विमुखी मम ॥ १६८

गर्वः—सुमीन्द्राणाञ्च या वन्द्या ध्वजवज्रादिलाञ्छना ।

मदालिपद्मद्वारान्ते नित्याऽसौ पदपद्धतिः ॥ १६९

नयनोर्मयः कटाक्षाः, यैः कटाक्षैरुन्मूलितं मूलसहितमेवोत्पाटितश्चेतो न पुनः प्रादुर्भवति चित्तस्यालम्बनशून्यत्वमेवोन्मूलितत्वमिति बोध्यम् । मानजन्यकोपाद्यथा मयि दृष्ट्वा त्वं पराङ्मुखी भवसि तथैव मम वक्षसि प्रतिबिम्बितां तव मूर्त्तिं पश्य ।

फलके चित्रपटे लिखितं श्रीकृष्णं काचिन्नवीना बाला पश्यति । श्रीकृष्णमूर्त्तिदर्शना-त्स्तब्धीभूता सा, अतएव कौतुकवशात् सख्यः श्रीकृष्णमूर्त्तिं विहाय गगनरूपफलके लिखिता-मूर्त्तिमिव तामेव पश्यन्ति ।

हे सखि ! यामः प्रहरो गतः, यतो यामिनीनाथश्चन्द्र उदितः । कृष्णपक्षे चतुर्थी चन्द्रोदयेन प्रहरमात्रं ज्ञायते । वामः प्रतिकूलः कृष्णो नागतः । भाविन्यः सुन्दरस्त्रियः । अमी ध्वजादिलाञ्छना मदालि राधायाः 'सिङ्की'ति प्रसिद्धे पद्मद्वारान्ते सदा विद्यमाना असौ पदानां पद्धतिः पदश्रेणिर्दृश्या भवति—तथा च मुनीनां वन्द्यं श्रीकृष्णचरणचिह्नम्, अस्मदादयः सर्वे अस्मद्द्वारस्य गमनागमनं कुर्वन्तीत्यर्थः । विपक्षां प्रति ललिताया उक्तिरियमिति ज्ञेयम् । मदेन गौरवेन मिथोपरि स्थिता प्रोक्ता चपलैव ।

किंवा यथाऽहमलिन्दे प्रेम्णा स्थिता भवामि, तथैव मदलिन्दे प्रेम्णा सोऽपि स्थितः सन् सम कृतार्थं भवति (47) ।

(47) 'अस्मदंशेन (क) पुस्तके पाठः ।

निद्रा—राधा निधुवनश्रान्ता निद्राति श्यामवक्षसि ।
मदनेनैव निःसूता चपला जलदोपरि ॥ १७०

विमर्शः—स्थितः किमन्यां किं वाऽस्य सङ्केतस्थलविस्मृतिः ।
किं वाऽहमिव विभ्रान्तः प्रेम्णेति विममर्श सा ॥ १७१

सुप्तम्—'पायपदि पिबदि चास्स'मित्यादि (प्रथम किरणे २० श्लोके)—
निद्रासुप्तयारयं भेदः ।

कोपोऽवहित्था च यथा—
उत्तिष्ठ मुच्यतां कृष्ण ! चरणग्रहनिग्रहः ।
नैवास्मि कुपिता नापि भवान्मय्यपराध्यति ॥ १७२

उग्रता—धिक् प्रेम भवतः कृष्ण ! वक्षसः सहजः सखा ।
यत्पादालक्तकैस्तस्याः कौस्तुभोऽप्यधरीकृतः ॥ १७३

उन्मादः—इतस्ततस्त्वां पश्यामि पाणिभ्यां न तु लभ्यसे ।
किमिन्द्रजालं जानासि राधे ! किं वा मम भ्रमः ॥ १७४

अयन्तु बहुधा भवति । तथा च—

भावान्तरसमावेशादुक्तिवैचित्र्यतोऽपि च ।
उत्तरङ्गतयाऽङ्गित्वादुन्मादो बहुधा मतः ॥
तत्र प्रलाप आलापः संलापो विप्रलापकः ।
अनुलापः सुप्रलापः परिलापो विलापकः ।
अपलापः प्रतीलापो वैचित्र्यं दशधा गिराम् (V) ॥१७५का

अन्यान्युदाहरणानि ।

व्याधिः—अमी दाहस्तथोन्मादो वर्द्धन्ते यदनुक्षणम् ।
आधिरेवावियुक्तोऽपि व्याधिरस्याः स्फुटोऽभवत् (V) ॥ १७५

सुप्तो पाययति चेति पिबति चेति स्वप्नायितं वर्त्तते, निद्रायां तन्नास्तीति भेदो ज्ञेयः ।

हे कृष्ण ! मत्प्रतिपक्षगोपीविषयकं भवतः प्रेम धिक् यत् यस्माद्धेतुभूतात् सर्वश्रेष्ठः कौस्तुभोऽपि नीचीकृतः । कथम्भूतः ? वक्षःस्थलस्य सहजः स्वभावसिद्धः सखा सदा तत्र स्थितत्वात् ।

यस्मादनुक्षणं भ्रमादयो वर्द्धन्ते तदस्या अवियुक्तो विच्छेदरहितोऽप्याधिर्मनःपीड़ैव देहसम्बन्धियाधिः सन् स्फुटा वहिर्यं तोऽभवत्, श्लेषेण वि-उपसर्गायुक्तोऽप्याधिर्व्याधिरभवदिति विरोधालङ्कारो ज्ञेयः ।

मतिः—गोकुलेन्द्रकुमारस्त्वं गुणरत्नाकरः स्वयम् ।
वक्तुं कर्तुमभिज्ञोऽसि त्वयि का चतुरायताम् ॥ १७६

वितर्कः—किं पीयूषं किमु विषं किं हिमं किमु वाऽनलः ।
अभूत् कृष्णानुरागोऽस्यां विरोधिद्वयधर्मकः ॥ १७७

त्रासः—उच्चैर्गर्जति मेघौघे राधा चकितलोचना ।
त्रस्यन्ती माधवं कण्ठे भुजाभ्यां परिषस्वजे ॥ १७८

अथैषामङ्गाङ्गिभावत्वे दिग्दर्शनं यथा—

आगच्छन्मामभूः कृष्ण ! परासक्तः पर्यौति माम् ।
केवलं नायगः प्रेति त्वाचेत्याशङ्कि मे मनः ॥ १७९

अत्र पूर्वार्द्धे ग्लानिभावोऽङ्गी शङ्का त्वङ्गम् । एवम्—

सर्वत्र समवर्त्तित्वं युक्तमेव महात्मनाम् ।
मय्येव समवर्त्तित्वं नान्यत्र पुरुषोत्तम ! ॥ १८०

अत्र मतिभावोऽङ्गी असूयाऽङ्गम् । एवमेकस्याङ्गिनो बह्नयङ्गानि भवन्ति ।

यथा — इयं गाढोत्कण्ठा विषमविपदिग्धेव हृदि मे
प्रसूतैर्पौर्भग्ना विगलितफलिकेव स्थितवती ।
अतो मे प्रत्यङ्गं ज्वलयति सुदत्याकुलयती (V)
धुनीते मुष्णीते जडयति च मत्वर्षयति च ॥ १८१

अत्र स्मृतिभावोऽङ्गी, मोह-चपलता-ग्लानि-जड़ताप्रभृतीन्यङ्गानि। अङ्गत्वेन नैतद्भावशावल्यम्।

अथ भावोदयादि—तत्र भावोदयो यथा—

आलीजनैर्मण्डनकेलिकाले विभूष्यमाणा वृषभानुपुत्री।

उरोगते नीलमणीन्द्रहारे स्विन्ना सकम्पा पुलकाकुलाऽसीत्॥ १८२

अत्र हर्षोदयः। प्रशमो यथा—

'स्नानाऽसि किं प्रेयसि!' 'मामकीनं ब्रूत् पृच्छ' 'पृच्छामि तदि'त्युरोऽस्याः।

स्पृश'न्निदं स्वस्थ'मिति स्म कृष्णो ब्रवीति सा नम्रमुखी बभूव॥ १८३

अत्र विषादप्रशमः। शावल्यं यथा—

क्रोधान्धा गुरवो जनास्तरलितं दुर्वारमेतन्मनो

मर्मच्छेदकरी खलोक्तिरचना रम्यः स वंशीस्वनः।

कीनाशो भवनेश्वरस्त्रिजगतीलावण्यलक्ष्मीपतिः

प्रेमानन्दरसः स एव तनुमान् कृष्णः किमीहे सखि! (W) ॥१८२

ईर्षासूयौत्सुक्यानि पृथक् पृथगेव स्थितानि।

अथ सन्धिः—'स्नानाऽसि किं प्रेयसी'त्यदौ (५म किरणे १८३ श्लोके) चतुर्थपादार्द्धे 'सा नम्रमुखी बभूवे'ति विषादनिर्गमे लज्जाऽऽगमः, अनयोः सन्धिः। यथा वा—

सुचिरमनुचरीभिः पाठितां कृष्णगाथा सदसि शुकवधूभिः शृण्वती गीयमानाम्।

प्रणयसदयमेकान्तासु विन्यस्यतीयं चकितचकितमन्यन्नेत्रमास्ये गुरूणाम॥१८५

अत्रौत्सुक्यत्रासयोः सन्धिः।

मोहादीनामङ्गत्वेन परस्परप्राधान्याभावान्नैतेषां भावशावल्यमिति ज्ञेयम्।

श्रीराधाऽऽह—मामकीनं चुम्बनस्थं पृच्छ। श्रीकृष्णस्तु 'इ'च्छन्दस्य हृदयवाचित्वमभिप्रेत्याह—तत्तव हृदयं पृच्छामि।

भवनेश्वरी गृहपतिः स्वामी कीनाशः कर्षक इत्यसूया। किमीहे किं चेष्टे किं करोमीति यावत्। 'क्रोधान्धा' इत्यनेन भयम्, इत्येवंरीत्या सर्वत्र यथासंख्यं सम्बन्धो ज्ञेयः। एतानि पृथक् पृथगेव स्थितानि, न त्वङ्गाङ्गिभावतया, अत. शावल्यमिति बोध्यम्।

(W) अत्र 'कीनाश'पदे श्लेषोऽपि भवितुमर्हः—कीनाशः कृतान्तः। भवनपतिः कृतान्तदारुणः ग्रामीणश्च, ग्रामपतिस्तु अपरूपवेशरूपसम्पत्तिमान् नागरः कलावैदग्ध्य-भूषितश्चेत्यद्यो महानयोर्भेदः। अत एव चेतस्तदभिमुखं धावतीत्यौत्सुक्यं भावः।

एते चोक्तप्रकाराः स्वयंव्यङ्ग्या अपि भावान्तरव्यञ्जकाः स्युः । यथा—'क्वाहं गोपवधू'रित्यादौ (४र्थे किरणे ५म श्लोके)। दैन्यादिभिः प्रतिपदव्यङ्ग्यैर्भावैरवहित्थाभाव एव व्यज्यते । यथा वा—

'नाभ्यञ्जनीयं सखि ! मे भवत्या नोद्वर्त्तनीयञ्च वपुः कदाऽपि ।
'न सावधाना स्तनयोर्व्वसो'ति ननान्दुरग्रे निजगाद गोपी ॥ १८६

अत्र स्तनावलग्ननखक्षतगोपनं प्रत्यवहित्था व्यङ्ग्या, तया च न मे इष्टपतेः सङ्गः कदाऽप्यभूत् येनैतत् सम्भावनीयं, तेन क्षणमङ्गमनेनेति व्रीडा—तेनैते व्यङ्ग्या व्यङ्ग्यान्तरव्यञ्जकाश्च भवन्तीति ( )।

अथ प्रस्तारप्रकारेणोक्तानां षोड़शविधानां शावल्यानां भेदानाह ।

तत्र सम्पूर्णतराः—

उं प्र म स—'पादं मुञ्च' 'विमुञ्च मानिनि ! रुषं' 'प्रत्येहि, रुषमे गता,
'श्रीगोपेन्द्रसुते स्वभावकुटिले का रोषमाकाङ्क्षति ?'
इत्यन्योन्यकथासु के'शमथने भूयः पदं धित्सति
श्रद्धाऽधिकमर्पितेन तत्करयुगेनास्यं हसत्यप्यधात् ॥ १८७

अत्र 'पादं मुञ्च'त्यमर्षोदयः, 'विमुञ्च मानिनि ! रुष'मिति क्षणमात्राकूतेन, 'रुषमे गते'ति रोषप्रशमः । ततः 'श्रीगोपेन्द्रसुत,' इति मतिः, 'स्वभावकुटिल' इत्यसूया, 'का रोषमाकाङ्क्षती'त्यवहित्था—एभिः शावल्यम् । 'श्रद्धे'त्यादिनौत्सुक्यं, 'हसती'ति दैन्यम्—अनयोः सन्धिश्च ।

स्फूर्त्याऽनन्दलयेन तेन महता स्वाभाविकेनाप्यहो

तद्विच्छेददवोष्मणा च युगपद्द्वेधाऽभिभूतो हरिः ॥१८८

अत्र 'परिष्वजस्वे'त्यौत्सुक्यं, 'कठिने'त्यसूया, 'ते ते गुणा' इति स्मृतिः—त्रिभिः शबलता । 'तूष्णी'मिति जडतोदयः । 'ततो निर्वृतः स्फूर्त्ये'ति पूर्वपूर्वभावप्रशमः । ततः स्फूर्त्यनन्तर'मानन्दलयेन' 'विच्छेददवोष्मणा' च 'द्वेधाऽभिभूत' इति हर्षविषादयोः सन्धिः ।

यथा वा—'गतो मे सन्तापो' 'भवति ! प्रियः मनस्यागत इव

प्रियस्ते' 'हा कष्टं ! मनसि कथमद्यागत इति' ।

'पुरः पश्चात् पार्श्वे मनसि च सदैवे'ति पुलकि-

न्यभूद्राधा पश्चादमृतविषनद्योः किमपिवत् ॥ १८९

अत्र स्फूर्त्या स्वाप्याशुभवे 'गतो मे सन्ताप' इति ग्लानेः प्रशमः । ततः सखीवाक्यानन्तरं 'हा कष्ट'मिति विषादः, 'मनसि कथ'मित्यादि सखीं प्रत्यसूया,'पुरः पश्चादि'त्युन्मादः—एभिः शाबल्यम् । 'पुलकिनी'ति हर्षोदयः । 'अमृतविषनद्यो'रिति हर्षमोहयोः सन्धिः ।

तूष्णीमभूत् । ततस्तदनन्तरं स्फूर्तिप्राप्तया तया सह मानसालिङ्गनेन निर्वृतः—तथा चागन्तुकानन्दजन्यलयसात्त्विकेनैवं स्वाभाविकेन तेन महता विच्छेददवोष्मणा च युगपदेकस्मिन्नेव काले हृष्टो विषण्णश्चेति द्विधाभूतो हरिरभूदिति ।

माथुरविरहेणात्यन्तव्याकुलचित्ता श्रीराधिका सखीं प्रत्याह—मयाऽद्य श्रीकृष्णो दृष्टः, ततो मे सन्तापो गतः । सख्याह—हे भवति राधे ! तव प्रियो मनस्यागत इव, कुतस्तस्य साक्षाद्दर्शनम् ? इति सखीवाक्यानन्तरं साऽह—'हा कष्ट'मिति विषादः । पश्चादुन्मादस्यातिशयप्राबल्योदयेन सखीवाक्यमयथार्थं मत्वा कुप्यन्ती मत्याह—हे सखि ! मम मनस्येव श्रीकृष्ण आगत इति त्वया कथमुक्तम्—न तु मम पुरोऽग्रे पश्चात् पार्श्वेऽपि मनसि च सदा तिष्ठत्येव, तद्दर्शनमपि मया प्राप्यत एवेत्यागन्तुकानन्देन कदाचिदमृतनद्यां तस्याः प्रवेशः, स्वाभाविकविरहस्फूर्त्यां च विषनद्यां प्रवेशः । उन्मादावसानेऽद्वैवास्ये ह्यविचारविपरीत्यौ यौ संयोगवियोगौ तज्जन्ययोर्हर्षमोहयोः सन्धिरित्यर्थः ।

भारतयोस्तनोऽप्यादिमे चनादिकामतो वर्त्तमाने वेदवाक्ये चापीयं प्रथा वरीवर्त्तीति न चित्रम् । कश्चिच्छन्दतोऽपरत्वार्थतो वा चङ्गाद् व्यञ्जकानुव्यञ्जकता । तेन 'सर्वगुणौ सन्तौ सुहृदाविव सङ्गतौ । परस्परस्य शोभायै शब्दार्थौ भवत' इति राजानककुन्तलोक्तदिशा शब्दानां व्यञ्जकानुव्यञ्जकत्वम् । अर्थस्यापि परस्परोद्भूतत्वजनितचमत्कारातिशय. कदापि यथा, 'आलिङ्गन्ते गुणवति मया ! ते तुषाराद्रिवाताः पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेत्य'स्य

प्र उ श स—पश्चादेत्य शनैररिष्टमथनस्तां सस्वजे साहसा-
त्तत्संस्पर्शरसेन सा स्मितमुखी सद्योऽविचारादभूत् ।
आलिभ्यः परिशङ्कयाऽरुणमुखी 'धिग् धूर्त्ततां धूर्त्त ! ते,
'धिङ्गे'ति त्वरयाऽपसारिततनुर्व्यावृत्य तूष्णीं स्थिता ॥ १८०

अत्र 'स्मितमुखी'त्यमर्षप्रशमः । 'आलीभिः परिशङ्कये'ति शङ्कोदयः । 'अरुणमुखी'ति 'धिग् धूर्त्तता मिति 'धिङ्ग'ति पुनरमर्षोग्रताग्लानिभिः शावल्यम् । 'त्वरयाऽपसारिततनु'रिति चपलता, 'व्यावृत्य तूष्णीं स्थिते'ति धैर्यम्—अनयोः सन्धिः । एते सम्भूयत्तराश्चत्वारः ।

स उ प्र श—अक्रूरोऽयागत इति मुखग्लानिहृत्कम्पभाजः
स्तम्भो जातश्चिरमथ सखीसान्त्वनैर्बोध आसीत् ।
'प्रातः कृष्णोऽप्यहह मथुरा'मित्यपूर्णे जनोक्ते
प्रत्यावृत्तैस्त्रिभिरथ पुनः सैव पूर्णा बभूव ॥ १८१

अत्र 'मुखग्लानिहृत्कम्पभाज' इति ग्लानि-शङ्कयोः सन्धिः, ततः 'स्तम्भो जात' इति जडतोदयः । 'सखीसान्त्वनै'रिति तत्प्रशमः । 'प्रत्यावृत्तैस्त्रिभि'रिति ग्लानि शङ्का-जाड्यैः शावल्यम् ।

स प्र उ श—मेघालोके पुलकिततनुर्विद्युदालोकने सा
व्याभुग्नभ्रूस्तदुपशमने सुप्रसन्नाननेन्दुः ।
भूयो विद्युद्वलयकलने लोहिताक्षी मृगाक्षी
धारापाते रुदितमलिनीभावमूर्च्छाः प्रपेदे ॥ १८२

तस्या मानो गतप्राय एव, किन्तु सखीनामनुरोधेन मानाभास एव वर्त्तत इति दूतीवाक्येन ज्ञातो यत् साहसमस्मात् श्रीकृष्णस्तां सस्वजे । अविचारादिति—अहं मानिनी, मम स्मितमनुचितमिति विचारं विनेत्यर्थः । त्वरयाऽपसारिता श्रीकृष्णाद्वियुक्तीकृता तनुर्यया तथाभूता सती व्यावृत्य श्रीकृष्णे पृष्ठं दत्त्वा स्थिता ।

प्रातः कृष्णो मथुरामित्येव न तु यास्यतीत्यपूर्ण जनानामुक्ते सति प्रत्यावृत्तैः पुनरागतै-स्त्रिभिर्मुखग्लानिहृत्कम्पस्तम्भैर्भावैः सा पुनः पूर्णा बभूव ।

मेघस्यालोके श्रीकृष्णभ्रमात् पुलकिततनुस्तत्र विद्युदालोकने सति प्रतिपक्षरमणी-भ्रमेण कोपेन व्याभुग्नभ्रूस्तस्या विद्युत उपशमने क्रोधाभावात् प्रसन्नमुखेन्दुः । धारापाते सति 'नायं कृष्णः, किन्तु मेघः' इति ज्ञानाद्रुदितम् ।

मेघलोकस्य भावस्याशाऽनुमापिकेति' प्रत्योऽरविन्दमुरभि, कथयाहो मालिनीतरङ्गाया' मित्यादि प्राकृतप्रपद्ये प्रत्यक्षाऽनुमापककारणकार्यपरम्पराभ्यन्तमावयअवप्रपश्चे । यथा

'मेघालोके' कृष्णागमनभ्रमात् 'पुलकिततनु'त्वेन हर्षः, 'विद्युदालोकनेन' विपक्षरमणीबुद्ध्याऽसूया—अनयोः सन्धिः। 'तदुपशमने 'सुप्रसन्ने'त्यसूया-प्रशमः। 'भूय' इत्यादिना 'लोहिताक्षी'त्यमर्षोदयः। 'धारापाते' सति मेघ एवायमिति 'रुदित'मिति विषादः, 'मलिनीभावे'ति ग्लानिः, 'मूर्च्छे'ति मोहः—एभिः शाबल्यम्।

प्र उ स श—'असाक्षादेव त्वं भवसि न हि साक्षा'दिति रुषे
प्रकुप्यन्ती कृष्णे गतवति निरागस्यपि पदम्।
त्वराऽतङ्कव्यग्रा कपटमिति तस्मिन् विदितव-
त्यहो नानाभावव्यतिकरवतीयं विजयते ॥ १८३

अत्र 'साक्षान्न भवसी'ति प्रागुजातस्यामर्षस्य प्रशमः। ततो 'रुषे क्रुप्यन्तो'ति रोषं प्रति कोपोदयः। पश्चात् कृष्णपादपतने 'त्वराऽतङ्कव्यग्रे'ति चपलता-शङ्कयोः सन्धिः। ततो 'नानाभावे'ति व्रीड़ा-मद-स्मृति-शङ्का-त्रासा-दिभिः शाबल्यम्।

उ प्र स श—गण्डे कुण्डलपद्मरागमहसो बिम्बं प्रति (X) प्रेयसः
पारक्योऽधरराग इत्यरुणितापाङ्गी चलं वीक्ष्य तम्।
स्निग्धाक्षी 'दयितो रुषं विदितवानो वे'ति दोलायिता
न्यञ्चद्भ्रूलतया विधार्य च त्रपा मानं दधे राधिका ॥ १८४

काचित् सक्रोधं प्रत्याह—श्रीकृष्णस्यासाक्षादेव त्वं प्रादुर्भवसि, न तु तस्य साक्षात्। इति रुषे सक्रोधाय कुप्यन्ती सा निरपराधे श्रीकृष्णे स्वपादं गतवति (48) सति त्वरा-शङ्काभ्यां व्यग्रा बभूव। स्वकर्तृकपादग्रहणे सति तस्या वैयग्र्यदर्शनेनाहो अयं मानो न क्रोधजन्यः, अपि तु कपटमिति तस्मिन् कृष्णे विज्ञापिते सतीयं व्रीड़ामदादिनानाभाव-समूहवती विजयते।

प्रेयसः श्रीकृष्णस्य गण्डे कुण्डलस्थपद्मरागकान्तेः रक्तं प्रतिबिम्बं पारक्योऽधरराग इति मत्वा मत्प्रतिपक्षरमण्यधरसम्बन्धिताम्बूलराग इति मत्वेत्यर्थः। आदौ क्रोधेनारुणापाङ्गी पश्चात्तं प्रतिबिम्बं चञ्चलं वीक्ष्य 'अहो! नायमधररागः किन्तु प्रतिबिम्ब' इति ज्ञानात्

विलासोऽलङ्कारनिबन्धेषु द्राक् यथा लक्ष्यते न तथा काव्यनाटकादिष्विति सुविदितमेव जिज्ञासूनामित्यत्र पल्लवितेन। 'बिम्बं प्रती'ति प्रतिबिम्बार्थे क्लिष्टम्।

(48) 'स्वपदं गृहीते सती'त्यमशोधः पाठ (क) (ख) (ग) पुस्तकेषूपलभ्यते।

अत्र 'गच्छ' इत्यादिनाऽमर्षोदयः। 'चलं वीक्ष्ये'ति तस्य प्रशमः। 'कथं विदितवान्नो वे'ति शङ्कावितर्काभ्यां सन्धिः। 'न्यञ्चदक्तनये'ति व्रीड़ा; 'विचार्ये'ति मतिः। 'मृषा मान'मित्यवहित्था—एभिः शावल्यम्। एते चत्वारः शबलोत्तराः।

उ श म प्र—प्रियाऽलोके दृष्टिं नमयति नमन्त्यां प्रति सख-

दृशं स्निग्धारक्तप्रचलनयना पश्यति वधूः।

पुनः पश्यत्यस्मिन् स्मितपुलकसङ्गोपनपरा

हठात्तेनाश्लिष्टा सपदि गतवाम्या समभवत् ॥ १८५

अत्र 'दृष्टिं नमयती'ति व्रीड़ोदयः। 'स्निग्धा रक्तप्रचलनयने'त्यौत्सुक्य-क्रोध चपलतानां शावल्यम्। सामनाहत्यान्यां पश्यतीति क्रोधः, 'स्मितपुलके'ति मद-हर्षयोः सन्धिः। 'सपदि गतवाम्ये'ति क्रोधादिप्रशमः।

म उ श प्र—यदालोके पूर्वं भुजग इति सम्भ्रान्तचकिता

प्रियाग्रे तामेव स्रजमुरसि सख्यो विदधतो।

सखीषु स्मेरासु भ्रुकुटितरलारक्तनयना

ग स उ प्र—'मां पश्यन्तास्तव किमरुणाभुग्नभग्ना दृगन्ता
'निस्पन्देऽवाधरकिशलये गूढलज्जा विवज्ञा ।
'हासो जाताङ्कुर इव कियत्तेन चित्ते प्रमोदो
'वामलन्तो बहिरिति हरेर्वाचि राधा जहास ॥ १८७

अत्रा'रुणे'ति कोपः, 'आभुग्ने'त्यसूया, 'भग्ने'ति त्रपा—ताभिः शावल्यम् । 'निस्पन्द'त्व'गूढ''विवज्ञा'भ्यां धृति-चपलतयोः सन्धिः । 'हासो जाताङ्कुर' इति हर्षोदयः । 'जहासे'ति कोपप्रशमः ।

स श उ प्र—'त्वं मे प्राणाः' 'कथमिव विभो !' 'त्वां विना नैव वर्त्ते'
'नाहं, या ते वसति हृदये सैव ते प्राणहेतुः ।'
'त्वं मे नित्यं वसति हृदये''ना न नै'त्यश्रुपूर्णां' (49)
कृष्णो दोर्भ्यां हृदि विनिदधे सा विसस्मार वाम्यम् (Y) ॥१८८

अत्र 'कथमिवे'ति वितर्कः; 'विभो' इत्यसूया—हाभ्यां सन्धिः । 'नाह'मिति दैन्यं, 'या ते वसति हृदये सैवे'त्यसूया, 'प्राणहेतु'रित्युग्रता—एभिः शावल्यम् । 'अश्रुपूर्णा'मित्यौत्सुक्योदयः । 'विसस्मार वाम्य'मिति कोपप्रशमः । एते प्रथमोत्तरार्थलारः ।

स श प्र उ—'कोदृग्वेणुमवीवदो व्रजपुरी'त्यापृष्ट एव प्रियो
रुक्मिण्या व्रजकेलिकौतुककथासंवेदनासंविदोः ।
सन्धौ बन्धुरमानसः पुनरहो रोमाञ्चनेत्राम्बुनी
संहृण्वन् प्रकृतो बभूव स पुनः पारिप्लवात्माऽभवत् ॥१८९

चकिता पश्चात् श्रीकृष्णे मिलति सति तामेव मालामौत्सुक्याद्दर्शनि धृतवती । आदौ यस्यां सर्पबुद्धिरधुना तामेवाम्लानबुद्ध्या दधारेति सखीषु स्मेरासु सतीषु ।

हे राधे ! तथा तव निष्क्रियाधरे वक्तुमिच्छा गूढाऽतएव लज्जा यत्नेन लङ्घयितुं शक्या । 'कियदि'ति जातिक्रियाविशेषणम् । वाम्र्यैन्तु बहिः काल्पनिकम् ।

संवेदनं ज्ञानमेवं काव्यत्वादसंविद् ज्ञानाभावः, तयोः सन्धौ बन्धुरमानसः सन् पुनश्च जाते रोमाञ्चनेत्रजले संहरन् स्वस्थो बभूव ।

(Y) विधुर्निग्रहानुग्रहसमर्थः— मयि निग्रहः, 'या ते वसति हृदये' तस्यामनुग्रह इति निग्रहानुग्रहयोः स्थानमाननिर्धारणे तवैवाव्याहतोऽधिकार इति सत्यैव । किमिति त्वं मयि

(49) 'हृदयी मो न नै'ति पाठः (क) पुस्तके । 'हृदयेऽन्या न नैत्यश्रुपूर्णा'मिति (ख) (ग) पुस्तकयोः ।

अत्र 'व्रजकेलिकौतुककथासंवेदनासंविदोः सन्ध्या'विति स्मृतिजड़तयोः सन्धिः। 'रोमाञ्चे'ति हर्षः, 'नेत्राम्बु' इति विषादः, 'संहृणु'त्रित्यवहित्था—तैः शावल्यम्। 'प्रकृतौ बभूवे'ति तत्तत्प्रशमः। 'पारिप्लवाक्षे'त्यौत्सुक्योदयः।

अ स अ उ—लिखिष्यामीत्यग्रे स्फुरदभिनिवेशाऽऽर्त्तितरला
ततोऽश्रुस्राताक्षी धिगिति विधिनिन्दां विदधती।
अवष्टभ्य स्वान्तं(Y) प्रकृतिमिव याता क्षणमसौ
लिखन्ती प्रायेशं शिवशिव विसस्मार सकलम्॥ २००

अत्र 'स्फुरदभिनिवेशे'ति स्मृतिः, 'आर्त्ते'त्यावेगः, 'तरले'त्यौत्सुक्यम्—एभिः शावल्यम्। 'अश्रुस्राते'ति विषादः, 'धिगिति विधिनिन्दा'मित्यसूया, तयोः सन्धिः। 'अवष्टभ्य स्वान्त'मित्यादिप्रशमः। 'विसस्मार सकल'मिति मोहोदयः।

अ स अ उ—'विश्रान्तः सखि! संशयः, स रमते, नैकाऽपि तस्य त्रपा
'व्यर्थे'त्यालपनप्रयोगसमये क्षणं विलोक्यागतम्।
दृष्टा किं श्रुतमश्रुतं किमथवेत्याशङ्कमाना नम-
द्वक्त्रा तेन विचुम्बिताऽथ सुमुखी स्पन्देन मन्दाऽभवत्॥२०१

अत्र 'विश्रान्त' इत्यादि वितर्कप्रशमः। 'स रमते' इत्यसूया, 'नैकाऽपि तस्य त्रपा व्यर्थे'त्यमर्षः—अनयोः सन्धिः। 'दृष्टे'ति हर्षः, 'श्रुतमश्रुतं वेति' वितर्कः, 'आशङ्कमाने'ति शङ्का, 'नमद्वक्त्रे'ति व्रीड़ा—एभिः शावल्यम्। 'स्पन्देन मन्दाऽभव'दिति जड़तोदयः।

माथुरविरहेणात्यन्तव्याकुला काचित् स्वचित्तस्य क्षणिकविनोदार्थमग्रे प्रथमतः श्रीकृष्णं लिखिष्यामीति स्फुरन्नभिनिवेशो यस्याः पश्चादार्त्ता तरलाऽश्रुस्राताक्षी चाभवत्। ततश्च लिखने विघ्नं दृष्ट्वोपायान्तरमपश्यन्ती विधिनिर्मातुर्विधेर्निन्दां विदधती स्वान्तमवष्टभ्य मनः स्थिरीकृत्य स्वयं प्रकृतिं स्वभावं प्राप्ताऽसौ सुस्था भूत्वा प्रायेशलिखनसमये मूर्च्छोदयेन सकलं विसस्मार। शिवशिवेति खेदे। स्पन्देन मन्दा रहिता जड़ाऽभवदित्यर्थः। विश्रान्तोऽमीत्याकूतपूर्णमावेदनम्। तृतीयचरणे 'हृदयेऽन्ये'ति पाठे, न ते सदैद्वृपतेव सुधानां माहशामभाग्यहेतुरपि तु धृष्टनायकसुलभोत्कटा कपटताऽपीति सरसमस्तमालनिवेदनम्। अयञ्च काकुताऽत्रापि किमपि वक्रोक्तिचातुर्य्यं लक्ष्यम्। अवष्टभ्य स्वान्तमिति—वस्तुतस्तु चित्तस्थैर्य एव प्रशमाख्यभावोद्गमो नातिसुलभः, निर्वेदस्थायिभावे पदवन्देऽव्यवमादिक्रमेण बहूनां भावानां प्रकृताभ्यायेन सन्निवेशः. यथा 'अहौ वा हारे वा' इति काव्यप्रकाशोदाहृते, 'एषोऽरेणुरन्ः यथापि कलिकाः कण्गुम्फ लिङ्गोऽलमि'ति दर्शिताशाशेरवरेण भक्तिरमणी·

अ प्र स उ—मनो रागज्वालाज्वरकवलितं भस्मातु चिरा-
दयं प्रेम्णे बद्धोऽञ्जलिरजनि दुःखस्य विगमः ।
गुरूणामाक्षेपः खलहसितमित्यपैतु पृथुता-
मिति स्वालीवृन्दे रुदति समरोदीदथ वधूः ॥ २०२

'राग' इत्युत्कण्ठा, 'ज्वाले'ति ग्लानिः, 'कवलित'मिति मोहः, 'भस्मत्वि'ति ग्लानिः—एभिः शाबल्यम् । 'अयं प्रेम्णे बद्धोऽञ्जलि'-रित्याद्यौत्सुक्यप्रशमः । 'गुरूणामाक्षेप' इति शङ्का, 'खलहसित'मित्यसूया—अनयोः सन्धिः । 'समरोदीदि'ति विषादोदयः । एते उदयोत्तराश्चत्वारः ।

अथालङ्कारसाङ्कर्येण ये प्रकारा भवन्ति तेषामपि दिग्दर्शनम्—तत्र 'हुँ मातरि'त्यत्र (१२८ श्लोके) 'मात'रिति त्रासः, 'धूर्तेय'मित्यसूया, 'आप भिय'मित्यवहित्था—अत्र शाबल्यं मौग्ध्यालङ्कारसङ्कीर्णम् । तेषामपि सेङ्गितनिरिङ्गितत्वेन पुनर्यद्द्वैविध्यमुक्तं तत्र निरिङ्गितमुदाहृतं, सेङ्गितस्य दिग्दर्शनं क्रियते । तत्र 'बाहुं दक्षिणमाश्लिष्टकण्ठवलय' इत्यादौ (१४० श्लोके) सेङ्गितो विलासनामाऽलङ्कारः । तत्र 'प्रौढमनोजविभ्रमभरैः श्यामेव विभ्राजते' (Y) इति श्रमगर्वयोः सन्धिः ।

एवमुदयशाबल्यादीनां दिग्दर्शने (Z) यथा—

निश्चितं परिसमापितमेव प्रेमशास्त्रपरिशीलनमालि ।
श्यामनाम कथमद्य गृहीतं हन्तयो यदखिलाः समुदीयुः ॥ २०३

अत्र 'खिला हन्तय' इति सर्व एव प्रागनुभूता विषादव्याधिग्लान्युन्मादा-मर्षासूयाऽदयः समानकालमुदितवन्तः । एवं 'श्यामनाम्नि विरता भव,

काचित् स्वस्य देहत्यागं निश्चिन्वती सखीः सनिश्चयमाह—मन इति । अनुरागज्वाला-रूपज्वरेण ग्रस्तं मनश्चिरकालं व्याप्य भस्मतु भस्मेवाचरतु, अहन्तु न जीविष्यामीति ध्वनिः । देह त्यक्ष्यन्त्या मम दुःखस्यापि विगमोऽजनि । इत्येवं स्वालीवृन्दे रुदति सति ।

प्रेमशास्त्रपरिशीलनं मया समापितमिति त्वदग्रे निश्चयं कृत्वा बहुधोक्तम्, हे आलि ! तथापि मदग्रे श्यामनाम त्वया कथं गृहीतम् ? यतः श्यामनाम्नो हेतुभूतान्मम ग्लान्यादयो-ऽखिलवृत्तयः समुदीयुः ।

मणिविशेषकेण कुलशेखरनृपेण प्रणीतायां मुकुन्दमालायां उत्तरार्द्धनिबद्धे पद्ये च । 'बाहुं दक्षिण'मित्यादि पूर्वपठितश्लोकेऽत्र किञ्चित् पाठभेदमाश्रित्य आविष्कृतम्—तत् लक्ष्यलक्षण-सङ्गतिं प्रत्यनुकूलमिति निर्देशेनैव व्याख्यातम् ।

शान्तिं यान्तु हन्त हृदयस्य विकाराः' इति प्रशमशाबल्यम्। एवं सन्धिशाबल्यं यथा—

उन्मादमोहावपि दैन्यचिन्ते वितर्कशङ्के समकालमेव।

दिशो दिशस्तस्य कथाप्रसङ्गे पूर्वानुभूत्या कुरुतोऽतिदुःखम् ॥२०४

'दिशो दिश' इत्यवस्थाभेदात्। तथाहि—विरहे 'उन्मादमोहौ', विप्रलम्भावस्थायां 'दैन्यचिन्ते', वासकसज्जाऽवस्थायां 'वितर्कशङ्के' दुःखमेव कुरुतः, तस्तत्प्रसङ्गं त्यजतेत्यर्थः (50)।

एवं स्वबुद्धिकौशल्यादनुमेयाः सुदृढिभिः।

ग्रन्थगौरवभीत्यैव मया नोदाहृताः परे॥

अनेनैव हि मार्गेण कवयो भावकोविदाः।

विदध्युर्भावकाव्यानि ( ) तेनायं प्रक्रमः कृतः॥

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे रसभावतद्भेदनिरूपणो नाम पञ्चमः किरणः॥

एवमिति—पूर्वश्लोकस्यैवोत्तरार्द्धस्थाने यदि 'प्रशममान्विरते'त्याद्यर्द्धपद्यं पठ्यते तदा प्रशमशाबल्यं भवतीति। ***

(Z) उदयशाबल्यस्य 'समुदीर्ण'रिति पदादेव परामर्शः, प्रशमशाबल्यस्य 'विरता भव शान्तिं यान्त्वि'ति पदाभ्यामामानत एव प्रतीतिः। भावकाव्यानि विदधुः—न केवलं भावकाव्यनिर्मितावेव ग्रन्थकर्ता तातुपत्नेमपि तु बहुधा वितन्यमानेनानेनालोचनमयाकाव्याधारस्य गौरवमानेऽपि। 'भावकाव्यानी'ति पदादस्यालङ्कार-ध्वनि प्रतिष्ठापितकाव्यतो रमणीयानुभूतानामुत्तमोत्तमकाव्यलक्षणानां व्याप्तिरपि। इति

येषां वमतमायातोऽत्र भोक्ष्यामि परिसन्निलीनतादाम्भ्रो।

यदि मियं यदि मम कविता न कथा सुभग्राथमद्य मा।

मालिन्यतो मदभराद्गुरु श्रुतिसक्तं निबध्नतो हृदयवास्य दुर्लक्षलक्ष्म्।

एको रसः शतदुरन्तदशालिवनुभोगीहतः प्रजनितः स निहन्तु सत्।

रागो देवधामारं चोभजाते आर्तिं पातं यत्र लीनस्य यातु।

भावदेतादेतनीनाथपचे भाचोमूनः सोऽस्तु भूतान्तरात्मा।

इति मौक्तिकावल्यां पूर्वार्द्धमवसितम्। श्रीः——

(५०) 'अस्मीनेर्द [illegible]' (क) (ख) (ग) पुस्तकेषु।

षष्ठकिरणः ।

अथ 'गुणा माधुर्य्याद्या' इति (१म किरणे १म कारिकायाम्) कृतोद्देशस्य गुणस्य लक्षणपरीक्षे करिष्यन् प्रथमतो लक्षणमाह—

रसस्योत्कर्षकः कश्चिद्धर्मोऽसाधारणो गुणः ।
शौर्य्यादिरात्मन एव वर्णास्तद्व्यञ्जका मताः ॥ १७६ का

आत्मन इति—यथा शौर्य्यादिकमात्मन एव नाकारस्य, (क) तथा माधुर्य्यादिकं रसस्यैव,न त्वाकाररूपयोः शब्दार्थयोः[1]। न ह्ययमाकारः शूरः स्थूलत्वादिति सद्धेतुः, अस्थूलस्यापि शूरत्वदर्शनात्, यथा महामतङ्गजपञ्चाननयोः। यत्तु वीरसूक्तयोः शिशुयूनोराकारगतमेव शूरत्वं तच्च वयःकृतमेव, तेन सव्यभिचारदोषादाकारस्य शौर्य्यादिगुणो न भवति किन्तु तस्य व्यञ्जक

अथ गुणस्वरूपस्योद्देशलक्षण-रीक्षा इति त्रय एव व्यवहाराः, तत्र काव्यरूपपुरुषवर्णनप्रसङ्गे 'गुणा माधुर्य्याद्या' इत्यनेन (१म कारिकायाम्) गुणस्योद्देशः कृतः। सङ्केपतो नाममात्रेण कथनमुद्देशः। उदाहरणं परीक्षा—साऽग्रे वक्ष्यते। अधुना गुणस्य लक्षणं करोतीत्याह—अथेत्यादिना। यथा जीवात्मन उत्कर्षजनक आत्मनिष्ठः कश्चिद्धर्मविशेष एव शौर्य्यं तथा रसस्योत्कर्षजनको रसनिष्ठः कश्चिद्धर्मविशेष एव माधुर्य्यम्। यथा नानाविधासाधारणगुणक्रिया एवात्मनः शौर्य्यव्यञ्जकाः, तथा कठोरवर्णभिन्नाः सुकुमारवर्णा एव रसनिष्ठमाधुर्य्यव्यञ्जका भवन्तीत्याह—वर्णा इति। तस्य माधुर्य्यस्य। नन्वनुमानादेव शौर्य्यमपि देहधर्म एव भवतीत्याह—नहीति। तत्र हेतुः यतोऽस्थूलस्य सिंहस्य शौर्य्यं, तथा स्थूलस्य मतङ्गजस्य न सिंहवच्छौर्य्यम्। वीरं सूते वीरसूस्तस्याः

(क) अथ गुणदोषालङ्काराणां स्वरूपनिर्णये सुखनसावद्यो गतिरभ्युपगम्यते। प्राचो दण्डिवामनादयस्तदनुसारिणः केचन नवीनालङ्कारशास्त्रविदश्च संघटनाश्रयत्वादिलौकिकन्यायमनुसन्धाना अदृष्टस्वरूपं रसमभावपक्षे स्थापयन्तो गुणानां प्राणत्वं शब्दार्थगतत्वश्चैवोद्घोषयन्ति। तेषामयमाशयः, गुणादिविवेचने प्रत्यक्षतः शब्दार्थचमत्कारित्वप्रतीतिरेव मुख्यं लिङ्गं. रसस्य कथञ्चिदनुभवसिद्धत्वेऽपि निर्दोषसिद्धस्याश्रयस्याभिव्यक्तिक्रमस्यास्य चोत्कर्षापकर्षप्रकाराः कथङ्कारं सम्भवेयुः, काव्यकर्त्तृणां काव्यकरणे शब्दार्थद्वारैव चमत्कृतिक्रमतो प्रवृत्तिश्चात्र प्रमाणम्। अर्वाञ्चो ध्वनिकारमम्मटविश्वनाथप्रभृतयस्तु काव्यस्य

(१) 'आकारो वर्णमयत्वा'दित्यधिकवाक्यांश. पाठ. (ज) पुस्तके।

आकारः । अत 'उत्कर्षकत्वं गुणत्व'मिति मुख्यं लक्षणम् । सदैकरूपस्यानन्दस्य रसत्वेनोत्कर्षापकर्षयोः प्रमाणाभाव इति रसशब्दोऽत्र तदास्वादार्थः (क), तेन रसास्वादोत्कर्षकत्वं गुणत्वम् ।

गुणस्य व्यञ्जका वर्णाः—१७७ का

यथाऽयं शब्दार्थव्यतिकरः काव्यतया व्यवहरणीयो रसात्मकत्वाद् इति रसात्मकत्वहेतुमतोरेव शब्दार्थयोः काव्यव्यवहारः, तथाऽयं वर्णसमूहो मधुररसादिव्यञ्जकः सुकुमारादित्वात् इति सुकुमारत्वादिहेतुमतामेव वर्णानां रसस्य माधुर्यादिव्यञ्जकत्वे व्यवहारः । तेन समुचितमेव वर्णानां माधुर्यादिव्यञ्जकत्वम् (क) । ननु 'उत्कर्षकत्वं गुणत्व'मिति चेत्तदाऽलङ्काराणामप्युत्कर्षकत्वं वर्त्तते, तेषामपि गुणत्वमस्तु । सत्यं, यथा हारादयो ह्यलङ्काराः कण्ठाद्यङ्गान्येवोपकुर्वन्ति नात्मानं, तथाऽनुप्रासस्वभावोक्त्यादयोऽलङ्काराः शब्दार्थमेव, न तु काव्यम् । एवञ्चेत्तदा श्रुतिकटुपुष्टार्थादिदोषाणां शब्दार्थाश्रयत्वेन तदपकर्षकत्वमेवास्तु, कथं रसापकर्षकत्वं, यन्मूला तेषां दोषता ?

पुत्रयोः शिशुयूनोर्मध्ये शिशोरपेक्षया युवा शूर इत्यत्र यद्देहगतशूरत्वं तत् वयःकृतमेव, न तु गुणकृतमित्यतो निर्गुणकृतशौर्य्यं एवात्र दृष्टान्तो बोद्धव्यः । तेन स्थूलत्वरूपहेतोर्व्यभिचाराद् न शौर्य्यादिगुणो देहस्य न भवति, तस्य शौर्य्यस्य नानाविधगुणक्रियाविशिष्ट आकारो व्यञ्जक इत्यर्थः । अत इति—रसोत्कर्षजनकताऽवच्छेदकधर्मत्वं गुणत्वमित्यर्थः । न च 'गोपीभिः सह विहरति हरि'रित्यत्र शृङ्गाररसात्मकत्वं वर्त्तते, न तत्र काव्यत्वव्यवहारः, अतोऽत्र व्यभिचारात् कथं रसात्मकत्वस्य हेतुत्वमिति वाच्यम्, यतोऽत्र हेतौ (२) काव्यत्वजातिमत्त्व इति विशेषणं देयम् । 'गोपीभिः सह विहरती'त्यत्र काव्यत्वजातेरभावादेव न व्यभिचार इति भावः ।

तावत् स्वल्पोपेक्षानिर्दूभिततत्तरथामयं कुमतदुर्मितमिकरोचयमानाः स्वाश्रयोत्कर्षादिद्वारा रसोत्कर्षादिकृतत्वमित्वं गुणादीनां निर्दिशन्ति । प्राचीनपक्षीयाणां युक्तिमयमन्वयव्यतिरेकाभ्यां, लोकन्यायादरणीयस्य रसशब्दस्यास्वाद्यिकत्वनिर्वचनेन, काव्यघटनाऽनुकूलशब्दार्थयोर्व्यतिरिक्तत्वेऽपि सत्स्वन्यायेन रसाव्यभिचारित्वं प्रतिपादयता कवीनामाशयो हृद्येन च स्वीकुर्वन्ति । तत्र प्रकाशकृतां मम्मटभट्टानां 'तददोषौ शब्दार्थौ

(१) पत्र (२) पृष्ठे । [illegible] (४) पृष्ठे, 'यतोऽत्र हेतौ काव्यत्वजातिमत्त्वे [illegible] देय' मिति (५) पृष्ठे, [illegible]

उच्यते—*यथैव शौर्य्यादयो गुणास्तथैव कातर्य्यादयो दोषा अप्यात्मन एव* धर्माः, तस्यैवोत्कर्षापकर्षहेतव उपलभ्यन्ते। एवमेव माधुर्य्यादयो गुणाः श्रुतिकट्वादयो दोषा अपि रसस्यैवेति(3) ।

वर्णा माधुर्य्यादिव्यञ्जकाः सुकुमारत्वादिति, अत्र न तु सुकुमारत्वं कोमलत्वं, तस्य शिथिलत्वात्। यथा 'शिथिलं, मालतीमाला लोलालिकलिला (4) यथे'त्याचार्य्यदण्डिनः (क)। Kavyadarsa, Chapt 1 Verse 43

एवञ्चेदिति—तयोर्देहरूपयोः शब्दार्थयोरपकर्षकत्वमस्तु यन्मूला रसापकर्षकत्वमूला तेषां श्रुतिकट्वादीनां दोषता। तथा च 'रसापकर्षकत्वं दोषत्व'मिति दोषलक्षणात्तेषां रसापकर्षकत्वाभावेन माऽस्तु दोषत्वमिति पूर्वपक्षः। ननु सुकुमारत्वं यदि कोमलत्वमुच्यते तदा वर्णनिष्ठकोमलत्वं शिथिलत्वमेव भविष्यति, तत्र कठोरवर्णभिन्ने सर्वत्रैव वर्त्तते। एवञ्चेत् यत्र कवितायां लकारबाहुल्यमात्रं तत्र माधुर्य्यं नास्ति, किन्तु भवन्ति माधुर्य्यव्यञ्जका बहुतरलकारघटितकोमलवर्णा वर्त्तन्ते, इत्यतः सुकुमारत्वं न कोमलत्वमित्याह—न तु सुकुमारत्वमिति। तस्य कोमलत्वस्य शिथिलरूपत्वात्। यथा लोलालिभिः कलिला युता मालतीमालेति दण्डिनोक्ते पद्ये माधुर्य्याभावेऽपि कोमलवर्णा वर्त्तन्ते, एवमत्रापि शृङ्गाररसवर्णनप्रसङ्गे ।

नगुणा'वित्यादिना काव्यस्वरूपं प्रकटयता गुणानां विवेचनमाभासेन निर्दिशता पुनः 'ये रसस्याङ्गिनो धर्मा' 'आत्मन एव हि यथा शौर्य्यादयः, नाकारस्य, तथा रसस्यैव माधुर्य्यादयो गुणा' इत्यादि चाभिदधता प्राचीनपद्धतिसङ्गतिस्यागे काऽप्यनिच्छा स्फुटमेव वरीवर्त्तीति नवीनानां मध्ये तेषामनन्यतन्त्रत्वम्। कौस्तुभकृतो मम्मटमतानुसारिणोऽप्यत्र विषये द्वैधीभावकातराः यथोक्तमेव तैः 'शरीरं शब्दार्थौ ध्वनिरथव आत्मा किल रस' इत्याद्यादिमकारिकायाम्। एवञ्च 'रसोत्कर्षहेतुत्वे सति रसधर्मत्वं, तथात्वे सति रसाव्यभिचारिस्थितित्वम्, अयोगव्यवच्छेदेन रसोपकारकत्वमिति लक्षणत्रयं गुणानां द्रष्टव्य'मिति प्रदीपोक्तौ न केषामपि तेषामाधुनिकानां विमतिः। यद्यप्यत्र पक्षोऽपि नासम्यङ् यतो विमृश्यवर्णघटनेनापि गुणत्वं भाति, एवं सति वर्णादीनां व्यञ्जकत्व-

(3) इत ऊर्द्ध देहस्य काणत्वखञ्जत्वादिदोषेऽपि 'काणोऽयं देह' इति न कश्चिदपि वदति अपि तु काणोऽयं देवदत्त इत्यादेव, न तु देवदत्तो देह', देवदत्तस्य देहोऽयमिति प्रतीतेः, तेनोपचारादेव दोषाणां रसापकर्षकत्वं, वस्तुतस्तु शब्दार्थयोरेव। एवमलङ्काराणामप्युपचाराद्रसोत्कर्षताऽस्तु तथा सति तेषामपि गुणत्वेन भूयताम्? नैवम्, तेषां शब्दार्थालङ्कार्य्यं चोपचीयत्वात्, कथं रसापेक्षत्वं, येनोपचारेण भवितव्य'मिति मुद्रितपुस्तके एतावानतिरिक्तः पाठः।

(4) 'कलिते'ति (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः।

अत्रापि—लीलाऽम्बुजमानिताङ्गी लघु लघु ललनाललाममौलिमणिः ।
ललिताऽऽदिभिरालीभिर्विलसति ललितस्मिता राधा ॥ १

तेन सौकुमार्यं नाम रञ्जकत्वम् (5) ।

यदुक्तमन्यैः, 'कर्णारः काव्यशोभाया धर्मा एव गुणाः स्मृताः ।
अलङ्कारास्तदुत्कर्षहेतवः स्युरिति क्रमः ॥' इति

ललनाया उत्कृष्टमुकुटमणिः श्रीराधिका सखीभिः सह लघु लघु यथा स्यात्तथा विलसति—इत्यत्र माधुर्याभावेऽपि मसृणलकारघटितकोमलवर्णा वर्तन्ते। रञ्जकत्वमिति—चेतश्चमत्कारकारित्वमित्यर्थः। यथाऽद्भुतवस्तुदर्शने सति नेत्रस्य स्फारकताजनक-चमत्कारो जायते तथैवाद्भुतसुकुमारवर्णानां श्रवणे सति चित्तस्य स्फारकताजनक-चमत्कारो भवतीति बोध्यम्।

मेव, नेतरदिति राद्धान्तः सुष्ठु। गुणालङ्कारविवेके च त्रयः पक्षाः—तत्र 'न कान्तमपि निर्भूषं विभाति वनितामुख'मिति लौकिकन्यायमुपजीवतां भामहादीनामलङ्कार एव काव्यस्वरूपे प्रधानं लिङ्गमिति व्यपदेशिनामुभयोरभेदकल्पनेत्येकः पक्षः। तथा च तदुपजीव्य वर्त्तमानानामाचार्योद्भटानां मालूतसूक्तौ 'समवायवृत्त्या शौर्यादयः संयोगवृत्त्या तु हारादयः इति गड्डलिकाप्रवाहेणैवैषां भेदः' 'केनापि प्राक्तनालङ्कारिकेण गुणालङ्कारौ कथाचिद् भ्रान्त्या भिन्नत्वेनोक्तौ, इतरे चाधुनिकास्तु विनैव हेतुविचारं तदनुसारेण तद्भेदं वदन्ती'ति चाचार्यदण्डिवामनयोरुपरि कलङ्कपङ्कलेपार्थे। द्वितीयः पक्षो रीतिगुणालङ्कारादिभिः वर्द्धितो वामनादिमतं 'यदुक्तमन्यै'रिति प्रतीकेन मूले व्याचिख्यासुः। चन्द्रालोकप्रतापरुद्रीयादिनिबन्धानां मतमालम्बिताकारोत्याभासव्याप्तैव मूले। 'निर्दोषा लक्षणवती सरीतिर्गुणभूषिता। सालङ्काररसानेकवृत्तिर्वाक् काव्यनामभाक् ॥' इति स्वरूपनिर्देशकारिकायाः विद्यानाथीयलक्षणस्य वा 'कर्णारः काव्यशोभाया धर्मा एव गुणाः स्मृता' इत्यादिकारिकया सह सम्वादः। तृतीयपक्षस्तु नवीनानां मतानुयायी 'शब्दार्थयोरस्थिरा ये धर्मा अलङ्कारास्ते' इत्यलङ्काराणां गुणतः स्वरूपतो भेदः। वामनोऽपि कश्चिदस्फुटतयाऽत्र तदीयमभाति (३।१।२ काव्यालङ्कारसूत्रवृत्ति) सुद्धाटयामास। तथाच तत्र तट्टीकाकारा च्छिप्पभूपालचरणाः—'नित्यानित्यत्वाभ्यां गुणालङ्कारभेदः सिद्ध' इति। अलङ्काराणां शुभचाराद्रसोत्कर्षता, वस्तुतस्तु ते गुणोत्कर्षतोऽभिन्ना इति पक्षः 'शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभाव' इति नयेनालङ्कारस्योपचीयत्ते प्रध्वस्तकल्पः। अतोऽव्याप्त्यतिव्याप्तिवारणाय वर्णानां गुणव्यञ्जकत्वमायातीत्यनूद्यते। एतच्चिपद्याश्रस्तु स्पष्टशैथिल्यस्याप्य शिथिलस्य नव्यतेऽशी शय्यास्वरूपस्य निदर्शनम् अत्रेदमवधेयम्, न तावदाचार्यदण्डिमतेऽत्र शिथिलत्वदोषस्पर्शः—परमयं गुणगुम्फित एवेति कश्चित्। 'उज्ज्वलमङ्गुल्यं'रित्यत्र प्रथम किरणे स्वल्पः पाठभेदः। 'अथैकस्ये'त्यादि टीकालतामाश्चैषस्ततृसमाधानञ्च प्रागुक्तदिशा सूचितकल्पमिति विरम्यते।

---

(5) 'व्यञ्जकत्व'मिति (ख) (ग) पुस्तकयोः। (क) पुस्तके टीकायामपि स एव पाठो गृहीतः ।

तदपि नातिमनोज्ञम्—यतः खलु गुणालङ्कारादिमद्वाङ्निर्मितिविशेषस्यैव (6) काव्यत्वाङ्गीकारे न गुणालङ्कारादिभ्योऽन्यः काव्यनामा पदार्थोऽस्ति, नापि काव्यादन्ये गुणालङ्काराः, के कस्य शोभायाः कर्त्तारो भविष्यन्ति ? किञ्च काव्यशोभायाः कर्त्तार इत्येकस्यैव काव्यस्य किं सर्वे गुणा शोभाकर्त्तारः, किं पृथक् ? आद्येऽसमग्रगुणयोः पाञ्चालीगौड्योः काव्यशोभाकरत्वानुपपत्तिः । यदि वा पृथगेव तदा 'अर्जन्तृस्फूर्जद्गर्जने'त्यादौ(१म किरणे ६ श्लोके) सत्यप्योजोगुणे नास्य शोभा । तेन वर्णा एव माधुर्यादिव्यञ्जकाः, माधुर्यादयो मधुररसाद्युत्कर्षका इति स्थितम् (क) ।

—ते माधुर्य्यादयः पुनः (7) ॥ १७८ का

अथ कति ते इत्याह (7)—

माधुर्य्यमपि चौजश्च प्रसादश्चेति ते त्रयः ।
केचिद्दशेति ब्रुवत एष्वेवान्तर्भवन्ति ते ॥ १७९ का

ते गुणाः सप्त एष्वेव माधुर्यादिष्वेव । के ते सप्तेति दर्शयति—

कस्यचिन्मते माधुर्य्याद्या गुणाः काव्यपुरुषस्य शोभाकर्त्तारः, अलङ्कारास्तस्योत्कर्षहेतव', तन्मतं दूषयितुमुपन्यस्यति—यदुक्तमिति । एतन्मतं दूषयति—यत इति । गुणालङ्कारविशिष्टस्यैव तन्मते काव्यत्वाङ्गीकारे गुणालङ्कारावपि काव्यपुरुषान्तर्भूतावेव, तत् कथं गुणस्य काव्यशोभाकरत्वं कथं वाऽलङ्कारस्य काव्योत्कर्षकत्वं, स्वस्य स्वशोभाजनकत्वाद्यभावात् । दोषान्तरमाह—किञ्चेति । यद्येकस्य काव्यपुरुषस्य सर्वे गुणा एव शोभाकर्त्तारो नान्ये (क), किंवा गुणजन्यशोभां प्रति गुणस्य कारणत्वं, गौड़ीप्रभृतिरीतिजन्यशोभां प्रति रीतेः कारणत्वमिति पृथक् पृथक् कारणत्वम्—इति पक्षद्वयं क्रमेण दूषयति । आद्य इति । नापि द्वितीयः पक्ष इत्याह—यदि वेति । पाञ्चाल्यादीनां पृथक् शोभाजनकत्वाङ्गीकारे पाञ्चाल्यादीनामपि गुणत्वापत्तिः, यदि तत्र गुणत्वं वारयाय 'पाञ्चाल्यादिरीतिभिन्नत्वे सति काव्यशोभाकरत्वं गुणत्व'मित्युच्यते तदा 'उर्ज्जन्तृस्फूर्ज'दित्यत्रौजोरूपगुणेऽव्याप्तिः, तत्र काव्यशोभाजनकत्वाभावात्—माधुर्यप्रसादगुणयोरेव काव्यशोभाजनकत्वं, न तु ओजोगुणस्येति ज्ञेयम् ।

पुनः स्वमतमाह (ख)— ते इति ।

(6) '—मद्वाङ्निर्मिति, काव्यमिति विशेषस्यैव काव्यत्वाङ्गीकार' इति (ख) पुस्तकेऽन्यः पाठ ।

(7) 'अथ के ते माधुर्य्यादयो गुणा' इत्यसमाप्तश्लोकांशकारिकावर्जितः सुगरामसङ्गतः पाठ (ख)

(क) पुस्तकयोः ।

अर्थव्यक्तिरुदारत्वं श्लेषश्च समता तथा ।
कान्तिः प्रौढ़िः(ख) समाधिश्च सप्तैते तैः समं दश ॥१८०का

तैर्माधुर्य्यादिभिः । समानां लक्षणमाह—

प्रसाद एवौजोमिश्रशैथिल्यात्मा भवेद्यदि ।
तदाऽर्थव्यक्तिरिष्येत, विकटत्वमुदारता ॥
पदानामेकरूपत्वं सन्धग्राढावस्फुटे सति ।
श्लेषो, मार्गाभेद एव समतो,ज्ज्वलमेव हि ।
कान्तिः, साभिप्रायतया समासव्यासयोः सतोः ॥
वाक्यार्थे पदविन्यासः पदार्थे वाक्यनिर्मितिः ।
प्रौढ़ि,रारोहावरोहक्रमः समाधिरिष्यते ॥ १८१ का

तदन्तर्भावे युक्तिं वक्ति ।

तेष्वेवान्तर्भवन्त्येक एके वैचित्र्यबोधकाः ।
एके दोषपरित्यागाद्गतार्था इति (8) नो दश ॥१८२का
अर्थव्यक्तिः प्रसादान्तः प्रौढ़िर्वैचित्र्यबोधिका ॥१८२(क) का

न तु गुण इत्यर्थः (ख) ।

समता तु क्वचिद्दोषः—१८३ का

समता तु क्वचिद्दोषोऽपि भवति । कुत इत्याह—

वैषम्यं यत्र वाञ्छ्यते ।
सजातीयविजातीययुगपद्दर्शने सति ॥ १८४ का

समानामिति—प्रस्तुतमिदानीं समानां लक्षणमात्रं कृतं, न तु तेषामुदाहरणम्—अनन्तरदिता लक्षणव्याख्याऽपि स्पष्टतया न भविष्यतीति । यत्र म सर्वेति—न वैषम्यमभीष्टं

(ख) प्रौढ़िरिति—इतिरागमनादिशिक्षिते गुणत्वे गृहीतस्य सौकुमार्य्यस्य स्थलेऽस्योद्देशः । सदयमोऽस्तु अर्थगुणविवेचनप्रस्तावे वामनेन 'अर्थस्य प्रौढ़िरोजः' (३।२।२) इति कृतनिर्देशस्यौजसो विभेदप्रदर्शनेऽस्यावरोह इति ज्ञेयम् । माधुर्य्यसौकुमार्य्ययोः प्राचीनपरिभाषितयोर्भेदे सतोऽनयो भेदानुपलब्धिरपीह प्रथा । प्रसादनादेति—सरमसैवेति यत् गुणम् । एतन्मतन्तु कौस्तुभकृता प्रकाशकृदादीनमनुसृतया दर्शितम् । गुणानां

(8) '—न [illegible] इति [illegible] [illegible] कृतिपुस्तके ।

यत्र परस्परविसदृशयोर्युगपद्दर्शने वैषम्यमभीष्टं तत्र समता दोष एव । यत्र न तथा तत्र गुणः । यथा—

ऊर्द्धोर्द्धस्थदिगोवर्द्धन (ख) शिखरिवरोद्धारसारोहुरोऽहं
यद्दे पङ्केजनेत्रे ! तव कुचमुकुलालोकने जातकम्पः ।
उद्दण्डे कालियस्य स्फुटविकटफणामण्डले ताण्डवाढ्यः
सोऽयं (9) राधेऽभिभूतस्तव तरलितया हन्त वेणीभुजङ्ग्या ॥ २

इत्यादिष्वसमतैव गुणः ।

ग्राम्यकष्टत्वादिहानादपारुष्योररीकृतौ ।
औज्ज्वल्यरूपा या कान्तिः सा माधुर्य्यान्तरस्थिता(ख) ॥
अन्ये त्वोजसि वर्त्तन्ते तेन ते न पुनर्दश ॥ १८५ का

अन्ये श्लेषसमाधुदारता ओजस्येवान्तर्भवन्तीत्यर्थः । नन्वेवं चेत् क्लिष्टत्व-दोषनिरसनेनैव प्रसादगुणस्यापि माधुर्य्य एव लभ्ये: किं प्रसादगुणस्य पृथङ् निर्देशः ? नैवं, प्रसादस्य स्वतःसिद्धत्वात् क्वान्तर्भावः ? अन्यथाऽनवस्थाप्रसक्तेः ।

तत्र समता गुण एव । वैषम्यवर्णनमेवाह—ऊर्द्धेति । ऊर्द्धस्थितान् केचादीनपि स्वर्द्धते यो गोवर्द्धनो गिरिश्रेष्ठस्तस्योद्धारे सारोहुरः श्रेष्ठभारवाहकोऽहम् । यद्दे यद्धाविशिष्टो भवामीत्यर्थः ।

ग्राम्यत्वकष्टत्वादिदोषाभावादपारुष्यस्याकठोरत्वस्याङ्गीकृतौ या कान्तिः सा माधुर्य-स्यान्तर्भूता न पृथक् । नैवमिति—यथाऽयं घटोऽयं पट इति पृथक् पृथग्व्यवहार एव घट पटयोः पृथक्त्वे प्रमाणं तत एव नैकस्मिन्नन्यस्यान्तर्भावः सम्भवति, तथैवायं प्रसादगुणोऽयं माधुर्य्यगुण इति पृथग्व्यवहार एव पार्थक्ये प्रमाणमित्यर्थः—अन्यथा सर्वेषां पदार्थानां सर्वेष्वन्तर्भावप्रसक्तेरनवस्था स्यादिति ध्येयम् । नन्वेवं चेत् यमानां गुणानामपि माधुर्य्यादि-ष्वन्तर्भावो न सम्भवति तेषामपि पृथक् पृथग्व्यवहारा वर्त्तन्त एव इत्यत आह—किञ्चेति । उभयमिति—त्रिविधत्वं यत्र ? (दश) विधत्वमित्युभयमित्यर्थः ।

त्रैधत्वमेवोपपादयन्त उद्द्योतकृतो नागोजीभट्टा इत्थमेषां रसधर्म्मत्वमपि प्रतिष्ठापयामासुः— 'सामाजिकानां तद्रसवत्त्यास्तिसोऽवस्था द्रुतिर्विस्फारो विकाशश्चेति । तत्र शृङ्गारशान्त करुणेभ्यो द्रुतिश्चित्तस्य । वीररौद्रबीभत्सेभ्यो विस्तारस्तस्य । हास्याद्भुतभयानकेभ्यो विकाशश्चेति । विकाशश्च हास्ये वदनस्य अद्भुते नयनस्य भयानके मृत्यापसरणरूपो गमनस्य । स च कश्चिद्विस्तारेण युक्तः विभाववैचित्र्यात् । प्रसादस्तु सर्वेषामाशित्वकारी-

(9) 'सोऽहमिति (क) (ग) (घ) (ङ) पुस्तकेषु पाठः ।

किन्तु मतान्तरकथनमेवैतत्, तेन दशविधत्वं न दुष्टमित्युभयमस्माकमभीष्टम् (10) (ख)।

अथ माधुर्य्यादयः के ते इत्याह—

रञ्जकत्वं हि माधुर्य्यं चेतसो द्रुतिकारणम्।
सम्भोगे विप्रलम्भे च तदेवातिशयोचितम्॥ १८६ का

चकारात् करुणादौ च (ग)।

चेतोविस्ताररूपस्य दीप्तत्वस्य हि कारणम्।
ओजः स्याद्वीरवीभत्सरौद्रेषु क्रमपुष्टिकृत्॥ १८७ का

दीप्तत्वं शैथिल्याभावः गाढ़त्वमित्यर्थः। तच्च चेतसो विस्तारहेतुर्विस्फारकारणम्—क्रमाद्वीरादिषु पुष्टिमर्हतीत्यर्थः।

श्रुतिमात्रेण यत्रार्थः सहसैव प्रकाशते।
सौरभ्यादिव कस्तूरी प्रसादः सोऽभिधीयते॥
स सर्वेषु रसेष्वेव सर्वास्वपि च रीतिषु।
उपयुक्तः (ग)—१८८का

स प्रसादनामा गुणः।

व्यञ्जकाः स्युर्वर्णाश्च रचना अपि॥ १८९

तेषामित्यर्थात्। तत्र वर्णानां व्यञ्जकत्वमिदानीं दर्श्यते, रचनायां रीतिनिरूपणे दर्शयितव्यम्।

स्पर्शाः स्वपञ्चमाधःस्था अटवर्गा लघू रणौ ।
माधुर्य्यव्यञ्जका वर्णा नैकरूपाः क्रमेण चेत् ॥ १६०का

नैकरूपा इति पृथक् पृथग्वर्गजा एव । अटवर्गा इति टवर्गः केवलो वा स्वपञ्चमाधःस्थो वा ओजस्येव । उदाहरणम्—

विधाय पुष्पावचयं चलन्त्या मञ्जीरनादो मदखञ्जनाक्ष्याः ।
मन्दोऽप्यमन्दं हरिमञ्जनाभं कुञ्जेशयं जागरयाञ्चकार ॥ ३

नैकरूपाः क्रमेणेत्येकरूपत्वं दूषणम् । यथा—

कान्ते निशान्ते एकान्ते पादान्ते क्रान्तिमन्तति ।
भञ्जसे गञ्जनव्यञ्जौ मञ्जीरौ मञ्जुभिः स्वनैः ॥ ४

इत्यादिः खल्वनुप्रासरीतिरूढस्य वर्त्मनः ।
माधुर्य्यबहुलत्वेऽपि गौड़ीया रीतिरिष्यते (ग)॥१६०(क)का

किन्तु—शुम्भे तव कञ्जाक्षि ! कान्तिः काञ्चनबन्धुरा ।
अम्बुदोपरि शम्पेव नन्दनन्दनवक्षसि ॥ ५

तदादिरित्यर्थः । तेषां माधुर्य्यादीनाम् । स्पर्शा इति—कादयो मकारपर्य्यन्ता वर्णाः स्पर्शा इत्यर्थः । तत्र स्वस्य कवर्गस्य पञ्चमो ङकारः तदधःस्थाः ङ्क-ङ्ख ङ्ग ङ्घ वर्णा माधुर्य्यव्यञ्जका भवन्ति—एवं चवर्गादपि ज्ञेयम् । अटवर्गा इति—टवर्गास्तु सर्वथैव न माधुर्य्यव्यञ्जकाः । रेफ-णकारौ लघू एव माधुर्य्यव्यञ्जकौ । चेत् यदि ते पञ्चमाधःस्था वर्णा एकरूपा न भवन्ति तदा माधुर्य्यव्यञ्जकाः— यदि चैकस्मिन्नपि काव्ये ङ्क ङ्क ङ्कादिसजातीयवर्णानां धारावाहिकतया निवेशस्तदा दोष एव—उदाहरणे व्यक्तीभविष्यति । तस्मात् पृथग्वर्गजा एव पञ्चमाधःस्थसंयुक्तवर्णा ग्राह्या, न त्वेकवर्गजा इत्यर्थः । एकवर्गस्थसजातीयवर्णानां निवेशो दोषो यथा 'कान्ते निशान्ते' इति । कान्ते श्रीकृष्णे एकान्ते निशान्ते मन्दिरे त्वामन्विष्य पदान्ते क्रान्तिं श्रममन्तति प्राप्ति सति । अति अदि बन्धने धातुः—श्रमं प्राप्नवतीत्यर्थः । त्वन्मञ्जीर एवाङ्गः श्रीमन्तव गमनस्यानैव स्वं वदंस इत्याचेपस्य व्यञ्जी प्रकाशकः ।

अनुप्रासरीतियुक्तस्यास्य मार्गस्य मधुरवर्णबहुलत्वेऽपि गौड़ीया रीतिरेवात्र, न तु रसनिष्ठं माधुर्य्यमिति ज्ञेयम् । शम्पा विद्युदिव । तद्देवैव माधुर्य्यरूपमेवानुप्रास इति

(ग) चकारात् व्यादिपदेन भ्रान्तोऽपि गृहीतः । इदानीं रसनिष्ठधर्मत्वमेषां दर्शयति । त्रिधा विभागस्य तत्वमूलकत्वोक्तिस्तदुक्तमत सात्यौयम्, तच्च प्राक् दर्शितम्, प्रसादगुणस्य रसविशेषातिरिक्तत्वम् । प्रसादस्य खलु वाक्यनिष्ठो गुण इतन्याभ्यां भिन्न इति जयदेवादिमतम् । गौड़ीया रीतिरिति—अयमुप विभागो रीतिगुणस्वरूपनिरूपणकाठिन्यकलितोऽनवस्थापादकश्च

गर्वादिगर्वखर्वीकरण(12)-रणभुजादण्डशौटीर्य्यचण्डः
शिष्टाभीष्टं क्रियोष्ट प्रचुरघनघटाविक्रमश्चक्रपाणिः ॥ ६

एष ओजोमार्गः ।

अटवर्गैररेफैश्च क्खग्घाभ्याञ्च विवर्जितैः ।
अयुक्तश्च महाप्राणैर्मध्यतां प्रतिपद्यते ॥ १८२ का

मध्यतां मध्यौजस्त्वम्(ग) । क्खग्घाभ्यामिति—अच्छादिवर्जनं न कार्य्यमित्यर्थः । महाप्राणैरिति हकारेण सह वर्गचतुर्थस्तैः, अयुक्तैः केवलैरित्यर्थः, चकारात् क्वचित् संयुक्तैश्च ।

शृङ्गारेऽप्येष चारुः स्यात् करुणादौ भवेन्न वा ।
माधुर्य्यव्यञ्जकैर्वर्णैर्युक्तश्चेदतिसुन्दरः ।
गाढ़बन्धः स आख्यातः पाठे वदनपूर्त्तिकृत् (घ)॥१८३का

यथा—कस्तूरीतिलकायितं त्रिजगतीसौभाग्यलक्ष्म्या घन-
स्निग्धश्याममगण्यमसमधिकश्लाघ्यं मुहुः पातु वः ।
आभीरीस्तनकुम्भकुङ्कुमरसासङ्गेन सौगन्ध्यभाग्—
ब्रह्मानन्दमहासुधाम्बुधिरहःसन्दोहदोहं महः ॥ ७

ऊर्द्धं यस्य पादपीठं सर्वेषां देवराजप्रभृतीनां मूर्द्धि मुकुटसमन्वितरत्नदीप्तिच्छटाभिर्व्याप्तं प्रकटितपटुतायाः प्रौढ़िर्गर्भे येषां तैर्मनोभिस्तेजोभिः करणैर्व्वादैर्वादैरपि गर्वस्य खर्वीकरणे ख्यातो यो भुजादण्डस्तस्य शौटीर्य्ये पराक्रमे प्रचण्डश्चक्रपाणिः शिष्टानामभीष्टं क्रियोष्ट । कथम्भूतः ? प्रचुरो मेघतुल्यश्चक्रपाणिक्रमो यस्य सः ।

एष मध्यमौजोव्यञ्जकवर्णः स शृङ्गारे कस्मिंश्चिन्मते चारुः स्यात् कस्मिंश्चिन्मते न । ब्रह्मानन्दस्वरूपमहासुधाम्बुधेः सकाशादपि यो रहःसन्दोहो रहस्यप्रेमानन्दसमूहस्तं पूरयति यन्महस्तेजःस्वरूपं वस्तु तद्वो युष्मान् पातु । कथम्भूतम् ? मेघतुल्यस्निग्धश्यामं पुनश्चायाससाममगतरुषमेकरूपमित्यर्थः । पुनः त्रिजगतीसौभाग्यसम्पत्तिरूपनायिकायाः कस्तूरीतिलकायितम् ।

(घ) 'गाढ़बन्धत्वमोज' इति वामनकृतं शब्दगुणत्वेन निर्द्दिष्टस्यौजसो लक्षणम् । 'बन्धः पदरचना, तस्य गुणा ओजःप्रभृतय' इति कविप्रियायाम् । स च बन्धो दृढ़मिश्रशिथिलभेदेन त्रैविध्यमापन्नो यथायथं चमत्कारमावहतीत्याकरे सूचितम् । अत्र सौन्दर्य्यञ्च न पाठधर्मत्वेन,

(12) —'करणचणभुजो'त्यादि' पाठः केवलम् (क) पुस्तक एवोपलभ्यते ।

यथा वा—सान्द्रानन्दघनं घनाघनघटास्निग्धोज्ज्वलश्यामल-
ज्योत्स्नाजालजटालमालय इव प्रेमाब्धिलोकीश्रियः ।
कृष्णस्याङ्गमनङ्गसङ्गरलसद्गोपाङ्गनाऽपाङ्गक-
व्यासङ्गेन तरङ्गितं मम मनः सङ्गित्वमङ्गीक्रियात् ॥ ८

प्रसादस्य व्यञ्जिका तु केवलं रचना मता ।
न तत्र वर्णप्राधान्यं प्रसादो विशदार्थता ॥ १६४ का

सर्वेष्वेव रसेषु प्रसादस्योपयुक्तत्वान्न वर्णगतनियमः । उदाहरणम्—
कोपे यथाऽतिसरलितं न तथा प्रसादे वक्त्रं विधे ! सततमातनु मानमस्याः ।
इत्याकलय्य दयितस्य वचोविभङ्गीं राधा विहस्य विनम्रमुखी बभूव ॥ ९ ॥

यद्यपि गुणपरतन्त्रा रचनाद्यास्तदपि वक्त्रादेः (घ) ।
औचित्यात्तदधीना भवन्ति तस्माद् गुणोऽपि तदधीनः॥१६४(क)का

तस्माद्धेतोः, वक्त्रादेर्वक्तृवाच्यबोद्धव्यानां, तदधीनो वक्त्राद्यधीनः । उद्धते
वक्तरि उत्तमौजो धीरोदात्ते वक्तरि मध्यमौजो धीरललिते वक्तरि माधुर्यं,

सप्तमः किरणः ।

अथ 'उपमितिमुखोऽलङ्कृतिगण' इति (१मकारिकायाम्) यदुक्तं तत्र मुखशब्दस्य मुख्यार्थत्वादमुख्यस्य प्राप्तौ प्रथमतोऽमुख्यं शब्दालङ्कारमेवाह—

एकेनार्थेन यत् प्रोक्तमन्येनार्थेन चान्यथा ।
क्रियते श्लेषकाकुभ्यां सा(१)वक्रोक्तिर्भवेद्द्विधा (क) ॥
श्लेषोऽपि च भवेद्द्वेधा सभङ्गाभङ्गभेदतः ॥ १८५ का

श्लेषेण काका वा, श्लेषश्च द्विधाऽभङ्गः सभङ्गश्चेति । तत्राभङ्गश्लेषेण—
'कस्त्वं श्याम !' 'हरि'-'र्बभूव तदिदं वृन्दावनं निर्मृगं'
'हंहो नागरि ! माधवोऽस्म्यत्र'-'समये वैशाखमासः कुतः ?'
'मुग्धे ! विद्धि जनार्दनोऽस्मि' 'तदियं योग्या वनेऽवस्थिति'-
'र्बालेऽहं मधुसूदनोऽस्मि' 'विदितं योग्यद्विरेफो (क) भवान्' ॥ १

अथात्रालङ्कारो द्विविधोऽर्थालङ्कारः शब्दालङ्कारश्चेति । तत्र पूर्वोक्त "उपमिति-मुखोऽलङ्कृतिगण" इत्युपमितिप्रभृत्यर्थालङ्कारो मुख्यः, वक्रोक्त्यादिशब्दालङ्कारो गौणः । अत्र आदौ गौणालङ्कारमेवाह—अथेत्यादिना ।

अभिधावृत्तेरेकेनार्थेन यदस्तु प्रोक्तं श्लेषकाकुरूपेण व्यञ्जनावृत्तिभ्यां प्रोक्तेनान्येनार्थेन तदवस्त्वन्यथा क्रियते तत्र स्थले शब्दनिष्ठो वक्रोक्त्यलङ्कारो ज्ञेयः ।

श्रीराधिका आह—हे श्याम ! त्वं कः ? अभिधावृत्त्या प्रत्युत्तरमाह—हरिरिति । पुनः श्लेषरूपव्यञ्जनावृत्त्या 'हरि'शब्दस्य सिंहपरत्वमभिप्रेत्य श्रीराधा पूर्वार्थमन्यथा करोति—बभूवेति । जनानर्दयतीति श्लेषेण जनपीडकः, अतो वनेऽवस्थितिस्तव योग्यैव । द्विरेफो भ्रमरः, श्लेषेण द्वौ रेफौ यत्रेति व्युत्पत्त्या त्वं बर्बरोऽपि । यो हि गोपालकः स बर्बरो भवतीति प्रसिद्धः ।

(क) अथ तावत् काव्यमार्गेऽलङ्कारतया निरूढानां कियती मर्यादेति चिरन्तनानां भामहादीनां सत्यामपि बहुधा विप्रतिपत्तौ ध्वनिकारव्यवस्थापिताध्वनि विहरतां नवीनानां नायं प्रश्नः कामपि सन्देहकूटकोटिमधिरोहति । यत्तु प्राचीनानां सुखपाठेन वक्रोक्ति-

सभङ्गो यथा—

'कान्ते' 'कीर्त्तिरकीर्त्तिरेव' 'वद मे किञ्चि'-"ज्जडेभ्यः परं"
'धीरा काऽपि भवत्यहो' 'कथमहो बुद्धिर्भवेत् पूर्णिमा ?'
'का मेधा तव भूयसी' 'न मदने, त्वय्येवमाधारण'-
'त्वन्मा मा स्पृश' 'न स्पृशेय'मिति स श्रीमाञ्जितो राधया (क)॥१२

काक्वा यथा—

न वदति हरिणाऽपि पृच्छ्यमाना न वत विलोकयसे विलोक्यमाना।
निजमभिमतमीक्षतामिदानीं विधुवदने। समयः स नो न भावी ॥ १

अपि तु भाव्येव, यदा भविष्यति तदा वैकल्यञ्च द्रक्ष्याम इति भावः।

अनुप्रास्यत इत्यर्थेऽनुप्रासो(२)वर्णसाम्यतः ॥१८६॥

सजातीयं वर्णमनु सजातीयवर्णान्तरं प्रकर्षेणास्यत इति व्युत्पत्तिः।

हे कान्ते! इति कृष्णेन सम्बोधिता मानिनी व्यञ्जन्ते कान्ता न भवामीत्यर्थं व्यञ्जयन्ती कान्ते नाम्नि मति तिष्ठतीति प्रश्नस्योत्तरमाह—एतस्य जगस्य कीर्त्त्यकीर्त्ती एव तिष्ठतः नान्यत् किञ्चिदपीत्यर्थः। किञ्चिन्मे वदेत्युक्ता सा त्वया सह सम्बन्ध एव मम नास्ति किं वक्ष्यामीतीममर्थं व्यञ्जयन्ती चिद्वस्तु किमिति प्रश्नस्योत्तरमाह, जडेभ्यः परं जडभिन्नमित्यर्थः। धीर्बुद्धिः कथं राका पूर्णिमा भवेत्, का मेधा बुद्धिस्तवेत्युक्ते कामे कन्दर्पे धा धारणमित्युच्यते चेत् मम कन्दर्पे धारणा नास्ति, किन्तु त्वय्येवेति, प्रश्नस्योत्तरं दत्त्वा यत्किञ्चित् स्वरचनायां तत्तन्मान्मा स्पृशेति प्रश्ने त्वामहं न स्पृशेयमित्युत्तरं कुर्वत्या राधया जित एव।

इदानीं मानस्य शान्त्यर्थं निजमभिमतमीक्षतां क्रियतामित्यर्थः। यस्मिन् समये मदुत्तरलोध्वनिर्भविष्यति स समयो नोऽस्माकं न न भावी, अपि तु भविष्यत्येव—तदा स्वयं मानं विहाय व्याकुला भूत्वा तन्निकटे गमिष्यसीत्यपि तव वैकल्यं द्रक्ष्यामः।

अनु पश्चात् प्रास्यते प्रकर्षेणास्यते क्षिप्यते इति व्युत्पत्त्या यत्र सजातीयवर्णस्य प्रक्षेपस्तत्रानुप्रासालङ्कारो ज्ञेयः। सजातीयया सकृत्त्वेन, तथा च यत्र सजातीयवर्णद्वयस्य सकृत् प्रक्षेपस्तत्र छेकानुप्रासो ज्ञेयः।

श्रीविश्वनाथकारैराभाणि—'तत्र' मानमङ्कारस्य काव्यते'ति, 'तेनालङ्कारस्य काव्यत्वमिति स्थितिः न पुनः काव्यस्यालङ्कारयोगः" इति च नवालङ्कारिकचूडामणीनां ध्वनिकृतां वाग्भिः 'व्यायामभूतं प्रकारं ममीत्य विनिर्विभ्रमः। रूपकादिरलङ्कारवर्गो इति यथार्थताम्।' इति, तदनुयायिनामालोकग्रन्थकृता 'शक्तो हि कविः कदाचिदलङ्कारनिबन्धने तदाक्षिप्ततयैवा-

स च द्वेधा च्छेकवृत्तिभेदात्—१९७ का

छेकानुप्रासो वृत्त्यनुप्रासश्चेति द्वेधा ।

छेकः सकृत्तया । १९८ का

एकवारानुन्यासेन च्छेकः स्यात् । यथा—

धाम श्याममिदं श्रीदं जगतो विरतोदयम् ।
ध्येयं गेयञ्च सर्वेषां द्वयोः प्रेम (ख) यशोमयम् ॥ ४

अत्र मकारादीनां सकृदनुन्यासः ।

माधुर्य्यव्यञ्जकत्वेन स एव ह्युपनागरः ॥ १९९ का

स एव वर्णविन्यासः । यथा—

अनङ्गमङ्गलारम्भे सम्भेदः स्वेदकम्पयोः ।
शङ्के पङ्केरुहदृशो न रस्याऽनन्दमत्तता ॥ ५

एकस्याप्यथवाऽनेकस्याम्रेड़िततया यदि ।
न्यासः स्याद्वृत्त्यनुप्रासः (ख)—२०० का

यथा—धाम श्याममसुद्दाम कामकोटिमनोहरम् ।
ध्येयं गेयं समास्थेयं समानेयञ्च मानसे ॥ ६

यशोमयं यशःस्वरूपम्, प्राधिक्यविवक्षया धर्मनिर्द्देशः, 'अयं साक्षात् पाण्डित्य'मितिवत् । अत्र"म'कारद्वयस्य "य'कारद्वयस्य च (ख) सकृदेव पाठः । छेकानुप्रासस्यैव माधुर्य्यव्यञ्जकवर्णघटितत्वेन "उपनागर"—इति संज्ञा (ख) भवति । श्रीकृष्णेन सह स्वयूथेश्वर्याः सम्भोगं गवाक्षद्वारा पश्यन्ती काचित् सखी सखीं प्रत्याह । कामलङ्गप्रोऽस्याः सम्भोगस्यारम्भ एव स्वेदकम्पयोः सम्भेदरूपो विघ्नो जातः । अतो विघ्नबाहुल्यप्रतीत्यादिघटितः सम्पूर्णसम्भोगोऽपि न भविष्यति, तत एव याऽनन्दस्य मत्तताऽतिशयः सा रस्या नेत्यहं शङ्के ।

आम्रेडिततया द्विरुक्ततया । पूर्वोदाहरणे 'म'कार'म'कारयोः सकृन्निवेशः, अत्रोदाहरणे 'म'काराणां 'य'काराणां पुनःपुनरुक्तिः । समास्थेयं सम्यग् विश्वसनीयमित्यर्थः ।

नपेक्षितरससम्बन्धः प्रबन्धमारभते, तदुपदेशार्थमिदमुक्तम् । दृश्यन्ते च कवयोऽलङ्कारनिबन्धनैकरसा अनपेक्षितरसा प्रबन्धेषु" इति च साकूतभणितिः पर्य्याप्तमुत्तरमत्र इति तद्विचारचर्चातो विरम्यते । अत्र ग्रन्थे प्रकाशकृता हतामलङ्कारोद्देशप्रथामनुसृत्य

अनेकस्य यथा—

विविधवधूवधमाधो! विरम रमानाथ! नाथ्यतां (ख) नाथ!

कैतवविज्ञ! समज्ञां तव विज्ञातुं न विज्ञाऽहम् ॥ ६

एष च द्विविधो भवेत्।

माधुर्यौजोऽनुकूलत्वात्—२०१ का

क्रमेणोदाहरणे—

अनङ्गसङ्गरासङ्गे भङ्गिमेव (ख) स जङ्गमः।

भङ्गीतरङ्गी तन्वङ्गीसङ्गी रासङ्गतो हरिः ॥ ८

उद्दण्डकामकण्डूलबाहुमण्डलचण्डिमा।

श्रीखण्डपिण्डडिण्डीरपुण्डरीकयशा हरिः ॥ ९

तथा—चकारात् पदावयवजोऽपि च। (1)

उद्दाममाधवीदामकण्ठ उत्कण्ठया हरिः।

राधां नातिदुराराधां ससार रससारवित् ॥ ९

एवमोजस्यपि 'जङ्घाङ्घि सर्वमूर्च्छा'मित्यादि (६७ किरणे ६७ श्लोकः)।

काचिन्मानिनी प्रार्थनां कुर्वन्तं श्रीकृष्णमाह—विविधेति। अयानन्तरं न नाथ्यतां याच्ञा क्रियताम्। एष वृत्त्यनुप्रासः।

श्रीखण्डपिण्डश्चन्दनपिण्डः डिण्डीरः फेनः पुण्डरीकः श्वेतकमलम् एषामिव श्वेतं यशोऽस्य। एष लकारघटितानुप्रासः—लकारस्य बाहुल्येन शिथिलत्वाच्छिथिल उच्यते।

वक्रोक्तेरेव प्रथमं निर्देशः। प्राचा भामहेन निर्दिष्टात् 'रूपकादिरलङ्कारस्तस्यान्यैर्बहुधोदितः' इत्यादि कारिकाग्रन्थात् कैश्चिद्रूपकादितयालङ्कारधाराऽनुमीयते। ध्वनिकारिकायां तन्मतोपन्यासो वरीवर्त्ति। अपरैरुद्भटादिभिः (सर्वस्वकारोऽपि तन्मतानुयायी) बहुभिरेव पुनरुक्तवदाभासस्य प्रागुल्लेखो यथाविधि। अथवापरः पन्थाः—अलङ्कारशास्त्रविमर्शकानां स एषः वक्रोक्तिपदप्रतिपाद्यन्मुर्महिम्ना विच्छित्तिमावहति वक्रकवित्वापारे अलङ्कारसामान्यापरपर्याये प्राचां सुधियां भक्तिमावहन्नितरां तत्त्वोन्मेष इत्येव मन्यामहे—यमुद्दिश्य, विपश्चिदुक्तौ 'वक्रोक्तिः काव्यजीवितम्' 'भिन्नं द्विधा स्वभावोक्तिर्वक्रोक्तिश्चेति वाङ्मयम्' यमेवोपमुच्य च पूर्वपश्चिमौ मतभ्रंसकल्पमुन्मथमाचार्यदण्डिनः 'स्वभावोक्तिश्च जातिश्चेत्याद्या सालङ्कृति'रिति स्वभावोक्तेरलङ्कारकत्वान्तर्भुक्तौ निर्बन्धान्तः सिद्धान्तसरणिः आदिमतया निबध्य। परमर्वाचीनग्रन्थेष्वस्य पदस्य वक्रोक्तिपथाश्रत-

(1) अपर्यन्तिरिक्तः पाठ कैश्चने मुद्रितपुस्तक एवोपलभ्यते।

कोमलो लाट इष्यते । २०२ का

कोमलवर्णानुप्रासो लाटानुप्रासः । उदाहरणम्—'लीलालसललिताङ्गी'-त्यादि (६ष्ठकिरणे १म श्लोकः)। एषः कैश्चिच्छिथिल उच्यते (ख)।

तात्पर्य्यमात्रभेदत्वाल्लाट इत्युच्यतेऽपरैः ॥ २०३ का

शब्दार्थयोरभेदेऽपि तात्पर्य्यमात्रभिन्नत्वे, लाटो विदग्धः (2), तस्य प्रियत्वाल्लाटानुप्रास (ख) इत्यपरैरुच्यते ।

पदस्याप्येषः—२०४ का

एषः लाटानुप्रासः पदस्यापि, 'अपि'शब्दात् पदांशानां पदानामपि—क्रमेणोदाहरणानि—

क्षपात्वेन सखि ! प्रादुर्भावो मन्ये मनोजनैः ।
मनोजनैः पुनरियद्वैदग्धीवैदुषी (ख) कुतः ॥ १०

रत्नानि रत्नाकर एव सन्ति पुष्पाणि पुष्पाकर एव धत्ते ।
गुणो गुणत्वे लभते प्रकाशं यशो यशोदासुतसेवयैव ॥ ११

पदानां यथा—

येषां न वृन्दावनचन्द्रलीला हृद्यस्ति तेषामपरैर्गुणैः किम् ।
येषान्तु वृन्दावनचन्द्रलीला हृद्यस्ति तेषामपरैर्गुणैः किम् ॥ १२

एवञ्च वृत्तावन्यत्र वा पुनः ।

वृत्तावृत्त्योश्च वा नाम्नः सारूप्ये स्याद्यथापरः । २०५ का

तत्रैव वा समासेऽन्यत्र वाऽसमासे समासासमासयोर्वा नाम्न एव, न तु पदस्य, सारूप्ये सत्यपरो लाटानुप्रासः । (ख)

पदानामनेकेषामपि । वैदुषी पाण्डित्यम् । अनेकपदस्यानुप्रासः, अस्यैव भिन्नार्थत्वे यमकी भवतीति ज्ञेयम् ।

नाम्नः प्रातिपदिकस्य समानरूपत्वेन नतु नामविभक्तिघटितपदस्य ।

प्रभृतिलक्ष्येष्विव सुतरामत्यद्भुतरसायामलङ्कृतौ प्रसक्तिः प्रयोगश्च—स च विदग्धमात्रसंवेद्यो दोषकाकुमहिते कूटकर्मणि प्रवर्त्तते। पदपरिवृत्त्या नास्य नश्योऽपीति शब्दालङ्कार एवायम् । 'द्विरेफ' इत्यस्य 'बर्बर' इत्यर्थान्तरं टीकाकृता स्वीकृतम्—परं भ्रमरकर्माभि-व्यञ्जिना षट्कासुकत्वेन घटितोऽप्ययं स्यात् । 'किञ्चित्' 'धीराकाऽपि' 'कामेश्वे'त्यादिषु सुस्पष्टोदया कदर्थना न दोषायेत्यलम् ।

(2) 'लाटोऽविदग्ध' इति (ख) (क) पुस्तकयोः पाठः ।

उदाहरणम्—

हिमकिरणकिरणमधुरा राका राकाऽमृतांशुमुख ! भवतः ।

विरहे विरहे मूर्च्छां सख्यास्तां केवलं दहति (3) ॥ १३

नेह (4)—सुमहिमहिमकरमधुरा मधुराकाया निशा निशातेयम् ।

तव रुचिर ! चिरविलम्बे प्रदहति तां कृष्ण ! कृष्णवर्त्मेव ॥ १४

इदन्तु यमकान्तर्गतमेव भिन्नभिन्नार्थत्वात् (ख) । तदेवं वर्णितश्छेकश्रुति-पदावयवैकपदानेकपदनामसारूप्यात् षट्प्रकारोऽनुप्रासः ।

(३) यमकं त्वर्थभिन्नानां पदादीनां समाऽऽकृतिः (5) । २०६का

परस्परमर्थगतभेदवतां पदपदावयवानां समाऽऽकृतिः सारूप्यं यमकम्(ग) ।

राकाऽमृतांशुः पूर्णिमाचन्द्रस्तत्तुल्यमुखेति श्रीकृष्णसम्बोधनं, तव विरहे मूर्च्छामप्याप्य विरहे राका पूर्णिमा तां दहति। राका कथम्भूता? हिमकिरणचन्द्रस्य किरणेन मधुरा।

इयं वसन्तकालीनपूर्णिमाया निशा निशाता विरहिणा दुःखदायकत्वेन तीक्ष्णा कृष्णवर्त्मा अग्निरिव तां दहति। निशा कथम्भूता? सुमहिमचन्द्रेण मधुरा। "हिम" "हिम" "मधुरा" 'मधुरे'त्यादिपदानां भिन्नभिन्नार्थत्वादिदमुदाहरणं यमकान्तर्गतमिति ज्ञेयम्—अतोऽत्र यमकत्वमनुप्रासत्वमुभयमपि वर्त्तते (ख)।

एवमिति—छेकानुप्रास एकः, श्रुत्यनुप्रासो द्वितीयः, लाटानुप्रासश्चतुर्विधः, एव क्रमेण षट्प्रकारोऽनुप्रासः।

(ख) अनुप्रासस्य रीतिमतायां स्वभावविहायामपि न तावत् किमपि मानवकृतं कार्यं भूतं भवत् भव्यं वा यमाश्च साहाय्यकमपेक्षितुमर्हति। (Cf the aids of Assonance, Alliteration, Onomatopœia, Rime etc. in all verse) परं मधुररचनायां सुकुमारमार्गस्य प्रकर्षः सहजमिह एव प्रतिभाति। 'प्रेमयशोमय'मित्येकं पदं वा। अत्र 'म'म' 'दं'दं' 'सो' सो' 'यं यं' 'म' 'म' इत्यनुक्रममनुप्रासः। उपनागरेति—उद्भटादयस्त्वेवम्। प्रकाशकारा रुद्रटादिप्रदर्शितरीतिपथकस्य वामनराजशेखरभोजादिकृतग्रन्थेषु प्रदर्शितरीतिभिः [illegible] 'वैदर्भिगौडीपाञ्चाल्यो रीतयो मता' इत्यभ्युपायि—न [illegible] पन्था अत्र मध्यानुगतः, रीतिः एवं प्रसङ्गे यानप्रापितत्वात्। परं विन्यासविन्यासक्रमोत्पन्न अनु-

(३) "—[illegible] । [illegible] । [illegible] नमः प्रियो" [illegible] (७) पृष्ठे।

(४) [illegible] (क) (ख) [illegible]।

(५) [illegible] (क) पुस्तके [illegible] पाठः ।

एतच्च पादजत्वेन नवधा—२०७ का

एतत् यमकम् । प्रथमस्य तु ।

द्वितीयेन तृतीयेन चतुर्थेनेति तत्त्रिधा ॥

द्वितीयन्तु तृतीयेन चतुर्थेनेति च द्विधा ।

तृतीयन्तु चतुर्थेनेत्येक एवेति षड् भिदः ॥

प्रथमस्त्रिष्वपीत्यन्य इति सप्तद्वयं पुनः ।

प्रथमस्तु चतुर्थेन द्वितीयस्तत्परेण च ।

प्रथमस्तु द्वितीयेन तृतीयस्तत्परेण च ॥ २०८ का

प्रथमो द्वितीयेन तृतीयेन चतुर्थेनेति त्रयो भेदाः । द्वितीयस्तृतीयेन चतुर्थेनेति चेति द्वौ । तृतीयश्चतुर्थेनेत्येकः । प्रथमस्त्रिष्वपीत्येकः । प्रथमश्चतुर्थेन द्वितीयस्तृतीयेनेत्येकः, प्रथमो द्वितीयेन तृतीयश्चतुर्थेनेत्येकः—एवं नव ।

अर्द्धश्लोकश्लोकयोश्चावृत्त्या द्वेधा भवेदथ ।

तेनैकादश भेदाः स्युः पदभागे च पूर्ववत् ॥

नवधेति भिदा ज्ञेया विंशतिर्यमकोद्भवाः ॥ २०९ का

अर्द्धश्लोकावृत्त्या श्लोकावृत्त्या च पुनरेकादश । पुनः पदस्य भागे च यद्यमकं तत् पूर्ववन्नवधेति विंशतिर्भेदाः ।

पादस्य तु त्रिखण्डत्वे त्रिंशद्भेदाः प्रकीर्त्तिताः ।

चतुःखण्डत्वे च पुनश्चत्वारिंशद्भवेद्भिदा (ग) ॥ २१० का

कारित्वमिति सार्थकमस्य प्रकारस्योपनागरत्वेन कथनम् । वृत्तीति—वृत्तिरावृत्तिरिति यावत् । एवमेव विद्यानाथः 'एकद्वित्रिप्रभृतीनां व्यञ्जनानां यदा भवेत् । पुनरुक्तिरसौ नाम वृत्त्यनुप्रास इष्यते ॥' नार्थेति—न व्यर्थेति पदभक्तिः, सा च व्युत्पत्त्यावाक्ये कियदस्वाभाविकीव प्रतिभाति । 'समङ्गे'त्यत्र सङ्केतः पारिभाषिकोऽयं इति बहवः । 'भङ्गिमे'त्यनेमनिचः साधुत्वं कथञ्चिदुपपाद्यम्, परं केचिदीदृशाः प्रयोगा अर्वाचीनसाहित्य उपलभ्यन्ते । कैश्चिदिति—अल्पप्राणाक्षरं शिथिलमिति काव्यादर्शे गौडीरीतिनिरूपणे आचार्यदण्डी । परमेष्वपि स्थलेषु नोत्कर्षह्रासः, तत्र निरूक्ताया गौडीरीतेरादरदर्शनमिति 'कैश्चि'दित्युल्लेखः । लाटानुप्रास

दिङ्मात्रमुदाह्रियते—

सुरतरुरेष नतानां सुरतरुचिर्गोपतरुणीनाम् ।
त्रिभुवनजनकमनीयो(6)जयतादाभीरराजयुवराजः ॥ १५

सुरसार्थभूषितपदैर्ब्रह्मादिभिरधिकभक्तिसंनम्रैः ।
सुरसार्थभूषितपदैः स्वरैः स्तुतः कोऽपि जयति ॥ १६

मन्मथनमदन्तरया कुटिलोऽञ्जनकालकूटाक्तः ।
प्रियसख ! कटाक्षविशिखो मन्मथनमदं स राधया सहृजे ॥ १७

जयति व्रजपतितनयो नमदनमत्तुल्यकारुण्यः ।
न मदन ! मत्तुल्यदृता काऽपि विना येन मान्तुदति ॥ १८

राधा सुकुमारतनुर्मदनवधानादुपैष्यति ग्लानिम् ।
बद्धोऽयमञ्जलिस्ते मदन ! वधार्थं न तां वितुदेः ॥ १९

व्रजपतिनन्दन ! नन्दय नन्दय वृषभानुनन्दिनीहृदयम् ।
मदनमदोज्ज्वलमतुलं मदनमदोजःप्रसादमाधुर्यम् ॥ २०

नतानां भक्तानां सुरतरुः कल्पवृक्षः, गोपरमणीनां सुरते रुचिर्यस्य तथाभूतः । सुरार्थाः सार्थैः सुरसमूहस्तेन भूषितं पदं येषां तैर्ब्रह्मादिभिः सुरसो योऽर्थस्तेन भूषितानि पदानि येषु तैः स्वरैः स्तुतः श्रीकृष्णो मन्मथेनाभिलाषेण नमन्नम्रमन्तरं यस्यास्तया राधया मन्मथनो मदो गर्वो यतस्तदया स्यात्तया स कटाक्षरूपो बाणः सहृते । नमति नम्रेऽनमत्यनम्रे तुल्यं कारुण्यं यस्य सः, यद्वा नमति नम्रेऽनमत् सुहृदं तुल्यमेकरसं कारुण्यं यस्य सः । दृता दुःखिता । 'नन्दय नन्दये'ति वीप्सा । मदनमत्ततयोज्ज्वलं मदेन गर्वेण नमन्ति भावाधिक्यात्माध्योजःप्रसादमाधुर्याणि यत्र तद्धृदयम् । ओजो बलम् । सदा मदवर्तमानं नित्यमित्यर्थः ।

इति—लाटाख्यप्रदेशे (यस्य गुजरात् इत्याधुनिकी संज्ञा) प्रचलितमनुप्रासकमनुपलक्ष्योक्तम् । स तु कोमलात्मा पदपदांशाद्यवयवभेदेन बहुधा भिन्नश्चेत्याकरे द्रष्टव्यः । तत्र शिखिदिशि विस्तरेण सर्वभेदकथनं न मनोरञ्जनमस्मतम् । 'वैदर्भी' 'वैदुषी'त्युभयत्रापि भावपक्षत्रय यत्नः श्रियो प्रयोगः, यकारस्यानुद्देशश्च सामग्रोचातुर्योत्यादिकम् । यथा, पितृवराग्रागारे बहुधामिति वामनः । भिन्नभिन्नेति—इयमेव लाटानुप्रासादस्य भिदा । यमकपुंगमाद्या इत्यादि भिन्न भिन्न पदार्थः । तत्रमन्यत्रापि । अतो नैव लाटानुप्रासः । अन्योदाहरणे 'मधुरा' इत्यत्र लतिकात्मिका 'मधुरकाया' इत्यत्र वसन्तपुष्पिताया इत्यर्थः । लाटानुप्रासे तात्पर्यमात्रभेदः यमकेऽभिधागमार्थभेदोऽपि, एवं टीकाकृद्भिः 'ग्रन्थे'त्यादि न भद्रा, यमकस्यानुप्रासापवादत्वेन विधानमत्र्यात् ।

(6) 'भवनजनमनोऽनुराग' इति पाठः (ख) पुस्तके ।

कानने जयति यत्र सदा मत् का न नन्दति यदेत्य सुखश्रीः ।

का न नन्दतनयस्य मनोज्ञा काऽननन्वयति वा न हि तस्य (ग) ॥ २१

यथा वा——(ग) नवपयोधरकान्त ! विरम्यतां न वप योधरसं हृदि मान्मथम् ।

नवपयोधरकान्त ! [redacted] ये भवानवप योऽधरपः प्रतियोपिताम् ॥ २२

कामन्दधाना हृदयेऽनुरागं स्मरालसाङ्गी विदुनोति बाला ।

स्मरालसाङ्गीकुरु तां मुकुन्द ! का मन्दधाना न भवेद् विना त्वाम् ॥ २३

समस्तकल्याणगुणैकवारिधे ! समस्तवास्ते कतमस्त्रिलोक्याम् ।

नमामि, मे माधव ! सम्प्रसीद, न मामिमे यान्तु दुरन्ततापाः (8)॥ २४

हे नवपयोधरकान्त ! नवमेघश्याम ! मान्मथं योधरसं हृदि न वप नारोपयेत्यर्थः । नवपयोधरा कान्ता यस्य हे तादृश ! नवा नवीनाः, तासां च । प्राणप्रोषक ! ये त्वो वै प्रोषये, हे सञ्जीवनप्रोषकेत्यर्थः । यस्त्वं मदिपचरमणीनामधरं पिबसीति । कामं यथेष्टमनुरागं दधाना बाला । अतस्तां स्मराङ्गीकुरु च, हे अलस । त्वां विना का मन्दधाना न भवेत् अपि तु सर्वैव । धानं धारणं, मन्दं धारणं यस्याः दुःस्थितेत्यर्थः । दान्तु खण्डयन्तु ।

(ग) तुल्यश्रुतिनिदाना माधुर्यस्तुतिरनादिकालतः मनैनेव मानवमनोवृत्तिं ह्लादयन्ती शोभाकारितयाऽलङ्कारमार्गं प्रकृष्टमुपस्थाप्यति—तत्र भाषासु कासुचिदैचित्र्योपधायकता-सुखेन तस्या ऐकान्तिकतया स्वरतो वर्णतो वा स्वरवर्णमिलितादप्याधाराऽविर्भावः, कासुचित् पुनरन्यथाऽपि स्वरवर्णसंहतिमाश्रयेण तस्याः स्फुरणम् । पूर्वत्र क्रमगणनाऽर्थ-भेदादिचिन्ता च व्यभिचारिणी, इतरत्र क्रमो विभिन्नार्थवत्ता च मुख्यं लिङ्गम् । प्रथम-स्तावदनुप्रासपदवाच्यः, द्वितीयो यमकमित्यन्वर्थमभिधीयते । पूर्वत्र रसपुष्टिरव्याहता भवितुमर्हति, अन्यत्र तु कष्टकल्पनाश्रयतया रसपरिपन्थित्वं बहुश एव जायते, यदाहुः— 'तत्तु नैकान्तमधुर'मिति यमकाग्रहेषी आलङ्कारिकचूडामणय आचार्यदण्डिनः 'सानुप्रासा रसावहे'तीन्द्रिजेतास्त्वनुप्रासमतो बहुशो लघुत्वं निपुणं प्रतिपिपादयिषवः समस्थे—अपरे-ऽप्यर्वाचीनाः स्वां विमतिमुद्घोषयन्तो रसाश्रितकाव्यतत्त्वाः 'प्रायेण यमके चित्रे रसपुष्टिर्न दृश्यते' इत्यादिमतवादेन । परमासीत् कश्चन कालः यत्रास्य भूयानादरो निपुणकविकर्मतया काव्याङ्गत्वेन स्वीकारश्च कविसम्प्रदायसम्मतो जातः । कालिदासकृते रघुवंशे भारविकाव्ये च काचिदसक्तिमेव शोभैनमुपनीय वरीवर्तीति सहृदयानामुपलब्धिरेव प्रमाणं—भट्टिकाव्ये

(8) अत ऊर्ध्व "यथा वा—सदासदानन्दमय यमुने सदामदामोदनिकर पुरस्य ।

महो महोद्दामरसस्वरायमहो महो भूरि तवैव लक्ष्य ! ॥"

इत्यधिकः श्लोकः (ख) पुस्तकस्य तलभागे दर्शितः, मुद्रितपुस्तके चोपलभ्यते । टीका च तत्रत्या मचिन्तयापी-मनुभूयते ।

पादजं नवधा यमकं दर्शितम् (ग)—अथ पादभागजानि दर्श्यन्ते।

कलहं कलहंसानां कलहं क-ल-हंसकाः।
अभ्यस्यन्तीव गोपीनां चरणाम्भोजवासिनः॥ २५

मधुरा मधुराकाया रजनी सा यदाऽजनि।
मधु-राम-धुरा कासां तदा नासीद्धरेः पुरः॥ २६

साध्वसाध्वन्यदत्ताङ्घ्रिः गुरूणामपि सन्निधौ।
क्षणं वीक्ष्योत्सुका साऽसीत् साध्वसाध्वविचारतः॥ २७

काञ्चीदाम्नो रणस्तस्या रणतोऽरणतोऽतनोः।
रण-तोरणतो भूरिश्रियः क्षणमनोऽहरत्॥ २८

गोपीनां कलहंसकाः कं सुखं लान्तीति तथाभूता हंसकाः पादकटकाः कलहंसानां कादम्बकानां कलहमभ्यस्यन्तीव; ते यथा परस्परं कलहायन्ते तथा कलहायन्ते इव। कीदृशम्? कलमव्यक्तमधुरध्वनिं जिह्रीते प्राप्नोतीति तथा, तत् कुर्वन्तीति वा तारमित्यर्थः। हरेरग्रे कासां गीयमानैर्मधुभी रामधुरा रमणातिशयो नासीत्। साध्वसाध्वनि साध्वस-पथे न कदाऽपि दत्तावङ्घ्री यया सा गुरूणामप्यग्र उत्सुका आसीत्। काञ्चीदाम्नः—कथम्भूतस्य? अरणतो गमनाहेतो रणतः शब्दायमानस्यातनोः कन्दर्पस्य रणसम्बन्धि-तोरणाद्वन्दनमालायाः सकाशादपि भूयसी श्रीर्यस्य तस्य। नपुंसकाद्ध्रस्वो नुमागमश्च।

माघकाव्ये तदनुसारिणि नातिप्रसिद्धे गड्डलिकाप्रवाहपतिते सर्वबन्धकाव्यकदम्बके, यमकमाला-ह्वनजीविते कीचकवध हरिप्रबोध नलोदयाद्यनेककाव्यविशेषेऽस्य स्फुरणन्तु न तथा सहृदय-हृदयहारि। नैतच्चित्रं यदस्य इव कर्कशमर्वाचीनकविसमयमये नये काव्यान्तर्गतभूतत्वेन तथा सुष्ठुत्वमयसिद्धान्तः। तथा सति न तावदस्य परमार्थतो माधुर्यशब्दकत्वमपाक्रियते—पर न निखिलं माधुर्यं शब्दाश्रयमेव प्रशस्यमित्यूरीकारः। नाप्यनेन सकलजनसंवेद्यः सदर्थ-सनाभिः शब्दमाधुर्यास्वादो वाऽपलप्यते यमाश्रित्य प्रतीच्यसाहित्यभेदेषु Onomatopeic poetry इति काव्यभेदपरिगणनं यदुपलभ्य च तत्रत्यसमालोचकानां समयः—'Tis not enough no harshness gives offence The sound must seem an echo to the sense'. प्राचीनार्यसाहित्ये चास्य वैशिष्ट्यस्य 'खचरवनितविनिविष्टैर्नूपुरैर्नर्तकीनां झणिति रणितमासीत्तत्र चित्रं कलञ्च' इत्यादिकोमलसन्दर्भे पद्ये, 'एते ते कुहरेषु गद्गदनदद्-गोदावरीवारयः' इत्यादिकठोरभित्तायां भवभूतिवर्णमालायां, 'चञ्चद्भुजभ्रमितचण्डगदा-ऽभिघात'इत्यादि वेण्यां साटोपोक्तौ च प्रकाशः। परमेषामनुप्रासतया प्रसिद्धं सम्प्रदाय-ममनुमित्यविरुद्धम्—अनुप्रासभेदाश्च बहवः प्रतियुगं प्रत्यालङ्कारिकवर्यं भिन्ना इति

दृशोरगोचरेणैव हरिणा हरिणाक्षि ! ते ।
कपोलभित्तिर्मानिभहरिणा हरिणाकृतिः ॥ २९
अगोचरे सति हरौ दहत्येष मनो मम ।
मदनो मदनोदेनामदनो मदनोजसा ॥ ३०

सदासदासीनिकरैः परिच्छदैः सदा सदानन्दविलासविग्रहः ।
सदाऽस-(ग)दाक्षिण्यकृपाऽऽदिभिर्गुणैः सदासदारो विललास माधवः ॥३

दृशोरगोचरेणैव सता हरिणा श्रीकृष्णेन तव कपोलभित्तिः हरिणाकृतिः पाण्डुच्छविरभूत् । कीदृशेन? मान एव इभो हस्ती तस्य हरिणा सिंहेन । मदनो मनो दहति । केन? मदनोदेन मत्ततासण्डनेन । कीदृशः? मदनोजसा ममावन्ध्येन मदनोऽहर्षयः, मदि हर्षे । (१) परिच्छदैः सह सदा सदानन्दमयो विलासो विग्रहश्च यस्य स माधवः । दा दानम्, भासो दीप्तिः, दाक्षिण्यञ्च तदादिभिर्गुणैः सन्नास उपवेशो येषान्ते दारा यस्य सः ।

शातमेव । श्रुत्यनुप्रासस्य निरूढानुप्रासनिकसवर्णत्वमयव्यञ्जननिष्ठत्वस्वरूपस्य, 'दृष्ट्वा दर्शं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः' इत्यादिलक्ष्येषु स्फुटस्य, अन्त्ययोज्यावर्त्तितया ख्यातस्यान्त्यानुप्रासस्य 'मन्ये नसीहि धनागमलक्ष्म्यां कुरु तनुबुद्धे मनसि वितृष्णाम्'मित्यादि-बहुप्रसिद्धलक्ष्येष्वाविर्भवतो यथा नात्र ग्रन्थे ग्रथनं, तथा प्रतिदेशं भिन्नस्य कार्णाटी-कौन्तलीत्यादिनाम्ना लक्षितस्य कण्ठाभरणकृता कृतोद्देशस्य वृत्त्यनुविधस्यापि न सूचनमित्यप्यविरुद्धो मार्गः, यत एषां दिग्दर्शनन्यायेन विन्यास एव साधीयान् । नाट्यशास्त्रकृता पुनर्यमकस्यैकस्य शब्दालङ्कारतया ग्रथनं कृतं, तथाऽलङ्कारिकसम्प्रदायसिद्धस्यैव यमकस्य तत्र लक्ष्यलक्षणानि । अनुप्रासस्य तत्र कथं न ग्रहणमिति तु सम्यग्विमर्शनीयम् । 'एतद्दशविधं ज्ञेयं यमकं नाटकाश्रयम्' (१६।६२) इत्यभिधानन्तत्र, परं नाटकाश्रयस्यालङ्कारजातस्य गणनायां शब्दालङ्कारकल्पेऽनुप्रासस्यैव ग्रहणपरो निर्बन्धो वरीयानिव प्रतिभाति । इदानीं परिचितेषु नाटकेष्वनुप्रासस्यैव प्रसारो दृश्यते, यमकन्तु तत्र विरलविरलमेव । रामायणादिप्राचीनतमरचनादिष्वप्येवम् । एवं स्थिते प्राचा यमकपदेनानुप्रासस्यापि ग्रहणं, तयोर्मध्ये यमके चाव्याप्त्यादिप्रसङ्गः न सुगमः प्रतिपादयितुमिति बहवः । 'नानाकारेण कान्तभ्रूराराधितमनोभुवा । विविक्तेन विलासेन ततक्ष हृदयं स्त्रिया'मित्यादौ स्वरैकव्यञ्जनावृत्तावपि केषाञ्चित् यमकत्वकथनमेतत्पक्षेऽनुकूलं यमकतोऽनुप्रासस्योद्भवे विश्वासकारितावीजमपीति बोध्यम् । अत्र तावत् प्राचा भामहेन कृतो भरतीयनाट्यशास्त्रनिर्दिष्टेऽलङ्कारचतुष्केऽनुप्रासस्य पृथक्तया योगः

---

(१) "दासदासीनिकरैः सह वर्त्तमान" इत्यधिकोंऽशोऽस्माके (ख) पुस्तक एवोपलभ्यते ।

मनोज-हार-प्रतिमा समाना सरस्वतीते ! मद-सु-स्वरूपे ॥

मनो जहार प्रतिमा समाना सरस्वती ते मदसुस्वरूपे ! ॥ ३४

अर्द्धावृत्तिः ।

न वंशी-कर-मासाद्य यमानुजनिभङ्गतः ।

कस्या विशदतां याति मनो मानपरिप्लवम् ॥

नवं शीकरमासाद्य यमानुजनिभङ्गतः ।

कस्याविशदतां याति मनो मानपरिप्लवम् (ग) ॥ ३५

श्लोकावृत्तिः । अयमेव समुद्गकः । एकविंशतिः ।

हे मदसुस्वरूपे ! मत्प्राणतुल्ये । तव सरस्वती वाणी मम मनो जहार । कीदृशी ? मां प्रति समाना आदरा । पुनः कीदृशी ? मनोज्ञस्य हारस्य प्रतिमा मुक्ताहारतुल्या हृदयधारणार्हेत्यर्थः, समानाऽवक्रा । मदस्य मत्ततायाः यत् सु सुष्ठु स्वरूपं तस्मिन् सरस्वति समुद्र इति सङ्गते । हे मत्तमत्ततासमुद्रप्रविष्ट इत्यर्थः ।

अथ सर्वासामपि वैयर्थ्ये यथा यमकप्रयोगः क्रियते तथा मानभङ्गार्थं नानाविधो-पायानां वैयर्थ्ये सति श्रीकृष्णेनापि सङ्केतमुरलीवादनं क्रियते, मुरलीनादश्रवणमात्रेण (10) सा स्थितमाना प्रसन्ना बभूवेत्याह—नेति । वंश्याः करं वादनमासाद्य यमनियमासनाद्यष्टाङ्ग-योगस्य प्रथमो यमस्तस्यानु पश्चाज्जन्म उत्पत्तिर्यस्य स नियमस्तस्य भङ्गतः, तथा च श्रीकृष्णेन सह मया कदापि सङ्गो न कर्त्तव्य इति यो नियमस्तस्य मुरलीश्रवणेन भङ्गात्मानेन चञ्चलं कस्या मनो विशदतां न याति, अपि तु सर्वासामेव । पुनस्तस्यैव श्लोकस्यार्थान्तरमाह—यमानुजनिभेसमा पुण्यनदी तस्य भङ्गतस्तरङ्गाच्चातो यो नवीनः शीकरः जलकणस्तमासाद्य मानेनाभिमानेनार्थाद् गर्वेन दोषेण परिप्लवं कस्य मनः न विशदतां याति, अपि तु सर्वेषामेव, यमुनाजलस्पर्शस्य सर्वदोषनाशकत्वप्रसिद्धेरिति भावः ।

दिना विभागेन भेदसंख्या प्रकाशकृता सूचितापि न विस्तरतो दर्शिता, सा च मनोरमैः पद्यैरिह निबद्धा । यमकमित्यारभ्यास्याग्रस्य पूर्वतः श्लोकद्वयादाकारतो संस्कृता नियमतश्च नियता संज्ञा, इयमेव शैली प्राचीनानां शास्त्रकृतां यत्ते संज्ञिनां संज्ञानियतत्वार्थं सहकारि-गुणान्तराणि प्रकटयन्ति । सा च सुस्पष्टं दर्शिताऽऽचार्यदण्डिना गुणालङ्कारादिविवेचनप्रस्तावे । यथा चेति—'कानन'मित्यादि श्लोक चाद्विर्भावितं ईषद्भिन्नतया पठित इत्यतो यथा चेति प्रतीकेन नूतनतरस्यावतारः । पादजमित्यादि—अर्द्धावृत्तिरित्यादि—एषां वक्ष्यमाणानाञ्च भरत भामह दण्डि रुद्रटोद्भटादिग्रन्थेषु रूपभेदाद्यथायथं सुख गर्भ वृत्ति-पुष्प वृन्त-

---

(10) "श्रीकृष्णेनापि वादितसङ्केतमुरलीश्रवणमात्रेण"त्यन्यः पाठो मुद्रितपत्रके ।

आद्यन्तमध्यभेदेन क्रमादथ समुच्चयात्।
अन्तादिभेदेन पुनर्बहुधा यमकक्रिया (ग)॥ २११ का

आदियमकमन्त्यमकं मध्ययमकमाद्यन्तमध्ययमकमन्त्यमकमिति षड् भेदाः। क्रमेणोदाहरणानि—

कलाकलापेन गरीयसा हरिर्मदीनदोतिः करुणारसाम्बुधिः।
सुरासुराणां मुकुटाटवीमणिः सदा सदानन्दचिदात्मको बभौ॥ २१
दोषेण प्रबल हि नागरी गरी-यसा(ग) कठोरत्वमुपेत्य भात्यभा।
विहाय मानं हरिमानयानया धिया हि सर्वं भवतीहितं हितम्॥ १७
मदन सङ्गर-सङ्ग रसाकुला भव विहारिणि हारिणि। माधवे।
कुसुम-राजि-विराजि-विभूषणा मधुप-राग परागपराचिता (ग)॥ १८
माऽसो मासो मरीच्यः समधुर मधुर प्रेयसी-प्रेय-सीमा-
वृन्दा वृन्दावनश्रीरुपवन-पवन-भ्रान्तिरभ्रान्तिरम्या।

गरीयसा प्रबलदोषेण कठोरत्वमुपेत्य काऽपि नागरी न हि भाति। यतोऽभा विगत कान्तिका। धिया तव सर्वं हितमीहितं वाञ्छितं भवति, वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानप्रयोगः।

हे हारिणि। मनोहारिणि! माधवे विहारिणि सति मदनयुद्धस्य सङ्गे यो रसस्तेना कुला भव। कथम्भूता? कुसुमश्रेणिभिर्विराजि भूषणं यस्यास्तथाभूता सती। अथ मधुपानां रागो रङ्गनं येष्वतथाभूतैः सुगन्धैः परागैः पराचिता व्याप्ता सती च।

उद्दीपनविभावानाह—माऽस इति। मासचन्द्रस्य मरीच्यः किरणाः माऽसः मां शोभामस्यन्तीति माऽसः शोभानिवेधिका इत्यर्थः। वृन्दावनस्य श्रीः शोभा कीदृशी? समधुरा शृङ्गाररससहिता एवं मधुराश्च या प्रेयस्यस्ताभिः प्रेयं पूरयितुमर्हं सीमा वृन्द यस्याः सा, तथाच वृन्दावनीयशोभायाः सीमासमस्तावधिः प्रेयसीनां साहित्येनैवेति भावः। उपवनेषु पवनस्य भ्रान्तिर्भ्रमणम् अभ्रान्तिरम्या अभ्रान्तिर्वृन्दावनीयोपवने सम मन्द गमनमेवोचितमिति या सावधानता तथा रम्या। आलम्बनविभावमाह—इह समये स

पुच्छ षड्क्ति परिवृत्ति मदंश-काञ्ची पदान्ताम्रेडित श्लोकाभ्यास समुद्रक यमकावलि महायम कादयोऽपिविधा भवति संख्या—इतोऽधिकानि संख्याऽन्तराणि च तथ्यो भट्टिकाव्यादितश्चैव ग्राह्याणि। बहुधेति—आद्यन्तादिभेदगणना प्राचीनानुसारिणी दिव्यवेद्यादिविच्छित्तिविशेष जीवातुरर्वाचीनैः बद्धाविता। वस्तुतस्तत्संख्या एवार्थं भेदक्रमः। समविंशतिरिति तु वस्तुगत्या गणनायां न किमपि तात्पर्यं 'बहुधा यमकक्रिये'त्येव निष्कर्षं। अयुक्पाद युक्पाद मिश्र

नन्दानन्दाप्यकन्दः स्मर-समर-स-म-व्यूह-हारीह हारी
सङ्गी सङ्गीतदेव्या अहरहरहरद्राधराधां स राधाम् (ग) ॥३९

न मानमाधेहि मनस्यदःस्यदः शुभं शुभंयोः स्यति देवि ! तेऽधिते (ग)।
अहो अहोरात्रक्षताऽरुषा रुषाऽयशो यशोदाभुवि विद्यतेऽद्य ते ॥ ४०

प्रतिपादसर्वयमकं यथा—

ममत्वयाऽममत्वया न वेङ्गितं नवे ! ङ्गितम् ।
स्मराधिके स्म राधिके ! चर क्षमाश्च रक्ष माम् ॥ ४१

हरी राधामहरत्। कीदृशः ? नन्दः (ग) नन्दको य आनन्दस्तस्याप्यकन्दः प्रथममूलं स्मरसमरे समः मा शोभा तत्उपस्थितो यो बलविन्यासस्तं हर्तुं शीलं यस्य सः। 'व्यूहस्तु बलविन्यास' इत्यमरः। तथा हारी हारवान् सङ्गीतदेव्याः सङ्गी। राधां कीदृशीम् ? अहरहः प्रतिवासरमेव राधराधां राधस्य राधः संसिद्धिर्यस्तस्याम् ।

दूती प्राह—न मानमिति। मनसि मानं नाधेहि। कुतः ? अदःस्यदः अमुष्य मानस्य वेगः हे देवि ! शुभंयोः प्रशंसावत्यास्ते तव शुभं मङ्गलं स्यति नाशयति 'अहंशुभमोर्युस्' इति युस्। शुभमिति मान्तमव्ययं प्रशंसावचनम्। अहो इत्याश्चर्ये। अहोरात्रक्षतमरुर्मनःपीडा यतस्तथा रुषाऽधिते इति सम्बोधनम्, तथा च तादृश्या रुषा त्वमधुनाऽपि ज्वलिता नाभूरित्याश्चर्यं, यशोदाभुवि श्रीकृष्णेऽद्य तेऽयशो दुर्यश एवेदं वर्त्तते। श्रीकृष्णोऽप्याह—मम त्वयेति। हे राधिके त्वया मम न ङ्गितं न वा इङ्गितं चेष्टितं भवति। कुतः ? अममत्वया मयि ममत्वशून्यया। ननु तर्हि मामुपेक्षस्व तत्राह—हे नवे ! नित्यनूतनत्वात्त्वं मे चेतो लोभयसीति भावः। अथ च चेतः पीडयसि चेत्याह—स्मरेण स्मरणेनाधिर्मनःपीडा कामोद्गमो यतः हे तथाभूते ! यद्वा स्मरेण कन्दर्पेण हेतुनाऽधिर्मनःपीडा यतः हे तथाभूते राधिके ! तस्मात् त्वं मां चर प्राप्नुहि माश्च रक्ष। स्मेति पादपूरणे।

सर्वयमकादयोऽन्ये च अनामकाः सनामकाः बहवोऽन्योदाहार्याः। 'सदासे'त्यादिष्वप्रयुक्तता लभ्या, 'कस्या विश्रदता'मित्यादिष्वपि कृत्रिमो पदभङ्ग इति स एव प्राचीनो दोषः, 'राधिचरे'त्यादिषु, 'समारसा' इत्यादिषु च पदानां चादीनामनुद्देशः, 'तेऽधिते' इत्यादिष्ववर्णान्तरैकपदतेत्यादि दोषप्रसङ्गाः यमकतया कथमपि सोढ्याः। 'गरीयसे'त्यत्र पादेन पदच्छेदेऽत्र न किमपि माधुर्यं—मान्थर्यमिव प्रत्युत भासते। न तावत् सर्वत्रैयं दोषदृष्टिः, यतो 'मदनसङ्गरसङ्गे'त्यादिषु उपभोग्यैव काऽपि स्वादुता, 'त्रिवलते'त्यादौ पद्ये नखोदयादिरिदाकारपद्येष्विव किमपि वैरस्यमुक्तमेव, अतो हानोपादानयोर्भेद निदर्शनम्। मदनेति—राधां प्रति

सर्वयमकं यथा—

(५)(८) (४) (१) (२)
ससार सा ससारसाऽस-सार-मास सार-सा ।

(३) (७) (६)
ससारसाससारसा स सारमास-सार-सा (ग) ॥ ४२

मत्यचरयमकमपि केचिदिच्छन्ति । तद्यथा—

(४) (५) (६) (८) (९)
वि-वितत-नाना-साऽभा विविधघना ना-ववश्याख्या ।

(१०) (७) (२) (११) (३) (१)
सा साधुधुततरारा मम ववले लेहि-हित-तनु ! नु (ग)॥४३ इत्यादि

एवं सप्तविंशतिर्भेदाः(ग) । द्विखण्डत्रिखण्डादिकश्लोकोदाहरणेष्वन्तर्भवतीति पृथङ् न दर्शितम् । तथाहि 'अहो अशोरावक्रताऽवपावया' (४० श्लोके) इत्यादौ द्विखण्डम् । 'मासो माऽसो मरीष्या' (३९ श्लोके) इत्यादौ द्विखण्डम् । 'विवितते'त्यादौ (४३ श्लोके) चतुःखण्डम् । एवमन्यान्यपूह्यानि । गद्येषु तु नार्थं क्रमः । तत्र यथा—'सदा सोदरे दामोदरे गुणसाराधिका सा राधिकाऽनुरज्यति स्मे'ति ।

सा राधा प्रातर्निकुञ्जाच्चलति स्म । कीदृशी ? ससारसा ससीत्साकमसाऽसमार-सामसारमा या सम्यक्प्रकारेण आसो विक्षेपो यत्र असु क्षेपणे । तथाभूते सारे गमने यः साणो निद्रा तस्य सारं बलं स्यति क्षोयप्रतिभया झूषयतीति सा । स गतौ योऽन्तकर्मेणि अन्तकर्मशब्दस्य नाशो द्राष्टव्यार्थः । ससारसा—सखाराः सखिन स्मृतं गच्छन्तीति समाः, आ सम्यक् रमन्ति शब्दायन्त इत्यारसाः, असमन्ति दीप्यन्त इत्यसाः सारसाश्चक्रवाका यतः यां विलोक्येत्यर्थः सा । सम स्मृतौ, रस शब्दे, अस दीप्तौ । सः श्रीकृष्णः ससारेति पूर्वेणान्वयः । कीदृशः ? सारसाम सार सा सारसानां पक्षिविशेषाणामाश्यापणेऽस्य सारः स्थैर्यं तत् स्यति (श्याति) नाशयति स्वीयगमनेन चकितीकृत्येति भावः ।

सा वनस्थली नाववश्याख्या नौ आवयोरवश्यमेवाख्या ख्याप्या अप्रकाश्या । विविक्त नामाग्रहणं सङ्केतस्थलत्वात् । कीदृशी ? विभिः पक्षिभिर्विततता नाना सा शोभा यस्याः सा । अमाऽपरिमिताऽनुपमा वा । विविधानि घनानि यस्यां सा । साधु यथा स्यात्तथा धुततरोऽतिरक्षित आरो गतिर्यस्या यया सा यां प्राप्यान्यत्र गमनं नैव युज्यत इति भावः ।

विशाखाऽहेति कथानन्दिन्यो सङ्गलिमूचना । मासि इत्यत्र ममा भुरा यस्येति प्रेमप्रकर्षं ममस्येनोक्तिर्यमहिमवश्यायंः नन्दानन्देत्यत्र नन्दस्य नगराणस्य नन्दन इति सुगम एवार्थोऽयं ।

भिन्ना अप्यर्थभेदेन युगपद्भाषणक्षमाः ।
त्यजन्ति भिन्नरूपत्वं शब्दा यत् (४) श्लेष (यच्छ्लेष) एव सः॥
२१२ का

'अर्थभेदेन शब्दभेद' इति न्यायात् काव्ये स्वरस्यानुपयोगेन स्वरगतभेदाभावाच्च, केवलार्थभेदेन भिन्ना अपि शब्दा युगपदेकदा यत् यदर्थान्तरभाषणक्षमाः सन्तो भिन्नरूपत्वं त्यजन्ति तदा सः श्लेषः (घ) । अर्थद्वयश्लेषणाच्छ्लेषः ।

स प्रकृतिलिङ्गवर्णप्रत्ययभाषाविभक्तिपदवचनैः ।
अष्टविधो, निरपेक्षस्तुल्योभयवाच्य एव नवमः स्यात् ॥२१३ का

निरपेक्षः प्रकरणादिव्यतिरेकेणापि तुल्यवाच्यद्वयः (घ) । क्रमेणोदाहरणानि—

मनस्तुदन्ती सपदा बलिष्टा विधौ विरुद्धे तमसि प्रवृद्धे ।
तस्मिन् प्रसन्ने हरितः प्रसादं धन्या लभन्ते तमसि प्रनष्टे ॥४४

सा सपदि बलवती भवति स्म । मम चेतस्विनी मन्मुखमाधुर्यास्वादिनी स्थिता च तदुपैत्याः, हे तथाविधे ! तु इति सम्बोधनम् । राधिका दामोदरे रज्यति स्म । कथम्भूता ? गुणेषु साराधिका गुणेषु मध्ये ये सारभूता गुणास्तैरधिका । दामोदरे कथम्भूते ? सदा मोदं राति ददातीति तस्मिन् ।

मनस्तुदन्तीति—विधौ चन्द्रे विरुद्धे सतीष्टाऽपि क्षणदा उत्तुमवदाल्हतया यथार्थनाम्नी रात्रिर्मनस्तुदन्ती स्यादिति. तस्मिन् विधौ प्रसन्ने हरितो दिशः कर्त्र्यः प्रसादं प्रसन्नतां लभन्त इति । पक्षे, विधौ विधातरि विरुद्धे सति यत्तमस्तत्तमोगुणस्य वृद्धं तस्मिन् सति इष्टाः पदार्था इन्द्रियच्छेदकाः सन्तो मनस्तुदन्तीति प्रथमार्द्धस्य, हरितः श्रीकृष्णात् जना धन्याः प्रसादं लभन्त इति द्वितीयार्द्धस्यान्वयः ।

अत्रापि क्रमस्थाक्षराणाञ्च नियमितत्वात् यमकमेव नानुप्रास इति । गद्येऽपि—तथा च रुद्रटकारिका :—'प्रायश्छन्दांसि विषयोऽस्ये'ति । तत्र टीकाकृतां नमिसाधुचरणानां विवृतिः—'प्रायोग्रहणात् गद्यमपि क्वापी'ति चोदाहार्य्या । 'मम चेतो'त्यत्र सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात् समासः ।

(घ) 'द्विधा तु भिद्यते शब्दो रूपतः स्वरतोऽर्थतः' इति शाब्दिकनयेनार्थभेदभिन्नानामेव शब्दानामत्र कारिकया परामर्शः । रूपत आकृतितो न तु प्रकृतितः । वस्तुतस्त्वेतेषामाकृतितोऽभिन्नानामपि प्रकृतितो भिन्नत्वं दुरपह्नवमित्याह वृत्तौ, 'अर्थभेदेन शब्दभेद' इति । 'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदर्थं गमयती'त्यभियुक्तकृतिरत्र प्रमा । माठगणे तुनिगा

अत्र 'इच्छ्यदे'ति दाप् लवने, 'यणदे'ति डु दाञ् दाने, इति प्रकृतिभेदः । 'दृष्टा' इति पुंलिङ्गम् । 'दृष्टे'ति स्त्रीलिङ्गम्—इति लिङ्गभेदः । पुन'र्दृष्टा' इति बहुवचनं, 'दृष्टे'त्येकवचनं, तेन वचनभेदः । "विधा"वितीकारोकार सारूप्ये वर्णभेदः । "तुदन्ती"ति शतृ प्रत्ययः, "तुदन्ति" इत्याख्यातप्रत्ययः, तेन प्रत्ययभेदः । 'हरित' इति पञ्चमी, 'हरित' इति जस्, तेन विभक्तिभेदः । अनेनैकेन षड् भेदाः प्रदर्शिताः । पुनरपि भङ्ग्यन्तरेण लिङ्गवचनभेदं दर्शयति—

लीलाऽम्भोरुहगञ्जिनी रतिरणक्रीडाश्रमोद्गारिणी
निद्रोद्भेदविलासिनी स्वश्रताऽसङ्कोचसञ्चारिणी ।
अन्योन्यप्रणयप्रकाशनविधावन्योन्यसंह्लादिनी
राधाया नयने हरेरपि तनुः क्षेमं विधत्तां तव (11) ॥ ४५

भाषाश्लेषो यथा—(घ)

उद्दामकामकण्डूलकरमण्डलचण्डिमा ।
कालिन्दीकुञ्जरो धत्ते विहारं वारिमञ्जुलम् ॥ ४३

लीलाम्भोरुहेति—राधाया नयने तव क्षेमं विधत्तां कुरुतामिति परस्मैपदस्य द्विवचनं, तथा हरेरपि तनुश्च तव क्षेमं विधत्तामित्यात्मनेपदस्यैकवचनम्, धाञ् धातोरुभयपदित्वात् । नयनयोस्तनोश्च विशेषणान्याह—लीलेत्यादि । स्वश्रतेति—नेत्रपक्षे या श्रीस्तस्यानिष्ठ-वशीभूतता तस्या असङ्कोचो विकारस्तस्य सञ्चारिणी, तनुपक्षे स्वकर्तृका या वशनिष्ठ-वशीभूतता तस्या इत्यादि ।

भाषाश्लेषः शौरसेन्याः श्लेषः । उद्दामेति—संस्कृतपक्षः सुगमः । प्राकृतपक्षे—हे चण्डि । हे कोपने । कालिन्दीकुञ्जरोधसत्ते (घ) कूलं युगलं दन्द्वयो विहारं वारिसं वारयिष्ये । कथं वारयिष्यसीत्याह—इत्यकरमं प्रस्तुतं कर्म मा वल मा वल इत्युताह मारि कर्म कुर्वित्यर्थः । प्रस्तुतकर्म कीदृशम्? उद्दामकामकम् । 'कालिन्दीकुञ्जरे'ति 'उद्दामकामे'ति पदद्वयेऽपि समासादेत्वात् भाषासमावेशः, अन्यत् सर्वमर्थभेदाच्छ्लेष इति ।

भरतेन 'हास्यशृङ्गारयोः स्वरितोदात्ते वीररौद्राद्भुतेषूदात्तस्वरितं'मित्यादिकया दिशा प्रतिपादितस्वरनियमिकोऽपि काव्ये स्वरभेदप्रसङ्गः प्रकृतेऽप्रकृत इत्यर्थं दुर्विदग्धशैढिप्रकटनेन । एवं स्थिते एकमेवाकारमाश्रित्य वर्तमानस्य पदद्वयकाव्यस्थितिनो भिन्नार्थत्वप्रकटने शाब्दश्लिष्यन्तेऽभिन्नभिन्नरूपेण भिन्ना इति शब्दाश्लेषालङ्कारस्य श्लेषसंज्ञा । अलङ्कृतिरियमार्थ

(11) 'विधत्तां सुखः' इति (क) (ख) पुस्तकयोः पाठः ।

पदश्लेषो यथा—

> समराला रुपैवेयं राधिके ! सर्वदारुणा ।
> मतिश्च तव दृष्टिश्च समे एव बभूवतुः ॥ ४७
> कृष्णपक्षे बलवती दोषाकरपराङ्मुखी ।
> समे द्वे तामसी रात्रिः सात्त्विकी च सतां मतिः ॥ ४८

वाक्यगतत्वेनायं सभङ्गाभङ्गवाच्यः। शब्दार्थश्लेषयोरयं भेदः—यत्र शब्द-परिवर्त्तनेनापि न श्लेषत्वभङ्गः सोऽर्थश्लेषः, अन्यस्तु सभङ्गाभङ्गत्वाभ्यामेव शब्दश्लेषः। स चोक्तोदाहरणेषु, शब्दपरिवृत्त्यभावात् (ङ)।

अर्थश्लेषो यथा—

> विलोलसंफुल्लकदम्बमालः समुल्लसच्चञ्चुलबर्हिबर्हः।
> अशेषसन्तापहरो जनानां कृष्णस्य मेघस्य सहोज्जिहीते ॥ ४९

अत्र 'कदम्बा'दिशब्दानां परिवृत्त्याऽपि न श्लेषत्वहानिः, इत्यर्थश्लेष एव(ङ)।

अथ शब्दालङ्कारप्रस्तावे प्राप्तावसरतया चित्रकाव्यमपि दर्श्यते। तत्र यद्यपि—

मानवतीं श्रीराधां प्रति श्रीकृष्ण आह—समरालेति। साम्ये हेतुमाह—इयं मति-र्दृष्टिश्च सर्वदारुणा सर्वस्मिन् काले दारुणा सर्वदाऽरुणा च समराला दृष्टिपक्षे सम्यक् कुटिलेत्यर्थः, यदुक्तम् मेदिनीकारेण 'अरालः कुटिले सर्जरसे सामनि दन्तिनी'ति। मति-पक्षे समरो युद्धं तत् आलातीति। कृष्णपक्ष इति—कृष्णपक्षे शुक्लातिरिक्तपक्षे भक्त-पक्षे च। दोषाकरश्चन्द्रो दोषोत्पत्तिस्थानञ्च। विलोलेति—माला सक्‌स्तृतश्च।

भारतीयसाहित्ये स्वतःस्फूर्तैव स्वाभाविकीति सर्वैरेवास्या अकुण्ठप्रसरः—परं गद्यकाव्ये-ष्वस्या भूयानुत्कर्षो लक्ष्यते। अत्रापि 'सर्वमत्यन्तगर्हित'मिति नीत्याऽतिवेलश्लेषो निक-र्षोऽपि प्रासङ्गिक प्रश्नः। यद्योऽप्यस्या विच्छित्तिं स्थूलदृशा प्रेक्ष्यैवं प्राचां निर्बन्धप्रकटनं 'श्लेषः पुष्णाति सर्वासु प्रायो वक्रोक्तिषु श्रिय'मिति। भाषाश्लेषस्यापरेऽस्मात्‌भाषासमाख्याद-लङ्कारात् स्वतन्त्रविषयता, पूर्वत्र भाषाभेदादर्थभेदोऽप्यानुषङ्गिकः, उत्तरत्र न तथैत्याभावात्। रुद्रटादिभिस्तूभयोर्भेदेऽङ्गीकृतेऽपि संज्ञाभेदकल्पः प्राचीनमतनियन्त्रितत्वात् कथमपि परिहृतः। काव्यप्रकाशोक्तदिशा नात्र तस्य तथा व्यतिरिक्तस्य वेशतः सूचनमपि। भाषाश्लेषे क्वचित् भाषासमेऽपि कष्टकल्पनाश्रयः दुष्करः परिहर्तुं य'थोद्दामे'त्यादौ लक्ष्ये।

(ङ) 'सभङ्गः शब्दश्लेषः अभङ्ग एवार्थश्लेष' इति प्रायोदादमपाकर्तुं रुद्रटादिकृतां सर्वस्वकृता कृताश्रयामाश्रयाश्रयिभावरूपां शब्दार्थोभयालङ्कारनिर्देशव्यवस्थां दूषयितुञ्चेय-मवतारणिका। मम्मटादिभिर्विध्वस्ता समुदन्याद्यावांचीननिबन्धकृद्भिरुज्जीवयितुमिष्टाऽपि

नटानाञ्च कवीनाञ्च मार्गः कर्कश एव यः ।
रसाभिव्यक्तये नासौ शक्तिश्चैर स केवलम् ॥ (ङ)

चित्रं नीरसमेवाहुर्भंगवद्विषयं यदि ।
तदा किञ्चिच्च रसवद्यथेच्छोः पर्वचर्वणम् (च) ॥ २१४ का—

अत्र किञ्चित् प्रदर्श्यते । प्रथमं प्रतिलोमानुलोमपादो यथा—

(७) (१) (२)
राधा साररसाधारा मारमाऽऽरमारमा ।

(३) (४) (६) (८) (५)
काम्योदाररदाऽशोका सा ललास ललालसा ॥ ५०

प्रतिलोमानुलोमश्लोको यथा—

(२) (३) (४) (१) (६) (७)(८) (५)
काऽधिदा सखभा राधे ! मानो माऽस्तु रमाधवे ।

(१०) (१२) (११) (६) (१७)(१३)(१४) (१५) (१६)
वेधमारस्तु मा नो माऽधेराभा खसदाऽधिका ॥ ५१

अथ चित्रकाव्यटीका—सा राधा ललास । कीदृशी ? साररसमाधारयतीति सा । मारेण कामेन मां शोभामारात्ति गृह्णातीति सा च, रमेव रमते इति रमारमा च सा । काम्येन दीप्रा उदारा रदा यस्याः सा । अशोका शोकरहिता । ललालसा स्पृहावती । काऽधिदेति—हे राधे ! का नारी आधिदा मनःपीड़ादायिनी सती सखभा सभया सकान्त्या सह वर्त्तमाना भवति, अपि तु न काऽपीत्यर्थः । अतो रमाधवे श्रीकृष्णे मानो माऽस्तु, माने सति तस्याधिस्तत्रापि ग्लानिरिति भावः । नोऽस्माकं वेधमारो विधाननाशः क्रियानाशस्तु माऽस्तु—विध् विधाने घञ् । तथाऽधेराभा मनःपीड़ाया आभा खसदा खगताऽधिका माऽस्तु, सद्वृत्त गतौ ।

न सम्या मैतलं नतामारयेन । समोभयत्राप्यत्वेनास्याभिधामूलध्वनितो भेद इति प्रागेव भूषितं ध्वनिकिरणविवरणे । श्लेषस्थले शब्दपरिवृत्तिसहत्वासहत्वयोर्यामध्यष्टत्विशाये उभयालङ्कारकल्पना न मरदायमम्मतेत्यपं पालत्रितेन । भाषान्तरेष्वेवं विषमभङ्गश्लेषप्रसङ्गः उद्भटपरादन इत्यस्यार्थभारतीयमाहिके वैशिष्ट्यकोयातु: । 'त्रिकोणेऽपि श्लोकोऽयं क्रियित् भिन्नत्वेनाप्युदाहृतः । अतार्थंश्लेषविवेचनं न क्रमप्राप्तमिति दिक् ।

(च) नटानाञ्चेति—मन्त्रश्लोक इव भाममानेऽनाप्रकृतस्य वाक्यास्फोटस्थासर्वाङ्गमर्मगाहिमयस्य नटनाटिनकस्य मोऽनुपमाक्षेपः सानुभोग्यः शास्त्रमिदं च । प्रकृतिरसोच्छेदकता प्रायोनैव घोतृता । दिङ्दर्शनन्यायेन रसविवरणपूर्ता लोकाटभाग्नी

प्रतिलोमानुलोमो श्लोको यथा—

(१) (६) (५) (४)
मानसाररसाधारा साऽयन्तो वनमालिना ।

(८) (२) (७) (३)
संललास महामोदा साऽऽमामाद-नि-साध्वसा ॥

(२) (३) (१) (७) (६)(५) (४)
साध्वसानि दमाऽऽमासा दा मोदामसलाऽऽससम् ।

(१४)(८) (१३)(१०)(११)(१२) (९)
नालि ! मानवतीयं सा राधा सार-रसा-नमा ॥ ५२

महामानवती राधा सम्प्रति किं करोतीति पृच्छन्तीं सखीं प्रति सखी प्राह—मानसाररसाधारा मानस्य सारं रसं न धारयतीति तथा, यतो वनमालिना सहायन्ती गच्छन्ती (च) सती आशु प्रीयं संललास, इत्थं गतौ प्रवृत्ता: । कीदृशी ? महामोदेनाऽऽवो दीप्तिर्यस्याः सा । आमामादनिसाध्वसा आ सम्यक् मादेन सौरभमत्ततया निसाध्वसा निर्भया निशब्दोऽयं निषेधार्थो "यथा दीपो निवातस्थ" इतिवत् । अहं साधु यथास्यात्तथा असानि वर्ते । यतो दमामासा दमेनैवाभ्यासोऽभूदित्यर्थः । ननु मा त्वया वादीः साऽद्यमानस्य प्रीत्रमेवोपशमं न सम्भावयामीति वदन्तीं प्रत्याह—असलालसं यथास्यात्तथा ऊहां वितर्कं मा दाः, किन्तु सलालसं यथास्यात्तथा वितर्कं खण्डयेत्यर्थः । निश्चयं प्रदर्शयत्याह—नालीति । हे आलि ! सेयं राधा मानवती न किन्तु साररसेन श्रेष्ठरसेन आनमतीति सा ।

अथैनं प्रकाशटीकाकृता सोमेश्वरेणोद्धृतमपोह्यते—'यमकानुलोमतदितरचक्रादिभिदा हि । अभिधानमात्रमेतत् गड्डलिकाऽऽदिप्रवाहो वे'ति । 'क्रीडागोष्ठीविनोदेषु तज्ज्ञैराकीर्णमन्त्रणे । परव्यामोहने चैव सोपयोगाः प्रहेलिका' इत्युपलक्षणमुखेन च तस्योद्घाटनम् । श्लिष्टभरा इति—सा च श्लिष्टगोष्ठीगरिष्ठानां कुतुकिनां गृहस्थेष्टानां स्वाभ्यनुवृत्तिकृतविधिरेव सप्रकाशेति भट्टबाणादिग्रन्थेषूल्लेखतः प्रतीयते, खड्ग-चक्र-नागादिराजसभासिद्धपदार्थानुकृतिमिषाच्चावधीयते । 'अनेकधावृत्तवर्णविन्यासैः शिल्पकल्पना । तत्तत्प्रसिद्धवस्तूनां बन्ध इत्यभिधीयते' इत्यग्निपुराणे (३४२ तमाध्याये) अस्य कारुशिल्पकल्पं पुरस्कारसूचनम् । 'भगवत्-विषय'मिति कृत्वा यदेषामत्र सार्थकत्वमर्दनं तत् भक्तवैष्णवकविसहृदयसार्थशोभि एव । गर्भाचारादीनि तत्कालोपयोगीनि चित्राणि । आकार-गति स्वर-व्यञ्जन स्थान च्युतक-गुप्त-प्रहेलिकाऽऽदिभेदैरत्र भूयान्विस्तर आकरतो ज्ञेयः । अन्येषामादित्यचतुर्णां प्रचुरतो लक्ष्यलक्षणानि । पद्मादिबन्धानां मुद्रितग्रन्थेषु बहुशः प्रदर्शितत्वादिरलप्रायाणि च्छत्र खड्ग-पताका-गदा-मुद्गरबन्धमयान्यत्र परिशिष्टे दर्श्यन्ते । एषां ग्रन्थालङ्काराणां सर्वदैव बहुभि-

महासर्वतोभद्रं यथा—(च)

(७) (४) (५) (१) (२) (१२)

साधाराऽश्रीः श्रीराधा सा धामाकामा मा-कामाऽधात् ।

(३) (४) (१०) (८) (११) (९)

राकाधीमा माऽधीकारा श्रीमा मानेनेमामाश्रीः (च) ॥ ५४

सर्वतोभद्रं यथा—

(३) (५) (६) (७)

धाराऽसाररसा राधा रासलास्यस्य लासरा ।

(४) (१) (२)

सालाकाररकालासा रस्यरस्यस्य ! रस्यर ! ॥ ५५ (12)

साधारेति—सा श्रीराधा साधाराश्रीः साधं सिद्धिमित्यर्थं प्राप्नोति साधारा च्या सम्यक् श्रीः शोभा यस्यास्तथाभूता भवतीत्यन्वयः। कीदृशी ? धामाकामा धाम्नि निकुञ्जमध्ये च श्रीकृष्णं कामयत इति सा। 'शीलिकामिभक्षिचरिभ्यो णः' (पा ३।२।१ वार्तिके) इति णप्रत्ययः। ननु किं स्वीयकामस्यार्थं कामयत इति तत्राह—माकामा। मेति निषेधे, न विद्यते कामः स्वसुखतात्पर्यं यस्याः सा, कृष्णसुखार्थमेव तं कामयत इत्यतः प्रेमवतीति भावः। राकाधीमा राकायां पौर्णमास्यां धियो बुद्धेर्मा शोभा यस्याः सा रासविलासविहारार्थमिति भावः (12a)। माधीकारा मा आधिर्मनःपीडा यस्याः इं कन्दर्पं कं सुखञ्च आ सम्यक् रातीति, सा च मा च सा, अतएव तस्याः सर्वतः श्रैष्ठ्यात् श्रीमा सम्पत्तिरूपा लक्ष्मीः मानेन आदरेण आश्रीः आश्रयमस्याः इमां राधामधात् स्वसर्वसम्पत्ति-समर्पणेन पालयामास। धाराऽसाररसेति—धारायामासारः सम्पात रस रसो यस्याः सा

राहसतया प्रतियुगं नवाः श्लेषाः कचित् कचित्कालिन्यादिभिर्युक्ताः विलिखितप्रायतया मनुकायरूपेणादरच विदग्धगोष्ठ्यामित्यपरोक्षमेव प्राचीनसविनाम्। आधुनिकप्रायाणां

(12a) '—मिति शेष' इति स्यात्। पर टीकायन्त. सर्वत्रोपदर्शित एव।

(12) इतःपरं 'ददा वा, भाभोवामनकाऽभो नाभोव साररसावली। कामा रसासारसाऽकामरसा सम साऽऽर न।' इत्यधिकः पाठः (क) (ग) पुस्तकयोरुपलभ्यते। टीकाऽपि तदर्थोदर्शिता यथा—"बकने राहोऽत्मदे प्रकाश श्रीकृष्णस्य तत्र श्रीराधिकामपश्यतः स्वयमुक्तिरियम्। सा मत्प्राणाधिकत्वेन भविष्यति न चार नालसती। किंभूता सा ? चकामरसा मदविच्छेददुःखेनाकिल दुःखेन, "मत्त्वं पापदुःखयो" रिति मेदिनीकारवचनम्, न भार्या श्रीवल न एव नवो विर्व इन्द्रा सा, "नभो नभश्च नभे। प्रह्लादो विधि र्वेदि" इत्यादि मेदिनी। अतएव रसासारसा वमत्र प्रचारसुखमाकारां अस्तित्वमस्ति रसयतीति क्विप्। भवतामु [illegible] किंभूता ? कामा इति—कामा लोनिषयात्रोति दीर्घमतेऽर्थः। पुनः कीदृशी ? चन्द्रोनेत्यादि

छत्रबन्धो यथा—(च)

(६) (५) (२) (३)
तनुतां तनुतां राधाकृष्णयोश्चरितश्रुतिः ।

(४) (१) (८)(७)(९) (१०)
छत्तापानां सुधासिन्धुधारा तां नु ततां नुत ॥ ५६

खड्गबन्धो यथा—

राधामाधवयोः केलिः श्रुतिछत्रसुखदायिका ।
कामन्तनोतु वः क्षेमं प्रेमानन्दौघनिर्भरा ॥ ५७

रासारम्भे नृत्यगीतवादित्रादिमनोहरा ।
राभसासारा सौभाग्याधरीकृतपरा परा (च) ॥ ५८

राधा "धारासम्पात आसार" इत्यमरः, धनुर्व्याकरिद्वि हितादिविदयं धाराऽसारशब्दो ज्ञेयः। रासलास्यस्य रासाख्यनृत्यस्य लासदा लासं कान्तिं राति ददातीति, तया विना तव रासविलासो न सिध्यतीति भावः। पुनः कीदृशी ? साराकाररकालावा साराकारं राति ददातीति साराकाररो यः कालो यौवनसमयः तस्मात् सम्यक् दीप्तिर्यस्याः। हे रस्यरस्यस्य ! रसेभ्यो हिताः रस्या रसिनो रमणपराश्च ये युवतिजनास्ते रस्यो गम्यः, हे तथाभूत ! हे रस्यर ! रस्यान् रमणीयान् विलासादीन् राति तेभ्यो ददातीति हे तथाभूत श्रीकृष्ण !

तनुतामिति—चरितश्रुति चरितश्रवणं छत्तापानां तनुतां कृशतां तनुतां विस्तारयतु । कीदृशी ? सुधासिन्धुधारा । नु भोः, तां ततां विस्तृतां नुत स्तुत, यथा चर्चैव विरक्तिः।

रासारम्भ इत्यस्य पूर्वेणान्वयः। रासस्य नृत्यविशेषस्यारम्भे नृत्यं हस्तपादादिचालन-विशेषः, गीतं षड्जादिमिलनं, वादित्रादि वीणादि, तैर्मनोहरा राभसास्य कौतुकस्य सारः स्थिरांशो यस्यां सा। सौभाग्येनाधरीकृता अधःकृताः परे अन्यानन्दादयोऽपरे (13) सार्वभौमसुखादयो यया सा इति, केल्याः मकाश्रान कैऽपीति भावः।

गौ ेयविदुषासुत्तम्भितसंस्थानसुन्नाणामालङ्कारिकधुरीणाणां प्रेमचन्द्रतर्कवागीशपादानां 'छतवद्धे क्रमवद्धे चड्ताऽङ्कुले व्रजति मारशले (Marshall) च मघुव्रते। विधिवशादधुना मधुनाऽहतो रसमयः समयः मधुपायया'वित्यादि संगृहीतृणामामोदमुत्तेजयति। 'अयन्तो'-त्यादि—जीवातुस्तु, अय गताविति धातोरनुदात्तेत्त्वलक्षणमात्मनेपदमनित्यमिति। 'उदयति

—न लीनोऽलिर्यस्यां सादृशी, मागरसावसौ उच्चममघुरुक्तिरिव अमरादुक्ता मधुरमधुधारेव परमानन्दैत्यर्थः । पुनः कीदृशी ? नालीकं पद्मनिलानं यस्याः सा, बहुव्रीहौ कः ।" तृतीयचतुर्थपदयसभो मध्यस्तु न सरसः, अतो हेय एवायम् ।

(13)—'दधः परे' इति क्वचित् पाठः ।

मुरजबन्धो यथा—

'सासारे'त्यादि (४२ श्लोकः) । एष एव गोमूत्रिकाबन्धः, एष एव बन्धकवाटः, एष एव शृङ्खलाबन्धः, एष एव द्वाचरः । खड्गबन्धो यथा—

(३) (५) (६) (७)(४)
धैर्यमाधुर्यमर्यादा राधा माधवमार सा ।
(१) (२)
सारमाऽवधमाधारा धैर्यमाधुर्यसौभगा ॥ ८९

पताकाबन्धो यथा—

(१) (५) (४)(८) (६)
रास-तंसरसारम्भे राधा साऽर रमाधवम् ।
(१) (७) (२)
वत्समाररसाधाराभेऽरं सारसतंसरा ॥ ९०

एवं गदाबन्धश्च । गर्भाक्षरो यथा—

कामरूपाऽलीलास्य राधिका ।
साऽध्वनि भाति नास्य राजते (छ) ॥ ९१

धैर्या धार्यां माधुर्यमर्यादा यस्याः सा राधा माधवमार जगाम । कीदृशी ? सारमावधमाधारा सारं श्रेष्ठमप्राकृतं यत् मादं मा शोभामवति रक्षति सा वं दैर्घ्यं तद्वती मां शोभां धारयतीति, सा च सा च सा । धैर्यं परिपाल्यं माधुर्यं सौभाग्यञ्च यस्याः सा। अत्र धारयेर्थे सौयये च धान् छन्दस्त्वयोगात् । रासरूपो यस्तंसरसः तस्मिन् अलङ्कारे श्रेष्ठस्य रमणः । तस्यारम्भे राधा माधवं श्रीकृष्णमार, तेन सङ्गता बभूवेत्यर्थः, कः गती । वत्समाररसाधाराभे वत्सस्य संसारस्य मारो नाशो यस्मात् । रसस्याधार आभाऽपि यस्य—स च स च तस्मिन् । अरं शीघ्रम् आर इत्यनेन सम्बन्धः । सारसतंसं लीलाकमलमेवं राशीति सा ।

कामरूपेति—कामेन हेतुना या अलाऽलीसख्यास्तयोः सख्या लास्यं नृत्यं प्राकाऽध्वनि यावत् सं राघयति साधयतीति सा । अतएवास्य श्रीकृष्णस्य भाति राजतेऽध्वनि श्रीकृष्णप्रेमरूपेऽमिसरणेऽर्पां न राजते लोकलज्जाभयादेवेति भावः । तेन चरणपदं गुल्मलताकण्टकाकुल पथाध्वनि लम्यमभिसरतीति ।

(छ) त्यादि। उदयति सा तदद्भुतमालिनि' इत्यादि श्रीदर्पणयोगश्लेषानुरूपाः । अत्र टीकाकृतो व्याख्याने दैर्घ्यं, श्यामे वर्णयोग्यो भावो, न नामानुरूपः । 'साधाराभे' इत्यादौ विच्छन्दः ।

पद्मबन्धो यथा—

राधिका रुचिराकारा राकारासस्थलीसरा ।

रासलीलापरा साररासारा गीः पिकाधिरा (छ) ॥ ६२

चक्रबन्धो यथा—

(१७) (१) (७) (१३) (२२) (१६) (१०) (४)

[यस्य] श्री तु लनां न [क-श्चन] ग मी भक्तौघ ता प दं नो

(१८) (२) (८) (१६) (१४) (११) (५)

[ध्वस्ता-] ना क्ष बल- [च्छ-विः] स न हि मां त्वं मुञ्च मो द धाम !

(२०) (३) (६) (१५) (२१) (१२) (६)

[सन्ना-] थ ! व्र जकेलि- श-ब्दनमनः [यथा-] न दी कौ तुकी(छ)

(२३)

कीलप्राय इहाध्वनीह सतते नो [मत्समः] पातकी ॥ ६३

अत्र— श्रीनाथपादकौतुक्यसनामोदो कविः शमी (छ) ।

यस्य ध्वस्ताऽच्छविः सन्नाऽयथा कश्चन मत्समः(13) ॥ ६४

गर्भाक्षर इति—एतान्येवाक्षराणि क्रमेणैकैकस्मिन् गर्भे निधाय कविना नानाच्छन्दोभिः श्लोकाः क्रियन्तामित्येतदप्येकं चित्रम् (च)। राधिकेति—राकायां रासस्थलीं सरतीति सा। साररासारा सारं साररसम् आ सम्यक् रासञ्च दयतीति सा। गीःपिकाधिरा गीर्भिः पिकानामप्याधिं रातीति सा। यस्येति—यस्य श्रीयुक्तौ तुलनां कश्चन कश्चिदपि न गमी न गमिष्यति। यस्त्वं ध्वस्ताशास्त्रमलच्छविः ध्वस्तमनाक्लानामसुराणां बलं छविश्च येन स त्वं मां न मुञ्च। हे मोदधाम। भक्तजनानन्दने समर्थ। हे सन्नाथ। इहाध्वनि भक्तिमार्गे सततेऽविरते मत्समः कीलतुल्यः कोऽपि पातकी नास्ति। कीदृशः? व्रजस्य केलेः कथाश्रवणेनैव या मनसि श्रद्धानदी तस्यां कौतुकी स्नातुं कौतुकवान्, तथाप्यन्ता-घेन्येऽपीति भावः।

श्रीनाथस्य पादे पदसेवायां कौतुक्यं कुतुकिनो भावस्तस्य यतो यत आमोदी कविः पण्डितः शमी शान्तः। यस्याच्छविम्लानना ध्वस्ता अश्रद्धा च सन्ना विशीर्णा तत्समः कोऽपि न भवेत्। पक्षे कविः स्वदैन्यं स्वयमेव वर्णयति स्म—श्रीनाथस्य श्रीगुरोः पादयोः कौतुक्यं पादावस्यैव संश्रयामीति यत् कौतुक्यं तस्मात् एव यत आमोदी, न तु पादयोः कदाचित् कामपि सेवामकरोदिति भावः। कविः श्रीमहाप्रभुदत्तशक्तिकः शमी विरक्तो गुरुकृपा-

(छ) बन्धश्लोकेषु नामाङ्कता हि प्रायशः प्राचीनश्लोककर्तॄणां शैली। एषु क्वचित् कवेर्गुरु-स्मरणं गुरुनामाङ्कता च वरीवर्त्ति। तत्र विस्तरः कण्ठाभरणादितो ग्राह्यः। नीरसा-

(13) अत्र "न तत्सम" इति पाठः (ख) (ग) (ङ) पुस्तकेषु, स च टीकाकृता गृहीतः।

शार्ङ्गमन्तो यथा—श्रीकृष्णगाथा नामेयं कर्मणा च कदाचन ।
नासाद्यते पावनिका विना तस्य दयां हरेः ॥ ६५
कथमस्य कृपासिन्धोर्जनेषु च मिथोरतिः ।
जायते बहुजन्मान्ते सुकृतैः कारणायितैः ॥ ६६
चरणासवलाभेन दारुणाकरुणात्मनाम् ।
मोहं हित्वा किल प्रीतिं तमसुं सततं स्मर ॥ ६७
तस्य रूपं चेतसि च मन्त्रवत् सततं लिख ।
तेन साधुतया कृष्णे भविष्यति समागमः ॥ ६८

एषु— श्रीनाथपादपाथोज—(14) रसलालसचेतसा ।
कृतेयं ततमोदा च सुजने कविता तया ॥ ६९ इति श्रीकान्तरम् ।

यथा वा—श्रीगप्रीतिः स्वनामाकृतिकथनविनाभावपदे न, विद्या-
ऽमोदश्रद्धाकलापादपि सुखदमिथोभावसाम्राज्यतश्च (15) (छ) ।
रम्या रम्यस्थलस्थप्रसरमदकलामोदलक्ष्मीसमेत-
प्रेमासम्मगीतप्रणयिनि वचने तास तन्ना विभाभा ॥ ७०

सेवायामप्यनासक्त इति भावः। व्यनदन्न यस्य स्वविभेत्तासंमदि भक्ता, मन्ना च मन्ना, सतृमसो महाप्रभुभक्तमण्डले कोऽपि नास्ति, स एवैकोऽस्तीति भावः। चरणेति— दारुणः कठोरोऽपि।

श्रीगप्रीतिः श्रीकृष्णविषया प्रीतिः कं स्मोयं यन्नामाकृत्योर्नामरूपयोः कथनं कीर्तनं तद्विनाभावपदे न भवति, किन्तु तदविनाभावपद एव भवतीत्यर्थः। विद्याया आमोदः सौरभं, तत्रापि यश इत्यर्थः। श्रद्धायाः कलापः समूहश्च तयोर्द्वन्द्वैवं, तस्मादपि न भवति, तथा सुखदो यो मिथोभावः परस्परप्रीतिस्तस्यापि साम्राज्यतः साम्राज्यात् "ष्यायनान्त-तुर्यादिभ्यश्चेत्यर्थम्। कीदृशी? रम्या, रमा शोभा तस्याः साधुः, रम्यस्थले श्रीवृन्दावने तत्रस्था

अत्र च— श्रीनाथपदपाथोजरसलालसचेतसा ।

भाविता ततमोदस्वरसा सुकविना कृतिः(छ) ॥ ७१

एकाक्षरपादो (छ) यथा—

शंशीः शशी शशाशाशां पापोऽप-पाप-पः पपिः ।

लोलो (छ) ललाल ली-ला-लीं ययाऽयं योऽयया ययौ ॥ ७२

एकाक्षरो यथा—

न नाना नानिनोऽनेना नानाऽनेनाननं नु नुः ।

नूनं नोनानूननूनाननु नुन्नुन्ननून्निनीः ॥ ७३

ये प्रसरा जङ्गमाः पशुपक्षिमृगादयस्तेषां मदो भावोन्मादः, कला वैदग्धी, मोदो हर्षो, लक्ष्मीः शोभा, तत्समेतो यः प्रेमा तमासन्नोऽनुगतो यः प्रागीतः प्रतिष्ठितः प्रणयिजनस्तस्य रुचे रोचते स्म । तातेति तातमन्त्रेण सम्बोधनम् । हे मनुप्रियप्रिय ! तद्वा तस्य प्रणयिजनस्य भा शोभा विभाभा न्यायालसदृशी अतिनिर्मलेत्यर्थः ।

श्रीनाथेति—सुकविना कृतिः काव्यं भाविता आविर्भाविता । कीदृशी ? ततमोदस्यो विस्तृतानन्दरूपो रसो यस्यां सा । एष श्लाङ्गबन्धस्यैव प्रपञ्चः । काचित् सख्यमभिसरन्ती चन्द्रमुदितं वीक्ष्याभिमर्षमसमाऽनुतपति—शंशीरिति । शशी चन्द्र आशां पूर्वां दिशं शशाश प्राप, अथ् सुलगतौ, पश्चिमस्यां दिश्यस्तीभूय पुनः सुतेनैव पूर्वां दिशं जगामेत्यर्थः । कीदृशः ? शंशीः शं कल्याणं, तत्र शेते, न तु मत्कल्याणे जागर्तीति भावः शीङ् स्वप्ने क्विबन्तः । यद्वा मत्कल्याणस्य शीर्हिंसा यतः, शॄ हिंसायां सम्पदादित्वात् क्विप्, शमिति मान्तमव्ययम् । दुःखेन शशिनमाक्षिपति—पाप इति । अप पाप-पः अपगत-पापानसद्विधयुवतिजनान् पायनि, (16) पै शो वै शोषणे । पुनः कीदृशः ? आशासमन्मनो-रथं पिबतीति सः, ॥ लोकेत्यादिना सखीनिषेधः । अतएव लोलो युवतिसतृष्णः सख्यो लीलाश्लेषं लाति ददातीति याऽली सखी तां ललाल कामितवान् । 'लोलश्चलसतृष्णयोः', लीङ् श्लेषणे, लल ईप्सायाम् । यया लीलालया सह अयं शुभावहं विधिं सन्योगं ययौ प्राप । कीदृशा ? अयया न विद्यते या यानं यस्यास्तया सम्प्रयोगे स्थिरयेत्यर्थः, साम्यमकुर्वत्येवेति भावः । यद्वा, न यातीति अया तया ।

नेत्यादि—ना पुरुषः परमेश्वरो नाना न भवति, किन्त्वेक एवेत्यर्थः । कीदृशः ? अनिनः न विद्यते इनः प्रभुर्यस्मात्, स एक एव प्रभुरित्यर्थः । 'इनः सूर्ये प्रभौ राज्ञी'त्यमरः ।

षटिति श्लोकान्तरगर्भे बन्धे । तत्षट्कश्लोकेष्वेषु श्रीकृष्णभक्तिः, तदङ्गेषु च गुरोः स्तुतिरिति विचित्रा भणितिपरिपाटी । श्रीमद्भागवतपुराणोपरि निबन्धंकर्ता ग्रन्थकृतः स्वग्रामे

---

(16) 'पाययती'ति ,(ग) (ङ) (क) पुस्तकेष्वसङ्गतः पाठः । 'पापयतीति' (ख) पुस्तकेऽनवधानकृतः पाठय ।

सिंहावलोकश्लोकान्तरगर्भो यथा(क)—

(२) (१)
तेजः किञ्चन [तनदस्य] सततं [नव्याम्बुदाभं भज]
(४) (३)
स्निग्धं लोचन-[लोभदञ्च-] तुरता-[लीलाविलासावलि]।
(६) (५)
यन्तश्चिन्तय [तां रसस्य] सरणिं [श्रीराधिकामोढ़िम-]
(८) (७)
प्रेमार्द्रं रुचि-[रच्छवि सा]-रवतो [क्रोड़ा दधद्धामसु] ॥ ७४

अत्र—नव्याम्बुदाभं भज तनदस्य लीलाविलासावलि लोभदञ्च।
श्रीराधिकामोढ़िमतां रसस्य क्रीड़ां दधद्धाम सुरच्छवि सा (ख) ॥ ७५

इति श्लोकान्तरगर्भः।

(६) पुनरुक्तवदाभासः पुनरुक्तवदेव सः॥ २१५ का—

तव तनुगरीरुहद्यों काञ्चन कनकस्य योऽवधं नेचे।
राधे! सुमुखि! न भवत्या मुखचन्द्रोऽपि शुभ्रांशुः॥ ७६

अनेनाः, न विद्यते एनः पापं यस्य, "अयमात्माऽपहतपाप्मे"तिवत्। यद्वा विषमजगत्सृष्ट्याप्यनेना निरपराधः। एकस्यैव तस्य नानाविधजगत्कारणमाह—अनेन परमेश्वरेणैव नाना नानाविधमायिकं जगद्भवतीति भावः। हु भो तुर्य्यावस्थाजड़स्यापि अनन्तं जीवरूपेण परमात्मनैव भवति, किं पुनर्मायिकस्य नानाविधजगत इति भावः। नूनमिति वितर्के। ज्यायान् न्यूनान् पुरुषान् अनूनान् अन्यांश्च पुरुषानसु तुल्यीकृत्य न सुमङ्गयति, सु स्तुतौ क्विपि सुत् सुतं स्तुतं सुदति दूरीकरोतीति तथाभूतो न भवति, अनुत्कृष्टसमुत्कृष्टं वा पुरुषं कश्चित् ईश्वरत्वेन स्तौतु, तत्राप्यवहित्थतया मान्यमानुमन्यादिति भावः। प्रत्युत ननु निश्चित-सुमिनो: स्वर्ग्गं स्वर्गं महर्लोकादिकञ्च नितरां नयतीति, सनिकृष्टोत्कृष्टदेवतोपासकाना-मपि स एव स्वर्गादिकं फलं प्रापयति, तस्यैव सर्वफलदातृत्वादिति भावः। तेजः कथम्भूतम्? अन्तश्चिन्तयतां जनानां रसस्य सरणिं वर्त्मे। 'सरणि'मित्यस्य तेजोविशेषणत्वेऽप्यजहल्लिङ्ग-त्वान्न क्लीवत्वम्। धामसु कुञ्जस्थलेषु सारवतीं क्रीड़ां दधत् परिपुष्णात्। सुराणां सूर्य्यादीना-मपि छविर्दीप्तिर्यस्मात्, 'न तद्भासयते सूर्य्य' इत्यादि, "न तत्र सूर्य्यो न च चन्द्रतारका:" "तमेव भान्तमनु भाति सर्वं"मित्यादिश्रुतेः "यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामक"-मिति स्मृतेश्च। यमकचित्रकाव्यव्याख्या समाप्ता।

कुमारहट्टान्तः काञ्चनपल्लीमिति श्रीकृष्णराधाख्यदेवायतनप्रतिष्ठातृणां परमभागवतानां शिवरायाणां श्रीनाथचरणानां आदरणार्थं श्रीकृष्णचैतन्यपदोद्दिष्टदीपिकायामानन्दवृन्दा-

अयं शब्दार्थनिष्ठोऽपि (ज) । यथा—

घनजलदरुचिर ! सुन्दरधाम ! महःसञ्चयौघलिप्ताश: ।
विधुरमृतकरकलानिधिरेष नभःपुष्कराकाशः ॥ ७७

अत्र शब्दवदर्थोऽपि पुनरुक्तवदाभासते, न तस्य पौनरुक्त्यम् । नभाः श्रावणस्तत्सम्बन्धि पुष्करं व्योम तद्वदा सम्यक् काशः प्रकाशो यस्य स तथेति । कृष्ण-पक्षेऽनेनैव श्यामत्वोपलब्धेः,पुन'र्घनजलदे'त्यादिना पुनरुक्तवच्छ्यामत्वमर्थः प्रतिभासते, न तु पुनरुक्तम् । वस्तुतस्तु 'नभःपुष्कराकाशे'त्यस्य साध्यस्य

श्रीकृष्ण व्याह तवेति—अत्र 'तनु''शरीर'योरेकपर्य्यायत्वेन एवं 'काञ्चन''कनक'योरेकपर्य्याय-त्वेन च पुनरुक्तत्वम् । भनत्या सुखवदनङ्गो निष्कलङ्कोऽपि शुभ्रांशुश्चन्द्रो न भवतीत्यर्थः । अत्रापि 'सुख''वदन'योः समानपर्य्यायत्वेन पुनरुक्तत्वं ज्ञेयम् । घनेति—हे निविड़जलद इव रुचिर श्रीकृष्ण ! पुनश्च हे सुन्दरदेह ! एष त्वं विधुः सर्वेषां संसारदुःखं विधुनोति हरतीति तथाविधः सन् भासि । त्वं कथम्भूतः ? महःसञ्चयस्य कान्तिसमूहस्यौघेन वेगेन लिप्ताऽऽशा दिक् येन सः । पुनः कथम्भूतः ? अमृतकरस्यासौ कलानिधिश्चेति । तथा कला वैदग्धी तस्या निधिरिव । नभःपुष्करस्य श्रावणमाससम्बन्ध्याकाशस्येव आ सम्यक् काशः श्यामदीप्तिर्यस्य सः । अत्र 'घन''जलद'शब्दयोस्तथा 'रुचिर''सुन्दर'यो'र्धाम'महसोः' 'सञ्चयौघ'योरेकपर्य्यायत्वेन पुनरुक्तवदाभासत्वं ज्ञेयम् । एवमुत्तरार्द्धेऽपि । चन्द्रपक्षे, हे निविड़मेघेन सुन्दर ! किञ्चिद्दूरवर्त्तिमेघेन चन्द्रस्य शोभाऽतिशयो भवतीति सर्वैरेव दृश्यते इति ज्ञेयम् । अमृतकिरणश्चासौ कलानिधिश्चेति, कला षोड़शो भागस्तस्या निधिः ।

धमाख्यचम्पूग्रन्थे च कविकर्णपूरेण विहितम्—यथा 'गुरु' नः श्रीनाथाभिधमवनिदेवान्वय-विधुं नुमो भूयास्त्रं सुत इव विभोरस्य दयितम्' इति, 'कुमारहट्टे यत्कीर्त्तिः छ्याद्देवो विराजते,' इति च । यथा तत्र तथाऽत्रापि अस्वाश्रुतो वैष्णवजनोचितो विनयमहिमा मनागुपभोग्यः । श्लिष्टकाव्यत्वादिषु 'अनङ्केलिशब्दनमनः' "अस्ताऽच्छविः" 'ततमोहा च सुजने' 'रम्या रम्यस्थल····' 'कुरुच्छवि स,' इत्यादौ क्लिष्टताऽर्थापरिपोष-नेयत्व-निरर्थकत्वादीनां दोषाणां समाधानं नातुष्करम् । लोल इति—'विशेषणमात्रप्रयोगो विशेष्यप्रतिपत्ता'विति विशेष्यार्थबोधः । श्रीकृष्णस्य स्वयं मन्मथमन्मथत्वेऽपि लोलता भक्ताकर्षणव्याजेनेति सर्वमवदातम् । साम्प्रतञ्च—अस्य शुनादिशब्दपाठसिद्धत्वं न पाणिनीयानुशासनसंवादि । एतदधिका· लङ्कारिकसम्मतक्रियाकारकगुणस्थानचितादीनां भेदा व्याकरतो ज्ञेयाः ।

(ज) पुनरुक्तवदाभासस्य केवलशब्दनिष्ठत्वं शब्दार्थोभयनिष्ठत्वञ्चोभयमेव प्रकाश-कारादिक्तनरीत्या । आद्ये कल्पेऽस्यैवास्यावतारः सम्यङ्, द्वितीयेऽपि तथैव, अतोऽत्रानुरुद्धना

‘घनजलदे’त्यादि हेतुभूतम्। एवं चन्द्रपक्षेऽपि, तेनोक्तरूपशब्दपरिवृत्तावपि ‘विधु’रिति नानाऽर्थस्य शब्दस्य स्थितौ तथाविधार्थालङ्कारस्य प्राधान्यम् (ज)।

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे शब्दालङ्कारनिर्णयो नाम सप्तमः किरणः ॥

नभस्याकाशे पुष्करं श्वेतकमलमिव या सम्यक् काशो दीप्तिर्यस्य। सरोवरे यथा श्वेतकमलं शोभते तथैव नभोरूपसरोवरे चन्द्रोऽपीति।*

भेदघटविरेकधा न्यायानुसारिणी, तथा च शब्दालङ्कारतोऽर्थालङ्कारोत्तरपक्षत्वे पुनरयमेव साधीयान् सेतुविन्यासः। आचार्याअविन्यायमनुसन्धाना रुय्यकादयस्तमिममर्थालङ्कारत्वेन स्मरन्ति। परिशिष्टिसहत्वासहत्वयुक्तिसुपयुञ्जाना अपि दर्पणकृदादयः केचिदस्योभयस्वरूपस्य शब्दप्राधान्यमित्युररीकृत्य तस्मिन्नन्येष्वादायेषास्यालङ्कारस्य विमर्शनेन संस्खलितां क्रमभक्तिमुपगोपन्ति। अर्थालङ्कारप्राधान्यमिति—नानार्थशब्दोत्थितत्वेनास्यार्थालङ्कार-प्राधान्यपरिकल्पना प्राचीनमतवादं प्रति श्रद्धायुक्तिः प्रसूतेत्यापाततः प्रतिभाति। इति—*

अष्टमः किरणः ।

अथार्थालङ्कारा उच्यन्ते—

यथाकथञ्चित् साधर्म्यमुपमा (१) (क)—२१६ का

उपमानोपमेययोर्यथाकथञ्चिद्येन केनापि समानेन धर्मेण सम्बन्ध उपमा । स च अंशेन, (क) न तु सर्वैरंशैः—सर्वांशैस्तेनाभेदादुपमानोपमेयभाव एव न भवतीति ।

—सा भवेद्द्विधा ।
पूर्णा लुप्तेति—२१७ का

सा उपमा । —पूर्णा तु धर्मेणेव-यथाऽऽदिभिः ॥

उपमानोपमेयाभ्याम्—२१८ का

यथाकथञ्चिदिति मूलस्यार्थमाह—उपमानोपमेययोरित्यादिना । उपमानोपमेययोः सादृश्यसम्बन्ध उपमाऽलङ्कारः । सादृश्यसम्बन्धमेवाह—यथा कथञ्चिदिति । एक द्व्यादि-धर्मेण, न तु सर्वेण धर्मेणेत्यर्थः । येन केनापी'ति साधारणेन धर्मेणेत्यर्थः । 'समानेने'ति उपमानोपमेयवृत्तिनेत्यर्थः । 'धर्मेणे'ति 'धान्येन धनवान्' इतिवदभेदे तृतीया । तथाचोपमानोपमेयवृत्त्येक द्व्यादिसाधारणधर्माभिन्नः सम्बन्धः सादृश्यसम्बन्धः । न तु सर्वैरंशैरिति—नतूपमानवृत्तिगणको धर्मादिरित्यर्थः । अभेदादिति—स्वनिष्ठयावद्धर्मेण स्वसदृशं स्वमेव, अतोऽभेदेन उपमानोपमेयभाव एव न सम्भवतीत्यर्थः ।

(क) यथाकथञ्चिदिति—इयं हि लक्षितोपमालक्षणच्छायैवानियामितैव प्रतीयमानेयं लक्षण-घटना वृत्तिग्रन्थाद्यालङ्कारिकातिरिक्तैव प्रतिपाद्यते। नात्र तत्र गृहीतायाः प्रतीयमानसादृश्याया उपमाया अन्तर्भावो कथञ्चिदिभाव्यः । स चांशेनेति—'भूयोऽवयवसामान्ययोगो जात्य-न्तरस्य यदि'ति कैश्चिल्लक्षितस्य सादृश्यलक्षणस्यानुबन्धः स्पष्ट एव। एतदभिप्रेत्यैव प्रकाश-सर्वस्व कौस्तुभ हृदादीनां लक्षणेषु साम्य-सामान्य-सादृश्यादिपदव्यागाावेन साधर्म्यपदस्य निवेशः । रुद्रोचिकया मतद्वयसमाधानमित्य वैश्चिचेष्टितम् यथा, 'यत्र किञ्चित् सामान्यं कश्चिच्च विशेषः स विषयः सदृशतायाः' इत्युद्भते मवंस्यपन्थोक्ते । उपमाया विच्छित्तिमात्रा-ऽतिरेकोऽनेकालङ्कारजीवातुभूतत्वचानादिकालतः कलितमित्यस्यानन्यसाधारणतैवात्राभिम-निर्देशबीजम् । अत्र साधारणधर्मस्यासाधारणस्यापि सामान्यं क्वचिदेकरूप्येण एकैक्य-मयत्वेन वा,क्वचिद्वा तस्य पृथक्तया निर्देशो वस्तुप्रतिवस्तुभावेन,यथा लक्ष्य यान्त्य। मुहुर्वलित-कन्धरमाननन्तदावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या' इत्यादि मालतीमाधवपद्ये, 'पाण्डोऽयमंसा

'घनजलदे'त्यादि हेतुभूतम्। एवं चन्द्रपक्षेऽपि, तेनोक्तरूपशब्दपरिवृत्तावपि 'विधु'रिति नानार्थस्य शब्दस्य स्थितौ तथाविधार्थालङ्कारस्य प्राधान्यम् (ज)।

॥* इत्यलङ्कारकौस्तुभे शब्दालङ्कारनिर्णयो नाम सप्तमः किरणः ॥ *

नभस्याकाशे पुष्करं श्वेतकमलमिव या सम्यक् काशो दीप्तिर्यस्य। सरोवरे यथा श्वेतकमलं शोभते तथैव नभोरूपसरोवरे चन्द्रोऽपीति ॥ *

भेदमतविरेकधा न्यायानुसारिणी, तथा च शब्दालङ्कारतोऽर्थालङ्कारोत्तरयकल्पे पुनरयमेव साधीयान् सेतुविन्यासः। शास्त्रवाक्यविन्यायमनुसरन्तो रुय्यकादयस्त्विममर्थालङ्कारत्वेन स्मरन्ति। परिवृत्तिसहत्वासहत्वयुक्तिमुपयुञ्जाना अपि दर्पणकारादयः केचिदस्योभयस्वरूपस्य शब्दप्राधान्यमित्युररीकृत्य शब्दार्थयोरुभयोरेवास्यालङ्कारस्य विमर्शनेन सर्वस्वकृतां क्रमभक्तिमुपजीवन्ति। अर्थालङ्कारप्राधान्यमिति—नानार्थशब्दोत्थितत्वेनास्यार्थालङ्कार-प्राधान्यपरिकल्पना प्राचीनमतवादं प्रति श्रद्धानुहितः प्रसूतेत्यापाततः प्रतिभाति। इति—*

अष्टमः किरणः ।

अथार्थालङ्कारा उच्यन्ते—

यथाकथञ्चित् साधर्म्यमुपमा (१) (क)—२१६ का

उपमानोपमेययोर्यथाकथञ्चिद्येन केनापि समानेन धर्मेण सम्बन्ध उपमा । स च अंशेन, (क) न तु सर्वांशैः—सर्वांशत्वेनाभेदादुपमानोपमेयभाव एव न भवतीति ।

—सा भवेद्द्विधा ।

पूर्णा लुप्तेति—२१७ का

सा उपमा । **—पूर्णा तु धर्मेणेव-यथाऽऽदिभिः ॥**

उपमानोपमेयाभ्याम्—२१८ का

यथाकथञ्चिदिति सूत्रस्यार्थमाह—उपमानोपमेययोरित्यादिना । उपमानोपमेययोः सादृश्यसम्बन्ध उपमाऽलङ्कारः । सादृश्यसम्बन्धमेवाह—यथा कथञ्चिदिति । एकद्व्यादि-धर्मेण, न तु सर्वेण धर्मेणेत्यर्थः । येन केनापीति साधारणेन धर्मेणेत्यर्थः । 'समानेने'ति उपमानोपमेयवृत्तिनेत्यर्थः । 'धर्मेणे'ति 'धान्येन धनवान्' इतिवदभेदे तृतीया । तथा चोपमानोपमेयवृत्त्येकद्व्यादिसाधारणधर्माभिन्नः सम्बन्धः सादृश्यसम्बन्धः । न तु सर्वांशैरिति—न तूपमानवृत्तिसकलैर्धर्मांशैरित्यर्थः । अभेदादिति—स्वनिष्ठसकलधर्मैः स्वसदृशं स्वमेव, अतोऽभेदेन उपमानोपमेयभाव एव न सम्भवतीत्यर्थः ।

(क) यथाकथञ्चिदिति—इत्थञ्चतोपमालक्षणव्याख्यायेतानियामसमतीव प्रतीयमानेयं लक्षण-घटना इतिगन्याद्वाकादिजातिरिक्तैव प्रतिपाद्यते। नात्र तत्र गृहीतायाः प्रतीयमानसादृश्याया उपमाया अन्तर्भावो कथञ्चिदिभाव्यः । स चांशेनेति—'भूयोऽवयवसामान्ययोगो जात्यन्तरस्य यदि'ति केचिल्लक्षितस्य सादृश्यलक्षणस्यानुबन्धः स्फुट एव। एतदभिप्रेत्यैव प्रकाश-सर्वस्व कौस्तुभ हृदादीनां लक्षणेषु साम्य-सामान्य-सादृश्यादिपदव्यागाधेन साधर्म्यपदस्य निवेशः । स्वच्छन्दचिकया मतद्वयसमाधानमित्य' केचिच्चेष्टितम् यथा, 'यत्र किञ्चित् सामान्यं कश्चिच्च विशेषः स विषयः सदृशतायाः' इत्युक्ते भवेत्यन्योक्तेः । उपमायाः विच्छित्तिमात्रा-ऽतिरेकोऽनेकालङ्कारजीवातुभूतत्वचानादिकालतः कलितमित्यस्यानन्यसाधारणतैवात्राभिम-निर्देशबीजम् । अत्र साधारणधर्मस्याप्यसाधारणस्यापि सामान्यं क्वचिदेकरूप्येण प्रत्यैक्य-मयत्वेन वा,क्वचिद्वा तस्य पृथक्तया निर्देशो वस्तुप्रतिवस्तुभावेन,यथा 'लक्ष्ये यान्त्या मुहुर्वलित-कन्धरमाननन्तदावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या' इत्यादि मालतीमाधवपद्ये, 'पाण्ड्योऽयमंसा-

धर्मः सामान्यधर्म आह्लादकत्वादिः । इव-यथा-वाऽदय औपम्यवाचकाः । उपमानं चन्द्रादि । उपमेयं मुखादि । एतैर्युक्ता पूर्णेत्यर्थः ।

—इयमेवेव-वाऽदिभिः ।

युक्ता श्रौती— २१९ का

इयमेव पूर्णा इव-यथा-वाऽदिभिर्युक्ता चेद्भवति तदा श्रौती । 'तत्र तस्येवे'त्यनेन (पा ५।१।११६) विहितो वतिश्च श्रौत्यामेव ।

समाद्यैस्तु सा स्यादार्थी च—२२० का—

सा पूर्णा समाद्यैर्युक्ता यदि भवति तदाऽऽर्थी । समादयस्तु सम-समान-सदृश-सदृक्ष-सदृक् तुल्य-सन्निभ-निभ-चोर-बन्धु—प्रभृतयः (क) । 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वति'रित्यनेन (पा ५।१।११५) विहितेन वतिना चार्थी । तत्र तेन तुल्यमिति तच्छब्द उपमानपरः । तुल्यशब्द उपमेयपरः । तस्य तुल्यमित्यत्र विपर्ययः । उभयं तुल्यमित्युभयनिष्ठः ।

—तद्धिते ।

वाक्ये समासे चेत्येते षोढा—२२१ का

एते श्रौत्यार्थ्यौ च । तद्धितादित्रिके षड्विधा भवति । तद्धितन्तु वत्यादि —तद्यथा वति-कल्प-देश्य-देशीय-बहुच्-प्रभृतयः । वाक्यं प्रसिद्धं, समासश्च । तद्धितगा श्रौती, वाक्यगा श्रौती, समासगा श्रौती, तद्धितगा आर्थी, वाक्यगा आर्थी, समासगा आर्थी, इति पूर्णा षड्वेव ।

—लुप्ता तु लोपतः ।

धर्मवाद्युपमानानामेकद्वित्रिक्रमेण हि ॥ २२२ का

धर्मादीनामेकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा लोपतो लुप्ता भवतीत्यर्थः ।

पूर्णा त्विति—यत्र वाक्ये एते सर्वे शब्दा वर्त्तन्ते, तत्र पूर्णोपमाऽलङ्कारो ज्ञेय इति समुदायार्थः । विपर्यय इति—तस्योपमेयस्य तुल्यमुपमानमित्यर्थः । उभयं तुल्यमित्युक्ते

दितमन्त्रद्वार' इत्यादि रघुपद्ये च । परं न स भेदः साधर्म्यप्रतिघातकः । एतमेवाभिप्रायं केचिदाचार्यदण्डिप्रभृतय 'उद्भवं'मिति पदेनैव गतार्थं मन्यन्ते । परमाचार्यपादैर्वाक्यार्थोत्थं तत्र तत्र माहात्म्ये भिन्नावयवघटनेऽप्युपमामिच्छन्ति सौक्ष्मना, न तन्त्रेणालङ्कारिकचक्रसम्मत-

धर्मलोपे क्रमेणैषा पूर्णावत् षड्विधोदिता ।

किन्तु तद्धितगा श्रौती लुप्तायां नेति पञ्चधा ॥२२३ का—

एषा लुप्ता तद्धितगाऽऽदिभेदेन पूर्णावत् षड्विधा भवितुमुचिता । श्रौती लुप्ता द्विविधा, आर्थी लुप्ता त्रिविधेति । किन्तु धर्मलोपतद्धितगा श्रौती लुप्ता न भवतीति पञ्चैव—वाक्यगा श्रौती लुप्ता, समासगा श्रौती लुप्ता, तद्धितगा आर्थी लुप्ता, वाक्यगा आर्थी लुप्ता, समासगा आर्थी लुप्तेति ।

क्वचि कर्माधारक्यचि कर्तृकर्मक्यङि णमि ।

क्यङि चेति पुनः पञ्चेवादिलोपे यथाक्रमम् ॥ २२४ का—

कर्मक्यचि क्वचि, आधारक्यचि क्वचि, कर्तृक्यङि णमि णमुलि, कर्मक्यङि वा णमुलि, क्यङि चेति सा लुप्ता पुनः पञ्चेति दश ।

उपमानानुपादाने द्वैधं वाक्यसमासयोः ॥ २२५ का

तत्र लुप्तायामुपमानानुपादाने सति वाक्यसमासयोर्निमित्तयोर्द्वैधं भवति ।

इवादेरनुपादाने द्वैधं स्यात् क्विप्समासयोः ॥ २२६ का

पुनस्तस्या इवादिलोपे क्विपि समासे च द्वैधम् ।

धर्मोपमानयोर्लोपे द्वैधं वाक्यसमासयोः ॥ २२७ का

पुनस्तस्या द्वैधमित्यर्थः ।

धर्मेवादिलोपे तु द्वैधं स्यात् क्विप्समासयोः ॥ २२८ का

पुनर्द्वैधमित्यर्थः ।

उपमानोपमेयोभयनिष्ठधर्मः प्रतीयते । किन्त्विति—यत्र तस्योपमेयस्य तुल्यमित्यर्थे 'वति'प्रत्ययस्तत्रैव श्रौती लुप्ता । अत्र यदि धर्मलोपस्तदा वाक्यार्थ एव न भवति, तद्यथा वक्ष्यमाणोदाहरणे 'त्वदाननस्ये'त्यादौ माधुर्यादिधर्मलोपे वाक्यार्थसङ्गतिर्न स्यात्, तस्मात्तद्धितगा श्रौती लुप्ता नास्तीत्यमी द्विधैव श्रौती लुप्ता ।

मिति विशेषः । उपमाद्योतकानामिव वदादीनां सुष्ठु संग्रहः काव्यादर्शतो ग्रहणीयः । अस्य भेदपरिगणने प्राचीनैर्भामहदण्ड्यादिभिः, नातिप्राचीनैरुद्भट-रुद्रटादिभिरर्वाचीनैर्भोज-मम्मट-विश्वनाथादिभिश्च यथारुचि भिन्न एव मार्गोऽवलम्बि । तत्र नवीनमतपक्षपातिना

उपमेयस्य लोपे तु स्यादेका प्रत्यये क्वचि ॥ २२९ का

पुनरेका ।

धर्मोपमेयलोपेऽन्या त्रिलोपे तु समासगा ।

एवं दशैकादश च लुप्ता स्यादेकविंशतिः ॥

पूर्णा षडेव तेन स्युरुपमाः सप्तविंशतिः ॥ २३० का—

तत्र पूर्णाऽऽदिक्रमेणोदाहरणानि । तद्धितगा श्रौती पूर्णा यथा—

तदाननस्य माधुर्यं लोचनानन्दि चन्द्रवत् ।

अक्ष्णोश्च तव लालित्यं राधे ! नीलसरोजवत् ॥ १ ।

अत्र'तत्र तस्येव'त्येन वतिः श्रौत्यर्थप्रतिपादकः ।

वाक्यगा श्रौती पूर्णा यथा—

श्यामे वक्षसि कृष्णस्य गौरी राजति राधिका ।

कनकस्य यथा रेखा विमले निकषोपले ॥ २ ।

अत्र श्यामगौरत्वं धर्मः, यथाशब्दः उपमावाची, उपमानं कनकरेखाऽऽदि, उपमेयं राधाऽऽदि । अत्र व्यङ्ग्यमपि धर्मान्तरमुपमागतम् (क), तद्यथा कनक-रेखानिकषोपलयोर्मिथ्यन्दत्वेन राधाकृष्णयोरानन्दनिष्यन्दत्वम् ।

समासगा श्रौती पूर्णा यथा—

राधाकृष्णौ मम नवतड़िच्छ्याममेघाविवाक्ष्णोः

स्तातान्तापप्रशमनकृतौ पीतनीलप्रकाशौ ।

यावन्योन्याश्रयवहविभिः काञ्चनैरिन्द्रनीले-

राकृष्टेन प्रकटमहसा निष्कराजेन तुल्यौ ३ ।

'कनकरेखादौ'त्यादिपदेन निकषोपलस्य । "राधे"त्यादिपदेन कृष्णवक्षसः । राधाकृष्णौ परस्पराङ्गरुचिभिः स्वर्णेरिन्द्रनीलमणिभिश्चाकृष्टेन निष्कराजेन पदकश्रेष्ठेन तुल्यौ।

कौस्तुभकृता दर्पणानुमोदिताः सप्तविंशतिरेव भेदाः समभिव्याहृताः, मम्मटोक्तास्तु पञ्चविंशतिः । एतच्च भेदपरिकल्पनामुपलक्षणमात्रमिव च केचिदाधुनिका मन्यन्ते—वस्तुत आनन्त्यतो दिक् मात्रं पञ्च इति ध्वनिकिरणव्याख्याने ऽस्माभिरुपपादितम्, परं भेदमङ्गलापन्नमपि न सुगमो भेदमार्गो युक्तिमुक्तिप्रतिरुद्धः, यथाऽप्ययदीक्षितेनवीनस्य कस्यापिदुपमाभेदप्रश्ने—'समानमधिकं न्यूनं त्रिधोपमैकदेशिकम् । यादृच्छिकमभूतस्य धर्मोपम्यार्थसंग्रहः।'

अत्र पूर्वार्द्धे 'इवेन नित्यसमासो विभक्त्यलोपः, पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च'ति इवेन समासः । आर्थी तद्धितगा पूर्णा यथा—

कोमलं ते वपुस्तन्वि ! राधे ! भाति शिरीषवत् ।
परुषं वर्त्तते कस्मान्मनो दम्भोलिवत्तव ॥ ४ ।

अत्र 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्व'त्यनेन वतिः ; तेन तुल्यार्थत्वादार्थी । वाक्यगाऽर्थी पूर्णा यथा, "राधाकृष्णौ मर्मे"त्यादेरुत्तरार्द्धे (३य श्लोके) 'यावन्योन्याव-यवरुचिभिः (1) काञ्चनेन्द्रनीलरत्नैराक्रान्तेन प्रकटमहसा निष्कराजेन तुल्यौ ।' समासगाऽर्थी पूर्णा यथा—

मृदुलमपि शिरीषतुल्यमङ्गं कमलसमं विकसन्मुखन्तवेदम् ।
रमयति च वचः सुधासमानं कथमशनिप्रतिमं मनो दुनोति ॥ ५

इति पूर्णायाः षड़् भेदाः । अथ धर्म्मलोपे वाक्यगा श्रौती लुप्ता यथा—

राधे ! सुन्दरताऽङ्गेषु वाग्भङ्गी वदने तव ।
मनसि प्रेमवैदग्धी सत्यं वच्मि सुधा यथा ॥ ६

समासगा श्रौती लुप्ता यथा—

भ्रुवौ तव धनुर्लते इव, तदग्रतो लोचने
लसन्मदिरदम्पती इव, पुरस्तयोर्नासिका ।
स्मरेषुधिरिव स्फुरत्पुरटनिर्मिताऽधोमुखी,
तदीयशिखरे न्यधात् भमिव कः कृती मौक्तिकम् ॥ ७

हे राधे ! तवाङ्गमिदं मुखञ्च सुधासमानं वचश्च मां रमयति सुखयतीत्यर्थः । सुधा यथा—सुधैव स्वादी, अत्र स्वादुत्वबोधकपदाभावादेव धर्म्मलोपो ज्ञेयः, तथापि धर्म्मवाचक-पदाध्याहारादेव शाब्दबोधो ज्ञेयः । एवमुपमानादिलोपेऽपि बोध्यम् ।

भ्रुवाविति—धनुर्लते इव वक्रे, मदिरदम्पती खञ्जनस्त्रीपुरुषाविव चञ्चले । कन्दर्पस्य स्वर्णनिर्मिताऽधोमुखी इषुधिस्तूण इव नासिका मनोहरा । तस्या नासिकाया अग्रभागे

इति ; अतोऽत्रोत्तरेऽपि कश्चिद्वैयाकरणालङ्कारिकपदार्थमञ्जुरमत्र्यं भेदवन्धे मतिदार्च्यमित्यलं पल्लवितेन । यद्गमपीत्यादि—नानालङ्कारस्य यद्गमत्वेन संस्थितिरिति, स चालङ्कार्य एवे-त्याधुनिकानां वाचोयुक्तिर्युक्तिमङ्गता, परं यद्गमत्वेनागतयैव दिशा तातुपर्य्यालोचनायां शोभा-

---

(1) "काञ्चनेन्द्ररत्नै"रिति (ক) पुस्तके पाठ.। 'नीलरत्नै'रित्युत्तरत्र मूले पाठः ।

तद्धितगाऽर्थी लुप्ता यथा—

शिरीषकल्पान्यङ्गानि राधे ! सृष्ट्वा विधिस्तव ।
दम्भोलिदृश्यं धीराचि ! चेतो निर्ममीत किम् ॥ ८

वाक्यगाऽर्थी लुप्ता यथा—

लवात्वं सममज्ञेन मधुना सदृशं सितम् ।
राधिके सुधया तुल्या वाचि शब्दार्थमाधुरी ॥ ९

समासगाऽर्थी लुप्ता यथा—

कनककम्बुसमौ बत ते कुचौ मम करावपि नीरजसन्निभौ ।
त्वमपि चन्द्रकशेखरसेविनी यदुचितं तदिहादिश राधिके ! ॥ १०

धर्मवादिलोपे कर्मक्यचि यथा—

वाणीयति कटाक्षं ते कार्मुकीयति यो भ्रुवम् ।
तथा वामः पुष्पबाणकार्मुको भुवि विश्रुतः ॥ ११

आधारक्यचि यथा—

वनीयति गृहे राधा गृहीयति वनान्तरे ।
यावदालोकितः कोऽपि त्वया नवघनद्युतिः ॥ १२

क्यङि यथा—

हरीयते सा स च राधिकायते निरन्तरं भावनयोभयोरुभौ ।
विपर्ययेणापि विपर्ययोत्थितां वियोगबाधां सदृशीमुपेयतुः (क) ॥ १३

कर्मणमुलि यथा—राधे ! सुधाधामदर्शं पश्यन्मुखमिदं तव ।

कर्तृणमुलि यथा—कृष्णचकोरसञ्चारं सञ्चरत्येष मानसः ॥ १४ एवं दश ।

भमिव नलमिव । उभयो राधाकृष्णयोर्मध्ये सा राधा श्रीकृष्णस्य भावनया हरीयति अहमेव हरिरित्यात्मानं हरिमिवाचरति, तथा श्रीकृष्णोऽप्यहमेव राधिकेत्यात्मानं राधिकामिवाचरति। विपर्ययेण राधायाः श्रीकृष्णरूपत्वस्य श्रीकृष्णस्य राधिकारूपत्वस्य च विपर्ययेण। विपर्ययोत्थितामिति—श्रीराधिकायाः स्वस्याः श्रीकृष्णत्वभावनया श्रीकृष्णविरहपीडाऽद्भावेऽपि श्रीकृष्णस्य यथा राधिकाविरहपीडा जायते तत्सदृशी राधिकाविरहपीडा राधिकाया अभूत्, एवं श्रीकृष्णस्य स्वस्य राधिकात्वभावनया राधिकाविरहपीडाऽद्-

नारम्भाभावः इत्यादेव मन्तव्यात्क्लेशः । हरीयते इति,—"मधुरिपुरहमिति भावनशीलि'- नि कपर्दस्पदशराचार्यम् । तथा यथो इत्यादि—एवंविधार्थोपम्यप्रयोगा अप्रमाण्या-

उपमानानुपादाने द्विधा यथा—

त्वदाननस्य सदृशं किमपीह न दृश्यते । इति वाक्यगा ।

नहि त्वत्सदृशी क्वापि राधे ! काऽपि विलोक्यते ॥ १५ इति समासगा ।

इवाद्यनुपादाने द्वेधं यथा—

अयनयति कुसुममशनिः कुसुमति हालाहलत्यमृतम् ।
हालाहलमप्यमृतति समयेऽस्या दुःखसुखदत्वे ॥ १६ इयं क्विप्गा

नवधाराधरश्याममभिराममिदं महः ।
श्यामयत्यघनानन्दं कस्य नो हरते मनः ॥ १७ इयं समासगा ।

धर्मोपमानयोर्लोपे द्वेधं यथा—

तम्मसि किं ति पिअन्तो कट्ठरसं मुरलिवाअणे कण्ह ।
जस्स समो णत्थि रसो सो इह णअरे घरे घरे होइ ॥ (क) १८

इयं वाक्यगा । इहैव "अच्छरिसो णत्थि रसो" इति पाठे समासगा । धर्मेवादि-लोपे द्वैधं यथा "अशनयति कुसुम"मित्यादौ (१६ श्लोके) 'कृष्ण कदाचिदपि तासां' मिति चतुर्थचरणे यदि स्यात्तदेवादिलोपे धर्मलोपे च क्विप्गा ।

राधे ! शारदपीयूषमयूखमुखि ! मौनताम् ।
मुञ्च, पीयूषवचनैः सिञ्च मे कर्णयोर्युगम् ॥ १९

भावेऽपि श्रीराधिकाया यथा श्रीकृष्णविरहपीड़ा जायते तत्सदृशी श्रीकृष्णविरहपीड़ा श्रीकृष्णस्य भवत्येवेत्यर्थः ।

अस्या राधिकायाः समये श्रीकृष्णविच्छेदसमये दुःखमयवस्तुनः सुखदत्वे मति कुसुम-मप्यशनिरिव भवति पुष्पस्योद्दीपनत्वेन वज्रतुल्यतापकत्वात् । तथाऽशनिः कुसुममिव भवति, वज्रस्य सद्यःप्राणहारकत्वेन विरहज्वालानिवर्त्तकत्वात् । अमृतस्य मरणनिवर्त्तकत्वेना-मृतमपि हालाहलतुल्यं भवति—तथा हालाहलस्य सद्यःप्राणहारकत्वेन हालाहलमप्य-मृततुल्यं भवति—जीवनापेक्षया मरणं तस्याः सुखदं भवतीति ज्ञेयम् । तम्मसि किमिति पिबन् काष्ठरसं मुरलीवादने कृष्ण ! । यस्य समो नास्ति रसः स इह नगरे गृहे गृहे

लङ्कारान्तरत्वस्यानीति केचित्—'सर्वथैवोपमानिषेधोऽसमाख्योऽलङ्कारः' इति तेषां लक्षणम् । परन्तु तस्य भिन्नतया स्वीकारेऽयुक्तिर्विभ्वसितेन रसगङ्गाधरप्रभृतिनिबन्धेषु । रसनोप-मायाः पृथक्त्वेन स्वीकारकल्पो न सर्ववादिसम्मतः तथा च प्रकाशकारसता हेतुमन्क्तिः—'एवंविधवैचित्र्यसहस्रसम्भवात्, उक्तभेदानतिक्रमाच्चे'ति । अनन्वयोपमा—इतिमतमंशा

अहो राधिकयाऽपाङ्गखलया कृष्णकुञ्जरः।
तत्केलिसाधनीभूतो न गन्तुं क्वचिदर्हति ॥ २०

अत्र धर्मवादिलोपे समासगा।

उपमेयलोपे क्वचि लेका, यथा—

कोमलाऽपि प्रकृत्यैव शिरीषादपि राधिके!।
अहो मानस्य माहात्म्यं येन त्वमयनीयसि ॥ २१

अत्र "आत्मानमयनीयसी"ति वक्तव्ये आत्मशब्दस्योपमेयस्य लोपः।

धर्मोपमेयलोपे यथा—

जयति मनोभववसिद्धि क्वाऽपि शरच्चन्द्रमःसमं दधती। (2)

इत्यत्र उपमेयलोपो धर्मलोपश्च, "शरच्चन्द्रललिताक्षी"ति यतो न कृतम्।

त्रिलोपे समासगा। पूर्वश्लोकोत्तरार्द्धम्—

चकितकुरङ्गशावनयना नयनानन्दं चकारोच्चैः ॥ २० ॥

अत्र कुरङ्गशावस्य नयने इवाचरतो नयने यस्या इति समासे उपमानं, तद्‌द्योतकमिवादि च, तद्धर्मश्च, त्रयाणां लुप्तता—इत्येकविंशतिः। पूर्वाभिः सह सप्तविंशतिः।

एकत्वमुपमेयानामुपमानामनेकता।
धर्मैकरूप्यवैरूप्ये द्वेधा मालोपमा भवेत् ॥२३१ का—

भवति। अत्र 'यस्य सम' इत्युपमानलोपो धर्मलोपश्च। मनोभवस्य कन्दर्पस्य विद्धिरूपा काऽपि व्रजसुन्दरी जयति। 'शरच्चन्द्रसमं दधती' अत्र सुखपदस्य लालित्यरूपधर्मबोधकपदस्य च लोपो ज्ञेयः। 'शरच्चन्द्रललिताक्षी'त्युक्ते उभयोरेव विद्यमानत्वान्न धर्मोपमेययोर्लोपः।

यत्रोपमेयानामेकत्वमुपमानानामनेकत्वं तत्र मालोपमा भवेत्। सा द्विविधा, यत्रोपमेयोपमानयोरेक एव धर्मस्त्वेका, यत्रोपमेयस्यैको धर्म उपमानानामनेको धर्मस्तत्रान्या।

अनन्वय इति भामहादीनां प्राचां नवीनानाञ्च बहूनामाहता संज्ञा, उभयत्रैव सार्थकत्वात् निर्देशः। आचार्यदण्डिमते इयमुपमाप्रपञ्च एव, यदाहुक्त एव—'असन्न्यसमस्त्येषाम्

(2) अत्र (क) पुस्तके। 'चन्द्रमसं दधती'ति (ग) (ङ) पुस्तकयोष्टीकाकृता च इत्थं पाठः। स च छन्दो नियमभङ्गात् "इत्याह कर्णाट्टिका" मित्युपलक्ष्यत इत्यादि। उपरिनिर्दिष्टे पाठे उपमेयलोपस्याभावश्च, 'समं'पदेन विशेषणीभूतेन विशेष्यस्य धर्मस्यापि कथनमेव। अस्मत्पुस्तकेषु तु न क्वाऽपि पाठोऽयं दृष्टः।

उपमाप्रपञ्चोऽयम् (क)। उदाहरणम्—

मूलस्थितेनेव महोरगेण लता दवेनेव कुरङ्गबाला ।
हिमागमेनेव सरोजिनी सा मद्वियोगेन दुनोति राधा ।२३

अत्र धर्मैकरूप्यम् ।

त्रैलोक्यसम्पदिव निर्भरगर्वहेतुर्माध्वीकपीतिरिव विह्वलताविधात्री ।
प्रस्तापनास्त्रफलिकेव मनोभवस्य त्वं ज्ञानविप्लवकरी मम भासि राधे ! ॥ २४

अत्र वैरूप्यं नानाविधत्वात् ।

उपमेयस्योपमात्वमुत्तरोत्तरतो यदि ।
अभिन्नभिन्नहेतुत्वे द्विधा सा रसनोपमा (३)(क)॥२३२का—

यथा—आकृतिरिव ते प्रकृतिः प्रकृतिरिव व्यवहृतिः सुमुखि ! ।
व्यवहृतिरिव सत्कीर्त्तिर्रम्या रमणीसभासु सखि ! राधे ! ॥ २५

अभिन्नधर्मा ।

वपुरिव मधुरं रूपं रूपमिवानन्ददायि गुणवृन्दम् ।
गुणवृन्दमिव विशुद्धं यशः कृशाङ्गीसभासु तव राधे ! ॥ २६ भिन्नधर्मा ।

एकस्यैवोपमानोपमेयत्वेऽनन्वयोपमा (४) ।
एकवाक्ये (क)— २३३ का—

उपमानान्तरासम्बन्धोऽनन्वयः । यथा—

आलोकि सा बालकुरङ्गनेत्रा राधेव राधा भुवनेऽद्वितीया ।
अद्यापि मे सन्ति मनोनिखातास्ते तत्कटाक्षा इव तत्कटाक्षाः ॥ २७

विपर्य्यास उपमेयोपमा (५) द्वयोः ॥ २३४ का

द्वयोरुपमानोपमेययोर्विपर्य्यासे उपमेयोपमा । यथा—

त्रैलोक्यसम्पद्यथा निर्भराहङ्कारहेतुः, एवं माध्वीकस्य पीतिः पानं यथा विह्वलताकर्त्री, तथा कन्दर्पस्य जृम्भणास्त्रस्य फलिका यथा विह्वलताकर्त्री, तथा त्वमपि मम ज्ञानस्य पूर्वापरानुसन्धानस्य विप्लवकरी नाशकरी ।

उपमेयस्योपमानत्वमुत्तरत्र यदि भवति तदा रसनोपमाऽलङ्कारो ज्ञेयः । सा द्विविधा—उपमानोपमेययोरभिन्न एको धर्मश्चेदुपमाऽलङ्कारस्य हेतुस्तदैका, एवमुपमेयोपमानां भिन्ना

मास्तेव दर्शिता'विति । यथा सर्वेषां प्रसिद्धत्वमुपमायाश्चोपमाप्रपञ्चत्वेनाभिधानं वक्रोक्तिजीवितादौ दण्डिमतस्यानुसारत्वेन,परं भामहादीनां मतेनोपमानान्तरसम्बन्धाभावादुपमातो

तनुरिव शोभा शोभेव तनुर्गरिमेव मधुरिमा तस्याः ।

अथ मधुरिमेव गरिमा राधायाः किमपरं ब्रूमः ॥ २८

यथा वा—हरिरिव राधा राधेव हरिर्गरिमेव मधुरिमा च तयोः ।

अथ मधुरिमेव गरिमा महिमेव कृपा कृपेव महिमा च ॥ २९

द्वयमेवान्योन्योपमा ।

उपमानस्य निन्दायामयोग्यत्वे निषेधतः ।

प्रशंसा योपमेयस्य सोपमेयोपमाऽपरा (क)॥ २२५ का—

यत्रेति शेषः । यथा—

कल्पद्रुमे स्थावरता दृढत्वं चिन्तामणौ कामगवीषु गोत्वम् ।

स्वभक्तसङ्कल्पविधेर्विधाने हे नाथ ! कृष्ण ! त्वमिव त्वमेव ॥ ३०

अथोपमानस्य निन्दा ।

इन्दीवरं वा दलिताञ्जनं वा नवाम्बुदो वा मघवन्मणिर्वा ।

कृष्णस्य धाम्नः सदृशं न किञ्चित्तदीयधामेव तदीयधाम ॥ ३१

अत्रायोग्यत्वे निषेधः ।

एवमन्येऽपि बहवः सन्ति, ग्रन्थगौरवभयान्नोटाङ्कियन्ते ।

असम्भाव्यं समुद्भाव्योपमानेऽसम्भवोपमा (६) (क) ॥२२६ का—

या क्रियत इति शेषः । यथा—

पूर्णः सदैवास्तु सुधामयूखः कलङ्कहीनश्च सदैव भूयात् ।

नायं चकोरैरपि पीयताञ्च राधे ! त्वदास्येन तुलां बिभर्तु ॥ ३२

नानाधर्मांश्चेदितत्त्वादाऽन्या । उपमानस्य निन्दायां सत्यां यत्रोपमेयस्य प्रशंसा, एवमुपमानस्यायोग्यत्वे सति तस्य निषेधादुपमेयस्य प्रशंसा साऽपरा उपमेयोपमा । असम्भाव्यमिति—उपमानेऽसम्भाव्यं यद्वस्तु यत्र सम्भावना नास्ति तस्य सम्भावनां कृत्वा योपमा क्रियते साऽसम्भवोपमा ।

भिन्नैवेयम्, अतः किल नामकरणेन व्यामोहनगारवायोपमेयोपमेत्यन्तिमपदं परित्यक्तमितीव प्रतिभाति । उपमेयोपमाऽपरेति—नाम्ना व्यापानतः प्राचां ग्रन्थेषु यद्द्वयम्, उभयथैवानोपमानस्याक्षेपः चन्द्रेन्द्वादिमान् प्रतीपालङ्कारा अदस्यागुरेव भेदस्पर्शः । ग्रन्थकृताद्वराऽप्यत इयमनन्वयमंशेनैव मातिव्ययपमनुकृतिमतीति प्रतिभाति । असम्भवोपमा—'उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहा' वित्यादिनिदर्शनया वैचित्र्यावहत्वे भिन्नालङ्कारत्वमिति केचित्—उत्प्रेक्षाया अवतारणे गुरु हेतुरनेनालङ्कारस्यानेन कौस्तुभकृता विहित इति च मन्तव्यम् ।

सम्भावनोपमानेनोपमेयोत्कर्षहेतुका ।

उत्प्रेक्षा (७) नूनमित्यादिशब्दद्योत्या—(ख)॥२३७ का—

उत्प्रेक्षानामाऽलङ्कारः । सम्भावना हेत्वन्तरोपन्यासेन वितर्कनम् । नूनं-मन्ये-शङ्के-इव-ध्रुवं-नु-किम्-किमुतेत्यादयो नूनमादयः । यथा

नष्टो नष्टः प्रतिकुहु मुहुः पूर्णतामेति चन्द्रो
राकां राकां प्रति ननु भवेदन्यरूपः कदापि ।
नान्यो हेतुस्तदिह ललिते ! वीक्ष्य वीक्ष्य त्वदास्यं
नूनं धाता समतिचतुरो निर्मिमीतेऽनुमासम् ॥ ३३

यथा वा 'उत्कोर्णैरिवे'त्यादि (द्वितीय किरणे १म श्लोकः) । यथा वा—
कृष्णाऽनुबन्धविकसद्वदनोदराणां चन्द्रः करेण कृपयेव कुमुद्वतीनाम् ।
निर्माय गाढविरहानलमुज्ज्वलन्तमङ्गारपुञ्जमिव कर्षति भृङ्गसङ्घम् (ख) ॥ ३४

यथा वा—श्रीवत्सस्य च कौस्तुभस्य च रमाटेश्यास्य महाकरो
राधापादसरोजयावकरसो वक्षःस्थलस्थो हरेः ।

प्रतिकुहु सर्वस्याममावस्यायां चन्द्रो नष्टोऽभवत् नश्यत्येव । एवं सर्वस्यामेव पूर्णिमायां चन्द्रः पूर्णतां प्राप्नोति । कदाऽपि कस्यामप्यमावस्यायां पूर्णिमायां वा चन्द्रोऽन्यरूपो न भवति । अत्र सर्वस्याममावस्यायां नाशे सर्वस्यामेव पूर्णिमायां पूर्णतायाश्च प्रदायको योऽन्यो हेतुः श्रूयते स न, किन्तु मयेदं सम्भाव्यते, हे ललिते । त्वन्मुखं वीक्ष्य वीक्ष्य विधाताऽनुमासं मासि मासि तं चन्द्रं निर्मिमीते । अयमभावः—सर्वजगन्निर्माणं कृत्वा ललितामुखं दृष्ट्वैतत्सदृशे किञ्चिद्वस्तुनिर्माणे विधातुरिच्छा यदाऽजनि तदा प्रतिपद्दिनमारभ्य पूर्णिमायां सम्पूर्णचन्द्रं निर्माय ललितामुखसादृश्यमदृष्ट्वा दुःखेन पुनः प्रतिपद्दिनमारभ्य किञ्चित् किञ्चिदिवसक्रमेणामावस्यायां पूर्वनिर्मितं पूर्णचन्द्रं दूरीकृत्य पुनश्चन्द्रान्तरनिर्माणे प्रवृत्तश्चतुरो विधाताऽद्यापि मासि मास्येवमेवं करोति, न तु निवृत्तो भवति ।

(ख) सादृश्यमूलानामलङ्काराणां विवेचनप्रसङ्गे उत्प्रेक्षाया अवतारणं ग्रन्थकृतां मम्मटाद्याचार्यमतं प्रति पक्षपातं सूचयति । अर्वाचीनाः प्रायेण निर्विशेषमुत्प्रेक्षायां व्यञ्जितसादृश्यसूचनस्याध्यवसायविशेषस्य कस्यचिन्सम्भावनमेव लिङ्गं मन्यन्ते; परं प्राचीनाचार्या भामहादयः नवीनाश्च केचनाद्यं कल्पमेवोपजीवन्ति—तदनुसारिणो बहवश्चन्द्रालोककदाद्याश्चक्रवर्तिप्रभृतयः कुवलयानन्दकृतोऽर्वाचीनाश्च । एषां मते उपमानस्यालौकिकत्वमेवोपमातः उत्प्रेक्षायाः कक्ष्यान्तरत्वघटकं, न तदतिरिक्तः कश्चन विलक्षणो

बालार्कद्युतिमण्डलीव तिमिरैश्छन्देन बन्दीकृता

कालिन्द्याः पयसीव पीतविकचं रक्तोत्पलं पातु वः ॥ २५

अत्र 'इव' उत्प्रेक्षायाम्—इत्यादौ सर्वत्र सम्भावनमेव ।

—स संशयः ।

भेदानुक्तौ तदुक्तौ तु सन्देहः (८) (ग)—२३८ का

सन्देहालङ्कारः । क्रमेणोदाहरणे—

राधे ! मुखं तव विधुर्नु सरोरुहं नु नेत्रे च खञ्जनयुगं नु चकोरकौ नु ।

मूर्त्तिश्च काञ्चनलतेव नु चन्द्रिका नु धाता नु पञ्चविशिखो नु रसो नु वाऽयः॥

(ग) ॥ २६

मेघः किमेष, स कथं धरणौ, किमस्मिं-

श्चन्द्रोऽयमस्य विगतः क्व नु वा कलङ्कः ।

माला किमत्र तडितः, स्थिरता क्व तस्याः,

कृष्णः किमेष सुमुखः सखि ! पीतवासाः ॥ २७

मुद्रितकलिकानां चन्द्रदर्शनेन मुद्राभाव एव जृम्भारम्भस्तेन प्रकाशितवदनोदराणां कुमुदिनीनां गाढ़तिरोहितमनःसन्ततप्रसरत्कामदुःखभरमिव चन्द्रः स्वयमेव स्वकिरणकरपकरेण निर्माय पश्चात् कुमुदिनीगर्भस्थितं ज्वालारहितमत एव श्यामवर्णमङ्गारपुञ्जमिव भ्रमरपुञ्जं कर्षतीत्युत्प्रेक्षा । अत्र कुमुदिनीभ्रमरयोर्यः सहारो यथा—रात्रौ विकशितानां कुमुदिनीनां मध्ये मकरन्दपानार्थं ये भ्रमराः प्रविष्टा आसन् प्रातःकाले सूर्यदर्शनात्मुद्रितानां मध्ये त एव बद्धा बभूवुः, पुनः सन्ध्याकाले चन्द्रदर्शनाद्विकशितानां तासां मध्ये ये भ्रमरा निर्जग्मुः, त एवाङ्गारपुञ्जत्वेनोत्प्रेक्षिता इति भावः ।

श्रीकृष्णवक्षःस्थलस्थः श्रीराधापादसरोजयावकरसो युष्मान् पातु । कथम्भूतः ? श्रीकृष्ण-कौस्तुभमणेरिन्द्रनीलमणित्वाकारं करोति, यावकशोभाया अग्रे कौस्तुभस्यासितरत्नता भवतीत्यर्थः । तत्रोत्प्रेक्षामाह—प्रथमः श्याममणेरन्धकारैर्बन्दीकृता प्रातःकालीनसूर्यद्युतिमण्डलीव । ननु सूर्योदयनाश्योऽन्धकारः कथं सूर्यमण्डलीं बन्दीकरोति, तत्राह—छन्देनेति । श्रीराधापादसरोजस्य सूर्यकान्तत्वाभावादिति सौर्यः । उत्प्रेक्षान्तर-माह—कालिन्दीपयसि पुरः विकसितं रक्तोत्पलमिव ।

पर्णः । विनोदवल्लभेन भासता, प्रायो इत्याशायाः 'अ वै नितम्बमत्रोपमानकरोति' आचार्यमतं प्रमाणमत्रोत्प्रेक्षायां निरूप्य त्यागो नियमानुरूपमिह सिद्धान्तयति—उपमाःमत्यान्तरविरुद्धेति नैतदुत्प्रेक्षायामपि तथाऽऽदिभेदावाप्त्यभावात्मनोर्न किन्तु

नात्र 'स कथं धरणा'विति सन्देहोच्छेदः, अपि तु तत्परिपोष एव। एतेन निश्चयान्तोऽयं न भवति। 'कृष्णः किमेष' इति 'किं' शब्दो निश्चयं बाधते। केचिन्निश्चयान्तमपि सन्देहं मन्यन्ते (ग)। स यथा—

मेघो नायं, व्रजपतिसुतो, नापि सौदामिनीयं,
पीतं वासः, सुरधनुरिदं, नैव बर्हावतंसः।
बालाकीयं न खलु विततिः, पश्य मुक्तावलीयं,
विस्रब्धा त्वं विहर, शरदि प्रावृषः कोऽवकाशः? ॥ ३८

—रूपकन्तु (६) तत्।

यत्तादात्म्यं द्वयोः—२३९ का

द्वयोरुपमानोपमेययोः। अतिशयाभेदादपह्नुतभेदत्वं तादात्म्यम् (घ)।

—तच्च द्विधैवेति विदुर्बुधाः।

समस्तवस्तुविषयमेकदेशविवर्त्ति च ॥ २४० का—

स इति—उपमेय उपमानस्य भेदानुक्तौ यः संशयः सः सन्देहनामाऽलङ्कारः, किंवोपमेय उपमानस्य भेदस्योक्तौ यः संशयः स सन्देहनामाऽलङ्कारः। 'तु'र्विकल्पे। अत्र दर्शिते उपमेये मुखे चन्द्रस्य भेदोक्तिर्नास्ति। एषः श्यामसुन्दरः पदार्थः किं मेघः? इति सन्देहोऽत्र वर्त्तत एव। अत्रोपमेये उपमानस्य मेघस्य भेदोक्तिर्वर्त्तते। मुखं वीक्ष्याह—अयं निष्कलङ्को दृश्यते, स तु सकलङ्कः, अतः प्रसिद्धचन्द्रो न भवति। तथाप्ययं क इति सन्देहो यथास्थित एव। पीताम्बरमालक्ष्याह—मालेति। अत्रापि निश्चयो नास्ति, तस्मादयं निश्चयान्तसन्देहः। कस्यचिन्मते निश्चयान्तसन्देहोऽप्यलङ्कारविशेषः तन्मत-मन्यस्योदाहरणमाह—मेघ इति। वक्षःस्थले दृश्यमानेयं विततिः श्वेतवस्तुनो विस्तारो न बालाकी न बकपङ्क्तिसमूहः। अयं ग्रीष्म एवेति विश्वस्ता सती त्वमनेन सह विहर।

द्वयोरुपमानोपमेययोर्यत्तादात्म्यं तद्रूपकम्। तथा च चन्द्रवन्मुखमित्यत्र उपमानो-पमेययोर्भेदबोधक'वति'प्रत्ययोऽस्ति, अतो न रूपकम्—किन्तु यत्र 'मुखं चन्द्र'मिति

कृतम्। अयमापातत एषां निष्कर्षो यत्तिङन्तसमभिव्याहृतेवादिशब्दघटितत्वेऽस्या उत्प्रेक्षाया एवावकाश इति। अर्वाचीना सर्वस्वकारादयः एतद्विशेषणदलस्यान्यथोपयोगमाचक्षाणा उत्प्रेक्षाया विशाललक्ष्यत्वमङ्गीकुर्वन्तः प्रतिभोत्थापितामध्यवसायलक्षणां बुद्धिमेवास्याः सादृश्यमूलालङ्कारात् भेदलक्षणे बीजत्वेन निर्दिशन्ति। विस्तरस्तत्र चित्रमीमांसायां चित्र-मीमांसाखण्डने च द्रष्टव्यः। परमेतन्नापलाप्यं यत् प्रकाश[illegible]भिर्ग्रन्थकृद्भिरस्यालङ्कार-

आरोप्यमाणआरोपविषयो यत्र शब्दगौ।
तदादिः— २४१ का—

आदिः समस्तवस्तुविषयम्।

आरोप्यमाणः शाब्द आर्थश्च तत्परम्।
एकदेशविवर्ति— २४२ का—

शाब्दः शब्दोपात्तः, आर्थोऽर्थगम्यश्च। कश्चिच्छाब्दः कश्चिदर्थमर्यादया अवसेय इत्येकदेशविवर्तित्वम्। क्रमेणोदाहरणे—

उदञ्चद्वक्षोजस्तवकनमिता बाहुविटप-
द्वयीदोले रम्या स्मितकुसुमसौरभ्यसुभगा।
इयं सन्ध्यारागच्छविलसदुपाख्याङ्गुलिदला
नवीना ते राधे! विलसति तनूरत्नलतिका॥ १९

चन्द्रमुखयोरभेदप्रतीतिस्तस्यैव रूपकमित्यर्थः। यत्रारोपविषयस्योपमेयस्य तथाऽऽरोप्यमाणस्योपमानस्य च द्वयोरेव बोधकशब्दौ वर्त्तेते तत्र समस्तवस्तुविषयं रूपकं, यत्र तु आरोपविषयस्योपमेयस्य बोधकशब्दो वर्त्तते किन्त्वारोप्यमाणोपमानबोधकशब्दः क्वापि नास्ति, अपि तु अर्थमर्यादया स शब्दोऽनुक्त एव, यस्मिन्नेव पद्ये क्वचिच्चरण उपमानबोधकशब्दोऽप्यस्ति, तदेकदेशविवर्तिरूपकं ज्ञेयम्। एवं क्रमेण भेदद्वयं भवतीत्यर्थः।

इयत्तनूरूपा रत्नलतिका विलसति। कथम्भूता? स्तनरूपस्तवकेन नमिता—मधुरपि माद्दविकलव्यथा किञ्चिन्नम्रा भवति। पुनश्च बाहू एव शाखाद्वयी तस्या दोलनविषये रम्या, लताऽपि शाखायाः किञ्चिच्चलने रमणीया भवति। हस्तयोः किञ्चिच्चलने माधुर्यस्योत्कर्षो भवति। पुनः सन्ध्याकालीनरक्तच्छविं कान्तिं वहन्ति ये मृदुपाण्यङ्गुलयस्त एव पत्रता यत्र।

भेदस्य विमर्शनिमर्शने विभागनिर्देश चावधा स्फुटीकृता। जृम्भानुबन्धेत्यादि—अत्र चन्द्राधिरूढमिनो कुसुमकृती श्रीकृष्णो वर्णयतीति प्रकरणनिर्देशः माणिक्यकौस्तुभाम्। अत्रान्तिमे पादे भामहादिदरेवोत्प्रेक्षा।

(ग) ससन्देहाख्योऽयमलङ्कार इत सन्देहाख्य इति सन्देहः केचिदाचार्योर्टीकाकारैर्विनोत्थापितः। भामहादयस्तु प्राचीना इमं ससन्देहमेवाहुः, उभयथापि निरस्तार्थस्य सम्पादयं निरर्थकाधो विचारटीकाभ्युक्तनिश्चभयामोदमात्रमिति दिक्। भाहमयादयो इत्यादय सन्देहाख्यावाचकाः 'सन्दे' शब्दं प्रथमय इव सन्देहवाचकाः किं मुखस्य: केवलेव प्रकरणे। रसो न चाटुः—चाटुः सदा इति टीकाकृतुलमान्यस्तु न चमत्कारकारी,

अत्र समस्तवस्तुविषयम्, आरोप्यमाणारोपविषययोः शब्दोपात्तत्वात् ।

प्रसूनैर्नानाभैः स्मितमलिनिमारुण्यपिशुनै-
र्लसद्वानाभावा मधुपगणझङ्कारकलहा ।
श्रिया सार्द्धं स्पर्द्धां बत विदधती गोकुलपते-
रुरस्या रत्नानामुपरि वनमाला विजयते (च) ॥ ४०

अत्र वनमालाया नायिकात्वेनारोपः, श्रियः प्रतिनायिकात्वेन—स चार्थ एव, प्रसूनानां स्मितत्वाद्यारोपस्तु शाब्द, इत्येकदेशविवर्त्ति ।

आरोपविषयाभावेऽप्यारोप्यं यदि तत् परम् । २४३ का—

परमन्यप्रकारमित्यर्थः । यथा—

मधुरिमरसवापीमत्तहंसीप्रजल्पः प्रणयकुसुमवाटीभृङ्गसङ्गीतघोषः ।
सुरतसमरभेरीभाङ्कृतिः पूतनारेर्जयति हृदयदंशी कोऽपि वंशीनिनादः(च) ॥४

अत्र 'मधुरिमरसवाप्या'दीनामारोप्याणामारोपविषयो नास्तीति ।

उक्तं प्रसङ्गि—२४४ का—

प्रसङ्गि प्रकृष्टसङ्गवत् सजातीयबहुलमित्यर्थः । त्रिविधभेदमेव यदुक्तम् ।

नानाभैः श्वेतश्यामरक्तनानावर्णैः प्रसूनैर्लसद्वानाभावा श्रीकृष्णस्य उरस्या उरसि भवा वनमाला रत्नानामास्वादानां वस्तूनामुपरि विजयते । प्रसूनैः कीदृशैः ? स्मितेति—अत्र 'स्मिते'त्यनेन प्रसादः, 'मलिनिमे'ति वाम्यं, 'आरुण्ये'त्यनुरागः, एतेषां सूचकैरित्यर्थः । अत्र श्वेतपुष्पे स्मितस्यारोपः, श्यामपुष्पे वामत्वारोपः, रक्तपुष्पे अनुरागित्वारोपो बोध्यः । वनमालायां नायिकात्वारोपः रेखारूपायाः लक्ष्म्याः प्रतिनायिकात्वारोपश्चार्थ एव, नतु शाब्दः, तयोर्बोधकशब्दाभावात्, पुष्पेषु स्मितत्वारोपस्तु शाब्द एव, स्मितादिबोधक-शब्दानां विद्यमानत्वात् । अतोऽत्र शाब्द आर्थश्चोभयमपि वर्त्तत इत्येकदेशविवर्त्ति । यत्र केवलं शाब्द एव तत्र समस्तवस्तुविषयं रूपकमिति भेदो ज्ञेयः । आरोपविषयस्योप-मेयस्याभावेऽपि यद्यारोप्यमुपमानं वर्त्तते तदा तद्रूपकमन्यप्रकारम् । मधुरिमेति—माधुर्य्यरसस्य वापीस्वरूपे श्रीकृष्णे या मत्तहंसी तस्याः प्रजल्परूपो वंशीनिनादो जयति, अत्रोपमेयस्य कृष्णस्य बोधकपदाभावादन्यप्रकाररूपकम् ।

परम् 'आद्यो' रम इत्यन्वय एव वरम् । तथाचात्रार्थे प्रमाणं 'शृङ्गारैकरसः स्वयं [illegible] मदन' इति विक्रमोर्वशीयपद्यस्थं प्रकाशोदाहरणं यदुपजीव्य रचितं स्यात् पद्यमदः । निश्चयान्त-मपीति—निश्चयान्तस्य सन्देहस्य प्रकाशकृतां स्वीकृतत्वं स्मरणीयम् । अभियुक्तश्रेष्ठा उद्भट-भट्टाः प्रकाशग्रन्थोपजीव्यभूता न निश्चयान्तं सन्देहं स्वीकुर्वन्ति, निश्चयस्य वाच्यत्वे न तादृश-

—निःसङ्गमेकमेव विवक्षितम् ॥ २४५ का—

एकमेव प्रधानत्वेन विवक्षितं तथाविधसजातीयशून्यं निःसङ्गम् ।

यथा— न पश्यति न भाषते न च शृणोति न स्पन्दते
निमीलति विघूर्णते पतति मूर्च्छतीयं यतः ।
तदेतदनुमीयते किमपि बाधते राधिकां
मुकुन्दविरहव्यथाविषविसर्पविस्फूर्जितम् ॥ ४२

मालारूपकमन्यत्तु ज्ञेयं मालोपमानवत् (च)॥ २४६ का—

यथा— नयनयोः कुवलयमक्ष्णोरञ्जनमुरसो महेन्द्रमणिदाम ।
वृन्दावनरमणीनां मण्डनमखिलं हरिर्जयति (च) ॥ ४३

यथा वा— शौटीर्यं स्मरभूपतेर्मधुमदो लावण्यलक्ष्म्याः, स्मयः
सौभाग्यस्य, विलासभूर्मधुरिमोल्लासस्य, वासः श्रियः ।
चैतन्यं गुणसम्पदामुपनिषत् केलीविलासावलेः
सेयं लोचनचन्द्रिकाचयचमत्कारस्य कोरेस्तथा ॥ ४४

श्लिष्टस्य वाचकस्यानुरोधाद्यारोप एव यः ।
सोऽन्यस्यारोपहेतुश्चेत् परम्परितनामकम् (च) ॥२४७का—

अन्यस्याश्लिष्टस्यारोपे यदि हेतुः स्यात्तदा रूपकं परम्परिताख्यम् । यथा—
पद्मानमनोत्सुकतया भ्रमरः, कलाभिः सर्वाभिरन्वितया त्वमखण्ड इन्दुः ।
त्वम्मानसे कनकपङ्कजिनीतयाऽसौ सा राधिका सुरमणीनिकराधिकेव ॥ ४५

अत्र पद्मं पद्मा च, कलाश्चतुःषष्टिः, कला चन्द्रस्य षोडशो भागश्च, मानसं चित्तं मानससरश्च, सा राधिका सारैणाधिका साराधिका च, इत्येषां श्लिष्टानां वाचकानामनुरोधात् 'भ्रमरा'दिशब्दानामारोपः ।

भेदे सत्यपि तत्— २४८ का

तत् परम्परितम् । यथा—रत्नस्तम्भौ व्रजजनदृशां चित्तदोलोत्सवस्य
श्रीराधाया रतिजयकलातोरणोत्तानदण्डौ ।
दैत्येन्द्राणां परिभवमहायज्ञनीलेन्द्रयूपौ
भुजौ कामप्रमदकरिणोः कल्पवाक्ष्ये स्मरामः (घ) ॥ ४६

अत्र चित्तदोलनादेर्भिन्नशब्दवाच्यस्योत्सवाद्यारोपेण बाह्वो रत्नस्तम्भत्वाद्यारोपः सिद्ध एव । आद्ययोर्मिश्रत्वं, उत्तरयोः शुद्धत्वम् ।

'पद्मानने'ति श्लिष्टपरम्—पद्माऽऽननमेव पद्मानमं तत्रोत्सुकतया हे सख्य ! त्वं भ्रमरः । अत्र पद्मा चन्द्रावल्याः सखी, तस्या आनने कमलाननमारोपः, तेनारोपश्लिष्टस्य भ्रमरस्य कृष्ण आरोपः, अतोऽत्र परम्परितरूपकम् । तथा कलाभिरेव कलाभिः ; अत्र चतुःषष्टिकलायां चन्द्रस्य षोड़शभागरूपकलाऽऽरोपः, तेनारोपेण श्लिष्टस्य चन्द्रस्य कृष्ण आरोपः । एवं त्वम्मानसमेव मानसं सरस्तत्र स्वर्णकमलिनीत्वेनासौ सा प्रसिद्धा राधिका स्वर्गाङ्गनानिकरेभ्योऽधिकेव । अत्र मानसे चित्ते मानससरोवरारोपः, तेनारोपेण श्लिष्टायाः स्वर्णकमलिन्या राधिकाऽऽरोपः ।

भेदेऽश्लिष्टे सत्यपि तत् परम्परितरूपकं भवति । बाहू कथम्भूतौ ? चित्तदोलनमेवोत्सवस्तस्य रत्नस्तम्भौ श्रीराधाया रतेर्या जयकला उत्कर्षवैदग्धी सैव तोरणं बन्धनमाला तस्य बन्धनार्थमुत्तानदण्डौ । भिन्नशब्दस्याश्लिष्टपदस्य वाच्यस्य चित्तदोलनादेराद्ययो रत्नस्तम्भदण्डयोर्मिश्रत्वं मालारूपकेण सह मिलनं ज्ञेयं, धर्मैकरूप्यात् । तद्यथा चित्तस्य दोलनेन य उत्सवस्तस्य रत्नस्तम्भौ, रतेर्या जयकला उत्कर्षवैदग्धी तत्र तोरणमिति

दिशन्ति, परं न तत् प्रामाणिकसम्मतं 'मुखमपरश्चन्द्र' इत्यादावपि तथाकथिततादूप्यरूपकेऽभेदरूपकस्यैव सम्भवात् । उपमावन्मनोहारित्वमादधदप्येषः न तथा विपुललक्ष्य इति सुविदितमेव, तथाऽपि प्राचां वाल्मीकिव्यासाश्वघोषभासकालिदासादीनां प्रबन्धेष्व स्योत्कर्षो न हीयते । यथा 'प्रज्ञाऽम्बुवेगां स्थिरशीलवप्रां समाधिशीतां व्रतचक्रवाकाम् । अस्योत्तमां धर्मनदीं प्रवृत्तां तृष्णाऽर्दितः पास्यति जीवलोकः ॥' इत्यादि बुद्धचरितपद्ये ।

रसनारूपकमन्ये पठन्ति (घ)। यथा—

कुसुमस्मितैर्लतानां स्मितकुसुमैर्गोपरमणीनाम् ।

किसलयकरैरमूषां स करकिसलयैश्च पिप्रिये तासाम् ॥४७

स कृष्णः, अमूषां लतानाम्, तासां गोपरमणीनाम् ।

—या तु प्रकृतस्यान्यथाकृतिः ।

साऽपह्नुतिः (१०) (ङ)—२४९ का—

अपह्नुतिनामाऽलङ्कारः । अन्यथाकृतिः प्रकृतं निषिध्यान्यस्य स्थापनम् ।यथा—

ताम्राधरोष्ठदलमुन्नतचारुनासमत्यायतेक्षणमिदं तव नास्यमास्यम् ।

बन्धूकयुग्मतिलकुसुमसरोजयुग्मैः(ङ)संपूजितः स्वयमसौ विधिनेव चन्द्रः ॥४८

यथा वा— इदन्ते लावण्यव्रततिफलयुग्मं, न तु कुचौ,

मते रज्ज्वाभासो नभसि, तव राधे ! न वलयः ।

व्याख्याने मालारूपकम् । (4) हे राधे ! तव मध्यदेशाद्नाभिं वलयत्रिवल्यो न भवन्ति, किन्तु मनेः श्रोणभ्रुवेर्बन्धनार्थं रज्ज्वरूप उन्नाहो कूटयन्त्रं भवति । तथैवं तनुरुहायां लतिका रोमावली न भवति, किन्तु नाभिरूपह्रदे मग्नः कन्दर्पोऽप-मर्षेणतया पतज्ज्वलनीयमणेः प्रकाशात् समुल्लसन्ती कान्तिर्भवति ।

इयं नाभीमग्नस्मरफणिफणानीलमणितः
समुद्यान्ती कान्तिस्तव तनुरुहाणां न लतिका ॥ ४९

यथा वा— क्षीराब्धेः कति वीचयः, कति लसद्रक्तोत्पलानां दल-
द्रोणीसञ्चयहष्टयः (ङ) कति मधून्मत्तालिविच्छोलयः ।
हेलोदञ्चदवाञ्चतोर्नयनयोः कृष्णस्य लीलेक्षण-
व्यापारे कति नोन्मिषन्ति विविधज्योतिर्विलासच्छलात् ॥ ५०

—अनेकार्थप्रतिपादकता यदि ।
एकार्थस्य तु शब्दस्य तदा श्लेषः(११) स कथ्यते(च) ॥२५०का—

यथा— उदयति यस्मिन्नुदयति तिरोभवत्यपि तिरोभवति ।
जगदेव तत्र तमसां नाशिनि कैः कृष्ण । तन्यतां कोपः ॥ ५१

हेलयोदञ्चत्तिरश्चोनयोः श्रीकृष्णनयनयोर्लीलेक्षणव्यापारे सति विविधानां श्रीकृष्ण-नेत्रस्थश्वेतरक्तश्यामज्योतिषां विलासच्छलात् क्षीरसमुद्रस्य कति तरङ्गा नोन्मिषन्ति, अपि तु उन्मिषन्त्येव (5)। तथाच श्रीकृष्णस्य तिरश्चीनावलोकनसमये नेत्रस्थमिदं श्वेतरूपं न भवति, किन्तु क्षीरसमुद्रस्य तरङ्गा एव दृश्यमाना भवन्तीत्यपह्नुतिरेव। एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम्। नेत्रस्थमिदं रक्तं रूपं न भवति किन्तु प्रफुल्लरक्तोत्पलानां दलान्येव द्रोणी-सङ्घास्तेषां दृष्टयः कति नोन्मिषन्ति। वसन्तसमये उन्मत्तभ्रमरश्रेणयः।

(ङ) अपह्नुतिरिति—'उपमेयं असत्यं कृत्वा सत्यत्वेनोपमानकम्। स्थाप्यते चेत्तदा ज्ञेयाऽपह्नुति'रिति काव्यदर्पणे लक्षणमप्येतदभिप्रायम्। आचार्यदण्डिमतमुपपादयन्तः केऽपि यत्किञ्चिदपह्नुत्यान्यस्य कस्यचित् प्रदर्शनमपह्नुतिरिति लक्षणं वर्णयन्ति। दण्डिलक्ष्यं 'न पञ्चेषुः स्मरस्तस्य सहस्रं पत्रिणा'मित्यप्येतद्विनिगमकम्। एवमुद्योतकृतो नागोजीभट्टाः। अत्र सादृश्यमूलता ('किञ्चिदन्तर्गतोपमे'ति भामहलक्षणे) भूतार्थापह्नवेतरयावत्तैकत्वे चोर्ज, नापलापमात्रमाचार्यदण्डिप्रभृतिभिरिष्टमिति विमर्शकानां सरणिः। एवमेतेन न सर्वथा निर्विवादं वामनमतम् 'अपह्नुतौ वाक्यार्थयोरार्थिकं ताद्रूप्यं, रूपके तु पदार्थयोः शाब्दं ताद्रूप्यमिति भेद' इति। सर्वस्वकृद्दर्शितमस्य भेदत्रयं भ्रान्तिहेतुकैतव-पूर्वमपह्नुतिसंज्ञाकल्पनं मालाऽपह्नुतेश्च लक्षणप्रदर्शनमन्यत्रैव्यास्तां विस्तरः। बन्धूकद्युतीति—अत्र द्युम्नपदस्य पुनः प्रयोगो न सुष्ठु, परं नानार्थपौनरुक्त्यान्त्यधरौष्ठदितयेनैकत्र स्थायितेक्षणयुगलेनापरत्र यथाक्रमं साम्यादिति बोध्यम्। 'द्रोणीति'—स्त्रीत्वमनियतलिङ्गशब्द-विषयकम्।

(5) एवं सर्वत्रैव पुस्तकेषु, परन्तु 'अपि तु सदा उन्मिषन्त्येवे'त्यनेन भाव्यम्।

इत्यर्थस्यैव श्लेषो,न शब्दस्य, परिवृत्तिसहत्वात् । अत्र वाक्यमेकार्थमेव(घ), तच्च सूर्यप्रतिपादकं, तथापि श्रीकृष्णं प्रति काऽप्यभिमानवती विचारेणाभिमानखण्डनपूर्वकं वदति—यस्योदये सर्वोदयः, यस्य तिरोभावे सर्वतिरोभावः, तत्र त्वयि को नाम कोप इत्यर्थान्तरम् ।

यथा वा—'चिन्नोन्नसंफुल्लकदम्बमाल' इत्यादि (८म किरणे ४८ श्लोकः) ।

श्लिष्टैर्विशेषणैरेव विशेष्यस्यान्यथास्थितिः ।

समासोक्तिः (१२) (छ)— २५१ का—

विशेष्यस्य केवलस्य श्लिष्टैर्विशेषणैरन्यथास्थितिरन्यथाभासनं समासोक्तिनामाऽलङ्कारः ।

यथा— त्वदङ्गसङ्गेन विनैव राधे ! सखे सखे ग्लायति नन्दसूनुः ।
सदैव वक्षःस्थलकेलियोग्या न रोचतेऽस्मै वनमालिकाऽपि ॥ ५२

उदयतीति—अत्र 'उदयतिरोधाना'दिपदानां परिवृत्तिसहत्वान्न शब्दश्लेष', अपि तु अर्थश्लेष एव । एवमसोदयाद्यनेकपदघटितमेकं वाक्यं सूर्यरूपैकार्थप्रतिपादकं, तथाप्येतद्वाक्यश्लेषेण कृष्णरूपार्थान्तरमपि बुध्यते । विशेष्यस्य केवलाश्लिष्टस्य ।

(घ) भामहप्रभृत्युक्तः श्लेषालङ्कारो दण्ड्युक्तोऽभिन्नपदश्लेषश्च बहुत्र वाक्यश्लोष्टितदर्थश्लेषार्थालङ्कार एवेति विमर्शने प्रतिभाति । परं भामहोद्भटादिकृतमस्य साम्यमलोद्घाटनम् 'उपमानेन यत्तत्त्व'मित्यादि तल्लक्षणस्थं सहोक्तिहेतूपमाविशिष्टं भेदत्रयं चिरन्तनाचार्यैरुपमाघटकसम्बन्धविचारोत्थापकताऽनुक्ताऽप्यवगम्यते । दण्डिकृतपरिगणनमप्यस्य साम्यगर्भतायास्तिरस्कारपुरस्कृत उल्लेखः । अयमपि कालक्रमेणालङ्कारान्तरकल्पको जातः, अनियमस्यास्याधुनिकैः परिसंख्यारूपेण गणितत्वात् । एतस्य शब्दार्थोभयात्मकतया भेदस्वीकारः कुन्तकाद्युद्भटोऽपि नातिवर्तिरिति शब्दालङ्कारानुशीलन एव सूचितमस्माभिः । यथा वेति—अत्र सहोक्तिमूलता लक्ष्या । 'छायावन्तो गतव्याला' इत्यादाविव विशेष्यस्यापि साम्यं द्वयोश्च वाच्यत्वमिति व्यावर्तकत्वे बीजम्, अलङ्कारान्तरविविक्तो नास्य विषयोऽस्तीति, सर्वालङ्कारापवादोऽयमिति, अभिन्नपदत्व एवार्थश्लेष इति च प्रायोवादाः । श्लेषः—ईदृशस्यास्यार्थालङ्कारत्वे बीजं प्रागेव दर्शितम् । अत्रानेकार्थवाचकतेति शब्दशक्त्युद्भवध्वनिभेदाद् भेद इति ध्वनिकिरणे उट्टङ्कितम् । वाक्यमेकार्थमेवेति—वाक्यं वैयाकरणादिनिरुक्तम्, वाक्यसमन्वितः प्रयोजकं पदमत्र वाक्यमुच्यते । अत्र यद्यप्यभिधाया अनियन्त्रणात् द्वावपि कृष्णसूर्यौ वाच्यौ, तथापि प्रकरणानियमेनैकोऽप्योर्थो बोद्धव्यः । यद्वा एकार्थता उभयोः सामान्यरूपैकस्यार्थस्य घटकता । स कृष्णपक्षे सूर्यपक्षे च सविशेष इत्यस्तु, परं सामान्यत ऐक्यमिति केचित् । कष्टकल्पनेयमाद्य. पक्ष एव वरम् ।

अत्र वनमालिकायाः प्रतिनायिकात्वं केवलेन 'वनमाला'शब्देन नायाति, अपि तु 'सदैव यशःखलकेली'त्यादिना विशेषणेनैव। समासः सङ्क्षेपस्तेनोक्तिः।

—असम्बन्धरूपं यत्तूपमाकृति।
निदर्शनैषा दृष्टान्तप्राया (१२) (ज)—२५२ का

निदर्शननामाऽलङ्कारः। यथा—

> क्व नाम कृष्णस्य कृपाकटाक्षः क्व तावदस्मिन् बत नोऽभिलाषः।
> रत्नाकरस्योदरवर्त्ति रत्नं वयं करेणैव जिघृक्षवः स्मः ॥ ५३

यथा वा—आक्रम्यतां तक्षकमौलिरत्नमुल्लास्यतां हेमगिरिः करेण।

> आच्छिद्यतां केशरिकेशराली न स्पृश्यतां केशव ! मत्सखीयम् ॥५४

मालारूपाऽप्येषा।

यदुपमाकृत्यसम्बन्धरूपा एषा निदर्शना किन्तु दृष्टान्तप्राया च। हेमगिरिः सुमेरुः करेणोल्लास्यतां ध्रियताम्। अमाधो तक्षकफणास्थरत्नाकर्षणे साहसं क्रियताम्। ततोऽप्यत्यसाध्ये मत्सखीस्पर्शने कदाऽपि मा साहसं कुर्विति भावः। एषा मालारूपा निदर्शना।

(छ) समासोक्तिरिति—अन्वर्थताऽस्य प्राचीनैरूपलक्षिता, सा चालेव क्वापि साम्प्रतनवीनैरप्युपादियते। प्रकृतार्थस्य यदत्राप्रकृतार्थबोधनं तद्विशेषणबलादेव भवतीत्यस्य ध्वनेरलङ्कारान्तराच्च भूयान् भेदः। 'कार्य्य लिङ्ग-विशेषणै'रिति 'व्यवहारसमारोप" इति च विश्वनाथलक्षणे लक्ष्यस्यालङ्कारस्य स्फुटीकरणार्थं, तत्र एव विस्तारो ग्राह्यः। केवलस्येति—विशेष्यपदे न श्लेष इति यावत्। 'अनोपमेयस्यानुक्तौ समानगुणन्यासा समासोक्तिः, सङ्क्षेपवचनात् समासोक्ति'रित्याख्ये'ति वामनः। 'पिबन्मधु यथाकामं', 'स्कन्धवानृजुरव्याल' इत्यादि च सङ्क्षेपेऽप्यस्या भाव्यमूलता लक्षणीया। एवं प्राचीनाचार्य्याः। न च साधीयान् कल्पः, प्राचीनाप्रस्तुतार्थकथनं प्रस्तुतस्य प्रतीतोक्तात् समानविशेषणत्वलिङ्गात्, प्रस्तुतेऽप्रस्तुतस्य वस्तुनो व्यवहारसमारोप एवास्यालङ्कारस्य विषय इति नवीनानां नवं दर्शनम्। श्लिष्टविशेषणेति—अपरे तु श्लिष्टविशेषणोत्थापिता, साधारणविशेषणोत्थापिता चेति द्विधेवेति मन्यन्ते। सर्वेस्वरुद्राविनामस्य भेदानामस्य ध्वनितायतिरिक्तायाश्च विषयस्य दर्पणरसगङ्गाधरादिषु विचारो जिज्ञासुभिरवश्यमवलोकनीयः। यद्यपि भरतनिर्दिष्टेऽलङ्कारचतुष्के नास्योल्लेखो दृश्यते, तथापि चिरन्तनानां चिन्तासन्तु भिन्न एव इति मानिन्यवादः। एवमप्याहुः प्राचीनाः—

—यत्र क्रियैव हि ।
वक्ति स्वरूपं हेतुञ्च साऽन्या—(ज) २५३ का

यत्रैकैव क्रिया स्वरूपं हेतुञ्च वक्ति साऽन्या निदर्शना ।

यथा—अभिवन्द्यवन्दनविपर्ययः सदा विदधाति नूनमियतीं हि यातनाम् ।

अधिकण्ठसीम परिधाय राधिका रमणीमणिं हि मणीकृता यतः ॥५५

अत्र 'यातनां विदधाती'ति क्रियां स्वरूपं रमणीमणेर्मणीकरणविपर्ययरूपं हेतुञ्च वक्ति ।

—अप्रासङ्गिकस्य वाक् ।
प्रासङ्गिककथायां स्यादप्रस्तुतप्रशंसनम् (१४)॥(झ)२५४ का—

अप्रासङ्गिकस्याप्राकरणिकस्यार्थस्य वाक् कथनं यत् प्रासङ्गिककथायां तदप्रस्तुतप्रशंसा स्यात् ।

कदाचित् श्रीकृष्णो राधां सङ्केतकुञ्जस्थां विधाय तस्याः प्रतिपक्षरमणीचन्द्रावलीप्रतिबन्धकवशात्तन्निकटे गन्तुं न प्रशशाक, तदा श्रीराधिका मानिनी बभूव, तस्या मानभङ्गार्थं कृतेऽपि प्रयत्ने यदा मानशान्तिर्न बभूव (?) तदा श्रीकृष्णः खिन्नः सन् मानोपायार्थं ललितामकाशं जगाम, तं प्रति ललिताऽऽह—अभिवन्द्य इति—"यदि अभिवादनस्तुत्योः स्तुत्यद्वयोर्वा वन्दनविपर्ययोऽनादरादिर्हि निश्चितमियतीं यातनां विदधाति यतस्त्वया गतरात्रावधिकण्ठसीम कण्ठसीमायां परिधाय राधिकारूपरमणीमणिं हि कौस्तुभमणीकृता । अत्र यातनाविधानरूपक्रिया स्वहेतुं बोधयति, तथा च यातनाविधानरूपकार्यलिङ्गेन रमणीमणेर्मणीकरणं भावरूपं कारणमनुमीयत इत्यर्थः ।

Personification is as old as language. Man never knows fully how anthromorphic he is परमस्य मर्यादाशङ्कनमिव दोषाय। प्राचीनगणनायामप्रस्तुतप्रशंसातः समासोक्तिर्भेदः सूक्ष्मः, अतो नेदं विस्मयकरं यत् केश्चित् कुन्तकादिभिरप्रस्तुतप्रशंसासुरीकुर्वद्भिरन्यथा चास्याः शोभाशून्यत्वं सिद्धान्तितम् ।

(ज) दृष्टान्तप्रायेति—निदर्शनं निश्चित्य दृष्टान्तकरणम् । अत्र वस्तुनोर्वाक्यार्थयोः पदार्थयोर्वा सम्बन्धः स्वतो दुरुपपादः, परमेतत्सम्बन्धकरणद्वारा सादृश्यरूपेणौपम्यकरणं सादृश्यपरिकल्पनं बिम्बानुबिम्बत्वबोधो वा । दृष्टान्तालङ्कारादस्य भेदो दर्पणादौ स्फुटीकृतः । अत्र द्वितीयसम्बन्धो भवन्नपि सादृश्यमुखेनैव स्थितिमानित्यस्य सादृश्यमूलता ज्ञेया । अन्येति । अत्रापरैर्लक्षितानामसम्भवतो वस्तुसम्बन्धस्याभावः—परमत्र भेदप्रकटनं भिन्नार्थमिवेति प्रतिभाति ।

कार्य्यकारणसामान्यविशेषेषु तदन्यगीः ।
प्रस्तुतेषु च तुल्ये च तुल्यगीः पञ्चधैव तत् ॥ २५५ का—

तदप्रस्तुतप्रशंसनं प्रस्तुतेषु कार्य्यादिषु तदन्यगीः कारणादिनिरुक्तिः; चकारादन्येषामप्रस्तुतप्रसङ्गतुल्ये प्रस्तुते तुल्यस्याप्रस्तुतस्य गीश्चेति पञ्चधा । कार्य्ये कारणकथनं, कारणे कार्य्यकथनं, सामान्ये विशेषकथनं, विशेषे सामान्यकथनं, तुल्ये तुल्यस्याप्रस्तुतस्य कथनमित्यर्थः । क्रमेणोदाहरणानि—

गेहेन किं तेन सदासितेन (5a) दिनैर्वृथा तैः किमु यापितैर्वा ।
न यत्र मे चन्द्रकशेखरस्य यागोदयः सिध्यति साधु साध्वरः ॥ ५६

अत्र गृहाश्रमिणि कश्चिद्वनाय गच्छामीति कार्य्ये प्रश्ने प्रस्तुतेऽप्रस्तुतस्य तत्कारणस्य प्रशंसा ।

'कुतः समागच्छसि' राधिके ! त्वं' ? यत्र स्थिता तस्य मुखं निरीक्षे ।
'क्व यासि मुग्धाक्षि ! समं सखीभि'र्मे कस्य पुष्पावचयो ह्यभीष्टः ? ॥

अत्र 'कुत आगच्छसि' 'क्व यासी'ति प्रश्ने प्रस्तुतेऽप्रस्तुतस्य तस्य तत्कारणस्य तन्मुखावलोकनस्य पुष्पावचयस्य च प्रशंसा । यत्र तन्मुखावलोकनं भवति तत्रैव यामः, पुष्पावचयस्तु व्याज इति ध्वनिः (झ) ।

अस्ताचलं चुम्बति भानुबिम्बे गृहे गृहे गोकुलसुन्दरीणाम् ।
दिव्यानुलेपाभरणाम्बराणि क्षणात्क्रियन्ते परितः सखीभिः ॥ ५८

अत्र तदागमने प्रस्तुते कारणे कार्य्यमुक्तम् ।

सदासितेन बन्धनाधिकरणेन तेन गेहेन किम् ? षिङ् बन्धने अधिकरणे क्तः । यत्र गृहे दिवसे वा मम चन्द्रकशेखरस्य महादेवस्य पक्षे श्रीकृष्णस्य यागोदयः पूजोदयः पक्षे कन्दर्पयागोदयो न साधु सिध्यति । अत्रेति—कश्चित् प्रश्ने । हे सखि ! वनाय गच्छामीति प्रस्तुतस्य कार्य्यस्य प्रश्नेऽप्रस्तुतस्य तस्मिन् वनगमने कारणस्य गृहे कन्दर्पयागाभावस्य सिद्धेः प्रशंसा कथनमित्यर्थः । अस्ताचलमिति—अप्रस्तुतस्य वस्त्राभरणाद्याहरणरूप कार्य्यस्य प्रशंसा तया दूत्या कृता—तथाच सन्ध्याकाले वस्त्राभरणादिभिर्विभूषितास्ताः सर्वाः श्रीकृष्णं मिलिष्यन्तीति भावः । साधूनां शरीरेषु वपुस्वभावेन कामादिदोषा

(झ) वाक् कथनमिति—एतदेव प्राचीनैर्लक्षितालक्षणात भेदस्फुटोकरणम् । एवमपि

(5a) 'सुष स्मितेनेति (ग) पुस्तके पाठः ।

9855

अन्तर्लतागृहमनल्पतमं तमिस्रमालिङ्ग्य सा तव तनुभ्रमतो वसन्ती ।
दैवोदितेन्दुकिरणैर्विरतेऽथ तस्मिन्ना गाः प्रिय ! त्वमिति सीदति कृष्ण ! राधा ॥

अत्र तदाकारेऽपि साऽनुरज्यतीति सामान्ये विशेषकथनम् ।

अनुरागिवधूमनोज्वरक्षतये त्वं ननु कृष्ण ! भेषजम् ।
स कृती स सुहृत् स वत्सलः सुहृदाधिप्रतिकारको हि यः ॥ ६०

अत्र त्वां नीत्वा यदि तस्या विरहज्वरं नाहं शमये तदा कोऽपि न भविष्यति । अहञ्च न कृतिनी, न सुहृत्, न वत्सला । तस्या मनोज्वर-शमनं विना तद्रूपेण भेषजेन न सम्भवत्स्यते । तस्मात्त्वं शीघ्रमेव गन्तुमर्हसीति विशेषे प्रस्तुते सामान्यकथनम् ।

तुल्ये प्रस्तुते तुल्यस्याप्रस्तुतस्याभिधानेऽस्य त्रयः प्रकाराः श्लेष-समासोक्ति-सादृश्य-रूपाः । क्रमेणोदाहरणानि—

न दोषदर्शी भवितैव विद्वान्वपुःस्वभावेन सतां वपुःषु ।
युज्येत फेनादिभिरम्बुदोषैरघौघविध्वंसि पि गाङ्गमम्बु । ६१ एष श्लेषरूपः ।

[6 यथा—लोलोऽपि पानविलग्नोऽपि तव स्वरूपोऽप्यालिप्यतां सुमुखि । न भ्रमरः कदापि ।
जात्यैव केलनपरो मततीभेवम् यः सारग्राही भवति तस्य महागुणस्य ॥ ६२
अत्र कृष्णस्य मालिन्यात्र तुल्ययोर्भ्रमरमालत्योरभिधाने श्लेषरूपः ।]

हंहो प्रेम तवाग्रणी विरचितं सख्योऽविनिर्गच्छता
येनानेन हतेन जीवितमिदं तदेव सम्भाव्यते ।

दृश्यमाना अपि पण्डितस्तु तद्दोषदर्शी न भविता (7) । गङ्गाजले जलस्वभावेन फेनादिदोषा दृश्यमाना अपि तज्जलं महापातकमघसमूहविध्वंसि एव । अत्र 'दोषदर्शि'शब्दो नानार्थवाचकत्वाच्छ्लिष्टः । अत्र प्रस्तुते साधुशरीरे दोषदर्शनाभावेऽप्रस्तुतस्य गङ्गाजलस्य पापसमूहनाशकत्वस्य कथनम् ।

माथुरविरहेण व्याकुला श्रीराधा स्वप्रेमाणं सम्बोध्याह—हंहो खेदे हे प्रेम ! यदा श्रीकृष्णे विच्छेदस्तदाऽविनिर्गच्छता येन जीवितेन तवाग्रणी विरचितं तज्जीवितं येनात्रशिरामरेण धार्यते तस्यैव सुमहान् दोषः—यतः शरीरान्तरे तस्य कृष्णस्य प्राप्तावशा-

---

प्रकाशकर्ता 'तदन्यस्य वचः' पदेन, यदाहुः सङ्केतकृतः 'अत्र वर्णना न स्तुति'रिति । 'अप्रस्तुतस्य प्रस्तुतपरा प्रशंसा वा,ऽस्याभिधानम्' । अलङ्कारान्तरेष्वियतापि शेषत्वादाहुः

(7) नानाद्गुणं त्रिविधमप्रस्तुतम्—एवं सर्वत्र पुस्तकेषु ।

तस्यैवावधिवासरस्य सुमहान् टोपः शरीरान्तरे
तत्प्राप्तौ समयोऽधिकः किमवधावित्थं न येनोह्यते ॥ ६२
अत्र समासोक्तिरूपः ।

[यथा (८)—
किं चातकीरपि रसस्पृहयैकतानां वर्षन्तमम्बुदमपि स्वयमेव गच्छन्तौ ।
मार्त्ये ! विधाय दृगयोचरमेतमासां कृष्णेन राजसि रजोभिरनेन कामम् ॥ ६४

अत्र राधासख्यानां गोपसुभ्रुवां कृष्णेन मधुकायाय सुखाल्पमाधाः प्रस्तावे चातकीनां नायिकात्वं, मेघस्य नायकत्वं प्रतिनायिकात्वं विशेषणमाहात्म्यादेवागम्यते । इति समासोक्तिरूपः ।]

चन्द्रादिनानाविधरम्यवस्तुनः सौन्दर्यमादाय मुखादि निर्ममे ।
यस्याः स्मरेण, स्वयमेव तामसौ हिनस्ति तैरद्य हरे ! त्वया विना ॥ ६५
अत्र सादृश्यरूपः ।

[यथा वा—(९)
किं कितकीं पुनरपि यद्यतो विदग्धभृङ्गी यद्यात्मभिपतत्वभिनम एव ।
विद्धः सकण्टकभरैर्दलाग्रयैव सख्र यदिव नलिनीषु ययौ निवर्तुम ॥ ६६

अत्र सखावानरितायाः भ्रमरस्य च प्रस्तावे कैतकीभृङ्गयोरभिधाने सादृश्यरूपः ।]

प्रतीयमानस्यारोपानारोपाभ्यां पुनर्द्विधा । २६६ का—

पुनरिदमप्रस्तुतप्रशंसनं द्विधा प्रतीयमानस्यार्थस्यारोपानारोपाभ्याम् ।

यथा—का त्वं ? "पृच्छसि दुःखिनीं किमिति मां" कस्मादयं ते श्रमे !
निर्वेदो ? 'ननु मुक्तिरस्मि' तदहो सर्वोत्तमा त्वं "न हि ।
दूरस्थामपि सादरोऽनुभजते भक्तिं मुकुन्दप्रियो
नोपेत्यर्थनकारिणीमपि हृशः कोपेन मां वीक्षते" ॥ ६७

[यथा वा (१०)—
[redacted] कोऽस्मृदरदेशस्यैव सुधियो ! जानीत, किं मां भवा
निर्वेदं तनुते, प्रणयमभितो यान्ति मा भूमधः ।

अवधिवासरे किमधिकः समयो भावीति तेनावधिवासरेण न ऊह्यते न वितर्क्यते—तथा च देहानां सद्यः सुगमत्वाद्देहान्तरस्यापि शीघ्रभावित्वाच्छरीरान्तरे तत्र स्वल्पः समयो विचारलब्ध इति भावः । अत्रेति—श्रीकृष्णविरहे दुःसमये प्राणगमनप्रतिबन्धकरूपविशेषणेन विशेष्यस्यावधिवासरस्य चेतनत्वारोप इति समासोक्तिरूप इत्यर्थः ।

कश्चिद्देवो मुक्तिं पृच्छति त्वं केत्यादि । यथाक्रमं प्रश्नोत्तराणि । मुक्तेः सकाशाद्भक्तिः श्रेष्ठेति प्रतीयमानस्यारोपः प्राधान्येन कथनम् । उपेत्य निकटे गत्वा ।

—परं नात्र सर्वत्र स्वेधामैत्वमनुमापकं लिङ्गम् । 'श्वान' इत्यतोऽप्रस्तुतात् प्रस्तुतश्चेत् गम्यत' इति दर्पणकर्ता लक्ष्यांच नेदमूहनीयं यत् प्रतीयमानरूपेणैवास्याविर्भावः—वाच्यरूपेणाप्यस्य

या अर्थाधरपद्मपानपयसा सम्येव पूर्णा किम-
प्युक्त सद्भिरिह प्रतीहति कदाऽप्यंक न बीजं यतः ॥ ६८

भक्तोद्योर्वैरयोरन्योन्यत्यजनम्—अवाचेतनस्याधरदेशस्य प्रस्तुते निर्विषहरिभक्तपुरुषनाऽरोपेणैव प्रतिवचनोपपत्तिः ।]

बहिश्चेदस्यान्तर्भवति यदि चान्तर्बहिरहो
जनः स्वस्मिन् देहे भवति घृणया थूत्कृतिपरः ।
अभद्रं भद्रं वा विरचितिविशेषोपधि नहि
स्वतो, भद्रं किञ्चिद्भवति भगवद्भागवयतः (६८) ॥

अत्र प्रतीयमानार्थस्यानारोपः, वाच्यस्यैव प्राधान्यात् ।

निगीर्यस्योपमानेनोपमेयस्य निरूपणम् ।
यत् स्यादतिशयोक्तिः (१५) सा (अ)—२५७ का

तथा— स्थितौ शोणेऽम्भोजे तदुपरि नवौ हेमकदली-
तरू नीचीनाग्रावथ कनकसिंहासनमिदम् ।
ततः शून्यं तस्योपरि सुमिलितं कोकमिथुनं
ततश्चन्द्रस्तस्मात्तम इति विधेः का नु घटना ॥ ७०

बहिरिति—रचनाविशेष एवोपधिर्येनेत्येवम्भूतम् । जगत् स्वतोऽभद्रं भद्रं वा नहि, किन्तूपाधिकृतं भद्राभद्रात्मकमुभयरूपं भवति, उपाधेरुभयात्मकत्वात् । सर्वथा किञ्चिद्भद्रन्तु भगवद्भजनादेव भवति, भगवद्भजनादेः सर्वथा भद्ररूपत्वात् । अत्र प्रतीयमानस्यार्थस्य देहे हेयत्वस्यानारोपोऽप्राधान्येन कथनं, वाच्यार्थस्यैव चमत्कारित्वेन प्राधान्यात् ।

निगीर्य ग्रस्तं, तथा चोपमानस्यैव प्रयोगो न तूपमानेन ग्रस्तस्योपमेयस्य, यथोपमानस्य रक्तकमलस्यैव प्रयोगो न तूपमेयस्य चरणस्येत्यर्थः । स्थितौ चरणद्वयस्थानीये रक्तकमले । तदुपरि ऊरुद्वयस्थानीयौ नवीनस्वर्णकदलीतरू । कथम्भूतौ ? नीचीनाग्रौ ऊरुदेशस्योपरि स्थूलत्वमधः कार्श्यमित्यभिप्रायात् । इह तदुपरि नितम्बस्थानीयं कनकसिंहासनम् । ततस्तस्योपरि मध्यदेशस्थानीयं शून्यमिति मध्यदेशस्य सूक्ष्मत्वाभिप्रायेणोक्तम् । तदुपरि स्तनद्वयस्थानीयं चक्रवाकमिथुनं, मुखस्थानीयश्चन्द्रः, तस्मात् केशस्थानीयं तम इति विधेः काप्यनिर्वचनीया घटना ।

स्थितः भ्रमरमि । कुत्रचित् प्रतीयमानस्यार्था भूयाविच्छित्तिर्यथा, 'कृतः समागमनी' व्याद्युपदिदर्शिता सन्दर्भे ।

(6) (8) (9) (10) (ग) पुस्तके (ख) पुस्तकयोः कंदपवे च 'दश' इत्यादि [illegible]

——तदेवान्यतया यदि ।

निरूप्यते सा द्वितीया—२५८ का—

तदेव प्रकृतं वस्तूपमानं वाऽन्यदेवेदमिति यदि निरूप्यते तदा साऽतिशयोक्ति- द्वितीया भवति । यथा—

अन्ये श्रुती ते रसना च साऽन्या चेतः सतां तत् पुनरन्यदेव ।
श्रीकृष्णगीतस्तुतिनामलीलारूपामृतं यानि सदा धयन्ति ॥ ३१

अन्यैवेयं कनकलतिका चन्द्रबिम्बायमन्य-
स्तस्मिन्नेतन्मदनमदिरयोर्युग्मकञ्चान्यदेव ।
अन्यैवेयस्तदुपरि मनोजन्मनयापवर्गी
राधानाम स्फुरति मनसः कोऽयमुन्मादवीथी (11) ॥३२

——यद्यर्थेन तु कल्पना ।

यद्यसम्भाविनोऽर्थस्य सा तृतीया—२५९ का—

यथा— पूर्णो यदि स्यादनिशं सुधांशुः स चेत् कलङ्केन भवेद्विहीनः ।
चकोरपेयोऽपि न चेदयं स्यात्तदास्यदास्याय तदैव राधे । ॥ ३३

—विपर्य्यये ।

कार्य्यकारणयोरन्या—२६० का—

अन्या चतुर्थी । यथा—

अविद्ध एव प्रविवेश यत्क्षणा सरोरुहाक्ष्या हृदि क्षण ! वेदना ।
परस्ततोऽस्येन विलोचनाञ्चलीशरेण विद्धं हृदयं त्वयाऽस्याः ॥ ३४

राधानाम विशेष्यं काऽप्यनिर्वचनीया मनस उन्मादश्रेणी—तथाच राधानामश्रवणमात्रेण श्रीकृष्णस्य मनस उन्मादपरम्परा जायत इत्यर्थः। आदौ कार्य्योत्पत्तिः पश्चात् कारणोत्पत्तिः अयमेव कार्य्यकारणयोर्विपर्य्ययः, अत्र चतुर्थ्यतिशयोक्तिर्ज्ञेया। यथा- 'ऽविद्ध एवे'त्यादौ। अत्र कटाक्षशरजन्यहृदयवेधरूपकारणोत्पत्तेः पूर्वमेव तादृशवेधजन्य-

(ञ) अतिशयोक्तिरिति—अतिशयेन लौकिकसीमातिक्रमेणोक्तिरित्यन्वर्थता संज्ञाया ग्राह्या। अस्याः काव्यशोभाऽधायकत्वं सर्वार्थालङ्कारान्तर्भावित्वञ्च प्राचीनैः 'सैषा सर्वत्र वक्रोक्तिरनयाऽर्थो विभाव्यते। यत्नोऽस्यां कविना कार्य्यः कोऽलङ्कारोऽनया विना॥'"अलङ्कारा-

(११) 'क्वयमुन्मादवीथी'ति पाठः (ख) (ग) पुस्तकयोः। स च टीकाकृदनुमोदितः।

—प्रतिवस्तूपमा (१६) तद्वा ।

सामान्यस्य स्थितिर्वाक्ये उपमानोपमेययोः (ट) ॥ २६२ का—

उपमानवाक्ये उपमेयवाक्ये च सामान्यस्य साधारणधर्मस्य यदा स्थितिरित्यर्थः । यथा—अहमिव कथमिव सहते राधा निविडानुरागभरबाधाम् ।

न हि नवकुसुमवाटी दहनज्वालेन भवति नो दग्धा ॥ ७५

बिभर्ति सर्वानमरान् सुमेरुस्त्वापरस्त्वासि (ट) धरा वहन्ती ।

धराश्च धत्ते भुजगाधिनाथो धुरन्धरैरेव धुरो ध्रियन्ते ॥ ७६

एषा माला प्रतिवस्तूपमा ।

सर्वेषामेव धर्माणां दृष्टान्तः(१७) प्रतिबिम्बनात्(ट)॥ २६२ का—

सर्वेषामेव साधारणधर्माणां प्रतिबिम्बवद्भासनं यत् तद्दृष्टान्तनामाऽलङ्कारः । वेदनात्स्पकार्य्योत्पत्तिरित्यर्थं । मदराम्यः श्रीलग्गो व्रजादागतमुद्धवं प्रत्याह—अहमिति । नवीनकुसुमस्य केसरस्यातिसुकुमारत्वात् नव्य वाटी दहनज्वालेन दग्धा भवत्येव । अत्रोप मेयवाक्ये बाधति उपमानवाक्ये दहनज्वालेनत्र एव साधारणधर्मः शब्दभेदेनोक्तः ।

न्तराणामप्यैकमाहु. परायणम् । वागीशमहिताम् उक्तिमिमामतिशयाक्रयास्" ॥ इत्याद्येरतु वादे. स्वीकृतमेव । एवमपि नवीना प्रतीच्याः—Hyperbole is to poetry what the harmless exaggeration, natural to children, is to their story telling—which indeed is a form of poetry । परमस्या मर्यादालङ्घनेन कविप्रतिभोत्थापितस्यापि हानिः स्यात् । गौडीयाना रचनासु प्रागस्या बहुलसुपलम्भो दृश्यतथा च गौडत्वं कृतनैषधचरिता दावस्य प्रचुरलक्ष्यनेत्यादिकं टिप्पणीकृताऽन्यत्र दर्शितं मतमुल्लिख्यते । The atmosphere is hyperbolical *Vide The Gaudi Riti in Theory and Practice—Indian Historical Quarterly, V II* 1928) उत्प्रेक्षातिशयोक्तिरिति केचिदतिप्राचीनाः—परमुभयोर्भेदो । वामनादिभिर्यथायथं निरूपितः । नव्यानां परिभाषाऽनुसारेणाध्यवसाये सति साध्यत्वेन यत्र व्यापारप्राधान्यप्रकटनं तत्रोत्प्रेक्षा, यत्र तु सिद्धत्वेनाध्यवसितप्राधान्यं तत्राति शयोक्तिरिति निष्कर्षः । मम्मटाद्यनुसारेणात्र मूले चत्वारो भेदा लक्षिताः । यद्यर्थेन यत्र कल्पना तत्र मर्मम्वक्षदादिस्फुटीकृतस्यामम्बन्धे सम्बन्धरूपस्य भेदस्योत्थापनम् । पञ्चमो भेदस्तै. ममत्वे,प्यसम्बन्धरूपोऽपि स्वीकृतः, यथा 'अस्याः सर्गविधौ' इत्यादि विक्रमोर्वशीये पद्ये । अत्र विषये रुय्यकमाणिक्यचन्द्रप्रभृतिभिः सर्वैरेव प्राचीनटीकाकृद्भिरस्याधिकस्य भेदस्यान्तर्भावोऽनुमोदितः ।

(ट) प्रतिवस्तूपमेति—साधारणधर्मस्य स्थितिरिति—अत्र वाक्यभेदेनोपादानमात्र

स च साधर्म्यवैधर्म्यभेदेन द्विविधो मतः । २६३ का—

क्रमेणोदाहरणे—हरिसन्दर्शनसमये द्रवति मनो मे कठोरमपि सुमुखि ।
उदये सति चन्द्रमसश्चन्द्रमणिः स्यन्दते स्वरसः ॥ ७७

प्रेयसि नयनविदूरे सति मम समुपैति नयनयोरान्ध्यम् ।
उदयेन हि तुहिनांशोर्मीलति नीलोत्पलश्रेणी ॥ ७८

कारकैक्ये क्रिया बह्वी व्यत्ययेऽपि च दीपकम्(१८)(ठ)॥२६४का—

व्यत्यये क्रियैक्ये बहूनि कारकाणीत्यर्थः । यथा 'न पश्यति न भाषते न च शृणोति न स्पन्दते' इत्यादौ (८म किरणे ४२ श्लोके पूर्वार्द्धम्) ।

कारकबाहुल्ये क्रियैक्यं यथा—

सुहृद्वियोगश्च महाज्वरश्च विपच्च पाकोन्मुखहृद्व्रणश्च ।
महद्विनिन्दा च खलोदितश्च पदेव मर्माण्यवसादयन्ति ॥ ७९

माला स्यात् पूर्वपूर्वश्चेदुत्तरोत्तरमृच्छति ॥ २६५ का—

माला मालादीपकम् । यथा—

हरिसन्दर्शनेति—अत्र मनसः कठोरत्वं कृष्णसान्निध्ये द्रवत्वञ्चेति धर्मद्वयं दार्ष्टान्ते, दृष्टान्तेऽपि शिलायाः कठोरत्वं चन्द्रसन्निधौ च द्रवत्वञ्चेति धर्मद्वयम्,अतोऽत्र धर्मद्वयस्योभयत्र प्रतिबिम्बवद्भासनमेकजातीयभासनमित्यर्थः । प्रेयसीति—न हि मीलति तुहिना भवतीत्यर्थः । तथा च यथा चन्द्रोदये सति नीलोत्पलानामान्ध्याभावस्तथा प्रेयसि श्रीकृष्णे नयनयोर्विदूरे सति मम नयनयोरान्ध्यमिति वैधर्म्यम्, एवं सति श्रीकृष्णस्योदये ममाप्यान्ध्याभावः, अतः साधारणधर्मस्यैकजातीयभासनम् । एवं सति ।

ष्टकम् । यदाहुरन्ये 'एकोऽपि धर्मः सामान्यो यत्र निर्दिश्यते पृथगि'ति । कालिदासादिकृतिभ्योऽस्याः विच्छित्तिविशेषोऽनुमीयते,अत एतस्या उपमातः पृथगलङ्करणं सर्वथा सङ्गतमेव । यद्येषा प्राचीनैर्वाक्यभेदेऽप्युपमाश्रितिमङ्गीकुर्वद्भिरुपमाभेदेन गृहीता तथाऽस्माभिरेतत्किरणप्रारम्भ एव दर्शितम् । वस्तुनः प्रतिवस्तुप्रथया प्रथनमित्यन्वर्थनाम्नैषा । 'तथापर'मिति पर्वतसामान्यसंग्रहः । दृष्टान्तस्तेतस्मात् पृथगेष साधारणधर्मादीनां दृष्टोऽन्तः निश्चयो यत्रेति मम दृष्टान्तशब्दप्रामाण्येनात्र सदृशधर्मस्य प्रतिबिम्बनात् । परं नैतद्भेदकथनमाद्रियते कैश्चित्—रसगङ्गाधरकृत्तदनुवादिन एव । अतोऽभयत्र द्वावेव वाक्यार्थौ, उपमानोपमेयव्यवस्था च प्रायः प्राकरणिकाप्राकरणिकत्वाभ्यामेव ज्ञेया । एषु दृष्टान्तालङ्कारं महिम्नैव बिम्बप्रतिबिम्बभावेन प्रतीयमानमुपमानोपमेयभावमनादृत्य दृष्टान्तोदाहरणनिदर्शनादि-

आलोके सति सम्पदामृतनिधौ स्वान्तन्तदेवाविशत्,
स्वान्ते मन्मथ एव, मन्मथ इदं क्रूरत्वमुच्चैस्तराम् ।
क्रूरत्वेऽपि च तस्य धैर्य्यहरता, तस्यां समस्तेन्द्रिय-
ग्लानिः, का सखि ! सुखिताऽभिलषति श्रीकृष्णमालोकितुम् ॥ ८०

प्रकृतानाञ्चैकदोक्तिरुच्यते तुल्ययोगिता (१९) (ठ) । २६६ का-

चकारादप्रकृतानाञ्च, प्राकरणिकानामप्राकरणिकानाञ्चेत्यर्थः ।
यथा—दृष्टिः शून्या, गमनमलसं, मानसं निर्व्वसं,
देहः क्षामस्तव, सखि ! मुखं केतकीगर्भपाण्डु ।
श्वासो दीर्घः परिजनगणे मानमायासि राधे !
सर्वो धर्मः कथमयमभूदेकदैवान्यथैव ॥ ८१
कुवलयहरिणाङ्गनाहगन्तश्चारत्नमीनचकोरखञ्जरीटाः ।
नयनविलसितेन राधिकाया युगपदयास्तसमस्तसौभगाः स्युः ॥ ८२

चकारेणापि सा(?)ज्ञिया (ठ)—२६७ का—

सा तुल्ययोगिता । यथा—
दृष्टं श्रीकृष्णवदनं हारितञ्च निजं मनः ।
नवः कोऽपि परानन्दो निपीतञ्च महाविषम् ॥ ८३

—व्यतिरेका (२०) विलक्षणाः ।

उपमानात् (ड)—२६८ का—

विलक्षण इति गुणेन दोषेण च । क्रमेणोदाहरणानि-"वागामाते
विमलदुदय" इत्यादि (१म किरणे चतुर्थश्लोकः) ।

दृष्टिरिति—मानसं मनःप्रणिधेयादिकं निर्व्वसत्वं कौविचत्वमस्यास्तित्वम्,—शीत
मायासि दीर्घम्, अत्र सर्वं यथार्थाः प्रकृताः । कुवलयेति—दृक्प्रीतिः राधनः । अत्र सर्वं
इत्यादी अप्रकृताः ।

यथा वा—राधे ! सुधांशुरेवायं सत्यमेव तवाननम् ।

किन्त्वसौ मलिनोऽङ्केन सुनिर्मलमिदं सदा ॥ ८४

दुरापलोके च नवानुरागो हालाहलस्यापि समं विशाखे !

अन्यन्तु मन्त्रौषधिरत्नसाध्यं हा हन्त केनापि कदापि नायः ॥ ८५

—द्वयोरुत्कर्षापकर्षार्थशंसिनोः । (ङ)

हेत्वोरुक्तौ तयाणां वाऽनुक्तौ शब्दार्थशक्तितः ।

आक्षिप्ते सति च श्लेषे स स्याद्बहुविधः पुनः ॥ २६९ का—

द्वयोरुपमेयोपमानयोरुपमेयस्योत्कर्षं उपमानस्यापकर्षः, तयोरुक्तौ—द्वयोरुपमेयोपमानयोरुत्कर्षापकर्षयोरनुक्तिः, उपमेयस्योत्कर्षस्य वाऽनुक्तिः, उपमानस्यापकर्षस्य वाऽनुक्तिः, इति त्रितयं मिलित्वा चत्वारो भेदाः । एते च शब्दप्रतिपादिता अर्थप्रतिपादिताश्चेत्यष्टौ । आक्षिप्तेऽप्यौपम्ये चत्वारः—एवं द्वादश । पुनः श्लेषे द्वादशेति चतुर्विंशतिभेदाः । क्रमेणोदाहरणानि—

आह्लादकस्य सुरभेर्मुखस्य तव राधिके !

चन्द्रस्य कमलस्येव नाहो न असजग्मता ॥ ८६

अत्रोपमेयस्योत्कर्ष उपमानस्यापकर्षः, द्वयोरेवोक्तिः ।

तवाननस्योपमानं न चन्द्रो न च पङ्कजम् ।

अक्ष्णोरप्युपमानन्ते न राधे ! खञ्जनादयः ॥ ८७

अत्र द्वयोरनुक्तिः ।

मुखस्य तव पद्माक्षि ! कलङ्की न समः शशी ।

यत्सो न च तुल्यं ते माक्षिकत्वेन माक्षिकम् ॥ ८८

व्यतिरेक इति—वैलक्षण्यमाधिक्यम् । औपम्य उपमानधर्मे आक्षिप्ते उपमानबोधकेवादिशब्दमन्तरेणाक्षेपाल्लभ्ये सतीत्यर्थः—तस्य पुनश्चत्वारो भेदाः । मुखस्येति—माक्षिकं मधु माक्षिकत्वेन मक्षिकाछतत्वेन ।

त्रयाणामिति—कुत्रचिदतिप्रत्ययस्थले उत्कर्षापकर्षयोर्द्वयोरनुक्तिः, एवं कुत्रचिदुपमानस्यापकर्षस्यानुक्तिः, तथा कुत्रचिदुपमेयस्योत्कर्षस्यानुक्तिरिति त्रयाणामित्यर्थः । पूर्वोक्त 'आह्लादक'मिति पद्ये द्वयोरेवोक्तिः— इत्यनेन चत्वारो भेदा ज्ञेयाः ।

माङ्गुदीपकमिति दण्डिलक्षणमस्य प्राचीनालङ्कारिकनये बहुलप्रसारत्वं दीपादिव पदार्थजातस्य प्रकाशकत्वञ्च सारयति । परमुद्भटाद्या नैतत् मर्मंमतिविक् सततं चिन्त्यन्याधायकं

अत्रोपमेयस्य नोत्कर्षोक्तिः ।

आह्लादकस्य सुरभेर्मुखस्य तव राधिके ।

नोपमानं भवेदिन्दुर्न च पङ्केरुहं प्रिये ॥ ८९

अत्रोपमानस्यापकर्षानुक्तिः । एते चत्वारो भेदाः ।

आह्लादकं सौरभवद्वदनं तव राधिके ।

सकलङ्केन्दुवन्नैव नैव खल्वजलाब्जवत् ॥ ९०

अत्र तुल्यार्थेन वतिनाऽर्थप्रतिपाद्यमौपम्यम् । एतच्च पुनस्त्रयाणामनुक्तौ पूर्ववदनेन सह चत्वारः—इत्यष्टौ ।

शनैर्यस्तौ चरणद्वयेन सा दासीकृताश्रोरुहकानमण्डिपा ।

मुखेन राधा सहजामलत्विषा जिगाय चन्द्रं समलं कलङ्कतः ॥ ९१

अत्रेवादिशब्दमन्तरेणाक्षिप्तोपमा । इयमपि पूर्ववदुत्कर्षाद्युक्त्यनुक्त्योश्चतुर्धा । तेन द्वादश भेदाः । एते च पुनः श्लेषगतत्वेन द्वेधा—इति चतुर्विंशतिः । कियन्त उदाह्रियन्ते—कामकार्मुकमेवेदं राधे ! तव युगं भ्रुवोः ।

गुणस्यायोगसंयोगौ यत्र नैवान्यचापवत् ॥ ९२

अत्रेवार्थे वतिः । 'गुण'शब्दः श्लिष्टः ।

सदादानः स्निग्धकरः श्रीकृष्णः परवारणः ।

नान्यद्वारणवद्बाले ! पद्मिनीमणभञ्जनः ॥ ९३

कामकार्मुकेति—नान्यचापवत् अन्यचापे गुणस्य प्रतिज्याया (१२) कदाचिद्योगः। भूधनुषि तौ नस्तः किन्तु सदा गुणस्य संयोग एव। श्लेषेण माधुर्यादेः।

हे बाले ! हे राधे ! अयं श्रीकृष्णः परवारणः परान् शत्रून् वारयतीति पक्षे मत्तहस्ती । कथम्भूतः ? सदा दानं यस्य तथाभूतः, हस्तिपक्षे दानं मदजलं, करः शुण्डः। किन्तु श्रीकृष्णोऽन्यवारणवन्न भवति, यतः स पद्मिनीमणभञ्जनः, श्रीकृष्णरूपवारणस्तु पद्मिनीगण-रञ्जनः—श्लेषेण पद्मिनी सल्लक्षणाक्रान्ता स्त्री ।

मन्यन्ते यानमुरुस्थार्वाचीनानां मम्मटादीनां निबन्धेष्वस्यालङ्कारस्य मध्विमाऽकर्षः संघटितः । दण्डिना तु यः कारकदीपकाख्यो भेदस्तं दीपक एवान्तर्भाव्याधुनिकनिरुक्ततुल्ययोगिताऽपि सह दत्येनैव प्रतिपादिता ननु प्रथामनुरुस्थार्वाचीना अपि कारकदीपकं नालङ्कारान्तरं मन्यन्ते, परं न म यतः सम्यङ् मालादीपकपरस्य पृथगलङ्कारतैव योग्या, न दीपकेऽन्तर्भावि-तपमागर्भताया नवीनैर्दीपकस्य जीवातुनया भणितायाः इहाभावात् । तुल्ययोगितेति

(१२) 'प्रतिज्याया' इति किञ्चलाकारपाठो मुद्रितपुस्तके ।

अत्र तुल्यार्थे वतिः—'दान'कर'वारणा'दिशब्दाः श्लिष्टाः ।

हरवन्न तनुशिवोऽयं रविवन्न कुमुद्वतीग्लपनः ।
शशिवन्नाप्यनवस्थितकलाकलापः स एष सखि कृष्णः ॥ ८४

अत्रापि तुल्यार्थे वतिः—'तनुशिवा'दयः शब्दाः श्लिष्टाः ।

राधाऽऽश्लेषादिषु सदा निरतः सततोदयः ।
पूर्णं कलाभिरनिशं जिग्ये कृष्ण ! सुधाकरम् ॥ ८५

अत्राक्षिप्तोपमा । 'राधा'दिशब्दाः श्लिष्टाः-इत्यादयोऽनुसन्धेयाः ।

आक्षेपो(२१) वस्तुनिष्टस्य यो विशेषविवक्षया ।
निषेधो वक्ष्यमाणत्वेनोक्तत्वेन च स द्विधा (ढ)॥२७०का—

आक्षेपनामाऽलङ्कारः । क्रमेणोदाहरणे—

दुर्लील ! लीलया त्वं हरसि कटाक्षेण जीवितं सुदृशाम् ।
अविमृश्यकारिणीनामुचितमिदं किं भणिष्यामः ॥ ८६

हिमकरकिरणासारो घनसारो गन्धसारोऽपि ।
तव विरहे निर्दयता दहति किमेभिस्त्वयि प्रोक्तैः ॥ ८७

अयं श्रीकृष्णो महादेववन्न तनुशिवः तनौ देहे शिवा दुर्गा यस्य तथाभूतः, अर्द्धनारीश्वरो यथा महादेवस्तथाभूतो नेत्यर्थः । श्लेषेण तनु स्वल्पं शिवं कल्याणं यस्य तथाभूतो न, अपि तु बृहत्कल्याणविशिष्ट इत्यर्थः । तथा सूर्यवन्न कुमुद्वतीग्लपनः, अपि तु कुमुद्वतीनां हर्षकरः, श्लेषेण कौ पृथिव्यां मुत् प्रीतिर्विद्यते यासां कुमुद्वतीनां हर्षवतीनां स्त्रीणामानन्दकरः । शशी यथा न अवस्थित एकरूपः कलाकलापो यस्य तथाभूतः, तस्य तु कला कदाचिद्भवति कदाचिद्ध्रसति, अत एव न सदैकरूपः, कृष्णस्तु तथाभूतो न, अपि तु सदैकरूप एव । श्लेषेण कला, वैदग्ध्यादयः ।

अयं श्रीकृष्णश्चन्द्रं जिग्ये । जये कारणमाह—राधिकाया आश्लेषाधरपानादिकर्मसु सदा नितरां रतः, चन्द्रस्तु कदाचिद्राधानक्षत्रे कदाचिदश्लेषानक्षत्रे रतः, न तु सदा । अयं सततोदयः, चन्द्रस्य तु कदाचिदुदयः कदाचिदनुदयश्च । अयं कलाभिर्वैदग्ध्यादिभिरनिशं सर्वदा पूर्णः, चन्द्रस्तु पूर्णिमायामेव ।

तुल्ययोगिताऽन्वयो यत्रेति निर्वचनम् । तुल्ययोगितायां दीपके चोभयत्रोपमा गुणीभूततया चकास्तीति न सा चमत्कृतिमतीत्यालङ्कारिकचक्रसिद्धान्तः । प्राचीनानां स्तुतिनिन्दार्थं यत् समीकृत्य वर्णनं तस्य तुल्ययोगिता, इतरस्य तु तुल्ययोगोपमेत्युपमाप्रपञ्चतया स्वीकृतिः । कस्यचित् प्रकृतत्वे दीपकं अन्यथा तुल्ययोगितेति राद्धान्तः । इष्टमिति परमतेऽत्र सहोक्तिर्यङ्गरा ।

हेतुरूपक्रियाऽभावे फलं यत् स्याद्विभावना (२२)॥२७१का—

विभावनानामाऽलङ्कारः। फलं फलप्राकट्यम्। अभावे निषेधे (ढ)।

यथा—प्रियालोके राधा कुसुमचयने कौतुकवती
धुनीते सत्रासं करतलमदष्टाऽपि मधुपैः।
अखिन्नाऽपि श्वान्त्याऽश्रयति भुजयाऽलीभुजगिरः
परावृत्ता पश्यत्यधृतवसनाऽपि व्रततिभिः (ढ)॥ ९८

विशेषोक्तिः(२३) कारणेषु सत्सु कार्यस्य नोदयः॥२७२का—

विशेषोक्तिनामालङ्कारः।—यथा—
उदेतीन्दुः पूर्वो वहति पवनश्चन्दनवनात्
कुहूकण्ठः कण्ठात् कलमविकलं निर्गमयति।

वक्तुमिष्टस्य यथाऽलोदाहरणे सख्याः कृष्णे प्रीत्यतिशयस्य 'हे सखि! निर्दये श्रीकृष्णे त्वया प्रीतिः कथं कृते'ति यो निषेधः स एवाक्षेपः। किं भविष्यामि इति वक्ष्यमाणत्वेनाक्षेप उक्तः। हिमकरश्चन्द्रस्तस्य किरणानामाधारो धारासम्पातः, घनसारश्चन्दनः, गन्धसारः सुगन्धिपदार्थमात्रम्'। तां मम सखीम्। त्वयि निर्दयत्वेन प्रसिद्धे एभिस्तस्या दाहकैः पूर्वं प्रोक्तैः किं प्रयोजनमित्यर्थः, व्यक्तोक्तत्वेनाक्षेप उक्तः।

हेत्विति—तथा च कारणाभावे कार्योत्पत्तिर्विभावनेत्यर्थः। वृन्दावनमध्ये स्थिता श्रीराधाऽकस्मात्तत्र श्रीकृष्णदर्शने सति पुष्पाद्युच्चयने कौतुकवती प्रवृत्तेत्यर्थः। भ्रमरैरदष्टाऽपि सत्रासं यथा स्यात्तथा भ्रमरविद्रावणार्थं करतलं कम्पयति। अत्र भ्रमरदंशनरूपकारणं विनैव कार्यस्य करतलकम्पनस्योत्पत्तिः। श्रमजन्यखेदरूपकारणं विनैव भ्रमरदूरीकरणार्थं सखीस्कन्धं श्रयति। व्रततिभिर्लताकण्टकैः। परावृत्ता सती पृष्ठदेशं पश्यति। प्रथमतोऽकस्मात् कान्तमिलने सति नायिकायाः स्वभाव एवायमिति भावः।

(ड) विलक्षण इति गुणेन दोषेण चेति वृत्तिः। साम्योद्देशपुरःसरं यत्र वैधर्म्योद्बोधस्य एव तात्पर्यं तत्रैवायमलङ्कारः। एतेन 'उपमेयस्याधिक्य एव व्यतिरेक' इति मम्मटादिमतं प्रत्युक्तम्। मम्मटमतमनुसरन्तो रसगङ्गाधरकृतचन्द्रिकायाम् 'अत्यन्तासारतया तु नानुवाद-मर्हतीत्युपरम्यत' इति सोत्प्रासकटूक्तिपूर्वं विध्वस्ताः। एवमप्यापाततो गुरुमर्मप्रकाशिन्यां नागोजीभट्टाः। यत्तु 'उपमानादुपमेयस्यापकर्षं उपमैवे'ति केचिद्वोचस्तदिदं वतसं नात्र प्रकृत उपमायामिव भ.म्यत्राचने तात्पर्यम्, अपि तु वैधर्म्यप्रकटन एव। इयोरुत्कर्षापकर्षेति—अत्र कारिकायां यतिभङ्गः स्फुटः।

(ढ) आक्षेप इति सामान्यतो योऽलङ्कारं नाम, अप्रस्तुतप्रशंसादावर्यालङ्कारान्तरे-ष्वाक्षिप्तमर्थमेव प्रमाणीकृत्य विच्छित्तिव्यवस्थितेर्घटकत्वात्। निषेध इति निषेधाभास इति

प्रियालीनां मूर्द्धः प्रथयरचना दन्तलग्नता
पादोपान्ते क्षणस्तदपि तव मानो न विरतः ॥९९

एषाऽनुक्तोक्ताचिन्त्यनिमित्तत्वात्त्रिधा । अनुक्तनिमित्तत्वा तूक्ता । अन्ये दर्श्यन्ते ।

भक्तानुकम्पार्थमजोऽपि जातो लीलाकृते गर्भजगच्च गर्भे ।
जगद्धितायैव जगत्त्रयस्य पिता यशोदातनयो बभूव ॥१००

अत्रातत्वादेः कारणत्वेऽप्युक्तनिमित्तत्वादजत्वादिकार्याभावः ।

क्षणस्य चञ्चलकटाक्षशरेण भिन्नं शूलाकरोषि हृदयन्त्वमनङ्ग ! किन्न ।
भस्मीकृतस्य भवतो वृषभध्वजेन किं भस्मसान्नहि कृतो बत वाहुदर्पः ॥१०१

यथासंख्यं(२४) यथासंख्यं क्रमिकाणां यदन्वयः(ढ) ॥२७३का—

क्रमिकाणां वाचकानां यथासंख्यं यदन्वयस्तदा यथासंख्यमित्यलङ्कारः ।

यथा—गोपीश्च गोपतनयांश्च सुरद्विषश्च रूपेण च प्रियतया च भुजौजसा च ।
सम्मोहयंश्च रमयंश्च निसूदयंश्च श्रीगोकुलेन्द्रतनयो व्रजमध्यवात्सीत् ॥१०२

यथा विशेषोक्तिः । अनुक्तेति—पूर्वश्लोके कारणसत्त्वेऽपि मानविरामरूपकार्याभावस्तत्र किञ्चिन्निमित्तं नोक्तमित्यतोऽनुक्तनिमित्तत्वोक्ता । लीलाकृते लीलाकरणाय । अजोऽपि जात इत्यत्राजत्वकारणसत्त्वेऽपि जन्माभावरूपकार्यस्याभावः, तथा गर्भे जगद्यस्य तथाभूतोऽपि गर्भे जातः, एवं जगत्त्रयस्य पिता सन्नपि यशोदासुतो बभूव यत्र निमित्तं जगद्धितमिति । शूलाकरोषीति—शूलात् पाके डाच्, शूलायेव विद्धा पचसीति । अत्र देह-

यावत् । प्राकरणिकत्वाप्राकरणिकत्वाभ्यामेवास्य प्राधान्ये: केचित् प्रतीयमानार्थजीवातुतया खोकृतस्य 'भम धम्मिअ' इत्यादिपद्ये संशयितत्वात् ध्वनेर्विशेषो ध्वन्यालोकादौ विचारितः । इत्येवमङ्ग्विधाभानतया लक्षितस्यास्यैव भेदान्तरस्य चमत्कारो नापलपनीय इति बोऽपि यात्रा इत्यलम् । विभावनेति—विभाव्यते परिकल्प्यते कारणान्तरं यत्रेति कृत्वा संज्ञासंज्ञिनोरभेदः । विना कारणमुपनिबध्यमानोऽपि कार्योदयः किञ्चिदन्यत् कारणमपेक्ष्यैव भवितुं युक्त इति कारणान्तरोद्भावनचेष्टा । वस्तुतस्तु कारणनालौकिकत्वविच्छित्तिरेवैतेषामलङ्काराणां प्राणाः। तस्य विविधा भेदास्तद्विचाराश्च कुवलयानन्दे तन्मतध्वंसनपरे रसगङ्गाधरे च द्रष्टव्याः । विभावनाविशेषोक्त्योः सङ्करत्वेनावस्थितिरित्यनेके नवीनालङ्कारिकाः । प्राचां विशेषोक्तिस्त्वितो प्राक् भिन्नैव । पराष्टचेत्यादि—अत्र प्राकृन्तले प्रथमाङ्कशेषे आश्रमराजविरहखेदमनुभवन्त्या नायिकायाश्चेष्टादयो मन्मनेनोक्तोचितया कृता इति कावरसरचिकानामगूढमेव । यथासङ्ख्यमिति—अत्रान्यायमन्यस्यास्य विच्छित्तिमत्त्व एवालङ्कारत्वस्वीकारः । विच्छित्तिस्तु बहुशस्तत्रित्यर यथा लक्ष्येषु प्राचामश्वघोषादीनां प्रबन्धेषु (बुद्धचरिते ५।२४,।।८२) । एवमपि परिवृत्तिपरिसंख्याऽऽदिष्वलेषूह्यम् ।

यस्मिन् विशेषः सामान्यं समर्थ्येत (13) परेण यत् ।
साधर्म्यादथ वैधर्म्यात् स न्यासोऽर्थान्तरस्य(२५)हि(ग)॥२७४का-

स अर्थान्तरन्यासनामाऽलङ्कार इत्यर्थः । परेणेति विशेषः सामान्येन सामान्यं विशेषेणेत्यर्थः । साधर्म्याद्विशेषः सामान्येन यथा—

त्वमेवाद्या सृष्टिस्त्वयि भगवतः केलिशयनं
त्वया सर्वो लोकः परिहरति तृष्णापरिभवम् ।
त्वयाऽपूतः पूतो भवति तदपि त्वं घनरस !
क्रमान्नीचोभावं व्रजसि, महतामेष महिमा ॥१०३

"महतां नैष महिमे"ति वैधर्म्यादपि ।

साधर्म्यात् सामान्यं विशेषेण यथा—

सङ्केतस्ता लभिते । भगामो दु खं हि नान्यत् प्रियविप्रयोगात् ।
ते पामरा हन्त सुहृद्वियोगात् प्रागेव येषां न समासमायुः ॥१०४

"ते तूत्तमा एव सुहृद्वियोगात् प्रागेव येषामपयातमायु"रिति वैधर्म्येऽपि ।

विरोधः(२६) स विरोधाभः (घ)—२७५ का—

विरोधाभ इति वस्तुतो न विरोधः, विरोध इव भासत इत्यर्थः ।
अम्भोभवस्य रकारस्य लत्वेऽपि डलयोरैकदेशत्वादुत्पन्नजलीभावस्वरूपकार्यस्याभावः—अत्र निमित्त मत्रेयम् । हे घनरस ! जल ! आद्या सृष्टिरिति प्रथमतो गर्भोदजलस्य सृष्टत्वात् । केलि शयनमिति भगवतो जलशायित्वेन प्रसिद्धः । नीचैर्भावं नीचत्वभावं प्राप्नोषि, जलस्य नीचगामित्वप्रसिद्धेः । सामान्यधर्मेण विशेषधर्मरूपार्थान्तरस्योपन्यासमाह —महतामिति । सर्वोत्कृष्टत्वेऽपि नीचस्वभावोऽयं निसर्ग इति स्वभावो महिमा उत्कर्ष एवेत्यर्थः । वैधर्म्या दिति—अस्मिन् पक्षे सर्वगुणविशिष्टस्य नीचस्थलगामित्वरूप एष धर्मो महतां महिमा उत्कर्षो नेत्यर्थः । ते पामरा दुःखिनः, अत्र दुःखयोः साधर्म्यं, 'ते तूत्तमा' इत्यत्र सुखदुःखयोर्वैधर्म्यम् ।

(घ) । अर्थान्तरन्यास इति महतीयं संज्ञा । यदत्र 'सामान्यं सामान्येन यत् समर्थने स उभयन्यास' इति काव्यानुशासनकृद्वाग्भटादयः 'यस्मिन्विशेषसामान्य विशेषाः स विकस्वर' इति च चन्द्रालोककृत इत्यधिकालङ्कारान्तरं मन्यन्ते तत्त्वतिरिक्ततरं किमपि, समर्थनस्य विरचितत्वेऽर्थान्तरन्यासेनैव गतार्थत्वात् । तदनुसारिभि र्विश्वनाथविद्यानाथादिभिस्तु कार्य्येन कारणस्य कारणात् कार्य्यस्य च समर्थनेऽप्यर्थान्तर

(13) "समर्थ्यते" इति (क) (ज) पुस्तकयोर्विद्यमानः पाठः ।

—जातिर्जात्यादिभिर्गुणैः ।
त्रिभिर्द्वाभ्यां क्रिया, द्रव्यं द्रव्येणैवेति ते दश ॥२०५का—

जात्यादिभिश्चतुर्भिर्जातिर्विरुध्यते, गुणो गुणक्रियाद्रव्यैः, क्रिया क्रियाद्रव्याभ्यां, द्रव्यं द्रव्येणेति दश । क्रमेणोदाहरणानि—

हिमकरकिरणासारो घनसारो गन्धसारोऽपि ।
त्वयि मनसोऽन्तर्वर्तिनि सम्प्रति दावानलस्तावान् ॥१०५—इति जातिर्जात्या ।

गुणरत्नरोहणभुवः कृष्ण ! तवाग्रे स्मरोऽपि बीभत्सः ।
रत्नाकरोऽपि गाधो न रत्नसानुस्तथोन्नतिमान् ॥१०६—अत्र जातिर्गुणेन ।

यदङ्गमासाद्य विधूसराय गोधूलयो भूषणतामुपेयुः ।
विभूषणानां मणयश्च जग्मुर्विधूसरत्वं स उपैति कृष्णः ॥१०७

अत्र जातिः क्रियया ।

हे कृष्ण! त्वयि मनसोऽन्तर्वर्तिनि स्मरणावस्थतां प्राप्ते सति चन्द्रकिरणादिस्तावान् सर्वोऽपि शीतलः पदार्थः सम्प्रति दावानलो भवति—हिमकरकिरणजातिदावानलजात्योर्विरोधः । स चाभासरूप एव, न तु वस्तुतो विरोधः । श्रीकृष्णविरहे तेषामुद्दीपकत्वेन दावानलवत्तासां प्रतीतिर्भवति, न तु वस्तुतो दावानलो भवतीति । रोहणभुवः उत्पत्तिस्थानस्य । कन्दर्पत्वजातिर्बीभत्सत्वगुणेन विरुध्यते, नहि कन्दर्पः कदापि बीभत्सो भवतीति विरोधः । गाम्भीर्यगुणेन समुद्रोऽपि त्वदग्रे गाधः स्वल्प एव, न त्वगाधः, समुद्रजातिरल्पत्वगुणेन विरुध्यते, नहि समुद्रः कदाचिद्गाधो भवतीति विरोधः । एवमन्येऽपि । रत्नसानुः सुमेरुपर्वतो नोन्नतिमान् नोच्चतरः, अपि तु क्षुद्र एव । यदङ्गेति—भूषणतां भूषणधर्मं चाकचिक्यम् । अत्र धूलित्वजातिर्भूषणस्य रत्ननिष्ठस्य उत्पद्यमानचाकचिक्यक्रियया विरुध्यते, न हि धूलयः कदापि रत्ननिष्ठमेवमनुकारिचाकचिक्यक्रियाऽऽश्रया भवन्ति । यथा दीपानां प्रतिघातं ज्वलनक्रिया उत्पद्यन्ते

न्यासत्वमुररीकृतम् । रत्नाकरधरकारास्तमिमं भेदं काव्यलिङ्गेऽन्तर्भावयन्ति—तदाक्षेपिका युक्तयस्तत्समाधानपद्धतिश्च दर्पणादेवावलोकनीयाः। विरोध इति—अस्य साधारण्यप्रयत्नेऽप्यसाधारण्यं प्रतीच्यसाहित्याङ्गणव्यतिरोहितं, तदाधायकेषु ग्रन्थेष्वपि केषु समीक्ष्य विनिवेशनम् । यदाहुः—

Antithesis, perhaps the most direct form of contrast, has an appeal more purely intellectual than most figures of speech ... Antithesis depends for its effect not only upon contrast, but upon balance—the scales must be evenly weighted.

गत्वा कलावान् गुरुगोष्ठ्यलङ्घितः कृष्णोऽपि विप्रोऽजनि भास्कराध्वरे ।
यन्मन्त्रपाठो मधुरोऽप्यभूत् कटुस्तस्याः समुद्यत्स्मरसंज्वरस्य ॥ १०८

अत्र पूर्वार्द्धे जातिर्द्रव्येण, उत्तरार्द्धे गुणो गुणेन ।

शीतलमपि मुरलीरुतमन्तर्मम सन्ततं दहति ।
तीक्ष्णोऽपि तव कटाक्षः शीतलयति मानसं कृष्ण ॥१०९—गुणः क्रियया ।

कठिनः शिलामयत्वाद्गोवर्द्धन एष भूभृतां नाथः ।
कृष्णकरे कुसुममयः कन्दुक इव कोमलो भाति ॥११०—अत्र गुणो द्रव्येण ।

जीवयति च मूर्च्छयति च पीवयति च सूक्ष्मयत्यपि च ।
तव मुरलीरवलहरी नो जाने किं विजानाति ॥१११—क्रिया क्रियया ।

विभ्राजते यत्कटाक्षोऽप्यनङ्गमपि साङ्गयन् ।
ईक्षणक्षणदः कृष्णो वीक्षितः क्षणदामुखे ॥११२—क्रिया द्रव्येण ।

त्वयि नवमन्मथवर्त्तिनि खरमयति रतिं य एव रमणीनाम् ।
सति मनसोऽन्तर्वर्त्तिनि कृष्ण । स एव स्मरः कुलिशः ॥११३

द्रव्यं द्रव्येण । एवं दश भेदाः ।

तपोवृद्धपराशरादयस्तेऽमित्रवर्धिनामेव, न तु धूलीनामिति मिदम् । भास्कराध्वरे सूर्यपूजाध्वरे गुरुगोष्ठीभिः [illegible] अलङ्घितः [illegible] विप्रोऽजनि—अपि [illegible] कदापि भास्करो भवतीति विरोधः । एवं मधुरत्वगुणस्य कटुतागुणेन सह विरोधः । शीतलयति—शीतलत्वगुणो दाहक्रियया विरुद्धो भवति । कठिन इति—काठिन्यगुणस्य कोमलत्वेन सह विरोधः । जीवयतीति—मुरलीरवस्य [illegible] पुनः पुनर्नितिर्णिति यावत् । एकस्मिन् काले जीवनक्रियामूर्च्छनक्रिययोः परस्परं विरोधः—[illegible] इति भेदो ज्ञेयः । एवं [illegible]

[illegible] यथा '[illegible]' (१।१०)। [illegible] यथा '[illegible]' [illegible] (१।१०) '[illegible]' (१।१४) '[illegible]' [illegible]

स्वभावोक्तिः(२७) स्वभावस्य वर्णनं यत् (त)—२७६ का—

यथा—'धाराज्ञानुकरोपसर्पणपर' इत्यादि (५म किरणे १०म श्लोकः)।

यथा वा—जृम्भस्व तात ! मुखमाकलयामि दन्ताः
कत्युद्गता भवत इत्युदिते जनन्या ।
स्मित्वा विकाशितमुखस्य हरेर्जयन्ति
द्रोणप्रसूनकलिका इव केऽपि दन्ताः (त) ॥११४

यथा वा—स्वभावसुन्दरः कृष्णो राधा सहजसुन्दरी ।
अन्योन्यमनयोः प्रीतिरखिलोत्सवकारिणी (त) ॥११५

—मुखे स्तुतिः ।

निन्दा वा हृदये व्याजस्तुतिः(२८) स्यात्तदन्यथा(त) ॥२७७का

स्तुतेर्निन्दा निन्दायाः स्तुतिरित्यर्थः । क्रमेणोदाहरणे—

न निःस्पृहस्त्वत्सदृशो विरक्तः स्वकीयकीर्त्तावपि नानुरक्तः ।
दिङ्मात्रनिष्पाद्यपरोपकारे न कृष्ण ! कोर्त्तिं गुरुकरोषि ॥११६

अत्र मुखे स्तुतिरन्तर्निन्दा ।

विरोधः। विभाव्यत इति—अनङ्गमङ्गरहितं वस्तु साङ्गमङ्गवत्क्रियायुक्तं करोतीति विरोध.। वस्तुतस्तु अनङ्गं कन्दर्पं साङ्गं सम्भोगस्य यावन्त्यङ्गानि तद्विशिष्टं करोतीत्यर्थः। चक्रवाकसुखे सन्ध्यायां वीचितो नेत्राणां चयनद उत्सवदो भवति। स्वयीति—सन्ध्याकाले भवनागमनसमये यः कन्दर्पो व्रजसुन्दरीणां रतिं रमणं च सुयसम्भोगमिति यावत्। स एव सारस्त्वयि नेत्रद्वारा व्रजसुन्दरीणां मनोऽन्तर्वर्त्तिनि सति तत्स्पर्शौत्सुक्यवशाऽग्निरभूत्। नहि रसस्वादहेतुः कन्दर्पः कदापि वध्यो भवतीति विरोधः।

स्वदङ्घ्रीति—चिरन्तनस्यानादिकाल एव प्राप्तस्य स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयस्य देहद्वयनाश एव मोक्षः। तथापि तद्भजनस्य कोऽप्यचिन्त्यः प्रभावो यदयं भजनारम्भकाल एव भक्तस्य संसारं

(त) स्वभावोक्तिरिति—आचार्यदण्डिनैवास्य साम्राज्यमाविष्कृतचरमिति प्रागेवास्माभिरुद्दिष्टम्। अत 'इह वस्तुस्वभाववर्णनमात्रं नालङ्कार' इत्यादि शुक्तिसरणिः सर्वैरन्यतो ग्राह्या। एवं सति 'स्वभावसुन्दर' इत्यादिमूलस्थपद्ये एतदलङ्कारस्थापने विचिकित्सा नासङ्गता। 'दन्ता' इति प्राचीनपद्ये पुनर्वचनं न सुष्ठु। व्याजस्तुतिरिति—स्तुतेःस्तुत्यन्तरे निन्दाया निन्दान्तरे च गम्ये इयमेवालङ्कृतिरिति कुवलयानन्दकारादीनामाकूतम्। तत्रादौ 'दृश्य' नीरजिनी हरिणा' इत्यादि दक्षिणपद्येऽप्रस्तुतप्रशंसेवेति बहवो नवीनाः, द्वितीयस्थले व्याजनिन्दाख्योऽतिरिक्तोऽलङ्कारः कैश्चिदर्वाचीनैः स्वीकृतः। परमविशेषकमेदमेतन्नावलङ्कार-

त्वदङ्घ्रिमूलं भजतां मुकुन्द ! लाभोऽस्तु दूरे वपुषो निजस्य ।
चिरन्तनस्यापि भवेद्विनाशः स्वभाव एवैष तव प्रसिद्धः ॥ ११७

अत्र मुखे निन्दाऽन्ते स्तुतिः । उभयथैव व्याजस्तुतिः ।

यथा— वक्त्रं वा द्विजराजहिंसि मदिरालोलं दृशोर्युग्मकं
कान्तिः काञ्चनहारिणी विहरणं गुर्वङ्गनासङ्गतम् ।
सङ्गी पञ्चम एव पञ्चविशिखः शुद्धिस्तथाऽपीह वो
देव्य' यत्नवधीदृशाकृतिमयं तेनैव तुष्टो हरिः ॥ ११८

इति यद्यपि व्याजस्तुतिः, तथाऽपि शब्दालङ्कार एवासौ, तेनायमुभयथैव ।
इयं विदूषकस्यैवोक्तिः ।

सहोक्तिः (२९)सा सहार्थेन शब्देनैका क्रिया यदि(त)॥२७८का-

यथा—श्वासैः सार्द्धं विरहिहृदयां दैर्घ्यमापू रजन्यः
सार्कं देहैरहह ! लघुतां वासराः सम्प्रतीयुः ।

भाषयति । कदाचिदरिष्टासुरवधानन्तरं श्रीराधिकाभ्यागतं श्रीकृष्णमालोक्य श्रीराधिका ललिताप्रभृतिसखीः सक्रोध्याह, भोः सख्य, मम त्वदा श्रीकृष्णोऽवारिष्टवधः कृतः, तस्मादस्य स्पर्शो भवतीभिर्न कर्त्तव्य इति श्रुत्वा राधां प्रति विदूषकः कृष्णस्य सखा मधुमङ्गल आह—वक्त्रमिति—भोः राधिके ! यूयं महापातकिन्यः श्रीकृष्णेन तु जन्ममध्ये एकं पापं कृतम्, तदपि पापाभासमेव, यतोऽयमसुरो मायया वृषाकृतिर्भवतीति । अत्र तासां पञ्च महापातकानीति हृदये प्रशंसात्वेऽपि निन्दामुखेनाह—वक्त्रं द्विजराजो ब्राह्मणश्चन्द्रस्तस्य हिंसकमिति ब्रह्महत्या, प्रशंसापक्षे द्विजराजश्चन्द्रस्तस्य निन्दाप्रयोजकत्वेन हिंसकम् । दृशोर्युग्मकं मदिरया लोलमिति सुरापानं, पक्षे मदिरा खञ्जनस्तद्वच्चञ्चलम् । काञ्चनहारिणीति स्वर्णस्तेय, पक्षे सुवर्णमिव मनोहारिणी । गुर्वङ्गनासङ्गतमिति गुरुदारागमः, पक्षे गुरुभ्यामङ्गन एव आसङ्गतं कुलवतीत्वाद्बहिर्गमनाभावात् । अतो वृषो वा दैत्यो भवेत् तत्त्वं न जानीथेति ध्वनिः । पञ्चविशिखः कश्चिन्महापातकसङ्ग्यार्थ सङ्गी एव पञ्चममहापातकरूपः, पक्षे कन्दर्पः । उभयथेति—व्याजस्तुतौ शब्दालङ्कारे चेति प्रयोगो ज्ञेय इत्यर्थः ।

भेदघटकत्वे बीजत्वेन ग्राह्यम् । पञ्च महापातकानीति—तथाच मनुः 'ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः । महान्ति पातकान्याहुस्तत्संसर्गश्चापि पञ्चमम् । शब्दालङ्कार एवासौ, अनुप्रासप्रधानत्वेनैव विच्छित्तिविशेषघटनादित्याशयः । सहोक्तिः—अत्र सहार्थकतां मतौ अन्यघटकत्वेव विनिगमकं, न तदिति तु साम्प्रदायिकाः । विशेष्य विनैवहि—" न विना

बाष्पाम्भोभिः सह हिमपयःप्रस्रवाः (14) पीतुरुये-
र्दा धिक् प्राणैः सह कमलिनीकाननं म्लानमासीत् ॥ ११९

विनोक्तिः(३०)सा विनैकेनान्यस्य चेत् सदसत्कृतिः(त)॥२७९का-

विनोक्तिनामाऽलङ्कारः। सत्कृतिः शोभनता, असत्कृतिस्तदन्येति द्विधा। क्रमेणोदाहरणे—

विरहेण विनैव शोभते ललिते! प्रेम निसर्गशोभनम्।
असुभिश्च विनैव शोभते विरहश्चेद्यत सम्भवद्दशः॥ १२०

विना राधां कृष्णो न खलु सुखदः, सा न सुखदा
विना कृष्णं, द्वाभ्यामपि वत विनाऽन्या न सरसाः।
विना रात्रिं नेन्दुस्तमपि न विना साऽपि रुचिभा-
ग्विना ताभ्यां जृम्भां दधति कुमुदिन्योऽपि नतराम्॥ १२१

समासमाभ्यां निमयः(३१) परिवृत्तिरुदीर्य्यते(त) ॥२८०का—

अर्थयोरर्थानां वा समेनासमेन वा विनिमयः परिवृत्तिः। समेन यथा—
हारादिभिः संत्रुटितैर्निजाङ्गाद्विभूषयामास पतङ्गपुत्रीम्।
तस्याः सरोजादिभिराक्षनोऽङ्ग राधाऽलिवर्गो जलकेलिकाले॥ १२२
यथा वा—एका ददुर्नूपुरनादशोभामन्याः प्रयाणक्रममन्थरत्वम्।
आभीरबालाकलहंसबालाममूढयोः किञ्चन सख्यमासीत्॥ १२३

श्वासैरिति—विरहविप्रलब्धवसुन्दरीणां रजन्यः श्वासैः सार्द्धं दैर्घ्यमापुः, विरहेण ताश्च रात्रयः श्वासा अपि दीर्घा बभूवुः, सहार्थकसार्द्धशब्देनैका क्रियेति सहोक्त्यलङ्कारः। वासरा इति—कान्तविच्छेदजन्या यादृशी पीड़ा रात्रौ तादृशी दिवसे न भवति, अतस्तासां दिवसाः शीघ्रं यान्ति, तस्मादेव दिवसानामल्पत्वम्। हिमपयःप्रस्रवा रात्रिपश्चन्धिनीहार-प्रवाहाः। कमलिनीनां म्लानत्वं हिमघटाभिरेव ज्ञेयम्।

निसर्गशोभनम्, अतो विरहाद्यपेक्षा नास्ति। कान्तेन सह विरहश्चेत्तदा प्राणैर्विनैव प्रेम शोभते। विरहेऽपि प्राणास्तिष्ठन्ति चेत्तदा प्रेमैव नास्ति, कुतस्तस्य शोभनताविरहः? कथम्भूतः? सम्भवन्ती मरणपर्य्यन्ता दशा यत्र तथाभूतः। जृम्भां प्रफुल्लत्वं न दधति। इयं दृष्टान्तमिश्रिता सहोक्तिः।

विप्रलम्भेन सम्भोगः पुष्टिमश्नुत' इति यदभिहितं सूचनं न तदत्रोपकल्प्यते। विरहतापस्य तीव्रतापरमेतत्। अत्र प्रसङ्गेऽन्योक्तिरिति काव्यभेदप्रमाणिकाऽधिका काचिदनङ्कनिरन्यैः

(14) "प्रस्रवा" इति (ख) पुस्तके पाठः।

असमेन यथा—मनोरागं दत्त्वा चरणदलरागो मृगदृश-
स्त्वयाऽदत्तो वचःस्खलमलति यः कौसुम इव ।
रसं दत्त्वा नीता त्वदधरपुटेनेक्षणमसौ
समन्त्वद्दैदग्ध्यन्तदवयववैदग्ध्यमपि च ॥ १२४

अतीतानागतार्थानां साक्षात्त्वमिव(३२)भाविकम्(थ)॥२८१का—

भाविकनामाऽलङ्कारः । क्रमेणोदाहरणे—

प्रातः सखीनां पुरतः शुकीभिः कथा तथा वल्लभयोरुदारा ।
यथाथि, तौ सा च निशा तयोः सा केलिश्च साक्षादभवन् यथाऽसाम् ॥ १२५
इदानीमेव राधाया भूयंया गुणवलभृत् ।
तथा मन्ये स्मरस्तेयं स्वं चापं त्याजयिष्यति ॥ १२६

पदवाक्यार्थता हेतोः(३३) काव्यलिङ्गं प्रकीर्त्तितम्(थ)॥ २८२का—

पदार्थता वाक्यार्थता च । पदार्थता च द्विधा—एकपदार्थताऽनेकपदार्थता चेति । क्रमेणोदाहरणानि—

संसारालर्कदंष्ट्रातः पापाशीविषदंशतः ।
तृष्णाग्नेश्च महामल्ले सति मा भैष्ट माधवः ॥ १२७
अपारकरुणाम्बुधौ स्मरणमात्रसानुग्रहे
विधिप्रभृतिपामरावधिसमानसम्भावने ।
तवाहमिति जल्पतामखिलकामकल्पद्रुमे
हरौ निहितमानसास्त्यजत देहबन्धं जनाः ॥ १२८

हे हस्य! त्वया स्वीयमनोऽनुरागं राधायै दत्त्वा तस्याऽङ्घ्रिचरणयुगलस्याङ्गुलिदलानां यावकराग आदत्तो जगृहे। अलति भूषयति। एवं त्वदधरपुटेन स्वीयताम्बूलरसं तस्यै ईक्षणाय दत्त्वा ईक्षणस्य कज्जलरूपमसौ स्वयं जगृहे, अतस्तद्वैदग्ध्यं तवाधररूपावयव-वैदग्ध्ययानयोः साम्यमेव ज्ञेयम्।

अनागतार्थानां साक्षात्त्वमाह—इदानीं यौवनारम्भ एव। संसारेति—भयाभावे अच्युतनाम्नोऽनेकस्य पदस्य हेतुता। अपारेति—समानसम्भावने तुल्यदृष्टावित्यर्थः। देहबन्धत्यागे

सौकिकपरं तद्विशेषः आकर एव स्पष्टः। एका इत्युदित्यादि—अत्र 'घनीयत प्रभुपदे भयं' इत्यादि कुमारसम्भवपद्यस्योपजीव्यत्वेन यद्योतमिति प्रतिभाति।

(थ) भाविकमिति—अत्र प्राचीनैरुद्भावितस्य भाविकाख्यप्रबन्धगुणस्य नाऽत्र प्रवेशः शङ्कनीयः—उभयोर्भिन्नत्वात्। भामह भट्टि भट्टोद्भटप्रभृतयस्तत्र प्रमाणम्।

वाक्यार्थता यथा—वपुःस्थित्या ज्ञातं कपटरहितं प्रेम नहि मे
सति प्रेम्णि प्रायो न भवति वियोगः प्रणयिनोः ।
अतः प्रेम्णोऽकीर्त्तिप्रकटननिमित्ता मम जनिः
कथं नु श्रोतव्य दयित इति भूयो हरिवचः ॥ १२९

विना वाचकवाच्यत्वं यत्र वस्तु प्रतीयते ।
पर्य्यायोक्तं (१४) तत् (थ)—२८३ का—

जज्ञे श्रीकृष्णमालोक्य स्थितिं स्वाभाविकीमपि ।
दर्पः कन्दर्पहृदये मानो मानवतीहृदि ॥ १३०

अत्र कन्दर्पो निर्दर्पो, मानवत्योऽपि मानरहिता इति यद्यपि वस्तु शब्देनैव प्रतीयते, तथापि न वाचकमुखेन, न च वाच्यमुखेन । वाचकमुखेन 'अपारे'त्यादीनां चतुर्णां पद्यानां हेतुता । माथुरविरहपीड़या व्याकुला श्रीराधिकाह—वपुरिति । हे दयिते ! इति पदघटितं सन्देशश्रवणं मया कथं श्रोतव्यं यतो मयि तस्य दयितात्वमेव नास्ति, तद्विच्छेदेऽपि प्राणानां विद्यमानत्वादिति भावः । अत्र जनेः प्रेमाकीर्त्तिप्रकटननिमित्तत्वे 'वपुःस्थित्ये'त्यादि प्रथमार्द्धस्य हेतुता ।

शब्दस्य शक्तिरूपवाचकत्वं विना तथा शब्दजन्यार्थस्य वाच्यत्वरूपसामर्थ्यं विना यत्र किमपि वस्तु प्रतीयते तत्र पर्य्यायोक्तनामाऽलङ्कारो ज्ञेयः । रासोत्सवसम्बन्धिनीं श्रीकृष्णस्य शोभां पौर्णमासीं प्रति वृन्दा वर्णयति । सर्वापेक्षया कन्दर्पोऽतिसुन्दर इति सर्वजनप्रसिद्धा स्वाभाविकी स्थितिः, तथा सुन्दरीश्रेष्ठा मानवती भवतीति च या स्थितिस्तामपि जज्ञे । अत्र कन्दर्पो निर्दर्पः मानवती च मानरहितेति बोधस्तु शक्तिं विनैव जायते, न हि एतादृशार्थे पदस्यास्य कस्यापि शब्दस्य शक्तिरस्ति, शक्तेरभावे वाच्यस्य सामर्थ्यं सुतरामेव नास्तीति । यदि शक्तिं विना वाचकशब्दमुखेन तादृशार्थबोधः स्वीक्रियते तदैतद्भिन्नानन्तवस्तुप्रतीतिरपि स्वीक्रियताम् (थ) । ननु शक्तिलक्षणयोरभावेऽपि मुख्यार्थस्य बाधादेव लक्षणयैतादृशार्थबोधो भविष्यति—तथाहि दर्पस्याचेतनत्वेन स्वाभाविकस्थितित्यागे कर्त्तृत्वासम्भवान्मुख्यार्थस्य बाधः, तत एव लक्षणायाः प्रवृत्तिः सम्भवतीति चेदाह—

दाशा तु भाविकस्य शब्दगुणतोऽर्थगुणतोऽलङ्काररूपतां च पृथक् पृथगेव व्यवस्थापिना । तस्य हि भावो भावना पुनः पुनश्चेतसि विनिवेशः—सोऽस्यास्तीति भाविकमिति व्याकृतिः समुद्रबन्धेन सर्वेश्वटीकायां या दर्शिता सैव चमत्कृतिहेतुं साधु सूचयति । प्रातः सखीनामिति—श्रीमद्वृन्दावनस्थं पद्यं (३।३७) स्मरणीयम् । काव्यलिङ्गमिति—नैयायिकबाधितलिङ्गात् पार्थक्यं, सिद्धान्ते तत्र नूनं वैचित्र्यमेव जीवातु । उद्भटोपज्ञमेतदिति सम्भाव्यते ।

चेदभविष्यत्तदा तस्यान्यार्थोऽभविष्यत्। अत्र वाचका एव शब्दा न तूक्तार्थव्यञ्जकाः। एवं वाच्यमुखेन चेदभविष्यत्तदाऽस्योऽप्यर्थोऽभविष्यत्। अयन्तु वाच्य एवार्थः, न तु व्यङ्ग्य', तर्हि सबाधमित्यपि न वक्तव्यम्। तथाहि गवि शुक्ले चलति दृष्टे, गौः शुक्लश्चल इति त्रितयविकल्पो यदेव दृष्टं तदेव विकल्पयति, तच्चाभिन्नसंसृष्टत्वेन दर्शने भेदसंसर्गाभ्यां विकल्पयति।

—समृद्धिरुदात्तं(२५) वस्तुनः परा (ध) ॥ २८४ का-

यथा— सान्ति कामगवीषु नैव नतरां (15) कल्पद्रुमेष्वादरो
लोष्टाणीव लुठन्ति हन्त परितश्चिन्तामणीनां गणाः।

गवीति। शुक्लगुणविशिष्टे चलनक्रियायुक्ते गवि दृष्टे 'गौः शुक्लश्चल' इति प्रयोगात् गोत्वजातिशुक्लगुणचलनक्रियाणां विकल्पो बोध्यो भवति, अत्र यदेव पिण्डमात्रपूर्वं दृष्टं तदेव विकल्पयति शाब्दबोधे विषयीकरोतीत्यर्थः। अत्र 'गो'पदस्य गोत्वजातिरूपेण शक्तिः, नतु सास्नालाङ्गूलककुदादिरूपेण पिण्डे शक्तिः, अत एव लक्षणादीनां सुतरां नावकाशः। एवं सति शक्तिलक्षणाव्यञ्जना विना शब्दसामर्थ्यात् साक्षाद्गोरूपवस्तु प्रतीयते। तथाऽत्रापि 'कन्दर्पो निर्दर्प' इति वस्तु शब्दसामर्थ्यादेव प्रतीयते। यन्मते 'गो' शब्दात् सास्नाऽऽदिरूपेण पिण्डबोधो भवति तन्मतमालम्ब्योक्तम्। यथा जातिशक्तिवादिमते व्यक्तौ शक्तिं विनाऽप्याक्षेपबलात् शब्दबोधे व्यक्तिभानं भवति, तथैवात्रापि शक्त्यादिकं विनाऽपि शब्दसामर्थ्यादेव शाब्दार्थभानं भवतीति ध्येयम्। अयं भावः—सामान्यतः पिण्डमात्रत्वेन प्रथमं दर्शने तदनन्तरं च 'गौ'रिति जात्यन्तरात् 'शुक्ल' इति गुणान्तरात् 'चल' इति क्रियान्तराद्भेदेन तत्त्रितयसंसर्गेण च तस्य विकल्पः स्यात्, ततश्च किमपि वस्तुमात्रमिदमित्यनेन यदेवाध्यवसितं तदेव गौः शुक्लश्चलोऽयमित्यनेनाप्यभिधीयते, नतु जाति-गुणक्रियाः। तत्र जात्यादीनां भेदसंसर्गयोरेव प्रतीतिमात्रमित्येतन्मात्रमधिकम्। एवमपि कन्दर्पमात्रवर्ती दर्पमात्रविरहितमभूतमिति योऽयमर्थः स एव 'दर्पः कन्दर्पस्येव' इत्यादिनाऽप्यभिधीयते, किन्तु तत्र वैचित्र्यमात्रमधिकं, तदेवाश्रित्यालङ्कार' प्रवर्तत इति। यथा चक्षुरादिनियतोऽत्यल्पकार्यक्षतिविनिमयस्य विधिसमनियमराहित्येन कारणानुपपत्तेः प्रागेव कार्योत्पत्तिरिति तथाऽत्रापि धर्मायोगालङ्कारान्यथे शब्दादिकं विनैव वस्तुप्रतीतिर्भवतीति सर्वमनवद्यम्।

काव्यचतुरिति केषाञ्चित् प्राचां मतम्। 'एकानेकपदार्थैन'ति भेदचीजं प्रकाशकृदादृतमस्य। हेतुस्तत्र 'हि'पद पर्यायविभक्त्यादिना वाच्यत्वेऽस्फुटत्वेन चमत्काराभावादलङ्कारः। किन्त्वाचार्याः काव्यहेतोरनुपातादपि हेतुना वाक्यवैशिष्ट्यादिना वाच्यत्

(15) 'नतरां'मिति (ख) (ग) पुस्तकपाठः पत्र।

अम्बूका इव वापिकापरिसरे मुक्ताकिरः शुक्तयो
वीक्ष्यन्ते न जनैस्त्वमेव नगरि ! श्रीदारके ! निःस्पृहा ॥१२१

प्रधानमपि यत्राङ्गम्—२८५का—

यत्र प्रधानमप्युपलक्षणं तच्चोदात्तम् ।

यथा— सेयं मथुरानगरी सुरगुरुभिर्याचितो भगवान् ।
यत्रावतीर्य्य शतशः सुरद्विषो हेलया न्यवधीत् ॥ १२२

अत्र समस्तदैत्यहननरूपो वीररसो गुणीभूतः (थ) ।

—एकस्मिन् यत्र साधके ।

साधकान्तरनिर्देशः स समुच्चय(३६) इष्यते (द) ॥ २८६का—

प्रकृतकार्य्यस्यैकस्मिन्नेव साधके सिद्धे सिद्धस्योपयोगार्थं साधकान्तरनिर्देशः समुच्चयः । यथा—दुरापोऽयं कृष्णः सहजतरलं मानसमिदं
सुदुर्वारः कामो, गुरुतरकरालो गुरुजनः ।

मान इति—तन्नगरस्थजनानां निःस्पृहत्वेन तव निःस्पृहत्वम् । तव परिसरे ढिमा (ढिल्) इति प्रसिद्धानि लोष्ट्रानीव चिन्तामणीनां गणा लुटन्ति, अतएव कामधेनुषु जनानां नैवादरः । वापिकातडागादिपरिसरे 'घासुक' इति प्रसिद्धाः शम्बूका इव शुक्तयो जनैर्न वीक्ष्यन्ते । कथम्भूताः ? मुक्ताकिरः याभ्यो मुक्ता उत्पद्यन्ते । सुरगुरुभिर्ब्रह्मादिभि-र्याचितः सन् यत्र मधुपुर्य्याम् । मथुराया उत्कर्षार्थं प्रधानीभूतस्यापि श्रीकृष्णनिष्ठवीर-रसस्य गुणीभूतत्वं ज्ञेयम् ।

यत्र प्रतीयते तत्रैवायमिति सम्प्रदायविदः । पर्य्यायोक्तमिति—पर्य्यायोक्तिरिति वा कुत्रापि संज्ञा । निर्वचनमुखेनास्य निष्कर्षोऽभिनवगुप्तपादैर्लोचने प्रकटितः । पर्य्यायोक्तस्य वाच्यार्थो-ऽङ्गतया विषय इति प्राचीनमताभावमुपपादयन्तो वक्रोक्तिजीवितकृतः स्वतन्त्राः । प्राचां व्यञ्जनाधिकारे उपकरणीकृतोऽयमिति. केचिदग्निपुराणाद्यनुसारिणः—'दृश्यसौ परभृत' इत्यादि दग्धिपद्यन्तत्र साधकप्रख्यम् । एवमेव 'ध्वनिताभिधाने पर्य्यायोक्ति'रिति लक्षणेन 'भम धम्मिअ' इत्यादि 'निःशेषच्युतचन्दने'त्याद्युदाहरणमुखेन च सूचनं काव्यानुशासनकर्ता वाग्भटसूरीणाम् । अत्र भङ्ग्यन्तरेणातात्पर्य्येण वा गम्यस्याभिधानमिति सर्वस्वग्रन्था-नुसारिणो विद्याधरविश्वनाथादयः । यदीति—इह मते टीकायाश्च व्यञ्जनाप्रक्रमसद्भावे हेतुत्वं स्फुटं कयाचित् प्रौढ्याऽविष्कृतमित्यस्मा प्रतिभाति । उदात्तमिति—अत्राभिमानस्यापि-भावाङ्गोऽनिर्दिष्टाद्युदात्तरसात् परार्द्धत्वादेकस्योद्दीपनविभावत्वेन वस्तुनोऽन्यत्वेति कुन्तकीचिकयां भेदापातः । दण्ड्यादिस्वीकृतस्योदाराख्यगुणस्योर्जितता चात्र वरीवर्त्ति । गुणीभूत इति—अतएवालङ्कारत्वेन निर्देशो नालङ्कार्य्यत्वेन ।

नवीनैषोत्कण्ठा, नवमपि वयो, नातिचतुरः
सखीलोको, हा धिग् भवतु कथमाधेरुपशमः ॥ १२३

अत्राधेरुपशमाभावस्य कृष्णदूरापत्वमेव मुख्यं साधकं, तत्रान्येषां साधकानामुपादानेनायं समुच्चयः। एष च सदसदुभययोगात्त्रिधा, सत् शोभनम्, असदशोभनम्, उभयं शोभनाशोभनम्। सद्योगे यथा—

रूपं कुलं यत्नभदुर्लभत्वं शीलं कला कान्तिरुदारता च।
एकेन येषामपराः सगर्वा राधे! समस्तैरपि ते न गर्वः ॥१२४

असद्योगे यथा—

संसारमार्गो श्रमः स्वभावात् कर्माणि तस्मिन् कटुकण्टकानि।
गतागताभ्यामिह खेद एव तथापि नास्मिन् कुजनो विरज्येत् ॥१२५

सदसद्योगे—प्रियः प्रणयकोविदः, प्रणयिनी सदैवोत्सुका,
खलः च्युतपराक्रमो, गुरुजनः खलोक्तासहः।
गृहं गृहपतिच्युतं, मनसिजस्य वश्येयवः
कलावति! बहियरा इव समस्तरसी पश्च मः ॥ १२६

अत्र प्रियादयः सन्तः खलोऽसन्।

गुणो गुणक्रियाभ्याञ्च क्रियया च क्रियाऽपरः ॥२८७का—

अपरः समुच्चय इत्यर्थः। गुणेन गुणो यथा—

व्रजपतिनन्दनहृदयं राधायामेधिताभिलाषञ्च ।

साऽपि च भृशमनुरक्ता तस्मिन्निति सहजभावसार्वज्ञम् ॥१३७

अत्र साभिलाषत्वानुरक्तत्वे गुणौ । चकारेणान्यालङ्कारः (८), शुद्धोऽयं तथा न चमत्करोति, अतः संकरतयोदाहृतम् । गुणः क्रियया यथा—

अरुणञ्च नीलनलिनप्रभमपि नयनं प्रिये ! मयि ते ।

आसवञ्च ममायं हृदि कम्पश्चम्पकगौरि ! ॥ १३८

क्रियया क्रिया यथा—

हरिरभियास्यति मथुरामिति वार्त्ता नः श्रुतौ च विनिहन्ति ।

मम तु सखी भवति न वेत्यपि शङ्का मे मनश्च मूर्च्छयति ॥१३९

अनेकस्मिन् क्रमेणैकः (३०) पर्य्यायः (८)—२८८ का—

एकं वस्तु क्रमेणानेकस्मिन् यदि भवति आरोप्यते वा तदा पर्यायः । तत् भवतीति पक्षे यथा—

एकस्त्वं निखिलवधूहृदि प्रविष्टः संक्षोभं जनयसि गोकुलेन्द्रसूनो !

त्वामेकं नहि सकलाः प्रवेष्टुमर्हाः किं क्षोभं बत जनयन्तु चेतसस्ते ॥ २४०

अन्येषां गोपकारत्वं ज्ञेयम् । व्रजपतीति—चकाराभ्यामभिलाषानुरागयोः साहित्यस्यापि बोधो भवति । ननु राधिका कथं स्वविषयकं श्रीकृष्णस्याभिलाषं जानाति श्रीकृष्णो वा कथं स्वविषयकं राधाया अनुरागं जानाति, तत्राह—सहजेति । राधामाधवयोर्यः स्वभावसिद्धो भावः प्रेमा तेन सार्वज्ञ्यम् । यथा योगिनो योगबलेनातीतानागतान् पश्यन्ति तथैतावपि प्रेमबलेन परस्परानुरागं पश्यत इति भावः । एतत्पद्यस्याचलत्वैकदेशेनान्यः समतामाऽलङ्कारोऽपि ज्ञेयः । अरुणमिति—अत्र हृदयनिष्ठकम्पनक्रियया सह नयननिष्ठकोपारुण्यगुणो निर्दिष्टः । अक्रूरे व्रजमागते ललिता स्वसखीमाह—हरिरिति । सखी राधिका जीवति न वेति शङ्का । अत्र श्रवणक्रियया (16) सह मूर्च्छनक्रिया निर्दिष्टा ।

कलहान्तरिता श्रीराधा कृष्णं प्रति भङ्ग्या तस्याहतत्वमाह—एक इति । तवैव सामर्थ्यमधिकम् । एवञ्च प्रेमशून्येन त्वया सहास्माकं प्रीतिरनुचितेति ध्वनिः । मानिनी

यावत् । समाध्यलङ्कारादस्य भेदः सर्वस्वकारादिभिः सूचितः । पर्याय इति—अत्र क्रमाद्विच्छित्तिरेव प्राग्भवति आसङ्गता संज्ञा । एकस्मिंस्तवेति—अत्र 'मद्धिलासह्ससमरिए' इति गाथासप्तशतीपद्यस्यच्छायम् । 'शशिसखी'ति श्लोके तृतीयचतुर्थचरणविभागे ह्याला इवेति

---

(16) 'श्रवणक्रियये'ति पाठः (ख) (ग) पुस्तकयोः ।

आरोप्यत इति पक्षे यथा—

> मदनेनोज्झितं वाम्यं राधे! गृह्णाति ते मनः।
> मनस्त्यजति ते रागं लोचने परिगृह्णतः॥ १४१

यथा वा—त्वया त्यक्तां राधे! रूपमहह गृह्णाति मदन-
> स्त्वदक्षिभ्यां त्यक्तं परिवहति रागं तव मनः।
> भ्रिया कौटिल्यं ते परिहृतमपाङ्गोऽधिकुरुते
> पुनः सन्धानार्थं किमुचितपदे न्यस्तमखिलम्॥ १४२

—अन्यो विपर्य्ययात्॥ २८६क—

विपर्य्ययादुक्तप्रकारस्य वैपरीत्यादेकस्मिन्ननेकमित्यर्थः। यथा भवतीति पक्षे—

एकस्मिंस्तव हृदये व्रजेन्द्रसूनो! भूयस्यो ललितदृशः कृतप्रवेशाः।
नाद्यास्मिन्नवसर एव गाढ़पूर्णे तादृश्यो गुणबहुलाः कथं विशन्तु (द)॥१४३

आरोपपक्षे तु यथा—

शशिमुखि! तव राधिके! कटाक्षः प्रथममभूदसतद्रवातिवर्षी।
अथ हृदि विनिविष्ट एव ज्वाला-झलपरिदिग्धशरायमाण आस्ते (द)॥१४४

श्रीराधां प्रति श्रीकृष्ण आह—मदनेनेति। त्वया मयि क्रोधवशात्स्वदनो वाम्यं ग्राहितः, तत एव तद्धृदये कन्दर्पावेशाभावात्मानो वर्त्तते। सम्प्रति मद्‌:खदर्शनात् कारुण्येन मदनेन त्वामाहत्य वाम्यं त्यक्तम्, अतस्तद्धृदि कन्दर्पावेशो दृश्यते—तथापि त्वं मया सह न मिलसि तत्र मद्‌:खदर्शनेऽपि कठोरं तव मन एव कारणम्—मनो मदनेन त्यक्तं वाम्यं जग्राह। रागो मद्विषयानुरागः, स्वेनैव नयनपक्षे रक्तिमा मद्विषयकस्य तव क्रोधस्यानुभावरूप एव। अत्र मदनगतं वाम्यं मनस्यारोप्यते। मानभङ्गानन्तरं कलहान्तरितां श्रीराधां प्रति श्रीकृष्ण आह—त्वयेति। मदनः क्रुद्धः सन् त्वन्मिलनमप्राप्तं मां प्रहरेण विध्यतीति भावः। परिवहति स्वीकरोति—तथा च क्रोधाभावान्नेत्रयो रागो गतः मनसि चानुरागः प्रादुर्बभूव। भ्रियेति—पूर्वं मानसमये श्रीकृष्णस्य दर्शनमपि न कृतम्, अधुना प्रसन्ना सती तमपाङ्गेन पश्यतीति भावः। अतोऽनुप्रेक्षामाह—पुनर्मानसमय एतेषां पुनः स्वस्वस्थाने

न्यस्तो ■ मनोज्ञ इत्यर्थोयम्। अनुमानमिति—त्रिविधो हेतुर्नैयायिकसम्मतः पूर्वः सामान्यतो दृष्टः शेषवच्चेति। वाग्भटाद्याः कात्रितयवर्त्तिनो लिङ्गिनो लिङ्गज्ञानेनाप्त वैविध्यमुदाहरन्ति। यत्तु नवीनानां मन्ये हेतोर्निष्पादकज्ञापकसमर्थकभेदेन भागत्रयव्यापनं तत्तदुत्थालङ्कार-भेदोद्दङ्कनार्थमिति दर्पणादितो ज्ञेयम्। एवमन्यत्रं इत्य चारुता 'अस्यां मुनीनामपि मोह-मूहे' इत्यादिनयपद्ये नितरामवभोग्या। उद्भट-रुद्रट-जयदेव विश्वनाथादिभिरभ्युपगतो ऽस्त-

साध्यसाधनसद्भावेऽनुमान-(३८) मनुमानवत् (द)। २९० का—

अनुमाने यथा त्रिविधो हेतुस्तथाऽत्रापि । यथा—

इन्दीवराक्षि ! भवदक्षि मनोभवस्य बाणः सुधांशुमुखि ! मानसभेदकत्वात् ।
येनाहतो मनसि गोकुलराजसूनुः सम्भ्रमते न हि बहिः कुरुतेऽवहित्थाम् ॥१४५

अत्र 'भवदक्षि' पक्षः, "मनोभवस्य बाण" इति साध्यं,'मानभेदकत्वा'दिति हेतुः ।

यथा वा—

नाभीगृहं तव कलावति । मन्मथस्य लीलाऽग्निहोत्रभुजदर्पकृशानुशालि !
एतद्वलग्नगगनाञ्चलचुम्बिचारुगन्धोल्लसत्तनुरुहावलिधूमहेतोः ॥१४६

अत्र रूपकगर्भमनुमानम् ।

विशेषोक्तिः परिकरः(३९)स्यात् साकूतैर्विशेषणैः (द)॥ २९१का—

यथा— श्यामाभिरामैर्गलद्धृदयग्रन्थिभिर्मुक्तबन्धै—
दृक्पाथ्यासप्रणयमयमिभिर्भ्रूयुग्मं भ्रमद्भिः ।

स्नापनार्थमुपचितपङ्के योग्यस्थाने किं त्वयाऽक्षिप्तं भ्रान्तम् ? श्रीराधाया मानभङ्गार्थमुद्यतं श्रीकृष्णं प्रति ललिताऽऽह—एकस्मिन्निति । तादृशी गुणबहुला राधिका कथं विप्रलब्धा ? गौरवे बहुवचनम् । "इन्दीवरेति—सम्भ्रमते श्रीवति । हे सखे ! श्रीकृष्ण ! कथमभ्रान्त इव दृश्यसे इति सखीभिः पृष्टोऽपि बहिरवहित्थमाकारगोपनं करोति,न तु तत्त्वं कथयति । कलावत्या नाभी एव मन्मथस्य गृहमिति रूपकं तदेव पक्षः । सम्भोगलीलैवाग्निहोत्रं, श्रीकृष्णस्य भुजदर्पं एव तादृशाग्निहोत्रस्य कृशानुरग्निः, स एव साध्यम् । एतस्याः कलावत्या वलग्नो मध्यदेशः "वष्टि भागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयो"रित्यवस्याकारलोपः । स एवात्यन्तचोच्यत्वेन गगनप्रदेशस्तत्सम्बन्धिनी चारुगन्धेनोल्लासशालीमावलिरेव धूमः स एव हेतुः । तथा च याज्ञिकब्राह्मणा यथा गृहादुत्थितं गगनप्रदेशे उड्डीयमानं सुगन्धधूमविशेषं हेतुकृत्याग्निहोत्रीयवह्नेरनुमानं कुर्वन्ते तथा सख्योऽपि नाभिरूपगृहादुत्थितं मध्यदेशरूपगगनस्पर्शिसुगन्धरोमावलीरूपधूमविशेषं हेतुकृत्य (17) सम्भोगाग्निहोत्रीयस्य भुजदर्पदपवह्नेरनुमानं कुर्वन्तीति ।

सङ्कारः (प्राचीनानां हेत्वलङ्कारो वा) इतो मिथस्य कुत्रापि भिन्न एव—परं जगन्नाथविश्वेश्वरप्रभृतिभिराद्यस्यानिशयोक्तिभेदतया कथनं प्राचीनमर्यादानियन्त्रणामूलमिति सुक्तिसूक्तयो वह्वः । परिकर इति—अत्र विशेषणानां प्रतीयमानार्थगर्भीकारेण तात्पर्ये वन्धसमूहरूपेणैव शोभाऽऽत, सार्थकं संज्ञाकथनम् । विशेष्यस्य साकूताभिधाने परिकराङ्कराख्योऽ

17) 'हेतु' मत्त्वे'ति (ग) (ङ) पुस्तकयोः पाठ ।

चित्ते चिन्त्यं कथमपि चिरं धाम यच्छ्यामलन्ते
गोपस्त्रीणां कुचकलसयोर्नीलरत्नं बभूव (द) ॥१४७

अत्र "आत्मारामे"रित्यस्य विशेषणस्य सर्वाण्येव विशेषणानि साकूतानि ।

प्रकृतस्य गनं छद्म(४०) व्याजोक्तिरनिषेधभाक्(ध) ॥ २६२ का—

अपह्नुतिस्तु निषेधपूर्वा, इयन्तु न तथेत्यनिषेधभागित्युक्तम् । इयन्तु छद्मपूर्वैव । यथा—अहो शैत्यस्य महिमा हिमानिल ! तवेदृशः ।

न शक्यते गोपायितुं क्षतो येनाधरव्रणः ॥ १४८

यथा वा—

अलमलमभिलाषेणामुना वारिखेलाकुतुकिनि ! कमलानामाहृते कौतुकस्य ।
कलय कलितमङ्गं कण्टकैर्नालजन्यैः शिवशिव ! परिदष्टं षट्पदेनाधरोष्ठम् ॥१४९

प्रश्नपूर्वकमाख्यानं तत्सामान्यव्यपोहनम् ।
तस्य तस्यापि च द्वये व्यङ्ग्यत्वे स्यात्तथापरम् ।
अप्रश्नपूर्वकं वाच्यं परिसंख्या (४१) चतुर्विधा (ध) ॥ २६३ का-

'तस्य तस्य' चेति प्रश्नपूर्वाख्यानस्य तत्सामान्यव्यपोहनस्य च व्यङ्ग्यत्वम्, अप्रश्नपूर्वकस्य तत् सामान्यव्यपोहनस्य च वाच्यत्वञ्चेति चतुर्धा । क्रमेणोदाहरणानि—

क्षतमङ्गं गोपायितुं श्यामलाऽऽह—हे शीतकालीन हिमानिल ! तव शैत्यस्येदृशो महिमा कियदस्माकं? अत्र हिमपवनस्य सर्वेषामधरव्रणजनकत्वेन दुःखदायित्वादमाहात्म्यरूपप्रकृतार्थस्य संवरणं, तत्र निषमात्रं किन्तु दुःखदायित्वाद्माहात्म्य एव वक्तुस्तात्पर्य्यम् ।

श्रीराधिका काचित् सखर्यो स्तनाधरादौ सम्भोगचिह्नं दृष्ट्वा परिहसन्त्याह—अलमलमिति—तथा च त्वया कुञ्जमध्ये नवक्रीडायामेव यतम्, तत्र जलमध्यस्थितानां कमलानामाहरणार्थं गतायास्तवाङ्गस्य कमलनालस्य कण्टकैः क्षतैः क्षतादिकं जातम् । अत्र प्रकृतार्थस्य श्रीकृष्णेन सह सम्भोगस्य संवरणमात्रम्, किन्तु तात्पर्य्यं तत्रैवेति भावः ।

लङ्कारभेद इति चन्द्रालोककृदादयः । आत्मारामैरिति—"आत्मारामा विहितरतय" इत्यादि वेणीसंहारपद्यमेतदभिप्रायमेव ।

(ध) व्याजोक्तिरिति—इयं प्राचीनानां ग्रन्थेषु क्वचो क्वचो वेति निर्दिष्टः । रसगङ्गाधरकृता येऽशस्तु गुणस्यानिष्टसाधनतया दोषत्वेन दोषस्येष्टसाधनतया गुणत्वेन वर्णने लड्डीतीति भिन्न एव । अत्र तत्त्वतो गोपन एव तात्पर्य्यं तदुक्त्यच वैचित्र्यमितीतराऽलङ्कारव्यावर्त्तकता । परिसंख्येति—'परि' शब्दोऽत्र वर्जने, 'परेर्वर्जने' इत्यष्टाध्यायीकृता निर्देशात् । संख्या बुद्धि-

किं गेयं ? व्रजकेलिकर्म, किमिह श्रेयः ? सतां सङ्गतिः,
किं स्मर्त्तव्य-मनन्तनाम, किमनुध्येयं ? मुरारेः पदम् ।
क्व स्थेयं ? व्रज एव, किं श्रवणयोरानन्दि ? वृन्दावन-
क्रीड़ैका, किमुपास्यमत्र ? महसी श्रीकृष्णराधाभिधे ॥ १५०
का विद्या ? हरिभक्तिरेव, न पुनर्वेदादिनिष्णातता,
कीर्त्तिः का ? भगवत्परोऽयमिति या ख्याति,र्न दानादिजा ।
का श्रीः ? कृष्णरति, र्न वै धनजनग्रामादिभूयिष्ठता,
किं दुःखं ? भगवत्प्रियस्य विरहो, नो हृद्व्रणादिव्यथा ॥ १५१
वक्रता मृगदृशां कचपाशे पाणिपादनयनादिषु रागः ।
नीविकेशवसनादिषु बन्धः सान्द्रचन्दनरसादिषु पङ्कः ॥१५२

अत्र 'क्व वक्रता' इत्यादिप्रश्नपूर्वकस्याख्यानस्य तत्सामान्यव्यपोहनस्य च व्यङ्ग्यता—तथाहि क्व वक्रता मृगदृशां गोपिनां ? कचपाश एव, नान्तः-करणादौ कस्या अपीत्यादि ।

प्रत्यासत्तिर्हरिचरणयोः सानुरागी, न रागी,
प्रीतिः प्रेमातिशयिनि हरेर्भक्तियोगी, न योगी ।
आस्था तस्य प्रणयरभसस्योपदेहे, न देहे,
येषां ते हि प्रकृतिकृतिनो, श्रूत मुक्ता न मुक्ताः ॥ १५३

अत्र प्रश्नपूर्वकं व्यङ्ग्यं तदन्यव्यपोहनं वाच्यमिति भेदः ।

वक्रतेति—व्रजे कुटिलान्तःकरणा विषयेषु रागयुक्ताश्च जनाः न सन्ति, तत्र कस्यापि निगड़ादिबन्धनं कलङ्कस्पर्शो वा नास्तीति ध्वनिः । हरिचरणयो सानुरागे येषां वै प्रत्यासत्तिः, न विषयरागे । न योगे ध्यानकर्मादौ । प्रणयरभसस्य प्रेमातिशयस्योपयोगिनि चिद्देहे आस्था नित्यत्वबुद्धिः, नतु पाञ्चभौतिके देहे । तथा च के मुक्ता इति प्रश्नो व्यङ्ग्यः, तदोत्तरं येषामिति । मुक्ताभिमानिनो मुक्ता न, तेषां भक्त्यभावात् । तथा श्रीदशमे 'येऽन्येऽरविन्दाक्ष विमुक्तमानिन' इत्यादौ तेषामधःपतनमेवोक्तम् ।

तेन वर्जनमुद्रावियमित्यन्वर्थमभिधानम् । न केवलं 'तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्ये'ति वाक्यविदां मीमांसकानां विभाषाऽनुमोदितोऽत्राङ्गीकारः, परं काव्यगतानादिर्विच्छित्ति-बोधितजीवातोरेवात्र परिग्रहः । नियमवच्छेदस्यैवावान्तरभेदोऽयमिति प्राचीनानां दण्डि-प्रभृतीनां दर्शनम् । किं गेयमिति—श्रीरामानन्दरायमहाशयश्रीचैतन्यमहाप्रभोः प्रश्नोत्तरा-

यथोत्तरं पूर्वपूर्वहेतुकस्य तु हेतुता ।
तदा कारणमाला (४२) स्यात् (ध)—२९४ का—

पूर्वपूर्वहेतुकार्थस्योत्तरोत्तरपदार्थस्य यदि हेतुता, तदा तदैवेत्यर्थः ।

यथा—सत्सङ्गमेनैव भवेद्विरागो विरागतः स्यान्मनसो विशुद्धिः ।
मनोविशुद्धेरेव हरेः प्रकाशो हरेः प्रकाशेन कृतार्थता स्यात् ॥ १५४

—क्रिययाऽन्योन्यकारणम् ।
वस्तुद्वयं यदाऽन्योन्यम् (४३) (ध)—२९५का—

वस्तुद्वयं यदि क्रिययाऽन्योन्यकारणं स्यात्तदाऽन्योन्यमित्युच्यते ।

यथा— राधाभासो मरकतमयीं कुर्वते कृष्णकान्तिं
कृष्णस्याभा अपि च हरितीकुर्वते धाम तस्याः ।
स्थाने स्थाने यदि निवसतस्तौ तदा गौरनीला-
वेकस्थाने यदि बत तदा तुल्यभासौ विभातः ॥ १५५

—प्रश्नस्योन्नयनं यदि ।
उत्तरश्रुतिमात्रेणोत्तरं (४४) स्यात् (ध)—२९६ का—

प्रतिवचनश्रवणादेव पूर्ववचनस्योत्तरस्य यद्युन्नयनं भवति तदोत्तरालङ्कारः ।

यथा—भम कृण्ह अण्णघरं विरमदु दे (18) काबि वअणपरिवाडी ।
अम्ह सही इध एक्का ण एत्थ तुह ओसरो ठादुं ॥ १५६

अत्र अस्याः प्रतिवचने कृष्णस्य कोऽपि प्रश्नः पूर्वं जात इति बुध्यते । नचैतदनुमानं, व्याप्त्यभावात् । न चापि काव्यलिङ्गं, हेतोः पदवाक्यार्थताऽभावात् ; नतु प्रश्नस्य प्रतिवचनजनको हेतुः—तेनेदमलङ्कारान्तरमेव ।

भम कण्हेति—भ्रम कृष्णान्यगृहं विरमतु ते काऽपि वचनपरिपाटी । मम सख्येकात्र तवावसरः स्थातुम् । न चात्रानुमानालङ्कारो वक्तव्यः, प्रतिवचनप्रश्नयोः परस्परव्यभिचारेण व्याप्त्यभावात् । नाप्यत्र काव्यलिङ्गालङ्कारो वक्तव्यः, न त्विति—प्रश्नं प्रति प्रतिवचनं न जनको हेतुः, अपि तु ज्ञापक एव हेतुः, काव्यलिङ्गे जनकरूपस्य हेतोरेव ग्रहणात् ।

मिदं कविकर्णपूरकृते चैतन्यचन्द्रोदयनाटके । कारणमालेति—प्रहलादमूलिकाऽत्र विच्छित्तिः, एवमप्यत्र लोकैर्न्यन्यमोद्दाविति वा मालादीपके वावलोमारम्भतिश्वत्रमन्तव्यम् । अत्र

(18) "न" इति पट (ख) पुस्तके नास्ति । तत्र तु, पाद्यापादस्यापरिपूरितत्वात् ।

—प्रश्नतोऽपि वा ॥ २६७का—

प्रश्नतः पश्चादुत्तरं वा उत्तरम् । यथा—

किं दुर्लभं ? यन्मनसो न गोचरः, किं प्रार्थनीयं ? क्व च यन्न लभ्यते ।
किं ह्लादकं ? यत्स्मरणेऽपि स स्यात्, तत्तत्त्व तत् किं ? व्रजराजनन्दनः ॥१५७

अत्र चतुर्विधपरिसंख्यातो विलक्षणता— तत्र तत्र सर्वत्रान्यव्यपोहे तात्पर्यं क्वचिद्वाच्यमुखेन क्वचिद्व्यङ्ग्यमुखेन । इह तु शुद्धप्रश्नस्य शुद्धमुत्तरमिति भेदः ।

आकारेणेङ्गितेनापि सूक्ष्मार्थो यत्र लक्ष्यते ।
प्रकाश्यते वाऽन्यस्मै च स सूक्ष्मः(४५)कीर्त्त्यते द्विधा(ध)॥२६८का-

क्रमेणोदाहरणे—राधायाः करकमले शिखण्डदलपद्म लग्नमालोक्य ।
प्रातः सखी विदग्धा लिलेख तत्रैव कार्मुकं सशरम् ॥ १५८

अत्र हि विपरीतरते कृष्णकेशाकर्षणविलग्नतद्बर्हावतंसदर्शनेन पुरुषायितं तवेदं मयाऽवगतमिति सख्या स्ववैदग्ध्यं प्रकटयितुं पुरुषस्यैव धनुर्धरत्वं सङ्गच्छत इति सशरकार्मुकं लिखितमिति सूक्ष्मम् ।

सदनप्राङ्गनसङ्गतमनङ्गरसमङ्गलं कृष्णम् ।
सकृदवलोक्य सलीलं राधा पिदधेऽवगुण्ठनेन मुखम् ॥ १५९

अत्र चन्द्रास्तसमये समागन्तव्यमिति कृष्णं प्रति सङ्केतोऽनया प्रकटितः, स च सूक्ष्मः ।

सारः (४६)सावधिरुत्कर्षो यद्भवेदुत्तरोत्तरम् (न) ॥२६९का—

सारोऽलङ्कारः । यथा—वर्षेषु भारताभिधमिह सारो भारते च तीर्थानि ।
तीर्थेषु च मथुरैका वृन्दाऽरण्यं मथुरायाम् ॥ १६०

सङ्गमेनैवेत्यादि—अत्र कथितपदत्वं न दोषः, परं शोभाऽधायकमेव । अन्योन्यमिति—पश्चाल्लक्षितात् समालङ्कारादस्य भेदः सहज इति सुधियस्त्व एव प्रमाणम् । उत्तरम्—अत्र प्रकाशकृतां लक्षणे'असकृत् यदसम्भाव्य'मिति 'असकृत्'पदं वैचित्र्यबोधकमिति परमत्र तन्निर्देशः । इह प्रश्नोत्तरसुखे तात्पर्यं नेति प्रथमभेदादेवावगम्यते, यत्र तथा तत्राप्युत्तरांशे न परन्तु प्रश्नोन्नयन एव परं लक्ष्यमिति । प्रश्नोत्तराख्योऽलङ्कारः केश्चिद्वाग्भटादिभिरुपदर्शितः प्रहेलिकाभेद एवेति महाकवीनां वाणभट्टादीनां सूचनम् । 'किमैभं स्वाध्यमाख्याति पक्षिणं कः कुतो यशः । गरुडः कीदृशो नित्यं दानवारिविराजितः ॥'

यथोत्तरं पूर्वपूर्वहेतुकस्य तु हेतुता ।

तदा कारणमाला (४२) स्यात् (ध)—२९४ का—

पूर्वपूर्वहेतुकार्थयोरुत्तरोत्तरपदार्थस्य यदि हेतुता, तदा तदेवेत्यर्थः ।

यथा—सत्सङ्गमेनैव भवेद्विरागो विरागतः स्यान्मनसो विशुद्धिः ।

मनोविशुद्धेरेव हरेः प्रकाशो हरेः प्रकाशेन कृतार्थता स्यात् ॥ १५४

—क्रिययाऽन्योन्यकारणम् ।

वस्तुद्वयं यदाऽन्योन्यम् (४३) (ध)—२९५का—

वस्तुद्वयं यदि क्रिययाऽन्योन्यकारणं स्यात्तदाऽन्योन्यमित्युच्यते ।

यथा— राधाभासो मरकतमयीं कुर्वते कृष्णकान्तिं

कृष्णस्याभा अपि च हरितीकुर्वते धाम तस्याः ।

स्थाने स्थाने यदि निवसतस्तौ तदा गौरनीला-

वेकस्थाने यदि वत तदा तुल्यभासौ विभातः ॥ १५५

—प्रश्नस्योन्नयनं यदि ।

उत्तरश्रुतिमात्रेणोत्तरं (४४) स्यात् (ध)—२९६ का—

प्रतिवचनश्रवणादेव पूर्ववचनस्योत्तरस्य यदुन्नयनं भवति तदोत्तरालङ्कारः ।

यथा—भम कण्ह अण्णघरं विरमदु दे (18) कावि वअणपरिवाड़ी ।

अह्म सही इध एक्का ण एत्थ तुह ओसरो ठादुं ॥ १५६

अत्र सख्याः प्रतिवचने कृष्णस्य कोऽपि प्रश्नः पूर्वं जात इति बुध्यते ।

नचैतदनुमानं, व्याप्त्यभावात् । न चापि काव्यलिङ्गं, हेतोः पदवाक्यार्थता-ऽभावात् ; नतु प्रश्नस्य प्रतिवचनजनको हेतुः—तेनेदमलङ्कारान्तरमेव ।

भम कण्हेति—भ्रम कृष्णान्यगृहं विरमतु ते काऽपि वचनपरिपाटी । मम सख्येका नात्र तवावसरः स्थातुम् । न चात्रानुमानालङ्कारो वक्तव्यः, प्रतिवचनप्रश्नयोः परस्परव्यभिचारेण व्याप्त्यभावात् । नाप्यत्र काव्यलिङ्गालङ्कारो वक्तव्यः, न त्विति—प्रश्नं प्रति प्रतिवचनं न जनको हेतुः, अपि तु ज्ञापक एव हेतुः, काव्यलिङ्गे जनकरूपस्य हेतोरेव ग्रहणात् ।

मिदं कविकर्णपूरकृत चैतन्यचन्द्रोदयनाटके । कारणमालेति—ग्रन्थान्तरे विचित्र-प्रकारान्त र्भावोऽपि द्रष्टव्यः [illegible] मालादीपकं बाल्यकौमारपौगण्डादि । मम

(18) "ज" इति ग (क) पुस्तके नास्ति । तत्र पुनः कापि वाग्विलासपरिपाटिका तु ।

—प्रश्नतोऽपि वा ॥ २६७का—

प्रश्नतः पश्चादुत्तरं वा उत्तरम् । यथा—

किं दुर्लभं ? यन्मनसो न गोचरः, किं प्रार्थनीयं ? क्व च यत्र लभ्यते ।
किं ह्लादकं ? यत्स्मरणेऽपि स स्यात्, तत्तच्च तत् किं ? व्रजराजनन्दनः ॥१५७

अत्र चतुर्विधपरिसंख्यातो विलक्षणता — तत्र तत्र सर्वत्रान्यव्यपोहे तात्पर्यं क्वचिद्वाच्यमुखेन क्वचिद्व्यङ्ग्यमुखेन । इह तु शुद्धप्रश्नस्य शुद्धमुत्तरमिति भेदः ।

आकारेणेङ्गितेनापि सूक्ष्मार्थो यत्र लक्ष्यते ।
प्रकाश्यते वाऽन्यस्मै च स सूक्ष्मः(४५)कीर्त्त्यते द्विधा(ध)॥२६८का-

क्रमेणोदाहरणे—राधायाः करकमले शिखण्डदलपक्ष्म लग्नमालोक्य ।
प्रातः सखी विदग्धा लिलेख तत्रैव कार्मुकं सशरम् ॥ १५८

अत्र हि विपरीतरते कृष्णकेशाकर्षणविलग्नतद्बर्हावतंसदर्शनेन पुरुषायितं तवेदं मयाऽवगतमिति सख्या स्ववैदग्ध्यं प्रकटयितुं पुरुषस्यैव धनुर्द्धरत्वं सङ्गच्छत इति सशरकार्मुकं लिखितमिति सूक्ष्मम् ।

भवनप्राङ्गनसङ्गतमनङ्गरसमङ्गलं कृष्णम् ।
सङ्कटमवलोक्य सलीलं राधा पिदधेऽवगुण्ठनेन मुखम् ॥ १५९

अत्र चन्द्रास्तसमये समागन्तव्यमिति कृष्णं प्रति सङ्केतोऽनया प्रकटितः, स च सूक्ष्मः ।

सारः (४६)सावधिकत्कर्षो यद्भवेदुत्तरोत्तरम् (न) ॥२६९का—

सारोऽलङ्कारः । यथा—वर्षेषु भारताभिधमिह सारो भारते च तीर्थानि ।
तीर्थेषु च मधुरैका वृन्दाऽरण्यं मथुरायाम् ॥ १६०

सङ्गमेनैवेत्यादि—अत्र कथितपदत्व न दोषः, परं शोभाऽधायकमेव । अन्योन्यमिति—पश्चाल्लक्षितात् समालङ्कारादस्य भेदः सहज इति वृत्तिग्रन्थ एव प्रमाणम् । उत्तरम्—अत्र प्रकाशकृतां लक्षणे 'असकृत् यदसम्भाव्य'मिति 'असकृत्'पदं वैचित्र्यबोधकमिति परमत तन्निर्देशः । इह प्रश्नोत्तरमुखे तात्पर्यं नेति प्रथमभेदादेवावगम्यते, यत्र तथा तत्राप्युत्तरांशे न परन्तु प्रश्नोन्नयन एव परं लक्ष्यमिति । प्रश्नोत्तराख्योऽलङ्कारः केश्चिद्वाग्भटादिभिरुपदर्शितः प्रहेलिकाभेद एवेति महाकवीनां वाग्भट्टादीनां सूचनम् । 'किमिभं शाघ्यमाख्याति पक्षिणां कः कृतो यशः । गरुडः कीदृशो नित्यं दानवारिविराजितः ॥''

अत्यन्तभिन्नाधारत्वे युगपद्भापणं यदि।
धर्मयोर्हेतुफलयोस्तदा सा स्यादसङ्गतिः(४७) (न) ॥२००का—

यदाधारो हेतुस्तदाधारं फलमिति, यथा पापपुण्यजन्ये एकाधारे एव दुःखसुखे, तदन्यथाभावादसङ्गतिः। तथापि युगपदेव हेतुः फलञ्च, न तु पापादिजन्यदुःखवत् कालान्तरव्यवधानम्। यथा—

> तवाधरोष्ठे व्रतमप्यनघ मम व्यथाऽस्तं मलिनञ्च चेतः।
> पीतस्त्वया तं यदनासवस्त्वं मत्तः कुतोऽनर्थपरम्परेयम् ॥ १६१

नायं विरोधः, न त्वेकाश्रयः।

कारणान्तरसाहाय्यात् कार्य्यं यत् सुकरं भवेत्।
कर्त्तुर्विना प्रयत्नेन स(४८) समाधिरितीर्य्यते(प) ॥ (२०१)का—

यथा— मयि व्यग्रे तस्या प्रणयकलहक्लान्तमनसः
प्रसादे राधायाः पदपतनमाविष्कृतवति।

यदाधार इति—यस्मिन्नेवाधिकरणे हेतुस्तस्मिन्नेवाधिकरणे फलोत्पत्तिरिति सर्वथा नियमः, तस्यान्यथाभावः कारणस्याधिकरणभेदे कार्योत्पत्तेरपरस्मिन्नन्यथाभावः। तथा पापपुण्यजन्ये सुखदुःखे एकस्मिन्नेवात्मनि भवतः। तथापि व्यभ्रस्वाप्यसङ्गत्यलङ्कारमाह—युगपदिति। एकस्मिन्नेव काले हेतुः फलञ्च भवति। काचिन्मानिनी प्रातःकाले मानभङ्गार्थमागतं श्रीकृष्णं तस्याधरे सम्भोगचिह्नं व्रणादिकं वीक्ष्याह—तवेति। यस्मिन्नेव क्षणे तवाधरे व्रणं क्षतं तदैव तस्य कारणात्मनः ममापि व्यथा जाता, न तु कालव्यवधानम्। त्वं मत्तः सम्भोगचिह्नं धृत्वा मानभङ्गार्थमागतः, इदमेव मत्तताचिह्नमिति भावः। एवमन्यत्राप्यन्यैरुक्तं यदुदाहरणं तत्तु कृष्णसम्बन्धराहित्येन विगीतत्वात् ग्रन्थकारेण परित्यक्तम्।

इत्यादि लक्ष्यलक्षणं गम्यते। रुद्रट इति—'निपुण'मिति प्राचीनानां संज्ञाऽन्तरमस्येति कश्चित्। नास्य विवर्त उत्तरकाले कथमप्यासीदित्यप्रधानत्वेऽप्यस्य प्रथमत्वस्थापनं कुतश्चित्। विदग्धानामिव काव्यवर्त्म जीवतीत्येवं प्रायादलङ्कारादृते, परं वैदग्ध्यमेतदास्फोटनप्रायम्। अत्र वक्रोक्तिविरहान्नालङ्कारतेति भामहानुसारिणः कुन्तकादयः।

(न) सारविधिरिति—'परावधि'रिति प्रकाशलक्षणे—'तेन पर्यन्तभागो यत्र सर्वोत्कृष्ट इत्यर्थः, धारावाहिकतया तत्रैवोत्कर्षविश्रान्ते'रिति गोविन्दव्याख्यानम्। उत्तरोत्तरमश्लाघ्यानां समावेशोऽप्ययमिति। अस्य न केवलं धर्मधर्मिरूपेण व्यतिरेकाद्भेदः परं मालारूपेण धाराऽविरोधित्वयैवेति ज्ञेयम्। सर्वत्र लक्ष्यैवोदार इत्याख्या। प्रतीच्यानां Climax Anticlimax—आख्यावलङ्कारावेतत्सदृशावपि प्रायः कथञ्चिद्भिन्नार्थौ। असङ्गतिरिति—

अकस्मादथोदव्यतिकरकृतः स्फूर्जथुरभूत्
सखे ! त्रासादेषा झपटि मम कण्ठं धृतवती ॥ १६२

श्लाघ्यत्वेन भवेद्योग्यो यदि योगस्तदा समम्(४९)(न)॥२०२का—

सममित्यलङ्कारः । यथा—ललामं नारीणामियमइह पुंसामयमहो
वयोऽस्या अस्यापि प्रकृतिनवकैशोरकमिदम् ।
प्रसूनेषोर्भाग्याल्लिखितमिव रत्नद्वयमिदं
न राधाकृष्णाख्यं भजतु कथमाद्योऽपि च रसः॥१६३

एवमश्लाघ्यत्वेऽप्युदाहार्यमुदाहरणम् ।

अत्यन्तवैसादृश्येन योगो यद्यतिदुर्घटः ।
कर्त्तुः क्रियाफलाभावः प्रत्युतानर्थसम्भवः ॥
गुणक्रियाभ्यां ते एव कार्यकारणयोश्च यत् ।
परस्परं विरुध्येते विषमः(५०) स चतुर्विधः(न)॥२०३का—

ते गुणक्रिये एव । क्रमेणोदाहरणानि—
शिरीषकुसुमादपि प्रकृतिकोमलस्तद्वपुः
कुकूलविषशूलयोर्व्यतिकरोऽनुरागज्वरः ।
तथापि सहतितरां तमसुनैव राधा चिरं
न वाङ्मनसगोचरः सहजभावबन्धक्रमः ॥ १३४ अत्र गुणो गुणेन ।

संसारदावज्वलितं मनो मे शिवाय तापप्रशमाय कृष्णम् ।
स निर्घृणस्तद्गत लब्धमात्रं समूलमुन्मूलितमेव चक्रे ॥ १६५ अत्र क्रिया क्रियया

शिरीषेति—कुकूलविषशूलयोस्तुषाग्निविषाक्तशूलयोः सम्बन्धरूपः श्रीकृष्णविषयकानुरागज्वरः । सहजभावः स्वभावसिद्धप्रेमा । अत्र कोमलस्पर्शगुणेनानुरागज्वररूपगुणो विरुध्यते । संसारेति—निर्घृणः कृपारहितः । तथा श्रीकृष्णचरणारविन्दाश्रयणमात्रेण संसारज्वालाया मूलभूतस्य मनोघटितलिङ्गदेहस्य नाशं चकारेत्यहो तस्य कृपालुतेति

अस्य तथा प्रत्यनीकाधिकविषमाद्यलङ्काराणां विरोधभेदेन परिगणना प्राचां ग्रन्थेषु । चित्रहेतुरलङ्कार इति राजानुसारिणः । अप्रसक्तिशयोक्तिप्रपञ्च इत्यपि केचित् । चतुर्थभेदातिशयोक्तिसामान्ये कार्यकारणयोः पौर्वापर्यविपर्ययः, इह तु तयोरेव वैयधिकरण्यमितीया-

पीयूषवीरुधो बीजमेकमेव ममान्तरे ।

अङ्कुराः किममी तस्माद्बहवो विषवीरुधाम् ॥ १६६

अत्र कार्यभूतानामङ्कुराणां बहुत्वेन गुणेन कारणभूतस्य बीजस्यैकत्वं गुणो बाध्यते । पीयूषविषयोश्च कार्यकारणरूपत्वादैधर्म्यम् ।

प्रेमबीजं परानन्दस्यन्दि रोपितमन्तरे ।

तस्याङ्कुराः कुकूलस्य स्फुलिङ्गा इव दाहकाः ॥ १६७

अत्र कार्यस्य दहनक्रियया कारणस्य परमानन्दस्यन्दनक्रिया विरुध्यते ।

आधाराधेययोर्भूम्नोर्मिथस्तत्प्रतियोगिनो ।

ततोऽप्यधिकभूमानो स्यातां तदधिकं(५१) भवेत् (न)॥२०४का-

अधिकनामाऽलङ्कारः । क्रमेणोदाहरणे—

अहो ते मनसः सुभ्रु ! विशालत्वमिदं महत् ।

त्रिलोक्यां यो न माति स्म यत्र माति रमापतिः ॥ १६८

अत्राधेयस्य भूयस्त्वेऽप्याधारस्य ततोऽपि भूयस्त्वम् ।

यां वेद्मि यस्याः प्रतिरोमकूपं ब्रह्माण्डभाण्डानि समुल्लसन्ति ।

तस्यां तनौ ते न ममौ मुकुन्द ! तस्याः समालोकमहोत्सवोऽयम् ॥१६९

अत्राधारभूयस्त्वेऽप्याधेयस्य भूयस्त्वम् ।

अपकार्यापकारार्थमसमर्थेन तत्प्रियम् ।

हिनस्ति यत्तदोयोक्तिः प्रत्यनीकं(५२) स्तवो यदि (न)॥२०५का-

ध्यानमुक्तिरपि श्रेया । अत्राङ्कुरक्रियोत्पत्तिक्रिया विरुध्यते । बीजं प्रेम, तत्तु एकमेव, तस्याङ्कुरा विरहजन्यज्वालारूपा बहवः—एकस्य बीजस्य बहवोऽङ्कुरा न सम्भवन्तीति विरोध, पीयूषविषयोरपि विरोधश्च ।

भूम्नोः व्यापकयोः । ननु प्रतियोगि—आधारस्य प्रतियोग्याधेयः, आधेयस्य प्रतियोग्याधार इति । तथा चाधेयापेक्षया यत्राधारो व्यापको भवति यत्र वाऽऽधारापेक्षया यत्राधेयो व्यापको भवति तदाऽधिकालङ्कारः । अत्राधेयस्य श्रीकृष्णस्य, आधारस्य राधिकामनसः ।

मेव भेद. । विशेषोऽयमिति नवीनो मधिकारकारः । समाधिरिति—समाहितमिति संज्ञा वा, यत्र कार्यसम्बन्धेन समाधीयते स समाधिः । अत्राकस्मिककार्यागमस्य प्रधानत्वेन विवक्षा, इतरेषां तु गौणत्वेन । सममिति—अस्य तयो भेदा रसगङ्गाधरे सूचिता. । विषम इति—अस

अपकारिणोऽपकाराशामर्थ्येन तत्प्रियस्य योऽपकारस्तदुक्तिः स्ववदपा यदि भवति तदा प्रत्यनीकम् । यथा—

माधुर्य्यमादाय तवाननेन कलङ्कधारी विहितः शशाङ्कः ।
तेनैष राधे ! तव वल्लभलाटसन्निधाने तव मां हिनस्ति ॥ १७०

तुल्येन लक्ष्मणा लोकेनान्यद्यदि निगूह्यते ।
सहजेनेतरेणापि त-(५३)न्मीलितमपि द्विधा(प)॥२०६का–

एकेन वस्तुना अन्यदस्तु यदि तुल्येनालोकेन चिह्नेन निगूह्यते सहजेन स्वाभाविकेनेतरेणागन्तुकेन वा स मीलितनामाऽलङ्कारः । क्रमेणोदाहरणे—

स्वतश्चपललोहिते सुमुखि ! राधिके ! ते दृशौ
गतं सहजलालसं प्रकृतिमन्दमन्दं स्मितम् ।
स्वभावमृदुवक्रता ललितमर्दमर्द वचो
मदश्च मदनोऽथवा मधुमदश्च केर्लक्ष्यताम् ॥ १७१

सञ्जातकम्पोत्पुलका हिमागमे स्नानोत्थिता कृष्णादृगम्लपातिनीम् ।
शीतार्दिता भाववती नु वेति तां विज्ञाऽपि न ज्ञातवती सखी सखी ॥ १७२

पूर्वंच जत्वं, उत्तरत्रागन्तुकम् ।

स्थाप्यते खण्डते वाऽपि पूर्वं पूर्वं परेण यत् ।
विशेषणतया वस्तु सा द्विधेकावली(५४) भवेत् (प)॥२०७का–

माधुर्य्यमिति—हिनस्ति, विच्छेदे चन्द्रस्योद्दीपकत्वेन पीडाकरत्वं ज्ञेयमिति भावः । स्वत इति—अत्र च स्वभावसिद्धेन महता नेत्रस्य चाञ्चल्येनारुण्येन च यौवनमत्तताऽऽदिकम्न्यतयं

दैर्यं मंचा । एतदतिरिक्ता अलभ्ऽऽत्यलङ्काराः प्रपञ्चायितानीति बहुभिर्न गण्यन्ते । अधिक इति—अतिशयोक्तिद्वितीयभेदो विशेषत्वात्तदन्तर्भुक्तोऽयमिति केचिदाधुनिकाः—परमाधाराधेययोर्विस्तृतलघुशोभाऽऽधायकत्वादस्य विशेष इति सर्वं स्वस्थम् । अल्पमित्यलङ्कारः 'अल्पन्तु सूक्ष्मादाधेयादाधारस्यातिसूक्ष्मते'ति लक्षितः केचित्तु स्वीक्रियते । प्रत्यनीकमिति लौकिकन्यायमूलोऽलङ्कारनिर्देशो वैचित्र्यात् । 'यथाऽनीकेऽभियोक्ते तत्प्रतिनिधीभूतमपरं मृदुतया कश्चिदभियुङ्क्ते तथेह प्रतियोगिनि विजेये तदीयोऽन्यो विजीयते इत्यर्थं' इति संज्ञाऽन्वर्थता मम्मटभट्टैः प्रतिपादिता । यदस्य पञ्च भेदाः केचिद्दर्शितास्तत्प्रदर्शनमात्रम् ।

(प) मीलितम्—अत्र निगूहनन्तु बलीयस्तया—तेन सामान्यालङ्कारभेदः सूक्ष्मः । एका-

परेण परिवेल्यर्थः । क्रमेणोदाहरणे—

यस्यां रजन्यः समणिप्रदीपा मणिप्रदीपाश्च रतेऽप्युपहार्याः ।
रतञ्च कृष्णप्रणयैकसारं कृष्णश्च सर्वासु बलासु तुल्यः ॥१०३ अत्र स्थापनम् ।

प्रीतिर्न सा प्रेति न या परं जनुर्न तज्जनुर्यत्र महाकुलोद्भवम् ।
महाकुलं तन्न न यत्र वैष्णवं न वैष्णवः सोऽपि न यो व्रजप्रियः ॥ १०४

अथ खण्डनम् ।

पूर्वानुभूतस्मरणं तत्समाने विलोकिते ।
स्मरणम् (५५) (प)— २०८का—

विलसत्कलमेकमदता विलोलदीर्घं रथाङ्गयुगलेन ।
छिन्नार्द्धहाराराधास्तनयोः स्मारितः कृष्णः ॥ १०५

भ्रान्तिमां(५६)-स्तद्धीरतस्मिन् साम्यभाजि यत् (प) ॥ २०९का

साम्यं सादृश्यम् । यथा—

तापिञ्छद्रुममञ्जरीति नखरैश्छित्वा श्रुती कुर्वते
यां काश्चित् कबरीभरे कुवलयश्रेणीति यां कायन ।
गाढन्ते कुलसुभ्रुवोऽपि यमुनावन्येति यामङ्गने
कृष्णस्य व्रजरञ्जनी जयति सा तेजस्तरङ्गावलिः ॥ १०६

संवृतं बभूव । मतस्यापेवं भवति । एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयम् । संजातेति—स्वाभाइत्यिते भागानुकूल कम्पेन श्रीकृष्णदर्शनजन्यः कम्प आहतो बभूव । विसेति—अत्र यथा कलकण्ठदर्शनेन छिन्नार्द्धहारस्य साम्यं, चक्रवाकद्वयदर्शनेन स्तनयोः साम्यं ज्ञेयम् ।

यमीति—एकावली हारः, तद्दत्तापि विशेषणानां मालाऽकारेण ग्रथनम् । साम्यमिति—साऽसाम्यमानिमूलकोऽर्थः, न केवलं भातिमात्रं मनोवृत्तिमयसुज्ञानमम् । तेनाविविविहन्तिवाधिति वाचमात्रे नातिव्याप्तिः । भ्रान्तिमानिति—अत्रापि साटश्यमूलता बीजम् । भ्रान्तिरत्र प्रतिभोत्था साडाग्यकल्पिरैव ग्राह्या, न स्वरमोत्था, शुक्तिकायां रजतमिति प्रतीति सम्प्रदाय सिद्धान्तः । प्रतीपमिति—प्रतिकूलवर्त्तित्वादिय संज्ञा । प्राचस्त्वनुपमाभेदस्ताभीरयन्ति, 'यथाकथञ्चिद् सादि समस्तानां साधमर्त्यात् । नानोपमानोपमयमानसाश्च एव तत्पूर्वं', परन्तूपमानतिरस्कारसाम्येन व्यतिरेकालङ्कारविषयत्वपेन प्रातिकूल्यग्राह्यमे, तद् इत्यिनीपमिति ।

यथा वा—

पृष्ठे मणीन्द्रमहसि प्रतिबिम्बमेव केशस्य केशपरिशेष इति भ्रमेण ।
उल्लासयत्यसकृदङ्गुलिपल्लवेन सा व्यपधीरजनि केशव केशबन्धे ॥ १७७

उपमानस्य धिक्कार उपमेयस्तुतो यदि ।
(५७)प्रतीपमुपमानस्य धिक्कृत्यै चोपमेयता (फ) ॥ २१०ख-

उपमेयस्तुत्यर्थमुपमानधिक्कारो यदि तदा प्रतीपं, यदि वा धिक्कारायैव उपमानस्यैवोपमेयता तदा चेति द्विविधम् । क्रमेणोदाहरणे—

तव जयति जगत्यां राधिके ! भ्रूविभङ्गे
किमिति कुसुमचापश्चापमन्यं बिभर्त्ति ।
विलसति मुखबिम्बे वेधसा वा किमर्थं
व्यरचि विधुविधाने निष्फलोऽयं प्रयासः ॥१७८

वरतनु ! ननु सत्यो हन्त वैदग्ध्यमुग्धः
शिवमिव भुवि भद्राभद्रभावेऽनभिज्ञः ।
तव विगतकलङ्केनाननेनैव योऽयं
शशिनमुपमिमीते नैव लज्जां करोति ॥ १७९

मम वदनमिव नयनानन्दकमिति मा कृथाः सुतनु ! गर्वम् ।
अपरोऽपि कश्चिदेवं राकायां स्फुरति शीतांशुः ॥ १८०
अहमेव दारुणतम इति मा कुरु कालकूट ! गुरुगर्वम् ।
त्वत्तोऽपि दारुणतमो दुर्लभलोके मनोरागः ॥ १८१

इत्याद्यपि तद्भेदान्तर्गतम् ।

पृष्ठ इति—श्रीकृष्णस्य केशबन्धने कर्मणि व्यपधीरजनि । व्यपत्वे कातरमाह । मणीन्द्र इन्द्रनीलमणिस्तद्वन्महस्तेजो यस्य तथाभूते पृष्ठे केशस्य प्रतिबिम्बमेव केशस्य परिशेषोऽग्रभाग इति भ्रमेणाङ्गुलाङ्गुष्ठं नयन्ती । ममेति—शरत्काले राकायां पूर्णिमायां शीतांशुश्चन्द्रः । अतिशयोक्त्या श्रीराधाः प्राह । अहमेवेति । दुर्लभलोके श्रीकृष्णे ।

(फ) सामान्यमिति—तत्त्वतो भेदबहुलोऽप्योढमपि कविनिर्मितिगौरवेण समानगुणत्वेन निबध्यते चेदस्तु तदाऽयम् । तत्त्वतो भेदानाघ्रातमपि तेन विशेषेण भेदेन यद्विशिष्यते स विशेषः । तयोरेकत्र सादृश्येन वैलक्षण्यं स्फुटतरं ज्ञानमिति च ज्ञेयम् । एकत्र वस्तुसामान्य-

प्रस्तुतस्याप्रस्तुतेन गुणैकत्वविवक्षया।
ऐक्यं निबध्यते योगाद्यत् सामान्यं(५८) तदिष्यते ॥३११ का—

राधे! तडिद्गौरि! तवैष गण्डयोः कर्णान्तलम्बी नवकेतकीच्छदः।
न सौरभेणापि गतो विभिन्नतां मधुव्रतेनैव विविच्य बोधितः ॥ १८२

अथवा—द्विरददरदनश्लक्ष्णे चारुपर्यङ्कराजे क्षतकनकपुनि तल्पे मल्लिकापत्रिकाभे।
शशिमहसि निदाघे प्राङ्गने निर्वितानि जयति निरवलम्बस्वापशालीव कृष्णः ॥

आधारस्य प्रसिद्धस्याभावेऽप्याधेयदर्शनम्।
एकस्य युगपद्वृत्तिरनेकत्र स्वरूपतः ॥
एकस्यैवातिचित्रस्य वस्तुनः करणेन हि।
तत्सामान्यान्यवस्तूनां करणं स भवेत्त्रिधा ॥
विशेषः (५९) (फ) —३१२का

येन प्रयत्नेन चित्रवस्तुकरणारब्धस्तेनैव प्रयत्नेन तथाविधाशक्यवस्त्वन्तर-मप्यारभत इति केचित् (फ)। क्रमेणोदाहरणानि—

लोकान्तरान्तः सुहृदां गतानां गिरश्च रूपाणि च लीलयश्च।
तथैव सन्तीह सुहृज्जनानां मनस्सु हो सौहृद! ते प्रभावः ॥ १८४

अत्र प्रसिद्ध आधारः सुहृदेव, तदभावेऽप्याधेयानां रूपादीनां स्थितिः।
नायं विरोधः, पूर्वदेशविषयत्वाभावात्। द्वितीयो यथा—

राधे इति—गण्डकेतकीपत्रयोः सुगन्धत्वेन केतकीच्छदो न भिन्नतां प्राप्तः किन्तु भ्रमरेणैव गण्डस्थलात् केतकीपत्रं भिन्नमिति विविच्य बोधितः। तथा च पूर्वानुभूते कर्णस्थोत्पले पतितुमागतो भ्रमरः पश्चात् कर्णस्थकेतकीपत्रगन्धेनान्धः सन् पलायितः, तद्दृष्ट्वा सर्वेषामिदं केतकीपत्रमिति ज्ञानं जातमिति भावः। केतकीगन्धो भ्रमरस्यासह्य इति सर्वत्र प्रसिद्धिः। प्रस्तुतस्य गण्डस्याप्रस्तुतेनागन्तुकेन सह योगात् पीतवर्णरूपगुणेनैकत्वविवक्षयैक्यं वर्णितम्। द्विरदेति—प्राङ्गनस्य शय्यानां सर्वेषां श्वेतत्वेनैक्यात् निरवलम्बस्वापशालीव तथा च सर्वेषामेव रदादीनां विभिन्नज्ञानाभावात् श्रीकृष्णः शून्यप्रदेशे स्वपितीति बुध्यते इत्यर्थः। मल्लिकायाः पत्रपुष्पैः कृतः कल्पपुत्तलिका यत्र तथाभूते। केचिदिति—केषाञ्चिन्मते येन प्रयत्नेनाद्भुतवस्त्वारब्धं तेनाशक्यवस्त्वन्तरारम्भो विशेषनामाऽलङ्कारः।

प्रतिमश्चाभे मन्तुनन्दनपरत भेदाद्वाभे दर्शिष्टामाश्रमे येऽयन्वर्थता संज्ञायाश्चेया। पञ्चोक्तिः

राधाऽग्रतश्च परतोऽपि च पार्श्वतश्च श्रोत्रे च चक्षुषि च वाचि च मानसे च ।
तेनाध्वनैव मदनो हृदि मे प्रविश्य मां हन्ति हन्त किमियं न निराचकार ॥१८५

अत्रैकस्यैव वस्तुनो युगपदेवानेकत्र स्थितिः ।

तृतीयो यथा—आनन्दो निधिरस्तं ह्रीः श्रीर्विद्या धृतिः पुष्टिः ।
अनुकूलेन हि विधिना त्वां ददता मे न किं दत्तम् ॥१८६

करणेन इति करणमत्र क्रियामात्रं, नतु निर्माणमेव । तेन 'प्रतिकूलेन किं हि विधिना त्वं हरता हन्त किं न हृतम्' 'अतिनिपुणेन हि विधिना त्वां सृजता भुवि न किं सृष्ट'मित्यादोन्यपि । सर्वत्र चैवंविधेषु स्थलेषु वक्रोक्तिरेवान्तर्भूता (फ) । तथापि किञ्चिद्वैलक्षण्यमाश्रित्य भेदः क्रियते । वस्तुतस्तु सर्वेष्वेवालङ्कारेषु वक्रोक्तिरेव वैचित्र्यकारिणी, यथोक्तं 'वक्रोक्तिः काव्य-जीवितम्' (फ) । अन्यैश्चोक्तम्—वक्रोक्तिरेव काव्यानां सर्वालङ्कारमार्जिका ।
तस्मादेव प्रयत्नेन सम्पाद्या कविपुङ्गवैः (फ) ॥

—स्वगुणं त्यक्त्वा प्रगुणस्य समीपगम् ।
तस्यैव गुणमादत्ते यद्वस्तु स्यात् स (६०)तद्गुणः॥२१२का०

यथा—बिम्बाधरोष्ठमहसा समुदित्वरेण वर्णान्तरे लसति दाड़िमबीजबुद्ध्या ।
नासाऽवलम्बि गजमौक्तिकमुल्लिलेख खेलाशुकः करमुपेत्य स राधिकायाः॥१८७

लोकान्तरेति—अत्र विरोधालङ्कारो सम्भवति । परलोकगतसुहृद्दानेनलोकगतस-सुहृज्जनगमनयोश्च भिन्नत्वान्न दोष । आनन्द इति—एवं सति अत्रास्तवस्तुनो दानक्रियायै सत्सामान्यस्यैव दानक्रियासिद्धिः । एतच्च 'त्वां हरते'त्यनेन तद्धरणरूपक्रियया सर्वेषां हरणक्रियासिद्धिः । ननु त्रिविधविशेषालङ्कारस्थले सर्वत्र वक्रोक्तिनामाऽलङ्कार एव सम्भवति, किमत्र स्वतन्त्रालङ्कारकथनेनेति—तत्राह—सर्वत्रेति । किञ्चिद्वैलक्षण्यं स्वीकृत्य विशेषनामाऽलङ्कारः कृतः । वक्रोक्त्यलङ्कारः (19) सर्वेष्वेवालङ्कारेषु वर्त्तते, अतोऽत्र न दोष इत्याह ।

बिम्बेति—राधिकाया नासावलम्बिगजमौक्तिके वर्णान्तरे लसति सति खेलाशुको

काव्यजीवितम्—एतच्च भामहमतानुसारिणामलङ्कारमाहात्म्यवादिनामलङ्कारप्राणभूतवि-च्छित्तिमर्मद्योतनम् । उक्तमिति—आपाततो वक्रोक्तिपदेन स्वभावोक्तिः प्रतिषिध्यते—यदाहुः प्राञ्चः, 'भिन्नं द्विधा स्वभावोक्तिर्वक्रोक्तिश्चेति वाङ्मय'मिति । परं वक्रोक्तिजीवितकारेण कुन्तकेन वैदग्ध्यभङ्गिभणितिरूपपर्यायतया व्यस्या, सारत्वं व्यापकत्वञ्च यथोपयोगं सविस्तरञ्च

(19) एवं (ख) पुस्तके । "इत्यना वक्रोक्त्यलङ्कार" इत्यन्येषु ।

न गृह्यते यदि गुणास्तस्य स स्यादतद्गुणः(६१) ॥२१४ का—

यथा—सदाऽनुरक्तो मनसीह वर्त्तसे तथाऽपि च त्वं न ददासि रक्तताम् ।
सदाऽनुषक्तं त्वयि नाथ ! कृष्ण ! हे मनोऽपि मे नैव बिभर्त्ति कृष्णताम् ॥१८८

यथा वा—क्षीरोदधिजठरभवः सहजन्मा कालकूटस्य ।
तदपि च न सितो न शितिः कौस्तुभ एकः स्वभावतो रक्तः ॥१८८

यद्वस्तु साधितं येन कारणेन तदन्यथा ।
तेनैव यदि तस्य स्यात्तदा(फ) व्याघात(६२) इष्यते ॥ २१५का-

यथा—सन्तापयास य एव चित्तं स एव भूयः शिशिरीचकार ।
न कालकूटो न सुधातरङ्गः स कीदृशः केशिरिपुः कटाक्षः ॥ १६०

उपमाऽद्य एतेऽमी व्याघातान्ता क्रमेण हि ।
द्विषष्टिसंख्या एवैतेऽलङ्कारा बहवः पुनः ॥
संसृष्ट्या सङ्करेणापि (ब) भूयः संसृष्टिरप्यसौ ।
क्रियाशब्दार्थोभयभूः सा क्रमेण प्रदर्शते ॥ २१६का—

शब्दः शब्दालङ्कारः, अर्थोऽर्थालङ्कारः, उभयं शब्दार्थालङ्कारः—एते त्रयः क्रियाप्रधाना इत्यर्थः। एतेषामन्योन्यनिरपेक्षत्वेन विशकलिततयाऽवस्थानं संसृष्टिः। तत्र शब्दालङ्कारसंसृष्टिर्यथा—'सुरतरु'रित्यादौ (८म किरणे १८श श्लोके) यमकानुप्रासयोः। अर्थालङ्कारसंसृष्टिर्यथा—

श्यालुम्पतीव परितो मनसः प्रसादमालुम्पतीव पदवीं नयनद्वयस्य ।
उद्वेलकज्जलमहोदधिवद्गभीरो मोहोऽन्धकार इव मोह इवान्धकारः ॥ ८१

गृहव्यपालिनः शुको मौक्तिकसन्निवेशः मयशोलिखितप्रकारेत्यर्थः। उद्वेल उत्क्रान्ततीर-मर्यादः कज्जलमहोदधिः श्यामसमुद्रस्तद्वद्गभीरो मोहोऽन्धकारश्च। मोहो विषयेष्वासक्तिः अन्धकारश्च मनसः प्रसादं लुम्पतीव, मोहे सति मनसः प्रसादलोपो भवति, तथाऽन्धकारेऽपि सर्वेषु विशदाऽऽभासग्राहकत्वा मनसः प्रसन्नता न तिष्ठति। एवमन्धकारे नेत्रद्वयस्य पदलोपात् च्छलोप्यो भवति, यथा मोहे सति विषयेन व्याप्तः जनः पुरः सतोऽपि साधून पश्यति, दृश्यमानं पदमपि न पश्यतीति भावः।

नित्यादि स्मर्त्तव्यं। अत 'यज्ञाङ्कि'पदेन सदाऽप्रत्यङ्कारविशेषपरिचयं सम्यगाना यथांशानाम्

अत्रोत्प्रेक्षासमासगाऽन्योन्योपमाऽऽदिभिः संसृष्टिः(व)। शब्दार्थालङ्कारयोः संसृष्टिर्यथा 'मेघे माघवने मणावपी'त्यादौ (५म किरणे ३य श्लोके) अनुप्रासविरोधौ।

सङ्करस्त्वङ्गाङ्गिभावः (व)—३१७का—

एषामलङ्काराणामङ्गाङ्गिभावः सङ्करः। स चानुग्राह्यानुग्राहकभावेन।
यथा—कपोलयोः कुण्डलपद्मरागमयूखबिम्बं व्रजराजसूनोः।

स्वचुम्बलग्नाधररागबुद्ध्या स्ववाससा लुम्पति काऽपि मुग्धा ॥१८२

अत्र तद्गुणोऽङ्गी, भ्रान्तिमानङ्गम्—उभयोरनुग्राह्यानुग्राहकभावेन सङ्करः।
यथा वा—निरस्य करलीलया तिमिरनीलचेलाञ्चलीं

रथाङ्गमिथुनस्तनावपि निपीड्य जातस्मितः।

ह्रियेव निमिषत्कुशेशयदृशं सरागां प्रियः

प्रियामिव सुधाकरो हरिदिहैन्द्रीं चुम्बति ॥ १८३

अत्र रूपकमुत्प्रेक्षा श्लेष उपमा समुच्चयश्चेति परस्परमङ्गाङ्गितयैव पञ्चालङ्काराः। तथाहि तिमिरस्य नीलचेलत्वारोपाद्रूपकं, 'ह्रियेवे'त्युत्प्रेक्षा, 'करलीलये'ति श्लेषः, 'प्रियः प्रियामिवे'त्युपमा, 'निरस्य' 'निपीड्येति' समुच्चयः। एषु यो मुख्यः सोऽङ्गी, अन्येऽङ्गानि। एवं शब्दालङ्कारपक्षेऽपि।
यथा—'ससार से'त्यादौ (७म किरणे ४२ श्लोके) यमकानुप्रास इत्याद्यरमुरजबन्ध गोमूत्रिकाबन्ध बद्धकवाट-मुक्तकवाट शृङ्खलादयः।

कपोलयोरिति—कुण्डलस्थितपद्मरागस्य रक्तिमानं कपोलौ गृह्णात्यतस्तद्गुणालङ्कारः, तादृशरक्तिम्नि मुग्धायाः स्वीयाधररागस्य भ्रान्त्या भ्रान्तिमानलङ्कारः।

निरस्येति—हरिदिहैन्द्रीं पूर्वदिशमेव वधूरूपां चुम्बति। अन्यो नायकः मस्तकस्य पटं दूरीकृत्य चुम्बति, चन्द्रोऽपि सन्ध्याकालीनान्धकाररूपनीलचेलाञ्चलीं किरण एव करस्तस्य लीलया निरस्य चुम्बति। ज्योत्स्नैव चन्द्रस्य स्मितम्। अन्या नायिका चुम्बनसमये मुद्रितनेत्रा भवति, इयमपि चन्द्रदर्शनान्मुद्रितकुशेशयं कमलमिव लज्जया मुद्रिता इक

भ्रान्ता एव। बिम्बाधरोष्ठेत्यादि—अत्र कवेः कमलाकरस्य 'तत्र करकमलम्यां स्फाटिकीमक्षमाला'मित्यादि, माहित्यकौमुदीधृतः श्लोकस्तुलनीयः। व्याघ त इति—लौकिकन्यायमूलकोऽयं—नात्र विरोधालङ्कारसंस्पर्शः कथमपि कल्पनीयः नस्य युगपद्भावके तात्पर्यत्वात्

—बहूनां वा द्वयोश्च वा ।

सहावस्थानवाधेन भवेन्नो वेत्यनिश्चये ।

सङ्करोऽनिश्चयाख्यः स्याद्यथास्थानं प्रदर्श्यते ॥ ३१८का—

द्वयोर्बहूनां वाऽलङ्काराणां सहावस्थानवाधेनायं भवेन्नवेत्यनिश्चयेऽनिश्चयाख्यो द्वितीयः सङ्करः । यथा—

यथाऽनन्दस्यन्दी दृशि दृशि यथाऽयं बहुकलो
यथा नक्षत्राणां पतिरपि यथा तापहरणः ।
यथाऽयं भानोरप्युपरि परिसर्त्ता कथमहो
तथा नायं धात्रा विधुरनिशपूर्णो विरचितः ॥१८४॥

अत्र विशेष्यस्य चन्द्रस्य प्रस्तुतस्य श्लिष्टैरेव विशेषणैरप्रस्तुतस्य कस्यचिद्धर्मस्य प्रतीतिरूपा किं समासोक्तिः, किं वा तदेव चन्द्रस्याप्रस्तुतस्य शंसनमुखेन कस्यचित् साधोस्तथाविधस्य क्षीणत्वादिधर्मस्य प्रस्तुतत्वप्रत्यायित्वप्रस्तुतप्रशंसेति निश्चयाभावादनिश्चयसङ्करः (ख) । यत्रानुकूलता प्रतिकूलता वा स्फुटतया स्फुरति तत्र निश्चयान्न (व) । अनुकूलता साधकत्वं, प्रतिकूलता वाधकत्वम् । यथा— इदं ते रदनयोर्हीरैरेवपचितं स्मितम् ।

ज्योत्स्नेव मुखचन्द्रस्य काममामोदकं दृशोः ॥ १८५

अत्र प्रधानतया स्मितं मुख एवानुकूलं न तु चन्द्रे । तेनोपमयाः साधकं न रूपकस्य—अतो मुखचन्द्रस्येति रूपकं न भवति । तेन न सन्देहः, तदभावात् सङ्करोऽपि न ।

यत्रो यत्र मद्वत्वस्य छटताऽभीष्टताऽपि च ।

मुखचन्द्रे मत्वयन्ते यदन्यचन्द्र उद्धृतः ॥ १८६

यथास्यात्तथाभूता । यथानन्देति । भानोः सूर्यस्याप्युपरिभ्रमणकर्त्ता, सूर्यमण्डलस्याप्युपरि चन्द्रमण्डलमिति पद्यमस्त्योक्तेः (ख)

अनेनैव रदनयोर्हीरैरुपचितं शोभानिश्रयं प्राप्तं स्मितं दृशोरामोदजनकम् अतोऽपमानोपमेययोरेवयोरनिश्चयाभेदात् भेदभानं न भवति तत्र रूपकसङ्करः । अत्र तु स्मितस्य धर्मस्य मुखचन्द्रे भेदभासात् रूपकं किन्तु शङ्कितं यथा कथञ्चित् साऽस्ता·

(ख) संशयात्मा सङ्करोऽनिश्चि—तत्र सङ्करस्य संशयेऽप्यलङ्कारयोरित्यत्र एकतरस्मात् यदा

अत्रान्यत्वं चन्द्रस्यानुकूलं, न तु मुखस्य, तस्य प्रतिकूलमेव ; तेन रूपकस्य साधकं, न तूपमायाः, तस्यास्तु बाधकम् ।

शास्त्ररूपभास्करं संज्ञा तामालिङ्गति सर्वदा ॥ १९७

इत्यत्रालिङ्गनमुपमाबाधकं, नहि सती स्त्री पतिसदृशेऽनुरज्यति, अतो रूपकस्यैव साधकम् ।

कृशोदरि ! मुखेन्दुस्ते स्फुरत्कनककुण्डलः ।

दृशोरक्षयमानन्दमुल्लासयति मे भृशम् ॥ १९८

अत्र स्फुरत्कनककुण्डलत्वमिन्दौ प्रतिकूलम् असम्भवादिति रूपकस्य बाधकम्, उपमायास्तु साधकमिति न सङ्करः । एवमन्यदपूह्यम् ।

एकत्र विषये व्यक्तामुभयालङ्कृतिर्यदि ।

तदाऽपरः सङ्करः स्यादिति त्रिविध एव सः(व) ॥३१६का—

यथा—शैवालचपलविलचपलक्ष्मलक्ष्मीरुदृढरश्मिविभमण्डलमण्डमानः ।

मग्नश्चिरं हरिहरित्सरसीरसेभ्यः प्रत्युन्ममज्ज घनकैरवतांशुहंसः ॥१९९

अत्र रूपकानुप्रासावेकपदविषयौ, नतु संसृष्टिवत् पृथग्विषयौ—इति त्रिविधः सङ्करः । तेन शब्दालङ्कारोऽर्थालङ्कार उभयालङ्कारश्च संसृष्टिसङ्करत्वेन बहुत्वेन बहुविधा भवन्ति । तथाहि—

रूपमाऽलङ्कार एव । अहो इति अत्र मुखचन्द्रयो र्भेदास्फुरणात् रूपकालङ्कारः । अन्यः मुखभिन्नश्चन्द्र उद्गत इत्यत्र मुखचन्द्रयोरत्यन्तभेदान्न सादृश्यम्, अतो नोपमाऽलङ्कारः ।

संज्ञा सम्यक् ज्ञानरूपा स्त्री शास्त्ररूपम् भास्करं सूर्यं त्वामालिङ्गति । अत्र शास्त्रसूर्ययोः रूपकमेव नोपमा । अत्र कारणमाह—नहि सतीति । सन्ध्याकाले पूर्वदिशः सकाशादुद्गच्छन्तं चन्द्रं वर्णयति—शैवालेति । हरिहरित् पूर्वदिक् सैव सरसी तस्या रसेभ्यो जलेभ्यश्चन्द्ररूपो हंस उन्ममज्ज । आदौ चिरं कालं वाप्या सरोवरजले निमग्नः पश्चात्तस्मादुद्गत इत्यर्थः । अन्यो हंसः शैवालरूपालाभ्यां शोभितः सन् सरोवरादुद्गच्छति, अयन्तु शैवालस्वरूपं विलक्षणं लक्ष्म चन्द्रनिष्ठकलङ्करूपचिह्नं तस्य लक्ष्मीः शोभा यस्य तथाभूतः । एवमुद्दण्डरश्मय एव बिसमण्डलं मृणालसमूहस्तेन मण्डमानश्चन्द्रः ।

तत्र बहुषु निबन्धेषु । तिलतण्डुलन्यायेन संसृष्टिः क्षीरनीरन्यायेन सङ्कर इति सारू दायिकाः । सङ्करस्य भेदनिर्देशश्चाधुनिकैर्दर्शितः । सूर्यमण्डलस्योपरीति—तथा च श्रीमद्भागवते (५।२२।८) 'एवं चन्द्रमा अर्कगभस्तिभ्य उपरि लक्षयोजनत उपलभ्यमान' इत्यादि । अनिश्चय-

शब्दालङ्कृतयः शुद्धास्त्रिचत्वारिंशदीरिताः (४३) ।
ताः परस्परसंसृष्टा तावता गुणनेन हि ॥
षड्विन्दुवसुचन्द्राः (१८०६) स्युश्चित्रं चेत्तत्र गण्यते ।
तदा तस्य बहुत्वेऽपि स्यादैक्यन्तेन तद्युतौ ।
मुनिबिन्दिभचन्द्राः (१८०७) स्युः सङ्करेण त्रिधा पुनः ।
चन्द्रपक्षाब्धिबाणाः (५४२१) स्युः शब्दालङ्कारसंग्रहे ।
अर्थालङ्कृतयः शुद्धा (६२) द्विषष्टिस्तत्प्रभेदतः ।
अश्वनागशशाङ्काः (१८७) स्युस्तावता गुणनेन ते ॥
इतरेतरसंसृष्ट्या ग्रहर्तुग्रहसिन्धुभिः ।
युतोऽत्रिरेसे च (३४८६९) पुनः सङ्करेण त्रिरूपिणा ॥
अश्वबिन्दुग्रहाम्भोधिबिन्दुचन्द्राः(१०४९०७) प्रकीर्त्तिताः ।
शब्दालङ्कारसंसृष्ट्या वाजिसिन्धुमतङ्गजैः ॥
विन्दुवाजीभषड्वाणा(५६८७००८४७)उभयालङ्कृतिग्रहाः ॥२२०
रसवत्-प्रेय-ऊर्ज्जस्वि-समाहितसमाश्रया ।
रसालङ्कारयोऽप्यन्यारायतनो रसपोषिकाः (भ) ॥२२१का—

अथैषां कथ्यते दोषः—३२२का—

एषां शब्दार्थालङ्काराणाम् ।

—वैफल्यं वृत्त्ययोग्यता ।

प्रसिद्धेश्च विरुद्धत्वमनुप्रासे मलत्रयम् ॥३२३का—

मलो दोषः । क्रमेणोदाहरणानि—

वृन्दं वृन्दं वादयद्दुन्दुभीनां नन्दद्वृन्दं व्योम्नि वृन्दारकाणाम् ।

वर्षोत्कर्षाकमाकन्दवर्षैः सान्द्रानन्दं नन्दसूनुं ववन्दे ॥ २००

अत्र 'माकन्द'शब्दो निष्फलः । अत्रैव 'वर्षोत्कर्षादिन्दुकुन्दद्युतीनां'मिति पाठे सर्वेषां देवानां शुक्लत्वमप्रसिद्धम् । तेन 'शीधुस्यन्दामन्दमन्दारवर्षै'-रिति न्याय्यः पाठः ।

वृत्तिविरोधो यथा—प्रकाण्डभुजदण्डोऽयं पुण्डरीकेक्षणः क्षणी ।

कुण्डलोद्भासिगण्डश्रीः स्त्रीमण्डलमखण्डयत् ॥ २०१

अत्र शृङ्गाररसे या वृत्तिस्तत्रायोग्यत्वम् ।

पादत्रयगतत्वेन यमनं यमकस्य तु ।

अप्रयुक्ततया दोषः—३२४का—

वैफल्यमपुष्टार्थत्वम् (म) । वृत्त्ययोग्यता प्रतिकूलवर्णन्यासः । प्रसिद्धिविरुद्धत्वं स्पष्टम् । असुरवधानन्तरं देवानां श्रीकृष्णे भक्तिमाह—वृन्दमिति । नाकमाकन्दवर्षैः स्वर्गीयाम्र-फलानां वर्षैः अत्रेत्यपुष्टार्थत्वेन व्यर्थोऽयं प्रयोगः । शीधुस्यन्देति—एवं सति देवैर्येथा दुन्दुभिवादनं कृतम्, एवं वन्दनं कृतं, तथा पारिजातपुष्पवृष्टिरपि कृतेति भावः ।

क्षणीति—क्षणोऽवसरस्तद्वान् स्त्रीमण्डलैः सह विहारे प्राप्तावसर इत्यर्थः । वृत्ति-र्माधुर्यव्यञ्जकपदन्यासः । अयोग्यत्वमिति—ओजोगुणाद्यवर्णन्यासात् । समाना माव-

व्यक्तुंकामानामतिसूक्ष्मधियामुपस्कृतमिति प्रागेव,ध्वनिकिरणटिप्पण्योऽस्माभिर्मनाक् सूचितम् । शब्दालङ्कृतीनां भेदगणनयैव त्रिचत्वारिंशदिति संख्याऽयाति, तद्यथा सप्तमकिरणोद्दिष्ट-रीत्या वक्रोक्तौ २ भेदाः, अनुप्रासे ६ भेदाः, यमके २० भेदाः, श्लेषे ९ भेदाः, चित्रे प्रति-लोमानुलोमपादादिरेकः, सर्वतोभद्रादिरेकः, छत्रादिबन्ध एकः, एकाक्षरादिपाद एकः, श्लोकान्तरगर्भ एकः—इति ५ भेदाः, पुनरुक्तवदाभासे १ भेदः—साकल्येन ४३ भेदाः । एवमप्यर्थालङ्कारगणनायाम् । गुणनेनानयने उपरिदर्शितैव संख्येति सर्वं स्वस्थम् । परं कारिकाग्रन्थे 'त्रिंदुत्रागोभपङ्'क्त्यादिस्थाने 'द्विविन्दुव्योमपङ्'क्त्यादि गणनाविशुद्धेर पठनीयम् ।

कल्पवल्लीव राजन्ते राधायास्तो गुणाधिकाः ॥ २०९ इति वचनभेदेऽशुद्धम्
'कल्पवल्ल्य इवाभान्ती'ति शुद्धम्।

चिन्तारत्नानीव राधे! गुणास्ते खञ्जनेक्षणे! २१०—अत्र लिङ्गभेदः।
'चिन्तामणीनां खनिवद्राधे! तव गुणावलि'रिति शुद्धम्।

व्रजं विशन्नन्दसुतः प्रदोषे व्रजाङ्गनानां मुदमाततान।
रथ्यां बलारातिदिगङ्गनायाः कुमुद्वतीनामिव शीतरश्मिः ॥ २११

अत्र कालभेदः—तेनाशुद्धम्। 'व्रजाङ्गनानां भवति प्रमोदी'ति शुद्धम्।

भासि त्वं कल्पवल्लीव सर्वकामफलप्रदा॥ २१२ अत्र पुरुषभेदः, तेनाशुद्धम्।
"कल्पवल्लीव भवती भाति सर्वफलप्रदे'ति शुद्धम्।

कृष्णे प्रवहतु प्रीतिस्तव गङ्गेव सन्ततम् ॥ २१३ इत्यत्र विध्यादिभेदः।
तेनाशुद्धम्। 'गङ्गेव प्रवहद्रूपा तव कृष्णे सदा रति'रिति शुद्धम्।

आदिशब्दादनुमतिरपि(२०)। असाम्ये यथा—

'ग्रथ्नामि काव्यशशिनं विततार्थरश्मि' मित्यत्र काव्यशशिनोः केनापांशेन साम्यं नास्ति, एवमर्थरश्मीय। Vamana's Kavyalankara S.V. 4. 2. 16.

असम्भाव्यं यथा—तवाननादिदं राधे! निर्गतं मधुरं वचः।
आनन्दयति मे कर्णौ चन्द्रादिव मधु चरत् ॥ २१४

चन्द्रान्मधुचरणमसम्भाव्यं, कर्णयोरपि मधुन आनन्दकत्वमसम्भाव्यम्।
'आस्वाद्यत्वमतीवेति पद्मादिव मधु चर'दिति शुद्धम्।

कृत्वाङ्गत्वालङ्कारस्य विषय' इत्यन्तात् लोचनग्रन्थाच्च स्फुटमेव। प्रकाशग्रन्थस्य सूचनमप्येतदर्थं अनुकूलमेतदनुसार्यैव वेति सूक्ष्मधियामतिरोहितम्। यत्तु 'रसवत्प्रेयऊर्जस्विभावसमाहितानि गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रकारा एव नालङ्कारा'इति प्रौढ़ा केषाञ्चिदाग्रहोक्तिरेषां तद् गजनिमीलितप्रायमित्रानादेयम्। अथवा वाङ्मात्रेण विवाद एव न वास्तिक इति। इह मूले 'शृङ्गारे प्रेय' इत्यादि ग्रन्थरतां मतस्थापनन्तु याटच्छिकमिव प्रतिभाति। सम्प्रदायप्रवर्त्तकमाचार्य्याणामानन्दवर्द्धनाभिनवगुप्तप्रभृतीनां मतमनुसृत्यैव दर्पणकृतोक्तं 'रसभावौ तदाभासौ भावस्य प्रशमस्तथे'त्यादि। एवमपि मूले 'यत्र रसे···बोद्धव्या' इति तु विवरणमेव, न लक्षणम्। लक्षणन्तु 'प्रधानेऽन्यत्र वाक्यार्थे यत्राङ्गन्तु रसादयः। काव्ये तस्मिन्नलङ्कारो

---

(२०)'आदिशब्दादनुमतिविभक्तिरपी'ति (ग) पुस्तके, 'अनुमितिविभक्ति'रिति (ख) पुस्तके, 'अनुमतिविभक्ति' रिति (छ) पुस्तके पाठः।

धर्महीनता यथा—

स पीतवासाः शिखिपिच्छमौलिर्विलोलहारो हरिरुच्चकाशे ।
तड़िल्लताशक्रशरासनाभ्यां विभूषितो नव्य इवाम्बुवाहः ॥ २१५

अत्र 'विलोलहार' इत्यस्य बलाकारूपधर्महीनता । तेन

विभूष्यमाणः चपरोचिरिन्द्रधनुर्बलाकाभिरिवाम्बुवाहः ॥

धर्माधिक्यं यथा—चामीकराभं वसनं वसानः शिखण्डचूड़ो हरिराबभासे।
विभूष्यमाणः चपरोचिरिन्द्रधनुर्बलाकाभिरिवाम्बुवाहः ॥२१६

अत्र बलाकारूपधर्माधिक्यम् ।

सारूप्ये लिङ्गभेदस्तु न दोषो न च वा गुणः (म) ॥ ३२६का— '

सारूप्यं भिन्नलिङ्गत्वेऽप्येकाकारत्वम् ।

यथा— महारत्नैरिव गुणैः त्वमरत्नाकरो भवान् ।
तवामृतमिव स्वादु व्याहारं वेद्मि राधिके ॥ २१७

उत्प्रेक्षायां 'यथा'शब्दः(म)—३२७का—

दुष्ट इत्यर्थः । 'यथा' शब्दस्य केवलं साधर्म्यमात्रपर्यवसायित्वादवाचकत्व-मुत्प्रेक्षायाः । तस्यास्तु 'नूनं''मन्ये' 'ध्रुव'मित्यादयो वाचकाः । उदाहरणम्—

चित्तं द्रवति तोयेन पूर्य्यते नयनद्वयम् ।
प्रिययोश्चित्तनयने संवादचतुरे यथा ॥ २१८

चामीकरेति—चामीकराभं सुवर्णमयम्, चपरोचिर्विद्युत्, बलाका बकपङ्क्तिः,—अत्रोपमेये श्लोक्ये 'विलोलहार'पदाभावादुपमायां बलाकारूपधर्मस्य सत्त्वाच धर्माधिक्यं ज्ञेयम् ।

महारत्नैरिति—अत्र 'रत्न'शब्दो नपुंसकलिङ्गः गुणशब्दस्तु पुंलिङ्गः तथाऽपि तृतीयायां पुंनपुंसकयोरेकरूपत्वात् 'रत्नैर्गुणै'रित्येकाकारत्वम् । एवं द्वितीयायाम् 'अमृतं' 'व्याहार'-मित्येकाकारत्वम् । चित्त इति—तथाच यथा प्रोत्थापनयोः संवादचतुरयोर्दम्पत्योर्मध्ये

रसादिरिति मे मति'रिति ध्वनितता सूचितम् । राजा तु एवंविधस्थले यत् रसालङ्कारय-स्थितिमुररीचकार तन्तु तत्पक्षे रसालङ्कारयोरितरेतराश्रयनापत्तरुपात्तत्वेन, तथाशास-नविकरमेतदिति बहुशोऽस्माभिरभिहितम्, तथाऽसिनरो दूषणाक्रान्तत्वादतिविवादपदत्वाच । अत्र शब्दे 'रसवदिति' इति विविधत्वोपादानमनर्थकं सर्वासामलङ्कृतीनामेव तत्त्वेन सम्भवात् ध्वनन्ययसाधारणोऽभिमतार्थतदित्येवाप्तो साधु भाषणम् ।

अत्र 'यथा' शब्द उत्प्रेक्षाया अवाचकः। तेन 'संवादचतुरे इव' 'संवादचतुरे इव'मिति वा शुद्धम्।

—एवमन्येऽपि सूक्ष्मतः॥ ३२८का—

अन्ये सूक्ष्मतयाऽलङ्कारदोषाः सन्ति, तेषां केचिदग्रे दोषकिरणे दर्शयिष्यन्ते।

॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभेऽर्थालङ्कारनिरूपणो नामाष्टमः किरणः॥

एकस्यानन्दं मत्वाऽन्यो हृष्टो भवति तथा चित्तस्य शैत्यं मत्वा नयनं जलपूर्णं भवतीत्यर्थः इति—

(म) अथैषामिति—अलङ्काराणां मध्ये सुख्यत उपमाया दोषचर्चाऽतिप्राचीनैर्मेधाविरुद्र-प्रभृतिभिरुद्भाविता, सा च नवीनैरप्यनेकैरनुसियते। 'उपमादोषाः सप्त मेधाविनोदिता' भामहकृतकाव्यालङ्कारे निरूपिता, आचार्यदण्डिप्रभृतिभिश्च निपुणं विमृष्टाः। वैफल्यम-पुष्टार्थत्वमिति कौस्तुभटीकाकृत्—अथ पारिशेष्यात् शब्दार्थालङ्काराणां परिनिष्ठिता विच्छित्ति-रिति। 'वैफल्य'मित्यादिमूलकारिकायां 'मलत्रय'मिति दोषार्थे 'मल'शब्दप्रयोगो न सर्वथा निर्मल इत्यलं स्खलनान्वेषणेन। अस्मिन् प्रसङ्गे वृत्तिविरोधस्य दोषत्वेन पृथक् स्वीकारे दोषकिरणो-क्तमेतदनुषङ्गि यत् किञ्चिदनूद्यते। एतच्च विमर्शयोग्यं भवति वृत्तियोग्यत्वे ग्रन्थकृन्मतस्य गुणविशेषहेतुकस्य रीतिपदार्थस्य स्थितिः सम्भवति तदन्यथात्वे वैशेषिकतया दोषस्य स्वीकारः सम्भवेन्न वेति। परमकिञ्चित्करमेतदालङ्कारिकवर्यैरन्यैरपराद्धमित्यलमयथार्थवाटोपेन। इदन्तु ग्रन्थकृत्पक्षे उदाहार्यं यदनुप्रासमाहात्म्यान्वितधियां गौडीरीतिनामित्यलेशुणलालित-मानसानामन्येषाञ्च केषामयथाप्रयोगाः स्खलनानि चेदृशानां नवीनानां नितरां तदवतरणस्य यौक्तिकतां प्रति प्रमाणम्। उपमायान्तु दीनतेत्यादि—ग्रन्थकृन्मता यते नव मेधाविरुद्र-प्रभृतिभिः पूर्वाचार्यैर्निर्दिष्टानां सप्तानामुपमादोषाणां प्रपञ्च इति सुव्यक्तमेव। सारूप्य लिङ्गभेदस्त्विति—'न लिङ्गवचने भिन्ने न हीनाधिकताऽपि वा। उपमादूषणायालं यत्रोद्वेगो न धीमताम्॥' इत्याचार्यदण्डिवचनमात्रमेवात्र प्रमाणं, परं 'छायेव तां भूपतिरन्वगच्छ'दित्या दिषु 'स सोऽहङ्कारभस्त्रेव श्वसन्नपि न जीवति।' 'अमानि तत्तेन निजायशोयुगं द्विफालबद्धा-श्चिकुराः शिरःस्थित'मित्यादिषु चैतदनुषङ्गिषु सादृश्यघटितेषु लक्ष्येषु सिद्धान्तनिर्णयो न सुगमः। औचित्यहानिरेषु तथा वरीवर्त्ति यथा दोषकिरणप्रसङ्ग एव वरमस्य विचार इति प्रमाणविदां मन्था एवानुसर्त्तव्याः। उत्प्रेक्षायां 'यथा'शब्दः—'मन्ये शङ्के ध्रुवं प्रायो नन'मित्येव-मादिभिः। उत्प्रेक्षा व्यज्यते शब्दै रिव'शब्दोऽपि तादृशः॥' इत्येषां परिगणनं काव्यादर्शे। अवाचक इति दोषवैशिष्ट्यप्रकटनमिति मन्तव्यम्। एवमन्येऽपीति—अर्थाऽर्थान्तरन्यासा-

समस्तगुणेति गुणास्त्रयो दश वा। यथा—

आलोकनङ्कुटिलितेन विलोचनेन सम्भाषणञ्च वचसा मनसाऽर्द्धमर्द्दम्।
लीलामयस्य वपुषः प्रकृतिस्त्वियं राधे! क्रमो न मदनस्य न वा मदस्य ॥१

अत्र अवृत्तिरल्पवृत्तिश्च। 'ङ्कु'-'म्भे'-'ञ्चे'ति माधुर्य्यव्यञ्जका वर्णाः। 'मर्द्दमर्द्दे'मित्योजोव्यञ्जकौ द्वौ। अर्थवैशद्यं प्रसादः, अनिष्ठुरत्वं सुकुमारतेत्यादिः समस्तगुणाः। न केवलमियं तथाविधवर्णविन्यासादृत्त्यभावाच्च वैदर्भी, अपि त्वर्थगतौदार्य्येणापि।

अन्यथा—मदनेन मदेन चालसो वनिताभिर्जनितातिलालसः।
अतिमञ्जुनि कुञ्जमन्दिरे रमतेऽसौ सखि! नन्दनन्दनः ॥ २

इत्यत्राल्पवृत्तित्वात्तथाविधवर्णविन्यासोपाधिगुणत्रयवत्त्वाच्च वैदर्भी यद्यपि,

(ख) तथाऽपि तथाविधौदार्य्याभावान्न तथा शोभते।

कारणत्वात्। अयम्भावः स्फुरितलक्षणोऽधरसुधां पायथित्वा जीवयितुमेव योग्यः, न तु कटाक्षशरेण हन्तुम्। एवञ्च तस्य जीवने सति पश्चाल्लीलया कुटिलावलोकनरूपशरप्रहारे हतेऽपि न दोष इति क्रमस्तयोर्नास्तीत्याक्षेप उक्तः।

अधुना वैदर्भीलक्षणेऽर्थनिष्ठसौष्ठवस्यैव शिष्टत्वरूपविशेषणान्तरं देयमित्याह(ख)—न केवल-

पे'त्यादिषु 'संघटना लभरूपतास्थापनञ्च प्रकाशकृदादीनां मतमत्र दूषयन्तु शोधयन्ति। रीतिगुणयोरव्यभिचारित्वख्यापनविद्धान्तप्रतिपादने प्राचीनैर्वामनादिभिर्जीवातुनया स्वीकृते न किमपि प्रमाणं गरीयोऽस्तीति युक्तिमुक्तिनिचयैः स्थापितः प्रामाणिकैर्ध्वन्यालोककृद्भिः स्वग्रन्थे तृतीयोद्योते। अतः पृथक्तया विवेचनमेव श्रेय इति वचनः। गुणरीत्योरव्यभिचारित्वमंशे यं स्वीकृत्यापि केचित् प्राचीनमानिनः कण्ठाभरणकृतप्रकाशप्रपञ्चप्रगल्भयो रीतेः शब्दालङ्कारकक्षान्तर्भुक्तिं समर्थयितुमीहमाना इयतैव गुणरीत्योर्विवेकोऽवश्यम्भावीति प्रतिपद्यन्ते। एतदेव कण्ठाभरणटीकाकृतां 'गुणाः श्लेषादयः काव्याव्यभिचारिणो नव। तेषामन्योन्यमिलनक्षमतया पानकरस इव गुडमरीचादीनां खाड्व इव मधुराम्लादीनां यत् संमूर्च्छनरूपात्म्यान्तरागमनं तत्संस्काराद्देव हि लोकशास्त्रपदरचनातः काव्यरूपा च रचना यातनान'इत्यादौ प्रदर्शितं मतमित्यनुमीयते। रीतिशब्दस्य व्युत्पत्तिलभ्योऽर्थः प्राचीनैः केश्चिदत्र 'रीङ् गता'विति धातोर्लभ्यो दर्शितः—प्राचीनतराणां मार्गपदस्थनैव रोचन सूचितः। रीतिस्त्रिधेति वामनः,चतुर्धेत्यपरे, पञ्चधेत्यपि केचित्,षोढ़ेति राजमतानुसारिणः। वामनकुन्तकादिभिरस्या दैश्यविशेषसंबद्धत्वे प्रकृतं तथ्यं निरधारि। अप्याकरत एवैतानि मतानि ग्राह्याणीत्यलम्।

पाकोऽप्यस्याः सहायः स्याद्रसालवार्त्ताकुपाकवत्(ख) ॥ ३३२ का—

अस्या वैदर्भ्याः पाको निर्वाहः । स च द्विविधः—रसालपाको वार्त्ताकुपाकश्चेति । रसालपाक एव सहायः स्यात्, शोभाकरत्वात्, नेतरः ।

पूर्वं पूर्वं दशायाश्चेत्तदुत्तरोत्तररम्यता ।
तदा रसालपाकः स्याद्विपरीते तदन्यकः ॥ ३३३ का—

क्रमेणोदाहरणानि—'आलोकनं कुटिलितेने'त्यादौ (१म श्लोके) चतुर्थचरणे रसालपाकः । तत्रैव यदि'लीलामयस्य वपुषस्तव राधिके यः कोपक्रमो नु सहजः किमु कृत्रिमो वा ॥" अत्र सत्यामपि वैदर्भ्यां पाकेन वार्त्ताकुपाकता, तेनास्या विरसत्वम् । एवं छन्दोऽप्यस्याः सहायतां व्यनक्ति—तच्च वसन्ततिलकोपेन्द्रवज्राऽऽदि । यथा'(3) एतानि तानि नलिनीविपिनी'त्यादि (५म किरणे ८८श्लोकः), यथा—"आलोकने कुटिलितेने'त्यादि च (१म श्लोकः) । यथा च

न वाग्मिनः सन्ति कतीह भूतले भवन्ति सर्वे न हितप्रियोक्तयः ।
मयूरमुख्याः कति भान्ति पक्षिणः परं पिका एव रुवन्ति पञ्चमम् ॥ २

मिति । न शोभत इति—अलार्थगौरवाभावात् वैदर्भीत्यर्थः । रसाल आम्रस्तस्य पाक इवोत्तरकाले शोभाकरः, न वार्त्ताकुपाकः, वार्त्ताकोः प्रथमदशायामेव सौन्दर्यं, पक्वदशायामत्यन्तवैरूप्यात् । सहाय इति—एवं सति वैदर्भीलक्षणे रसालपाकवैशिष्ट्यमपि विशेषणं देयमिति ध्येयम् । छन्दोऽपीति—तथाच वैदर्भीलक्षणे वसन्ततिलकोपेन्द्रवज्राऽऽदिनैशिष्ट्यविशेषण

(ख) न तथा शोभत इति—समस्तगुणाढ्या वैदर्भ्याः प्राचीनमते 'तद्द्वाराकृष्टं तेन सनाथा काव्यपद्धति'रिति निर्दिष्टाद्गुत्कर्षवत्त्वं स्वीकार्यम् । नव्यमते गाम्भीर्यमस्याः प्राणप्रदो धर्मः । वस्तुतस्तु याद्दृच्छिकैषा युक्तिः । नव्यानामपि वैदर्भीपक्षपातः वस्तुसिद्धः । अर्थस्य प्रौढ्या गम्भीरिम्णा वा य उत्कर्षस्तमाश्रित्यौदार्यस्य परिकल्पनेति चेत्, कथं तस्य रीत्यन्तरेऽनवकाश इति न वयं प्रतीमः । पाकोऽपीति—एतच्च राजशेखर-भोज-विद्याधर-विद्यानाथप्रभृतीनामालङ्कारिकाणां सिद्धान्तमुपजीव्यावतार्यते । शय्यायुक्तिभणितिपठितिप्रभृतीनामिवास्यापि शब्दाश्रयत्वं चमत्कारस्येति च विभाव्यम् । आम्रवार्त्ताकुव्यतिरिक्ता इतरे अपि पाका गुडादिभिधा आकरतो ज्ञेयाः । वैदर्भी गरिष्ठेति—सर्वानिशायित्वात्तस्या अनुगुणच्छन्दोबन्धनमावश्यकमेव । प्रतीच्यानामप्येतदर्थं छन्दस्तया कवेर्निजस्याभ्यन्तरभावप्रपञ्चस्य सामञ्जस्ये मतिः सुस्थितैव । शब्दालङ्कारविवेचनप्रसङ्गे राज्ञा गतिपदार्थान्तर्गतमध्यविलम्बितानां तेषामितरेतरसङ्कराणां स्थितिः स्वीकृता । सुवृत्ततिलके आर्यक्षेमेन्द्ररचिते

(3) 'यथा' इति (ग) पुस्तक एवास्ति, नान्यत्र ।

अत्रापि 'पञ्चम'मित्यनुस्वारस्तथाविधं नौजो बध्नाति, गुरुरप्ययं क्लीववद्भासते। तेन 'न भान्ति किं कोकिलमुखाः खगाः पिकाः परञ्च ते पञ्चमगानचञ्चवः' इत्येव शोभते। आदिशब्दात् रथोद्धताऽदि च। यथा—

गाहते गहनमीहतेतरामर्दमर्दमभिराममोहितम्।
भाषते वचनमुन्मदाकुलं कोऽयमिन्दुमुखि! मेघमेदुरः॥ ४

यथा वा—इन्दुनिन्दिवदनं मृदुस्मितं कञ्जगञ्जिनयनं सुनासिकम्।
स्निग्धमुग्धवचनं नवं नवं मेघमेदुरमुपास्महे महः॥ ५

अन्यत्र छन्दसि तथाविधरचनायामपि वैदर्भी न तथा चमत्करोति, यथा 'वैदर्भी गर्भिणीव स्फुरति रसमयी कामसू रुक्मिणीवे'ति छन्दोदोषात्र तथा स्फुरतेति। एतच्छन्दस्तु गौड्यनुकूलम्। यथा—'गौड़ी गाढ़ोपगूढ़प्रकटहठघटागर्भमेव गौरी' (ख)।

कथाप्रायो हि यत्रार्थो माधुर्य्यप्रायको गुणः।
न गाढ़ता न शैथिल्यं सा पाञ्चाली निगद्यते(ग)॥२२४का—

यथा—'कान्ते!' कां प्रति ते बभूव मधुरं सम्बोधनं, 'त्वां प्रति'
ज्ञातं, किं कमनीयताऽनुगमिदं किंवा प्रियत्वानुगम्।
'तात्पर्य्यन्तु ममोभयत्र', न न न प्राप्तोऽसि, नाहन्तु सा,
'काऽसौ', या हृदये तवास्ति, 'हृदये नित्यं त्वमेवासि मे'॥ ६

इत्येवमनुसर्त्तव्यम्।

मपि देयमित्यर्थः। क्लीववदिति—वर्ण्यं भातीति यावत्। अन्यत्रेति—वसन्ततिलकादिभिन्नछन्दसि वैदर्भी न चमत्करोति। एतच्छन्दोऽनुकूलत्वं गौड़ीरीत्यामाह—यथेति। गाढं यथास्यात्तथोपगूढो गुप्तः प्रकटहठसम्बद्धस्पर्शो गर्भे यस्यास्तथाभूतेव।

छन्दसां मात्रप्रपञ्चस्य कवीनाञ्चैतदानुषङ्गिप्रावीण्यप्रकटनपटुत्वस्य विमर्शः साधु साधितः।

(ग) सा पाञ्चाली निगद्यत इति—आर्यायां वर्णने पाऽस्याश्चारूपयोगः—यथा 'अयं सदयमिव सुधा-स्नवः पद्मिनीना'मिति पद्ये। 'वाचि वस्तुन्यपि रसस्थिति'रित्यतेव माधुर्य्यसमयं ये: मापितं तेरस्या रीतेर्माधुर्य्योदयत्वाया व्यञ्जनात्वं सिषेध चयाऽपि। गुणत्रयस्वीकारे प्रसादगुणबाहुल्ये वैदर्भी, माधुर्य्याधिक्ये पाञ्चाली, ओजोभूयिष्ठत्वे गौड़ी रीतिरित्ययत्रासिद्धः सिद्धान्तः। गौड़ो भवेदनुप्रासबहुलेति—अनुलभ्यानुप्रास एव नास्योत्कर्षहेतुर्येवाऽस्या 'ओघमस्तगुणा गौड़ी'त्याद्यभियुक्तवचनैरन्यूनोत्कर्षः स्वतःसिद्धः। एतच्चास्माभिरन्यत्र सविस्तरं

निष्ठुराक्षरविन्यासा दीर्घवृत्तिर्युतौजसा ।
गौड़ी भवेदनुप्रासबहुला वा (ग)—२३५ का—

यथा—'किं रे कष्टमरिष्ट ! दुष्टे'त्यादि (५म किरणे ८म श्लोकः) । न केवलं निष्ठुराक्षरप्रायत्वमेवास्या लक्षणम्, अपि त्वनुप्रासबाहुल्यमपि । तेन यस्य यस्य गुणस्यानुगुणो भवत्यनुप्रासः तस्य बाहुल्यमेव गौड़ीरीतिमनुबध्नाति (ग) । अतो 'द्वन्द्वं द्वन्द्वं वादयदि'त्याद्यपि (८म किरणे २०० श्लोके गौड़ी । एवम् 'अनङ्गसङ्गरासङ्ग' (5) इत्यादौ (७म किरणे ८म श्लोके), किन्त्वत्र न गौड़ीत्वम् ।

वल्गद्वल्गु-वतंस-मांसविगलन्मन्दारमालामिल-
द्रोलम्बद्युतिलम्बमानसुमनोधूलीभिराधूसरः ।
लीलाबन्धुरकन्धरांसचलच्छ्रीकौस्तुभं भ्राजते
धावन् धूतधरो धराधरधरो धाराधरश्यामलः (ग) ॥ ७ ॥

अथ सत्यप्योजोगुणभूयिष्ठत्वे वृत्तिबाहुल्येऽप्यर्थकोमलत्वप्रसादादिभिर्वैदर्भीमार्गपतितैवेयम् (ग) । यथा वा—

निष्ठुरेति—ओजसा गुणेन युता तथाऽनुप्रासबहुला वा भवेत् । अत्र 'वा' शब्दो विशेषणसमुच्चयबोधको न तु विकल्पार्थकः । अनङ्गेति—अत्र निष्ठुराक्षराणामभावान्न गौड़ी (ग) । अधुना भीष्मेण सह युद्धे प्राप्तपराभवमर्जुनं वीक्ष्य क्रोधेन भीष्मवधार्थं शीघ्रं गच्छतः श्रीकृष्णस्य धावने क्रियां वर्णयति— वल्गदिति । धाराधरो मेघस्तद्वच्छ्यामलः श्रीकृष्णो धावन् भ्राजते । धावनक्रियाया विशेषणत्रयमाह—वल्गन् चाञ्चल्यं प्राप्नुवन् वल्गुवतंसो मनोहरं कर्णभूषणं शिरोभूषणञ्च यत्र तद्यथा स्यात्तथा—अत्रैत्यस्याकारलोपः । पुनश्च धावनशीलया बन्धुरा उन्नता या कन्धरा तस्या अंसे चलन् श्रीकौस्तुभो यत्र तद्यथा स्यात्तथा । पुनश्च धूता कम्पिता धरा यत्र तथाविधं यथा स्यात्तथा । श्रीकृष्णः कथम्भूतः ? अंसात् स्कन्धाद्विगलन्ती या मन्दारमाला तस्यां मिलन्तो ये रोलम्बा भ्रमरास्तेषां मालया-चाञ्चल्येनैवात्र स्थातुमसमर्थानां द्युत्या मालया सह धारणेन लम्बमानानां पुष्पाणां धूलिभिरीषद्धूसरः पुनश्च पर्वतधरः । इत्थं गौड़ी वैदर्भीलक्षणघटकीभूतविशेषणविशिष्टेत्यर्थः (4) ।

अप्रमाणोपन्यासं विवेचितम् । (Vide *The Gaudi Riti in Theory and Practice.* I.H.Q. Vol. 1927...)वैदर्भीमार्गपतितैवेयमिति—एतच्च गौड़ीयस्य ग्रन्थकारस्य कौस्तुभकृतः वैदर्भीरीतेः सर्वातिशायित्वबुद्धिप्रसूतमिति नास्ति सन्देहलवोऽपि । गौड़ीयस्य

(4) 'विशेषणविशिष्टाऽपीत्यर्थः' इत्यसङ्गतप्रायः पाठः (ख) (क) पुस्तकयोरुपलभ्यते ।

(5) 'अनङ्गसङ्गरासङ्ग' इत्यत्र (क) पुस्तकस्थः पाठः ।

दाक्षिण्योत्सुकया गुणैरधिकया प्रेम्णा गतालीकया
लीलाकेलिपताकया कृत-कया चित्कौमुदीराकया ।
दृक्कर्पूरशलाकया नवकया लावण्यवापीकया (ग)
कृष्णो राधिकयाऽन्वरञ्जि, न कया जातं निरातङ्कया ॥ ८

—समन्ततः ।

शैथिल्यं यत्र मृदुलैर्वर्णैर्लादिभिरुत्कटम् ।
सा लाटी स्याल्लाटजनप्रियानुप्रासनिर्भरा ॥ ३२६का—

लाटो विदग्धः (6) । उदाहरणम्—

लीलाविलासलुलिता ललनावलीषु लीलालकासु ललिताऽलिरलं ललामम् ।
कीलालकेलिकलयाऽनिलचञ्चलायाः काले लली मृदुलतां लवलीलतायाः ॥९

अत्र केवलं शैथिल्यम् । लाटानुप्रासबाहुल्येऽपि तथा—
श्रेरारविन्दवदनावदनारविन्दसौन्दर्यकाम इव शारदशीतरश्मिः ।
आकाशवासतपसा सह संविधत्ते धूमस्य पानमिव लक्ष्मलक्षणस्य ॥ १०

एष लाटानुप्रासः—एषाऽपि लाटी रीतिः ।

॥ ० ॥ इत्यलङ्कारकौस्तुभे रीतिनिरूपणो नाम नवमः किरणः ॥ ९ ॥

दाक्षिण्येति—राधया कृष्णोऽन्वरञ्जि राधा कृष्णमनुरक्तं चकारेत्यर्थः । अतः कया सख्या निःशङ्कया न जातम्, अपि तु सर्वा एव सख्यो निःशङ्का बभूवुरित्यर्थः । श्रीकृष्णो राधायामनुरक्तो भविष्यति न वेति पूर्वं सखीनां या शङ्काऽऽसीत् साऽधुना गतेति पर्यवसितार्थः । राधया कथम्भूतया? दाक्ष्यं त्यक्त्वा दाक्षिण्य उत्सुकया प्रेम्णा हेतुना गतालीकया निष्कपटया पुनर्लीलारूपध्वजस्य केलिपताकया, पुनः कृतं कं सुखं यया तथाभूतया, पुनश्च चित्कान्तिरेव कौमुदी तस्या राकया पूर्णचन्द्रस्वरूपया, नवकया नवीनया, स्वार्थे कः । लावण्यस्य वाप्यस्यामिति बहुव्रीहौ ह्रस्वत्वनिषेधः (ग) ।

समन्ततः सर्वत्र लादिभिर्मृदुलैर्वर्णैरुत्कटं शैथिल्यम् । अनुप्रासानां निर्भरोऽतिशयो यत्र तथाभूता । लुलिता मर्दिता व्याप्तिर्यस्याः सा राधा चञ्चलालकासु ललनासु मध्ये श्रीकृष्णेन लीलाविलासैर्लुलिता मर्दिता सर्वापेक्षयाऽतिशयलीलाविलासवतीति यावत् । अतोऽलमतिशयेन ललामं सर्वासां शिरोरत्नमेवम्भूता राधा जलकेलिकलया हेतुनाऽनिलेन चञ्चलाया लवलीलताया मृदुना लली शङ्कोतवती । लाटः कोमलः—तथाच कोमलवर्णानुप्रासेऽपि तथा शैथिल्यं ज्ञेयम् । स्मेरेति—आकाशवासरूपतपसा धूमस्य पानमिव विधत्ते । कथम्भूतस्य? लक्ष्म कलङ्करूपचिह्नं तल्लक्षणस्य तत्स्वरूपस्य । तथाच चन्द्रः यवनिष्ठकलङ्कचिह्नव्याजेन धूमपानरूपतपश्चकारेत्यर्थः (ग)—इति ।

धीर्योक्तस्य कव. पवनदूत साटोपसुपामिता वैदर्भाप्रीतिरपेतनर्दर्थिका । लावण्यवापीकयेति—'नद्यृतश्च' इति कप् समासान्तः । परं न समासान्तघटितं पदमेतत् सहृदयानां रुचिकरम् । शैथिल्यमिति—'अल्पप्राणाक्षरोत्तरं शिथिलम्' इति दण्डिमतमुपजीव्य मृदुलैर्लादिभिरुक्तमिति ।

(6) 'लाटोऽविदग्ध' इति पूर्ववत् (ग) (ख) पुस्तकयोः पाठः ।

अथ दशमकिरणः ।

'यदस्मिन् दोषः स्याच्छ्रवणकटुताऽऽदिः स न परः' (प्रथम कारिकायाम्) इत्युद्दिष्टस्य दोषस्य लक्षणपरीक्षे दर्शयितुं दोषकिरणमारभते । कोऽसौ दोष इत्याह—

रसापकर्षको दोषः (क)—२२७ का—

अपकर्षकः ह्रासकारी । ननु रसस्यात्मनः कथं ह्रासमित्याशङ्क्याह —

रसोऽत्रास्वाद उच्यते (क) । २२८का—

अत्र दोषलक्षणे रसशब्देनास्वाद एवोच्यते, रस्यत इति रसः, न शृङ्गारादिक आत्मभूतो रसः (क) । यथा न काणत्वखञ्जत्वादिकमात्मनः कौरूप्यकारणम् अपि तु देहस्यैव, तथाऽत्र शब्दार्थयोरेव दोषः, नात्मभूतस्य रसस्य । तर्हि 'शब्दार्थापकर्षको दोष' इत्येवास्तु लक्षणम् इत्याशङ्क्याह—

अपकर्षस्तत्ह्रासनम्—२२६का—

तस्यास्वादस्य ह्रासनं सङ्कोचः । न हि शब्दस्यार्थस्य वा तेन सङ्कोचः क्रियते, अपि तु तत्तदाश्रयेण सताऽऽस्वादस्यैव । अतः सम्यगुक्तं 'रसापकर्षको दोष' इति । आस्वादश्च सहृदयान्तर्गत एव येन शब्दाश्रयेणार्थाश्रयेण वाऽपकर्षेण तेषां जायमान आस्वादः सङ्कुच्यते स एव दोषः ।

नन्विति—काव्यपुरुषस्य रस एवात्मा तस्य कथं ह्रासनमित्यर्थः । तत्तदिति—शब्दार्थाश्रयेण दोषेणास्वादस्यैव सङ्कोचः क्रियते, न तु शब्दस्यार्थस्य इति । तथा सति दोषस्य

(क) रसापकर्षक इति—न तु शृङ्गारादिक आत्मभूतो रस इति च—इत्थं ध्वन्यालोकमतस्थान्तानां नवीनानां मम्मटादीनां दर्शनम् । 'गुणविपर्ययात्मानो दोषाः' 'ये हेयास्ते दोषा' इत्यादिलक्षणानामव्याप्त्यतिव्याप्तिप्रभृतिः सुप्रकाशत्वान इत्यनं पिष्टपेषणेन । भरत भामह-दण्डिप्रभृतीनां प्राचां ग्रन्थेषु दोषतत्त्वोद्घाटनं शब्दशुद्धिशुक्तिशुद्ध्योरेकतरमुभयं वा परिकल्प्यासन्निति । आचार्यवामनेन काव्यालङ्कारसूत्रवृत्तिकृता पदपदांशादिविभागव्यवस्थया दोषाणां स्वरूपसन्निवेशरसाविष्कारेण शास्त्रस्यास्य महदुपकृतं साधितम् । महिमभट्टेन

स च द्वेधा निरूप्यते ॥ ३४० का—

यावदास्वादापकर्षको यत्किञ्चिदास्वादापकर्षकश्च(क) । यत्र सहृदयानामसहिष्णुता भवति स आद्यः, यत्र सहिष्णुता स्यात् सोऽन्यः ।

श्रुतिकट्वादयस्तत्राद्यावुच्यन्ते समासतः ।
पदे वाक्ये पदांशेऽमी अर्थे चेति चतुर्विधाः ॥३४१ का—

अमी श्रुतिकट्वादयः । ते यथा—

श्रवणकठोरमसंस्कृतमसमर्थञ्चाप्रयुक्तनिहतार्थम् ।
व्यर्थमवाचकमपि चानुचितार्थं ग्राम्यमप्रतीतञ्च ॥
अश्लीलं सन्दिग्धं नेयार्थमथो समासगं क्लिष्टम् ।
अविमृष्टविधेयांशं विरुद्धमतिकृच्च षोड़शैतानि(ख)॥३४२ का—

एतानि षोड़श पदानि दुष्टानीत्यर्थः । क्लिष्टादित्रितयं समासगमेव, असमस्तस्य दुष्टत्वासम्भवात् । श्रवणकठोरं श्रुतिकटु । असंस्कृतं च्युतसंस्कृति । व्यर्थं निरर्थकम् । अश्लीलन्तु त्रिविधं, व्रीड़ाजुगुप्साऽमङ्गलदायित्वात् । क्रमेणोदाहरणानि—

निष्कृष्ट(१)-लक्षणमाह—येनेति । स च दोषश्च । यत्रेति—यत्र दोषस्योत्कटत्वे सहृदयानामसहिष्णुता स यावदास्वादस्यापकर्षकः, दोषस्याल्पत्वे सहृदयानां यत्र सहिष्णुता सत यत्किञ्चिदास्वादापकर्षकः ।

(क) व्यक्तिविवेककारेण महिमभट्टेन रुद्रटेन तत्रभवता च काव्यालङ्कारकृता दोषविचारसरणिः निपुणमुपन्यस्तेति तदनुसारिभिराचार्यैर्वर्यैर्मम्मटादिभिरनुसृतात् सिद्धान्तमार्गात् ज्ञायते। परमेतदेव नवीनानां दर्शनेऽन्यद्यत् तथ्यं यदसत्स्य काव्यात्मनो दोषैः स्पर्शनं भवति। एतन्मूलिका एव नित्यानित्यदोषव्यवस्था प्राचां ग्रन्थेषु । अत्रापि 'यावदास्वादापकर्षको यत्किञ्चिदास्वादापकर्षक' इति द्विधा संग्रहस्तमेव पक्षं कक्षीकरोति। एवं स्थिते रसदोषा इति पारिभाषिका एव मुख्यदोषाः प्रबन्धानाम्, इतरे पदपदांशादिगतास्तमेव रसं परोक्षतयोपजीवन्तीति गौणाः। तथापि सम्प्रदायसिद्धमेतत्प्रपञ्चमालोचनमिति काव्यप्रकाशदीपिकाप्रभृतीनां भूषणमेव सम्यक्।

(ख) पदवाक्यवाक्यार्थाश्रयभेदतया त्रिधैव दोषा इति प्राचीनमानिनो भोजानुसारिणः। पदांशानामपि गुणदोषप्रसङ्गाधिकारे शक्तिसामान्यमस्तीति कृत्वा नव्यैस्ते पृथगत्र गृहीताः। सरस्वतीकण्ठाभरणे सर्वे दोषाः षोड़शैवेति पददोषाणामपि षोड़शत्वस्तदरी-

---

(१) 'निष्कृष्टलक्षण'मिति शिष्टः पाठः (ख) (ग) पुस्तकयोः ।

शिरीषपुष्पादपि कोमलानि राधे ! तवाङ्गानि कुरङ्गनेत्रे !
स्तनद्वयं ते हृदयस्य शिष्यं काठोर्य्यमुच्चैर्यदिदं बिभर्त्ति ॥१

अत्र 'काठोर्य्य'मिति श्रुतिकटु, तेन काठिन्यमिति पाठ्यम् ।

ब्रूमः किमन्यैर्व्रजसुन्दरीजनैः समं समत्वं तव देवि ! राधिके !
वैदग्ध्यमध्यापयते वयोऽपरां वयस्त्वमध्यापयसे विदग्धताम् ॥२

अत्र 'अध्यापयत' इत्यात्मनेपदं च्युतसंस्कृति । तेन 'वैदग्ध्यमध्यापयतीतरां वयस्तदेतदध्यापयसि त्वमप्यत' इति पाठ्यम् ।

हंसीव हंसि मदमेदुरमन्दमन्दमालोकसे सचकितं हरिणाङ्गनेव ।
आभाषसे मृदुकलं ललिते ! पिकीव लक्ष्मीं बिभर्षि सरसश्च वनस्य च त्वम् ॥

अत्र यद्यपि 'हन् हिंसागत्यो'रिति हन्तिर्गत्यर्थेऽपि वर्त्तते, तथापि श्लेषादिकं विनाऽन्यत्र गमनार्थेऽसमर्थमिदं, तेन 'हंसीव यासी'ति पठनीयम् ।

राधे ! तवाङ्घ्रिपद्मोऽयं सत्यं दोहददैवतः (ख) ।
अकालेऽपि यदाघातादशोकः पुष्पितोऽभवत् ॥४

अत्र 'वा पुंसि पद्मं नलिनं' 'दैवतानि पुंसि वे'ति-यद्यप्यनुशासनं वर्त्तते तथापि कविभिरप्रयुज्यमानत्वादप्रयुक्तम् । तेन 'राधे ! तव पदाम्भोजं सत्यं दोहददैवत'मिति पाठ्यम् ।

Amarakosa—Varivarga and Svargavarga.

लाक्षारसेन तव शोणितमद्य वक्षस्तस्याः पदाम्बुरुहतो गलितेन कृष्ण !
आभाति फुल्लनवकोकनदावलोकः शान्तोर्मिको ह्रद इव द्युमणेः सुतायाः ॥५

अत्र यद्यप्यरुणितादिपदसमानार्थं शोणितपदं,तथापि प्रसिद्धेन क्षतजार्थत्वेनाप्रसिद्धार्थो व्याहन्यत इति निहतार्थम् । तेन 'लोहित'मिति पाठ्यम् ।

ब्रूम इति—अपरां व्रजसुन्दरीम् । राधे इति—वृक्षाणां शोभनेड्डी तथाऽकाले पुष्पफलोत्पत्तौ च कारणमौषधिविशेषो दोहदः । तथा च पादपद्मो दोहदरूपदेवताविशेषः । यस्य पादपद्मस्याघातात् । काचिन्मानिनी मानभङ्गार्थमागतस्य श्रीकृष्णस्य वक्षःस्थले

कृतम् । एवं परिगणनायां प्रकाशरुद्रटादिभिर्वामनमहिमरुद्रटप्रभृतिकृतविभागं निपुणं पर्य्यालोचयद्भिस्तद्दुर्द्धिवमिति ■ एवाधुनिकैरनुमियते । अत्रापि स एव पन्थाः ।

गुणास्त्वनेनैव तवोदिता हरे ! प्राणेश्वरीजीवितवल्लभोऽसि यत् ।
दोषोऽप्ययं किन्तु कुलाङ्गनाततेर्मनोमणिस्तेयकरत्वमेव च ॥६

अत्र चकारः केवलं पादपूरणत्वादपार्थं इति व्यर्थं पदं, तेन 'मनोमणिस्तेयकरत्वमेव ते' इति पाठ्यम् ।

यस्यामीक्षणकौमुदीयमुदिता हा हन्त साऽभून्निशा
योऽयं तद्विरहान्धकारगहनः सोऽभूदहो वासरः ।
तद्रूपस्मरणे य इन्द्रियलयः सोऽभूदहो मूर्च्छनं
किं ब्रूयामविवेकतां तव विधे ! वामाय तुभ्यं नमः ॥७

अत्र पूर्वार्द्धे 'निशा'पदं केवलान्धकारेऽवाचकम्; एवं 'वासर' शब्दोऽपि केवलप्रकाशेऽवाचकः, तेनेदमवाचकम् । अतो 'हा हन्त सा तामसी येयं तद्विरहान्धकारगहना ज्योत्स्नावती साऽभव'दिति परिवर्त्तनीयम् ।

बिभर्षि नीलं वसनं यदेतद्धलञ्च पाणौ न कथं करोषि ।
जानातु लोकस्तव कृष्ण ! वेशादपीयसि भ्रातरि भक्तिमत्त्वम् ॥८

अत्र 'हल'पदं कृष्णं प्रति साकूतत्वेनोचितमपि लयकलव्यञ्जनयाऽधेपेण तदेव बलदेवं प्रत्यनुचितार्थम्—तेन प्रकृतभङ्गोऽव 'कथं न पाणौ सुपलं करोषी'ति प्रकृतार्थे प्रत्युचितमेव । अत्रापि ध्वन्यन्तरसद्भावः ।

सम्भोगचिह्नं दृष्ट्वा सक्रोधमाह—नाथास्येनेति । मथुरास्थः श्रीकृष्णः श्रीराधिकाविरहेण व्याकुलः सन् स्वगतमाह—ममैषामस्य कौमुदीरूपेयं राधिका यस्यां निशुदिता सा निशाऽन्धकारोऽभूत्, स मम वासरः प्रकाशोऽभूत् । कदाचिदिन्द्रियाणां हृत्तिलोपरूपलयो भवति चेत्तदा स्वयं विरहपीडाया अपि निवृत्तिर्भवति, सोऽपि न सम्भवेदित्याह—तद्रूपेति । स लयः सम्प्रति मूर्च्छनमभूत् । जरासन्धेन सह युद्धोद्यमाद्यनेकविषये सदा इन्द्रियाणां विक्षेप एव तिष्ठति, कथं लयः सम्भवतीति भावः । भ्रमेण स्वीयपीतवसनं विहाय विपक्षाया

दोषस्तवेषत इति—प्रवाते पुंलिङ्गे 'दैवत' शब्दप्रयोगोऽपि दुष्य इति स्मरणीयम् । व्याघ्रय पदमिति—योगदर्शने लभ्यार्थान्तरमिति तदुपजीव्य लक्ष्यादिवचनं दर्पणादिनिबन्धेषु । यन्यन्तर्यं वक्रोक्तेर्नवंशीय इति वेदाकशास्त्र एवास्य बहुमानः । उक्तञ्चेति—तथैव वामनकाव्यालङ्कारसूत्रे 'संवीतस्य हि लोकेऽस्मिन्न दोषान्वेषणं क्षम'मिति पूर्वांशोऽस्य । अमा शब्देऽपि—एवमेव-भगिनीभागवत्यानिशब्दा इत्याचार्यदण्डिप्रभृतयः प्रमाणविदः ।

वक्षोरुहो काञ्चनपद्मकोरको मुष्टिप्रमेयं तव सुभ्रु ! मध्यमम् ।
कटिश्च ते हेमशिलाविलासिनी शशी मुखं पङ्कजमङ्घ्रियुग्मकम् ॥९

अत्र 'कटि' शब्दो ग्राम्यः । एवमुत्तमनायके 'नागरा'दिशब्दोऽपि(2), नागरिकनागरयोरेकार्थत्वात् । तेन 'श्रोणिश्च ते हेमशिलाविलासिनी'ति पाठ्यम् ।

नामेन पच्यमाने वा न पक्वेऽप्ययमाशये ।
भाति प्रेमरसः किन्तु दुर्ज्जरोऽङ्गविमर्द्दकः ॥१०

अत्र 'आशय'शब्दः । तस्य त्रैविध्यञ्च वैद्यकशास्त्र एव प्रतीतम्, अन्यत्राप्रतीतमिति तथा(ख) । तेन 'नामोऽसौ पच्यमानश्च न पक्वश्च भवत्यसौ । एकावस्थः प्रेमरसो दुर्ज्जरः प्राणिपीड़कः' इति पाठ्यम् ।

अश्लीलन्तु त्रिविधमिति यदुक्तं तस्य भेदमाह । व्रीड़ादायि यथा—

लावण्यमन्यादृशमन्यथैव माधुर्य्यमन्यादृगिदं वपुश्च ।
योगे वियोगे च भवन्ति तस्य स तेऽनुवर्त्ती किमतो भगं ते ॥ ११

अत्र 'भगं श्रीकाममाहात्म्ये'त्यादिषु यद्यप्यनेकेष्वर्थेषु वर्त्तते तथाऽप्यत्र व्रीड़ाकरं, किन्तु सुभगा-दुर्भगा-भगिनी भगवत्यादिषु न तथा (ख) । शब्दश्च तथैव मर्य्यादा (ख), तेन 'स एव कृष्णस्तव पार्श्ववर्त्ती'ति पाठ्यम् । एवं लिङ्गपदमपि क्वचिद्व्रीड़ाकरं, न सर्वत्र । उक्तञ्च (ख) 'शिवलिङ्गस्य संस्थाने कस्यामभ्यत्वभावना ।' एवं योन्यादिशब्दोऽपि । क्वचिन्न, यथाऽम्भयोनिप्रभृतिः । जुगुप्साकरं यथा—

Amarakosa—Nanarthavarga.

ब्राह्मणः क्षत्रियो विड्वा शूद्रो वा निजधर्मतः ।
न निस्तरति संसारं विना कृष्णाङ्घ्रिसेवनात् ॥ १२

नीलवस्त्रमङ्गे विधाय मानभङ्गार्थमागतं श्रीकृष्णं काचित्कामिनी साकूतमाह । बलदेवस्य परिधेयवस्त्रं भक्त्या यदि स्वीयाङ्गे करोषि तदा तस्य हलमपि पाणौ कथं न करोषि ? वर्णयसि ज्येष्ठे । अन्यत्तरमिति—इदं सुघनाघातोऽपि मह्यो ननु विपक्षरमणीरमनधारित्वमिति ध्वनिः । नागरिकशब्दो (2) नगरसम्बन्धिवाचकः, तथा नागरशब्दोऽपि । अत उभयोरेकार्थत्वान्नागरादिशब्दो ग्राम्य एव । ज्वरजनको रस आमाशये तिष्ठति, पच्यमानाशये किंवा पक्वाशये सति याति, कश्चिदत्र आमाशयेऽपि यातीति वैद्यकशास्त्रे

(२) 'नागरोशब्द' इति (ख) पुस्तके, 'नागरिकशब्द' इति (ग) पुस्तके ।

अत्र विट्-विषोर्भिन्नप्रकृतिकत्वेऽप्याकारैक्येन विड़िति जुगुप्साकरं, तेन 'वैश्य' इति पाठ्यम्। एवं 'वायु'प्रभृतिपदमपि। यथा—

रजःप्रसूनस्य समाचिनुध्वमिति व्ययां कापि तयाऽभ्यनैषीत्।
मुखस्य वायुं ददता मुकुन्देनोदस्य तत्तस्य च मा चुचुम्बे ॥ १३

अत्र 'वायु'शब्दो जुगुप्साजनकः शब्दमर्यादया। तेन 'मुखानिलेनैव निरस्यता तत्क्षणेन मा तच्चिरं चुचुम्बे' इति पाठ्यम्। अमङ्गलदायि यथा—अहह हृदयवन्त्याः कोऽपि शोकः कुकूलो

ज्वलति किमपि मन्दं मन्दमेवातितीव्रः।
अपि तु दहति सर्वाण्येव मर्माणि गाढं
धगिति भवति दीप्तस्तज्ज्वलनस्यावनीके ॥ १४

अत्र 'शोक' इति करुणरसस्थायित्वादमङ्गलं मरणरूपं प्रत्याययति, अतोऽमङ्गलस्मरणादश्लीलम्। तेन 'प्रियविरहकुकूलः कोऽपि नोच्चैःशिखो-ऽपी'ति वाच्यम्। एवं नागादिशब्दोऽप्यदर्शनवाच्यपि। तथा

कालिन्द्याः पुलिनप्लावि काञ्चनं सतरङ्गकम्।
द्योतते सुरतश्रान्ता वेणिः श्रोणिगतेव ते ॥ १५

अत्र कस्य जलस्याञ्चनं गतिः किंवा काञ्चनं कनकमिति सन्देहात् सन्दिग्धम्। तेन 'पुलिनाप्लाविनो धारा घनश्रेणिर्यमस्वसु'रिति पाठे दोषा-न्तरस्य नश्यति। यथा वा—

कृष्णोऽस्या वशवर्त्तीति वदनाद्वदनं गता।
चन्द्राचन्द्रे पदं कृत्वा सुख्या कीर्त्तिः प्रयाति ते ॥ १६

अत्र 'सुख्ये'ति, तृतीयया सुखेन, किं सुखार्हेति वा, सन्देहः। तेन 'कीर्त्तिर्भ्रमति ते भुवी'ति वाच्यम्।

कथितम्। अयन्तु सर्वथा न तथा। श्लोकमाह—कालिन्द्या इति। दोषान्तरञ्चेति—काञ्चनमिति शब्दो नपुंसकः—वेणिरिति शब्दः स्त्रीलिङ्गः अत उपमायां लिङ्गभेदरूपो यो दोषः सोऽप्यत्र पक्षे नास्ति। काञ्चनस्य कनकार्थत्वे श्लोकार्थः सङ्गच्छते इत्यपरितुष्यन्नाह—यथा वेति। यद्यप्यत्र जलाञ्जनस्यार्थस्याप्रसिद्धत्वात् निहतार्थत्वमेवेत्यत आह—यथा वेति। लज्जिता श्रीराधां प्रत्याह—श्रीकृष्णो राधाया वशवर्त्तीति कीर्त्तिर्वदनाद्वदनं गता सती एकस्मात् सुखचन्द्रादन्यस्मात् सुखचन्द्रे पदं चरणं कृत्वा सर्वेषां सुखचन्द्रं प्रयाति।

तव नयनचकोरीपुच्छकच्छाभिघातव्यथितहृदयहन्तीनीव नीलोत्पलानि ।
कमलमुखि ! जनेभ्यो लज्जया न प्रकाशं दधति दिवसमध्ये मुद्रितान्येव सन्ति ॥

अत्र 'पुच्छकच्छाभिघाते'त्यादिना निर्जितत्वमेव लक्ष्यते । सा च लक्षणा दुष्टैव । 'लक्षणा सा न कर्त्तव्या कष्टेनार्थागमो यतः । न यत्र शक्यसम्बन्धो न रूढ़िर्न प्रयोजनम् ॥' तेन नेयार्थमिदम् (ग) । तेन 'तव नयनयुगश्रीसाम्यलेशं न लब्ध्वे'ति पाठ्यम् (2a)।

Kumarila Bhatta—Slokavarttika.

अथ क्लिष्टादीनि समासगतान्येव ।

यमुनाजनकज्योतिरुदयक्षितशालिभिः ।
त्वन्मुखस्य तुलामाहुर्मुदयासतपो दधे ॥ १८

अथ यमुनाजनकः सूर्य्यस्तस्य ज्योतिष उदयेन क्षितशालीनि पद्मानि तैः, इति क्लेशत एवार्थावगतिरिति क्लिष्टम् ।

नायं पौष्पः न खलु धनुषो नापि मौर्व्याश्च निर्घो
मुग्धे ! दिग्धः किमसृतरसेनैव किंवा विषेण ।
निर्मुक्तोऽपि प्रकटमसकृद्दीप्यते मुच्यमानो
राधे ! कोऽयं तव रतिपतेः षष्ठबाणः कटाक्षः ॥ १९

अत्र षष्ठत्व' विधेयं, तत्तु समासेन गुणीभूतम्—इत्यविमृष्टविधेयांशम् । तेन 'मुग्धे' इत्यत्र 'राधे' इति कृत्वा 'षष्ठः कोऽयं नयनमधिकी पञ्चबाणस्य

रात्रौ विकसितानि नीलोत्पलानि दिवसे मुद्रितान्येव सन्तीत्यत्र हेतुः—श्रीकृष्णः प्रियां प्रत्याह—तवेति । कलोत्पलानां दिवसे मुद्रणे कारणं लज्जा, तस्याः कारणं प्रियानयन-कर्त्तृकं तन्निर्जितत्वं, तस्य बोध. पुच्छकच्छेत्यादिना न भवति । तत्र निर्जितस्वरूपेऽर्थे कस्यापि पदस्य शक्यसम्बन्धो न भवतीति न लक्षणा सम्भवति । यदि यथाकथञ्चित् कष्टेन शक्यसम्बन्धं स्वीकरोति (2b) तदा कष्टगम्यत्वेनेयं लक्षणा दुष्टेत्यर्थः । चकोर्य्याः पुच्छ-

(ग) लक्षणा इति—अत्र मीमांसकानां शब्दशक्तिनिष्णातानां मतं सप्रमाणोपन्यासमुप स्थाप्यते कौस्तुभकृद्भिः । द्वितीयकिरणटिप्पणेऽस्माभिरेतदनुषङ्गि विवेचनं सूचितम्। रूढ़ौ

(2a) 'साद्दृश्यं न लब्ध्वे'ति (ङ) पुस्तके पाठः ।

(2b) एव सर्वेष्वेवादर्शपुस्तकेषु ।

वाप' इति पाठे साधु'। यथा वा—

अकृतं सुकृतं किञ्चिदतप्तञ्च तथा तपः ।
भवेयं येन ते नाथ ! करुणालवभाजनम् ॥२०

अत्र नञां प्राधान्यम्, तस्य समासेन गुणीभावः—एवं लवस्य विधेयत्वेन समासे गुणीभावः। तेन 'न कृतं सुकृतं किञ्चिन्न तप्तञ्च तथा तपः। मयि येन भवेन्नाथ ! करुणाया लवोऽपि ते ॥' इति साधु। तथा—'उदयति शशी श्रीराधाया न तन्मुखमण्डल'मित्यत्र (५म किरणे ४१ श्लोके) नकारस्य प्राधान्याच्च गुणः। यत्र तु विधेयाभिधानं तत्र नञः समासोऽपि न दुष्यति। यथा—

अमार्जितसुचिक्कणैरनभिपिष्टधौतोज्ज्वलै-
रभूषितमनोहरैरननुलिप्तसत्सौरभैः ।
तमालदलकोमलैर्नयनकौमुदीकन्दलै-
रहो किमिदमङ्गकैः स्फुरति नीलमाद्यं महः ॥ २१

अत्र 'सुचिक्कणादिविशेषणाभिधानेऽमार्जितादिषु नञः समासो गुण एव, तद्रूपत्वमेव विधेयम्। नातो विधेयाविमर्शः यथा 'अपीतक्षीबकादम्ब'मिति दण्डिनः (काव्यादर्शे २य परिच्छेदे २००तमः श्लोकः)।

यथा वा—अनासक्तः कर्म कुर्वन्नसक्तो विषयान् जुषन् ।
अप्रमत्तो भजन् कृष्णं न स तैस्तैर्निबध्यते ॥ २२

घातो नीलोत्पले न सम्भवतीति लक्षणाऽभावबीजं ज्ञेयम् (3)। न कृतमिति—यन्नोत्तर-वाक्यगत'यत्'पदेन 'तत्'-पदापेक्षा नास्तीति भावः। अत्र नञ्-तत्पुरुषे उत्तरपद-प्राधान्याद्विधेयस्य नञोऽप्राधान्यं दोषः। कदाचिद्दिवजन्योन्मादेन चन्द्रादेव श्रीराधा-ऽऽद्यवयवत्वेन ज्ञात्वा दिधीषेया धावन्तं श्रीकृष्णं प्रति मधुमङ्गल व्याह—उदयतीति। श्लोकोऽयं प्रागव्याख्यातः। अत्र नकारस्य प्राधान्याद् गुण एव ननु दोष इत्यर्थः। यत्र नञर्थदितसमस्तपदार्थस्य विधेयाभिधानमपेक्षितं भवतीति तत्र नञा सह समासेऽपि न दोषः। अहो आश्चर्यं किमिदं श्रीकृष्णस्वरूपमाद्यं नीलं महः कोमलाङ्गैः करणैः स्फुरति। कथम्भूतैः? नेत्रयोः प्रकाशिका या कौमुदी तस्याः कन्दलैरङ्कुरस्वरूपैः तद्रूपत्वमिति

प्रयोजने च शक्यसम्बन्धापरिहारेणार्थकल्पनायां लक्षणाऽवकाशः—यत्राशक्यः सम्बन्धस्तत्र लक्षणा निरवकाशेति नेयार्थत्वं शब्दस्य दोषः। तदाश्रयत्वाच्च वाक्यदुष्टत्वमिति तत्परिहारो-

(3) अत्र पाठो न कुत्रापि सम्यगिति प्रतिभाति। 'नीलोत्पले न सम्भवतीति लक्षणाबीज'मिति (क) पुस्तके, 'नीलोत्पले न सम्भवतीति (ख) पुस्तके, 'नीलोत्पलेन सम्भवतीति लक्षणाबीजं ज्ञेय'मिति (ग) पुस्तके, 'नीलोत्पले न सम्भवतीति (घ) पुस्तके। एवं प्रत्येकं मुद्रितेषु पाठ उपलभ्यते।

यथा वा—अपूतः पूततां गच्छेदविज्ञो विज्ञतां व्रजेत्।
अगुणी गुणितामेति कृष्णे भक्तो भवेद्यदि ॥ २३

यथा वा 'अगृध्नुराददे सोऽर्थान्' (Raghuvamsam I. 21) इत्यादि कालिदासः। यत्र नञः प्राधान्येन दोषान्तरमापतति, तत्र दोष एव। यथा 'गिरो न हरितत्परा इगपि न हरीक्षोत्सरे'त्यादौ किं गिरो न हरितत्पराः, किं, हरितत्परा गिरो न, किं, गिरो न, कुतः, हरितत्परायेदिति सन्देहः स्यात्। तेन 'गिरस्त्वहरितत्परा इगपि च हरीक्षापरे'ति साधु।

विना शपथमालीनां विना कृष्णस्य नम्रताम्।
न सम्मुखीनाऽसीत्येष राधे! कस्तव दुर्ग्रहः ॥ २४

'अत्र दुर्ग्रह' इति दुराग्रहवाची च, ग्रहवैगुण्यप्रतिपादकत्वेन विरुद्धमतिकृत्। 'विना शपथ'मित्यत्रापि 'विनाश'शब्देऽपि विरुद्धता। तेन 'ऋते शपथमालीना'मिति पठित्वा 'राधे! कोऽयं दुराग्रह' इति पाठ्यम्। यथा—

समांसमीनावलि चारयद्भिर्गवां कुलं वल्लवबालवृन्दैः।
वृन्दावने कौतुककेलिलोलः पुनातु वः श्रीव्रजराजसूनुः ॥ २५

अमान्तितसूचिकत्वमेव विधेयं न मार्जनाभावो विधेय इत्यर्थः। एवममौतित्यादौ पाना-भावो न विधेयः, अतो नञा सह समासे न दोषः।

अनासक्त इति—अत्राप्यासक्त्यभावो न विधेयः किन्तु आसक्त्यभावविशिष्टकर्मकर्तृत्व-मेव विधेयमिति भावः। अगृध्नुरिति—तथा चाकाङ्क्षाभावविशिष्टस्य पुरुषस्यार्थग्रहणकर्तृत्वमेव विधेयं, नत्वाकाङ्क्षाभावो विधेय इति भावः। नञ् इति—यत्र नञः प्राधान्यं तत्र विमृष्ट-विधेयरूपदोषाभावेऽपि दोषान्तरमापतति तत्र दोष एव सः। तदेवाह—गिर इति। किं गिरो हरितत्परा न, किंवा हरितत्परा यास्ता गिरो न, किंवा एता गिरो न भवन्ति यतो हरितत्परा न इति सन्देहरूपो दोषः। तेनेति—अत्र हरितत्परत्वाभावो न विधेयः किन्तु हरितत्परत्वाभावविशिष्टवाक्यत्वमेव विधेयम्। एवं हरिदर्शनाभावविशिष्टद्रष्टृत्वमेव विधेयम्—अतो नाविमृष्टविधेयदोषो, नापि सन्देहदोषः।

सम्मुखीनामिना श्रेडा नास्मि। तथा च पूर्वं सम्मुखीनामानुकूल्यव्रतीनां प्रियाणां मध्ये

ऽवश्यं साध्यः; निहतत्वाप्रयुक्तत्वादिस्थलेषु त्वर्थोपस्थितिबाधा प्रयोगविधिनियन्त्रिता प्राक्-विधेयपरिहरसामर्थ्यं च प्रसिद्धिहता चेत्येतेषां परस्परं भेदः। किं बहुनेति—एतच्च निर्बन्ध-

अत्र मांसमीनावलिसहितमिति विरुद्धमतिकृत् । एवम् अकार्य्यमिदं भवानीपतिरम्बिकारमण इत्यादयोऽपि विरुद्धमतिकृतः ।

किं बहुना, प्रियतम-वल्लभतमेत्यादयोऽपि प्रियान्तरं वल्लभान्तरञ्च प्रतिपादयन्ति । तेन तेऽपि तथा । प्रियतमाप्रभृतयस्तु न तथा, औचित्यादिति केचिदाहुः (ग) । भूषणकान्तादिशब्दास्तु न तथा, कविभिः प्रयुक्तत्वात् ।

एषां समासगतत्वेन दिङ्मात्रमुदाहरणं क्रियते ।

समासगतश्रुतिकटु यथा—

प्रचक्रमे विक्रमविक्रयं भुवा सुवक्त्रयाऽसौ रतिचक्रमक्रमात् ।
सुनिष्ठुरस्फूर्त्तकटाक्षमोक्षया गोष्ठाधिराजस्य सुते विसंष्ठुले ॥३६

अत्र परार्द्धं समासगतं श्रुतिकटु । समुदायेन प्रतिकूलवर्णत्वात् प्रकृतरसाननुगुणम् । 'विसंष्ठुल' इति समासपुनरात्तञ्चेति—परिहृतौ मूलनाथः ।

एवमन्ये यथास्थूलं ज्ञेया वाक्ये तथैव च ॥ ३४३ का—

च्युतसंस्कृत्यनर्थकं निरर्थकं वर्जयित्वेति श्रुतिकट्वादयो दोषा अनुमेयाः । क्रमेणोदाहरयामि—'प्रचक्रमे विक्रमविक्रये'त्यादि वाक्यमेव (३६ श्लोके)

त्वं श्रेष्ठाऽसीरिदानीन्तु तथा न भवसीति । गर्भा श्रुतं कथम्भूतम् ? समांसमीनावलिः प्रतिवर्षंप्रसूता गोश्रेणिर्यत्र तथाभूतम् । 'समांसमीना सा प्रोक्ता सूते या प्रतिवत्सर' मिति शब्दार्णवः । न कार्य्यं किन्तु स्वतःसिद्धं नित्यम् । भवस्य पत्नी भवानी, तस्याः पतिरिति भवभिन्नोपपतिबोधो जायत इति विरुद्धमतिकृत् । एवं 'रमण'शब्दोऽप्युपपतिं व्यनक्ति— अतएव राधारमण इत्युच्यते, न रुक्मिणीरमणः । तेऽपि प्रियतमादयोऽपि विरुद्धमतिकृतः । औचित्यात् कविप्रयुक्तत्वेनोचितत्वात् (ग) ।

स्वविक्रमस्य विक्रयो व्ययो यत्र तथाभूतं रतिचक्रं विपरीतसम्भोगरूपम् । अक्रमादिति—स्वक्रमविरुद्धपुरुषक्रमसमाक्रम्य, ल्यब्लोपे पञ्चमी । स्फूर्त्तं निःसृतम् । विसंष्ठुले पुरुषक्रमं विहाय स्त्रीसंस्थया स्थिते । परिहृतौ निर्दूषणपदप्रयोगे मूलस्य समस्तश्लोक·

(ग) मतोऽहोपक्षं, परं ग्रन्थकृद्भिरत्र 'केचि'दिति यदरुचिसूचनं तत्तु योऽस्यैव वल्लभतमो नायकः नापरः प्राकृतः कश्चिदिति मतममतपक्षपातकत्वोक्तमिति प्रतिभाति । 'प्रियतमा' प्रभृतिपदप्रयोगे एकस्य बह्वीनां वल्लभानां नारीणामौचित्यहानिप्रसङ्गाभावान्न दोषत्वमिति तेषामाशयः । अत्र टीकाकृद्दुलोऽर्थो कविप्रयुक्तत्वेनेत्यादिनं सम्यग्: । विद्यासुन्दरे तु— केचिच्छन्दाः परिहृतिमदपूर्वाण्ययशः, केचित् परिहृतिमद्वोत्तरावयवाः,

स्तुतिकृत् । यथा वा—कष्टमष्टापदस्येदं दौष्ठवञ्च सुधांशुरः ।

वर्षांशो ह्यनया छ्ष्णा तुण्डेन च तव प्रिये ! ॥ २७

सुधांशुरश्चन्द्रस्य छष्णा किरणेन । अत्र वाक्यमेव तथा ।

लेखैर्दुश्च्यवनप्रष्ठैः सुरज्येष्ठादिकैरपि ।

वन्द्यमानो विधू रातु शातं श्यतु च दुष्कृतिम् ॥ २८

लेखैर्देवैः, दुश्च्यवन इन्द्रः, सुरज्येष्ठो ब्रह्मा, विधुः श्रीकृष्णः, रातु ददातु, श्यतु क्षयं करोतु । अत्र लेखादिशब्दाः सुरादिवाचका अपि श्लेषादिकं विना कविभिरप्रयुक्ताः—तेन वाक्यमेवेदमप्रयुक्तम् ।

क्षमाक्षमाधरानन्तमकरध्वजलङ्घिनः ।

श्रयन्ते शैव्यसुग्रीवमेघपुष्पबलाहकाः ॥ २९

अत्र क्षमाऽऽदयो बलाहकान्ताः शब्दाः क्षान्त्यादिभिः प्रसिद्धैर्निहतार्थाः । तथा हि क्षमा क्षान्तिः, क्षमाधरः क्षमी, अनन्तः परमेश्वरः, मकरध्वजः कामः, शैव्यः शिविपुत्रः, सुग्रीवो वानरराजः, मेघपुष्पो जलं, बलाहको मेघः— एतैः प्रसिद्धैः पृथ्वी-पर्वत-व्योम-समुद्रा भगवतो ह्ययाश्चत्वारश्चाप्रसिद्धा व्याहन्यन्ते । यथा वा— सामुद्रं नवनीतं च महारिष्टिश्च नन्दकः ।

हरिवत्सश्रयाश्चश्चो रातां शातं सदैव वः ॥ ३०

अत्र सामुद्रं नवनीतं कौस्तुभः, महारिष्टिर्नन्दकः खड्गं, वत्सं वक्षः, शयः पाणिः, एते सामुद्रलवण-नवनीत-महोत्पात-समृद्धि-तर्णक-शयनैः प्रसिद्धैर्निहताः—इति वाक्यमेव निहतार्थम् ।

विष्णुस्यन्दनपर्णानां पृषदश्वेन धाविताः ।

निपेतुः काश्यपीकान्ताः कौण्डिन्याः कर्पीडने (ग) ॥ ३१

अत्र 'विष्णुस्यन्दना'दयः शब्दा विष्णुरथादय इव गरुडाद्यर्थं न बोधयन्ति, तेनामी अवाचका इति वाक्यमेवावाचकम् । पर्णाः पक्षाः, धाविताः कम्पिताः, काश्यपीकान्ता महीश्वराः, कौण्डिन्याः रुक्मिणः ।

स्यैव नाशः स्यात् । वर्षांशो देहस्य । दौष्ठवं दुःस्थताम् । दौष्ठवमपि व्याकरणसिद्धम् ।—क्षमेति—क्षमादीन् लङ्घिनः शैव्यादयो भगवतश्चत्वारोऽश्वाः । विष्णुस्यन्देनेति (ग)–यथा विष्णुरथशब्दो गरुडवाची न तथा विष्णुस्यन्दनशब्दः (ग) । दशचे पद्ये शुक्रपक्षे

केषाञ्चिद्विरलानामुभयत्रैव परिहर्त्ता बाधा, एतेषां शिष्टप्रयोगतः संस्याऽवगन्तव्येति न नूतनतया तेषामुद्भावनं समीचीनम् । स्वानपानादीति—अयमत्र

वलक्षे पक्षेऽयं दिवसपरिणामे शशधरो
दिविष्ठं कुष्ठं वा न किरणकलापं विकिरति ।
तथाऽपि द्रष्टॄणां नयनकुसुमं व्योमसरसो
महाप्रोष्ठीवल्काकृतिरपि कुलीकप्रियतमः ॥ ३२

अत्र पृथिवीस्थादिवाचिनोऽपि कुष्ठादयः शब्दाः, कुष्ठं व्याधिः, नयनकुसुमं नयनव्याधिः, कुलीकः कुजनः, इत्यनुचितार्थप्रतिपादकाः । तेनेदं वाक्यमनुचितार्थम् ।

स्नानपानादिसामग्री नाद्यापि बत साधिता ।
कृष्णोऽयमागतः प्रायो भक्तं ते शक्लवर्ज्यम् (ग) ॥ ३३

स्नानपानादयः शब्दा ग्राम्याः ।

कोपेभ्योऽन्नमयादिभ्यो विश्वादिभ्यश्च यः परः ।
सूते मायापतिः कृष्णः सौभाग्यं किमतः परम् ? ॥ ३४

अन्नमयादयः पञ्च कोषाः, विश्वतैजसप्राज्ञास्त्रय आत्मानः, केवलं वेदान्तशास्त्रप्रयुक्तत्वादप्रतीताः, तेनेदमप्रतीतं वाक्यम् ।

अपानेनाभोजनेनामेहनेनापि खिद्यसे ।
किं ते तपस्विन् ! कष्टेन भज कृष्णं सुखी भव ॥ ३५

अत्र 'अपानादयः' शब्दाः पानाद्यभाववाचिनोऽपि अपानादिकमर्थं बोध-

दिवसपरिणामे अपराह्णे । प्रोष्ठी शफरी मत्स्यविशेषस्तस्य वल्कं त्वक् । अपराह्ण चन्द्रस्य शोभाया अभावात् मत्स्यवल्काकृतित्वं ज्ञेयम् । यशोदां प्रति श्रीनन्द आह—स्नानेति—तव शक्लपर्वर्ज्यं भक्तम् । अहमेव श्रीकृष्णस्य भक्ष्यभोज्यसम्पादिकेति यशोदायो हृदयेनेत्यर्थः ।

परस्तुरीयः । अन्नेति—अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमया इति पञ्च कोषाः तथा जीवात्मनो विश्वतैजसप्राज्ञा इत्यवस्थात्रयम् । तत्र जाग्रद्दशायां जीवात्मनो विश्व इति संज्ञा, स्वप्नदशायां तैजस इति, सुषुप्तिदशायाम् प्राज्ञ इति च वेदान्तशास्त्र एव प्रसिद्धाः, नान्यत्र । अपानेन पानाभावेन पक्षेऽधोवायुना । एवमभोजनेनेत्यनेन शब्दशक्त्याऽमेध्यभोजनमेवोच्यते । तथाऽमेहनेन मेहनं स्निग्धं तैलादिसेचनं तदभावेन पक्षे मूत्रासेपनेन ।

स्नानापिनेत्यत्रं त्वे च शब्दसन्निवेशः । 'भक्तं शक्लवर्ज्य'मित्यादिष्वपि भाषाविभाषाप्रचलितप्रकारतयाऽर्थसूचना । सुराधायः (रात्र्य इति—अत्रानुप्रासपरतया द्वितीयार्थे सम्भावने न दोषस्पर्शो इति स्मरणीयम् ।

यन्तोऽश्लीलाः, व्रीडाव्यञ्जकत्वात् । अमेहनं स्नेहाभावः ।

वचो वान्तसमं तस्य प्रकृतिस्तस्य दुःखदा ।
उत्सर्गोऽपि विषं तस्य यो वैष्णवविनिन्दकः ॥ २६

अत्र वान्तादयः शब्दा जुगुप्सादायिनः, प्रकृतिर्मलं, उत्सर्गो दानं, पक्षे विड़ुत्सर्गबोधकम्—इदन्तु जुगुप्सादायि । किन्तु वान्तशब्दो वम्-धातुप्रयोगार्थान्तरसंक्रमितत्वान्नात्रो न दोषः । यथा—'वान्तैरम्बरमूर्त्तिभिः सुकविना मुक्ताफलैर्गुम्फिता' इति (Anargharaghava I) मुरारिः ।

स्तिमितमृदुलचीनोद्भ्रान्तकान्तोरुपीन-
स्तनजघनमितम्बद्योतधाराप्रहारैः ।
जितमपि भुजपाशैः कान्तमाबध्य शृङ्गा-
हरणकुतुकखेलां सुभ्रुवो नाटयन्ति ॥ इति कन्दर्पमञ्जरी ।

'मा वम संवृणु विषमिति बालकं पितामहेनोक्त' इति (Aryasaptasati, 2) गोवर्द्धनः ।

सङ्केतं सा पितृवने चकाराद्य तपस्विनी ।
जीवितेशस्य संप्राप्ते रङ्गिणी मङ्गलक्षये ॥ २७

पितृवने पितुरुद्याने, तपस्विनो विरहिणी, जीवितेशः कान्तः, मङ्गलक्षयः मङ्गलगृहमित्यादिभिः श्मशान-यम-मङ्गलाभावाः प्रतीयन्ते—इत्यमङ्गलम् ।

विद्वत्सभायां भासि त्वं दोषाकर इवोज्ज्वलः ।
विद्यया च तथा धीरः सुराचार्य्यः सुरालये ॥ २८

अत्र किं दोषाणामाकरः किं दोषाकरश्चन्द्रः, किं सुराणामाचार्य्यः, किंवा सुरायामाचार्य्यः, एवमपरोऽपि—इति सन्दिग्धं वाक्यम् ।

हरिचरणरत्नकिरणोज्ज्वलगरमम्भोदकुसुमजबला गहनम् ।
अनुहरति मसवाग्रमकूर्दननिद्रोत्थयुवतिमुखसुषमाम् (घ) ॥ २९

गोपीभिः सह श्रीकृष्णस्य जलक्रीडां वर्णयति—स्तिमितेति । शृङ्गेति । जलयन्त्राहरणखेलां नाटयन्ति । 'शृङ्गं प्रधाने शिखरे विषाने जलयन्त्रके' इति । अपरोऽपीति—सुरालये देवगृहे पक्षे मदिरालये । सूर्य्योदयेन प्रफुल्लानां कमलानां गहनं वनं कर्त्तृ कन्दर्पक्रीडा-

(घ) हरिचरणेति—आर्य्याया गीतिसंज्ञाया द्वितीयः पादो दोषदुष्ट इवाभाति, 'कुसुमजनुषां वन'मिति पाठे सर्वं निर्मलम् । 'गहन'मिति काननसामान्यार्थे प्रयोगो 'विशेषणमात्रप्रयोगो

अत्र हरिचरणं विष्णुपदमम्बरं तस्य रत्नं मणिः, द्युमणिः सूर्य्य इत्यर्थः । उज्जागरं प्रफुल्लता, अम्भोटकुसुमजन्मानि कमलानि, प्रसवाशुगः कामः, कूर्दनं केलिः—इति नेयार्थाः । इति वाक्यं नेयार्थम् ।

श्रीकृष्णस्य जनानां निरुपधि विहिता पदाम्भोजे ।
शमयति सुकृतं जनयति दुष्कृतमेकान्तनिर्मला हि मतिः ॥ ४०

अत्र श्रीकृष्णस्य चरणाम्भोजनिहिता जनानां मतिर्दुष्कृतं शमयति सुकृतं जनयतीति वक्तव्यं यथास्थितं क्लिष्टम्—इति वाक्यमेव क्लिष्टम् ।

नवं वयस्तेऽधिकसौकुमार्य्यता प्रियानुरागामृतसिन्धुरत्नता ।
यथोत्तरं हृद्यमितो गुणावलिः का ते समाना भवतीह राधे ! ॥ ४१

अत्र 'अधिकसौकुमार्य्यता' 'प्रियानुरागे'त्यादि च विधेयम् । तच्च समासगतत्वेनाविमृष्टम् । तेन 'नवं वयस्ते सुकुमारताऽधिका प्रियस्य च प्रेम नवं नवं त्वयी'ति साधु ।

असमासगतत्वेऽपि वाक्याविमृष्टविधेयांशत्वं द्रष्टव्यम् । यथा—

सौभाग्यं मम पुनरेतदेव कृष्ण ! यत् कान्तागणगणने ममापि लेखः ।
अत्रायं यदधिक आदरस्तदेतन्माहात्म्यं तव परमुत्तमं कृपायाः ॥४२

अत्र 'एतदेवे'ति विधेयं, मत्वनुवाद्यम्—तत्तु पश्चान्निर्द्देशेनाप्यनुवाद्यमेव जातम् । यथा वा—अपाङ्गभङ्गेन धृतिं धुनोसे कुलेन वेणोश्च क्रियं लुनीते ।
कुलञ्च शीलञ्च पुनः पुनीते स्पर्शेन योऽसौ पुरतः प्रियस्ते ॥४३

अत्र योऽसावित्येतयोः पदयोः पूर्वमनुवाद्यं द्वितीयन्तु विधेयं, अविमृष्टतमत्वेन द्वितीयमेवानुवादवत् प्रतिभासते । तेन 'स्पर्शेन यस्ते सखि ! सोऽभ्युपेतो'ति वाच्यम् ।

जन्यनिद्रया उत्थिता या युवतिस्तस्या मुखशोभां हरति ।

समासगतत्वं विनाऽपि वाक्येऽविमृष्टविधेयांशत्वं सम्भवतीत्याह—असमासेति । 'एतदेव सौभाग्यं मम पुन'रित्यन्वये एतदित्यस्य विवक्षितं विधेयत्वं न सम्भवति, पश्चान्निर्देशात्, किन्त्वनुवाद्यत्वमेव जातं तस्य, अतः 'सौभाग्य'मित्यस्य विधेयस्याविमृष्टविधेयांशत्वम् 'अनुवाद्यमनुक्त्वैव न विधेयं प्रयोजये'दिति वचनात् (4)। अत्र विधेयान्तरमप्याह—स्पर्शे-

विशेष्यप्रतिपत्ता'विति कथञ्चित् समाधेयः । ते ते गुणा इति—एतदर्थे 'विनाशचेष्टाः सखि केशिनाशिन' (३।८६) इत्यादि पद्ये 'हन्तन्ति ममाखि गुणाः घना इवे'ति वाक्यं तुलनीयम् ।

(4) 'किन्ति'दादि वाक्यं मुद्रितपुस्तक एवोपलभ्यते ।

एवं प्रस्तावतो यत्तदोः सम्बन्धोऽपि विचार्य्यते। तथाहि यत्र चि प्रक्रान्तप्रसिद्धानुभूतार्थविषयस्तच्छब्दः तत्र यच्छब्दो नापेक्षितः स्यात्। यथा—वृन्दावने चन्दनवातशीते सचन्द्रिकायां निशि सुन्दरीभिः।

कलिन्दकन्यापुलिनेऽतिरम्ये स रासलास्योत्सवमाततान ॥ ४४

अत्र 'स' इति प्रक्रान्तं श्रीकृष्णमेव प्रस्तौति। 'स रासलास्यं विततान कृष्ण' इति पाठे 'स' इति प्रसिद्धिमात्रद्योतकम्।

सा कान्तिरेकान्तरसायनं दृशां स वाग्विलासः श्रवसां सुधाश्रवः।

तद्दीक्षितं प्रेमरसस्य दुर्दिनं कदा पुनर्मे विषयो भविष्यति ॥४५

अत्र तच्छब्दोऽनुभूतार्थः—एवमस्मिन्नर्थे वीप्साऽपि दृश्यते।

ते ते कटाक्षाः स स वाग्विलासस्तत्तत् स्मितं तत्तदसीमधाम।

ते ते गुणा हन्त समस्तमेव ममाधुना कृन्तति मर्म मर्म (ग) ॥४६

एवञ्चोत्तरवाक्यस्थो यच्छब्दः पूर्ववाक्यस्थतच्छब्दं प्रति न साकाङ्क्षः।

यथा—त्रैलोक्यलक्ष्मीमुकुटैकरत्नं श्रीकृष्ण एव प्रणयेन सेव्यः।

येन स्वकीयं पदमादरेण प्रदीयते भुक्त्यधिकं भजद्भ्यः ॥४७

अत्रोत्तरपदस्थो यच्छब्दः स्वाच्छन्द्येनैव शोभते। पूर्ववाक्यस्थो यच्छब्द उत्तरवाक्यस्थं तच्छब्दं प्रति सापेक्षः—यथा 'येन स्वकीय'मित्याद्युत्तरमर्द्धं पूर्वार्द्धं यदि भवति तदैव तच्छब्दाकाङ्क्षा। तेन 'श्रीकृष्ण एव प्रणयात् स सेव्य' इति चतुर्थचरणं पाठ्यम्।

द्वयोरनुपादानेऽपि द्वयोरर्थः क्वचिदवगम्यते। यथाऽस्मद्गुरोः—

न वादिनिग्रहः कार्य्यो न शिष्यानुग्रहोऽपि च।

उभयायितरूपस्य मनसो ह्युभयं मतम् (घ) ॥

Srinatha—Bhagavatamatadipika *Introduction*

नेति। प्रकृतिप्रत्ययमर्य्यादया 'ममाङ्ग'मित्यत्र बहुवचनस्यापि विधेयत्वं ज्ञेयम्। एवं ममापीत्यत्रैकवचनस्य। अयमर्थः ममैकस्यापि त्वज्जनमध्ये वसत्वे सदा सखीसहिता-नामस्माकं बह्वीनामिव सौभगम्—अत्रास्मन्निष्ठबहुवचनस्य तथा मन्निष्ठैकवचस्यापि विधानं ज्ञेयम्। अधुना माथुरविरहेण व्याकुला श्रीराधिकाऽऽह—ततैः सीमारहितं धाम प्रभवादि समस्तमेव मर्म मर्म कृन्तति। श्लोके दिरुक्तिर्न दुष्यति। द्वयोर्यत्तदोः।

(घ) वादीति—एतच्च अस्मत्कद्गुरुचरणानां श्रीमद्भागवतमननिष्कर्षमाविष्कर्त्तुकामानां वैष्णववर्य्याणां श्रीनाथाचार्य्याणां सप्रश्रयमात्ममतनिवेदनमिति श्रीभागवतमतदीपिकायाः

अत्र यो वादी भवति तस्य जिगीषा मे नास्ति, यः शिष्यो भवति तस्मिन्ननुग्रहोऽपि नास्ति। किन्तु मन एव उभयायितं, तेन तस्यैवोभयं निग्रहानुग्रहौ—इति वाक्यद्वये पूर्ववाक्ये यत्तदोरभावेऽपि यत्तदर्थप्रत्यायकत्वम्। तथा'ऽसा' विति शब्दः स इत्यस्यार्थं नाभिधत्ते। यथा—

असौ गुणानां निकषो, गुणाना-मुत्पत्तिभूमिर्भवती च राधे!
जनस्तृतीयः कथमत्र योग्यो येन द्वयोर्दौत्यमुरीक्रियेत ॥४८

अत्र 'स' इत्यर्थे न असौ-शब्दः, अपि तु प्रक्रान्त एवार्थे। यद्यपि 'यस्ते प्रियोऽसौ न जहाति पार्श्व'मिति यच्छब्दानन्तरं व्यवहितोऽप्यदःशब्दस्तच्छब्दमतीतो समर्थवद्भासते तथापि विना तच्छब्दान्तरं न वाक्यार्थपरिपोषः। तच्छब्दोपादानेनैव स स्यात्। यथा—'यस्ते प्रियोऽसौ स तवैव पार्श्वे' इति।

यस्ते मनोरत्नहरः सुनेत्रे! नवीननीलाम्बुदवृन्दकान्तः।
राकेन्दुनिन्दाकरवक्त्रबिम्बो मयाऽयमालोकि वने प्रयान्त्या ॥ ४९

यत्तु (5) क्वचिदिदम्-शब्दवददःशब्दोऽपि तच्छब्दार्थमभिधत्ते, तत्तु तद्यथा नैकवाक्यस्थम्, उत्तरवाक्यस्थमेव तथा, न तु योऽयं सोऽसाविति यच्छब्दनिकटत्वे, तथा सति प्रसिद्धार्थबोधकमेव, यथा यच्छब्दनिकटस्थस्तच्छब्दः

अथ ये पण्डितास्ते वादिषु निग्रहं शिष्येष्वनुग्रहञ्च कुर्वन्ति। एतद्द्वयमेव तेषां साध्यं भवति मम तु तद्द्वयं साध्यं न भवति, किन्तु मनः एव मम वादि। तथाहि रे मनस्त्वं भगवच्छ्रीलाच्छाकीर्त्तनस्मरणादौ तिष्ठ, विषयेषु सदा मा तिष्ठेति मदाज्ञामनङ्गीकुर्व्वत् सदा विषयेषु तिष्ठति इत्यतो भगवच्चरणाश्रयणरूपबलेन त्वमतो जित्वा शिष्यं करिष्यामि। पश्चात् भगवन्मधुरनामकीर्त्तनादौ निमज्जनरूपानुग्रहं मनोरूपशिष्ये विधास्यामीत्यत आह—वादीति। उभयायितरूपस्य वादिशिष्यस्वरूपस्य मनस उभयं निग्रहानुग्रहौ मतं मम सम्मतम्। मयाऽयमालोकीत्यत्र 'इदम्'—शब्दस्तच्छब्दार्थबोधकः, तददःशब्दोऽपीति यदुक्तं, तत्तु नैकवाक्यस्थम्, अपि तूत्तरवाक्यस्थमेव। यच्छब्दनिकटस्य तच्छब्दस्य प्रसिद्धार्थबोधकत्व उदाहरणमाह। राधामाधवयोर्यत् तत् प्रसिद्धं प्रेम तत् किं वर्णयितुं शक्यम्। अत्र द्वितीय'तत्'शब्देन सह 'यत्'शब्दस्याकाङ्क्षा, तेनैव 'यत्' पदं निराकाङ्क्षम्, अतः प्रथमं

निबन्धस्योपष्टम्भे स्थितम्। परममहृदयत्वादिति—अत्र प्रत्ययप्रयोगकृतवैचित्र्यहानिश्च सुतरां लभ्या। परिहृत्तौ मूलनाशसम्भावनेति न हाता तत्रेच्छा ग्रन्थकृता। ईर्ष्या इति—

---

(5) 'ननु तद्यथेति' इत्यंशद्वयस्थानभ्रंशः (ख) (ङ) (छ) पुस्तकेषु।

प्रसिद्धार्थमेवाभिधत्ते। तद्यथा

राधामाधवयोर्यत्तत् प्रेम क्षेमकरं महत्।
तत् किं वर्णयितुं शक्यं गिरा देव्याऽपि कर्हिचित् ॥५०

अत्र 'तत् किं'मिति पुनस्तच्छब्देनेव निराकाङ्क्षम्। एवं प्रागुपात्तस्य यच्छब्दस्य वीप्सायामुत्तरवाक्यस्थस्य तच्छब्दस्यापि वीप्सा कर्त्तव्यैवेति न नियमः, तदकरणेऽपि दोषाभावात्। यतो वीप्साप्रतिपाद्यं यत् किञ्चिच्छब्दार्थरूपं तदेवोत्तरवाक्यस्यैकतच्छब्देनैव समर्थ्यते, उत्तरवाक्यस्थितिसामर्थ्यादेव। यथा—गुणा अपि क्वापि भवन्ति दोषा दोषा अपि क्वापि गुणा भवन्ति।

यो यो गुणस्ते स स तादृगेव दोषस्तु यो यो न च तस्य लेशः ॥५१

अत्र तृतीयचरणे द्वयोरपि वीप्सा, चतुर्थचरणे यच्छब्दस्यैव। उक्तोदाहरणद्वये प्रामाण्यं 'यं यं व्यतीयाय पतिंवरा सा विवर्णभावः स स भूमिपालः' (Raghu VI. 69) इति कालिदासः, 'यद्यत् पापं प्रतिजहि जगन्नाथ! नम्रस्य तन्मे' (Malatimadhava I.) इत्यादि भवभूतिः।

पदाम्बुजद्वन्द्वपरागवाही सुपावनोऽयं तव मातरिश्वा।
ललाग हे वैष्णव! पुण्ययोगात् पूतः कृतार्थश्च कृतोऽस्मि तेन ॥५२

अत्र मातरि श्वा ललागेति नव मातरि श्वा ललागेति विरुद्धमतिकृद्वाच्यम्। अथ पदांशेऽप्येते श्रुतिकट्वादय इति यदुक्तं तदुदाह्रियते।

परमसहृदयत्वात् सर्वभूतप्रियत्वाद्भगवदनुगतत्वात् सर्वदा दुर्लभत्वात्।
जगति कति न धन्याः पुण्यदेहा हगन्तैरपि घनमघभाजामप्यघं नाशयन्ति॥५३

'तत्'पदं प्रसिद्धार्थमेव। तदुभयस्योदाहरणमाह—गुणा इति। कस्यचित्पुरुषस्य माहात्म्यादयो गुणा अप्यसत्सङ्गेन दोषा भवन्ति। उक्तं हि देव्या (च) चतुर्थस्कन्धे—विद्याऽदिभिः 'सतां गुणैः षड्भिरसत्तमेतरैः'। एवं स्त्रीपुत्रादिमहित्वरूपदोषा अपि सत्सङ्गेन गुणा भवन्ति। उक्तं हि दशमे (१४।३६) यथा—'तावद्रागादयः स्तेनास्तावत् कारागृहं गृह'मिति। अत्र तु यो यो गुणः स स तादृगेव गुणरूप एव, न कदाचिद्दोषरूपः।

देव्ये इति स्यात्। आदर्शपुस्तकमङ्कलयितुः प्रमाद एषायं, न ॥ भागवतपुराणेऽसामान्यधृतुपत्तिमतां टीकालक्षचरणानाम्। तथा च (४।३।१७) देवीं प्रति भगवतो भवस्य वाक्यम्—विद्यातपोवित्तवपुर्वयःकुलैः सतां गुणैः षड्भिरसत्तमेतरैः। स्मृतौ हतायां भृतमानदुर्दृशः स्तब्धा न पश्यन्ति हि धाम भूयसाम्" इति। असत्तमानामितरैः दोषभूतैरित्यर्थः। आर्षत्वात् समासः कथञ्चित् समाधेयः।

अत-त्वात्-त्वात्-त्वात् त्वादिति श्रुतिकटुत्वम् (घ) ।

मत्प्रीतिमत्तां तव किं वदामः सर्वत्र ते कृष्ण ! समैव दृष्टिः ।

स्वभावरागा न भवन्ति नूनं क्वचिद्विरागाः क्वचिद्दृढरागाः ॥५४

पदांशे मत्शब्दः चोवार्थेन निहतार्थः तेन 'प्रीतेः प्रभावं तव किं वदाम' इति पाठ्यम् ।

तव तन्वङ्गि ! तरलैरपाङ्गानां तरङ्गकैः ।

पञ्चयोरिषवः पञ्च राधे ! स्युः शतकोटयः ॥५५ इति पदांशगतम् ।

'अपाङ्गाना'मिति बहुत्वमनर्थकं, तेन 'तव तन्वङ्गि ! निकरैस्तरङ्गाणामपाङ्गयो'रिति पाठ्यम् । यथा वा 'दूराद्दापयतेऽवगुण्ठनपटं वामाङ्गुलीपल्लवैरभ्यर्णे मयि सङ्गते करयुगेने'त्यादि (५म किरणे ८८ श्लोकः) । अत्र 'पल्लवै'रिति बहुवचनमनर्थकम् । तेन 'लोलाङ्गुलिमुद्रये'त्यादि पाठ्यम् ।

विजेयः कामसमरे राधया माधवो मुदा ।

सखीमण्डलमध्येऽपि प्रजगल्भे न तत्रपे ॥ ५७

अत्र 'विजित' इति क्त प्रत्यये वाच्ये 'विजेय' इति ण्यत्-प्रत्ययोऽवाचकः । तेन 'जितोऽपि स्मरसंग्राम' इति पाठ्यम् ।

शिरीषपुष्पादपि पेलवं वपुर्दुनोति यस्याः शयनेऽपि कौसुमे ।

आदर्शवच्छ्वाससमीरणादपि प्रम्लायतीदं सहते तथा व्यथाम् ॥ ५८

अत्र 'पेलव'मित्यश्लीलं व्रीडाजनकं, तेन 'कोमल'मिति पाठ्यम् ।

अनोभरस्तेन दोषः । एवं यो यो दोषस्तस्य त्वयि लेशोऽपि नास्ति—अत्र यच्छब्द एव दोषः, न तु तत्पदे ।

सदिति—सर्वलोकजनेषु कंसादिष्वपि मोक्षदायकत्वात् समैव तव कृपामयी दृष्टिः । जगदर्शिनो जनास्तु सर्वत्र स्वभावसिद्धानुरागविशिष्टा न भवन्ति किन्तु क्वचिद् विद्विरागाः क्वचिदनुकूलेषु अनेषु दृढरागा भवन्ति । कामक्रीडाप्रचुरे अन्ययुद्धकेलिकौतुकवादे राधया विजेयः विजितोऽपि माधवोऽहमेव जितवानिति मिथ्या प्रजगल्भे, न तु तत्रपे । दिविष्ठानामिति पदांशे विष्ठेति निर्देशादश्लीलम् । एवं पूयते इत्यादौ पूय

दिविष्ठानामिति—एवं पूयत इति च—एतच्च गीर्वाणवाण्या अपूर्वतरवैशिष्ट्यविलसितात् स्थितिमर्हतीति न नित्यताऽस्य श्लोकार्थं, परं 'क्रुद्ध रुचि'मित्यादि प्राचीनतरग्रन्थकारादिदर्शितेषु स्थलेष्विव कृत्रिमतया विच्छित्तिहानिकरमित्यनित्यदोषास्पदम् । दोषाणां नित्यानित्यत्वव्यवस्था ध्वनिप्रस्थानाचार्यैः पूर्वविंशदं चकस्यापितेति सैवात्र प्रमाणम् । पूर्वनेयार्थ-

दिविष्ठानां क्लेशकराः शतशो दितिनन्दनाः ।
हता ह्येकेन हरिणा हरिणा हरिणा इव ॥ ५८

अत्र 'दिविष्ठा' इति पदांशे जुगुप्साऽश्लीलं, 'देवताना'मिति पाठ्यम्—एवं 'पूयते' 'अभिप्रेता'दिशब्दाश्च ।

मृगाक्षीणां कामरणे निश्चेष्टानां वपुः स्पृशन् ।
दक्षिणोऽयं जगत्प्राणः प्रणयी समपद्यत ॥ ६२

अत्र 'मरण' इति पदांशेऽमङ्गलाश्लीलं, तेन'गोपिकानां रतिरणे निःस्पन्दाना'मिति पाठ्यम् ।

नीलाब्जहारो-हरिणीदृशां वत्सवक्षोपरि ।
सरोजकोरकगतो भृङ्गसङ्घ इवाबभौ ॥ ६३

अत्र 'वत्स'शब्देन वक्षो लक्ष्यते—तच्च नेयार्थं पदांशगतमेव । तेन 'वक्षोवक्षोपरी'ति वाच्यम् । यद्यपि पूर्वपदपरिवृत्तिसहमुत्तरपदपरिवृत्ति-सहमुभयपदपरिवृत्तिसहश्चेति प्रागेवोक्तं तथापि तेषां यथाप्रसिद्धि परिवृत्तिः कार्या । सा तु महाकविप्रयोगतः सहृदयहृदयादूषणाच्च समुचिता भवति । नहि सर्वाण्येकपर्य्यायोक्तानि पदानि परिवृत्तिक्षमाणि । यद्यप्ययमप्रयुक्त एव दोषस्तथापि पूर्वैर्नेयार्थतयाऽयं भेदो लिखित इति लिखितम् (घ) ।

अथ वाक्येऽन्येऽपि दोषाः सन्तीति तानाह—

प्रतिलोमाक्षरमाहतनष्टविसर्गञ्च संहिताहीनम् ।
हतवृत्तं हीनाधिककथितपदप्रस्खलत्प्रकर्षञ्च ॥

इत्येतदंशेऽश्लीलम् ।

अथ द्वितीयकिरणे दोषरहितशब्दानामेव त्रिविधा परिवृत्तिः कृता । अत तु श्रुति-कट्वादिदोषविशिष्टानां पदानां प्रयोग एवानुचितः, कुतस्तेषां परिवृत्तिसम्भावनाऽपीत्याह—यद्यपीति । नहीति—एकपर्य्यायोक्तानां सर्वेषां पदानां मध्ये यानि दुष्टानि पदानि तानि न परिवृत्तिक्षमाणि । ननु यद्यपि नेयार्थस्य स्वतन्त्रदोषत्वं न सम्भवति, अप्रयुक्तत्वदोषस्य लक्षण एव तस्यान्तर्भावसद्भावात्, तथापि पूर्वैरयं स्वतन्त्रतया लिखितः, तदभिप्रायेण मयाऽपि लिखितमित्याह—यद्यप्ययमिति ।

(घ) तथेति—वस्तुतस्तु नेयार्थमेव संज्ञाप्रपञ्चकल्पना । भेदे स्फुटतरे नामान्तरमुचितं, परं सम्प्रदायसिद्धमार्गत्यागे लाघवं स्यादिति सतो विवेकः ।

ससमाप्तपुनरुपात्तं नष्टन्मतयोगसङ्कीर्णं ।
अर्द्धान्तरैकवाचकमनभिहितार्थं प्रसिद्धिधृतमपि च ॥
अपदस्थपदसमासं गर्भितभग्नक्रमाक्रमाख्यपि च ।
अमतपरार्थञ्चेति ज्ञेयं दोषान्वितं वाक्यम्(ङ)॥२४४का-

एवमेकविंशतिर्दोषाः । प्रतिलोमाक्षरमुक्तरसानुगुणवर्णप्रतिकूलवर्णम् ।

यथा— पुष्पकोदण्डकाण्डूलप्रकाण्डभुजमण्डलम् ।
कम्बुकण्ठि ! समुत्कण्ठं कण्ठेऽकुण्ठा हरिं कुरु ॥ ६४

अत्र शृङ्गारे प्रतिकूलवर्णाः—एते तु वीररौद्राद्यावनुकूलाः । एवं वीर-रौद्रादौ माधुर्यव्यञ्जका वर्णाः प्रतिकूला इति बोद्धव्यम् ।

आहत ऊत्वं प्राप्तो विसर्गो यत्र यथा—

श्यामोऽभिरामो रमणो मदनो मोदनो हरिः ।
मनोविनोदनो भाति सततं गोपसुभ्रुवाम् ॥ ६५

नष्टो लुप्तो विसर्गो यत्र यथा—

हत हत हत एहि देहि वाम्रं शशिमुखि ! नायसर प्रसीद लप्णे !
अयमपि भवताङ्कवत्प्रमादात्मनसि गतव्यय उत्क उन्मदश्च ॥६६
अत्राद्ययोर्लुप्ता विसर्गाः ।

संहिता सन्धिस्तया हीनं विसन्धिरित्यर्थः । विवक्षितत्र सन्धिर्भवतीति वाक्यवचनात् कृतो विसन्धिः,स सकृदपि दोषावहः,प्रगृह्यादिहेतुकस्त्वसकृदेव । संहितायां हीनमित्यर्थे संहितायां तु श्रवमश्लीलञ्च इति त्रिविधोऽयं दोषः । क्रमेणोदाहरणानि—

तवैतद्वदनं इन्दुनिन्दकं पङ्कजेक्षणे !
सकलङ्को निष्कलङ्के कथमस्मिन लज्जताम् । ६७

अत्र 'चन्द्रनिन्दक'मिति पाठ्यम् ।

कलङ्किनश्चन्द्रमसः शुभ्राननमिदन्तव ।
रुचिं बिभ्रदपि प्रायो निष्कलङ्कमितीर्य्यते ॥ ६८ ।

संहिताहीनमिति—समसीतत्पुरुषेणार्थे कृते हीनशब्दस्य निकृष्टार्थत्वाद:श्लीलदोष-श्यहत्तं, तृतीयातत्पुरुषे कृते संहितया रहितमित्यर्थेन विसन्धिरित्येको दोषः, मिलित्वा

(ङ) दोषान्वितं वाक्यमिति—अत्रापि मम्मटादिमतमनुसृत्य गणना । विवक्षातः सन्धिर्भवतीति—तच मद्यग्रन्थे कथमपि सद्दृटं इति न लभ्यत । यदाहुः—संहितैकपदे

अत्र 'सुभ्रू'ति दुःश्रवम्—तेन 'राधे ! मुख'मिति पाठ्यम् ।

अलण्डमरुडाम्बर्थं तव मध्ये विराजिनि (ङ) !
स हरस्य करग्राह्यः करग्राह्यमिदं हरेः ॥६९

अत्र 'लण्ड'शब्दोऽश्लीलः—तेन 'तथा डमरुडाम्बर्थ'मिति पाठ्यम् ।

हतवृत्तं छन्दोगतवैरूप्यं गुरौ लघुत्वम् । यथा—

अभिमुखि ! सखि ! राधिकेऽधिकोऽसि गुणविभवेन समस्तसुन्दरीभ्यः ।
त्वयि निश्चितमना मनागपि श्रीव्रजपतिसूनुरुपैति नान्यपार्श्वम् ॥७०

अत्र 'पादान्तो लघुर्गुरुर्वेति' वाक्यबलात् कृतो लघुवर्णन्यासो हतवृत्तता व्यनक्ति । तत्तु द्वितीयपादान्ते शोभते न चतुर्थपादान्ते, बन्धशैथिल्यात् । प्रथम-तृतीयपादान्ते तु नैव (ङ) । एवमार्य्यासु च गणक्षता विरुद्धता (ङ) । यथा—

गोकुलललनामण्डलरतिरणपाण्डित्यमुग्धमधुरश्रीः ।
श्रीव्रजराजकुमारो रासविलासे कुमारयति ॥ ७१

अत्र द्वितीयतृतीयगणौ सकारभकारौ विरुद्धौ । तेन 'व्रजललनामणि-मालारती'त्यादि पाठ्यम् । एवं रसाननुगुणवृत्तञ्च हतवृत्तम् । पृथ्वीस्फटिकादि शृङ्गारकरुणादौ विरुद्धं, हास्यशान्तादौ न (च) । शृङ्गारे यथा—

हे सखि ! मा कुरु मानमखर्वं मानः सौख्यं ग्रसति हि सर्वम् ।
कुरु सानन्दं हृदयममन्दं रसभरकन्दं भज गोविन्दम् ॥७२

हीनपदं यथा—कमलमुखि ! विचित्रस्यावधिः कोऽपि हृष्ट-
स्तरणिदुहितृतीरोपान्तमद्य प्रयान्त्या (च) ।

अत्र 'मये'ति हीनं पदम् । तेन 'तरणिदुहितृतीरं हन्त यान्त्या मयाऽद्ये'ति पाठ्यम् ।

त्रिविधो दोषः । हरिणाचीलक्षाणां स्तनोपरि हाराणां लुटनपटिम्ना एवं तदुपरिशाटी-पाटनेन च प्रौढ़दर्पः श्रीकृष्णो भिर्द्दयं यथा स्यात्तथा पथि गच्छे मिथ्याघट्टाधिपत्यं

नित्या नित्या धातूपसर्गयोः । श्लोकेष्वपि तथा नित्या सैवान्यत्र विभाषये'ति । पादान्तो लघुर्गुरुर्वेति—अत्र लौकिकच्छन्दःशास्त्रविदां सम्प्रदायेन द्वितीयचतुर्थपादान्तलघोरेव तथा व्यवहारः । चतुर्थपादान्ते यद्यलङ्कारिकनिबन्धेषु कुत्रचिदस्य प्रतिषेधो निदर्शितस्तत्र रचनागतं शैथिल्यन्तद्दुत्यमेव हेतुः । 'अन्यास्ता गुणरत्ने'त्यादौ यदन्यैर्दर्शितं तत्रापि तावदेवं नियामकं विधानम् । प्रथमतृतीयपादान्तसम्बन्धे गुरुलघुन्यस्य वसन्ततिलकादिदीर्घच्छन्द'

अधिकपदं यथा—नवजलधरधामा श्यामलोऽयं किशोरः (च)
इत्यत्र 'नवजलधरधामे'त्यनेनैव सिद्धे 'श्यामल' इत्यधिकम्। तेन 'नवकुवलयधामश्यामलोऽय'मिति पाठ्यम्।

कथितपदं यथा—कलयति जलकेलिं मत्तमातङ्गकेलिः (च) ॥ ७२

अत्र केलिं केलिरिति कथितं पदम्।

प्रस्खलत्प्रकर्षं पतत्प्रकर्षमित्यर्थः। यथा—

हरि हरि हरिणाक्षीलक्षवक्षोजहारत्रुटनपटिमशाटोपाटनप्रौढ़दर्पः।
अयमदयमुदारोऽलोकघट्टाधिपत्यं कथयति पथि गव्ये दानलीलां दधानः ॥७३

अत्र पूर्व्वार्द्धादुत्तरार्द्धे पतन्नेव प्रकर्षः। अत्र समाप्तपुनरात्तञ्च। 'कथयति पथि गव्ये' इत्यनेनैवाकाङ्क्षासमाप्तेः 'दानलीलां दधान' इति पुनरात्तम्। तेनोत्तरार्द्धं पूर्वार्द्धीकृत्य पाठ्यम्, तथा सति दोषद्वयहानिः।

अभवन्मतयोगोऽसम्मतो योगो यत्र, अभवन्मतयोग इत्यर्थः। यथा—

यस्याज्ञा विधिमौलिमाल्यमधुपी, यं सेवते शङ्करी,
यस्मिन् सर्वमिदं चराचरगुरो कृष्णे, त्रिलोकी यतः।
येनाकारि समस्तदानववधूवैधव्य,मुर्वीभरं
यो जह्रे, बलिमर्पयन्ति विबुधा यस्मै, स पायाज्जगत् ॥७४

अत्र 'कृष्ण' इति पदं विशेष्यं प्रथमान्तं यदि स्यात्तदा मतयोगो भवति—यच्छब्दैर्निर्द्दिष्टस्य तच्छब्दार्थस्य कृष्णपदस्य यच्छब्दार्थं एव प्रवेशोऽभवन्मतं करोति। अत्र पूर्व्वार्द्धे यथा कोमलममलपदं तथोत्तरार्द्धे न, अतः पतत्प्रकर्षदोषः। जीवनेनेति—स्वदर्शनजनितत्त्वात्तया जीवनोऽत्यन्तकटूरभूदित्यर्थः (5a)। एवं साङ्गरूपकदुतया

खेव प्रचलितुमर्हन्ति न तन्यूनाधरोपमातिप्रभमिति बहवः। परं 'भास्वन्ति रत्नानि महौषधीश्च पृथूपदिष्टा'मित्यादिषु बहुतरेषु कालिदासादिकविभिरस्य मर्य्यादा न साधु रक्षितेति प्रतिभाति। अतएव लक्ष्यलक्षणसङ्गत्या तत्रापि वैकल्पिकत्वविधानं सारवदित्यभियुक्ताः। मधवतत विरुद्धेति—एतमत प्राधामर्थ्यास्तु कश्चिद्विधिभङ्गः ध्वंसास्तु बहुलेति मन्तव्यम्। त्रिरात्रिनोति—विलासिनीत्यर्थे कष्टस्थम्।

(च) हास्यशान्तादौ नेति—स्तवादिषु हास्यपरास्यमोक्तिषु च तथा संस्था। स्फटिकादीति—आदिपदेन दोधकच्छन्दसो ग्रहणं ज्ञेयम्। शृङ्गारकरुणादीति—वस्तुतस्तु सुकवीनां तथा रचनाया एवाभावः। दिग्दर्शनमेतत्। सरस्वतिचलकादिप्राचीनतरनिबन्धे मन्दारमरन्दा-

(5a) अवीनस्य च टीकादौ 'जीवन'शब्दस्य पुलिङ्गप्रयोगः प्रामादिक एवेति ज्ञेयम्।

योगः। तेन 'यस्याज्ञा विधिमौलिमाल्यमधुपी, यं सेवते शङ्करो येनाकारि समस्तदानववधूवैधव्य,मुर्वीभरम् । यो जह्रे, बलिमर्पयन्ति विबुधा यस्मै, त्रिलोकी यतो यस्मिन् सर्वमिदं चराचर, मसौ कृष्णः, स पायाज्जगत् ॥ 'इति परम् । तथापि विसतावक्रमदोषः, तेन—

'यो भक्तैरववशीभवेत्,पशुपतिर्यं सेवते,येन भू-र्निर्भारा,बलिमर्पयन्ति विबुधा यस्मै, त्रिलोकी यतः। यस्याज्ञा विधिमौलिमाल्यमधुपी, यस्मिन् समस्तं जगत् सोऽयं गोपवधूविलासरसिकः कृष्णोऽस्तु वः श्रेयसे ॥' इति शुद्धम् ।

यथा वा—मुञ्चति त्वयि दृशोः पदवीं मे येन येन शृणु यद्यदवाप्तम् ।

जीवनेन कटुता, मरणेन प्रार्थना, प्रियतया परिवादः ॥ ७५

अत्र शृण्विति क्रियायाः कर्मापेक्षित्वे जीवनादेः सर्वस्य कर्मत्वे द्वितीयाऽन्तत्वं मतम् । वाक्यार्थकर्मत्वे जीवनादेः प्रथमाऽन्तत्वमेव मतम् । तदुभयाभावेऽभवन्मतयोग इति केचित् । वस्तुतस्तु 'येन येन यद्यदवाप्तम् तच्छृण्वि'त्यनेनैव वाक्यार्थचरितार्थः, यथा'जीवनेन कटुताऽवाप्ते'त्यादिना लिङ्गव्यत्ययेनान्वयेन नोक्तदोषः। अवाप्तमित्यत्र अवापीति चेत् क्रियते, तदा सुतरां न दोषः। यथा वा—

स्वाभिरूप्यकमलाकरजाते पङ्कजे इव सह भ्रमराभ्याम् ।

निःसरत्तरलपाममकरन्दे माधवस्य नयने ददृशाते ॥७६

अत्र स्वशब्दो माधवे विवक्षितः। न तु वाक्यमर्यादया कर्तृगतत्वेन प्रतिभासमानो नयनभ्रमरगत एव जातः, तेन 'माभिरूप्ये'स्येव शुद्धम् । सङ्कीर्णं यथा—

अवसिष्णुत्वेनाधुना मम मरणं भवत्विति जीवनकर्तृकप्रार्थना मरणेन प्राप्ता। तथा कान्तस्यादर्शनेऽपि या जीवति तस्याः प्रेमार्थं धिगिति परिवादं प्रेमा प्राप्तेत्यर्थः। द्वितीयाऽन्तत्वमिति—कटुतां प्राप्तं जीवनमित्येव सम्मतं भवति। प्रथमाऽन्तत्वमिति—जीवनः कटुतां प्राप्त (5a) इति स्वविवक्षापेक्षितो भवति। तदुभयाभावे कर्मत्वप्रथमान्तत्वाभावे सति। स्फटिकवत् परकीयस्वरूपग्रहणसमर्थोऽभिरूपशब्दार्थः। स्वाभिरूप्येति—स्वं कृष्णस्तत्-स्वरूपो ॥ स्वाभिरूप्यसरोवरस्तत्र जाते ताराख्यानीयभ्रमरविशिष्टे पङ्कजे इव कृष्णस्य नयने। अत्रेति—चेत्सः स्वपुत्रं पश्यतीतिवत् सर्वत्र स्वशब्दः प्रथमाऽन्तपदार्थवाची। अत्र तु प्रथमान्तपदार्थौ भ्रमरविशिष्टे नयने एव, अतो दोषः (6)।

दर्वाचीनग्रन्थेषु चास्य विस्तरो द्रष्टव्यः। कमलमुखीति—अनेकेनैव श्लोकेन हीनाधिककथितपदत्वदोषयोर्णा लक्षणम्। कलाऽणुकस्येति—कलाणुकपदेन दार्शनिकपरिभाषादि-

---

(6) 'नयने अत्र कुतो दोष' इत्यधिकः पाठ (ङ) पुस्तके।

मा कुरु मानिनि ! क्षणं पदगतमुत्थाप्य विपमविपतौ त्वम् ।
आलिङ्ग भुवनमङ्गलमङ्गलमन्त्रमेनं मानम् ॥ ७७

अत्र वाक्यद्वयस्थपदानि व्यत्ययेन वाक्यद्वयान्तर्गतानि । एकवाक्यगतपदानामन्योन्यसङ्कुलत्वेन तु क्लिष्टमिति भेदः ।

अर्द्धान्तरैकवाचकं यथा—

किमिन्दुः, किं सरसिजं, किमास्यं, ललिताङ्गि ! किम् ।
खञ्जनौ, किं स्मरशरौ राधे !, किं लोचने तव ॥ ७८

अत्रोत्तरार्द्धस्थैकं 'कि'मिति वाचकं पूर्वार्द्धान्ते ।

पदान्तपतितं राधे ! पश्य क्षणं रुषं त्यज ।
तन्मम न्यूयतां वाणी गाढ़ो मानः परं विषम् ॥ ७९

अत्र तच्छब्दः पूर्वार्द्धवाक्यस्थः—तत् तस्माद्रुपमत्यजेत्यर्थः । स तूत्तरार्द्धस्य इति तथा । अनभिहितवाच्यं यथा—

क्वासौ हरिर्मम मनोरथदूरवर्त्ती,
क्वाहं, न मे गुणलवो, न कलाऽणुकाय (च) ।
किं दूति ! दूनयसि मां त्वमलीकयैव
वाचा, विचारय कथं स वशो मम स्यात् ॥८०

अत्र मनोरथस्यापि दूरवर्त्ती, गुणस्यापि लवः, कलाया अप्यणुक इत्यपस्यवाच्यमनभिहितम् ।

रणितादि नूपुरादिषु विहगादिषु कूजितादीनि ।
स्तनितादि च जलदादौ भेर्य्यादिषु भाङ्कृतादीनि ॥
भणितादीनि च सुरते रवादि भेकादिषु प्रसिद्धिरियम् ।
अस्या विपर्य्यये स्यात् प्रसिद्धिहतदूषणं वाक्ये ॥३४५ का—

ननु कथं सङ्कीर्णस्य स्वतन्त्रदोषत्वमुक्तं, क्लिष्टदोष एव तस्यान्तर्भावसम्भवात्, इत्यत आह—एकेति । क्लिष्टत्वं एकवाक्यगतानां पदानां क्रमेणान्वये दोषः, अत्र तु वाक्यद्वय-

प्रसिद्धापकर्षाद्युत्कर्षापकर्षादीनां कारणम् । अविमृष्टविधेयांशत्वे लक्ष्ये पूर्वम न कुतश्चित् कारणस्य साध्याकाङ्क्षाजनिका बाधा वर्त्तते, उत्तरत्र तु साङ्कर्य्यमेवेति रहस्यम् । सङ्गीतकविरचनामिति—'श्रोता सङ्गीतविधिमादिश्य'दाचार्य्यदविडप्रदर्शितोदाहरण इत्यापि

यथा—धिनोति राधे ! मच्चित्तं मणिमञ्जीरयोस्तव।
रवो नवघनस्येव सन्तप्तानां श्रुतिद्वयम् ॥ ८१

अत्र 'रव'शब्दो वचननिष्ठ एव। अपदस्थमस्थानस्थं पदं यथा—
विवाहवेषेण तदा मुरारेर्बभूव या श्रीः कवयन्तु के ताम्।
सपत्नीभावादिव साभ्यसूया सरस्वती क्वापि न तां व्यनक्ति ॥ ८२

अत्र 'तां न व्यनक्ती'ति स्थानस्थितत्वं, तदभावे तथा। तेन 'वाण्येव तां क्वापि च न व्यनक्ती'ति वाच्यम्। यदि सन्निकर्ष एव स्थाने वैजात्यं तदैव दोषः, न तु विप्रकर्षे च। यथा—'वाणी न कुत्रापि च तां व्यनक्ती'ति वाच्यम्। प्रकाशितविरुद्धं यथा—'न मे वाणी वृन्दावनरमणलीलाऽद्भुतह्रदे निमग्नाऽप्युत्थातुं प्रभवति कथं या तु परित' इत्यादि (च)। यत्तु 'स्रजं न काचि'दिति (Kiratarjuniya VIII. 37.) तत्र न काचिन्नारी अपि तु सर्वैव जहाविति विरुद्धार्थजननम्।

अस्थानस्थसमासं यथा—
किं लूमेन घनावलीं विधुनुषे, किं रे खुरक्षोदनैः
क्ष्मां क्षुभ्नासि, विलुप्यतां निजमहःकण्डूः समासाद्य माम्।
इत्थं दोस्तटघट्टनोद्भटकरध्वानप्रतिध्वानित-
क्ष्माभृत्कन्दरवृन्दमभ्यमयते गोष्ठादरिष्टं हरिः ॥ ८३

अत्र क्रुद्धस्य भगवत उक्तौ न समासः, अक्रुद्धस्य वक्त्रन्तरस्योक्तौ स इति तथा। तेन 'किं लाङ्गूलविघट्टनचलघनव्यूहं खुरक्षोदन-क्षुभ्यत्क्ष्मातटसुभ-

प्रकाशां महतां कल्लिकल्पेप्यान्वये होष इति भेदो ज्ञेयः। सपत्नभावात् प्राप्त्रभावात् यदि सरस्वती तां कुत्रापि न प्रकाशयकार तदा पण्डितानां कुत्सायुरुक्षने सामर्थ्यमिति भावः। यत्त्विति—यतः शिरस्थालगनन्याऽभावरूपार्थो न जातः, अपि स्वभावविरुद्धार्थस्य भावरूपार्थस्योत्पत्तिः। श्रीकृष्ण आह—लूमेन लाङ्गूलेन किं मेघश्रेणीं कम्पयसि? निजतेजसः कण्डूया विलुप्यतां दूरीक्रियताम्। इत्यमनेन प्रकारेण वामहस्तेन दक्षिणहस्तस्य घट्टनेन वादनेन जातो य उद्भटकरध्वनिस्तेन प्रतिध्वानितः गोवर्द्धन-

---

यतिच्छेदाच्छन्दोभङ्गदोषो दुर्लभ इति विभाव्यम्। न मे वाणीति—काचिद्दीपामित्यादि—पद्यद्वयमानन्दवृन्दावनचम्पूस्थितं किशोरस्य श्रीकृष्णस्य लीलामाहात्म्यप्रकटनपरमित्याकूतः। हरेः कुपेति श्लोक उत्तरार्द्धं न पुरियमतः। एकसप्ततम १०७तमे श्लोके।

लच्चयुगपत्संरावमभ्येषि रे' इत्यादि स्यात्तदा न दोषः ।

गर्भितं प्रकृतवाक्येऽप्रकृतवाक्यस्य गर्भस्थितिः । यथा—

झञ्झाऽनिलमिव लवलीप्रणयलता न सहते दीर्घाम् ।

प्रतिघां, प्रियसखि ! तत्त्वं वदामि तव, माऽतिकोपिनी भूयाः ॥ ८४

अत्र 'तत्त्वं वदामि तवे'ति वाक्यान्तरं गर्भितम्—अतः 'प्रतिघां मानिनि ! राधे ! तेन त्वं माऽतिकोपिनी भूया' इति साधु ।

भग्नक्रमो भग्नप्रक्रम इत्यर्थः—स च कारक-वचन-पर्यायादि-क्रम-भङ्गादित्वेन बहुधा भवति । यथा—

काचिद्वीणां मुरजमपरा काऽपि वंशीं दधाना
काचित्तालं करकिशलये तालधारित्वमाप्ताः ।
चक्रुः सङ्गीतकविरचनां (च) रासमध्ये कयाचि-
न्गानं नानास्वरपरिमलं मोदमुच्चैर्वितेने ॥ ८५

अत्र 'कयाचिदि'ति कारकक्रमभङ्गः, 'काचिदि'ति वचनक्रमभङ्गः—तेन 'काचिदि'ति स्थाने 'काचिदि' त्येव पाठ्यम्,'आप्ता' इत्यत्र विसर्गाभावश्च, 'चक्रु'रित्यत्र 'चक्रे' इति च । 'कयाचिदि'त्यत्र 'रासमासाद्य काचि-न्गानं नानास्वरपरिमलामोदमाविष्कारै'ति पाठ्यम् ।

पर्यायक्रमभङ्गो यथा—

हरेः कृपा काऽपि समुज्जिहीते, मुकुन्दभक्तेषु न चापरेषु (च) । ८६

अत्र पर्यायक्रमभङ्गः । तेन 'हरिप्रियेष्वेव न चापरेष्वि'ति वाच्यम् । इदं ये प्राचीना देवतादिविषये रसं न मन्यन्ते तेषां मतानुरोधेन लिखितम् । ते तु सत्यं व्याहरन्ति श्रीभगवन्तं विनाऽन्येषां नामान्तराभावाद्भेदप्रतीतिः स्यादेव, तत्तन्नाम्ना प्रसिद्धस्य श्रीभगवतस्तु नामान्तराख्यानेन पर्यायक्रमभङ्ग-दोषः, तस्य नाम्नामनन्तत्वात् । अत्र तु सुतरां न दोषः, हरिमुकुन्दयोर्भेद-

कन्दरमत्तङ्गानां गर्भो यत्र तद्यथा स्यात्तथाऽरिष्टासुरं गोष्ठादयनं प्राप्नोति । वक्रान्तरस्य वर्धनकर्तुर्नन्दस्योक्तौ । स समासः । तेनेति—उच्चलत्तस्य मत्तवृषभस्य हृदयस्यैव यो युगपत् संरावोऽतिघोरशब्दो यत्र तद्यथा स्यात्तथाऽभ्येषि अभिमुखं गच्छसि ।

हरेरिति—हरिभक्तेष्वित्येव पर्यायक्रमः । 'मुकुन्दभक्ते'ष्विति पदेन तस्य भङ्गो ज्ञेयः । अत्र कथितस्य 'हरि' पदस्य पुन कथनात् या पौनरुक्त्याशङ्का साऽत्र न कार्येत्याह—तथा चेति ।

प्रतीतेरभावात् (7) । अत्र कथितपदाशङ्काऽपि न कार्या । तथा च—

विषादे विस्मये हर्षे कोपे दैन्येऽवधारणे ।
उद्देश्यप्रतिनिर्देश्यविषये च प्रसादने ।
आनुकम्प्यादिके चापि पौनरुक्त्यं न दुष्यति ॥ ३४५ (क) का—

अत्रोद्देश्यप्रतिनिर्देश्यविषयतैव ।

यथा—न भजति तपसा क्षमः क्षमत्वं विषयभवं न सुखं सुखत्वमेति ।
विषमपि च विषस्य नाशकं स्यान्नहि सहसे सहनत्वमेव नित्यम् ॥ ८७

इत्यादौ पौनरुक्त्यं तच्छब्देन वा निर्देशो गुणः । आदिशब्दादर्थान्तरसंक्रमितेऽपि । यथा—'फलमपि फलं माकन्दाना'मित्यादि (४थकिरणे १मश्लोकः) । यत्र तु आरभ्य एव क्रमो नास्ति, तत्र भग्नक्रमो नास्ति ।

यथा— आलिङ्गन् बाहुदायास्तनु,मनुरमयन्नर्मदां, तुङ्गभद्रां
चुम्बन्, भद्रां विकर्षन्, निरवधिमधुरसो देविकाया रसेन ।
बाह्नत्याः केलिलुब्धो, सुखमिह रचयन् चन्द्रभागोऽयमुच्चैः
कावेरीवारिखेलां कलयति रमणीमण्डले कृष्णसिन्धुः ॥ ८८

एवमन्यदप्यूह्यम् । न विद्यते क्रमो यत्र तदक्रमम् । यथा—
इह मयि सुखं निद्राभासे कया मम चोरिता
मणिमुरलिकाहारः कण्ठात् स चाधिकदुर्लभः ।

उद्देश्यप्रतिनिर्देश्ययोरुदाहरणान्तरमाह—यथेति । तपसा करणेन जातो यः क्षमः दुःखं तस्य वैषयिकदुःखसदृशत्वेऽपि न दुःखत्वम् । एवं विषयजन्यसुखस्य पारमार्थिकसुखसदृशत्वेऽपि न तस्य सुखत्वम् । तथाविधदुःखजनकत्वेन हेयमपि कदाचिदपरस्य नाशकमपि भवति, अतः सदा हेयमपि न भवति ।

आलिङ्गन्निति—रमणीमण्डले श्रीकृष्णरूपः सिन्धुः कावेरीवारिखेलां करोति—'कावेरी स्यात्स्त्रीभेदे हरिद्रापण्ययोषितोः' । अत्र कृष्णपक्षे हरिद्रा, सिन्धुपक्षे नदी । किं कुर्वन्नित्याकाङ्क्षायामाह—बाहुं ददातीति बाहुदा गोपी, पक्षे बाहुदा नदी । नर्मदेत्यादयो गोपीविशेषाः, पक्षे प्रसिद्धनद्यः । दिव्यतीति देविका प्रेयसी तस्याः शृङ्गाररसेन हरषः, पक्षे देविका नदीविशेषस्तस्या रसेन जलेन । बाह्नती प्रकृष्टरथोत्सुका काचिद्गोपी, पक्षे बाह्नती नदी । चन्द्रभागा काचिद्गोपी, पक्षे चन्द्रभागा नदी । पत्युः कुञ्जमध्ये गान्धर्वरीत्या विवाहकर्तुः श्रीकृष्णस्य निमन्त्रितं श्रुत्वा सा कात्यायनीव्रतपरा नन्दव्रजकुमारिका ।

(7) 'इह'मित्यादिः 'मावा'दित्यन्तः सन्दर्भो मुद्रितपुस्तके नास्ति । स च सन्दर्भटीकाकृताऽप्युपेक्षित इवाभाति । क्वापि प्रक्षिप्तोऽयं स्यात् ।

निगदितमिति श्रुत्वा पत्युर्विहस्य विहस्य सा
निभृतनिभृतचेलाञ्चल्या मुखेन्दुमपावृणोत् ॥ ८९

अत्र 'हारवायं मणीन्द्रकुलोज्ज्वल' इति चकारस्थितौ क्रमः, अन्यथाऽक्रमः। एवम् 'इति निगदितं श्रुत्वे'ति क्रमः—तदन्यथाऽक्रमः। अस्थानस्थपदादक्रमे भेदः—तत्तु तथाभूतमप्यन्वयबोधं झटिति करोत्येव, इदन्तु न तथा।

अमतो विरुद्धः परार्थः परस्य रसस्यार्थो यत्र तदमतपरार्थम्। यथा—

हरिपरिचयात्रीवी मोक्षं गता, गतबन्धन-
चिकुरनिकरो, हारश्चायं गुणेन वियोजितः।
दशनवसनं (छ) निर्लेपत्वं जगाम मृगीदृशां
सुरतरभसो ज्ञानाभ्यासादतीव विशिष्यते ॥ ९०

अत्र परार्थः शान्तरसः शृङ्गाररसे विरुद्ध इत्यमतपरार्थम् (छ)—नेन 'हर (8(विहरणे नीवी'त्यादि पठित्वा चतुर्थचरणे 'घनरसमयीभावः कामोत्सवस्य समोऽभवदि'ति पाठ्यम्।

हरिपरिचयादिति—श्रीकृष्णस्य निविडसंयोगाद्गोपादीनां मोक्षपदवीप्राप्तत्वे सति प्रकटितो यः सुरतसम्बन्ध्यानन्दसमुद्रस्तस्य परमाणुरपि ज्ञानाभ्यासजन्यब्रह्मानन्दे नास्ति। एतदेवाह—सुरतरभस इति। तथा च भक्तिरसामृतसिन्धुधृतपुराणवचनम्—'ब्रह्मानन्दो भवेदेष चेत् परार्द्धगुणीकृतः। नैति भक्तिसुधाऽम्भोधेः परमाणुतुलामपि।' घनमयीभावः सान्द्रानन्दमयीभावः—तथा च कामक्रीडाजन्यसान्द्रानन्दः कामक्रीडा च अनयोः साम्यन्तु यथा कारणं तथैव कार्यस्योत्पत्तिरित्याकारानुरूपत्वमेवेति ज्ञेयम्।

(छ) दशनवसनमिति—दन्तच्छदमन्दवत् परित्यक्तसङ्कोभयावयवघटितोऽधरोष्ठः अन्द इति ज्ञेयम्। अत्र सहृदयश्लाघ्यार्थविमर्शे 'निर्लेपत्वमोऽधर' इति विदग्धगारोपणितत्वमिदं मूलभूतं स्यात्। परार्थे. शान्तरसः शृङ्गाररसे विरुद्ध इति—रसविरोधपर्यायां न भवेत्ता इतररसैः सहाश्रयैक्येन विषयैक्येन वा स्थातुं प्रभवन्ति यथा शान्तरसः धैर्याद्यभिधानव्यतिरिक्तत्वाच्च शृङ्गाररसेन विरुध्यते। एष एव मार्गः प्राचीनैरानन्दवर्द्धनादिभिर्नयमनप्रवर्त्तकैः. 'स्थितो ह्यलावनम' इत्यादि सन्दर्भसमाकलनेन ध्वन्यालोके सिद्धान्तिनो जिज्ञासुभिस्तत्र एव समाकलनीयः। सच्चिदानन्दघनस्याखण्डस्य रसस्यैक्यकलनायां नास्ति पारमार्थिको विरोध इति हि तत्त्वदृशां दर्शनम्। नयं प्रौढरमासाद्येति—अत्रापि न वंशीकरम् आमादय नवंशीकरमासाद्येति द्विधा पदभङ्गः सम्भवतीति ज्ञेयम्। एवं नेयार्थता निहतार्थता वा न दोषायेति विदुषां सुस्थितः सिद्धान्तः।

(8) 'हरिविहरणे' इति लिखितपर पाठो हस्तलिखितपुस्तक एवोपलभ्यते।

एवं वाक्यदोषानुक्त्वाऽर्थदोषानाह—

कष्टोऽपुष्ट-व्याहत-पुनरुक्त-ग्राम्य-दुष्करा अपि च ।
संशयितो हेतुहतः प्रसिद्धिविद्याविरुद्धश्च ॥
अनवीकृतः सनियमोऽनियमस्तथा सनियमे च ।
सामान्ये सविशेषः सामान्यो युतो विशेषे च ॥
साकाङ्क्षो निर्वाहे पूरणकारी विरूपसहचरितः ।
व्यङ्ग्यविरुद्धो विध्यनुवादयुक्तस्तथाऽश्लीलः ।
त्यक्तपुनःस्वीकृत इति दुष्टा अर्थास्तु विंशतिस्त्रियुता (छ) ॥
२४६का—

प्रत्येकमेोदाहरणानि व्यस्तेन—'न संशीकरमासाद्ये'ति (ख) (७म किरणे १५ श्लोके)। अत्र यमानुजनिर्यमुना, पक्षे नियमः, यमनियमेति गणना क्रमादिति कष्टोऽर्थः ।

किन्त्वयं चित्रकाव्यादौ न दोषो न च वा गुणः ॥२४६(क)का—

अपुष्टो यथा—

कौस्तुभमहसा वक्षःस्थलमिदमाभाति राधिकाजानेः ।
उद्यद्द्युमणिकिरणैरतिविततं गगनसरणीव ॥ ८१

अत्रातिविततत्वमपुष्टम् ।

व्याहतो यथा—

यस्याश्चन्दनचन्द्रिकासरसिजप्रालेयवर्षोपल-
स्पर्शादप्यधिकं त्वचां सुखकरस्पर्शा निदाघाहनि ।
सेयं लोचनकौमुदी मम सखे ! राधा हिमस्यागमे
वक्षोजद्वितयोष्मणैव हरते शीतस्य भीतिश्च मे ॥ ८२

अत्र चन्द्रिकाया अप्यधिको यस्याः स्पर्श इति तस्या अपकर्षः सूचितः, पुनः 'सेयं लोचनकौमुदी'ति तस्या एवोत्कर्षो व्याहतोऽर्थः । तेन 'सेयं चित्त-रसायन'मिति पाठ्यम् ।

व्यस्तेन यथासिद्धक्रमं विनाऽपि व्युत्क्रमेण प्रत्येकेन श्लोकेन । लीलोपधानं सम्भोगलीलाय

पुनरुक्तो यथा—प्रेयसि ! राधे ! कथं ममोरौ सति भूमावुपविश्यते ?
तथाहि— ऊरुः पीठं,मुरो विलासशयनं, लीलोपधानं भुजो,

खेलाब्जं करपल्लवो, मणिमयादर्शः कपोलस्थली ।
आचम्यं वदनाम्बुजासवरसः, स्वेच्छोपदंशोऽधरो,
मन्मूर्त्तिस्तव वल्लभे ! मधुमतीसिद्धिः स्वयं साधिता ॥ ८३

अत्र कन्दर्पमञ्जरीनाटिकायां चूर्णिकायां 'प्रेयसी'ति सम्बोधने सति पुन'र्वल्लभे' इति सम्बोधन मर्थपौनरुक्त्यं, तेन चूर्णिकायाम् 'अयी'ति सम्बोधने सति दोषहानिः। 'मधुमतीसिद्धि'रित्यत एव समाप्यते चेत्तथाऽपि 'स्वयं साधिते'ति निर्वाहैं पूरणकारी दोषः। एवं 'मधुमती'ति सामान्ये सविशेषः—'मन्मूर्त्ति'रिति विवक्षिते सति सनियमेऽनियमः—तेन 'मधुमती काऽप्येव सिद्धिः परे'ति चेत् क्रियते तदा पूरणकारिदोषहानिः, किन्त्वनियमे सनियमो दोषः। तन्नैव चत्वारो दोषा दर्शिताः। तेन 'प्रायोऽयं मम विग्रहः खलु तव क्रीडोपहारः पर' इति पाठे सर्वदोषहानिः। किञ्चास्य तृतीयचरणं चेच्चतुर्थचरणं भवति तदा दुष्क्रमदोषोऽपीति। किञ्च 'प्रायोऽयं मम काय एव हि मया भोगाय ते कल्पित' इति चेत् ग्राम्योऽपि।

संशयितः सन्दिग्धो यथा—

त्वदेहमासाद्य निषेवणीयं किमत्र तन्नोपदिशन्तु भव्याः ।
गोविन्दपादाम्बुरुहासवः किं स्त्रीरत्नवक्त्राम्बुरुहासवः किम् ॥ ८४

अत्र शान्तशृङ्गारयोः शान्तस्यैवोपदेश्यत्वादसन्दिग्धत्वे (१०) अश्लो दोषः।

'तल्किया' इति प्रसिद्धमुपाधानम्। भर्ज्जितगोधूमादय 'उपदंश'पदवाच्याः। मधुमतीसिद्धिः कामोन्मत्ततोत्पादकं यन्मादकं वस्तु तत्सम्पादनीया सिद्धिस्तद्रूपेत्यर्थः। स्वयं साधिता स्वतःसिद्धा। सामान्य इति—पीठशय्यालीलाकमलादिमत्त्वं वस्तुसम्पादनीया (९) सिद्धिस्तद्रूपा मीलसम्पत्तिरिति सामान्ये वक्तव्ये 'मधुमती'ति विशेषनिर्देशात् सामान्ये सविशेषरूपो दोषः। प्रायोऽयमिति—'काय'शब्दस्याधोऽङ्गविशेषबोधकत्वेन ग्राम्यरूपो दोषो ज्ञेयः।

(९) 'लीलाकमलादिसम्पादनीयति' (क) पुस्तके पाठः।
(१०) —'त्वादसन्दिग्धे' इति (ख) (ग) पुस्तकयो पाठ ।

हेतुहतो यथा—अपि देशः स किमास्ते श्रवणशलाकेव कोकिलालपितः ?
दावानलकीला इव न यत्र सखि ! चन्द्रमःपादाः ॥ ८५

अत्र कोकिलालपितादेः श्रवणशलाकाऽऽदित्वे हेतुर्नोक्तः । तेन 'प्रिया-विरहेण [redacted] देशः श्रवणशलाकेव यत्र न पिकोक्तिः । न च दवदहनज्वाला इव वा यत्रेन्दुदीधितय' इति पाठ्यम् । 'अपि देशः स किमास्ते श्रवणशलाकेव कोकिलालपितः । दावानलकीला इव दयितवियोगे न यत्र शशिभासः ॥' इति चेत्तदा व्यङ्ग्यविरुद्धो भवति—अस्मिन् देशे वल्लभान्तरं लभ्यत इति व्यङ्ग्य विरुद्धम् ।

प्रसिद्धिविरुद्धो यथा—

त्वमनाकुलबकुलतरो ! मत्तः खलु सुभग एवासि ।
राधायाः पदकमलाघाताद्यदकालफुल्लोऽसि ॥ ८६

अत्र पद्मिन्याश्चरणाघातेन रक्ताशोक एवाकाले फुल्लति, मुखमदिरा-गण्डूषेण हि बकुल इति कविसम्प्रदायप्रसिद्धिः (ज)—तदन्यथा चेत् प्रसिद्धिविरुद्धोऽर्थः—तेन 'राधाया मुखमदिरागण्डूषबलादकालफुल्लो यदि'ति वाच्यम् ।

विद्याविरुद्धः शास्त्रविरुद्धो यथा—

अयं महात्मा परमस्तपस्वी स्नायी निशीथेषु निशीथभोजी (ज) ॥ ८७

अपि देश इति—स देश उपदिश्यतां, तद्देशनिर्गमिषा नायिकाया अभिप्रायः।

(ज) मुखमदिरेत्यादि—तथा च संग्रहः—'स्त्रीणां स्पर्शात् प्रियङ्गुर्विकसति बकुलो योषितामास्यमद्यात् पादाघातादशोकस्तिलककुरबकौ वीक्षणालिङ्गनाभ्याम् । मन्दारो नर्मवाक्यात् पटुमृदुहसनाच्चम्पको वक्त्रवातात् गीतालापान्नमेरुर्विकसति च पुरो नर्तनात् कर्णिकार' इति । कविसम्प्रदायसिद्धिरिति—एतदधिकानां कविप्रसिद्धिभेदानां सामान्यतः परामर्शः साहित्यदर्पणे 'मालिन्यं व्योम्नि पापे' इत्यादिनोद्दिष्टस्तत एवालोचनीयः । एषां कथाविभागे नियामकं वचनम्—'असतोऽपि निबन्धेन सतामप्यनिबन्धनात् । नियमस्य पुरस्कारात् सम्प्रदायस्त्रिधा मतः' इति । अत्र 'वस्तुवृत्तिरतन्त्रं, कविसमयः प्रमाण'-मिति यायावरीयसिद्धान्तस्तत्त्वम् । राजशेखरकृतायां काव्यमीमांसायां केशवमिश्र-रचितेऽलङ्कारशेखरे वाग्भटीये काव्यालङ्कारे निवर्तनकृतेऽलङ्कारचिन्तामणौ तथैवमादिषु

इत्यादौ ग्रहोपरागादिकमन्तरेण रात्रिस्नानं धर्मशास्त्रविरुद्धं, निशीथ-भोजनमपि तथा। यद्युपहासपरमिदं तदा न दोषः। स्तुतिपरत्वे तु दोष एव। यथा वा—नखाङ्कितं दोस्तटमङ्गदस्यारोपेण गोपायति काऽपि गोपी।

उरोजयोः काचन चुम्बलग्नं ताम्बूलरागं घुसृणैः पिनष्टि ॥ ९८

इत्यादावङ्गदस्थाने नखक्षतं स्तनयोश्च चुम्बनं कामशास्त्रविरुद्धम्। एवं यस्य यच्छास्त्रं तस्य तद्विरुद्धत्वं दोषः।

अनवीकृतो यथा—जातं कुले धनवतां महतां ततः किं
शास्त्रेषु बुद्धिरखिलेषु कृता ततः किम्।
पुण्यान्यूर्जूपि विहितानि जनैस्ततः किं
विस्तारितञ्च भुवनेषु यशस्ततः किम् (ज) ॥ ९९

अत्र 'ततः किमि'त्येतैरर्थोऽनवीकृतः। तेन 'कृष्णे रतिर्हि परमं पदमातनोती'ति नवीकृतः स्यात्। सनियमो दोषो 'मधुमती काऽप्येव विद्धिः परे'त्यत्र (८३ श्लोके) दर्शितः, अनियमश्च 'मन्मूर्त्तिरेवे'ति यत्र क्षतं तेन तत्रैव दर्शितः। सामान्ये विशेषश्च 'मधुमतीविद्धि'रित्यत्रैव, मधुमतीति विशेषनिर्देशे दर्शितः—वस्तुतः सिद्धिसामान्यमेव निर्देष्टुं युज्यते।

विशेषे सामान्यं यथा—

भाग्याधिक्यत उत्तरोत्तरसमुत्कर्षावधिभ्यो गुण-
ग्रामेभ्योऽपि बलाधिकस्तनुभृतां कोऽपि स्वभावोदयः।
जन्म क्षीरनिधौ, श्रियः सहजता, श्रीकृष्णवक्षःस्थले
वासो, हन्त तथाऽपि न मणेरश्मेति वादो गतः ॥ १००

अत्र विशेषे कौस्तुभे सामान्यस्य मणेर्निर्देशः—तेन 'वासो यस्य तथाऽपि कौस्तुभमणेस्त्वश्मता नो गते'ति पाठ्यम्। साकाङ्क्षो यथा—

हयाऽक्रया मानिनि! मानमुच्चैः कृष्णोऽयमेताश्च वयं समस्ताः।
प्रसीद राधे! विनिवेहि चित्ते कृपामपारो गुणवारिधिस्ते ॥ १०१

(ज) विशिष्टानिबन्धेषु बहुतरेष्वेतेषां विस्तरः। विद्याविरुद्ध इत्यादि—आचार्यदण्डिपरिगणितेषु देशकालकलालोकन्यायागमविरोधिष्वेतेषामन्तर्भावो भाव्यः। अयं महात्मेति—'असावनुपनीतोऽपि वेदानधिजगे गुरो'रित्येवदुदाहृतम्। नवीकृतः स्यादिति—परं तथाऽपि चरणत्रये 'ततः किमिति वाक्यावयवावृत्तौ विच्छित्तिहानिः।

मदर्थं कृष्णो नोपेक्षितुं योग्यः, नापि वयं क्लेशयितुं योग्या इत्याकाङ्क्षामपेक्षते इति साकाङ्क्षः ।

निर्वाहे पूरणकारी तु 'मधुमतीसिद्धिः स्वयं साधिते'ति (८२ श्लोके) 'स्वयं साधिते'ति पूरणकारी, 'मधुमतीसिद्धि'रित्येतावतैव निर्वाहः स्यात् । इममेव दोषमपदयुक्त इति पूर्वे पठन्ति (झ)।

विरुपसहचरितः सहचरभिन्न इत्यर्थः । स यथा—

स्तवेन लज्जा द्रविणैरमत्तता श्रुतेन धैर्यं यशसाऽतिनम्रता ।

दोषेण तापः प्रणयेन वश्यता सतामियं स्वारसिकी हि रीतिः ॥ १०२

अत्र स्तवादिभिरुत्कृष्टैः सहचरैर्दोषतापयोर्निकृष्टयोर्वैरूप्यम् । तेन 'दानैरलुब्धि'रिति पाठ्यम् । व्यङ्ग्यविरुद्धस्तु 'अयि देशः स किमास्ते' इत्यादौ (८१ श्लोके) प्रागेव दर्शितः ।

विध्ययुक्तो विधेयस्यान्यथा स्थितिमत्ता । यथा—

मुहुर्ललितया राधे ! त्वं प्रयत्नैः प्रबोधिता ।

त्वयाऽसमीक्ष्यकारिण्या तथापि क्रियते हठः ॥ १०३

अत्र 'त्वं प्रयत्नैः प्रबोध्यसे' इत्येव विधेयम् । तदन्यथास्थितो विध्ययुक्तः ।

अनुवादायुक्तो यथा—अयि परभृत ! तस्याः कण्ठनादेन तस्या-

स्तव निपतितमक्षि प्रायशो विस्मयेन ।

विरहिहृदयकालव्यालमात्रस्त्रयेयाः

कथय कथमिदानीं लप्स्यते कुत्र राधा ॥ १०४

प्रबोधितेति—सर्वत्र विधेयस्य मुख्यत्वेन स्थितिरपेक्षिता भवति, अत्र तु विधेयरूपायाः प्रबोधनक्रियायाः गौणशब्दक्तप्रत्ययसमभिव्याहारात् गौणत्वमायाति, अतो विध्ययुक्तत्वदोषो ज्ञेयः । अयि परभृतेत्यादि—पूर्वोक्त'परभृत'पदस्यानुवादरूपं हे विरहिहृदयकालसर्पेति पदं, तत्तु अयुक्तम्—आनकसंबोधकसम्बोधनानन्तरं कथयेति प्रार्थनाया असङ्गतेः ।

(झ) निर्वाहे पूरणकारीति—पश्चात्तनः प्राचीनतराणां केषामियं संज्ञा स्यात् । प्राचां मम्मटादीनां मध्येऽस्यापदयुक्ततेति (अपदसुक्ततेति वा संज्ञेति प्रकाशविवेककारा मीमांसकचक्रधरीयाः श्रीधरादयः), साहित्यदर्पणे त्वस्थानयुक्ततेति संज्ञा दर्शिता । न चात्र च वै-तु-हीत्यादिवत् श्लोकपादपूरणार्थमेतदिति कल्याऽस्य प्राचीनोक्तपुनरुक्ताधिकपददोषाभ्यां कक्षीकारः स्वीकार्यः । अत्र ममयस्तेराक्तरवाक्यस्य निष्प्रयोजनत्वादि, तत्र तु

अत्र 'विरहिहृदयकालव्याले'ति नानुवाद्यम् । कुतः ? 'कथये'ति प्रार्थनाफलाभावात् । तेन 'मम रुचिसदृशत्वान्निन्ने'त्यनुवाद्यम् ।

अश्लीलो यथा—आदित्सयांऽशुकानामुन्नतभुजवीरुधां कुमारीणाम् ।
पश्यति हरौ विरेजे गतवसनानामधो दृष्टिः (क) ॥ १०५

अत्र नम्रा दृष्टिरिति विवक्षितम् । अवाचोऽङ्गदृष्टिरिति यत् प्रतीयते तदेवाश्लीलम् । तेन 'गतवसनानां नता दृष्टि'रित्येव शुद्धम् ।

त्यक्तपुनःस्वीकृतो यथा—

न चन्द्रेणास्यन्ते तुलयितुमिदं साहसमहो !
ममास्ते, तेनैषा स्तुतिरपि न चन्द्रानन इति ।
न चन्द्रो लज्जावांस्तदपि यदुदेति स्मितमुखो
धिगेनं यं शश्वत् ग्लपयति कुहूरात्रिरसती ॥ १०६

अत्र 'स्तुतिरपि न चन्द्रानन' इत्येवोपसंहारः' कृतः, तथाऽपि 'न चन्द्रो लज्जावानि'ति यदपरमुपक्रम्यते तेन त्यक्तपुनःस्वीकृतता ।

उक्तास्त्रयोविंशतिर्दोषाः । येषु येष्वेते दोषा दर्शितास्तेषु तेष्वन्येऽपि बोद्धव्याः, तेन दोषा अपि 'सङ्करेण त्रिरूपेण संसृष्ट्या चैकरूपया' उक्तसंख्याः शब्दादिगता बहवो भवन्ति । तथाहि श्रुतिकट्वादयः षोडश पददोषाः । एते समासगतत्वेऽपि पुनः षोडश, तेन पुनर्द्वात्रिंशत् । पदांशे त्रयोदश, वाक्ये षोडशैव—एवमूनषष्टिः । पुनर्वाक्यमेव यद्दुष्टं तत्र प्रतिलोमवर्णादित्वेनैकविंशतिः । पुनरर्थदोषास्त्रयोविंशतिः—एवं चतुश्चत्वारिंशत् । सर्वकलने पञ्चोत्तरशतं (१०५) दोषाः (क) । एते यथास्थिति सङ्करसंसृष्ट्या बहुधैवेति (ख) ।

एतदेवाह—यत्रेति ।

वाक्यघटकस्य कस्यापि पदस्येति स्फुटमेव भेदोपलम्भात् । अतएव तस्य वाक्यदोषत्वमेव । एतत्प्रसक्तं दर्पणालोचनमुपयोगि । गतवसनानामधोदृष्टिरिति—भागवतपुराणप्रथिते वस्त्रहरणप्रस्ताव इति प्रकृतप्रसङ्गः । पञ्चोत्तरशतमिति—एतच्च काव्यप्रकाशदर्पणकारादीननुसृत्य । रसदोषाणामग्रे वक्ष्यमाणानां नात्र गणनम् । नेदमसमीचीनम्, यतो रसापकर्षकत्वमुखेनैव परिणामे तत्रैव पर्य्यवसानादमीषां सर्वेषां दोषत्वप्रसङ्गः, अन्यच्च वक्ष्यमाणा इतरविलक्षणा रसदोषा मुख्यतः प्रबन्धाश्रया एव, न वाक्यतदवयवाश्रयाः । बहुधैवेति—'सङ्करेण त्रिरूपेणे'त्यादि नयमनुसृत्य । गणनाप्रणाली प्रागेव ध्वनिकिरणटिप्पणे (६७ पृः) गुणीभूतकाव्यकिरणटिप्पणे (१२४ पृः) चोद्दिष्टा । तत्रारुचिकारणमधुनातनानां पूर्वमेवास्माभिरुद्घाटितम् ।

कर्णावतंसादिषु यत् कर्णादिशब्द ईक्ष्यते ।
तत्सान्निध्यादिबोधार्थं तज्ज्ञेयं न प्रयोजयेत् ॥ ३४७ का—

अवतंसादिशब्दः कर्णाद्याभरणार्थक एव, तथाऽपि तेषु कर्णादिशब्दो यदीक्ष्यते तत्तदारूढ़त्वादिप्रतिपत्त्यर्थं ज्ञेयं, न तद्दूष्यमित्यर्थः। न तु 'प्रयोजयेत् स्वयं कविनाऽप्रयोक्तव्यम्', (ञ) 'प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वर'मिति न्यायात्। यदि दृश्यते क्वापि, तदा न दूषयेदिति यावत्। आदिशब्दात् शिरःशेखरः, श्रवणकुण्डलं, धनुर्ज्या—एष्वारूढ़त्वाद्यर्थः। मुक्ताहारः, पुष्पमाला—अनयोरन्यरत्नासम्मिश्रत्वोत्कृष्टपुष्पनिर्मितत्वे, केवल-'हार'शब्देन केवल-'माला'-शब्देनैव तत्तत्प्रतीतेः। न प्रयोजयेदित्यस्यायमर्थो वा, एवमादीनां कवि-प्रयुक्तत्वात् कदाचित् प्रयोक्तव्यत्वेऽपि, नत्वित्यादिदिशा पादनूपुरजघनकाञ्च्यादि प्रयोक्तव्यमिति (ञ)।

'वाचं जगादे'त्यादिषु वाग्विशेषणार्थमेव वाचमित्यादिप्रयोगः—विशेषणाभावे तु 'वाचं जगादे'ति दोष एव, धात्वर्थेनैव प्रतीतेः। अत्रापि क्रियाविशेषणेनैव तदवगतेर्न दातव्यं 'वाच'मित्यादिपदमिति केचित्, (ञ) तन्न, बहुविशेषणे क्रियाविशेषणं न चमत्कारि। एवं पद्भ्यां गच्छतीत्यादिष्वपि विशेषणे सति न दोषः (११)। ख्यातेऽर्थे निर्हेतुता न दोषः, ख्यातेरेव झटिति बुद्धेऽर्थे हेतुर्नापेक्ष्यते। श्रुतिकट्वादीनां दोषाणां परकथितानुकथने न दोषः—क्वचिद्वक्त्राद्यौचित्येनानुकथनं विनाऽपि गुणोऽपि, क्वचिन्न दोषो न गुणश्च। वैयाकरणादौ वक्तरि रौद्रादौ रसे च गुणः, वीररसे गुणः; नीरसे न

(ञ) न तु प्रयोजयेदिति—यदाह काव्यालङ्कारसूत्रवृत्तिकारो वामनः (२।२।१६)—'तदिदं प्रयुक्तेषु।' प्रकाशकृदपि तमनुसृत्य 'स्थितेष्वेतत्समर्थनम्।' प्रयुक्तानामाकृतिसंग्रहो वामनीये ग्रन्थे। तत्र च सिद्धान्तघोषणम्—'न हि भवति यथा श्रवणकुण्डलमिति तथा नितम्बकाञ्ची अपी'ति। प्रक्षालनाद्धीति न्याय एषां खल एवापुष्टत्वादिकतद्घटत्वे विनिगमहेतुः, शिष्टप्रयोग एवात्र तन्त्रं' यथेतरत्र। वाचं जगादेत्यादि—अत्रापि प्राचीनालङ्कारिकवामनादिमतपरामर्शः। बहुविशेषणे इत्यादि—तथा चैतदर्थं दर्पणोद्धृतं केषाञ्चिन्मतम्—'यत्र विशेषणस्यापि क्रियाविशेषणत्वं सम्भवति तत्रापि तत्प्रयोगो न घटत' इति।

(११) 'एवं'मित्यादि वाक्यं (ग) (क) पुस्तकयोर्नास्ति।

गुणो, न दोषश्च । अप्रयुक्तनिहतार्थौ श्लेषादौ न दुष्टौ । अश्लीलन्तु ग्राम्यवत्क्वचि न दुष्टम् । [1](११क) 'द्व्यर्थैः पदैः पिशुनयेच्च रहस्यवस्त्वि'ति मुनिवचनबलात् 'करिहस्तेन सम्बाधे' इत्यादि केचित् पठन्ति । तदसत्—तस्याश्लीलत्वादयं दोष एव (ञ) । किन्तु रहस्यवस्त्विति यस्य शब्दवाच्यतायां दोषस्तदेव नत्वश्लीलम् । सन्दिग्धमपि क्वचिदप्रस्तुतप्रशंसाव्याजस्तुत्यादिप्रतिपादकं यदि भवति प्रत्युत गुण एव । प्रतिपाद्यप्रतिपादकयोर्ज्ञापकत्वे सत्यप्रतीतो गुणः । अधमप्रकृतिषु विदूषकादौ च ग्राम्यो गुणः (ञ) । न्यूनपदं हर्षशोकमत्तताऽऽधिक्ये सति गुणः, क्वचिच्च गुणो न दोषः । अधिकपदं विषादादौ गुणः—प्रागुक्तमेतत् । गर्भितायान्तु विशेषत एव । कथितपदं लाटानुप्रासेऽर्थान्तरसंक्रमितवाच्ये विहितस्यानुवादे च गुणः । पतत्प्रकर्षः क्रमेण क्रोधादिह्रासे गुणः । भिन्नवाच्यतया रसभेदे च । समाप्तपुनरात्तं क्वचिच्च दोषो न गुणः—क्वचिदिति यत्र झटिति रसापकर्षकं न स्यादिति । विशेषणदानार्थमेव यत्र पुनर्दीयते न वाक्यान्तरत्वेन तत्रैव दूषणम् । अस्थानस्थसमासं क्वचिद्गुणः क्रोधाद्यस्थानेऽपि । यत्र क्रोधाद्यनुकरणं तत्रेत्यर्थः । गर्भितमवश्यविधेयत्वेन प्रकृतवाक्यपरिपोषकत्वे सति गुणः । अन्ये सर्वे दुष्टा एव ।

टिप्पणि—अत्र प्रहाररसादिः । शब्दवाच्यतायामिति—यथाच काव्ये 'ग्रहार' इति शब्दवाच्यता दोष इत्यर्थः—न च रसदोषो न त्वर्थदोषः (ञ)। नतिरि—

अथ रसदोषानाह—

रसानां शब्दवाच्यत्वं स्थायिनां व्यभिचारिणाम् ।
विभावस्यानुभावस्य व्यक्तौ कष्टा च कल्पना ॥
प्रतिलोमविभावादिग्रहो दीप्तिरभीक्ष्णशः ।
वृथा विस्तारह्रासौ च तथाऽङ्गस्यातिविस्तृतिः ॥
अङ्गिनोऽनभिसन्धानं प्रकृतीनां व्यतिक्रमः ।
अनङ्गस्य प्रकटनं रसदोषा इमे स्मृताः ॥ ३४६ का—

तत्र रसानां शब्दवाच्यत्वं (ट) यथा—

राधामाधवयोरेव शृङ्गारः श्रुतिरोचनः ।
वैदग्ध्यं यत्र पर्य्याप्तं कृतार्थश्च मनोभवः ॥ १०७

अत्र 'शृङ्गार'शब्दः । किन्तु 'विलासः श्रुतिरोचन' इति पाठ्यम् । एवं रसादिशब्दश्च । एवं वीरादयश्च । रसादीनां शृङ्गारादिपरत्व एव दोषः, जलास्वादादिपरत्वे, तस्य नानाऽर्थत्वात् । तेन सरसो रसवान् रसिक इत्यादौ न दोषः ।

चन्दनानिलचन्द्रांशुपुंस्कोकिलकलस्वनैः ।
माधव्यां रजनी राधाकृष्णयो रतिरैधत ॥ १०८

अतो सुनिवर्त्तनबलात् काव्येऽन्योन्यार्थबोधकशब्दपदप्रयोगोऽपि न कर्त्तव्य इति भावः । विभावस्येति—रसचमत्कारे रसान्तःपातितया विभावादित्रयाणां सम्यक्तयाऽभिव्यक्तिरपेक्षिता भवति । यत्र तु अनुभावस्य चमत्कारातिशयेन तस्यैव रसे प्राधान्येनाभिव्यक्तिर्न तु विभावादेः, विभावादयस्तु अनुभावपर्य्यवसायिनो भवन्ति, तत्र विभावस्याभिव्यक्तौ कष्टकल्पना,

(ट) रसदोषा इति—अत्रापि गतानुगतिकतया प्राचीनतरनिबन्धानुसृतिः, प्रबन्धान्तरवदाडम्बरप्रपञ्चोऽपि ततो गृहीतः । ते च निबन्धकाराः प्राचीनतराणां शास्त्रदृष्टीः सरणिमनुसरन्तीति कुतोऽत्र वैसादृश्यावसरः ? रसानां शब्दवाच्यत्वमिति—एवमेव भूयसां प्राचीनानां दर्शनं यच्छृङ्गारादिपरममाविशनेनापि रसादीनामभ्युपगतिः स्यात् । तथा चोद्भटमते भामहविवरणे 'पञ्चरूपो रस' इति प्रतिपत्तिः । एवमपि तन्मतानुसारेण कृतायां प्रतीहारेन्दुराजलघुवृत्तौ 'एतेषां पञ्चप्रकृतिसंख्यानां भावानां स्वशब्दवाच्यत्वारोऽनुभावादयः । ते चानुभावा विभावा व्यभिचारिणः स्वशब्दश्च ।' जिज्ञासुभिरुद्भटीयकाव्यालङ्कारोपरि प्रतीहारेन्दुराजकृतो लघुवृत्तिग्रन्थः प्रेयस्विलक्षणव्याकरणपरः परामृश्य-

अत्र रतेः स्थायिनः शब्दवाच्यत्वं, तेन 'प्रीतिरेधते'ति पाठ्यम्। यत्र 'रति'शब्दस्य स्थायिता न प्रतीयते तत्र न दोषः—यथा भगवति रतिरस्तु।

आदर्शे स्वमुखालोके विस्मयोत्फुल्ललोचना।
दैवादागतमालोक्य कृष्णं राधा ह्रियं दधे॥ १०९

अत्र ह्रीर्व्यभिचारिभावः (ट)।

यत्र तु स्वस्वव्यापारेण लज्जाऽऽदयो व्यभिचारिणो बोधयितुं न शक्यन्ते परं शब्दवाच्यतयैव प्रतीयन्ते, तत्र न दोषः। यथा—'तस्यास्त्रपाभये'त्यादिः (४म किरणे २१७ पृः)। अत्र त्रपाऽऽदीनां व्यञ्जकशब्दोपादाने उन्मादादिभिः सहारोप्यारोपकभावो न घटते। यत्रान्योन्यं हेतुहेतुमद्भावस्तत्र न दोषः—

औत्सुक्येनाजनि चपलता, ह्रीस्तया प्रादुरासी-
त्तस्याश्चिन्ता समजनि, तया प्रादुरासीद्विमर्शः।
हर्षस्तेन व्यजनि सुदृशां, तेन चावेग एव
प्रादुर्भूतः प्रविशति हरौ कौण्डिनीं राजधानीम् (ट)॥११०

अत्र शुचः। एवं विभावानुभावयोः कष्टकल्पनाव्यक्तिर्यथा—

सा दक्षिणे मरुति वाति समुद्यतेन्दौ कृष्णं विलोक्य रचनामवगुण्ठनस्य।
द्राघीयसीं विदधती भुजवल्लिमूलव्यक्तां पयोधरतटीं पुनराववार॥ १११

अत्रोद्दीपनविभावा आलम्बनविभावानुभावपर्यवसायिनः स्थिता इति कष्टकल्पना। एवमनुभावाद्यालम्बनविभावपर्यवसायित्वे दुष्टाः—अद्य मुदाहरणम् (ठ)।

अतो रसदोषो ज्ञेयः—एवं विभावस्य चमत्कारातिशयेऽनुभावस्याभिव्यक्तौ कष्टकल्पना ज्ञेया। अवगुण्ठनस्येति—अत्रानुभावोऽवगुण्ठनस्य दोषीकरणम्, एवं पयोधरतट्याः पुनःसंवरणं, तयोश्चमत्कारातिशयेन प्राधान्येन रसेऽभिव्यक्तिः, दक्षिणानिलचन्द्रोदययोरुद्दीपनादयोऽनुभावपर्यवसायिनः स्थिता इति कष्टकल्पनया रसदोषो ज्ञेयः।

गौणः। केचित्तु नव्यतरा नाट्यदर्पणकाररामचन्द्रगुणचन्द्रादयो गतानुगतिकत्वादाधिकतया प्राचीनमतशैथिल्यग्राहिणः। परं ध्वन्यालोकानुसारिणो नवीना एतद्भिन्नतरमिति रसानां शब्दवाच्यत्वपक्षं निराकुर्वन्ति प्रकृतस्य दोषतैवेति घोषयन्ति। रसोपलब्धिविषये नवीनानां प्राचीनमतवैलक्षण्यमेवात्र हेतुः। तस्या इति—पञ्चकिरणीयमेतत् पद्यं कौस्तुभकृतो वैदर्भप्रभवत्वं डिण्डिमादिवैरुद्घोषयति। अद्यमुदाहरणम्—यथा परिहरति रतिं

प्रतिलोमविभावादिग्रहो यथा—

मुग्धे मा कुरु मानं, कलय कटाक्षेण पुण्डरीकाक्षम्।
अनिलतरलनलिनीदलजलकणमिव यौवनं विद्धि ॥ ११२

अत्र शृङ्गारे प्रतिलोमस्य शान्तस्यानित्यताप्रकाशनरूपो विभावस्तत्प्रकाशितश्च निर्वेद इति दुष्टम्। एवं शृङ्गारे शान्तानुभावश्च प्रतिलोमतया दुष्टः। अभीक्ष्णशो दीप्तिः पुनरेकस्यैव रसस्योज्ज्वलत्वं यथा कुमारसम्भवे रतिविलापे। तथा विस्तारोऽकाण्डे प्रथमं यथा वेणीसंहारे द्वितीयेऽङ्केऽनेकसंक्षये प्रवृत्ते भानुमत्या सह दुर्योधनस्य शृङ्गारवर्णनम्। तथा ह्रासोऽकाण्डे च्छेदो यथा वीरचरिते द्वितीयेऽङ्के राघवभार्गवयोर्वीररसे 'कङ्कणमोचनाय गच्छामी'ति राघवोक्तौ। अङ्गस्यातिविस्तृतिर्हयग्रीववधे हयग्रीवस्य। अङ्गिनोऽनभिसन्धानं रत्नावल्यां चतुर्थेऽङ्के बाभ्रव्यागमने सागरिकाविस्मृतिः।

प्रकृतीनां व्यतिक्रमस्तु यथा—प्रकृतयस्तावत् दिव्या अदिव्या दिव्यादिव्याश्च। तथा धीरोदात्तादीनां प्रागुक्तानाञ्चतुर्णामुत्तमा मध्यमा अधमाश्च। अत्रोत्तमप्रकृतेर्मध्यमाधमत्वेन वर्णनं, मध्यमाधमप्रकृतिकयोरुत्तमप्रकृतिकत्वेन वर्णनं, मध्यमस्याधमत्वेन च वर्णनं दुष्टम्। उत्तमदेवताऽऽदीनां पार्वतीपरमेश्वरादीनां शृङ्गारवर्णनञ्च न कार्य्यम्। यत्तु कृतं श्रीकालिदासादिभिस्तद्दुष्टम् (ट)। तद्वर्णनं हि स्वपित्रोः शृङ्गारवर्णनमिव। एवं श्रीकेशवयोर्लक्ष्मीनारायणयोरित्यर्थः। उक्तं होति—प्रसिद्धे श्रीकृष्णे (ठ) औचित्य-

मतिं कुर्वीत, इत्याद्याकरोद्धृतं पद्यम्। अनङ्गस्य प्रकटितम्—यथाप्युदाहरणाविष्कारो दर्पणादौ द्रष्टव्यः। अन्यच्च रत्नावल्यां तृतीयेऽङ्के राज्ञा स्वयं वर्णितस्य मूर्ध्नाऽऽत्मनश्च समीपेऽवस्थानस्य च तिरस्कारगर्भेणाक्षेपेणोक्तो विदूषकवर्णनस्य प्रशंसाऽऽस्पदस्य त्यागम्। यत्तु कृतमित्यादि—पूर्वेषां मतानुवाद एतत्। दोषविवेचने नवीना अपि नियमकारो न व्यक्तिगतमाहात्म्यग्रस्ताना इति भवतु गौरवस्थानम्। एतच्चातिरसज्ञहृदयानां प्रायशो मर्यादोल्लङ्घनमपि, यदाहुर्नमिसाधुपादा रुद्रटालङ्कारटीकायां प्राचीनसम्मतिमुखेन—'गायन्ति नामभ्रष्टं च वृत्तभङ्गं' स्वयं वाऽर्थस्य। रसिकत्वेनाकुलिता विशृङ्खलतयः कुकवयश्च॥' वस्तुतस्त्वेतद्धि सर्वेषामेव दोषाणामुपलक्षणम्। औत्सुक्येनेत्याद्यावलीकृतस्वमर्यादोष इति स्फुटमेव।

स्त्रीकेशवयोरपीति केचित् (ठ)। केचित्तु वर्णयन्ति, तयोरीश्वरत्वाद्देवतात्वं नेति। वर्णनं यथा—

'विपरीतरते लक्ष्मी'रित्यादि (काव्यप्रकाशोदाहृते ५म श्लोके १२ श्लोके)। 'अन्यत्वमन्यसमये' इत्यादि च।

राधामाधवयोस्तु वर्णनीयमेव (ठ), सर्वेश्वरत्वेन देवतात्वाभावात्, विधिवाक्यञ्च 'विक्रीडितं व्रजवधूभिरिदञ्च विष्णोः श्रद्धाऽन्वितोऽनु शृणुयादथ वर्णयेद्य' (श्रीमद्भागवतपुराणे १०।३३।३९) इत्यादि। किन्तु यत्र यत्रानौचित्यं प्रतीयते तत्तदेव न वर्णनीयमिति। उक्तं हि ध्वनिकृता—

अनौचित्यादृते नान्यद्रसभङ्गस्य कारणम्।
प्रसिद्धौचित्यबन्धस्तु रसस्योपनिषत् परा॥ इति॥

(Dhvanyaloka. p. 145).

अनङ्गस्य रसानुपकारकस्य प्रकरणं दुष्टम्। ऊह्यमुदाहरणम्।

एकाश्रयत्वे रसयोर्न विरोधः प्रवर्त्तते।
भिन्नाश्रयत्वे विरोधः शान्तशृङ्गारयोर्यथा॥ ३५०का—

एकाश्रयत्वे हास्यशृङ्गारयोरद्भुतहास्ययोरद्भुतशृङ्गारयोर्वीरकरुणयोर्न विरोधः। शान्तशृङ्गारयोः शृङ्गारकरुणयोः शृङ्गारबीभत्सयोः केवलं वस्तु रसस्य सर्वोत्कृष्टोपनिषत्परमप्रमाणीभूतवेदतुल्या इत्यर्थः। एकाश्रयत्व इति—एकविषये हास्यशृङ्गारयोर्न विरोधः, भिन्नविषये तु सुतरामेव विरोधो नास्ति।

(ठ) स्त्रीकेशवयोरपीत्यादि—तयोर्देवतात्वेऽयं सिद्धान्तः। यदुदाहृतं मयैवं तेरेव—"राधामाधवयोरेव विलासः (शृङ्गारः) श्रुतिरोचनः।" अत्र भागवतपुराणीयराद्धान्तः ('कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मिति) समस्यापूरकः। अनौचित्यादित्यादि—औचित्यपदार्थस्यार्थविचारः श्रीक्षेमेन्द्रादिभिः कृतः, ध्वन्यालोकेऽस्य यौक्तिकता प्रतिपादिता। यथा वनवासस्य सीताया इत्यादि—यथोत्तररामचरिते षष्ठेऽङ्के। शान्तशृङ्गारयोः कश्चिन्न दोष इति—'चित्तो हस्तावलम्ब' इत्यादि पद्यालोचनेनानन्दवर्द्धनादिभिरन्यैरपि प्राचीनैरयं पन्थाः प्रवर्त्तितः। पारमार्थिकतत्त्वे तु न कोऽपि विरोधः—सच्चिदानन्दरूपस्य रसस्य स्वरूपतो घनविशेषे न काऽपि विच्छित्तिः, न वा स्थायिविरोधिनैव केवलं सनुसम्भवः। एतच्चानौचित्यं दर्पणकृता स्वग्रन्थे तत एव द्रष्टव्यम्। रसस्य स्वार्थनिकमनानुभवचेतन्यमेदस्वीकारे विरोधस्तु कदाऽपि न जागर्त्ति कुतः पुनर्विरोधभावसम्भावनेति सुप्रकटम्। तथाचाभाष्यकः—शिरो नास्ति शिरोव्यथा। यदाहुः प्राचीनटीकाकाराः—'चैतन्यमेदाश्रयाद्वा न रसस्तादृशो मत' इति। निरंशेत्यादि—भक्तिनिष्ठात्ममात्रभूतमेतत्। यदाहुरद्वैताचार्यचर्या अपि भक्ति·

विरोध एव । शृङ्गारकरुणयोरङ्गाङ्गिभावे न दोषः । यथा वनवासस्थसीतायाः गर्भदर्शनात् प्राक् शृङ्गारस्मृतिः (ठ) । अत्र करुणोऽङ्गी शृङ्गारोऽङ्गम् ।

शान्तशृङ्गारयोः क्वचिन्न दोषः । यथा—

निर्वाणनिम्बरसमेव पिबन्ति केचिद्भव्या न ते रसविशेषविदो वयन्तु ।
श्यामामृतं मदनमन्थरगोपरामानेत्राञ्जलीचुलुकितावशितं पिबाम'(ड) ॥११२

अत्र पूर्वार्द्धे शान्तः परार्द्धे शृङ्गारः, तथाऽपि शुद्धम्—शान्तस्य न्यक्कृतत्वात् शृङ्गार एव पुष्टः । प्रागुक्तलक्षणस्य रसस्यानन्दस्वरूपत्वेन प्रतिपादितैक्ये रसस्य रसेन विरोध इति यदिह प्रतिपाद्यते तत्तु सामग्रीभूतस्य स्थाय्यादेरेव, नतु रसस्य (१२) ।

* इत्यलङ्कारकौस्तुभे दोषप्रदर्शनो नाम दशमः किरणः । *

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

भिन्नविषये शान्तशृङ्गारयोर्विरोधः, एकविषये तु सुतरामेव विरोधः । निर्वाणेति—उष्ट्रा यथाऽऽम्रमुकुलं विहाय कटुकषायकण्टकितां लतां खादन्ति, तथा केचिद्भगवन्नामगुण-माधुर्यादिकं विहाय निर्वाणरूपनिम्बरसं पिबन्ति । ते भव्या न रसविशेषविज्ञाः । वयन्तु मदनेन मन्थरा या गोपाङ्गनानेत्राञ्जलीरूपा रचना तया चुलुकितमास्वादितं तत एवावशितं ताभिः स्वीयत्वेन निश्चितं यत् श्यामामृतं तत् पिबामः —इति ।

मार्गोपदेशका मधुसूदनसरस्वतीपादाः स्वग्रन्थे भक्तिरसायने—'नवरसमिलितं वा केवलं वा पुमर्थं परममपि मुकुन्दे भक्तियोगं वदन्ती'ति प्रामाणिकीं प्रथितिं सूचयन्तोऽप्युक्तमन्यथा रसाभासाः;—'तन्मन्यायां श्रुतौ शृङ्गाररतिर्गोविन्दयोः परा । एतदन्तं हि शास्त्रेषु साधनान्तर-मिष्यते' इति । बहवोऽप्यमरेऽद्वैतवीथीपथिका गोपवधूविटेन वशीकृतचित्तविशा एतदनुवर्त्त्य श्रीभागवतपुराणवचनमेव समर्थयन्ति । 'श्रेयःसृतिं भक्तिमुदस्य ते विभो । क्लिश्यन्ति ये केवल-बोधलब्धये । तेषामसौ क्लेशल एव शिष्यते नान्यद् यथा स्थूलतुषावघातिनाम्' इति । निर्वाणेत्यादि पद्यं कवेः श्रीचैतन्यचन्द्रोदये नाटके स्थितम्—हृदितपुस्तकस्थः पाठः किञ्चिद्भिन्नः ; निर्वाणनिम्बरसमित्येव साधुः पदविन्यासः । अतएव एवमाहुरालङ्कारिकवर्याः

---

(१२) (ख) (ढ) पुस्तकयोर्मूल एव एवम् 'श्रीमत कर्णपूरस्य चरणावनतिर्भजे । निर्मितं ग्रन्थ-रत्नार्थी येनालङ्कारकौस्तुभः'। इत्यंशोऽयमुपलभ्यते । स च टीकाऽवसाने यदि भवितुमर्हति तदैव विनिवेश्य । (ङ) पुस्तके टीकावसाने पाठो यथा—समाप्तेयं दशमस्य टीका । श्रीमच्छ्रीराधागोविन्दौ जयतितराम् । श्रीमतः कर्णपूरस्य चरणाविन्दादि ।

केचित् प्रवीणमतयः—"तत्तद्रसाप्लुतमयान् विषयान् विहाय सुग्धस्थिरं श्रयति मोक्षमरुस्थलीं यः। तस्यात्मनः कथमिवास्तु गुणो विनाशो भोगाभ्ययेऽपि विफला विमुता न यत्ने"ति।

इह रसघनवन्ध्ये कर्णपूरप्रबन्धे विशदपदकदम्बैष्टिप्पणीमादरेण।
व्यरचयदनुमत्या प्राच्यपाश्चात्यविद्यासरणिसरणबन्धो नास्ततन्द्रो नवीनः ॥ १
कौस्तुभे मणिमये वनमाला मौक्तिकावलिरिति प्रथमानाः।
उद्धुरं दधति यन्मयि मोक्षलाघवं किमपि तक्षषु यातु ॥ २
पुमर्थप्राप्तिसमया धिया या न्यस्तैकदा घूर्णनकेन केन।
प्रत्यग्रपुमर्थैकदर्शितेव साऽन्येन कृच्छ्रात् परिगिष्ठिताऽद्य ॥ ३
अप्रकाशानां समुद्दृप्तं ध्रुवं ज्योतिः प्रमाद्यताम्।
अस्तु मे शरणं वस्तु चिदानन्दमयं महत् ॥ ४
भट्टपल्लीनिवासस्य शिव ! श्रीशिवशर्मणः।
कल्याणवल्लिसोमे कृतौ प्रीतिरिहास्तु ते ॥ ५

इति वाशिष्ठान्वयसम्भव श्रीशिवप्रसादभट्टाचार्यकृताया-
मलङ्कारकौस्तुभमौक्तिकावल्या-सुत्तरार्द्धमवसितम्।
समाप्तोऽयं ग्रन्थः। शम्।

परिशिष्टम् ।

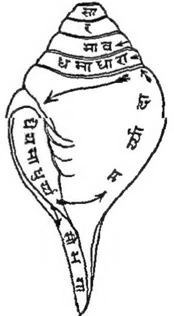

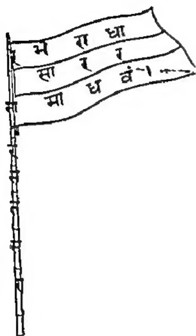
छत्रबन्धः ।

सहसा सहसा राधाजघनीघरिसद्युति ।
इतरासां सुधासिन्धुधारा सा तु ममाशु तत् ॥
(२०१ पृ०)

शंखबन्धः ।

धेयमाधुर्यैरमर्यादा राधा माधवमार सा ।
सारमाऽधमाधारा धेयमाधुर्यशोभना ॥
(२०१ पृ०)

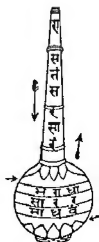

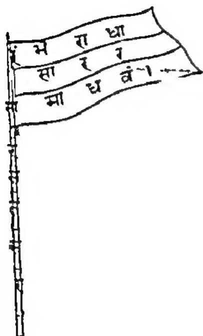
पताकाबन्धः ।

राम संसरसारभ्मे राधा साऽर रमाधवम् ।
वभ्मारररमाधारामेऽरं सारसतमरा ॥
(२०२ पृ)

गदाबन्धः ।

राम संसरसारभ्मे राधा साऽर रमाधवम् ।
वभ्मारररमाधारामेऽरं सारसतसरा ॥
(२०१ पृ)

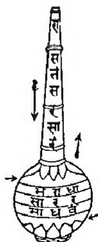

पताकाबन्धः ।

राम संसरसारब्धे राधा साऽर रमाधवम् ।
भ्रमभाररमाधारामेऽरं सारसतमस ॥
(२०१ पृ)

गदाबन्धः ।

राम संसरसारब्धे राधा साऽर रमाधवम् ।
भ्रमभाररसाधारामेऽरं सारसतमस ॥
(२७१ पृ:)

आराध्यते सत्प्रतिपत्तिमद्भि-
धर्मो यदायं भवने वने वा।
श्रीमन्ति हित्वा भवनान्यतस्त्व
कस्मादरण्येषु मतिं करोपि ॥ ५ ॥
परप्रसादार्जितभैक्षवृत्ति-
रगण्यमानः खलरजनेन।
कुचेलभृद्बन्धुसुहृद्विहीनो
वनान्तभूमावपविद्धकाय. ॥ ६ ॥
मूर्तं दरिद्रत्वमिवोपगुह्य
कथ नु शोकस्य वश प्रयासि।
इमामवस्था हि तवेक्षमाणा
द्विपोऽपि बाष्पापिहितेक्षणाः स्युः ॥ ७ ॥
तदेहि पित्र्य भवन तवेद
श्रुतार्थसार भवतापि नूनम्।
संपादयेथा निर्वेसंस्तरमत्र
धर्मं च सत्पुत्रमनोरथ च ॥ ८ ॥

लोकप्रवादः खल्वपि चैष.—

परकर्मकरस्यापि स्वे निपानसुखा गृहा।
किं पुन· सुखसप्राप्ताः समृद्धिज्वलितश्रियः ॥ ९ ॥

अथ बोधिसत्त्वः प्रविविक्तसुखामृतरसपरिभावितमतिस्तत्प्रणयहृदय. समुपलब्धविशेषो गृहवनवासयो. कामोपभोगनिमन्त्रणाया तृप्त इव भोजनकथायामसुखायमान उवाच—

इद स्नेहोद्गतत्वात्ते काममल्पात्यय वचः।
सुखसंज्ञां तु मा कार्षीः कदाचिद्गृहचारके ॥ १० ॥
गार्हस्थ्य महदस्वास्थ्य सधनस्याधनस्य वा।
एकस्य रक्षणायासादितरस्यार्जनश्रमात् ॥ ११ ॥
यत्र नाम सुखं नैव सधनस्याधनस्य वा।
तत्राभिरतिसमोहः पापस्यैव फलोदय ॥ १२ ॥

यदपि चेष्ट गृहस्थेनापि शक्यमयमाराधयितु धर्म इति काममेवमेतत्। अतिदुष्कर तु मे प्रतिभाति धर्मप्रतिपक्षसबाधत्वाच्छ्रमबाहुल्याच्च गृहस्य। पश्यतु भवान्।

---

१ Mss. तवेक्ष्यमाणा. २ Mss निरसस्त्व°.